Ἡ ΚΑΙΝῊ

ΔΙΑΘΉΚΗ

ΤΟΥ͂ ΚΥΡΊΟΥ ΚΑῚ ΣΩΤΗ͂ΡΟΣ ἩΜΩ͂Ν

ἸΗΣΟΥ͂ ΧΡΙΣΤΟΥ͂

ΔΊΓΛΩΤΤΟΣ,

Τοῦτ᾽ ἔςι,

ΤῸ ΘΕΙ͂ΟΝ ἈΡΧΈΤΥΠΟΝ

καὶ ἡ αὐτοῦ

ΜΕΤΆΦΡΑΣΙΣ

ΕἸΣ ΚΟΙΝῊΝ ΔΙΆΛΕΚΤΟΝ·

Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διορθωθέντα, καὶ νεωστὶ
μετατυπωθέντα.

Ἐν

ΛΟΝΔΊΝΩ

Ἐξετυπώθη παρὰ Τιλλίγγου καὶ Οὔγου,
τῆς Χελσέας.

Ἔτει ἀπὸ τῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριςοῦ Ἐνσαρκώσεως
͵α ω ι θ΄, 1819.

Ἡ τάξις τῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης Βιβλίων.

σελ.

Τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον 1
Τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον 140
Τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον 227
Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον 379
Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων 492
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολή 647
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Πρώτη 708
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Δευτέρα 766
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολή .. 805
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολὴ 824
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολή 843
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Κολοσσαεῖς Ἐπιστολή 858
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολὴ Πρώτη 871
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολὴ Δευτέρα 884
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴ Πρώτη 891
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴ Δευτέρα 907
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Τίτον Ἐπιστολή .. 918
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολή .. 924
Ἡ πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή 928
Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολική 972
Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Πρώτη .. 988
Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Δευτέρα 1004
Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Πρώτη 1013
Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Δευτέρα 1028
Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Τρίτη .. 1030
Ἰούδα τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολική 1032
Ἀποκάλυψις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου 1037

ΤῸ ΚΑΤᾺ ΜΑΤΘΑῖΟΝ

ΕΥ̓ΑΓΓΕ΄ΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

ΒΙ΄ΒΛΟΣ γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαβὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ.

2 Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ· Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ.

3 Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς Θάμαρ· Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ· Ἐσρὼμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ.

4 Ἀρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ· Ἀμιναδὰβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών· Ναασσὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών.

5 Σαλμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ῥαχάβ· Βοὺζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἐκ τῆς Ῥούθ· Ὠβὴδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί.

6 Ἰεσσαὶ δὲ ἐγέννησε τὸν Δάβιδ τὸν βασιλέα· Δαβὶδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου.

7 Σολομὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ· Ῥοβοὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά· Ἀβιὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά.

8 Ἀσὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ· Ἰωσαφὰτ δὲ ἐγέννησε τὸν

ΒΙΒΛΙ΄ΟΝ τῆς γενέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀβραάμ.

2 Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· καὶ ὁ Ἰακὼβ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν, καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

3 Καὶ Ἰούδας ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἀπὸ τὴν Θάμαρ· καὶ Φαρὲς ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ· καὶ ὁ Ἐσρὼμ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ.

4 Καὶ Ἀρὰμ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ· καὶ Ἀμιναδὰβ ἐγέννησε τὸν Ναασσών· καὶ Ναασσὼν ἐγέννησε τὸν Σαλμών.

5 Καὶ Σαλμὼν ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἀπὸ τὴν Ῥαχάβ· καὶ Βοὸζ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἀπὸ τὴν Ῥούθ· καὶ Ὠβὴδ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί.

6 Καὶ Ἰεσσαὶ ἐγέννησε Δαβὶδ τὸν βασιλέα· καὶ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἀπὸ τὴν γυναῖκα τοῦ Οὐρίου.

7 Καὶ ὁ Σολομὼν ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ· καὶ Ῥοβοὰμ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά· καὶ Ἀβιὰ ἐγέννησε τὸν Ἀσά.

8 Καὶ Ἀσὰ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ. καὶ Ἰωσαφὰτ ἐγέννη-

Ἰωράμ· Ἰωρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν
Ὀζίαν.
9 Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἰωάθαμ· Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε
τὸν Ἄχαζ· Ἄχαζ δὲ ἐγέννησε
τὸν Ἐζεκίαν.
10 Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν
Μανασσῆ· Μανασσῆς δὲ ἐγέν-
νησε τὸν Ἀμών· Ἀμὼν δὲ ἐγέν-
νησε τὸν Ἰωσίαν.
11 Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς
αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς μετοικεσίας
Βαβυλῶνος.
12 Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσί-
αν Βαβυλῶνος, Ἰεχονίας ἐγέν-
νησε τὸν Σαλαθιήλ· Σαλαθιὴλ
δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ.
13 Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε
τὸν Ἀβιούδ· Ἀβιοὺδ δὲ ἐγέν-
νησε τὸν Ἐλιακείμ· Ἐλιακεὶμ
δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ.
14 Ἀζὼρ δὲ ἐγέννησε τὸν
Σαδώκ. Σαδὼκ δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἀχείμ· Ἀχεὶμ δὲ ἐγέννησε
τὸν Ἐλιούδ.
15 Ἐλιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἐλεάζαρ· Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέν-
νησε τὸν Ματθάν· Ματθὰν δὲ
ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ.
16 Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ
ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος
Χριστός.
17 Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ
ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβίδ,

σε τὸν Ἰωράμ· καὶ Ἰωρὰμ
ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν.
9 Καὶ Ὀζίας ἐγέννησε τὸν
Ἰωάθαμ· καὶ Ἰωάθαμ ἐγέν-
νησε τὸν Ἄχαζ· καὶ Ἄχαζ
ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν.
10 Καὶ Ἐζεκίας ἐγέννησε
τὸν Μανασσῆν· καὶ Μανασσῆς
ἐγέννησε τὸν Ἀμών· καὶ Ἀ-
μὼν ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν.
11 Καὶ Ἰωσίας ἐγέννησε
τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς
του, εἰς τὸν μετατοπισμὸν τῆς
Βαβυλῶνος.
12 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν
μετατόπισιν τῆς Βαβυλῶνος,
ὁ Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλα-
θιήλ· καὶ Σαλαθιὴλ ἐγέννησε
τὸν Ζοροβάβελ.
13 Καὶ Ζοροβάβελ ἐγέν-
νησε τὸν Ἀβιούδ· καὶ Ἀβιοὺδ
ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ· καὶ
Ἐλιακεὶμ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ.
14 Καὶ Ἀζὼρ ἐγέννησε τὸν
Σαδώκ· καὶ Σαδὼκ ἐγέννησε
τὸν Ἀχείμ· καὶ Ἀχεὶμ ἐγέν-
νησε τὸν Ἐλιούδ.
15 Καὶ Ἐλιοὺδ ἐγέννησε
τὸν Ἐλεάζαρ· καὶ Ἐλεάζαρ
ἐγέννησε τὸν Ματθάν· καὶ
Ματθὰν ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ.
16 Καὶ Ἰακὼβ ἐγέννησε
τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα τῆς Μα-
ρίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθη
Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.
17 Ὅλαις λοιπὸν ἡ γενεαῖς ἀπὸ
τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τοῦ Δαβίδ,

γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ
Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας
Βαβυλῶνος, γενεαὶ δεκατέσ-
σαρες· καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας
Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ
γενεαὶ δεκατέσσαρες.

18 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ
γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης
γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας
τῷ Ἰωσὴφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν
αὐτοὺς, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα
ἐκ πνεύματος ἁγίου.

19 Ἰωσὴφ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς,
δίκαιος ὢν, καὶ μὴ θέλων αὐ-
τὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλή-
θη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν.
20 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυ-
μηθέντος, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυ-
ρίου κατ᾽ ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ,
λέγων· Ἰωσὴφ υἱὸς Δαβὶδ, μὴ
φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαρι-
ὰμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν
αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ πνεύματός
ἐστιν ἁγίου.

21 Τέξεται δὲ υἱὸν, καὶ
καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗ-
ΣΟΥ͂Ν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν
λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρ-
τιῶν αὐτῶν.
22 (Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν,
ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ
Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέ-
γοντος·
23 Ἰδοὺ, ἡ παρθένος ἐν
γαστρὶ ἕξει, καὶ τέξεται υἱὸν,
καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ

εἶναι δεκατέσσαρες γενεαῖς·
καὶ ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ ἕως τοῦ με-
τατοπισμοῦ τῆς Βαβυλῶνος,
εἶναι δεκατέσσαρες γενεαῖς·
καὶ ἀπὸ τοῦ μετατοπισμοῦ τῆς
Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ,
εἶναι δεκατέσσαρες γενεαῖς.
18 Καὶ ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ τέτοιας λογῆς ἐγίνηκεν.
ἐπειδὴ ἡ μητέρα του ἡ Μαρία
ἀῤῥαβωνιάσθη τὸν Ἰωσὴφ, πρὸ
τοῦ νὰ ἔλθουν μαζὺ, εὑρέθη ἐγ-
γαστρωμένη ἀπὸ πνεῦμα ἅ-
γιον.
19 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἄνδρας
της, μὲ τὸ νὰ εἶναι δίκαιος, μὴ
θέλωντας νὰ τὴν φανερώσῃ,
ἠθέλησε κρυφὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ.
20 Καὶ ἐτοῦτα αὐτὸς ἔχων-
τας εἰς τὸν νοῦν του, παρευθὺς
ἄγγελος κυρίου τοῦ ἐφάνη εἰς τὸ
ὄνειρόν του, καὶ λέγει του· Ἰωσὴφ
υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, μὴ φοβηθῇς νὰ
πάρῃς τὴν Μαριὰμ τὴν γυναῖ-
κά σου· διατὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ
ἐσυλλήφθη εἰς αὐτὴν, εἶναι
ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.
21 Καὶ θέλει γεννήσει υἱὸν,
καὶ θέλεις τὸν ὀνομάσει Ἰησοῦν·
διατὶ αὐτὸς θέλει σώσει τὸν
λαόν του ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας
του.
22 Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε,
διὰ νὰ τελειωθῇ ἐκεῖνο ὁποῦ
ἐλαλήθη ὑπὸ τοῦ κυρίου διὰ
μέσου τοῦ προφήτου, λέγοντας·
23 Ὅτι, νὰ, ἡ παρθένος θέ-
λει ἐγγαστρωθῇ, καὶ θέλει γεννή-
σει υἱὸν, καὶ θέλουσι καλέσει τὸ

ʼΕΜΜΑΝΟΥΗΛ· ὅ ἐςι μεθερμηνευόμενον, μεθʼ ἡμῶν ὁ Θεός.)
24 Διεγερθεὶς δὲ ὁ ʼΙωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίȣ, καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.
25 Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ʼΙΗΣΟΥΝ.

ὄνομά τȣ ʼΕμμανȣὴλ· τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύεται, μετʼ ἐμᾶς ὁ Θεός.
24 Καὶ ὁ ʼΙωσὴφ σηκωνόμενος ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἔκαμε καθὼς τὸν ἐπρόςαξεν ὁ ἄγγελος κυρίȣ, καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκά τȣ.
25 Καὶ δὲν τὴν ἐγνώριζεν ἕως ὁπȣ̃ ἐγέννησε τὸν υἱόν της τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομά τȣ ʼΙησοῦν.

Κεφ. β΄. 2.

ΤΟΥ̃ δὲ ʼΙησȣ̃ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς ʼΙȣδαίας, ἐν ἡμέραις Ἡρώδȣ τȣ̃ βασιλέως, ἰδȣ̀, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα, λέγοντες·
2 Πȣ̃ ἐςιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν ʼΙȣδαίων; εἴδομεν γὰρ αὐτȣ̃ τὸν ἀςέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ.
3 ʼΑκȣ́σας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετʼ αὐτȣ̃.
4 Καὶ συναγαγὼν πάντας τȣ̀ς ʼΑρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τȣ̃ λαȣ̃, ἐπυνθάνετο παρʼ αὐτῶν, ποῦ ὁ Χριςὸς γεννᾶται.
5 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ʼΕν Βηθλεὲμ τῆς ʼΙȣδαίας· ȣ̈τω γὰρ γέγραπται διὰ τȣ̃ προφήτȣ·

ΚΑΙ΄ ὡσὰν ἐγεννήθη ὁ ʼΙησοῦς εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς ʼΙȣδαίας εἰς ταῖς ἡμέραις Ἡρώδȣ τοῦ βασιλέως, νὰ, καὶ ἦλθαν μάγοι ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, λέγοντες·
2 Πȣ̃ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ʼΙȣδαίων, ὁπȣ̃ ἐγεννήθη; διατὶ ἐμεῖς εἴδαμεν τὸν ἀςέρα τȣ εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἤλθαμεν νὰ τὸν προσκυνήσωμεν.
3 Καὶ ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, ὡσὰν τὸ ἄκȣσεν, ἐσυγχίσθη, καὶ ὅλα τὰ Ἱεροσόλυμα μαζὺ μεταυτόν.
4 Καὶ μαζώνωντας ὅλȣς τȣ̀ς ἀρχιερεῖς καὶ τȣ̀ς γραμματεῖς τȣ̃ λαȣ̃, τȣ̀ς ἐρώτα, πȣ̃ γεννᾶται ὁ Χριςός.
5 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς ʼΙȣδαίας· διατὶ ἔτζι ἐγράφη διὰ μέσȣ τȣ̃ προφήτȣ·

6 Καὶ σὺ Βηθλεὲμ, γῆ Ἰȣ́δα, ȣ̓δαμῶς ἐλαχίϛη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰȣ́δα· ἐκ σȣ̃ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγȣ́μενος, ὅςτις ποιμανεῖ τὸν λαόν μȣ τὸν Ἰσραήλ.

7 Τότε Ἡρώδης λάθρα καλέσας τȣ̀ς μάγους, ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένȣ ἀϛέρος.

8 Καὶ πέμψας αὐτȣ̀ς εἰς Βηθλεὲμ, εἶπε· Πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τȣ̃ παιδίȣ· ἐπὰν δὲ εὕρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ.

9 Οἱ δὲ ἀκȣ́σαντες τȣ̃ βασιλέως, ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδȣ̀, ὁ ἀϛὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προῆγεν αὐτȣ̀ς, ἕως ἐλθὼν ἔϛη ἐπάνω ȣ̃ ἦν τὸ παιδίον.

10 Ἰδόντες δὲ τὸν ἀϛέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα.

11 Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτȣ̃· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ· καὶ ἀνοίξαντες τȣ̀ς θεσαυροὺς αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν.

6 Καὶ σὺ Βηθλεὲμ γῆ τȣ̃ Ἰȣ́δα, καθόλȣ δὲν εἶσαι μικρότατη ἀνάμεσον εἰς τȣ̀ς ἡγεμόνας τȣ̃ Ἰȣ́δα· Διατί ἀπὸ σένα θέλει εὔγει ἡγȣ́μενος, ὁ ὁποῖος θέλει ποιμάνει τὸν λαόν μȣ τὸν Ἰσραήλ.

7 Τότε ὁ Ἡρώδης κράζωντας κρυφᾶ τȣ̀ς μάγȣς, ἐξέταξεν ἀκριβᾶ ἀπ' αὐτȣ̀ς τὸν καιρὸν τȣ̃ ἀϛέρος ἐκείνȣ, ὁπȣ̃ ἐχάνη.

8 Καὶ πέμπωντάς τȣς εἰς τὴν Βηθλεὲμ, τȣ̀ς εἶπε· σύρτε καὶ ἐξετάξετε καταλεπτῶς διὰ τὸ παιδίον· καὶ ὡσὰν τὸ εὕρῆτε, δότε μȣ εἴδησιν, διὰ νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ, νὰ τὸ προσκυνήσω.

9 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν ἤκȣσαν τὰ λόγια τοῦ βασιλέως, ἐδιέβησαν. καὶ νὰ, πάλιν ὁ ἀϛέρας, ὁπȣ̃ εἶδαν εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἐπήγενεν ὀμπροϛᾶ των, ἕως ὁπȣ̃ ἦλθε, καὶ ἐϛάθη ἐκεῖ, ὁπȣ̃ ἦτον τὸ παιδίον.

10 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ μάγοι τὸν ἀϛέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην καλὰ πολλᾶ.

11 Καὶ ἔϛοντας νὰ ἔλθȣ̃σιν εἰς τὸ σπῆτι, εὕρῆκαν τὸ παιδίον μαζὺ μὲ τὴν Μαρίαν τὴν μάνα τȣ· καὶ ἔπεσαν καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν· καὶ ἀνοίξαντες τȣ̀ς θησαυρȣ̀ς των, τοῦ ἔφεραν χαρίσματα, χρυσάφι, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν.

12 Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

13 Ἀναχωρησάντων δὲ αὐτῶν, ἰδȣ̀, ἄγγελος Κυρίȣ φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ, λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτȣ̃, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον· καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον, τȣ̃ ἀπολέσαι αὐτό.

14 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτȣ̃ νυκτὸς, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον·

15 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδȣ· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τȣ̃ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτȣ, λέγοντος· Ἐξ Αἰγύπτȣ ἐκάλεσα τὸν υἱόν μȣ.

16 Τότε Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν· καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τȣ̀ς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετȣ̃ς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων.

17 Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἱερεμίȣ τοῦ προφήτȣ, λέγοντος·

12 Καὶ ἔστοντας νὰ τȣ̀ς ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸ ὄνειρόν τȣς νὰ μὴν μεταγυρίσȣν εἰς τὸν Ἡρώδην, ἀπὸ ἄλλην στράταν ἀνεχώρησαν εἰς τὸν τόπον τȣς.

13 Καὶ ὡσὰν ἀνεχώρησαν αὐτοὶ, παρευθὺς ἄγγελος Κυρίȣ ἐφάνη τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸ ὄνειρόν τȣ, καὶ λέγει τȣ· σηκώσȣ, καὶ ἔπαρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα τȣ, καὶ φεῦγε εἰς τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἂς εἶσαι ἐκεῖ, ἕως ὁπȣ̃ νὰ σȣ̃ εἰπῶ· Διατὶ μέλλει ὁ Ἡρώδης νὰ ζητήσῃ τὸ παιδίον, νὰ τὸ χαλάσῃ.

14 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἐσηκώθηκεν καὶ ἐπῆρε τὸ παιδίον καὶ τήν μάνα τȣ τὴν νύκτα, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

15 Καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕως εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδȣ· Διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ μέσȣ τȣ̃ προφήτȣ, ὁπȣ̃ λέγει. ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκάλεσα τὸν υἱόν μȣ.

16 Τότε βλέποντας ὁ Ἡρώδης, πῶς ἐπεριγελάσθη ἀπὸ τȣ̀ς μάγȣς, ἐθυμώθη κατὰ πολλά· καὶ ἔστειλεν ἀνθρώπȣς, καὶ ἐφόνευσεν ὅλα τὰ παιδία, ὁπȣ̃ ἦταν εἰς τὴν Βηθλεὲμ, καὶ εἰς ὅλα της τὰ σύνορα ἀπὸ δύο χρονῶν καὶ κάτω, κατὰ τὸν καιρὸν ὁπȣ̃ ἐβεβαιώθηκεν καταλεπτῶς ἀπο τοὺς μάγȣς.

17 Τότε ἐτελειώθη ἐκεῖνο, ὁπȣ̃ ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Ἱερεμίαν τον προφήτην, ὁπȣ̃ λέγει·

18 Φωνὴ ἐν Ῥαμᾷ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς, Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί.

19 Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ᾿ ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ,

20 Λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου.

21 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ.

22 Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ᾿ ὄναρ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.

23 Καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ· ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν, ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

18 Φωνὴ ἀκούσθη εἰς τὴν Ῥαμᾶ, πολὺς θρῆνος καὶ πολλὰ κλάμματα, καὶ πολλοὶ ἀναστεναγμοὶ, ὁποῦ ἔκλαιεν ἡ Ραχὴλ τὰ παιδιά της· καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ, διατὶ δὲν εἶναι πλέον.

19 Καὶ ὡσὰν ἀπέθανεν ὁ Ἡρώδης, παρευθὺς ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸ ὄνειρόν του εἰς τὴν Αἴγυπτον,

20 Λέγοντας· σηκώσου καὶ ἔπαρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ· διατὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐγύρευαν νὰ πάρουν τὴν ζωὴν τοῦ παιδίου, ἀπέθαναν.

21 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἐσηκώθηκε, καὶ ἐπῆρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ.

22 Ἀμὴ ὡσὰν ἔμαθεν, ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἀντὶς διὰ τὸν Ἡρώδην τὸν πατέρα του, ἐφοβήθη νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ· καὶ ἔστοντας νὰ τοῦ ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸ ὄνειρόν του, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.

23 Καὶ πηγαίνοντας ἐκατοίκησεν εἰς τὴν πόλιν, ὁποῦ λέγεται Ναζαρέτ· διὰ νὰ τελειωθῇ ἐκεῖνο, ὁποῦ εἶπαν οἱ προφῆται, ὅτι θέλει καλεσθῇ Ναζωραῖος.

Κεφ. γ'. 3.

ἘΝ δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιςὴς, κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας,

2 Καὶ λέγων Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

3 Οὗτος γάρ ἐςιν ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

4 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφῦν αὐτοῦ· ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

5 Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἱεροσόλυμα, καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία, καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου·

6 Καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

7 Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;

8 Ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας.

ΚΑΙ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἔρχεται ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιςὴς, κηρύττωντας εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας,

2 Καὶ λέγωντας· μετανοεῖτε· ὅτι ἐσήμωσεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

3 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Ἡσαΐαν τὸν προφήτην, λέγωντα· φωνὴ ἐκείνου, ὁποῦ βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· ἑτοιμάσετε τὴν ςράτα τοῦ κυρίου, κάμετε ἴσους τοὺς δρόμους του.

4 Καὶ ἐτοῦτος ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμά του ἀπὸ μαλλὶ τῆς καμήλας, καὶ μὲ ζωνάρι δερματένιον ἦταν ζωσμένος· καὶ τὸ φαγί του ἦταν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

5 Τότε ἐπήγενεν ἔξω ἡ Ἱερουσαλὴμ εἰς αὐτὸν, καὶ ὅλη ἡ Ἰουδαία, καὶ ὅλα τὰ περίχωρα τοῦ Ἰορδάνου.

6 Καὶ ἐβαπτίζουνταν εἰς τὸν Ἰορδάνην ἀπ' αὐτὸν, ἐξομολογούμενοι ταῖς ἁμαρτίαις τους.

7 Καὶ ὡσὰν εἶδε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ ἀπὸ τοὺς Σαδδουκαίους, ὁποῦ ἔρχουνταν εἰς τὸ βάπτισμά του, τοὺς ἔλεγε· γεννήματα τῶν ὀχένδρων, τίς σᾶς ἐδίδαξε, νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν ὀργὴν, ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ;

8 Κάμετε λοιπὸν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας.

9 Καὶ μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.

10 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

11 Ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἰσχυρότερός μου ἐστὶν, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βαστάσαι. αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί.

12 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν σῖτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

13 Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ᾽ αὐτοῦ.

14 Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτὸν, λέγων· Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με;

15 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἄφες ἄρτι·

9 Καὶ μὴν σᾶς φαίνεται νὰ λέγετε μέσα σας· ἐμεῖς ἔχομεν πατέρα τὸν Ἀβραάμ· διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς δύνεται καὶ ἀπὸ ταῖς πέτραις ἐτούταις νὰ σηκώσῃ παιδία εἰς τὸν Ἀβραάμ.

10 Καὶ νὰ, καὶ τὸ πελέκι εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου κεῖται· κάθε δένδρον λοιπὸν, ὁποῦ δὲν κάμνει καλὸν καρπὸν, κόπτεται καὶ βάλλεται εἰς τὴν φωτίαν.

11 Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ τὸ νερὸ εἰς μετάνοιαν· ἀμὴ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔρχεται καταπόδι μου, εἶναι δυνατώτερός μου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σηκώσω τὰ ὑποδήματά του· αὐτὸς θέλει σᾶς βαπτίσει μὲ πνεῦμα ἅγιον καὶ μὲ φωτίαν.

12 Εἰς τοῦ ὁποίου τὸ χέρι εἶναι τὸ φτυάρι, καὶ θέλει καθαρίσει τὸ ἁλώνι του, καὶ θέλει μαζώξει τὸ σιτάρι του εἰς τὸ ἀμπάρι του, ἀμὴ τὸ ἄχυρον θέλει τὸ κατακαύσει μὲ φωτίαν, ὁποῦ δὲν σβεῖ ποτέ.

13 Τότε ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὸν Ἰορδάνην εἰς τὸν Ἰωάννην, νὰ βαπτισθῇ ἀπ᾽ αὐτόν.

14 Ἀμὴ ὁ Ἰωάννης τὸν ἐμπόδιζε λέγωντας· ἐγὼ ἔχω χρείαν νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σένα, καὶ σὺ ἔρχεσαι εἰς ἐμένα;

15 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· τώρα ἄφησε· διατὶ

οὕτω γὰρ πρέπον ἐςὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίησιν αὐτόν.

16 Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ, ἀνεῴχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιςερὰν, καὶ ἐρχόμενον ἐπ᾽ αὐτόν.

17 Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν, λέγουσα. Οὗτός ἐςιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

ἔτζι πρέπει ἐμᾶς, νὰ τελειώσωμεν κάθε λογῆς δικαιοσύνην. τότε τὸν ἄφησεν.

16 Καὶ ἀφόντις ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τὸ νερό· καὶ νὰ, καὶ τοῦ ἀνοίχθησαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἐκατέβαινεν ὡσὰν περιςέρι, καὶ ἤρχετον ἀπάνω του.

17 Καὶ εὐθὺς φωνὴ ἀκούσθη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁποῦ ἔλεγεν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἠγαπημένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπαύθηκα.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ'τε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου.

2 Καὶ νηςεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα, ὕςερον ἐπείνασε.

3 Καὶ προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων εἶπεν· Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γένωνται.

4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε· γέγραπται. Οὐκ ἐπ᾽ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ ςόματος Θεοῦ.

5 Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἵςησιν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ.

ΤΟ'τε ὁ Ἰησοῦς ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ πνεύματος εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ πειραχθῇ ἀπὸ τὸν διάβολον.

2 Καὶ ἔςοντας νὰ νηςεύσῃ Ϛαράντα ἡμέραις καὶ σαράντα νύκταις, ὕςερον ἐπείνασε.

3 Καὶ πηγένοντας σιμά του ὁ πειράζων, τοῦ λέγει· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ διὰ νὰ γένουν ἐτούταις ἡ πέτραις ψωμία.

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· εἶναι γεγραμμένον· ὄχι μόνον μὲ ψωμὶ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὲ κάθε λόγον, ὁποῦ εὐγένει ἀπὸ τὸ ςόμα τοῦ Θεοῦ.

5 Τότε τὸν ἐπῆρεν ὁ διάβολος, καὶ ἐπῆγέν τον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ τὸν ἔςησεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἱεροῦ.

6 Καὶ λέγει αὐτῷ· Εἰ
υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυ-
τὸν κάτω· γέγραπται γάρ·
Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐν-
τελεῖται περὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ
χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε
προσκόψῃς πρός λίθον τὸν
πόδα σου.
7 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
πάλιν γέγραπται· Οὐκ
ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν
σου.
8 Πάλιν παραλαμβάνει
αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος
ὑψηλὸν, λίαν, καὶ δείκνυσιν
αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας
τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν.
9 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ταῦτα
πάντα σοι δώσω, ἐὰν πεσὼν
προσκυνήσῃς μοι.
10 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· Ὕπαγε σατανᾶ· γέγραπ-
ται γάρ· Κύριον τὸν Θεόν σου
προσκυνήσεις, καὶ αὐτῷ μόνῳ
λατρεύσεις.

11 Τότε ἀφίησιν αὐτὸν ὁ
διάβολος· καὶ ἰδοὺ, ἄγγελοι
προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ.
12 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς,
ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνε-
χώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
13 Καὶ καταλιπὼν τὴν Να-
ζαρὲτ, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς
Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασ-
σίαν, ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ
Νεφθαλείμ·

6 Καὶ λέγει του· ἂν εἶσαι
υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ῥίξε τοῦ λόγου σου
κάτω· διατὶ εἶναι γραμμένον·
ὅτι θέλει προστάξει τοὺς ἀγγέ-
λους του διὰ λόγου σου, καὶ θέλουν
σὲ σηκώσει ἀπάνω εἰς τὰ χέ-
ρια τους, νὰ μὴν σκοντάψῃς
ποτὲ εἰς πέτραν τὸ ποδάρι σου.
7 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· πάλιν
γραμμένον εἶναι καὶ ἐτοῦτο·
ὅτι τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν σου
νὰ μὴν δοκιμάσῃς.
8 Πάλιν πέρνει τον ὁ διά-
βολος, καὶ ἀναβάζει τον εἰς ἕνα
ὄρος πολλὰ ὑψηλὸν, καὶ δείχ-
νει του ὅλαις βασιλείαις τοῦ
κόσμου καὶ τὴν δόξαν τους.
9 Καὶ λέγει του· ἐτοῦτα ὅλα
θέλω σοῦ τὰ δώσει, ἂν πέσῃς
νὰ μὲ προσκυνήσῃς.
10 Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς·
ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ· δια-
τὶ εἶναι γραμμένον· ὅτι τὸν
Αὐθέντην τὸν Θεόν σου θέλεις
προσκυνήσει, καὶ αὐτὸν μόνον
θέλεις λατρεύσει.
11 Τότε τὸν ἄφησεν ὁ διά-
βολος· καὶ παρευθὺς ἦλθασιν
ἄγγελοι καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν.
12 Καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἰη-
σοῦς, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐπαρεδόθη,
ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
13 Καὶ ἀφίνωντας τὴν Να-
ζαρὲτ, ἦλθε καὶ ἐκατοίκησεν εἰς
τὴν Καπερναοὺμ τὴν παραθα-
λασσίαν, εἰς τὰ σύνορα τῆς
Ζαβουλὼν καὶ τῆς Νεφθαλείμ.

14 Ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

15 Γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλεὶμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν·

16 Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

17 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν, καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

18 Περιπατῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφοὺς Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· (ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς·)

19 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

20 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

21 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφοὺς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτί-

14 Διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁποῦ εἶπεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ὁποῦ λέγει·

15 Γῆ τοῦ Ζαβουλὼν καὶ γῆ τοῦ Νεφθαλείμ, στράτα τῆς θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν.

16 Ὁ λαὸς, ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὸ σκότος, εἶδε φῶς μέγα, καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὴν σκιὰν τοῦ θανάτου, τὸ φῶς ἔφαιξεν εἰς αὐτούς.

17 Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς να κηρύττῃ καὶ νὰ λέγῃ· μετανοεῖτε· ὅτι ἐσήμωσεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

18 Καὶ περιπατῶντας ὁ Ἰησοῦς σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφοὺς, τὸν Σίμωνα, ὁποῦ λέγεται Πέτρος, καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, ὁποῦ ἔρριχναν δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν· (διατὶ ἦταν ψαράδες·)

19 Καὶ λέγει τους· ἐλᾶτε ὀπίσω μου, καὶ θέλω σᾶς κάμει ψαράδες ἀνθρώπων.

20 Καὶ παρευθὺς ἐκεῖνοι ἄφησαν τὰ δίκτυα, καὶ τοῦ ἀκολουθήσασιν.

21 Καὶ παγένωντας παρακεῖθε, εἶδε ἄλλους δύο ἀδελφοὺς, τὸν Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἰωάννην, μέσα εἰς τὸ μονόξυλον μαζὺ μὲ τὸν Ζεβεδαῖον τὸν πατέρα τους,

ζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν· καὶ
ἐκάλεσεν αὐτούς.
22 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ
πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν,
ἠκολούθησαν αὐτῷ.

23 Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν
Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδά-
σκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐ-
τῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέ-
λιον τῆς βασιλείας, καὶ θερα-
πεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν
μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.
24 Καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐ-
τοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ
προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς
κακῶς ἔχοντας, ποικίλαις νό-
σοις καὶ βασάνοις συνεχομένους,
καὶ δαιμονιζομένους, καὶ σελη-
νιαζομένους, καὶ παραλυτικούς·
καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.
25 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ
ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλι-
λαίας, καὶ Δεκαπόλεως καὶ
Ἱεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας, καὶ
πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

ὅπου ἐμπάλωναν τὰ δίκτυά τους,
καὶ τοὺς ἐκάλεσε.
22 Καὶ παρευθὺς ἐκεῖνοι
ἄφησαν καὶ τὸ μονόξυλον καὶ
τὸν πατέρα τους, καὶ τοῦ ἀκο-
λουθήσασιν.
23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύριζεν
ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, διδάσκωντας
εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους,
καὶ κηρύττωντας τὸ εὐαγγέλιον
τῆς βασιλείας, καὶ ἰατρεύων-
τας κάθε λογῆς ἀῤῥωστίαν, καὶ
κάθε ἀσθένειαν εἰς τὸν λαόν.
24 Καὶ εὐγῆκεν ἡ φήμη του
εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ τοῦ
ἔφεραν ὅλους τοὺς ἀῤῥώστους, ὁ-
ποῦ ἐκρατοῦνταν ἀπὸ διάφοραις
ἀῤῥωστίαις καὶ βάσανα, καὶ
δαιμονισμένους, καὶ σεληνιασ-
μένους, καὶ παραλύτους· καὶ τοὺς
ἰάτρευσε.
25 Καὶ τοῦ ἀκολούθησε πολὺς
λαὸς ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν καὶ
ἀπὸ τὴν Δεκάπολιν καὶ ἀπὸ τὰ
Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ τὴν Ἰου-
δαίαν καὶ ἀπὸ πέραν τοῦ Ἰορ-
δάνου.

Κεφ. έ. 5.

ἸΔΩ`Ν δὲ τοὺς ὄχλους, ἀνέβη
εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθίσαν-
τος αὐτοῦ, προσῆλθον αὐτῷ
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
2 Καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐ-
τοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, λέγων·
3 Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ
πνεύματι· ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΚΑΙ` ἐκεῖνος βλέπωντας τὸν
λαὸν, ἀνέβη ἀπάνω εἰς
τὸ ὄρος· καὶ ἐκάθισε, καὶ οἱ
μαθητάδες του ἐπῆγαν σιμά του.
2 Καὶ ἀνοίγωντας τὸ στόμα
του, τοὺς ἐδίδασκε, λέγωντας·
3 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ
εἶναι πτωχοὶ εἰς τὸ πνεῦμα·
ὅτι αὐτωνῶν εἶναι ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν.

4 Μακάριοι οἱ πενθοῦντες· ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

5 Μακάριοι οἱ πραεῖς· ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

6 Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

7 Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

8 Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ· ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

9 Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί· ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

10 Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης· ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

11 Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

12 Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε· ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω,

4 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ λυποῦνται· ὅτι θέλουσι παρηγορηθῆ.

5 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι ἥμεροι· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν

6 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ πεινοῦσι καὶ διψοῦσι τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι χορτασθῆ.

7 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι ἐλεημονητικοί· ὅτι θέλουσιν ἐλεηθῆ.

8 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι καθαροὶ εἰς τὴν καρδίαν· ὅτι αὐτοὶ θέλουσιν εἰδῆ τὸν Θεόν.

9 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ κάμνουν εἰρήνην· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι καλεσθῆ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

10 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ διωχθοῦσι διὰ τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτωνῶν εἶναι ἡ βασιλεία, τῶν οὐρανῶν.

11 Καλότυχοι θέλετε εἶσθαι, ὅταν σᾶς ὀνειδίσουν καὶ σᾶς διώξουσι, καὶ σᾶς εἰποῦσι κάθε λογῆς κακὸν λόγον ἐναντίον σας, ψευδόμενοι, διὰ λόγου μου.

12 Χαίρεσθε καὶ εὐφραίνεσθε ὅτι ἡ πληρωμή σας εἶναι πολλὴ εἰς τοὺς οὐρανούς· Διατὶ τέτοιας λογῆς ἐδίωξαν τοὺς προφήτας, ὁποῦ ἦταν προτίτερά σας.

13 Ἐσεῖς εἶσθε τὸ ἅλας τῆς γῆς· καὶ ἐὰν τὸ ἅλας γένῃ ἀνάλατον, μὲ τί νὰ ἁλατισθῇ; πλέον δὲν ἀχρήζει τίποτες, πα-

καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη.

15 Οὐδὲ καίουσι λύχνον, καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

16 Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

17 Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον, ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.

18 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

19 Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ᾽ ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

ρὰ νὰ ῥιχθῇ ἔξω, καὶ νὰ καταπατηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

14 Ἐσεῖς εἶσθε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· μία πόλις, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς ὄρος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.

15 Οὐδὲ ἀνάπτουσι λύχνον, καὶ τὸν βάνουσιν ἀπὸ κάτω εἰς τὸ μόδι, ἀλλὰ τὸν βάνουσιν εἰς τὸν λυχνοστάτη, καὶ φέγγει εἰς ὅλους, ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ σπῆτι.

16 Τέτοιας λογῆς ἂς λάμψῃ τὸ φῶς σας ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ εἰδοῦσι τὰ καλά σας ἔργα, καὶ νὰ δοξάσουν τὸν πατέρα σας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

17 Μὴν λογιάσετε, ὅτι ἐγὼ ἦλθα νὰ χαλάσω τὸν νόμον, ἢ τοὺς προφήτας· δὲν ἦλθα νὰ τὰ χαλάσω, ἀλλὰ νὰ τὰ τελειώσω.

18 Διατὶ βέβαια σᾶς λέγω· ἕως ὁποῦ νά παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, μία ἰῶτα ἢ μία στιγμὴ δὲν θέλει παρέλθῃ ἀπὸ τὸν νόμον, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσιν ὅλα.

19 Ὁποῖος λοιπὸν χαλάσῃ μίαν ἀπὸ τούταις ταῖς παραγγελίαις ταῖς πολλὰ μικραῖς, καὶ διδάξῃ τέτοιας λογῆς τοὺς ἀνθρώπους, πολλὰ μικρὸς θέλει καλεσθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀμὴ ὅποιος ταῖς κάμῃ καὶ διδάξῃ, ἐτοῦτος θέλει καλεσθῇ μέγας εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

20 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

21 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐ φονεύσεις· ὃς δ᾽ ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει.

22 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῆ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὃς δ᾽ ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ῥακὰ, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὃς δ᾽ ἂν εἴπῃ μωρὲ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.

23 Ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, κἀκεῖ μνησθῇς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ·

24 Ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.

25 Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ, ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ᾽ αὐτοῦ· μήποτέ σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ, καὶ ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ.

20 Διατὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· ὅτι ἂν δὲν περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη σας περισσότερον ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, δὲν θέλετε ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

21 Ἀκούσετε, ὅτι ἐλαλήθη εἰς τοὺς παλαιοὺς νὰ μὴν φονεύσῃς· καὶ ὅποιος φονεύσῃ, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὴν κρίσιν.

22 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω· ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὅπου ὀργισθῇ τὸν ἀδελφόν του χωρὶς ἀφορμὴν, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὴν κρίσιν· καὶ ὅποιος εἰπῇ εἰς τὸν ἀδελφόν του ῥακὰ, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὸ συνέδριον καὶ ὅποιος εἰπῇ μωρὲ, θέλει εἶσθαι φταίστης εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.

23 Ἂν προσφέρῃς λοιπὸν τὸ δῶρόν σου εἰς τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐκεῖ ἐνθυμηθῇς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τίποτες ἐναντία σου·

24 Ἄφησε ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ὀμπροστὰ εἰς τὸ θυσιαστήριον, καὶ σύρε πρῶτον, φιλιώσου μὲ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ τότε, ὡσὰν ἔλθῃς, πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.

25 Φιλιώσου με τὸν ἐναντίον σου γλήγορα, ἕως ὅπου εὑρίσκεσαι εἰς τὴν στράταν μετ᾽ αὐτόν· μήπως καὶ σὲ παραδώσῃ ὁ ἐναντίος εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτὴς σὲ παραδώσῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην, καὶ θέλεις βαλθῇ εἰς τὴν φυλακήν.

26 Ἀμὴν λέγω σοὶ, οὐ μὴ
ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν, ἕως ἂν ἀποδῷς
τὸν ἔσχατον κοδράντην.

27 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη
τοῖς ἀρχαίοις· Οὐ μοιχεύσεις.
28 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι
πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς
τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη
ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ.
29 Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ
δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε
αὐτὸν, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ·
συμφέρει γάρ σοι, ἵνα ἀπόλη-
ται ἓν τῶν μελῶν σου, καὶ μὴ
ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς
γέενναν.
30 Καὶ εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ
σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὴν,
καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει
γάρ σοι, ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν
μελῶν σου, καὶ μὴ ὅλον τὸ
σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν.

31 Ἐῤῥέθη δὲ, ὅτι ὃς ἂν
ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,
δότω αὐτῇ ἀποστάσιον.
32 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι
ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ, παρεκτὸς λόγου πορ-
νείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι,
καὶ ὃς ἐὰν ἀπολελυμένην γα-
μήσῃ, μοιχᾶται.

33 Πάλιν ἠκούσατε, ὅτι ἐῤ-
ῥέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐκ ἐπι-

26 Βέβαια σȣ λέγω· δὲν
θέλεις εὔγει ἀπ' ἐκεῖ, ἕως
ὁπȣ νὰ πληρώσῃς ὡς καὶ τὴν
ὕστερην φόλλα.
27 Ἠκȣσετε, ὅτι ἐλαλήθη εἰς
τȣς παλαιȣς· μὴν μοιχεύσῃς.
28 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι
κάθε ἄνθρωπος, ὁπȣ βλέπει
γυναῖκα, διὰ νὰ τὴν ἐπιθυ-
μήσῃ, ὡραμάν τὴν ἐμοίχευσε
μέσα εἰς τὴν καρδίαν τȣ.
29 Καὶ ἂν τὸ μάτι σȣ τὸ δε-
ξιὸ νσὲ σκανδαλίζῃ, εὔγαλέ το,
καὶ ῥίξε το ἀπὸ λόγȣ σȣ· διαλὶ
ὠφέλιμόν σȣ εἶναι, νὰ χα-
λασθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη σȣ,
καὶ ὄχι ὅλον τὸ κορμί σȣ νὰ
βαλθῇ εἰς τὴν γέενναν.
30 Καὶ ἂν τὸ δεξιόν σȣ χέ-
ρι σὲ σκανδαλίζῃ, κόψε καὶ ῥί-
ξε το ἀπὸ λόγȣ σȣ· διαλὶ καλ-
λίτερόν σȣ εἶναι, νὰ χαλασθῇ
ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη σȣ, καὶ ὄχι
ὅλον σȣ τὸ κορμὶ νὰ βαλθῇ εἰς
τὴν γέενναν.
31 Καὶ ἐλαλήθη, ὅτι ὅποιος
χωρίσῃ τὴν γυναῖκά τȣ, νὰ τῆς
δώσῃ διαζύγιον.
32 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω·
ὅτι ὅποιος ἀφήσῃ τὴν γυναῖ-
κά τȣ, ἔξω ἀπὸ ἀφορμὴν πορ-
νείας, τὴν κάμνει νὰ μοιχᾶ-
ται καὶ ὅποιος ὑπανδρευθῇ
τὴν γυναῖκα τὴν χωρισμένην,
μοιχᾶται.
33 Ἠκȣσετε πάλιν, ὅτι
ἐλαλήθη εἰς τȣς παλαιȣς· νὰ

ορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυ-
ρίῳ τοὺς ὅρκους σου.
34 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ
ὀμόσαι ὅλως· μήτε ἐν τῷ οὐρα-
νῷ, ὅτι θρόνος ἐςὶ τοῦ Θεοῦ·
35 Μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑπο-
πόδιόν ἐςι τῶν ποδῶν αὐτοῦ·
μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι πόλις
ἐςὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως·
36 Μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου
ὀμόσῃς, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν
τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν
ποιῆσαι.
37 Ἔςω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν,
Ναὶ, ναὶ, Οὒ, οὔ· τὸ δὲ πε-
ρισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ
ἐςιν.
38 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη·
Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ
ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος.
39 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ
ἀντιςῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ᾽
ὅςτις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν
σου σιαγόνα, ςρέψον αὐτῷ καὶ
τὴν ἄλλην·
40 Καὶ τῷ θέλοντί σοι κρι-
θῆναι, καὶ τὸν χιτῶνά σου
λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ
ἱμάτιον.
41 Καὶ ὅςτις σε ἀγγα-
ρεύσει μίλιον ἓν, ὕπαγε μετ᾽
αὐτοῦ δύο.
42 Τῷ αἰτοῦντί σε δίδου· καὶ
τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσα-
σθαι μὴ ἀποςραφῇς.

μὴν ὀμώσῃς ψέμματα, ἀλλὰ νὰ
δώσῃς τῷ κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου.
34 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω, νὰ
μὴν ὀμώσετε καθόλου· μήτε εἰς
τὸν οὐρανὸν, διατὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι
θρόνος τοῦ Θεοῦ·
35 Μήτε εἰς τὴν γῆν, ὅτι
εἶναι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του·
μήτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅτι
εἶναι πόλις τοῦ μεγάλου βασι-
λέως·
36 Μήτε εἰς τὸ κεφάλι σου
νὰ μὴν ὀμώσῃς, διατὶ δὲν δύνε-
σαι νὰ κάμῃς καμίαν τρίχα
ἄσπρην ἢ μαύρην.
37 Ἀλλὰ ὁ λόγος σας ἂς
εἶναι τὸ ναὶ, ναὶ, καὶ τὸ ὄχι,
ὄχι· Διατὶ τὸ περισσότερον
ἀπὸ τοῦτα εἶναι τοῦ πονηροῦ.
38 Ἠκούσετε, ὅτι ἐλαλήθη·
μάτι ἀντὶ ματίου, καὶ δόντι
ἀντὶ δοντίου.
39 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω, νὰ
μὴν ἀντιςαθῆτε τὸν κακόν· ἀλ-
λὰ ὅποιος σὲ κτυπήσῃ ῥάπισμα
εἰς τὸ δεξιόν σου μάγουλον, γύ-
ρισέτου καὶ τὸ ἄλλον.
40 Καὶ ὅποιος θέλει νὰ σὲ
σύρῃ εἰς τὴν κρίσιν, νὰ πάρῃ
τὸ ὑποκάμισόν σου, ἄφες του καὶ
τὸ ἀπανωφόρεμά σου.
41 Καὶ ὅποιος σέ ἀγγαρεύ-
σῃ ἕνα μίλι, σύρε μαζύ του δύο.
42 Ὅποιος σοῦ ζητᾷ, δός
του· καὶ ὅποιος σοῦ γυρέψῃ
δανεικὸν, μὴν τὸν ἀποδιώξῃς.

43 Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου.

44 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς.

45 Ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

46 Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι;

47 Καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν;

48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι.

43 Ἠκούσετε, ὅτι ἐλαλήθη· ἀγάπα τὸν γείτονάσου, καὶ μίσα τὸν ἐχθρόνσου.

44 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, καὶ εὐλογεῖτε ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς καταροῦνται, κάμετε καλὸν εἰς ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς μισοῦσι, καὶ παρακαλεῖτε διὰ ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς πειράζουν καὶ σᾶς κατατρέχουν.

45 Διὰ νὰ γενῆτε υἱοὶ τοῦ πατρός σας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅτι ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του εἰς τοὺς πονηροὺς καὶ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ βρέχει εἰς τοὺς δικαίους καὶ ἀδίκους.

46 Διατὶ ἐὰν ἀγαπᾶτε ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς ἀγαποῦν, τὶ μισθὸν ἔχετε; δὲν κάμνουσιν ἐτοῦτο καὶ οἱ τελῶναι;

47 Ἀνίσως καὶ χαιρετᾶτε τοὺς ἀδελφούς σας μοναχᾶ, τί περισσὸν κάμνετε; δὲν κάμνουσι καὶ οἱ τελῶναι τέτοιας λογῆς;

48 Ἄς εἶσθε λοιπὸν τέλειοι καὶ ἐσεῖς, ὡς καθὼς καὶ ὁ πατήρ σας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, εἶναι τέλειος.

Κεφ. ϛʹ. 6.

ΠΡοσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ

ΠΡοσέχετε, νὰ μὴν κάμνετε τὴν ἐλεημοσύνην σας ὀμπροστᾶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ φανῆτε εἰς αὐτούς· εἰ δὲ μὴ, δὲν ἔχετε μισθὸν σημᾶ εἰς τὸν

πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

2 Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

3 Σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου.

4 Ὅπως ᾖ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, αὐτὸς ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

5 Καὶ ὅταν προσεύχῃ, οὐκ ἔσῃ ὥσπερ οἱ ὑποκριταί· ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἑστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

6 Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ. καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

7 Προσευχόμενοι δὲ μὴ

πατέρα σας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Ὅταν κάμνῃς τὸ λοιπὸν ἐλεημοσύνην, μὴν κωδωνίσῃς ὀμπροστά σου, καθὼς κάμνουσιν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὰ συναγώγιά τους, καὶ εἰς ταῖς ῥύμναις, διὰ νὰ δοξασθοῦσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πληρωμήν τους.

3 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν κάμνῃς ἐλεημοσύνην, ἂς μὴν ἰξεύρῃ ἡ ζερβιά σου μερία, τί κάμει ἡ δεξιά σου.

4 Διὰ νὰ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη σου εἰς τὸ κρυφὸν· καὶ ὁ πατήρ σου, ὁποῦ βλέπει εἰς τὸ κρυφὸν, αὐτὸς θέλει εἰς τὸ δώσει εἰς τὸ φανερόν.

5 Καὶ ὅταν προσεύχεσαι, νὰ μὴν εἶσαι ὡσὰν οἱ ὑποκριτάδες· ὅτι ἀγαποῦσι νὰ προσεύχωνται στεκόμενοι εἰς τὰ συναγώγια, καὶ εἰς ταῖς γωνίαις τῶν πλατωμάτων, διὰ νὰ φανοῦσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πληρωμήν τους.

6 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν προσεύχεσαι, ἔμβα μέσα εἰς τὸ κελλί σου, καὶ κλεῖσε τὴν θύραν σου, καὶ προσεύξου τὸν πατέρα σου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ κρυφὸν· καὶ ὁ πατέρας σου, ὁποῦ βλέπει εἰς τὸ κρυφὸν, θέλει σοῦ ἀποδώσει εἰς τὸ φανερόν.

7 Καὶ ὅταν προσεύχεσθε,

βαττολογήσητε. ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι, γὰρ, ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται.

8 Μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὧν χρείαν ἔχετε, πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν.

9 Οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· ΠΑ'ΤΕΡ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω το ὄνομά σου.

10 Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον.

12 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

13 Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν· ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ· ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

14 Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος.

15 Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

μην περισσολογεῖτε ὡσὰν οἱ ἐθνικοί· Διατὶ ἐκεῖνοι λογιάζουσιν, ὅτι εἰς τὴν πολυλογίαν τους θέλουσιν εἰσακουσθῇ.

8 Μὴν ὁμοιάσετε λοιπὸν ἐκείνους· Διατὶ ὁ πατέρας σας ἰξεύρει, ποῖα χρειάζεσθε προτίτερα παρὰ νὰ τοῦ ζητήσετε.

9 Τέτοιας λογῆς λοιπὸν να προσεύχεσθε ἐσεῖς· ὦ πατέρα μας, ὁποῦ εἶσαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἃς ἁγιασθῇ τὸ ὄνομά σου.

10 Ἃς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου· ἃς γένῃ τὸ θέλημά σου, καθὼς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔτζι καὶ εἰς τὴν γῆν.

11 Τὸ ψωμί μας τὸ καθημερινὸν δός μας τὸ σήμερον.

12 Καὶ συγχώρησέ μας τὰ χρέη μας, καθὼς καὶ ἐμεῖς συγχωροῦμεν τοὺς χρεωφειλέτας μας.

13 Καὶ μὴν μᾶς φέρῃς εἰς πειρασμόν· ἀλλὰ ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τὸν πονηρόν· ὅτι ἐδική σου εἶναι ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

14 Διατὶ ἂν ἐσεῖς συγχωρέσετε τοὺς ἀνθρώπους τὰ σφάλματά τους, θέλει συγχωρέσει καὶ ἐσᾶς ὁ πατήρ σας ὁ οὐράνιος.

15 Ἀμὴ ἐὰν ἐσεῖς δὲν συγχωρέσετε τοὺς ἀνθρώπους ταῖς ἁμαρτίαις των, οὐδὲ ὁ πατήρ σας θέλει συγχωρέσει ταῖς ἁμαρτίαις σας.

16 Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις, νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

17 Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι·

18 Ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλά τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

19 Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς, ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι.

20 Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν.

21 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.

22 Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται.

23 Ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς

16 Καὶ ὅταν νηστεύετε, μὴν γίνεσθε σκυθρωποὶ ὡσὰν οἱ ὑποκριτάδες· Διατὶ ἐκεῖνοι χαλνοῦσι τὴν ὄψιν τους, διὰ νὰ φανοῦσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πῶς νηστεύουν· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πληρωμήν τους.

17 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν νηστεύῃς, ἄλειψαι τὸ κεφάλι σου, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι.

18 Διὰ νὰ μὴν φανῇς εἰς τοὺς ἀνθρώπους πῶς νηστεύεις, ἀλλὰ εἰς τὸν πατέρα σου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ κρυφόν· καὶ ὁ πατέρας σου, ὁποῦ βλέπει εἰς τὸ κρυφὸν, θέλει σοῦ ἀποδώσει εἰς τὸ φανερόν.

19 Μὴν θηκιάζετε θησαυροὺς διὰ λόγου σας εἰς τὴν γῆν, ἐκεῖ ὁποῦ τὸ σκουλήκι καὶ ἡ σκουρία τὰ χαλᾷ, καὶ ἐκεῖ ὁποῦ οἱ κλέπται τρυποῦν καὶ κλέπτουσι.

20 Ἀλλὰ θηκιάζετε διὰ λόγου σας θησαυροὺς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐκεῖ ὁποῦ οὔτε σκουλήκι τοὺς τρώγει, οὔτε σκουρία τοὺς σαπίζει, οὐ δὲ οἱ κλέπται τρυποῦσιν, οὐ δὲ κλέπτουσι.

21 Διατὶ ἐκεῖ, ὁποῦ εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας.

22 Ὁ λύχνος τοῦ κορμίου εἶναι τὸ μάτι· ἐὰν λοιπὸν εἶναι τὸ μάτι σου καθαρὸν, καὶ ὅλον σου τὸ κορμὶ φωτεινὸν θέλει εἶσθαι.

23 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ τὸ μάτι σου εἶναι πονηρὸν, ὅλον σου τὸ κορμὶ θέλει εἶσθαι σκοτεινόν.

τὸ ἐν σοὶ, σκότος ἐστὶ, τὸ σκότος πόσον;

24 Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμμωνᾷ.

25 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίητε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;

26 Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;

27 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

28 Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει.

29 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων.

ἀνίσως καὶ λοιπὸν τὸ φῶς, ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσένα, εἶναι σκότος, πόσον θέλει εἶσθαι τὸ σκότος;

24 Κανένας δὲν δύνεται νὰ δουλεύῃ δύο αὐθεντάδες· Διατὶ ἢ τὸν ἕνα θέλει μισήσει, καὶ τὸν ἄλλον θέλει ἀγαπήσει· ἢ τὸν ἕνα θέλει κρατήσει, καὶ τὸν ἄλλον θέλει καταφρονήσει. δὲν ἠμπορεῖτε νὰ δουλεύετε τὸν Θεὸν, καὶ τὸν πλοῦτον.

25 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω· μὴν φροντίζετε διὰ τὴν ζωήν σας, τί νὰ φᾶτε, καὶ τί νὰ πιῆτε· μὴ δὲ τὸ κορμί σας, τί νὰ τὸ ἐνδύσετε· ἡ ζωὴ δὲν εἶναι περισσότερη ἀπὸ τὸ φαγὶ, καὶ τὸ κορμί σας ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν;

26 Στοχασθῆτε τὰ πουλία, ὁποῦ πέτουνται εἰς τὸν ἀέρα, ὅτι μὴ δὲ σπέρνουσι, μὴ δὲ θερίζουσι, μὴ δὲ μαζώνουσιν εἰς ταῖς ἀποθήκαις, καὶ ὁ πατήρ σας ὁ οὐράνιος τὰ θρέφει· καὶ ἐσεῖς δὲν διαφέρετε πολὺ ἀπ' αὐτά;

27 Ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς φροντίζοντας ἠμπορεῖ νὰ προσθέσῃ καμίαν πῆχυν εἰς τὴν ἡλικίαν του;

28 Καὶ διὰ τὴν ἐνδυμασίαν σας τί ἐγνοιάζεσθε; μάθετε καταλεπτῶς τὰ λουλούδια τοῦ λειβαδίου, πῶς αὐξάνουσι· δὲν κοπιάζουσιν, οὐ δὲ νέθουσι.

29 Καὶ λέγω σας, ὅτι μὴ δὲ ὁ Σολομὼν μὲ ὅλην του τὴν δόξαν ἐνδύθηκεν ὡσὰν ἕνα ἀπὸ τοῦτα.

30 Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀ-
γροῦ, σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον
εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ
Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ
πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγό-
πιστοι;
31 Μὴ οὖν μεριμνήσητε, λέ-
γοντες· Τί φάγωμεν, ἢ τί πί-
ωμεν, ἢ τί περιβαλώμεθα;
32 Πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη
ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ
ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῄζετε
τούτων ἁπάντων.
33 Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν
δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα
πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.
34 Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς
τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον με-
ριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν
τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς.

30 Καὶ ἐὰν τὰ χορτάρια τοῦ
λειβαδίου, ὁποῦ εἶναι σήμερον,
καὶ αὔριον τὰ βάλλουσιν εἰς τὸν
φοῦρνον, ὁ Θεὸς τέτοιας λογῆς
τὰ στολίζῃ, πόσω μᾶλλον ἐσᾶς,
ὀλιγόπιστοι;
31 Μὴν ἐγνοιάζεσθε τὸ λοι-
πὸν, λέγοντες· τί νὰ φᾶμεν,
καὶ τί νὰ πιοῦμεν, καὶ τί νὰ
ἐνδυθοῦμεν.
32 Ὅτι ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔθνη
τὰ γυρεύουσι· Διατὶ ὁ πατέ-
ρας σας ὁ οὐράνιος ἰξεύρει πῶς
τὰ χρειάζεσθε ἐτοῦτα ὅλα.
33 Ἀμὴ πρῶτα ζητᾶτε
τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ
τὴν δικαιοσύνην του, καὶ τοῦτα
ὅλα θέλουν σᾶς αὐγατισθῇ.
34 Μὴν ἔχετε ἔγνοιαν λοι-
πὸν διὰ τὸ αὔριον· Διατὶ ἡ
αὐριοσυνὴ θέλει φροντίσει τὰ
ἐδικάτης· σώνει πᾶσαν ἡμέραν
ἡ πείραξίς της.

Κεφ. ζ'. 7.

ΜΗ' κρίνετε, ἵνα μὴ κρι-
θῆτε.
2 Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε,
κριθήσεσθε· καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ
μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται
ὑμῖν.
3 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος
τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελ-
φοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφ-
θαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;

ΜΗΝ κρίνετε, διὰ νὰ μὴν
κριθῆτε.
2 Διατὶ ὅ, τι λογῆς κρίσιν
κρίνετε, θέλετε κριθῆ καὶ ἐσεῖς·
καὶ μὲ ἐκεῖνο τὸ μέτρον, ὁποῦ
μετρᾶτε τοὺς ἄλλους, θέλετε
μετρηθῆ καὶ ἐσεῖς.
3 Καὶ τί βλέπεις τὸ ξυλά-
κι, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ
ἀδελφοῦ σου, καὶ τὸ δοκάρι, ὁ-
ποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι σου, δὲν τὸ
στοχάζεσαι.

4 Ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου· ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου· καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου;

5 Ὑποκριτὰ, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

6 Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ, μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων· μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς.

7 Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.

8 Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

9 Ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;

10 Καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

11 Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;

4 Ἢ πῶς θέλεις εἰπεῖ τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἄφησέ με νὰ εὐγάλω τὸ ξυλάκι ἀπὸ τὸ μάτι σου· καὶ νὰ, τὸ δοκάρι μέσα εἰς τὸ ἐδικόν σου μάτι;

5 Ὑποκριτὰ, εὔγαλε πρῶτα τὸ δοκάρι ἀπὸ τὸ μάτι σου, καὶ τότε θέλεις εἰδῆ, νὰ εὐγάλῃς τὸ ξυλάκι ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

6 Μὴν δίδετε τὰ ἅγια εἰς τοὺς σκύλους, μὴ δὲ βάλλετε τὰ μαργαριτάριά σας ἔμπροσθεν εἰς τοὺς χοίρους· μήπως καὶ καμίαν φορὰν τὰ καταπατήσουσι μὲ τὰ ποδάριά τους, καὶ γυρίσουν καὶ ξεσχίσουσι καὶ ἐσᾶς.

7 Ζητᾶτε, καὶ θέλει σᾶς δοθῇ· γυρεύετε, καὶ θέλετε εὕρει· κτυπᾶτε, καὶ θέλει σᾶς ἀνοιχθῇ.

8 Διατὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ζητᾷ, πέρνει, καὶ ὅποιος γυρεύει, εὑρίσκει, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ κτυπᾷ, θέλει τοῦ ἀνοιχθῇ.

9 Ἢ ποῖος ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς, τοῦ ὁποίου ἐὰν ὁ υἱός του τοῦ γυρεύσῃ ψωμὶ, μῆνα τοῦ θέλει δώσει πέτραν;

10 Καὶ ἂν τοῦ γυρεύσῃ ψάρι, μῆνα τοῦ θέλει δώσει ὀφίδι;

11 Ἂν τὸ λοιπὸν ἐσεῖς, μὲ ὅλον ὁποῦ εἶσθε πονηροὶ, ἠξεύρετε νὰ δίδετε καλὰ χαρίσματα εἰς τὰ παιδιά σας, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατήρ σας, ὁ οὐράνιος, θέλει δώσει καλὰ εἰς ἐκείνους ὁποῦ τοῦ ζητοῦσι;

12 Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.

13 Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη, καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοί εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς.

14 Ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν.

15 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες.

16 Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς· μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

17 Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ· τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ.

18 Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν.

19 Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

12 Ὅλα λοιπὸν, ὅσα θέλετε νὰ σᾶς κάμνουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἔτζι κάμνετε καὶ ἐσεῖς εἰς αὐτούς· Διατὶ ἐτοῦτος εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.

13 Ἐμβᾶτε ἀπὸ τὴν στενὴν τὴν θύραν· ὅτι πλατεῖα εἶναι ἡ θύρα, καὶ πλατύχωρη ἡ στράτα, ὁποῦ φέρνει εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἶναι, ὁποῦ περνοῦν ἀπ' αὐτήν.

14 Ὅτι ἡ θύρα εἶναι στενὴ, καὶ τεθλιμμένη ἡ στράτα, ὁποῦ φέρνει εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁποῦ τὴν εὑρίσκουσι.

15 Καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτας, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς ἐσᾶς μὲ φορέματα προβάτων, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι λύκοι ἅρπαγες.

16 Ἀπὸ τοὺς καρπούς τους θέλετε τοὺς γνωρίσει· μῆνα ἀπὸ ἀκάνθια μαζώνουσι σταφύλια; ἢ ἀπὸ τριβόλια σῦκα;

17 Τέτοιας λογῆς κάθε δένδρον καλὸν κάμνει καρποὺς καλούς· καὶ τὸ κακὸν δένδρον, κάμνει κακοὺς καρπούς.

18 Δέν ἠμπορεῖ τὸ καλὸν δένδρον, νὰ κάμῃ πονηροὺς καρποὺς, οὐδὲ τὸ κακὸν δένδρον, νὰ κάμῃ καλοὺς καρπούς.

19 Κάθε δένδρον ὁποῦ δὲν κάμνει καλὸν καρπὸν, κόπτεται, καὶ βάλλεται εἰς τὴν φωτίαν.

20 Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.

20 Ἀπὸ τοὺς καρποὺς των τὸ λοιπὸν θέλετε τοὺς γνωρίσει.

21 Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλ᾽ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

21 Ὄχι καθένας ὁποῦ μὲ λέγει, Κύριε, Κύριε, θέλει ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλὰ ἐκεῖνος, ὁποῦ κάμνει τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

22 Πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;

22 Πολλοὶ θέλουσι μοῦ εἰπεῖ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν· Κύριε, Κύριε, δὲν ἐπροφητεύσαμεν εἰς τὸ ὄνομά σου, καὶ μὲ τὸ ὄνομά σου εὐγάλαμεν δαιμόνια, καὶ μὲ τὸ ἐδικόν σου ὄνομα ἐκάμαμεν πολλὰς δυνάμεις;

23 Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ᾽ ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

23 Τότε θέλω τοὺς εἰπεῖ καὶ ἐγὼ παῤῥησίᾳ, ὅτι ποτὲ δὲν σᾶς ἐγνώρισα· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ ἐμένα οἱ ἐργᾶται της ἀνομίας.

24 Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν·

24 Καθ᾽ ἕνας λοιπὸν, ὁποῦ ἀκούει τὰ λόγιά μου τοῦτα, καὶ τὰ κάμνει, θέλω τὸν ὁμοιάσει μὲ ἕνα ἄνδρα φρόνιμον, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸ σπῆτί του ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν.

25 Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γάρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

25 Καὶ ἐκατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθαν οἱ ποταμοὶ, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἔπεσε· διατὶ ἦτον θεμελιωμένον εἰς τὴν πέτραν.

26 Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς, ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν

26 Καὶ κάθε ἄνθρωπος, ὁποῦ ἀκούει τὰ λόγιά μου τοῦτα, καὶ δὲν τὰ κάμνει, θέλω τὸν ὁμοιάσει ὡσὰν ἕνα ἄνδρα λωλὸν, ὁποῦ

οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον·

27 Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ· καὶ ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη.

28 Καὶ ἐγένετο, ὅτε συνετέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, ἐξεπλήσσοντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

29 Ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

ἔκτισε τὸ σπῆτί του ἀπάνω εἰς τὴν ἄμμον.

27 Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθαν οἱ ποταμοὶ, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο· καὶ ἔπεσε, καὶ τὸ πέσιμόν του ἔγινε μεγάλον.

28 Καὶ τότε ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς τὰ λόγια ἐτοῦτα, ἔφρικτον τὰ πλήθη εἰς τὴν διδαχήν του.

29 Διατὶ τοὺς ἐδίδασκεν ὡσὰν ὁποῦ εἶχεν ἐξουσίαν, καὶ ὄχι ὡς καθὼς ἐδιδάσκασιν οἱ γραμματεῖς.

Κεφ. η. 8.

ΚΑταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί.

2 Καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

3 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θέλω, καθαρίσθητι. Καὶ εὐθέως ἐκαθαρίσθη αὐτοῦ ἡ λέπρα.

4 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅρα μηδενὶ εἴπῃς· ἀλλὰ ὕπαγε, σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε τὸ δῶρον, ὃ προσέταξε Μωσῆς εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

5 Εἰσελθόντι δὲ τῷ Ἰησοῦ εἰς Καπερναοὺμ, προσῆλθεν

ΚΑΙ ὡσὰν ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος, τοῦ ἀκολούθησεν πολὺς ὄχλος.

2 Καὶ παρευθὺς ἦλθεν ἕνας λεπρὸς, καὶ τὸν ἐπροσκύνα, καὶ ἔλεγεν· αὐθέντη, ἐὰν θέλῃς, ἠμπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς.

3 Καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ εἶπε· θέλω, καθαρίσου. καὶ παρευθὺς ἐκαθαρίσθη ἡ λέπρα ἀπ' αὐτόν.

4 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· φυλάγου, νὰ μὴν τὸ εἰπῇς τινός· ἀλλὰ σύρε, καὶ δεῖξε τοῦ λόγου σου εἰς τὸν ἱερέα, καὶ πρόσφερε καὶ τὸ δῶρον, ὁποῦ ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτούς.

5 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοὺμ, ἦλ-

αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρακαλῶν αὐτὸν,

6 Καὶ λέγων, Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς, δεινῶς βασανιζόμενος.

7 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν.

8 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπὲ λόγον, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.

9 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.

10 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.

11 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

12 Οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ

θεν εἰς αὐτὸν ἑκατόνταρχος, παρακαλῶντάς τον.

6 Καὶ λέγωντας· αὐθέντη, τὸ παιδί μου κεῖται εἰς τὸ σπῆτι παράλυτον, καὶ τιμωρᾶται κακά.

7 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ θέλω ἔλθη νὰ τὸν ἰατρεύσω.

8 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἑκατόνταρχος, καὶ εἶπεν· αὐθέντη, δὲν εἶμαι ἄξιος, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπῆτί μου· ἀλλὰ εἰπὲ μοναχᾶ λόγον, καὶ θέλει ἰατρευθῇ τὸ παιδί μου.

9 Διατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἀπὸ κάτω εἰς ἐξουσίαν, καὶ ἔχω ἀπὸ κάτω μου στρατιώτας· καὶ λέγω εἰς τοῦτον, σύρε, καὶ παγένει καὶ εἰς ἄλλον, ἔλα, καὶ ἔρχεται· καὶ εἰς τὸν δοῦλόν μου, κάμε τοῦτο, καὶ τὸ κάμνει.

10 Καὶ ἀκούωντας ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπεν εἰς ἐκείνους, ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν· ἀληθινᾶ σᾶς λέγω· μὴ δὲ εἰς τὸν Ἰσραὴλ δὲν εὕρηκα τόσην μεγάλην πίστιν.

11 Καὶ λέγω σας, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν καὶ ἀπὸ τὴν δύσιν θέλουσιν ἔλθη, καὶ θέλουσι συγκαθίσει μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ εἰς τῆν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

12 Καὶ οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας θέλουσιν εὐγαλθῇ ἔξω εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶ-

κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν
ὀδόντων.
13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ
ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς
ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. Καὶ
ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ
ἐκείνῃ.
14 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς
τὴν οἰκίαν Πέτρου, εἶδε τὴν
πενθερὰν αὐτοῦ βεβλημένην καὶ
πυρέσσουσαν.
15 Καὶ ἥψατο τῆς χειρὸς
αὐτῆς, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ
πυρετός· καὶ ἠγέρθη, καὶ διη-
κόνει αὐτοῖς.
16 Ὀψίας δὲ γενομένης
προσήνεγκαν αὐτῷ δαιμονιζο-
μένους πολλούς· καὶ ἐξέβαλε τὰ
πνεύματα λόγῳ, καὶ πάντας
τοὺς κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευ-
σεν.
17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥη-
θὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου,
λέγοντος, Αὐτὸς τὰς ἀσθε-
νείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ τὰς
νόσους ἐβάστασεν.
18 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς πολ-
λοὺς ὄχλους περὶ αὐτὸν, ἐκέλευ-
σεν ἀπελθεῖν εἰς τὸ πέραν.
19 Καὶ προσελθὼν εἷς
γραμματεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Δι-
δάσκαλε, ἀκολουθήσω σοι ὅπου
ἐὰν ἀπέρχῃ.
20 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι,
καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κα-
τασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφα-
λὴν κλίνῃ.

σθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγ-
μὸς τῶν ὀδόντων.
13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς
τὸν ἑκατόνταρχον· πάγενε, καὶ
καθὼς ἐπίστευσες, νὰ σοῦ γένῃ.
καὶ ἰατρεύθη τὸ παιδί του τὴν
ὥραν ἐκείνην.
14 Καὶ πηγένωντας ὁ Ἰη-
σοῦς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Πέτρου,
εἶδε τὴν πενθεράν του κοιταμέ-
νην ὁποῦ ἐθερμαίνετον.
15 Καὶ ἐπίασε τὸ χέρι της,
καὶ ἄφησέν την ἡ θέρμη· καὶ
ἐσηκώθη, καὶ τοὺς ὑπηρέτα.
16 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασε,
τοῦ ἔφεραν πολλοὺς δαιμονισ-
μένους· καὶ μὲ λόγον ἐδίωξε τὰ
πνεύματα, καὶ ὅλους τοὺς
ἀῤῥωστημένους τοὺς ἰάτρευσε.
17 Διὰ νὰ τελειωθῇ ἡ προ-
φητεία τοῦ προφήτου Ἡσαΐου,
ὁποῦ λέγει· αὐτὸς ἐπῆρε ταῖς
ἀσθένειαίς μας, καὶ ταῖς ἀῤ-
ῥωστίαις μας ἐσήκωσε.
18 Ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς
πολὺν ὄχλον τρυγύρω του, ἐπρόσ-
ταξε νὰ περάσουν πέρα.
19 Καὶ σιμώνωντας ἕνας
γραμματεὺς, τοῦ λέγει· διδά-
σκαλε, ἐγὼ θέλω σὲ ἀκολουθή-
σει ὅπου καὶ ἂν πάγῃς.
20 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς. ἡ
ἀλωποῦδες ἔχουσι φωλιαῖς, καὶ
τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατοικί-
αις· ἀμὴ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
δὲν ἔχει ποῦ νὰ κλίνῃ τὸ
κεφάλι του.

21 Ἕτερος δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι πρῶτον ἀπελθεῖν, καὶ θάψαι τὸν πατέρα μου.

22 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς.

23 Καὶ ἐμβάντι αὐτῷ εἰς τὸ πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

24 Καὶ ἰδοὺ, σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὥστε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε.

25 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤγειραν αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα.

26 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι; Τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσσῃ· καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

27 Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες, Ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

28 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης.

21 Καὶ ἄλλος ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του λέγει· αὐθέντη, δός μου ἄδειαν πρῶτον νὰ πάγω, νὰ θάψω τὸν πατέρα μου.

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· ἀκολούθα με, καὶ ἄφησε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς των.

23 Καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ καράβι, καὶ τὸν ἀκολούθησαν οἱ μαθητάδες του.

24 Καὶ παρευθὺς ἔγινε σεισμὸς μέγας εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τόσον, ὁποῦ τὸ καράβι ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὰ κύματα· καὶ αὐτὸς ἐκοιμᾶτον.

25 Καὶ οἱ μαθηταὶ ἐπῆγαν κοντὰ καὶ τὸν ἐξύπνισαν, λέγοντες· αὐθέντη, γλύτωσέ μας, χανόμεσθεν.

26 Καὶ λέγει τους· Διατί εἶσθε φοβητζιάρηδες ὀλιγόπιστοι; τότε ἐσηκώθη καὶ ἐπρόσταξε μὲ φοβερισμὸν τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν· καὶ ἔγινε γαλήνη μεγάλη.

27 Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες· τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι ἐτοῦτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα τοῦ ὑπακούουσι.

28 Καὶ περνῶντας ἀντίπερα εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, τὸν ἀπάντησαν δύο δαιμονισμένοι, ὁποῦ εὐγένασιν ἔξω ἀπὸ τὰ μνημόρια, ἄγριοι πολλὰ, τόσον, ὁποῦ δὲν ἐδύνετον νὰ περάση κανένας ἀπὸ τὴν στράταν ἐκείνην.

29 Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν, λέγοντες, Τί ἡμῖν καὶ σοὶ, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;

30 Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη.

31 Οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν, λέγοντες, Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Ὑπάγετε. Οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ ἰδοὺ, ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασιν.

33 Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων.

34 Καὶ ἰδοὺ, πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ· καὶ ἰδόντες αὐτὸν, παρεκάλεσαν, ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

29 Καὶ παρευθὺς ἔκραξαν, λέγοντες· Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ, τί ἔχομεν, νὰ κάμωμεν ἡμεῖς μὲ ἐσένα; ἦλθες ἐδῶ νὰ μᾶς βασανίσῃς προτίτερα ἀπὸ τὸν καιρόν;

30 Καὶ μακρὰ ἀπ' αὐτοὺς ἦτον ἀγέλη χοίρων πολλῶν ὅπου ἔβοσκε.

31 Καὶ οἱ δαίμονες τὸν ἐπαρακάλουν, λέγοντες· ἂν μᾶς εὐγάλλῃς, δός μας ἄδειαν νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

32 Καὶ τοὺς εἶπε· παγένετε. καὶ ἐκεῖνοι εὐγῆκαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. καὶ παρευθὺς ὥρμησεν ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων ἀπὸ τὸν ἐγκρεμνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγησαν μέσα εἰς τὰ νερά.

33 Καὶ οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἶπασιν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὰ πράγματα τῶν δαιμονισμένων.

34 Καὶ εὐθὺς ὅλη ἡ πόλις εὐγῆκε καὶ ἀπάντησε τὸν Ἰησοῦν· καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν, τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑῚ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

2 Καὶ ἰδοὺ, προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βε-

ΚΑῚ ἐμβαίνωντας μέσα εἰς τὸ καράβι, ἐπέρασε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐδικήν του πόλιν.

2 Καὶ παρευθὺς τοῦ ἔφεραν ἕνα παραλυτικὸν βαλμένον ἀ-

βλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπε τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

3 Καὶ ἰδοὺ, τινὲς τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτος βλασφημεῖ.

4 Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν, Ἱνατί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

5 Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν, Ἔγειραι καὶ περιπάτει;

6 Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας (τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ) Ἐγερθεὶς ἆρόν σου τὴν κλίνην, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

7 Καὶ ἐγερθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

8 Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

9 Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, Ματθαῖον λεγόμενον· καὶ λέγει αὐτῷ, Ἀκολούθει μοι· Καὶ ἀναστὰς, ἠκολούθησεν αὐτῷ.

10 Καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνακειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἰδού,

πάνω εἰς κρεββάτι· καὶ βλέποντας ὁ Ἰησοῦς, τὴν πίστιν τους, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν· ἔχε θάῤῥος παιδί μου, συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου.

3 Καὶ νὰ, κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς ἔλεγαν ἀνάμεσά τους· ἐτοῦτος βλασφημᾷ.

4 Καὶ γνωρίζοντας ὁ Ἰησοῦς τοὺς διαλογισμούς των, εἶπεν· Διατί διαλογίζεσθε ἐσεῖς κακὰ εἰς ταῖς καρδίαις σας.

5 Ποῖον εἶναι εὐκολώτερον, νὰ εἰπῶ· σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαις· ἢ νὰ εἰπῶ· σήκω καὶ περιπάτει;

6 Καὶ διὰ νὰ ἐγνωρίσετε, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν εἰς τὴν γῆν νὰ συγχωρᾷ ἁμαρτίας, τότε λέγει τοῦ παραλυτικοῦ· σήκω καὶ ἔπαρε τὸ κρεββάτι σου, καὶ σύρε εἰς τὸ σπῆτί σου.

7 Καὶ ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του.

8 Καὶ βλέποντας ὁ λαὸς ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὁποῦ ἔδωκε τέτοιας λογῆς ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Καὶ περνῶντας ὁ Ἰησοῦς ἀπ' ἐκεῖ, εἶδεν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸ κουμέρκι, καὶ τὸν ἔλεγαν Ματθαῖον· καὶ λέγει του· ἀκολούθα με. καὶ ἐσηκώθη, καὶ ἀκολούθησέ τον.

10 Καὶ ἔστοντας νὰ ἀναπαυθῇ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ νά,

πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐλθόντες, συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·

11 Καὶ ἰδόντες οἱ Φαρισαῖοι, εἶπον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν;

12 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας, εἶπεν αὐτοῖς. Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

13 Πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστιν. Ἔλεον θέλω, καὶ οὐ θυσίαν· οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

14 Τότε προσέρχονται αὐτῷ οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου, λέγοντες· διατί ἡμεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νηστεύομεν πολλά, οἱ δὲ μαθηταί σου οὐ νηστεύουσι;

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, ἐφ' ὅσον μετ' αὐτῶν ἐστιν ὁ νυμφίος; ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν.

16 Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· αἴρει γὰρ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.

πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἦλθαν, καὶ ἐκάθησαν μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ μὲ τοὺς μαθητάδες του.

11 Καὶ βλέποντες οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον εἰς τοὺς μαθητάδες του. Διατὶ ὁ διδάσκαλός σας τρώγει μὲ τοὺς τελῶνας καὶ μὲ τοὺς ἁμαρτωλούς;

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡσάν τὸ ἄκουσεν, τοὺς εἶπεν· οἱ γεῤῥοὶ δὲν χρειάζονται ἰατρὸν, ἀλλὰ οἱ ἀσθενημένοι.

13 Ὑπάγετε καὶ μάθετε, τί εἶναι· ἔλεον θέλω καὶ ὄχι θυσίαν· διατὶ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τὴν μετάνοιαν.

14 Τότε ἦλθασιν οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου, καὶ λέγουσίν του· Διατὶ ἐμεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νηστεύομεν πολλᾶ, καὶ οἱ μαθητάδες σου δὲν νηστεύουσι;

15 Καὶ εἶπέ τους ὁ Ἰησοῦς· μῆνα οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος ἠμποροῦν νὰ εἶναι θλιμμένοι, εἰς ὅσον καιρὸν εἶναι ὁ νυμφίος μαζὺ μετ' αὐτούς; ἀμὴ θέλει ἔλθη καιρὸς, ὅπου νὰ παρθῇ ἀπ' αὐτοὺς ὁ νυμφίος, καὶ τότε θέλουσι νηστεύσει.

16 Καὶ οὐδὲ κανένας βάλλει μπάλωμα ἀπὸ πανὶ ἄτριβον εἰς φόρεμα παλαιόν· Διατὶ τὸ μπάλωμα τὸ καινούριον πέρνει ἀπὸ τὸ φόρεμα τὸ παλαιὸν, καὶ γίνεται χειρότερον σχίσμα.

17 Οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήγνυνται οἱ ἀσκοί, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινούς, καὶ ἀμφότερα συντηροῦνται.

18 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος αὐτοῖς, ἰδού, ἄρχων, ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων, Ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησεν· ἀλλὰ ἐλθών, ἐπίθες τὴν χεῖρά σου ἐπ' αὐτήν, καὶ ζήσεται.

19 Καὶ ἐγερθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἠκολούθησεν αὐτῷ, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

20 (Καὶ ἰδού, γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα ἔτη, προσελθοῦσα ὄπισθεν ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.

21 Ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ. Ἐὰν μόνον ἅψωμαι τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, σωθήσομαι.

22 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτήν, εἶπε. Θάρσει θύγατερ· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· Καὶ ἐσώθη ἡ γυνὴ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.)

23 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἄρχοντος, καὶ ἰδὼν τοὺς αὐλητάς, καὶ τὸν ὄχλον θορυβούμενον.

24 Λέγει αὐτοῖς· Αναχωρεῖτε· οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κοράσιον,

17 Μὴ δὲ βάλλουσι νέον κρασὶ εἰς δερμάτια παλαιά· εἰ δὲ μή, σπάζουσι τὰ δερμάτια, καὶ τὸ κρασὶ χύνεται, καὶ τὰ δερμάτια χάνονται ἀλλὰ τὸ νέον κρασὶ τὸ βάλλουσιν εἰς καινούρια δερμάτια, καὶ φυλάττονται καὶ τὰ δύο.

18 Καὶ λέγωντας ἐτοῦτα τὰ λόγια, νά, καὶ ἦλθεν ἕνας ἄρχωντας, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε καὶ λέγει του· ἡ θυγατέρα μου ἀπὸ τῶρα ἀπέθανε· ἀλλὰ ἔλα, βάλλε τὸ χέρι σου ἀπάνω της καὶ θέλει ζήσει.

19 Καὶ ἐσηκώθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀκολούθησέν του, καὶ οἱ μαθητάδες του μαζύ.

20 (Καὶ νά, καὶ μία γυναῖκα, ὁποῦ εἶχε κίνησιν αἵματος δώδεκα χρόνους, ἐσήμωσεν ὀπίσω, καὶ ἐπίασε τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του.

21 Διατὶ ἔλεγ μέσα της· ἂν πιάσω μοναχᾶ τὸ φόρεμά του, θέλω ἰατρευθῆ.

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε καὶ εἶδέν την καὶ λέγει· ὦ θύγατερ, ἔχε θάῤῥος· ἡ πίστις σου σε ἔσωσε· καὶ ἰατρεύθη ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.)

23 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἄρχοντος, καὶ εἶδε τοὺς μυρολογητάδες, καὶ τὸν λαὸν ὁποῦ ἐσυγχίζουνταν,

24 Λέγει τους σύρτε ἀπ' αὐτοῦ· Διατὶ τὸ κοράσιον δὲν ἀ-

ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέ-
λων αὐτοῦ.
25 Ὅτε δὲ ἐξεβλήθη ὁ ὄχ-
λος, εἰσελθὼν ἐκράτησε τῆς
χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἠγέρθη τὸ
κοράσιον.
26 Καὶ ἐξῆλθεν ἡ φήμη αὕ-
τη εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.
27 Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν
τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο
τυφλοὶ, κράζοντες, καὶ λέγον-
τες, Ἐλέησον ἡμᾶς υἱὲ Δαβίδ.
28 Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν,
προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ
λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πιστεύε-
τε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;
Λέγουσιν αὐτῷ, Ναὶ Κύριε.
29 Τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλ-
μῶν αὐτῶν, λέγων, Κατὰ τὴν
πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν.
30 Καὶ ἀνεῴχθησαν αὐτῶν
οἱ ὀφθαλμοί. καὶ ἐνεβριμήσατο
αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων, Ὁρᾶτε
μηδεὶς γινωσκέτω.
31 Οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμι-
σαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ.
32 Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων,
ἰδοὺ, προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρω-
πον κωφὸν δαιμονιζόμενον.
33 Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαι-
μονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ
ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, λέγοντες,
Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν
τῷ Ἰσραήλ.

πέθανεν, ἀμὴ κοιμᾶται. καὶ
τὸν ἀναγελοῦσαν.
25 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ὁ λα-
ὸς ἔξω, ἐμβῆκε μέσα ὁ Ἰησοῦς,
καὶ ἐπίασεν τὸ κοράσιον ἀπὸ
τὸ χέρι· καὶ ἐσηκώθη ἀπάνω.
26 Καὶ εὐγῆκεν ἡ φήμη του
εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.
27 Καὶ περνῶντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ
Ἰησοῦς, τὸν ἀκολούθησαν δύο τυ-
φλοὶ, καὶ ἐφώναζαν, καὶ ἔλεγαν·
ὦ υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησόν μας.
28 Καὶ ὡσὰν ἔφθασεν εἰς τὸ
σπῆτι, ἦλθαν καὶ οἱ τυφλοὶ, καὶ
λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε,
πῶς δύναμαι νὰ τὸ κάμω τοῦτο;
καὶ λέγουν του· ναὶ, αὐθέντη.
29 Τότε ἐπίασε τὰ μάτιά
τους, καὶ λέγει τους· κατὰ τὴν
πίστιν σας ἂς σᾶς γένη.
30 Καὶ ἀνοίχθησαν τὰ
μάτιά τους· καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ φο-
βερισμὸν τοὺς ἐπρόσταξε, λέγον-
τας· βλέπετε ἂς μὴν τὸ ἰξεύρῃ
τινάς.
31 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν εὐγῆ-
καν ἔξω, τὸν εὐφήμησαν εἰς
ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.
32 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν αὐ-
τοὶ, νὰ, καὶ τοῦ ἔφεραν ἕναν ἄν-
θρωπον βουβὸν δαιμονισμένον.
33 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκε τὸ
δαιμόνιον, ἐσύντυχεν ὁ βουβός·
καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, καὶ
ἔλεγαν· οὐδέποτε ἐφάνη τέτοι-
ας λογῆς εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσ-
ραήλ.

34 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον, Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

34 Ἀμὴ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον· μὲ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων ἐτοῦτος εὐγάνει τὰ δαιμόνια.

35 Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐτριγύρισεν ὅλαις ταῖς πόλαις καὶ ταῖς χώραις, διδάσκωντας εἰς τὰ συναγώγιά τους, καὶ κηρύττωντας τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ ἰατρεύωντας κάθε λογῆς ἀσθένιαις καὶ ἀχαμνοσύνην εἰς τὸν λαόν.

36 Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐῤῥιμμένοι ὡσεὶ πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα.

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς βλέπωντας τὸν ὄχλον, τοὺς ἐσπλαγχνίσθη, ὅτι ἦταν ἀποσταμένοι καὶ σκορπισμένοι ὡσὰν πρόβατα ὁποῦ δὲν ἔχουν ποιμένα.

37 Τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι·

37 Τότε λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· τὸ θέρος εἶναι πολὺ, ἀμὴ οἱ ἐργάταις εἶναι ὀλίγοι.

31 Δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.

38 Παρακαλέσετε λοιπὸν τὸν αὐθέντην τοῦ θέρους, νὰ βάλῃ ἐργάταις εἰς τὸ θέρος του.

Κεφ. ι. 10.

ΚΑΙ` προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν.

ΚΑΙ` ἐπροσκάλεσε τοὺς δώδεκα μαθητάδες, καὶ τοὺς ἔδωσεν ἐξουσίαν ἐναντίον τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων νὰ τὰ ευγάλουν, καὶ νὰ ἰατρεύουσι κάθε λογῆς ἀῤῥωστίαν καὶ κάθε λογῆς ἀχαμνοσύνην.

2 Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα· πρῶτος, Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζε-

2 Καὶ τῶν δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματα εἶναι ἐτοῦτα· πρῶτος εἶναι ὁ Σίμων, ὁποῦ λέγεται Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφός του· Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ

βεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.

3 Φίλιππος, καὶ Βαρθολομαῖος· Θωμᾶς, καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης· Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος·

4 Σίμων ὁ Κανανίτης, καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν.

5 Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς, παραγγείλας αὐτοῖς, λέγων, Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε, καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε·

6 Πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.

7 Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε, λέγοντες· Ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

8 Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

9 Μὴ κτήσησθε χρυσὸν, μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν.

10 Μὴ πήραν εἰς ὁδὸν, μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥάβδον· ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστιν.

11 Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν ἢ κώμην εἰσέλθητε ἐξετάσατε, τίς ἐν

Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφός του.

3 Φίλιππος, καὶ Βαρθολομαῖος· Θωμᾶς, καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης· Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Λεββαῖος, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη Θαδδαῖος.

4 Σίμων ὁ Κανανίτης, καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἐκεῖνος ὁποῦ καὶ τὸν ἐπαράδωκε.

5 Ἐτούτους τοὺς δώδεκα τοὺς ἔστειλεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλε, λέγωντας· εἰς τὴν στράταν τῶν ἐθνῶν νὰ μὴν πηγένετε, καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Σαμαρειτῶν νὰ μὴν ἐμβῆτε.

6 Ἀλλὰ περισσότερον νὰ πηγένετε εἰς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ σπητίου τοῦ Ἰσραήλ.

7 Καὶ πηγένοντες κηρύττετε, λέγοντες· ὅτι ἐσήμωσεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

8 Τοὺς ἀσθενημένους ἰατρεύετε, τοὺς λεπροὺς καθαρίζετε, τοὺς νεκροὺς ἀναστήνετε, τὰ δαιμόνια εὐγάλετε· χάρισμα τὸ ἐπήρετε, χάρισμα τὸ δίδετε.

9 Νὰ μὴν ἀποκτήσετε χρυσάφι, μηδὲ ἀσήμι, μηδὲ χάλκωμα εἰς τὰ ζωνάριά σας.

10 Μὴ δὲ σακκοῦλι εἰς τὴν στράταν, μηδὲ δύο φορέματα, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥαβδί· Διατὶ ὁ ἐργάτης εἶναι ἄξιος διὰ τὴν τροφήν του.

11 Καὶ εἰς ὅποιαν πόλιν ἢ χώραν ἐμβῆτε, ἐξετάξετε, τίς

αὐτῇ ἄξιός ἐστι, κἀκεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε.

12 Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀσπάσασθε αὐτήν.

13 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ ᾖ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω.

14 Καὶ ὃς ἐὰν μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν.

15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῇ Σοδόμων καὶ Γομόῤῥων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

16 Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί.

17 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς.

18 Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν.

19 Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν

εἶναι εἰς αὐτὴν ἄξιος, καὶ ἐκεῖ μείνατε ἕως ὅπου νὰ εὐγῆτε.

12 Καὶ ὅταν ἐμβῆτε μέσα εἰς τὸ σπῆτι, νὰ τὸ χαιρετᾶτε (λέγοντες· εἰρήνη εἰς τὸ σπῆτι τοῦτο.)

13 Καὶ ἂν εἶναι τὸ σπῆτι ἄξιον, ἃς ἔλθῃ ἡ εἰρήνη σας εἰς αὐτό· ἂν δὲν εἶναι ἄξιον, ἡ εἰρήνη σας ἃς γυρίσῃ εἰς ἐσᾶς.

14 Καὶ ὅποιος δὲν σᾶς δεχθῇ, μηδὲ ἀκούσῃ τὰ λόγιά σας, ὅταν εὐγῆτε ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἢ ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, τινάξετε τὴν σκόνην τῶν ποδαριῶν σας.

15 Βέβαια σᾶς λέγω· πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν γῆν τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόῤῥων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

16 Νὰ ὅπου σᾶς πέμπω ὡσὰς πρόβατα μέσα εἰς τοὺς λύκους· γενεῖτε τὸ λοιπὸν φρόνιμοι ὡσὰν τὰ φίδια, καὶ ἁπλοὶ ὡσὰν τὰ περιστέρια.

17 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· Διατὶ θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ μέσα εἰς ταῖς συναγωγαῖς των θέλουν σᾶς δείρει.

18 Καὶ θέλετε φερθῆ ὀμπροστᾶ εἰς αὐθεντάδες καὶ βασιλεῖς διὰ λόγου μου, διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ ἔθνη.

19 Καὶ ὅταν σᾶς παραδί-

ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσητε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τι λαλήσετε.

20 Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.

21 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.

22 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

23 Ὅταν δὲ διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον, οὐδὲ δοῦλος ὑπὲρ τὸν κύριον αὐτοῦ.

25 Ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ, ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ· καὶ ὁ δοῦλος ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ. εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοὺλ ἐκάλεσαν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;

26 Μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς· οὐδὲν γάρ ἐστι κεκαλυμμένον, ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσε-

δουν, μὴν ἐγνοιασθῆτε, πῶς ἢ τί θέλετε λαλήσει· Διατὶ θέλει σᾶς δοθῆ εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν, τί θέλετε λαλήσει.

20 Διατὶ δὲν εἶσθε ἐσεῖς, ὁποῦ καλεῖτε, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρός σας, ὁποῦ λαλεῖ εἰς ἐσᾶς.

21 Καὶ ἀδελφὸς ἀδελφὸν θέλει παραδώσει εἰς θάνατον, καὶ ὁ πατὴρ τὸ παιδί του· καὶ θέλουν σηκωθῆ τὰ παιδία καταπάνω εἰς τοὺς γονεῖς τους, καὶ θέλουν τοὺς θανατώσει.

22 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου· ἀμὴ ὅποιος ὑπομείνει ἕως εἰς τὸ τέλος, θέλει σωθῆ.

23 Καὶ ὅταν σᾶς διώκουν εἰς τούτην τὴν πόλιν, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· Διατὶ βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλετε τελειώσει τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Δὲν εἶναι μαθητὴς παραπάνω ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, οὐ δὲ δουλευτὴς ἀπὸ τὸν αὐθέντην του.

25 Φθάνει εἰς τὸν μαθητὴν, νὰ γένῃ ὡσὰν ὁ διδάσκαλός του· καὶ ὁ δουλευτὴς, ὡσὰν ὁ αὐθέντης του· ἀνίσως καὶ τὸν αὐθέντην τοῦ σπητίου ἐκάλεσαν Βεελζεβοὺλ, πόσω μᾶλλον τοὺς ἐδικούς του;

26 Μὴν τοὺς φοβηθῆτε λοιπόν· Διατὶ δὲν εἶναι κανένα σκεπασμένον, ὁποῦ νὰ μὴν ξεσκε-

ται, καὶ κρυπτὸν, ὃ ȣ̓ γνωσθήσεται.

27 Ὃ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἴπατε ἐν τῷ φωτί· καὶ ὃ εἰς τὸ ȣ̓̃ς ἀκȣ́ετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων.

28 Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ.

29 Οὐχὶ δύο στρȣθία ἀσσαρίȣ πωλεῖται, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν ȣ̓ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν, ἄνευ τȣ̃ πατρὸς ὑμῶν;

30 Ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί.

31 Μὴ ȣ̓̃ν φοβηθῆτε· πολλῶν στρȣθίων διαφέρετε ὑμεῖς.

32 Πᾶς ȣ̓̃ν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τȣ̃ πατρός μȣ, τȣ̃ ἐν ȣ̓ρανοῖς.

33 Ὅστις δ᾽ ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τȣ̃ πατρός μȣ τȣ̃ ἐν ȣ̓ρανοῖς.

34 Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν·

πασθῇ, καὶ κρυφὸν, ὁπȣ̃ να μὴν γνωρισθῇ.

27 Ἐτȣ̃το, ὁπȣ̃ σᾶς λέγω εἰς τὸ σκότος, νὰ τὸ εἰπῆτε εἰς τὸ φῶς· καὶ τȣ̃το, ὁπȣ̃ ἀκȣ́ετε κρυφᾶ εἰς τὸ αὐτὶ, νὰ τὸ κηρύξετε ἀπάνω εἰς τὰ δώματα.

28 Καὶ μὴν φοβηθῆτε ἀπ᾽ ἐκείνȣς, ὁπȣ̃ φονεύȣν τὸ κορμὶ, καὶ τὴν ψυχὴν δὲν δύνȣνται νὰ τὴν φονεύσουν· ἀλλὰ περισσότερον πρέπει νὰ φοβηθῆτε ἐκεῖνον, ὁπȣ̃ δύνεται νὰ χαλάσῃ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ κορμὶ εἰς τὴν γέενναν.

29 Δὲν πȣλȣ̃νται δύο πȣλία διὰ ἕνα ἄσπρον, καὶ ἕνα ἀπ᾽ αὐτὰ δὲν θέλει πέσει εἰς τὴν γῆν χωρὶς τοῦ πατρός σας;

30 Ἀμὴ ἐσᾶς καὶ ἡ τρίχαις ὅλαις τῆς κεφαλῆς σας εἶναι μετρημέναις.

31 Μὴν φοβᾶσθε λοιπόν· ἀπὸ πολλὰ πȣλία διαφέρετε ἐσεῖς.

32 Πᾶς ἄνθρωπος λοιπόν, ὁπȣ̃ ὁμολογήσει εἰς ἐμένα ὀμπροστὰ εἰς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς, θέλω ὁμολογήσει καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν ὀμπροστὰ εἰς τὸν πατέρα μȣ τὸν ȣ̓ράνιον.

33 Καὶ ὅποιος μὲ ἀρνηθῇ ὀμπροστὰ εἰς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς, θέλω τὸν ἀρνηθῆ καὶ ἐγὼ ὀμπροστὰ εἰς τὸν πατέρα μȣ τὸν ȣ̓ράνιον.

34 Μὴν λογιάσετε, ὅτι ἦλθα νὰ βάλλει εἰρήνην εἰς τὴν

οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλ-
λὰ μάχαιραν.
35 Ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄν-
θρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ,
καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς
αὐτῆς, καὶ νύμφην κατὰ τῆς
πενθερᾶς αὐτῆς.
36 Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου,
οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ.
37 Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μη-
τέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου
ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ
θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι
μου ἄξιος.
38 Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν
σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ
ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξι-
ος.
39 Ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ
ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.
40 Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ
δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος
δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με.
41 Ὁ δεχόμενος προφή-
την εἰς ὄνομα προφήτου, μι-
σθὸν προφήτου λήψεται· καὶ
ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα
δικαίου, μισθὸν δικαίου λή-
ψεται.
42 Καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἕνα
τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον
ψυχροῦ μόνον, εἰς ὄνομα μα-

γῆν· δὲν ἦλθα νὰ βάλλω εἰρή-
νην, ἀλλὰ σπαθί.
35 Διατὶ ἐγὼ ἦλθα νὰ δια-
χωρίσω ἄνθρωπον ἐναντίον τοῦ
πατρός του, καὶ θυγατέρα ἐναν-
τίον τῆς μητρός της, καὶ νύμφην
ἐναντίον τῆς πενθερᾶς της.
36 Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου
νὰ εἶναι οἱ οἰκιακοί του.
37 Ἐκεῖνος, ὅπου ἀγαπᾶ
πατέρα ἢ μητέρα περισσότερον
ἀπὸ ἐμένα, δὲν εἶναι ἄξιος
διὰ λόγου μου· καὶ ὅποιος ἀγα-
πᾶ υἱὸν ἢ θυγατέρα περισσότε-
ρον ἀπὸ ἐμένα, δὲν εἶναι ἄξι-
ος διατεμένα.
38 Καὶ ὅποιος δὲν πέρνει
τὸν σταυρόν του, καὶ νὰ ἀκολουθᾶ
ὀπίσω μου, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ
λόγου μου.
39 Ἐκεῖνος, ὅπου εὕρει
τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει·
καὶ ἐκεῖνος, ὅπου τὴν χάσει
διὰ λόγου μου, θέλει τὴν εὕρει.
40 Ἐκεῖνος, ὅπου δέχεται
ἐσᾶς, ἐμένα δέχεται· καὶ
ὅποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται
ἐκεῖνον, ὅπου μὲ ἔστειλε.
41 Ἐκεῖνος, ὅπου δέχεται
προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου,
θέλει πάρει πληρωμὴν προφή-
του· καὶ ἐκεῖνος, ὅπου δέχεται
δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, θέλει
πάρει πληρωμὴν δικαίου.
42 Καὶ ὅποιος ἐὰν ποτίσῃ
ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς μικροὺς ἕνα
ποτήριον νερὸν κρυὸν εἰς ὄνομα

θητȣ͂, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ȣ̓ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτȣ͂.

μαθητȣ͂, βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλει χάσει τὲν πληρωμήν τȣ.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑΙ' ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησȣ͂ς διατάσσων τοῖς δώδεκα μαθηταῖς αὐτȣ͂, μετέβη ἐκεῖθεν, τȣ͂ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

2 Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκȣ́σας ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰ ἔργα τȣ͂ Χριςȣ͂, πέμψας δύο τῶν μαθητῶν αὐτȣ͂,

3 Εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησȣ͂ς, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ, ἃ ἀκȣ́ετε καὶ βλέπετε.

5 Τυφλοὶ ἀναβλέπȣσι, καὶ χωλοὶ περιπατȣ͂σι, λεπροὶ καθαρίζονται, καὶ κωφοὶ ἀκȣ́ȣσι, νεκροὶ ἐγείρονται, καὶ πτωχοὶ αὐεγγελίζονται.

6 Καὶ μακάριός ἐςιν, ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.

7 Τȣ́των δὲ πορευομένων, ἤρξατο ὁ Ἰησȣ͂ς λέγειν τοῖς ὄχλοις περὶ Ἰωάννȣ· Τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμȣ σαλευόμενον;

8 Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδοὺ, οἱ τὰ

ΚΑΙ' ἔγινεν, ὡσὰν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησȣ͂ς νὰ διατάσσῃ τȣ̀ς δώδεκα μαθητάδες τȣ, ἐδιέβη ἀπ' ἐκεῖ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ κηρύττῃ εἰς τὰς πόλεις αὐτῶν.

2 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἔςοντας νὰ ἀκȣ́σῃ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν τὰ ἔργα τȣ͂ Χριςȣ͂, ἔπεμψε δύο ἀπὸ τȣ̀ς μαθητάδες τȣ.

3 Καὶ λέγει τȣ· ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁπȣ͂ μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἢ ἄλλον καρτερȣ͂μεν;

4 Καὶ ὁ Ἰησȣ͂ς ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν τȣς· πηγένοντες εἰπέτε τȣ͂ Ἰωάννȣ ἐτȣ͂τα, ὁπȣ͂ βλέπετε καὶ ἀκȣ́ετε.

5 Τυφλοὶ ἀναβλέπȣσι, κȣλοὶ περιπατȣ͂σι, λεπροὶ καθαρίζονται, καὶ κȣφοὶ ἀκȣ́ȣσι, νεκροὶ ἀναςήνονται, καὶ οἱ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

6 Καὶ καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος, ὁπȣ͂ δὲν σκανδαλισθῇ εἰς τȣ͂ λόγȣ μȣ.

7 Καὶ πηγένοντες ἐτȣ͂τοι, ἄρχησεν ὁ Ἰησȣ͂ς νὰ λέγῃ εἰς τὸν λαὸν διὰ τὸν Ἰωάννην· τί εὐγήκετε εἰς τὴν ἔρημον νὰ εἴδῆτε, καλάμι, ὁπȣ͂ ταράσσεται ἀπὸ τὸν ἄνεμον;

8 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἰδῆτε; ἄνθρωπον ςολισμένον μὲ μαλακὰ φορέματα; νὰ, ἐκεῖ-

μαλακὰ φοροῦντες, ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν.

9 Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; προφήτην; ναὶ, λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου.

10 Οὗτος γάρ ἐστι, περὶ οὗ γέγραπται· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

11 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, μείζων αὐτοῦ ἐστιν.

12 Ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν.

13 Πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν.

14 Καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι.

15 Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

16 Τίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; ὁμοία ἐστὶ παιδαρίοις ἐν ἀγοραῖς καθημένοις, καὶ προσφωνοῦσι τοῖς ἑταίροις αὐτῶν,

17 Καὶ λέγουσιν· Ηὐλήσα-

νοι, ὁποῦ φοροῦσι τὰ μαλακὰ, εἶναι μέσα εἰς τὰ σπήτια τὰ βασιλικά.

9 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἰδῆτε; προφήτην; ναὶ λέγω σας, καὶ περισσότερον ἀπὸ προφήτην.

10 Διατὶ ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη· νὰ, ὁποῦ ἐγὼ στέλλω τὸν ἄγγελόν μου ὀμπροστά σου, ὁ ὁποῖος θέλει ἑτοιμάσει τὴν στράταν σου ἔμπροσθέν σου.

11 Βέβαια σᾶς λέγω, δὲν ἐσηκώθη ἀπὸ ἐκείνους, ὁποῦ ἐγεννήθησαν ἀπὸ γυναῖκες, μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν· ἀμὴ ὁ μικρότερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, εἶναι μεγαλίτερος ἀπ' αὐτόν.

12 Καὶ ἀπὸ ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἕως τώρα ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ οἱ βιασταὶ τὴν ἁρπάζουσι.

13 Διατὶ ὅλοι οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως τοῦ Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν.

14 Καὶ ἂν θέλετε νὰ τὸν δεχθῆτε, αὐτὸς εἶναι ὁ Ἡλίας, ὁποῦ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ.

15 Ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

16 Καὶ μὲ τί νὰ παρομοιάσω τὴν γενεὰν ἐτούτην; ὁμοιάζει παιδία μικρὰ, ὁποῦ κάθουνται εἰς τοὺς φόρους, καὶ λαλοῦσιν εἰς τοὺς συντρόφους των,

17 Καὶ λέγουν· ἐμεῖς σᾶς

μεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχήσασθε· ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκόψασθε.

18 Ἦλθε γὰρ Ἰωάννης μήτε ἐσθίων, μήτε πίνων· καὶ λέγουσι· Δαιμόνιον ἔχει.

19 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων· καὶ λέγουσιν· Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς.

20 Τότε ἤρξατο ὀνειδίζειν τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐγένοντο αἱ πλεῖσται δυνάμεις αὐτοῦ, ὅτι οὐ μετενόησαν.

21 Οὐαί σοι Χοραζὶν, οὐαί σοι Βηθσαϊδάν· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ μετενόησαν.

22 Πλὴν λέγω ὑμῖν· Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ ὑμῖν.

23 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ· ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν σοὶ, ἔμειναν ἂν μέχρι τῆς σήμερον.

ἐπαίξαμεν, καὶ ἐσεῖς δὲν ἐχορέψετε· σᾶς ἐμυρολογήσαμεν, καὶ δὲν ἐλυπηθήκετε.

18 Διατὶ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης, ὁποῦ μηδὲ ἔτρωγεν, μηδὲ ἔπινεν· καὶ λέγουσιν, ὅτι δαιμόνιον ἔχει.

19 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ τρώγει καὶ πίνει· καὶ λέγουσιν· νὰ, ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τῶν τελώνιδων καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν. ἀμὴ ἡ σοφία ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ παιδιά της.

20 Τότε ἄρχισε νὰ ὀνειδίζῃ τὰς πόλεις, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐγίνουνταν αἱ περισσότεραίς του δυνάμεις, ὅτι δὲν ἐμετανόησαν.

21 Αἐιλύμονον εἰς ἐσένα Χωραζὶν, αἐιλύμονον εἰς ἐσένα Βηθσαϊδά· ὅτι αἱ δυνάμαις, ὁποῦ ἐγίνηκαν εἰς ἐσᾶς, ἐὰν ἐγίνουνταν εἰς τὴν Τύρον καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα, κἄποτε ἤθελαν μετανοήσῃ (νὰ βάλλουσι) σάκκους καὶ στάκταις.

22 Μὲ ὅλον τοῦτο λέγω σας· εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν Τύρον καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα, παρὰ εἰς ἐσᾶς.

23 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ, ὁποῦ ὑψώθης ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν, θέλεις καταβιβασθῇ, ἕως τὸν ἅδην· διατὶ αἱ δυνάμαις, ὁποῦ ἔγιναν εἰς ἐσένα, ἐὰν ἐγίνουνταν εἰς τὰ Σόδομα, ἤθελαν μείνῃ ἕως τὴν σήμερον.

24 Πλὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι γῇ Σοδόμων ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ σοί.

25 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν. Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις.

26 Ναὶ ὁ πατὴρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

27 Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν, εἰ μὴ ὁ πατήρ· οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

28 Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

29 Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ᾽ ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.

30 Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

24 Ὅμως λέγω σας, ὅτι πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὰ Σόδομα εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, παρὰ εἰς ἐσένα.

25 Εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· εὐχαριστῶ σε, πάτερ, αὐθέντη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι τὰ ἔκρυψες ἐτοῦτα ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς φρονίμους, καὶ τὰ ἐφανέρωσες εἰς τὰ νήπια.

26 Ναὶ βέβαια ὦ πάτερ, ὅτι ἔτζι σοῦ ἄρεσε.

27 Ὅλα μοῦ ἐπαραδόθηκαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου· καὶ οὐδένας γνωρίζει τὸν υἱὸν, παρὰ ὁ πατήρ· οὐδὲ γνωρίζει τινὰς τὸν πατέρα, παρὰ ὁ υἱὸς, καὶ εἰς ὅποιον θέλει ὁ υἱὸς νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ.

28 Ἐλᾶτε εἰς ἐμένα ὅλοι οἱ κοπιασμένοι καὶ οἱ φορτωμένοι, καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἀναπαύσει.

29 Ἐπάρετε τὸν ζυγόν μου ἀπάνω σας, καὶ μάθετε ἀπὸ ἐμένα, ὅτι εἶμαι ἥμερος καὶ ταπεινὸς εἰς τὴν καρδίαν· καὶ θέλετε εὕρει ἀνάπαυσιν εἰς ταῖς ψυχαῖς σας.

30 Διατὶ ὁ ζυγός μου εἶναι καλὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν.

Κεφ. ιβ'. 12.

ἘΝ ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἐπορεύθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων· οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπείνασαν, καὶ

ΕἸς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰ σάββατα ἀπὸ μέσα ἀπὸ ταῖς σποραῖς· καὶ οἱ μαθητάδες του ἐπείνασαν, καὶ

ἤρξαντο τίλλειν στάχυας, καὶ ἐσθίειν.

2 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἰδόντες, εἶπον αὐτῷ, Ἰδȣ, οἱ μαθηταί σȣ ποιȣσιν, ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν σαββάτῳ.

3 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἀνέγνωτε, τί ἐποίησε Δαβὶδ, ὅτε ἐπείνασεν αὐτὸς, καὶ οἱ μετ' αὐτȣ;

4 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τȣ Θεȣ, καὶ τȣς ἄρτȣς τῆς προθέσεως ἔφαγεν, ȣς οὐκ ἐξὸν ἦν αὐτῷ φαγεῖν, ȣδὲ τοῖς μετ' αὐτȣ, εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι μόνοις;

5 Ἢ οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι τοῖς σάββασιν οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τὸ σάββατον βεβηλȣσι, καὶ ἀναίτιοί εἰσι;

6 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι τȣ ἱερȣ μείζων ἐστὶν ὧδε.

7 Εἰ δὲ ἐγνώκειτε, τί ἐστιν· Ἔλεον θέλω καὶ ȣ θυσίαν, οὐκ ἂν κατεδικάσατε τȣς ἀναιτίȣς.

8 Κύριος γάρ ἐστι καὶ τȣ σαββάτȣ ὁ υἱὸς τȣ ἀνθρώπȣ.

9 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν.

10 Καὶ ἰδοὺ, ἄνθρωπος ἦν τὴν χεῖρα ἔχων ξηράν· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες, Εἰ ἔξεστι τοῖς σάββασι θερα-

ἄρχισαν νὰ τρίβȣν ἀστάχυα, καὶ νὰ τρώγουν.

2 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ὥσαν τὸ εἶδαν, τȣ εἶπαν· νὰ, οἱ μαθητάδες σȣ, ὁπȣ κάμνȣν ἐκεῖνο, ὁπȣ δὲν εἶναι συγχώρησις νὰ τὸ κάμȣν τὸ σάββατον.

3 Λέγει τȣς ὁ Ἰησȣς· δὲν ἐδιαβάσετε, τί ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἐπείνασεν αὐτὸς, καὶ ἐκεῖνοι ὁπȣ ἦταν μαζύ τȣ;

4 Πῶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι τȣ Θεȣ, καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲν εἶχεν ἐξȣσίαν νὰ τὰ φάγῃ, ȣδὲ ἐκεῖνοι ὁπȣ ἦταν μαζὺ μετ' αὐτὸν, ἀλλὰ μοναχᾶ οἱ ἱερεῖς μόνοι;

5 Ἢ δὲν ἐδιαβάσετε εἰς τὸν νόμον, ὅτι τὰ σάββατα οἱ ἱερεῖς εἰς τὸ ἱερὸν καταλύȣσι τὸ σάββατον, καὶ εἶναι ἀκατηγόρητοι;

6 Καὶ λέγω σας, ἐδῶ εἶναι μεγαλίτερος ἀπὸ τὸ ἱερόν.

7 Ἂν ἠθέλετε γνωρίσῃ, τί εἶναι· ἔλεον θέλω καὶ ὄχι θυσίαν, δὲν ἠθέλετε καταδικάσῃ ἐκείνȣς, ὁπȣ δὲν ἐπταίσασιν.

8 Διατὶ ὁ υἱὸς τȣ ἀνθρώπȣ εἶναι αὐθέντης καὶ τȣ σαββάτȣ.

9 Καὶ εὐγένωντας ἀπ' ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὸ συναγώγι των.

10 Καὶ νὰ, καὶ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁπȣ εἶχε τὸ χέρι τȣ ξηρόν· καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες· ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ

πεύειν; ἵνα κατηγορήσωσιν
αὐτοῦ.
11 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τίς
ἔσται ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃς ἕξει
πρόβατον ἕν, καὶ ἐὰν ἐμπέσῃ
τοῦτο τοῖς σάββασιν εἰς βόθυ-
νον, οὐχὶ κρατήσει αὐτὸ καὶ
ἐγερεῖ;
12 Πόσῳ οὖν διαφέρει
ἄνθρωπος προβάτου; ὥστε
ἔξεστι τοῖς σάββασι καλῶς
ποιεῖν.
13 Τότε λέγει τῷ ἀνθρώ-
πῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου,
καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη
ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.
14 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι συμβού-
λιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ ἐξελ-
θόντες, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσω-
σιν.
15 Ὁ δὲ Ἰησοῦς γνοὺς ἀνεχώ-
ρησεν ἐκεῖθεν· καὶ ἠκολούθησαν
αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ, καὶ ἐθερά-
πευσεν αὐτοὺς πάντας.
16 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς,
ἵνα μὴ φανερὸν αὐτὸν ποιήσω-
σιν.
17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥη-
θὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου,
λέγοντος·
18 Ἰδοὺ, ὁ παῖς μου, ὃν
ᾑρέτισα· ὁ ἀγαπητός μου, εἰς
ὃν εὐδόκησεν ἡ ψυχή μου· θήσω
τὸ πνεῦμά μου ἐπ' αὐτὸν, καὶ
κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγελεῖ.
19 Οὐκ ἐρίσει, οὐδὲ κραυ-
γάσει, οὐδὲ ἀκούσει τις ἐν ταῖς

ἰατρεύσῃ τινὰς τὸ σάββατον;
διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν.
11 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν·
ποῖος ἄνθρωπος θέλει εἶσθαι
ἀπὸ σᾶς, ὁποῦ νὰ ἔχῃ ἕνα πρό-
βατον, καὶ νὰ πέσῃ εἰς ἕνα
λάκκον, καὶ δὲν ἤθελε τὸ
πιάσῃ νὰ τὸ σηκώσῃ;
12 Καὶ πόσην διαφορὰν
ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πρό-
βατον; εἰς τόσον ὁποῦ καὶ τὸ
σάββατον; εἶναι δυνατὸν νὰ
κάμῃ τινὰς καλωσύνην.
13 Τότε λέγει τοῦ ἀνθρώπου
ἐκείνου· ἅπλωσε τὸ χέρι σου, καὶ
τὸ ἅπλωσε· καὶ ἐκατεστάθη
ὁλόγερον, ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.
14 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι,
ὡσὰν εὐγῆκαν ἔξω, ἐσυμβου-
λεύθησαν ἐνάντιά του, διὰ νὰ
τὸν χαλάσουν.
15 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζων-
τάς το ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ· καὶ
τὸν ἀκολούθησαν ὄχλοι πολλοὶ,
καὶ ὅλους τοὺς ἐθεράπευσε.
16 Καὶ τοὺς ἐπρόσταξεν,
νὰ μὴν τὸν φανερώσουσι.
17 Διὰ νὰ τελειωθῇ ἐκεῖνο
ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προ-
φήτου Ἡσαΐου, ὁποῦ ἔλεγεν·
18 Νὰ, τὸ παιδί μου, τὸ ὁ-
ποῖον ἐδιάλεξα· τὸ ἀγαπημέ-
νον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπαύεται
ἡ ψυχή μου· θέλω βάλλει τὸ
πνεῦμά μου εἰς αὐτὸν, καὶ θέλει
μηνύσει εἰς τὰ ἔθνη κρίσιν.
19 Δὲν θέλει φιλονικήσει, οὐδὲ
θέλει φωνάξει, οὐ δὲ κανεὶς θέ-

πλατείαις τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

20 Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, καὶ λῖνον τυφόμενον οὐ σβέσει· ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νῖκος τὴν κρίσιν.

21 Καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσι.

22 Τότε προσηνέχθη αὐτῷ δαιμονιζόμενος, τυφλὸς καὶ κωφός· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτὸν, ὥστε τὸν τυφλὸν καὶ κωφὸν καὶ λαλεῖν καὶ βλέπειν.

23 Καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι, καὶ ἔλεγον· Μήτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Δαβίδ;

24 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες, εἶπον· Οὗτος οὐκ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, εἰ μὴ ἐν τῷ Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων.

25 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς· Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς, ἐρημοῦται· καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς, οὐ σταθήσεται.

26 Καὶ εἰ ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν ἐκβάλλει, ἐφ' ἑαυτὸν ἐμερίσθη· πῶς οὖν σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ;

27 Καὶ εἰ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ

λει ἀκούσει τὴν φωνήν του εἰς τὰ πλατώματα.

20 Καλάμι συντριμμένον δὲν θέλει τζακίσει, καὶ λινάρι, ὁποῦ νὰ καπνίζῃ, δὲν θέλει σβέσει· ἕως ὁποῦ νὰ ἐυγάλῃ ἔξω εἰς νίκην τὴν κρίσιν.

21 Καὶ εἰς τὸ ὄνομά του θέλουν ἐλπίσει τὰ ἔθνη.

22 Τότε τοῦ ἐφέρθη ἕνας δαιμονισμένος, τυφλὸς καὶ βουβὸς· καὶ τὸν ἰάτρευσε, τόσον ὁποῦ ὁ τυφλὸς καὶ βουβὸς καὶ ἔβλεπε καὶ ἐλάλει.

23 Καὶ ἐθαύμαζαν ὅλοι οἱ ὄχλοι, καὶ ἔλεγαν· μήνα εἶναι ἐτοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ Δαβίδ;

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, ἔλεγαν· ἐτοῦτος δὲν εὐγάνει τὰ δαιμόνια, παρὰ μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ, ὁποῦ εἶναι ἄρχων τῶν δαιμόνων.

25 Ὁ δὲ Ἰησοῦς γνωρίζωντας τοὺς διαλογισμούς των, τοὺς εἶπε· πᾶσα βασιλεία, ὁποῦ νὰ διαμοιρασθῇ ἐναντίον εἰς τοῦ λόγου της, ἐρημώνεται· καὶ πᾶσα πόλις καὶ σπῆτι, ὁποῦ νὰ μοιρασθῇ ἐναντίον εἰς τοῦ λόγου του, δὲν θέλει σταθῇ.

26 Καὶ ἀνίσως καὶ ὁ Σατανᾶς εὐγάνει τὸν Σατανᾶν, ἐμοιράσθη καταπάνω τοῦ λόγου του· πῶς τὸ λοιπὸν θέλει σταθῇ ἡ βασιλεία του;

27 Καὶ ἂν εγὼ εὐγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ, οἱ

ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ ὑμῶν ἔσονται κριταί.

28 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

29 Ἢ πῶς δύναταί τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυροῦ, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον δήσῃ τὸν ἰσχυρόν, καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει;

30 Ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ ἐστι· καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει.

31 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν· Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις· ἡ δὲ τοῦ πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις.

32 Καὶ ὃς ἂν εἴπῃ λόγον κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τούτῳ τῷ αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι.

33 Ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον καλόν, καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ καλόν· ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον σαπρόν, καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ σαπρόν· ἐκ γὰρ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται.

34 Γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς

υἱοί σας μὲ τίνα τὰ εὐγάλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι κριτάδες σας.

28 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ἐγὼ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εὐγάνω τὰ δαιμόνια, ἔφθασε λοιπὸν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς ἐσᾶς.

29 Ἢ πῶς ἠμπορεῖ κανένας νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δυνατοῦ, καὶ νὰ ἁρπάξῃ τὰ πράγματά του, ἂν δὲν δέσῃ πρῶτα τὸν δυνατόν, καὶ τότε νὰ κουρσέψῃ τὸ σπῆτί του;

30 Ἐκεῖνος, ὁποῦ δὲν εἶναι μαζύ μου, εἶναι ἐναντίος μου· καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ δὲν μαζώνει μαζύ μου, σκορπίζει.

31 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω· πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία θέλει συγχωρηθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀμὴ ἡ βλασφημία τοῦ πνεύματος δὲν θέλει συγχωρηθῇ.

32 Καὶ ὅποιος εἰπεῖ λόγον ἐναντίον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θέλει τοῦ συγχωρηθῇ· ἀμὴ ὅποιος εἰπεῖ λόγον ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, δὲν θέλει συγχωρηθῇ, μήτε εἰς ἐτοῦτον τὸν αἰῶνα, οὐδὲ εἰς τὸν μέλλοντα.

33 Ἢ κάμετε τὸ δένδρον καλόν, καὶ τὸν καρπόν του καλόν· ἢ κάμετε τὸ δένδρον σάπιον, καὶ τὸν καρπόν του σάπιον· διατὶ ἀπὸ τὸν καρπὸν γνωρίζεται τὸ δένδρον.

34 Παιδιὰ ὄχεντρας, πῶς

δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν, πονη-
ροὶ ὄντες; ἐκ γὰρ τοῦ περισ-
σεύματος τῆς καρδίας τὸ
ϛόμα λαλεῖ.
35 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος
ἐκ τοῦ ἀγαθȣ̃ θησαυρȣ̃ τῆς
καρδίας ἐκβάλλει τὰ ἀγαθά·
καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ
πονηρȣ̃ θησαυρȣ̃ ἐκβάλλει
πονηρά.
36 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πᾶν
ῥῆμα ἀργὸν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν
οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ
αὐτȣ̃ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.
37 Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σȣ
δικαιωθήσῃ, καὶ ἐκ τῶν λόγων
σȣ καταδικασθήσῃ.
38 Τότε ἀπεκρίθησάν τινες
τῶν Γραμματέων καὶ Φαρι-
σαίων, λέγοντες· Διδάσκαλε,
θέλομεν ἀπὸ σȣ̃ σημεῖον ἰδεῖν.
39 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν
αὐτοῖς· Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοι-
χαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ· καὶ
σημεῖον ȣ̓ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ
μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τȣ̃ προ-
φήτȣ.
40 Ὥσπερ γὰρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν
τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτȣς τρεῖς ἡμέ-
ρας καὶ τρεῖς νύκτας· ȣ̓́τως
ἔϛαι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ ἐν τῇ
καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας
καὶ τρεῖς νύκτας.
41 Ἄνδρες Νινευῖται ἀναϛή-
σονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς

ἠμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε καλὰ,
ὄντες κακοί; διατὶ ἀπὸ τὸ πε-
ρίσσευμα τῆς καρδίας λαλεῖ
τὸ ϛόμα.
35 Ὁ καλὸς ἄνθρωπος εὐ-
γάλει τὰ καλὰ ἀπὸ τὸν καλὸν
θησαυρὸν τῆς καρδίας τȣ· καὶ ὁ
πονηρὸς ἄνθρωπος εὐγάλει τὰ
πονηρὰ ἀπὸ τοῦ κακȣ̃ θησαυρȣ̃
τῆς καρδίας τȣ.
36 Ἀμὴ λέγω σας, ὅτι κάθε
λογῆς λόγον ἀργὸν, ὁπȣ̃ νὰ εἰ-
πȣ̃σιν οἱ ἄνθρωποι, θέλȣσι
δώσει λογαριασμὸν δι᾽ αὐτὸν
εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.
37 Διατὶ ἀπὸ τὰ λόγιά σȣ
θέλεις δικαιωθῇ, καὶ ἀπὸ τὰ
λόγιά σȣ θέλεις κατακριθῇ.
38 Τότε ἀπεκρίθηκαν κά-
ποιοι ἀπὸ τȣ̀ς γραμματεῖς καὶ
φαρισαίȣς, καὶ εἶπαν· διδά-
σκαλε, θέλομεν νὰ ἰδȣ̃μεν
ἀπὸ λόγȣ σȣ τίποτες σημεῖον.
39 Καὶ αὐτὸς τȣ̀ς ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπεν· ἡ γενεὰ ἡ πονηρὰ
καὶ μοιχεύτρια ζητεῖ σημεῖον·
καὶ σημεῖον δὲν θέλει δοθῇ εἰς
αὐτὴν, παρὰ τὸ σημάδι τοῦ
Ἰωνᾶ τοῦ προφήτȣ.
40 Διατὶ καθὼς ὁ Ἰωνᾶς
ἦτον εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτȣς
τρεῖς ἡμέραις καὶ τρεῖς νύκταις·
ἔτζι θέλει εἶσθαι ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπȣ εἰς τὴν καρδίαν τῆς γῆς
τρεῖς ἡμέραις καὶ τρεῖς νύκταις.
41 Ἄνθρωποι Νινευῖται θέ-
λȣσιν ἀναϛαθῇ εἰς τὴν κρίσιν

γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.

42 Βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ αὐτήν· ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.

43 Ὅταν δὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων, ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ οὐχ εὑρίσκει.

44 Τότε λέγει, Ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅθεν ἐξῆλθον. Καὶ ἐλθὸν, εὑρίσκει σχολάζοντα, σεσαρωμένον, καὶ κεκοσμημένον.

45 Τότε πορεύεται, καὶ παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων. Οὕτως ἔσται καὶ τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ πονηρᾷ.

46 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος τοῖς ὄχλοις, ἰδοὺ, ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἱστήκει-

μαζὺ μέ τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλουν τὴν κατακρίνει· διατὶ ἐκεῖνοι ἐμετανόησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ νὰ, ἐδῶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τοῦ Ἰωνᾶ.

42 Ἡ βασίλισσα τοῦ νότου θέλει σηκωθῇ εἰς τὴν κρίσιν μαζὺ μὲ τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλει τὴν κατακρίνει· διατὶ ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς γῆς νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· καὶ νὰ, ἐδῶ ὁποῦ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τοῦ Σολομῶντος.

43 Καὶ ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα εὔγῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾷ ἀπὸ τόπους ἀνύδρους, γυρεύωντας ἀνάπαυσιν, καὶ δὲν εὑρίσκει.

44 Τότε λέγει· ἂς γυρίσω εἰς τὸ σπῆτί μου, ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ ἐυγῆκα· καὶ παγένωντας, τὸ εὑρίσκει ἄδειον, καὶ σαρωμένον, καὶ στολισμένον.

45 Τότε παγένει, καὶ πέρνει μαζύ του ἄλλα ἑπτὰ δαιμόνια πονηρότερα ἀπὸ λόγου του, καὶ ἐμβαίνουν καὶ καθίζουν ἐκεῖ· καὶ γίνονται τὰ ὕστερα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα. τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην τὴν πονηρήν.

46 Καὶ ἀκόμι συντυχένωντας αὐτὸς εἰς τοὺς ὄχλους, νὰ, ἡ μάνα του καὶ τὰ ἀδέλφιά του

σαν ἔξω, ζητοῦντες αὐτῷ λαλῆσαι.

47 Εἶπε δέ τις αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ἑστήκασι, ζητοῦντές σοι λαλῆσαι.

48 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε τῷ εἰπόντι αὐτῷ· Τίς ἐστιν ἡ μήτηρ μου, καὶ τίνες εἰσὶν οἱ ἀδελφοί μου;

49 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, εἶπεν· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου, καὶ οἱ ἀδελφοί μου·

50 Ὅστις γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀδελφὸς, καὶ ἀδελφὴ, καὶ μήτηρ ἐστίν.

ἐστέκουνταν ἔξω, γυρεύωντες νὰ τὸν συντύχουν.

47 Καὶ κάποιος τοῦ εἶπε· νὰ, ἡ μάνα σου καὶ τὰ ἀδέλφιά σου στέκουνται ἔξω, γυρεύοντες νὰ σὲ συντύχουν.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη ἐκείνου, ὅπου τοῦ τὸ εἶπε· ποῖα εἶναι ἡ μάνα μου, καὶ ποῖοι εἶναι οἱ ἀδελφοί μου.

49 Καὶ ἁπλώνωντας τὸ χέρι του εἰς τοὺς μαθητάς του, εἶπε· νὰ ἡ μάνα μου, καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

50 Διατὶ ὅποιος θέλει κάμει τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, ὅπου εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, αὐτὸς εἶναι ἀδελφὸς μου, καὶ ἀδελφή μου, καὶ μάνα μου.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΕΝ δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἐκάθητο παρὰ τὴν θάλασσαν·

2 Καὶ συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον ἐμβάντα καθῆσθαι· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εἱστήκει.

3 Καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλὰ ἐν παραβολαῖς, λέγων· Ἰδοὺ, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρειν.

4 Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν, ἃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν· καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ, καὶ κατέφαγεν αὐτά.

ΚΑΙ ἐκείνην τὴν ἡμέραν εὐγῆκεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον.

2 Καὶ ἐμαζώχθησαν εἰς αὐτὸν πολλοὶ ὄχλοι, εἰς τόσον ὅπου ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ καράβι καὶ ἐκάθισε· καὶ ὅλος ὁ ὄχλος ἐστέκουνταν εἰς τὸν αἰγιαλόν.

3 Καὶ τοὺς εἶπε· πολλὰ λόγια μὲ παραβολαῖς, λέγωντας· νὰ, ὅπου εὐγῆκεν ὁ σπείρων νὰ σπείρῃ.

4 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔσπερνε τὸν σπόρον, ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὴν στράταν· καὶ ἦλθασι τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ ἐκατάφαγαν.

5 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς.

6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη· καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.

7 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, καὶ ἀπέπνιξαν αὐτά.

8 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα.

9 Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

10 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ, εἶπον αὐτῷ· διατί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς;

11 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται.

12 Ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ.

13 Διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ συνιοῦσι.

14 Καὶ ἀναπληροῦται ἐπ᾽

5 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τόπους πετρώδεις, ὅπου δὲν ἦτον γῆ πολλή· καὶ παρευθὺς ἐφύτρωσαν, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ βάθος ἡ γῆ.

6 Καὶ ὡσὰν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐκαυματίσθησαν· καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουσι ῥίζαν, ἐξεράνθησαν.

7 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὰ ἀγκάθια, καὶ ἀνέβηκαν τὰ ἀγκάθια, καὶ τὰ ἔπνιξαν.

8 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐκαρποφόρησαν, τὸ ἕνα ἑκατὸν, ἄλλο ἑξῆντα, καὶ ἄλλο τριάντα.

9 Ὅποιος ἔχει αὐτιὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

10 Καὶ σιμώνοντες οἱ μαθητάδες του, τοῦ εἶπαν· διατί τοὺς λαλεῖς μὲ παραβολαῖς;

11 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἀπεκρίθη· ὅτι ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀμὴ ἐκείνους δὲν τοὺς ἐδόθη.

12 Διατὶ ὅποιος ἔχει, θέλει τοῦ δοθῇ, καὶ νὰ τοῦ περισσευθῇ· ἀμὴ ὅποιος δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπὸ λόγου του.

13 Διὰ τοῦτο τοὺς συντυχένω με παραβολαῖς, ὅτι βλέοποντες δὲν βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες δὲν ἀκούουσιν, οὐδὲ γροικοῦσι.

14 Καὶ πληρώνεται εἰς αὐ-

αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαΐου, ἡ λέγουσα· ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

15 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

16 Ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ ὦτα, ὑμῶν, ὅτι ἀκούει.

17 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

18 Ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείροντος.

19 Παντὸς ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν σπαρείς.

20 Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρεὶς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ εὐ-

τοὺς ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου, ὁποῦ λέγει· μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει, καὶ δὲν θέλετε γροικήσει· καὶ βλέποντες θέλετε βλέψει, καὶ δὲν θέλετε εἰδῆ.

15 Διατὶ ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ ἐτούτου, καὶ μὲ τὰ αὐτία βαρέως ἤκουσαν, καὶ τὰ μάτιά τους ἐκάλυψαν, μήπως καὶ καμίαν φορὰν εἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιά τους, καὶ μὲ τὰ αὐτιά τους ἀκούσωσι, καὶ μὲ τὴν καρδίαν τους γροικήσουσι, καὶ γυρίσουν, καὶ ἐγὼ τοὺς ἰατρεύσω.

16 Ἀμὴ καλότυχα τὰ μάτιά σας, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ αὐτιά σας, ὅτι ἀκούουσι.

17 Διατὶ ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν νὰ εἰδοῦν ἐτοῦτα, ὁποῦ βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐτοῦτα, ὁποῦ ἀκούετε, καὶ δὲν τὰ ἤκουσαν.

18 Ἐσεῖς τὸ λοιπὸν ἀκούσετε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείροντος.

19 Κάθε ἄνθρωπος, ὁποῦ ἀκούει τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ δὲν γροικᾷ ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ σπαρμένον εἰς τὴν καρδίαν του· ἐτοῦτος εἶναι ὁ σπόρος, ὁποῦ ἐσπάρθη εἰς τὴν στράταν.

20 Ἀμὴ ὁ σπόρος, ὁποῦ ἐσπάρθη εἰς τὰ πετρώδη, εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἀκούει τὸν λό-

θὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνων αὐτόν.

21 Οὐκ ἔχει δὲ ῥίζαν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστι· γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζεται.

22 Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρεὶς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων· καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

23 Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρεὶς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ συνιών· ὃς δὴ καρποφορεῖ, καὶ ποιεῖ ὁ μέν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα.

24 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείροντι καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·

25 Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς, καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου· καὶ ἀπῆλθεν.

26 Ὅτε δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος, καὶ καρπὸν εποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια.

27 Προσελθόντες δὲ οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότου, εἶπον αὐτῷ· Κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρας ἐν τῷ σῷ

γον, καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς τὸν πέρνει.

21 Ἀμὴ δὲν ἔχει ῥίζαν εἰς τοῦ λόγου του, ἀλλὰ εἶναι προσωρινός· καὶ ὅταν γενῇ λύπη ἢ διωγμὸς διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζεται.

22 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνεται εἰς τὰ ἀγκάθια, ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ ἀκούει τὸν λόγον. καὶ ἡ φροντίδα τοῦ αἰῶνος ἐτούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου πνίγει τὸν λόγον, καὶ δὲν κάμνει καρπόν.

23 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνεται εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούει τὸν λόγον, καὶ τὸν γροικᾷ· ὁ ὁποῖος καρποφορεῖ, καὶ κάμνει, ἄλλο ἑκατὸν, ἄλλο ἑξῆντα, ἄλλο τριάντα.

24 Ἄλλην παραβολὴν τοὺς ἐπρόβαλλεν, λέγωντας· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει ὡσὰν ἕνα ἄνθρωπον, ὁποῦ σπέρνει καλὸν σπόρον εἰς τὸ χωράφι του.

25 Καὶ ὡσὰν ἐκοιμοῦνταν οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆγεν ὁ ἐχθρός του, καὶ ἔσπειρεν αἶραις ἀνάμεσα εἰς τὸ σιτάρι· καὶ ἐδιέβη.

26 Καὶ ὅταν ἐβλάστησε τὸ χορτάρι, καὶ ἔκαμε καρπὸν, τότε ἐφάνηκαν καὶ ἡ αἶραις.

27 Καὶ ὑπῆγαν οἱ δουλευτάδες τοῦ οἰκοκυροῦ ἐκείνου, καὶ λέγουν τοῦ αὐθέντη, δὲν ἔσπειρες καλὸν σπόρον εἰς τὸ χωράφι

ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια;

28 Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· Ἐχθρὸς ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησεν. Οἱ δὲ δοῦλοι εἶπον αὐτῷ· Θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά;

29 Ὁ δὲ ἔφη· Οὔ· μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια, ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον.

30 Ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας, πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά· τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ.

32 Ὃ μικρότερον μέν ἐστι πάντων τῶν σπερμάτων· ὅταν δὲ αὐξηθῇ μεῖζον τῶν λαχάνων ἐστί· καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· Ὁμοία ἐστὶν ἡ

σου; ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχει ταῖς αἶραις;

28 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε· ἐχθρὸς ἄνθρωπος τὸ ἔκαμε τοῦτο. λέγουν του οἱ δοῦλοί του· αὐθέντη, θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπᾶμεν, νὰ ταῖς μαζώξωμεν;

29 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὄχι· μήπως καὶ μαζώνοντες ταῖς αἶραις, ξεριζώσετε μαζὺ μετ' αὐταῖς καὶ τὸ σιτάρι.

30 Ἀφῆτε νὰ μεγαλώσουν καὶ τὰ δύο μαζὺ ἕως τὸ θέρος· καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ θέλω εἰπεῖ εἰς τοὺς θεριστάδες· μαζώξετε πρῶτον ταῖς αἶραις, καὶ δέσετέ ταις δεμάτια, νὰ ταῖς κατακαύσωμεν· καὶ τὸ σιτάρι μαζώξετε εἰς τὸ ἀμπάρι μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν πάλιν τοὺς ἐπρόβαλλε, λέγωντας· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὅμοια ὡσὰν τὸ σπειρὶ τοῦ συναπίου, τὸ ὁποῖον πέρνωντάς το ἄνθρωπος τὸ ἔσπειρεν εἰς τὸ χωράφι του.

32 Τὸ ὁποῖον εἶναι μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα· ἀμὴ ὅταν αὐξηθῇ, γίνεται μεγαλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαχανικά· καὶ γίνεται δένδρον τόσον, ὁποῦ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ πηγένουν, καὶ νὰ φωλιάζουν εἰς τὰ κλαδία του.

33 Ἄλλην παραβολὴν τοὺς εἶπεν· ὅτι ἡ βασιλεία τῶν οὐ-

βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

34 Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς.

35 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου· ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

36 Τότε ἀφεὶς τοὺς ὄχλους, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Ἰησοῦς· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ.

37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὁ σπείρων τὸ καλὸν σπέρμα, ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

38 Ὁ δὲ ἀγρὸς, ἐστιν ὁ κόσμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα, οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνια, εἰσὶν οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ.

39 Ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτὰ, ἐστιν ὁ διάβολος· ὁ δὲ θερισμὸς, συντέλεια τοῦ αἰῶνός ἐστιν· οἱ δὲ θερισταὶ, ἄγγελοί εἰσιν.

40 Ὥσπερ οὖν συλλέγεται τὰ

ρανῶν ὁμοιάζει προζύμι, τὸ ὁποῖον πέρνωντάς το μία γυναῖκα, τὸ ἀνακάτωσεν εἰς τρία σάτα ἀλεύρι, ἕως ὁποῦ ἐζυμώθη ὅλον.

34 Ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς μὲ παραβολαῖς εἰς τὸν ὄχλον, καὶ χωρὶς παραβολὴν δὲν ἐλάλει.

35 Διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου, ὁποῦ λέγει· θέλω ἀνοίξει εἰς παραβολαῖς τὸ στόμα μου· καὶ θέλω εὐγάλει ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶνάι κεκρυμμένα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

36 Τότε ἄφησε τὸν ὄχλον ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι· καὶ ἐπῆγαν οἱ μαθητάδες του κοντά του, καὶ λέγουν του· ἑρμήνευσέ μας τὴν παραβολὴν τῆς αἶρας τοῦ χωραφίου.

37 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· ἐκεῖνος, ὁποῦ σπέρνει τὸ καλὸν σπέρμα, εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

38 Καὶ τὸ χωράφι, εἶναι ὁ κόσμος, καὶ τὸ καλὸν σπέρμα, ἐτοῦτοι εἶναι οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· ἀμὴ αἱ αἶραι, εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ.

39 Καὶ ὁ ἐχθρὸς, ὁποῦ ταῖς ἔσπειρεν, εἶναι ὁ διάβολος καὶ ὁ θερισμὸς, εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου· καὶ οἱ θεριστάδες, εἶναι οἱ ἄγγελοι.

43 Καθὼς λοιπὸν μαζώ-

ζιζάνια, καὶ πυρὶ κατακαίεται· οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου.

41 Ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα, καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν.

42 Καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

43 Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος, ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

44 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει, καὶ πάντα, ὅσα ἔχει, πωλεῖ, καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον.

45 Πάλιν ὁμοία ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ, ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας·

46 Ὃς εὑρὼν ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθὼν, πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

47 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγή-

νουνται αἱ αἶραι, καὶ καίονται μὲ φωτίαν· τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου τούτου.

41 Θέλει στείλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους του, καὶ θέλουσι μαζώξει ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ὅλα τὰ σκάνδαλα, καὶ ἐκείνους, ὁποῦ κάμνουσι τὴν ἀνομίαν.

42 Καὶ θέλουσι τοὺς βάλλει εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

43 Τότε οἱ δίκαιοι θέλουσι λάμψει ὡσὰν ὁ ἥλιος, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός τους. ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἃς ἀκούῃ.

44 Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει θησαυρὸν κρυμμένον εἰς τὸ χωράφι, τὸν ὁποῖον ἔστωντας καὶ νὰ τὸν εὕρῃ ἄνθρωπος, τὸν ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του πάγει, καὶ πουλεῖ ὅ, τι καὶ ἂν ἔχῃ, καὶ ἀγοράζει τὸ χωράφι ἐκεῖνο.

45 Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει ἄνθρωπον πραγματευτὴν, ὁποῦ γυρεύει καλὰ μαργαριτάρια.

46 Ὁ ὁποῖος εὑρίσκωντας ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἐπῆγε, καὶ ἐπούλησε ὅλα ὅσα εἶχε, καὶ τὸν ἀγόρασε.

47 Πάλιν ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὡσὰν συρτι-

νη βληθήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένȣς συναγαγȣ́σῃ·

48 Ἣν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ καθίσαντες, συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον.

49 Οὕτως ἔςαι ἐν τῇ συντελείᾳ τȣ̃ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι, καὶ ἀφοριȣ̃σι τȣ̀ς πονηρȣ̀ς ἐκ μέσȣ τῶν δικαίων·

50 Καὶ βαλȣ̃σιν αὐτȣ̀ς εἰς τὴν κάμινον τȣ̃ πυρός· ἐκεῖ ἔςαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς· Συνήκατε ταῦτα πάντα; Λέγȣσιν αὐτῷ· Ναὶ Κύριε.

52 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τȣ̃το πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ȣ̓ρανῶν, ὅμοιός ἐςιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τȣ̃ θησαυρȣ̃ αὐτȣ̃ καινὰ καὶ παλαιά.

53 Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησȣ̃ς τὰς παραβολὰς ταύτας, μετῆρεν ἐκεῖθεν.

54 Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτȣ̃, ἐδίδασκεν αὐτȣ̀ς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν· ὥστε ἐκπλήττεσθαι αὐτȣ̀ς, καὶ λέγειν· Πόθεν τȣ́τῳ ἡ σοφία αὕτη, καὶ αἱ δυνάμεις;

κὸν, ὁπȣ̃ ἐβάλθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐμάζωξε ἀπὸ κάθε λογῆς γενεᾶς·

48 Καὶ ὅταν ἐγέμισε, σύροντές το εἰς τὸ παραγιάλι, καὶ καθίσαντες, ἐμάζωξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, καὶ τὰ σάπια τὰ ἔῤῥιξαν ἔξω.

49 Τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τȣ̃ κόσμȣ· θέλȣσιν ἔλθη οἱ ἄγγελοι, καὶ θέλȣσι χωρίσει τȣ̀ς κακȣ̀ς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τȣ̀ς δικαίȣς.

50 Καὶ θέλȣσι τȣ̀ς βάλλει εἰς τὴν κάμινον τȣ̃ πυρός· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Λέγει τȣς ὁ Ἰησȣ̃ς· τὰ ἐγροικήσετε ὅλα ἐτȣ̃τα; λέγουν τȣ· ναὶ αὐθέντη.

52 Καὶ αὐτὸς τȣ̀ς εἶπε· Διὰ τȣ̃το κάθε γραμματεὺς, ὁπȣ̃ ἐμαθητεύθη εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ȣ̓ρανῶν, ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρωπον οἰκοκύριον, ὁπȣ̃ εὐγάλει ἀπὸ τὸν θησαυρόν τȣ καὶ καινȣ́ρια καὶ παλαιά.

53 Καὶ ἔγινεν, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησȣ̃ς ταῖς παραβολαῖς αὐταῖς ἐσηκώθη ἀπ᾽ ἐκεῖ.

54 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα τȣ, τȣ̀ς ἐδίδασκεν εἰς τὸ συναγώγι τȣς· τόσον ὁπȣ̃ νὰ θαυμάζȣν, καὶ νὰ λέγȣν· ἀπὸ πȣ̃ τȣ̃ ἦλθεν ἡ σοφία ἐτȣ́τη, καὶ ἡ δυνάμαις;

55 Οὐχ οὗτός ἐςιν ὁ τȣ̃ τέκτονος υἱός; ȣ̓χὶ ἡ μήτηρ αὐτȣ̃ λέγεται Μαριὰμ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτȣ̃ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωσῆς, καὶ Σίμων, καὶ Ἰȣ́δας;

56 Καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτȣ̃ ȣ̓χὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσι; πόθεν ȣ̃ν τȣ́τῳ ταῦτα πάντα;

57 Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ Ἰησȣ̃ς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἔςι προφήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτȣ̃, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτȣ̃.

58 Καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ δυνάμεις πολλὰς, διὰ τὴν ἀπιςίαν αὐτῶν.

55 Δὲν εἶναι ἐτȣ̃τος ὁ υἱὸς τȣ̃ λεπλȣργȣ̃; δὲν λέγεται ἡ μάνα τȣ Μαριὰμ, καὶ οἱ ἀδελφοί τȣ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωσῆς, καὶ Σίμων, καὶ Ἰȣ́δας;

56 Καὶ ἡ ἀδελφαῖς τȣ ὅλαις δὲν εἶναι μετ' ἐμᾶς; ἀπὸ πȣ̃ λοιπὸν τοῦ ἦλθασιν ἐτȣ̃τα ὅλα;

57 Καὶ ἐσκανδαλίζουνταν εἰς αὐτόν. καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς τȣ̀ς εἶπε· δὲν εἶναι προφήτης ἄτιμος, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα τȣ, καὶ εἰς τὸ σπῆτί τȣ.

58 Καὶ δὲν ἔκαμεν ἐκεῖ πολλαῖς δυνάμαις διὰ τὴν ἀπιςίαν τȣς.

Κεφ. ιδ'. 14.

ἘΝ ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤκȣσεν Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὴν ἀκοὴν Ἰησȣ̃.

2 Καὶ εἶπε παισὶν αὐτȣ̃· Οὗτός ἐςιν Ἰωάννης ὁ Βαπτιςής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τȣ̃το αἱ δυνάμεις ἐνεργȣ̃σιν ἐν αὐτῷ.

3 Ὁ γὰρ Ἡρώδης κρατήσας τὸν Ἰωάννην, ἔδησεν αὐτὸν, καὶ ἔθετο ἐν φυλακῇ, διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππȣ τȣ̃ ἀδελφȣ̃ αὐτȣ̃.

4 Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· Οὐκ ἔξεςί σοι ἔχειν αὐτήν.

5 Καὶ θέλων αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ἐφοβήθη τὸν ὄχλον, ὅτι

ΕἸΣ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἄκȣσεν ὁ Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὴν φήμην τȣ̃ Ἰησȣ̃.

2 Καὶ εἶπε εἰς τȣ̀ς ὑπηρέτας τȣ· ἐτȣ̃τος εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιςής· αὐτὸς ἀνεςάθη ἀπὸ τȣ̀ς νεκρȣ̀ς, καὶ διὰ τȣ̃το αἱ δυνάμεις ἐνεργȣ̃σιν εἰς αὐτόν.

3 Διατὶ ὁ Ἡρώδης πιάνωντας τὸν Ἰωάννην, τὸν ἔδεσε, καὶ τὸν ἔβαλλεν εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππȣ τοῦ ἀδελφȣ̃ τȣ.

4 Διατὶ τοῦ ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης· δὲν σȣ̃ εἶναι συγχωρημένον νὰ τὴν ἔχῃς.

5 Καὶ θέλωντας (Ἡρώδης) νὰ τὸν φονεύσῃ, ἐφοβήθη τὸν ὄχ-

ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

6 Γενεσίων δὲ ἀγομένων τȣ͂
Ἡρώδȣ, ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ
τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ·
καὶ ἤρεσε τῷ Ἡρώδῃ.

7 Ὅθεν μεθ' ὅρκȣ ὡμολό-
γησεν αὐτῇ δȣ͂ναι ὃ ἐὰν αἰτή-
σηται.
8 Ἡ δὲ, προβιβασθεῖσα
ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, Δός
μοι, φησὶν, ὧδε ἐπὶ πίνακι
τὴν κεφαλὴν Ἰωάννȣ τȣ͂ Βα-
πτιςȣ͂.
9 Καὶ ἐλυπήθη ὁ βασιλεύς·
διὰ δὲ τȣ̀ς ὅρκȣς καὶ τȣ̀ς
συνανακειμένȣς, ἐκέλευσε δο-
θῆναι.
10 Καὶ πέμψας ἀπεκεφά-
λισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυ-
λακῇ.
11 Καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ
αὐτȣ͂ ἐπὶ πίνακι, καὶ ἐδόθη τῷ
κορασίῳ· καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ
αὐτῆς.
12 Καὶ προσελθόντες οἱ μα-
θηταὶ αὐτȣ͂ ἦραν τὸ σῶμα,
καὶ ἔθαψαν αὐτό· καὶ ἐλθόν-
τες ἀπήγγειλαν τῷ Ἰησȣ͂.

13 Καὶ ἀκȣ́σας ὁ Ἰησȣ͂ς,
ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ
εἰς ἔρημον τόπον κατ' ἰδίαν.
Καὶ ἀκȣ́σαντες οἱ ὄχλοι, ἠκο-
λȣ́θησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν
πόλεων.
14 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησȣ͂ς,
εἶδε πολὺν ὄχλον· καὶ ἐσπλαγ-

λον, ὅτι τὸν εἶχαν ὡσὰν προ-
φήτην.
6 Καὶ ὅταν ἑορτάζȣνταν τὰ
γενέθλια τοῦ Ἡρώδȣ, ἐχόρε-
ψεν ἡ θυγατέρα τῆς Ἡρω-
διάδος εἰς τὴν μέσην· καὶ
ἄρεσε τοῦ Ἡρώδȣ.
7 Διὰ τȣ͂το ὡμολόγησε μὲ
ὅρκον νὰ τῆς δώσῃ ὅ, τι πρᾶ-
γμα τοῦ ζητήσῃ.
8 Καὶ ἔςωντας νὰ παρακι-
νηθῇ ἐκείνη ἀπὸ τὴν μάνα της,
λέγει· δός μȣ ἐδῶ εἰς ἕνα
πινάκι τὴν κεφαλὴν τοῦ
Ἰωάννȣ τοῦ βαπτιςȣ͂.
9 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη·
ἀμὴ διὰ τȣ̀ς ὅρκȣς καὶ τȣ̀ς
καθιζομένȣς μαζὺ, ἐπρόςαξε
νὰ δοθῇ.
10 Καὶ πέμπωντας ἀπεκε-
φάλισε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν
φυλακήν.
11 Καὶ ἐφέρθη τὸ κεφά-
λι τȣ εἰς πινάκι, καὶ ἐδόθη τοῦ
κορασίȣ· καὶ τὸ ἐπῆγε τῆς
μάνας της.
12 Καὶ πηγένοντες οἱ μα-
θητάδες τȣ͂ Ἰωάννȣ ἐσήκωσαν
τὸ κορμί τȣ, καὶ τὸ ἔθαψαν·
καὶ ἐπῆγαν καὶ εἶπάν το εἰς
τὸν Ἰησȣ͂ν.
13 Καὶ ὁ Ἰησȣ͂ς, ὡσὰν τὸ
ἤκȣσεν, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ
μὲ καράβι ξεχωριςᾶ εἰς ἕνα
ἔρημον τόπον· καὶ οἱ ὄχλοι,
ὡσὰν τὸ ἔμαθαν, τὸν ἀκολȣ-
θησαν πεζοὶ ἀπὸ ταῖς πόλαις.
14 Καὶ εὐγένωντας ἔξω ὁ Ἰη-
σȣ͂ς, εἶδε πολὺν λαόν· καὶ τὸν

χνίσθη ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀῤῥώστους αὐτῶν.

15 Ὀψίας δὲ γενομένης, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας, ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν.

17 Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· Οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας.

18 Ὁ δὲ εἶπε· Φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε.

19 Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, καὶ λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐλόγησε· καὶ κλάσας, ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις.

20 Καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις.

21 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προά-

ἐσπλαγχνίσθη, καὶ ἰάτρευσε τοὺς ἀῤῥώστους των.

15 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, ἦλθαν οἱ μαθηταί του, καὶ λέγουν του· ὁ τόπος εἶναι ἔρημος, καὶ ἡ ὥρα τῶρα ἐπέρασεν· ἀπόλυσε τὸν λαὸν νὰ πᾶσιν εἰς τὰ χωρία, νὰ ἀγοράσουν διὰ λόγου τους φαγητά.

16 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· δὲν κάμνει χρεία νὰ πᾶσιν· δότε τους ἐσεῖς νὰ φᾶσιν.

17 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· ἐμεῖς δὲν ἔχομεν ἐδῶ παρὰ πέντε ψωμία καὶ δύο ψάρια.

18 Καὶ λέγει τους· φέρετέ τα ἐδῶ.

19 Καὶ ἐπρόσταξε τὸν λαὸν νὰ καθίσουν ἀπάνω εἰς τὰ χορτάρια, καὶ πέρνωντας τὰ πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εὐλόγησε· καὶ κόπτωντας τὰ ψωμία, τὰ ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητάδες, καὶ οἱ μαθητάδες εἰς τὸν λαόν.

20 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ ἐχόρτασαν, καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια, ὁποῦ ἐπερίσσευσαν, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.

21 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἔφαγαν, ἦταν ἕως πεντεχιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναῖκες καὶ παιδία.

22 Καὶ παρευθὺς ἀνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάδες του νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὸ καράβι, νὰ

γειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ
ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.
23 Καὶ ἀπολύσας τοὺς
ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ'
ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὀψίας
δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ.

24 Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον
τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζό-
μενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν
γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος.
25 Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς
νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ
Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς
θαλάσσης.

26 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ
μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν
περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν,
λέγοντες, Ὅτι φάντασμά ἐστι·
καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν.

27 Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐ-
τοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων Θαρσεῖ-
τε· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε.

28 Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ
Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ
εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν
ἐπὶ τὰ ὕδατα.
29 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ.
Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου
ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ
τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν
Ἰησοῦν.
30 Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυ-
ρὸν, ἐφοβήθη. καὶ ἀρξάμενος

περάσουν προτίτερα πέρα, ἕως
οὗ νὰ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.
23 Καὶ ὡσὰν ἀπόλυσε τοὺς
ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κα-
ταμόνας νὰ προσευχηθῇ· καὶ
ἔστωντας νὰ βραδιάσῃ, ἦτον
μοναχὸς ἐκεῖ.
24 Καὶ τὸ καράβι σχεδὸν
ἦτον μεσοπέλαγα, καὶ ἐπειρά-
ζετον ἀπὸ τὰ κύματα· διατὶ
ἦτον ἄνεμος ἐναντίος.
25 Καὶ εἰς τὴν τετάρτην
βίγλαν τῆς νυκτὸς ἐπῆγεν ὁ
Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες, πε-
ριπατῶντας ἀπάνω εἰς τὴν
θάλασσαν.
26 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν οἱ
μαθητάδες, ὅπου ἐπεριπάτει
ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν,
ἐσυγχίσθησαν, καὶ ἔλεγαν,
ὅτι εἶναι φάντασμα· καὶ ἀπὸ
τὸν φόβον τους ἐφώναξαν.
27 Καὶ παρευθὺς τοὺς
ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, λέγωντας·
ἔχετε θάῤῥος· ἐγὼ εἶμαι· μὴ
φοβᾶσθε.
28 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ ἀπε-
κρίθη, καὶ εἶπεν· Κύριε, ἂν εἶ-
σαι ἐσὺ, πρόσταξέ με νὰ ἔλθω
εἰς ἐσένα ἀπάνω εἰς τὰ νερά.
29 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν·
ἔλα. καὶ καταβαίνωντας ἀπὸ
τὸ καράβι ὁ Πέτρος, ἐπεριπά-
τησεν ἀπάνω εἰς τὰ νερὰ, νὰ
ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν.
30 Ἀμὴ βλέπωντας τὸν ἄνε-
μον δυνατὸν, ἐφοβήθη. καὶ ἀρ-

καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων, Κύριε, σῶσόν με.

31 Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;

32 Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

33 Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ, ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες, Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ.

34 Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

35 Καὶ ἐπιγνόντες αὐτὸν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας.

36 Καὶ παρεκάλουν αὐτὸν, ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ ὅσοι ἥψαντο, διεσώθησαν.

χίζωντας νὰ βολίζῃ, ἔκραξε, λέγωντας· αὐθέντη, σῶσέ με.

31 Καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς ἁπλώνωντας τὸ χέρι του, ἐπίασέ τον, καὶ λέγει του· ὦ ὀλιγόπιστε, διατί ἀμφίβαλλες;

32 Καὶ ἐμβαίνωντας αὐτὸς μέσα εἰς τὸ καράβι, ὁ ἄνεμος ἔπεσε.

33 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν μέσα εἰς τὸ καράβι, ἦλθαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ ἔλεγαν· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶσαι.

34 Καὶ διαβαίνοντες, ἦλθαν εἰς τὴν γῆν τῆς Γεννησαρέτ.

35 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐγνώρισαν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλους τοὺς ἀσθενημένους.

36 Καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν μοναχᾶ, νὰ πιάσουν τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του· καὶ ὅσοι ἐπίασαν, ὅλοι ἰατρεύθησαν.

Κεφ. ιέ. 15.

ΤΟΤΕ προσέρχονται τῷ Ἰησοῦ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, λέγοντες·

2 Διατί οἱ μαθηταί σου παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; οὐ γὰρ νίπτονται τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὅταν ἄρτον ἐσθίωσιν.

3 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Διατί καὶ ὑμεῖς παρα-

ΤΟΤΕ ἦλθασιν εἰς τὸν Ἰησοῦν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, λέγοντες·

2 Διατί οἱ μαθηταί σου παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; ὅτι δὲν νίπτουσι τὰ χέριά τους, ὅταν τρώγωσι ψωμί.

3 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ τοὺς εἶπε· καὶ ἐσεῖς διατί πα-

βαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν;

4 Ὁ γὰρ Θεὸς ἐνετείλατο, λέγων· Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα. καί. Ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

5 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ὃς ἂν εἴπῃ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί, Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς· καὶ οὐ μὴ τιμήσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

6 Καὶ ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν.

7 Ὑποκριταί, καλῶς προεφήτευσε περὶ ὑμῶν Ἡσαΐας, λέγων·

8 Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ τοῖς χείλεσί με τιμᾷ· ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ.

9 Μάτην δὲ σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων.

10 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον, εἶπεν αὐτοῖς. Ἀκούετε καὶ συνίετε.

11 Οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος, τοῦτο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

12 Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπον αὐτῷ· Οἶ-

ραβαίνετε τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παράδοσίν σας;

4 Διατὶ ὁ Θεὸς ἐπρόσταξε, λέγοντας· τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα σου. καί· ἐκεῖνος, ὁποῦ κακολογεῖ πατέρα ἢ μητέρα, νὰ ἀποθάνῃ μὲ θάνατον.

5 Καὶ ἐσεῖς λέγετε· ὅτι ὅποιος ἤθελεν εἰπεῖ εἰς τὸν πατέρα καὶ εἰς τὴν μητέρα, Δῶρον εἶναι κάθε πρᾶγμα, ὁποῦ ἠμπορεῖς νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ λόγου μου· καὶ νὰ μὴν τιμήσῃ τὸν πατέρα του, καὶ τὴν μητέρα του.

6 Καὶ ἐκάματε ἄκυρην τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσίν σας.

7 Ὑποκριταί, καλὰ ἐπροφήτευσε διὰ λόγου σας ὁ Ἡσαΐας, λέγοντας.

8 Ἐτοῦτος ὁ λαὸς μὲ τὸ στόμα του μὲ ἐγγίζει, καὶ μὲ τὰ χείλη του μὲ τιμᾷ· ἀμὴ ἡ καρδία του λείπει μακρὰ ἀπὸ ἐμένα.

9 Εὔκαιρα μὲ λατρεύουσι, διδάσκοντες διδασκαλίαις, παραγγελίαις ἀνθρώπων.

10 Καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν ὄχλον, καὶ λέγει τους· ἀκούετε καὶ καταλάβετε.

11 Ὄχι ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ ἐκεῖνο, ὁποῦ εὐγένει ἀπὸ τὸ στόμα, ἐκεῖνο μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον.

12 Τότε ἦλθασιν οἱ μαθητάδες του, καὶ τοῦ εἶπαν· ἰξεύρεις, ὅτι

δας, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι ἀκού-
σαντες τὸν λόγον, ἐσκανδαλί-
σθησαν;
13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε·
Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευ-
σεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος,
ἐκριζωθήσεται.
14 Ἄφετε αὐτούς· ὁδηγοί
εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν, τυφλὸς δὲ
τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι
εἰς βόθυνον πεσοῦνται.
15 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος,
εἶπεν αὐτῷ· Φράσον ἡμῖν τὴν
παραβολὴν ταύτην.
16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀκ-
μὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐϛε;
17 Οὔπω νοεῖτε, ὅτι πᾶν τὸ
εἰσπορευόμενον εἰς τὸ ϛόμα, εἰς
τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς
ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται;
18 Τὰ δὲ ἐκπορευόμενα ἐκ
τοῦ ϛόματος, ἐκ τῆς καρδίας
ἐξέρχεται, κἀκεῖνα κοινοῖ τὸν
ἄνθρωπον.
19 Ἐκ γὰρ τῆς καρδίας
ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονη-
ροὶ, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι,
κλοπαὶ, ψευδομαρτυρίαι, βλασ-
φημίαι.
20 Ταῦτά ἐϛι τὰ κοινοῦντα
τὸν ἄνθρωπον· τὸ δὲ ἀνίπτοις
χερσὶ φαγεῖν, οὐ κοινοῖ τὸν ἄν-
θρωπον.
21 Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ
Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέ-
ρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.
22 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ Χαναναία

οἱ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες τὸν
λόγον, ἐσκανδαλίσθησαν;
13 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ
λέγει τους· κάθε φυτεία, τὴν ὁ-
ποῖαν δὲν ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου
ὁ οὐράνιος, θέλει ξεριζωθῆ.
14 Ἀφῆτέ τους· εἶναι τυφλοὶ
ὁδηγοὶ τυφλῶν· καὶ ἐὰν ὁ
τυφλὸς ὁδηγῇ τὸν τυφλὸν, καὶ οἱ
δύο θέλουσι πέσει εἰς τὸν λάκκον.
15 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος,
καὶ λέγει του· ἑρμήνευσέ μας
τὴν παραβολὴν ἐτούτην.
16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀκό-
μι καὶ ἐσεῖς ἄγροικοι εἶσθε;
17 Δὲν γροικᾶτε, ὅτι κάθε
πρᾶγμα, ὁποῦ ἐμβαίνει μέσα εἰς
τὸ ϛόμα, ὑπάγει εἰς τὴν κοιλί-
αν, καὶ εὐγένει εἰς τὴν πόρεψιν.
18 Ἀμὴ ἐκεῖνα, ὁποῦ εὐγέ-
νουσιν ἀπὸ τὸ ϛόμα, εὐγένουσιν
ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ ἐκεῖνα
μαγαρίζουσι τὸν ἄνθρωπον.
19 Διατὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν
εὐγένουν διαλογισμοὶ κακοὶ,
φόνοι, μοιχείαις, πορνείας,
κλεψίαις, ψευδομαρτυρίαις,
βλασφημίαις.
20 Ἐτοῦτα εἶναι, ὁποῦ μαγα-
ρίζουσι τὸν ἄνθρωπον· ἀμὴ τὸ νὰ
φάγῃ κανεὶς μὲ ἄνιπτα χέρια,
δὲν μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον.
21 Καὶ εὐγένωντας ἀπ'
ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν εἰς
τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.
22 Καὶ νὰ, μία γυναῖκα

ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα, ἐκραύγασεν, αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαβὶδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.

23 Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτὴν, ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν.

24 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.

25 Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτῷ, λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι.

26 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

27 Ἡ δὲ εἶπεν· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

28 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ· Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

29 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς, ἦλθε παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος, ἐκάθητο ἐκεῖ.

Χαναναία, ὁποῦ ἐξέβη ἀπὸ τὰ σύνορα ἐκεῖνα, ἔκραζέ τον, λέγουσα· αὐθέντη, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου με, ἡ θυγατέρα μου κακὰ δαιμονίζεται.

23 Καὶ αὐτὸς δὲν τῆς ἀπεκρίθη ἕνα λόγον, καὶ ἦλθαν οἱ μαθητάδες του, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν, λέγοντες· ἀπόλυσέ την, ὅτι φωνάζει ὀπίσω μας.

24 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· ἐγὼ δὲν ἐστάλθηκα, παρὰ εἰς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ σπητίου τοῦ Ἰσραήλ.

25 Καὶ ἐκείνη, ὡσὰν ἦλθε, ἐπροσκύνησέ τον, καὶ ἔλεγεν· αὐθέντη, βοήθησέ μου.

26 Καὶ αὐτὸς τῆς ἀπεκρίθη· δὲν εἶναι καλὸν νὰ πάρῃ τινὰς τὸ ψωμὶ τῶν τέκνων, καὶ νὰ τὸ ῥίξῃ εἰς τοὺς σκύλους.

27 Καὶ ἐκείνη εἶπε· ναὶ Κύριε· Διατὶ καὶ τὰ σκυλάκια τρώγουσιν ἀπὸ ταῖς ψίχαις, ὁποῦ πέφτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν αὐθεντάδων τους.

28 Τότε ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν της· ὢ γύναι, μεγάλη εἶναι ἡ πίστις σου· καὶ ἂς σοῦ γένῃ καθὼς, θέλεις· καὶ ἰατρεύθη ἡ θυγατέρα της ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

29 Καὶ εὐγένωντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἐπῆγεν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. καὶ ἔστωντας νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ ὄρος, ἐκάθετον ἐκεῖ.

30 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν χωλὲς, τυφλὲς, κωφὲς, κυλλὲς, καὶ ἑτέρες πολλὲς· καὶ ἔῤῥιψαν αὐτὲς παρὰ τὲς πόδας τῦ Ἰησῦ· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτές.

31 Ὥστε τὲς ὄχλες θαυμάσαι, βλέποντας κωφὲς λαλῦντας, κυλλὲς ὑγιεῖς, χωλὲς περιπατῦντας, καὶ τυφλὲς βλέποντας· καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν Ἰσραήλ.

32 Ὁ δὲ Ἰησῦς προσκαλεσάμενος τὲς μαθητὰς αὐτῦ, εἶπε· Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, ὅτι ἤδη ἡμέρας τρεῖς προσμένεσί μοι, καὶ οὐκ ἔχεσι τί φάγωσι· καὶ ἀπολῦσαι αὐτὲς νήστεις ἐ θέλω, μήποτε ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ.

33 Καὶ λέγεσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτῦ· Πόθεν ἡμῖν ἐν ἐρημίᾳ ἄρτοι τοσῦτοι, ὥστε χορτάσαι ὄχλον τοσῦτον;

34 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησῦς· Πόσες ἄρτες ἔχετε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτὰ, καὶ ὀλίγα ἰχθύδια.

35 Καὶ ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις ἀναπεσεῖν ἐπὶ τὴν γῆν.

36 Καὶ λαβὼν τὲς ἑπτὰ ἄρτες καὶ τὲς ἰχθύας, εὐχαριστήσας, ἔκλασε, καὶ ἔδωκε τοῖς

30 Καὶ ἐπῆγαν εἰς αὐτὸν πολλοὶ ὄχλοι, ἔχοντες μὲ λόγε τες κετζὲς, τυφλὲς, βεβὲς, κελὲς, καὶ ἄλλες πολλές· καὶ ἔῤῥιξάν τες εἰς τὰ ποδάρια τῦ Ἰησῦ· καὶ τὲς ἰάτρευσε.

31 Εἰς τόσον ὁπῦ νὰ θαυμάζεν οἱ λαοὶ, βλέποντες τὲς βεβὲς ὁπῦ ἐλαλῦσαν, τὲς κελὲς γερὲς, τὲς κετζὲς, ὁπῦ ἐπεριπατῦσαν, καὶ τυφλὲς ὁπῦ ἔβλεπαν· καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τῦ Ἰσραήλ.

32 Καὶ ὁ Ἰησῦς ἐπροσκάλεσε τὲς μαθητάς τε, καὶ εἶπε· σπλαγχνίζομαι ἐτῦτον τὸν λαὸν, ὅτι σχεδὸν τρεῖς ἡμέραις εἶναι, ὁπῦ παραμένεσι μαζύ με ἐδῶ, καὶ δὲν ἔχεν τὶ νὰ φάγωσι· καὶ δὲν θέλω νὰ τὲς ἀφήσω νηστικὲς, μήπως καὶ ἀποκάμεσιν εἰς τὴν στράταν.

33 Καὶ λέγεν τε οἱ μαθητάδες τε· καὶ ἀπὸ πῦ νὰ μᾶς ἔλθεν τόσα ψωμία ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν, τόσον ὁπῦ νὰ χορτάσωμεν τόσον πλῆθος;

34 Καὶ λέγει τες ὁ Ἰησῦς· πόσα ψωμία ἔχετε; καὶ ἐκεῖνοι τῦ εἶπαν· ἑπτὰ, καὶ ὀλίγα ψαράκια.

35 Καὶ ἐπρόσταξε τὲς ὄχλες νὰ καθίσεν εἰς τὴν γῆν.

36 Καὶ πέρνωντας τὰ ἑπτὰ ψωμία, καὶ τὰ ψάρια, εὐχαρίστησε, καὶ ἔκοψε, καὶ ἔδωκε εἰς

μαθηταῖς αὐτοῦ· οἱ δὲ μαθηταὶ τῷ ὄχλῳ.

37 Καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων, ἑπτὰ σπυρίδας πλήρεις.

38 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν τετρακισχίλιοι ἄνδρες, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

39 Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἐνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια Μαγδαλά.

τοὺς μαθητάδες του· καὶ οἱ μαθητάδες του εἰς τὸν ὄχλον.

37 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ ἐχόρτασαν· ταὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια, ὁποῦ ἐπερίσσευσαν, ἑπτὰ κοφίνια γεμάτα.

38 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἔφαγαν, ἦταν τέσσαρες χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναῖκες καὶ παιδία.

39 Καὶ ὡσὰν ἀπόλυσε τοὺς ὄχλους, ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ σύνορα Μαγδαλά.

Κεφ. ιϛ'. 16.

ΚΑΙ' προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, πειράζοντες ἐπηρώτησαν αὐτὸν σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτοῖς.

2 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὀψίας γενομένης λέγετε, Εὐδία· πυῤῥάζει γὰρ ὁ οὐρανός.

3 Καὶ πρωῒ, Σήμερον χειμών· πυῤῥάζει γὰρ στυγνάζων ὁ οὐρανός. Ὑποκριταὶ, τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε;

4 Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ· καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. Καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς, ἀπῆλθε.

ΚΑΙ' ἔσωντας νὰ ἔλθουν οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, δοκιμάζοντες τον τοῦ ἐζήτησαν νὰ τοὺς δείξῃ σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· ὅταν βραδιάζῃ, λέγετε, θέλει γένει εὐδία· Διατὶ κοκκινίζει ὁ οὐρανός.

3 Καὶ τὸ ταχὺ λέγετε, σήμερον γίνεται χειμῶνας· Διατὶ κοκκινίζει συννεφιάζωντας ὁ οὐρανός. ὦ ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ ἰξεύρετε νὰ διακρίνετε, καὶ τὰ σημάδια τῶν καιρῶν δὲν δύνεσθε νὰ διακρίνετε;

4 Ἡ κακὴ γενεὰ καὶ μοιχεύτρια σημάδι γυρεύει· καὶ σημάδι δὲν θέλει τῆς δοθῆ, παρὰ τὸ σημάδι Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. ξαὶ ἀφίνωντάς τους, ἐδιέβη.

5 Καὶ ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸ πέραν, ἐπελάθοντο ἄρτους λαβεῖν.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ὁρᾶτε καὶ προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

7 Οἱ δὲ διελογίζοντο ἐν ἑαυτοῖς, λέγοντες· Ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβομεν.

8 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί διαλογίζεσθε ἐν ἑαυτοῖς, ὀλιγόπιστοι, ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβετε;

9 Οὔπω νοεῖτε, οὐδὲ μνημονεύετε τοὺς πέντε ἄρτους τῶν πενταχισχιλίων, καὶ πόσους κοφίνους ἐλάβετε;

10 Οὐδὲ τοὺς ἑπτὰ ἄρτους τῶν τετρακισχιλίων, καὶ πόσας σπυρίδας ἐλάβετε;

11 Πῶς οὐ νοεῖτε, ὅτι οὐ περὶ ἄρτου εἶπον ὑμῖν, προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων;

12 Τότε συνῆκαν, ὅτι οὐκ εἶπε προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς διδαχῆς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

13 Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ἠρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄν-

5 Καὶ πηγαίνοντες οἱ μαθητάδες τοῦ πέρα, ἀλησμόνησαν νὰ πάρουν ψωμία.

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· βλέπετε καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

7 Καὶ ἐκεῖνοι ἐδιαλογίζωνταν, λέγοντες· ὅτι ψωμία δὲν ἐπήραμεν.

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντάς το, τοὺς εἶπεν· ὦ ὀλιγόπιστοι, τί διαλογίζεσθε μέσα σας, ὅτι δὲν ἐπήρετε ψωμία;

9 Ἀκόμι δὲν γροικᾶτε, μηδὲ ἐνθυμᾶσθε τὰ πέντε ψωμία τῶν πέντε χιλιάδων, καὶ πόσα κοφίνια ἐπήρετε.

10 Οὐδὲ τὰ ἑπτὰ ψωμία τῶν τεσσάρων χιλιάδων, καὶ πόσα κοφίνια ἐπήρετε;

11 Πῶς δὲν γροικᾶτε, ὅτι δὲν σᾶς εἶπα διὰ ψωμί, νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων;

12 Τότε ἐκαταλάβασιν, ὅτι δὲν τοὺς εἶπε νὰ ἔχουν τὸν νοῦν τους ἀπὸ τὸ προζύμι τοῦ ψωμίου, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν διδαχὴν τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

13 Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη τῆς Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ἐρώτα τοὺς μαθητάδες του, λέγωντας. τίνα μὲ λέγουν οἱ

θρωποι εἶναι, τὸν υἱὸν τȣ̃ ἀν-
θρώπȣ;
14 Οἱ δὲ εἶπον· Οἱ μὲν, Ἰω-
άννην τὸν Βαπτιςὴν· ἄλλοι δὲ,
Ἠλίαν· ἕτεροι δὲ, Ἱερεμίαν, ἢ
ἕνα τῶν προφητῶν.

15 Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ
τίνα με λέγετε εἶναι;
16 Ἀποκριθεὶς δὲ Σίμων
Πέτρος, εἶπε· Σὺ εἶ ὁ Χριςὸς,
ὁ υἱὸς τȣ̃ Θεȣ̃ τȣ̃ ζῶντος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησȣ̃ς,
εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος εἶ Σί-
μων βὰρ Ἰωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ
αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι,
ἀλλ' ὁ πατήρ μȣ, ὁ ἐν τοῖς
ȣ̓ρανοῖς.
18 Κἀγὼ δὲ σοι λέγω, ὅτι
σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ
τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μȣ τὴν
ἐκκλησίαν· καὶ πύλαι ᾅδȣ ȣ̓
καλισχύσȣσιν αὐτῆς·

19 Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς
τῆς βασιλείας τῶν ȣ̓ρανῶν· καὶ
ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔςαι
δεδεμένον ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς· καὶ
ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔςαι
λελυμένον ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς.

20 Τότε διεςείλατο τοῖς μα-
θηταῖς αὐτȣ̃, ἵνα μηδενὶ εἴπω-
σιν, ὅτι αὐτός ἐςιν Ἰησȣ̃ς ὁ
Χριςός.

ἄνθρωποι νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπȣ;
14 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν·
ἄλλοὶ λέγȣν, πῶς να εἶσαι ὁ Ἰ-
ωάννης ὁ βαπτιςής· καὶ ἄλλοι,
ὁ Ἠλίας· καὶ ἄλλοι, ὁ Ἱερεμίας,
ἢ ἕνας ἀπὸ τȣ̀ς προφήτας.
15 Λέγει τȣς ἀμὴ ἐσεῖς
τίνα μὲ λέγετε νὰ εἶμαι;
16 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Σίμων
Πέτρος, καὶ εἶπε· ἐσὺ εἶσαι ὁ
Χριςὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ
ζῶντος.
17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησȣ̃ς,
καὶ εἶπέν τȣ· καλότυχος εἶσαι
Σίμων υἱὲ τοῦ Ἰωνᾶ, ὅτι σάρκα
καὶ αἷμα δὲν σȣ̃ τὸ ἐφανέρωσεν,
ἀλλὰ ὁ πατήρ μȣ, ὁπȣ̃ εἶναι
εἰς τὸν ȣ̓ρανόν.
18 Καὶ ἐγὼ σȣ̃ λέγω, ὅτι
ἐσὺ εἶσαι Πέτρος· καὶ ἀπάνω
εἰς ἐτȣ́την τὴν πέτραν θέλω
κτίσει τὴν ἐκκλησίαν μȣ· καὶ
ἡ πόρταις τοῦ ᾅδȣ δὲν θέλȣν
τὴν καταπονέσει.
19 Καὶ θέλω σȣ̃ δώσει τὰ
κλειδία τῆς βασιλείας τῶν ȣ̓-
ρανῶν· καὶ ὅ, τι καὶ ἂν δέσῃς ἀ-
πάνω εἰς τὴν γῆν, θέλει εἶσθαι
δεμένον καὶ εἰς τȣ̀ς ȣ̓ρανȣ́ς·
καὶ ὅ, τι καὶ ἂν λύσῃς ἀπάνω
εἰς τὴν γῆν, θέλει εἶσθαι
λυμένον καὶ εἰς τὸν ȣ̓ρανόν.
20 Τότε ἐπαράγγειλε τȣ̀ς
μαθητάδες τȣ, νὰ μὴν εἰπȣ̃σι
εἰς κανένα, ὅτι αὐτὸς εἶναι
Ἰησȣ̃ς ὁ Χριςός.

21 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων, καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

22 Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, λέγων· Ἵλεώς σοι Κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο.

23 Ὁ δὲ στραφεὶς, εἶπε τῷ Πέτρῳ· Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

24 Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

25 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.

26 Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

27 Μέλλει γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-

21 Ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ φανερώνῃ εἰς τοὺς μαθητάδες του, ὅτι πρέπει νὰ πάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, καὶ νὰ φονευθῇ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀναστηθῇ.

22 Καὶ πιάνωντάς τον ὁ Πέτρος, ἄρχισε νὰ τὸν ὀνειδίζῃ, λέγωντάς του· αὐθέντη, λυπήσου τοῦ λόγου σου· ἄμποτε νὰ μὴν σοῦ γένῃ ἐτοῦτο.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε, καὶ εἶπεν τοῦ Πέτρου· ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, ἐμπόδιόν μου εἶσαι· ὅτι δὲν στοχάζεσαι τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων.

24 Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες του· ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ κατόπι μου, ἂς ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του, καὶ ἂς πάρῃ τὸν σταυρόν του, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθᾷ.

25 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος τὴν χάσῃ διὰ λόγου μου, θέλει τὴν εὕρει.

26 Διατὶ, τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ τὴν ψυχήν του νὰ ζημιωθῇ; ἢ τί θέλει δώσει ἄνθρωπος ἐξαγόρασμα διὰ τὴν ψυχήν του;

27 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

θρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ· καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.

28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

μέλλει νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν δόξαν τοῦ πατρός του, μαζὺ μὲ τοὺς ἀγγέλους του· καὶ τότε θέλει ἀποδώσει εἰς κάθε ἕνα κατὰ τὰ ἔργα του.

28 Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι κάποιοι ἀπὸ τούτους, ὅπου στέκουνται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουσιν γευθῆ θάνατον, ἕως ὅπου νὰ εἰδοῦσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου νὰ ἔρχεται εἰς τὴν βασιλείαν του.

Κεφ. ιζ΄. 17.

ΚΑΙ᾽ μεθ᾽ ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ᾽ ἰδίαν.

2 Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς.

3 Καὶ ἰδοὺ, ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας, μετ᾽ αὐτοῦ συλλαλοῦντες.

4 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνὰς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσῇ μίαν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ.

5 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ, νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοὺ, φωνὴ ἐκ τῆς νεφέ-

ΚΑΙ᾽ ὕστερα ἀπὸ ἓξ ἡμέραις πέρνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν του· καὶ τοὺς ἀνεβάζει εἰς ἕνα ὄρος ὑψηλὸν κατὰ μόνας.

2 Καὶ μετεμορφώθη ὀμπροστὰ τους, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν ὁ ἥλιος· καὶ τὰ φορέματά του ἐγένηκαν ἄσπρα ὡσὰν τὸ φῶς.

3 Καὶ νὰ, καὶ τοὺς ἐφάνηκαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας, καὶ ἐσυντύχεναν μετ᾽ αὐτόν.

4 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν· αὐθέντη, καλὰ εἶναι νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς ἐδῶ· ἂν θέλῃς, ἃς κάμωμεν ἐδῶ τρεῖς καλύβαις, διὰ λόγου σου μίαν, καὶ μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν, καὶ μίαν διὰ τὸν Ἠλίαν.

5 Ἀκόμι ἐκεῖνος ἐσυντύχαινε, καὶ εὐθὺς ἕνα σύννεφον φωτεινὸν τοὺς ἐσκέπασε· καὶ

λης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.

6 Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ, ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα.

7 Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἥψατο αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἐγέρθητε, καὶ μὴ φοβεῖσθε.

8 Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, οὐδένα εἶδον, εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

9 Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα, ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

10 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες. Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν, ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;

11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον, καὶ ἀποκαταστήσει πάντα.

12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Ἠλίας ἤδη ἦλθε· καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν· ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ, ὅσα ἠθέλησαν· οὕτω καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν.

13 Τότε συνῆκαν οἱ μαθη-

φωνὴ εὐθὺς ἠκούσθη ἀπὸ τὸ σύννεφον, ὁποῦ ἔλεγεν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἠγαπημένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπαύθηκα, αὐτὸν ἀκούετε.

6 Καὶ ὡσὰν τὴν ἤκουσαν οἱ μαθητάδες, ἔπεσαν πίκωπα καὶ ἐφοβήθησαν δυνατά.

7 Καὶ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπίασέν τους, καὶ εἶπε· σηκωθῆτε, καὶ μὴν φοβᾶσθε.

8 Καὶ ἐσήκωσαν τὰ μάτιά τους, καὶ δὲν εἶδαν κανένα, παρὰ μοναχὰ τὸν Ἰησοῦν.

9 Καὶ καταβαίνοντες αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐπαράγγειλε, λέγοντας· νὰ μὴν εἰπῆτε κανενὸς ἐτοῦτο ὁποῦ εἴδετε, ἕως ὁποῦ νὰ ἀνασταθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

10 Καὶ οἱ μαθητάδες του τὸν ἠρώτησαν· Διατὶ λοιπὸν λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, πῶς ὁ Ἠλίας κάμνει χρεία νὰ ἔλθῃ πρῶτα;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν τους· βέβαια ὁ Ἠλίας ἔρχεται πρῶτα, νὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλα.

12 Ἀμὴ λέγω σας, ὅτι ὁ Ἠλίας ὡραμάν ἦλθε· καὶ δὲν τὸν ἐγνώρισαν· ἀμὴ ἔκαμαν εἰς αὐτὸν, ὅσα ἠθέλησαν· τέτοιας λογῆς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ πάθῃ ἀπ' αὐτούς.

13 Τότε ἐγνώρισαν οἱ μα-

ταὶ, ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς.

14 Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον, προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος, γονυπετῶν αὐτῷ,

15 Καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱὸν, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ.

16 Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι.

17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ᾽ ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε.

18 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ᾽ αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον· καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

19 Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ᾽ ἰδίαν, εἶπον· Διατὶ ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

20 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν·

θητάδες, ὅτι διὰ τὸν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν τοὺς εἶπεν ἐτοῦτον τὸν λόγον.

14 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν αὐτοὶ εἰς τὸν λαὸν, ἐσήμωσεν ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὸν Ἰησοῦν γονατίζωντας εἰς αὐτὸν,

15 Καὶ λέγωντας· αὐθέντη, λυπήσου τὸν υἱόν μου, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακοπαθεῖ. καὶ πολλαῖς φοραῖς πέφτει εἰς τὴν φωτίαν, καὶ εἰς τὸ νερόν.

16 Καὶ ἤφερά τον εἰς τοὺς μαθητάδες σου, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν ἰατρεύσουν.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστε καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετ᾽ ἐσᾶς; ἕως πότε θέλω σᾶς ὑπομένει; φέρετέ μου τὸν ἐδῶ.

18 Καὶ ἐπρόσταξε μὲ θυμὸν ὁ Ἰησοῦς τὸ δαιμόνιον, καὶ εὐγῆκεν ἀπ᾽ ἐκεῖνον· καὶ ἰατρεύθη τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

19 Τότε ἐπῆγαν οἱ μαθητάδες εἰς τὸν Ἰησοῦν κατὰ μόνας, καὶ εἶπαν· Διατὶ ἐμεῖς δὲν ἐδυνήθημεν νὰ εὐγάλωμεν αὐτό;

20 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν σας· βέβαια σᾶς λέγω· ἂν ἔχετε πίστιν ὡσὰν ἕνα κοκκὶ τοῦ συναπίου, θέλετε εἰπεῖ εἰς ἐτοῦτο τὸ βουνόν· μετατόπισαι ἀπεδῶ ἐκεῖ, καὶ θέλει μετατοπίσει· καὶ δὲν θέλει εἶσθαι κανένα πρᾶγμα ἀδύνατον εἰς ἐσᾶς;

21 Τȣ̃το δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκ-
πορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ
καὶ νηϛείᾳ.
22 Ἀναϛρεφομένων δὲ αὐ-
τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν
αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς· Μέλλει ὁ υἱὸς
τȣ̃ ἀνθρώπȣ παραδίδοσθαι
εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.
23 Καὶ ἀποκτενȣ̃σιν αὐτὸν,
καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσε-
ται. Καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.

24 Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν εἰς
Καπερναȣ̀μ, προσῆλθον οἱ τὰ
δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ
Πέτρῳ, καὶ εἶπον· Ὁ διδάσκα-
λος ὑμῶν ȣ̓ τελεῖ τὰ δίδρα-
χμα;
25 Λέγει· Ναί. Καὶ ὅτε εἰσ-
ῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, προέφθα-
σεν αὐτὸν ὁ Ἰησȣ̃ς, λέγων· Τί
σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς
τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνȣσι
τέλη, ἢ κῆνσον; ἀπὸ τῶν υἱῶν
αὐτῶν ἢ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων;
26 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Ἔφη
αὐτῷ ὁ Ἰησȣ̃ς· Ἄραγε ἐλεύ-
θεροί εἰσιν οἱ υἱοί.
27 Ἵνα δὲ μὴ σκανδαλίσω-
μεν αὐτȣ̀ς, πορευθεὶς εἰς τὴν
θάλασσαν, βάλε ἄγκιϛρον, καὶ
τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἰχθὺν
ἆρον· καὶ ἀνοίξας τὸ ϛόμα αὐ-
τȣ̃, εὑρήσεις ϛατῆρα· ἐκεῖνον
λαβὼν, δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμȣ̃
καὶ σȣ̃.

21 Ἀμὴ ἐτȣ̃το τὸ γένος δὲν
εὐγένει, παρὰ μὲ προσευχὴν
καὶ μὲ νηϛείαν.
22 Καὶ ἐκεῖ ὅπȣ ἐσυνανα-
ϛρέφȣνταν αὐτοὶ εἰς τὴν Γαλι-
λαίαν, εἶπέν τȣς ὁ Ἰησȣ̃ς· ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπȣ μέλλει νὰ παρα-
δοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων.
23 Καὶ θέλȣσι τὸν φονεύσει,
καὶ εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει
ἀναϛαθῇ. καὶ ἐλυπήθηκαν
πολλά.
24 Καὶ ὅταν ἦλθασιν εἰς
τὴν Καπερναȣ̀μ, ἐκεῖνοι, ὅπȣ
ἐμάζωναν τὰ δίδραχμα, ἦλ-
θασιν εἰς τὸν Πέτρον, καὶ εἶπαν·
δὲν πληρώνει ὁ διδάσκαλός σας
τὸ δόσιμον τῶν διδράχμων;
25 Λέγει ὁ Πέτρος, ναί. καὶ
ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι, τὸν
ἐπρόλαβεν ὁ Ἰησȣ̃ς, καὶ λέγει
τȣ· τί σȣ̃ φαίνεται, Σίμων; οἱ
βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ ποίȣς
πέρνȣσι δόσιμα, ἢ κῆνσον; ἀπὸ
τȣ̀ς υἱȣ̀ς τȣς, ἢ ἀπὸ τȣ̀ς ξένȣς;
26 Λέγει τȣ ὁ Πέτρος· ἀπὸ
τȣ̀ς ξένȣς. λέγει τȣ ὁ Ἰησȣ̃ς·
ἐλεύθεροι λοιπὸν εἶναι οἱ υἱοί.
27 Ἀμὴ διὰ νὰ μὴν τȣ̀ς
σκανδαλίσωμεν, σύρε εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ ῥίξε τὸ ἀγκίϛρι
σȣ, καὶ τὸ πρῶτον ψάρι, ὅπȣ
εὕγει, πίασέ το, καὶ ἄνοιξε τὸ
ϛόμα τȣ, καὶ θέλεις εὕρει ἕνα
ϛατῆρα· πέρνωντας ἐκεῖνον, δός
τȣς τὸν διὰ λόγȣ μȣ καὶ διὰ
λόγȣ σȣ.

Κεφ. ιη΄. 18.

ΕΝ ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ, λέγοντες· Τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν;

2 Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν·

3 Καὶ εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε, καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

4 Ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

5 Καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἓν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται.

6 Ὃς δ᾽ ἂν σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων, τῶν πιστευόντων εἰς ἐμὲ, συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης.

7 Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων· ἀνάγκη γάρ ἐστιν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι᾽ οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται.

8 Εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον

ΕΙΣ ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθαν οἱ μαθητάδες εἰς τὸν Ἰησοῦν, λέγοντες· τίς ἄρα εἶναι μεγαλίτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;

2 Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς ἕνα παιδίον, ἔστησέν το εἰς τὴν μέσην τους.

3 Καὶ λέγει· βέβαια σᾶς λέγω· ἂν δὲν γυρίσετε, νὰ γένητε ὡσὰν τὰ μικρὰ παιδία, δὲν θέλετε ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

4 Ὅποιος λοιπὸν ταπεινώσει τοῦ λόγου του, ὡσὰν τὸ παιδὶ ἐτοῦτο, ἐκεῖνος εἶναι μεγαλίτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

5 Καὶ ὅποιος δεχθῇ ἕνα παιδὶ τέτοιας λογῆς, διὰ ὄνομά μου, ἐμένα δέχεται.

6 Ἀμὴ ὅποιος σκανδαλίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐτούτους, ὅπου πιστεύουσιν εἰς ἐμένα, καλίτερόν του εἶναι, νὰ κρεμασθῇ πέτρα τοῦ μύλου εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ καταποντισθῇ εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης.

7 Ἀειλύμονον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ σκάνδαλα· Διατὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔλθουσι τὰ σκάνδαλα· ὅμως ἀειλύμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔρχεται τὸ σκάνδαλον.

8 Ἀμὴ ἂν σὲ σκανδαλίζῃ τὸ χέρι σου, ἢ τὸ ποδάρι σου,

αὐτὰ, καὶ βάλε ἀπὸ σȣ͂· κα-
λόν σοι ἐςὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν
ζωὴν χωλὸν ἢ κυλλὸν, ἢ δύο
χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα
βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ
αἰώνιον.
9 Καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σȣ
σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν,
καὶ βάλε ἀπὸ σȣ͂· καλόν σοι
ἐςὶ μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν
εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλμȣ̀ς
ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέεν-
ναν τȣ͂ πυρός.
10 Ὁρᾶτε, μὴ καταφρο-
νήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τȣ́των·
λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οἱ ἄγγελοι
αὐτῶν ἐν ȣ̓ρανοῖς διὰ παντὸς
βλέπȣσι τὸ πρόσωπον τȣ͂ πα-
τρός μȣ, τȣ͂ ἐν ȣ̓ρανοῖς.
11 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τȣ͂ ἀν-
θρώπȣ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.
12 Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένη-
ταί τινι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρό-
βατα, καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ αὐ-
τῶν· ȣ̓χὶ ἀφεὶς τὰ ἐννενηκοντα-
εννέα, ἐπὶ τὰ ὄρη πορευθεὶς,
ζητεῖ τὸ πλανώμενον;
13 Καὶ ἐὰν γένηται εὑρεῖν
αὐτὸ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον, ἢ
ἐπὶ τοῖς ἐννενηκονταεννέα, τοῖς
μὴ πεπλανημένοις.
14 Οὕτως οὐκ ἔςι θέλημα
ἔμπροσθεν τȣ͂ πατρὸς ὑμῶν, τȣ͂

κόψε τα, καὶ ῥίξε τα ἀπὸ λόγȣ
σȣ· καλίτερον εἶναι νὰ ἐμβῇς
εἰς τὴν ζωὴν κȣτζὸς ἢ κȣλὸς,
παρὰ ὁπȣ͂ νὰ ἔχῃς δύο χέρια
καὶ δύο ποδάρια, καὶ νὰ βαλ-
θῇς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.
9 Καὶ ἀνίσως καὶ τὸ μάτι
σȣ σὲ σκανδαλίζει, εὔγαλε καὶ
ῥίξε το ἀπὸ λόγȣ σȣ· καλίτε-
ρόν σȣ εἶναι νὰ πᾶς μὲ ἕνα μάτι
εἰς τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ ἔχῃς
δύο μάτια, καὶ νὰ βαλθῇς
εἰς τὴν γέενναν τȣ͂ πυρός.
10 Βλέπετε νὰ μὴν κατα-
φρονέσετε κανένα ἀπὸ τȣ́τȣς
τȣ̀ς μικρȣ́ς· διατὶ σᾶς λέγω·
ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν εἰς τȣ̀ς
ȣ̓ρανȣ̀ς βλέπȣσι πάντα τὸ
πρόσωπον τȣ͂ πατρός μȣ, ὁπȣ͂
εἶναι εἰς τȣ̀ς ȣ̓ρανȣ́ς.
11 Διατὶ ὁ υἱὸς τȣ͂ ἀνθρώ-
πȣ ἦλθε νὰ σώσῃ τὸ χαμένον.
12 Τί σᾶς φαίνεται; ἂν
τύχῃ κανένας ἄνθρωπος νὰ
ἔχῃ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ νὰ
πλανηθῇ ἕνα ἀπ' αὐτά· δὲν
ἀφίνει τὰ ἐννενῆντα ἐννέα, καὶ
παγένωντας εἰς τὰ ὄρη, γυρεύει
τὸ πλανεμένον;
13 Καὶ ἂν τύχῃ νὰ τὸ εὕρῃ,
βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι περισ-
σότερον χαίρεται εἰς ἐκεῖνο,
παρὰ εἰς τὰ ἐννενῆντα ἐννέα,
ὁπȣ͂ δὲν ἐπλανήθηκαν.
14 Τέτοιας λογῆς δὲν εἶναι
θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ πατρός

ἐν οὐρανοῖς, ἵνα ἀπόληται εἷς
τῶν μικρῶν τούτων.
15 Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς
σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε, καὶ
ἔλεγξον αὐτὸν μεταξύ σου καὶ
αὐτοῦ μόνου· ἐάν σου ἀκούσῃ,
ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου.
16 Ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, πα-
ράλαβε μετὰ σοῦ ἔτι ἕνα ἢ δύο·
ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων
ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα.

17 Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐ-
τῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ
καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ,
ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ
τελώνης.
18 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα
ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται
δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ὅσα
ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται
λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ.

19 Πάλιν λέγω ὑμῖν, ὅτι
ἐὰν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν
ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντὸς πράγ-
ματος, οὗ ἐὰν αἰτήσωνται,
γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ
πατρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς.
20 Οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς
συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα,
ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.

21 Τότε προσελθὼν αὐτῷ
ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, ποσά-
κις ἁμαρτήσει εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός

σας, τοῦ ἐν οὐρανοῖς, νὰ χαθῇ
ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους.
15 Καὶ ἂν σφάλλῃ ὁ ἀδελ-
φός σου εἰς ἐσένα, σύρε, καὶ
ἔλεγξέ τον ἀνάμεσά σου καὶ
ἐκείνου μοναχοῦ· ἂν σοῦ ἀκούσῃ,
ἐκέρδεσες τὸν ἀδελφόν σου.
16 Ἀμὴ ἐὰν δὲν σοῦ ἀκούσῃ,
ἔπαρε μὲ λόγου σου ἀκόμι ἕνα ἢ
δύο· διὰ νὰ βεβαιωθῇ κάθε
λόγος ἀπὸ στόμα δύο ἢ καὶ
τριῶν μαρτύρων.
17 Καὶ ἂν παρακούσῃ καὶ
αὐτοὺς, εἰπέ το εἰς τὴν ἐκκλησί-
αν· καὶ ἂν παρακούσῃ καὶ τῆς
ἐκκλησίας, ἔχε τον ὡσὰν τὸν
ἐθνικὸν καὶ τὸν τελώνην.
18 Βέβαια σᾶς λέγω· ὅσα
ἂν δήσητε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν,
θέλουσιν εἶσθαι δεμένα εἰς τὸν
οὐρανόν· καὶ ὅσα λύσετε ἀπάνω
εἰς τὴν γῆν, θέλουσιν εἶσθαι
λυμένα εἰς τὸν οὐρανόν.
19 Πάλιν βέβαια σᾶς
λέγω, ὅτι ἂν συμφωνήσουσι δύο
ἀπὸ σᾶς ἀπάνω εἰς τὴν γῆν
διὰ κάθε πρᾶγμα, ὁποῦ θέλουσι
ζητήσει, θέλει τοὺς γένει ἀπὸ
τὸν πατέρα μου, τὸν οὐράνιον.
20 Διατὶ ὅπου εἶναι δύο ἢ
τρεῖς μαζωμένοι εἰς τὸ ὄνομά
μου, ἐκεῖ εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς
τὴν μέσην τους.
21 Τότε ἔρχεται εἰς αὐτὸν ὁ
Πέτρος, καὶ λέγει του· αὐθέντη,
πόσαις φοραῖς νὰ μοῦ πταίσῃ ὁ

μου, καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως
ἑπτάκις;
22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Οὐ
λέγω σοι, ἕως ἑπτάκις, ἀλλ᾽
ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά.
23 Διὰ τοῦτο ὡμοιώθη ἡ βα-
σιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ
βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι
λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ.
24 Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συν-
αίρειν, προσηνέχθη αὐτῷ εἷς
ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων.
25 Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ
ἀποδοῦναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ
κύριος αὐτοῦ πραθῆναι, καὶ
τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ
τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχε·
καὶ ἀποδοθῆναι.
26 Πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος
προσεκύνει αὐτῷ, λέγων· Κύριε,
μακροθύμησον ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ
πάντα σοι ἀποδώσω.
27 Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ
κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου, ἀπέλυ-
σεν αὐτὸν, καὶ τὸ δάνειον ἀφῆ-
κεν αὐτῷ.
28 Ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος
ἐκεῖνος, εὗρεν ἕνα τῶν συνδού-
λων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ
ἑκατὸν δηνάρια· καὶ κρατήσας
αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων· Ἀπόδος
μοι, ὅ, τι ὀφείλεις.
29 Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος
αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, παρ-

ἀδελφός μου, καὶ νὰ τοῦ συγ-
χωρέσω; ἕως ἑπτὰ φοραῖς;
22 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· δὲν σοῦ
λέγω, ἕως ἑπτὰ φοραῖς, ἀλλὰ
ἕως ἑβδομῆντα φοραῖς ἑπτά.
23 Διὰ τοῦτο ὁμοιάζει ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἕνα ἄν-
θρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος
ἠθέλησε νὰ κάμῃ λογαριασμὸν
μὲ τοὺς δουλευτάδες του.
24 Καὶ ὡσὰν ἄρχισε νὰ
λογαριάζῃ, τοῦ ἐφέρθη ἕνας,
ὁποῦ τοῦ ἐχρεώστει δέκα χιλιάδες
τάλαντα·
25 Καὶ μὴν ἔχωντας νὰ τὰ
ἀποδώσῃ, ἐπρόσταξεν ὁ αὐθέν-
της του νὰ πουληθῇ καὶ αὐτὸς,
καὶ ἡ γυναῖκά του, καὶ τὰ
παιδιά του, καὶ ὅλα ὅσα εἶχεν·
καὶ νὰ ἀποδοθῇ τὸ χρέος.
26 Πέφτωντας λοιπὸν ὁ δοῦ-
λος ἐκεῖνος τὸν ἐπροσκύνα, λέ-
γωντας· αὐθέντη, μακροθύμη-
σέ με, καὶ νὰ σοῦ τὰ δώσω ὅλα·
27 Καὶ ἐσπλαγχνίσθη ὁ
αὐθέντης τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, καὶ
ἄφησέν τον, καὶ ἐχάρισέν τον
καὶ τὸ χρέος του.
28 Καὶ εὐγένωντας ἔξω ὁ
δοῦλος ἐκεῖνος, ηὗρεν ἕνα ἀπὸ
τοὺς συνδούλους του, ὁ ὁποῖος τοῦ
ἐχρεώστει ἑκατὸν δηνάρια· καὶ
πιάνωντάς τον τὸν ἐστεναχώρεν,
λέγωντας· δός μου ἐκεῖνα ὁποῦ
μοῦ χρεωστᾶς·
29 Ἔπεσε λοιπὸν ὁ σύνδουλός
του εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ τὸν

ἐκάλει αὐτὸν, λέγων· Μακροθύμησον ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ πάντα ἀποδώσω σοι.

30 Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν· ἀλλ᾽ ἀπελθὼν, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ἕως ȣ ἀποδῷ τὸ ὀφειλόμενον.

31 Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδȣλοι αὐτȣ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐτῶν πάντα τὰ γενόμενα.

32 Τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτȣ, λέγει αὐτῷ· Δȣλε πονηρὲ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με·

33 Οὐκ ἔδει καί σε ἐλεῆσαι τὸν σύνδȣλόν σȣ, ὡς καὶ ἐγώ σε ἠλέησα;

34 Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτȣ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς, ἕως ȣ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ.

35 Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μȣ ὁ ἐπȣράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτȣ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

ἐπαρακάλει, λέγωντας· μακροθύμησέ με, καὶ ὅλα νὰ σȣ τὰ πληρώσω·

30 Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε· ἀλλὰ ἐπῆγε, καὶ ἔβαλλέ τον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως ȣ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τȣ.

31 Βλέποντες δὲ οἱ σύνδȣλοί τȣ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθηκαν πολλὰ· καὶ ἦλθαν καὶ ἐφανέρωσαν εἰς τὸν αὐθέντην τȣς καταλεπτῶς ὅλα τὰ γενόμενα.

32 Τότε τὸν ἔκραξεν ὁ αὐθέντης τȣ, καὶ λέγει τȣ· δȣλε πονηρὲ, ἐγὼ σȣ ἐχάρισα ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρέος, ἐπειδὴ μὲ ἐπαρακάλεσες·

33 Δὲν ἔπρεπε καὶ ἐσὺ νὰ λυπηθῇς τὸν σύνδȣλόν σȣ, καθὼς σὲ ἐλυπήθηκα καὶ ἐγώ;

34 Καὶ ἐθυμώθη ὁ αὐθέντης τȣ, καὶ τὸν ἐπαράδωκεν εἰς τȣς βασανιστάδες, ἕως ȣ νὰ δώσῃ ὅλον τȣ τὸ χρέος.

35 Τέτοιας λογῆς καὶ ὁ πατήρ μȣ, ὁ ȣράνιος, θέλει κάμει εἰς ἐσᾶς, ἂν δὲν συγχωρέσῃ ἀπὸ καρδίας κάθε ἕνας τὰ σφάλματα τȣ ἀδελφȣ τȣ, ὁπȣ τȣ ἔσφαλε.

Κεφ. ιθ΄. 19.

ΚΑῚ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησȣς τȣς λόγȣς τȣτȣς, μετῆρεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰȣδαίας, πέραν τȣ Ἰορδάνȣ.

ΚΑῚ ἐγένετο, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησȣς τὰ λόγια ἐτȣτα, ἐμετατόπισεν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰȣδαίας, πέραν τοῦ Ἰορδάνȣ.

2 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς ἐκεῖ.

3 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι, πειράζοντες αὐτὸν, καὶ λέγοντες αὐτῷ· Εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν;

4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἀνέγνωτε, ὅτι ὁ ποιήσας ἀπ' ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς;

5 Καὶ εἶπεν· Ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

6 Ὥστε οὐκ ἔτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία· ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

7 Λέγουσιν αὐτῷ· Τί οὖν Μωσῆς ἐνετείλατο δοῦναι βιβλίον ἀποστασίου, καὶ ἀπολῦσαι αὐτήν;

8 Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι Μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν ἀπολῦσαι τὰς γυναῖκας ὑμῶν· ἀπ' ἀρχῆς δὲ οὐ γέγονεν οὕτω.

9 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ πορνείᾳ, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται· καὶ ὁ ἀπολελυμένην

2 Καὶ τὸν ἀκολούθησαν πολὺ πλῆθος· καὶ ἐκεῖ τοὺς ἰάτρευσεν.

3 Καὶ ἦλθασι Φαρισαῖοι, δοκιμάζοντές τον, καὶ λέγοντες εἰς αὐτόν· ἂν ἠμπορῇ ἄνθρωπος νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά του μὲ κάθε λογῆς αἰτίαν;

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· δὲν ἐδιαβάσετε, ὅτι ἐκεῖνος, ὅπου ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, τοὺς ἔκαμεν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν;

5 Καὶ εἶπε· διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν θέλει ἀφήσει ἄνθρωπος τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, καὶ θέλει προσκολληθῇ μὲ τὴν γυναῖκά του· καὶ θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

6 Τόσον ὅπου δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σάρκα· ἐκεῖνο λοιπὸν, ὅπου ὁ Θεὸς ἔσμιξεν, ἄνθρωπος ἂς μὴν τὸ χωρίζῃ.

7 Λέγουν του· διατὶ λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς ἐπαράγγειλε νὰ δίδῃ διαζύγιον, καὶ νὰ τὴν χωρίζῃ;

8 Λέγει τους· ὅτι ὁ Μωϋσῆς διὰ τὴν σκληροκαρδίαν σας σᾶς ἔδωκεν ἄδειαν νὰ χωρίζεσθε ταῖς γυναῖκαίς σας· ἀμὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν ἔγινεν ἔτζι.

9 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω· ὅτι ὅποιος χωρισθῇ τὴν γυναῖκά του, ἔξω ἀπὸ πορνείαν, καὶ ὑπανδρευθῇ ἄλλην, γίνεται μοιχός· καὶ ἐκεῖνος, ὅπου ὑπαν-

γαμήσας, μοιχᾶται.

10 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Εἰ οὕτως ἐςὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικὸς, οὐ συμφέρει γαμῆσαι.

11 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ᾽ οἷς δέδοται.

12 Εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι, οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρείτω.

13 Τότε προσηνέχθη αὐτῷ παιδία, ἵνα τὰς χεῖρας ἐπιθῇ αὐτοῖς, καὶ προσεύξηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς·

14 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδία, καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐςὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

15 Καὶ ἐπιθεὶς αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἐπορεύθη ἐκεῖθεν.

16 Καὶ ἰδοὺ, εἷς προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;

17 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τί με

δρευθῇ γυναῖκα ξεχωρισμένην, γίνεται μοιχός.

10 Λέγουν του οἱ μαθητάδες του· ἂν εἶναι τέτοιας λογῆς ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν γυναῖκά του, δὲν εἶναι συμφέρον νὰ ὑπανδρευθῇ.

11 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν· ἐτοῦτον τὸν λόγον ὅλοι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν χωρέσουν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη.

12 Διατὶ εἶναι εὐνοῦχοι, ὁποῦ ἐγεννήθηκαν ἔτζι ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας των· καὶ εἶναι εὐνοῦχοι, ὁποῦ εὐνουχίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ εἶναι εὐνοῦχοι, ὁποῦ εὐνούχισαν τοῦ λόγου τους διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ἐκεῖνος, ὁποῦ ἠμπορεῖ νὰ χωρέσῃ, ἂς χωρέσῃ.

13 Τότε τοῦ ἔφεραν μικρὰ παιδία, νὰ βάλλῃ τὰ χέριά του ἀπάνω, καὶ νὰ εὐχηθῇ καὶ οἱ μαθηταί του τὰ ἐπροπῆραν.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄφετε τὰ παιδία, καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἔλθουν εἰς ἐμένα· διατὶ τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

15 Καὶ βάνωντας τὰ χέριά του ἀπάνω εἰς τὰ παιδία, ἐδιέβη ἀπ᾽ ἐκεῖ.

16 Καὶ εὐθὺς ἦλθεν ἕνας, καὶ λέγει του· διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί καλὸν νὰ κάμω, διὰ νὰ ἔχω ζωὴν αἰώνιον;

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει,

λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός. εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς.

18 Λέγει αὐτῷ· Ποίας; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Τό· Οὐ φονεύσεις· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις·

19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα· καί· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

20 Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ;

21 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

22 Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον, ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν· εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασι-

τί μὲ λέγεις ἀγαθόν; κανένας δὲν εἶναι ἀγαθὸς, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός. ἀμὴ ἂν θέλῃς νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν ζωὴν, φύλαξε ταῖς παραγγελίαις.

18 Λέγει του· Ποίαις; καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει· Τό· Νὰ μὴν φονεύσῃς· Νὰ μὴν μοιχεύσῃς· Νὰ μὴν κλέψῃς· Νὰ μὴν ψευδομαρτυρήσῃς.

19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα σου. καί· Νὰ ἀγαπᾷς τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

20 Λέγει του ἐκεῖνος ὁ νέος· Ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου· τί μὲ λείπει ἀκόμι;

21 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Ἂν θέλῃς νὰ γενῇς τέλειος, σύρε, πούλησε, εἰ τὶ καὶ ἂν ἔχῃς, καὶ δός τα εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ θέλεις ἔχει πλοῦτον εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολούθα με.

22 Καὶ ὁ νέος, ὡσὰν ἄκουσε τὸν λόγον, ἐδιέβη λυπημένος· διατὶ εἶχε πολλὰ πράγματα.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι πλούσιος δύσκολα θέλει ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Καὶ πάλιν λέγω σας· εὐκολώτερον εἶναι ἡ κάμηλος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ

λείαν τȣ̃ Θεȣ̃ εἰσελθεῖν.

25 Ἀκȣ́σαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτȣ̃, ἐξεπλήσσοντο σφόδρα, λέγοντες· Τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;

26 Ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησȣ̃ς, εἶπεν αὐτοῖς· Παρὰ ἀνθρώποις τȣ̃το ἀδύνατόν ἐςι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά ἐςι.

27 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἰδȣ̀, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολȣθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔςαι ἡμῖν;

28 Ὁ δὲ Ἰησȣ̃ς εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολȣθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τȣ̃ ἀνθρώπȣ ἐπὶ θρόνȣ δόξης αὐτȣ̃, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνȣς, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τȣ̃ Ἰσραήλ.

29 Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας, ἢ ἀδελφȣ̀ς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγρȣ̀ς, ἕνεκεν τȣ̃ ὀνόματός μȣ, ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει.

30 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ ἔσχατοι, πρῶτοι.

ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεȣ̃.

25 Καὶ ἀκȣ́σαντές το οἱ μαθητάδες τȣ, ἐθαύμασαν κατὰ πολλὰ, καὶ ἔλεγαν· Ποῖος τὸ λοιπὸν ἠμπορεῖ νὰ σωθῇ;

26 Καὶ βλέπωντάς τȣς ὁ Ἰησȣ̃ς, λέγει τȣς· Τȣ̃το εἶναι ἀδύνατον εἰς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς, ἀμὴ εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὅλα δυνατά.

27 Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπέν τȣ· Νὰ, ἐμεῖς ὁπȣ̃ ἀφήσαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολȣθήσαμεν· τί λοιπὸν θέλει μᾶς γένει;

28 Λέγει τους ὁ Ἰησȣ̃ς· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐσεῖς, ὁπȣ̃ μὲ ἀκολουθήσετε, εἰς τὴν αναγέννησιν, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τȣ̃ ἀνθρώπȣ ἐπὶ θρόνȣ δόξης αὐτȣ̃, θέλετε καθίσει καὶ ἐσεῖς εἰς δώδεκα θρόνȣς, νὰ κρίνετε ταῖς δώδεκα φυλαῖς τȣ̃ Ἰσραήλ·

29 Καὶ κάθε ἕνας, ὁπȣ̃ ἀφῆκε σπήτια, ἢ ἀδελφȣ̀ς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ παιδία, ἢ χωράφια, διὰ τὸ ὄνομά μȣ, ἑκατονταπλασίονα θέλει τὰ πάρει, καὶ θέλει κληρονομήσει καὶ ζωὴν αἰώνιον.

30 Καὶ πολλοὶ πρῶτοι θέλȣσι γένει ὕςεροι· καὶ ὕςεροι, πρῶτοι.

Κεφ. κʹ. 20.

ΟΜΟΙΑ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν ȣρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρωῒ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτȣ̃.

2 Συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίȣ τὴν ἡμέραν, ἀπέστειλεν αὐτȣ̀ς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτȣ̃.

3 Καὶ ἐξελθὼν περὶ τὴν τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλȣς ἑστῶτας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀργȣ́ς.

4 Κἀκείνοις εἶπεν· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα· καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, δώσω ὑμῖν.

5 Οἱ δὲ ἀπῆλθον. Πάλιν ἐξελθὼν περὶ ἕκτην καὶ ἐννάτην ὥραν, ἐποίησεν ὡσαύτως.

6 Περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἐξελθὼν, εὗρεν ἄλλȣς ἑστῶτας ἀργȣ̀ς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί ὧδε ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί;

7 Λέγȣσιν αὐτῷ· Ὅτι ȣ̓δεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο· Λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, λήψεσθε.

8 Ὀψίας δὲ γενομένης λέγει ὁ κύριος τȣ̃ ἀμπελῶνος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτȣ̃· Κάλεσον τȣ̀ς

ΔΙΑΤΙ' ἡ βασιλεία τῶν ȣ̓ρανῶν ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρωπον οἰκοκύριον, ὁ ὁποῖος εὐγῆκεν τὴν αὐγὴν ἀπὸ τὸ σπῆτί τȣ νὰ στοιχήσῃ ἐργάταις διὰ τὸ ἀμπέλι τȣ.

2 Καὶ ἐσυμφώνησε μὲ τȣ̀ς ἐργάτας ἀπὸ ἕνα δηνάρι τὴν ἡμέραν, καὶ ἔστειλέν τȣς εἰς τὸ ἀμπέλι τȣ.

3 Καὶ εὐγένωντας εἰς τὴν τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλȣς, ὁπȣ̃ ἐστέκȣνταν εἰς τὸν φόρον σχολαστοί.

4 Καὶ τȣ̀ς εἶπε· Σύρτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι· καὶ ὅ, τι εἶναι τὸ δίκαιον, θέλω σᾶς τὸ δώσει.

5 Καὶ ἐδιέβησαν καὶ ἐκεῖνοι. Πάλιν εὐγῆκε τὴν ἕκτην καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, καὶ ἔκαμεν ὁμοίως.

6 Καὶ εὐγένωντας εἰς τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, εὑρῆκε καὶ ἄλλȣς, ὁπȣ̃ ἐστέκȣνταν σχολαστοὶ, καὶ λέγει τȣς· Διατί στέκεσθε ἐδῶ ὅλη ἡμέρα χωρὶς δȣλείαν;

7 Καὶ λέγȣν τȣ· Διατὶ κανένας δὲν μᾶς ἐστοίχησε· Λέγει τȣς· Σύρτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι, καὶ ἐκεῖνο ὁπȣ̃ εἶναι δίκαιον, θέλετε τὸ πάρει.

8 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασε, λέγει ὁ αὐθέντης τȣ̃ ἀμπελίȣ εἰς τὸν ἐπίτροπόν τȣ· Κράξεμȣ τȣ̀ς

ἐργάτας, καὶ ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων, ἕως τῶν πρώτων.

9 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἑνδεκάτη ὥραν, ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον.

10 Ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶτοι, ἐνόμισαν, ὅτι πλείονα λήψονται· καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον.

11 Λαβόντες δὲ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου,

12 Λέγοντες· Ὅτι οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας, τοῖς βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν καύσωνα.

13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν ἑνὶ αὐτῶν· Ἑταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;

14 Ἆρον τὸ σὸν, καὶ ὕπαγε· θέλω δὲ τούτῳ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί.

15 Ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι, ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι;

16 Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι, πρῶτοι· καὶ οἱ πρῶτοι, ἔσχατοι· πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

ἐργάτας, καὶ πλήρωσέ τους, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ὑστερινὸν, ἕως τὸν πρῶτον.

9 Καὶ ἦλθαν ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, καὶ καθένας ἐπῆρεν ἀπὸ ἕνα δηνάριον.

10 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν οἱ πρῶτοι, ἐλογίασαν, ὅτι θέλουσι πάρει περισσότερον· καὶ ἐπῆραν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα δηνάρι.

11 Καὶ ὡσὰν τὸ ἐπῆραν, ἐγόγγυζαν ἐναντίον εἰς τὸν σπητονοικοκύρην,

12 Λέγοντες· Ὅτι ἐτοῦτοι οἱ ὑστερινοὶ ἔκαμαν μίαν ὥραν, καὶ τοὺς ἔκαμες ἴσα μετ᾿ ἐμᾶς, ὁποῦ ἐβαστάξαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ καῦμα;

13 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ λέγει εἰς ἕνα ἀπ᾿ ἐκείνους· Φίλε, δὲν σὲ ἀδικῶ τίποτες· δὲν ἐσυμβάσθης μετ᾿ ἐμένα διὰ ἕνα δηνάρι;

14 Ἔπαρε τὸ ἐδικόν σου, καὶ σύρε εἰς τὸ καλόν· θέλω νὰ δώσω καὶ τούτου τοῦ ὑστερινοῦ ὡσὰν καὶ ἐσένα.

15 Ἢ δὲν ἔχω ἐξουσίαν νὰ κάμω ἐκεῖνο, ὁποῦ θέλω εἰς τὰ ἐδικά μου; ἂν εἶναι τὸ μάτι σου πονηρὸν, διατὶ ἐγὼ εἶμαι ἀγαθός;

16 Τέτοιας λογῆς οἱ ὑστερινοὶ θέλουσι γένει πρῶτοι· καὶ οἱ πρῶτοι, ὑστερινοί· διατὶ πολλοὶ εἶναι καλεσμένοι, ἀμὴ ὀλίγοι εἶναι διαλεγμένοι.

17 Καὶ ἀναβαίνων ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, παρέλαβε τοὺς δώδεκα μαθητὰς κατ' ἰδίαν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς.

18 Ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ Γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ.

19 Καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγῶσαι καὶ σταυρῶσαι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

20 Τότε προσῆλθεν αὐτῷ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς, προσκυνοῦσα, καὶ αἰτοῦσά τι παρ' αὐτοῦ.

21 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Τί θέλεις; Λέγει αὐτῷ· Εἰπὲ, ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου, εἷς ἐκ δεξιῶν σου, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

22 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; Λέγουσιν αὐτῷ· Δυνάμεθα.

23 Καὶ λέγει αὐτοῖς. Τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ

17 Καὶ ἀναβαίνωντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆρε τοὺς δώδεκα μαθητάδες κατὰ μόνας εἰς τὴν στράταν καὶ λέγει τους·

18 Νὰ, ὅπου ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Γραμματέων, καὶ θέλουν τὸν κατακρίνει εἰς θάνατον.

19 Καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰ ἔθνη, νὰ τὸν παραπαίξουν, καὶ νὰ τὸν δείρουν, καὶ νὰ τὸν σταυρώσουν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θέλει ἀνασταθῇ.

20 Τότε ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἡ μάνα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, μαζὺ μὲ τοὺς υἱούς της, προσκυνοῦσα, καὶ ζητοῦσα κάποιον τὶ ἀπ' αὐτόν.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· Τί θέλεις; Λέγει του· Εἰπὲ, διὰ νὰ καθίσωσιν οἱ δύο ἐτοῦτοι υἱοί μου, ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιάν σου, καὶ ἄλλος ἀπὸ τὴν ζερβίαν εἰς τὴν βασιλείαν σου.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει· Δὲν ἰξεύρετε τί ζητεῖτε· δύνασθε νὰ πιῆτε τὸ ποτήριον, ὅπου ἐγὼ μέλλω νὰ πίω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὅπου ἐγὼ βαπτίζομαι, νὰ βαπτισθῆτε; Λέγουν του· Δυνάμεθα.

23 Καὶ λέγει τους· Τὸ ποτήριόν μου θέλετε τὸ πίει, καὶ τὸ βάπτισμα, ὅπου βαπτίζομαι, θέλετε βαπτισθῇ· ἀμὴ τὸ νὰ

δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρός μου.

24 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα, ἠγανάκτησαν περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν.

25 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, εἶπεν· Οἴδατε, ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

26 Οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ᾽ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος·

27 Καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος.

28 Ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

29 Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἱεριχὼ, ἠκολούθησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

30 Καὶ ἰδοὺ, δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδὸν, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει, ἔκραξαν, λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, υἱὸς Δαβίδ.

31 Ὁ δὲ ὄχλος ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ἵνα σιωπήσωσιν· οἱ δὲ μεῖζον ἔκραζον, λέγοντες·

καθίσετε ἀπὸ τὴν δεξιάν μου καὶ ἀπὸ τὴν ζερβιάν μου, δὲν εἶναι ἐδικόν μου νὰ τὸ δώσω, ἀλλὰ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἑτοιμάσθη ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

24 Καὶ ἀκούσαντές το οἱ δέκα, ἀδημόνησαν διὰ τοὺς δύο ἀδελφούς.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔκραξε, καὶ εἶπεν· Ἰξεύρετε, ὅτι ἐκεῖνοι, ὁποῦ αὐθεντεύουσι τὰ ἔθνη, τὰ κατακυριεύουσι, καὶ οἱ μεγάλοι αὐθεντεύουσιν αὐτά.

26 Ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς δὲν θέλει εἶσθαι ἔτζι· ἀμὴ ὅποιος θέλει νὰ εἶναι μέγας εἰς ἐσᾶς, ἂς εἶναι ὑπηρέτης σας.

27 Καὶ ὅποιος θέλει ἀνάμεσά σας νὰ εἶναι πρῶτος, ἂς εἶναι δοῦλός σας.

28 Καθὼς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῆ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ νὰ βάλλῃ τὴν ψυχήν του εἰς ἐξαγόρασιν ἀντὶ πολλῶν.

29 Καὶ εὐγένοντες αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ, τοῦ ἀκολούθησε λαὸς πολύς.

30 Καὶ νὰ, δύο τυφλοὶ, ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὴν στράταν, ὡσὰν ἤκουσαν, ὅτι περνᾷ ὁ Ἰησοῦς, ἔκραξαν, λέγοντες· Ὦ Αὐθέντη, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου μας.

31 Καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἐπρόπηρε, διὰ νὰ σιωπάσουν· καὶ ἐκεῖνοι ἔκραξαν δυνατώτερα· Αὐ-

Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, υἱὸς Δαβίδ.

32 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν;

33 Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἵνα ἀνοιχθῶσιν ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί.

34 Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

θέντη, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου μας.

32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη, καὶ τοὺς ἔκραξε, καὶ λέγει τους· Τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

33 Λέγουν του· Αὐθέντη, νὰ ἀνοιχθοῦν τὰ μάτιά μας.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐλυπήθη, καὶ ἐπίασε τὰ μάτιά τους· καὶ παρευθὺς ἀνέβλεψαν τὰ μάτιά τους· καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Κεφ. κά. 21.

ΚΑΙ' ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦλθον εἰς Βηθφαγὴ πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητὰς, λέγων αὐτοῖς·

2 Πορεύθητε εἰς τὴν κώμην, τὴν ἀπέναντι ὑμῶν· καὶ εὐθέως εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.

3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἐρεῖτε, ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρείαν ἔχει· εὐθέως δὲ ἀποστελεῖ αὐτούς.

4 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος.

5 Εἴπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου ἔρχεταί σοι πραῢς, καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ

ΚΑΙ' ὅταν ἐσήμωσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, λαι ἦλθαν εἰς τὴν Βηθσφαγὴ εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητάδες, λέγωντάς τους·

2 Σύρτε εἰς τὴν χώραν, τὴν ἀντίκρυ σας· καὶ παρευθὺς θέλετε εὕρει μίαν ὄνον δέμένην, καὶ ἕνα πουλάρι μαζὺ μετ' αὐτήν· λύσετε καὶ φέρετέ με τα.

3 Καὶ ἂν σᾶς εἰπῇ τινὰς τίποτες, θέλετε εἰπεῖ, ὅτι ὁ Αὐθέντης των τὰ χρειάζεται· καὶ παρευθὺς θέλει τὰ στείλει.

4 Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε, διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου, ὁποῦ λέγει·

5 Εἴπατε εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Σιών· Νὰ, ὁ βασιλεύς σου ὁποῦ σοῦ ἔρχεται ἱλαρὸς, καὶ καβαλάρις ἀπάνω εἰς τὴν ὄνον, καὶ εἰς

ὄνον, καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυ-
γίου.
6 Πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ,
καὶ ποιήσαντες καθὼς προσέ-
ταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς,
7 Ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν
πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω
αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ
ἐπεκάθισαν ἐπάνω αὐτῶν.
8 Ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος
ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν
τῇ ὁδῷ· ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλά-
δους ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ
ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ.
9 Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες
καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, ἔκραζον,
λέγοντες· Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δα-
βὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννὰ ἐν
τοῖς ὑψίστοις.

10 Καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ
εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐσείσθη πᾶσα
ἡ πόλις, λέγουσα· Τίς ἐστιν
οὗτος;
11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον. Οὗ-
τός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὁ
ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας.

2 Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς
τ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε
ς λας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγο-
ρα ντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς
τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κα-
τέστρεψε, καὶ ς καθέδρας τῶν
πωλούντων τὰς περιστεράς.

τὸ πουλάρι τὸ παιδὶ τοῦ ὑπο-
ζυγίου.
6 Καὶ παγένοντες οἱ μαθη-
ταὶ, ἔκαμαν καθὼς τοὺς
ἐπρόσταξεν ὁ Ἰησοῦς.
7 Καὶ ἤφεραν τὴν ὄνον καὶ
τὸ πουλάρι, καὶ ἔβαλλαν ἀπάνω
τὰ φορέματά τους, καὶ τὸν
ἀπανωκάθισαν εἰς αὐτά.
8 Καὶ ὁ περισσότερος ὄχ-
λος ἔστρωσαν τὰ φορέματά τους
εἰς τὴν στράτα· καὶ ἄλλοι ἔκοπ-
ταν κλαδία ἀπὸ τὰ δένδρα,
καὶ ἔστρωναν εἰς τὴν στράτα.
9 Καὶ οἱ ὄχλοι, ὅπου ἐπά-
γεναν ὀμπροστᾶ, καὶ ἐκεῖνοι,
ὅπου ἀκολουθοῦσαν; ἔκραζαν, λέ-
γοντες· Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννὰ ἐν
τοῖς ὑψίστοις.
10 Καὶ ὅταν ἐμβῆκε μέσα
εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐσείσθη
ὅλη ἡ πόλις, καὶ ἔλεγε· Ποῖος
εἶναι ἐτοῦτος;
11 Καὶ οἱ ὄχλοι ἔλεγαν· Ἐ-
τοῦτος εἶναι Ἰησοῦς ὁ προφήτης,
ὅπου εἶναι ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ
τῆς Γαλιλαίας.
12 Καὶ ἐμβῆκε μέσα ὁ
Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ
εὔγαλεν ἔξω ὅλους ἐκείνους, ὅπου
ἐπουλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν εἰς τὸ
ἱερὸν, καὶ ταῖς τραπέζαις τῶν
σαράφιδων ἐγύρισεν ἄνω κάτω,
καὶ τὰ θρονία ἐκείνων, ὅπου
ἐπουλοῦσαν τὰ περιστέρια.

13 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Γέ-
γραπται· Ὁ οἶκός μου, οἶκος
προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς
δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον
λῃστῶν.
14 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ
τυφλοὶ καὶ χωλοὶ ἐν τῷ ἱερῷ·
καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.
15 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ Γραμματεῖς τὰ θαυμά-
σια ἃ ἐποίησε, καὶ τοὺς παῖδας
κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ λέ-
γοντας, Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δα-
βὶδ, ἠγανάκτησαν.
16 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀκούεις
τί οὗτοι λέγουσιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς
λέγει αὐτοῖς· Ναί· οὐδέποτε
ἀνέγνωτε, Ὅτι ἐκ στόματος νη-
πίων καὶ θηλαζόντων κατηρ-
τίσω αἶνον;
17 Καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς,
ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως εἰς
Βηθανίαν· καὶ ηὐλίσθη ἐκεῖ.

18 Πρωΐας δὲ ἐπανάγων εἰς
τὴν πόλιν, ἐπείνασε.
19 Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτὴν, καὶ
οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα
μόνον· καὶ λέγει αὐτῇ· Μηκέ-
τι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς
τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξηράνθη
παραχρῆμα ἡ συκῆ.

20 Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ,
ἐθαύμασαν, λέγοντες· Πῶς
παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ;

13 Καὶ λέγει τους. Εἶναι γε-
γραμμένον· Τὸ σπῆτί μου θέλει
καλεσθῆ σπῆτι τῆς προσευχῆς·
καὶ ἐσεῖς τὸ ἐκάμετε σπήλαιον
τῶν λῃστῶν.
14 Καὶ ἦλθασιν εἰς αὐτὸν
τυφλοὶ καὶ κουτζοὶ εἰς τὸ
ἱερόν· καὶ τοὺς ἰάτρευσεν.
15 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ Ἀρ-
χιερεῖς, καὶ οἱ Γραμματεῖς τὰ
θαύματα, ὁποῦ ἔκαμε, καὶ τὰ
παιδία, ὁποῦ ἔκραζαν εἰς τὸ
ἱερὸν, καὶ ἔλεγαν, Ὡσαννὰ τῷ
υἱῷ Δαβὶδ, ἀδημόνησαν.
16 Καὶ εἶπάν του· Ἀκούεις τί
λέγουν ἐτοῦτοι; Καὶ λέγει τους ὁ
Ἰησοῦς· Ναί· δὲν ἐδιαβάσετε πο-
τὲ, Ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα τῶν νηπίων
καὶ ἐκείνων, ὁποῦ βυζάνουσι,
ἐκατασκεύασες ἔπαινον;
17 Καὶ ἀφίνωντάς τους, εὐ-
γῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ
ἐπῆγεν εἰς τὴν Βηθανίαν· καὶ
ἐκόνεψεν ἐκεῖ.
18 Καὶ τὸ ταχὺ γυρίζωντας
εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε.
19 Καὶ βλέπωντας μίαν συ-
κίαν εἰς τὴν στράτα, ἐπῆγεν εἰς
ἐκείνην, καὶ δὲν εὗρηκε τίποτες
εἰς αὐτὴν, παρὰ μοναχὰ
φύλλα· καὶ λέγει της· Πλέον νὰ
μὴν γένῃ καρπὸς ἀπὸ λόγου σου
εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ παρευθὺς
ἐξηράνθη ἡ συκία.
20 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ μα-
θητάδες, ἐθαύμασαν, καὶ εἶ-
παν· Πῶς παρευθὺς ἐξηράνθη
ἡ συκία;

21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν, καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ κἂν τῷ ὄρει τούτῳ εἴπητε· Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται.

22 Καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε.

23 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ ἱερὸν, προσῆλθον αὐτῷ διδάσκοντι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, λέγοντες· Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα· ὃν ἐὰν εἴπητέ μοι, κἀγὼ ὑμῖν ἐρῶ, ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

25 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἦν; ἐξ οὐρανοῦ, ἢ ἐξ ἀνθρώπων; Οἱ δὲ διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν, Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ ἡμῖν· Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

26 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν, Ἐξ ἀνθρώπων· φοβούμεθα τὸν ὄχλον· πάντες γὰρ ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην

27 Καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ, εἶπον· Οὐκ οἴδαμεν. Ἔφη

21 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν τους· Βέβαια σᾶς λέγω, ἂν ἔχετε πίστιν, καὶ δὲν ἀμφιβάλλετε, ὄχι μοναχὰ τὸ πρᾶγμα τῆς συκῆς θέλετε κάμει, ἀλλὰ ἂν εἰπῆτε εἰς τὸ ὄρος ἐτοῦτο· Σήκω, καὶ ῥίξου εἰς τὴν θάλασσαν, θέλει γένει.

22 Καὶ ὅλα ὅσα ζητήσετε εἰς τὴν προσευχήν σας, ἔχοντες πίστιν, θέλετε τὰ πάρει.

23 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς τὸ ἱερὸν, τοῦ ἦλθαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ ἐκεῖ, ὅπου ἐδίδασκε, καὶ ἔλεγαν· Μὲ ποῖαν ἐξουσίαν τὰ κάμνεις αὐτά; καὶ τίς σοῦ τὴν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην;

24 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει τους· Θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· τὸν ὁποῖον ἂν μοῦ τὸν εἰπῆτε, θέλω σᾶς εἰπεῖ καὶ ἐγὼ, μὲ ποῖαν ἐξουσίαν κάμνω ἐτοῦτα·

25 Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου πόθεν ἦτον; ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Καὶ ἐκεῖνοι ἐδιαλογίζουνταν μέσα τους, λέγοντες· Ἂν εἰποῦμεν, Ἀπὸ τὸν οὐρανόν· θέλει μᾶς εἰπεῖ· Διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιστεύσατε;

26 Καὶ ἂν εἰποῦμεν, Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· φοβούμεσθε τὸν ὄχλον· διατὶ ὅλοι ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡσὰν προφήτην.

27 Καὶ ἀπεκρίθηκαν, καὶ λέγουν εἰς τὸν Ἰησοῦν· Δὲν ἠξεύ-

αὐτοῖς καὶ αὐτός· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν, ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

28 Τί δὲ ὑμῖν δοκεῖ; Ἄνθρωπος εἶχε τέκνα δύο, καὶ προσελθὼν τῷ πρώτῳ, εἶπε· Τέκνον, ὕπαγε, σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ ἀμπελῶνί μου.

29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐ θέλω· ὕστερον δὲ μεταμεληθεὶς, ἀπῆλθε.

30 Καὶ προσελθὼν τῷ δευτέρῳ, εἶπεν ὡσαύτως. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ κύριε. καὶ οὐκ ἀπῆλθε.

31 Τίς ἐκ τῶν δύο ἐποίησε τὸ θέλημα τοῦ πατρός; Λέγουσιν αὐτῷ· Ὁ πρῶτος. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

32 Ἦλθε γὰρ πρὸς ὑμᾶς Ἰωάννης ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι ἐπίστευσαν αὐτῷ ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ μετεμελήθητε ὕστερον, τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἀκούσατε. Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε, καὶ ὤρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν, καὶ ᾠκοδόμησε πύρ-

ρομεν. Λέγει τους καὶ αὐτός· Οὐδὲ ἐγὼ σᾶς λέγω, μὲ ποῖαν ἐξουσίαν τὰ κάμνω ἐτοῦτα.

28 Ἀμὴ τί σᾶς φαίνεται; Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο παιδία, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πρῶτον, καὶ λέγει του· Παιδί μου, σύρε σήμερον εἰς τὸ ἀμπέλι μου, καὶ δούλευε.

29 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε· Δὲν θέλω· ἀμὴ ὕστερον ἐμετανόησε, καὶ ἐπῆγε.

30 Καὶ πηγένωντας εἰς τὸν δεύτερον, εἶπε τὰ ὅμοια. Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ νὰ ὑπάγω αὐθέντη· καὶ δὲν ἐπῆγε.

31 Τίς ἀπὸ τοὺς δύο ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ πατρός; Λέγουν του· Ὁ πρῶτος. Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι πηγένουν ὀμπροστήτερά σας εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

32 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἦλθεν εἰς ἐσᾶς μὲ στράτα δικαιοσύνης, καὶ δὲν τὸν ἐπιστεύσετε· ἀμὴ οἱ τελῶναι καὶ ἡ πόρναις τὸν ἐπίστευσαν· καὶ ἐσεῖς, ὁποῦ εἴδετε, δὲν ἐμετανοήσετε ὕστερον, νὰ τὸν πιστεύσετε.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἀκούσατε. Ἦτον κάποιος ἄνθρωπος οἰκοκύρης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσεν ἕνα ἀμπέλι, καὶ τὸ ἔφραξε τρυγύρω, καὶ ἔσκαψεν μέσα εἰς αὐτὸ ληνὸν, καὶ ἔκλισε πύργον·

γον· καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς, καὶ ἀπεδήμησεν.

34 Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς, λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ.

35 Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν.

36 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων· καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως.

37 Ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

38 Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν, καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

39 Καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν.

40 Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις;

41 Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς· καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδόσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν.

καὶ τὸ ἔδωσεν τιμησάρικον εἰς τοὺς γεωργοὺς, καὶ ἐμίσευσε.

34 Καὶ ὅταν ἐσήμωσεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δουλευτάδες του εἰς τοὺς γεωργοὺς νὰ πάρουν τοὺς καρπούς του·

35 Καὶ οἱ γεωργοὶ πιάνοντες τοὺς δούλους του, ἄλλον ἔδειραν, ἄλλον ἐσκότωσαν, καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν.

36 Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους· καὶ ἔκαμαν καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ὅμοια.

37 Καὶ ὕστερον ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν υἱόν του, λέγοντας· Θέλουσιν ἐντραπεῖ τὸν υἱόν μου·

38 Ἀμὴ οἱ γεωργοὶ ὡσὰν εἴδασι τὸν υἱόν του, εἶπαν ἀνάμεσά τους· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐλᾶτε νὰ τὸν σκοτώσωμεν, καὶ νὰ κρατήσωμέν τὴν κληρονομίαν του·

39 Καὶ πιάνοντές τον εὔγαλάν τον ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

40 Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελίου, τί θέλει κάμει εἰς τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους;

41 Λέγουσιν εἰς αὐτόν· Τούτους τοὺς κακοὺς θέλει τοὺς ἀφανίσει κακὴν κακῶς, καὶ τὸ ἀμπέλι του θέλει τὸ δώσει μισιακὸν εἰς ἄλλους γεωργοὺς, ὁποῦ νὰ τοῦ δίδωσι τὸν καρπὸν εἰς τὸν καιρόν του.

42 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς· Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;

43 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς.

44 Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.

45 Καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ, ἔγνωσαν, ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει.
46 Καὶ ζητοῦντες αὐτὸν κρατῆσαι, ἐφοβήθησαν τοὺς ὄχλους, ἐπειδὴ ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

42 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Καμίαν φορὰν δὲν ἀνεγνώσετε εἰς ταῖς γραφαῖς· Τὴν πέτραν ἐκείνην, ὁποῦ ἐκαταφρόνησαν οἱ κτιστάδες, αὐτὴ ἔγινε κεφαλὴ τῆς γωνίας· ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔγινεν ἐτοῦτο, καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτιά μας;
43 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θέλει παρθῆ ἀπὸ σᾶς, καὶ θέλει δοθῆ εἰς ἔθνος, ὁποῦ νὰ κάμνῃ τοὺς καρπούς της.
44 Καὶ ὅποιος πέσει εἰς τὴν πέτραν ἐτούτην, θέλει συντριφθῆ· καὶ εἰς ὅποιον ἀπάνω πέσει, θέλει τὸν λιχνίσει.
45 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ταῖς παραβολαῖς του, ἐγνώρισαν, ὅτι διὰ λόγου τους τὰ λέγει.
46 Καὶ γυρεύοντες νὰ τὸν πιάσουν, ἐφοβήθηκαν τοὺς ὄχλους, διατὶ οἱ ὄχλοι τὸν εἶχαν ὡσὰν προφήτην.

Κεφ. κβʹ. 22.

ΚΑΙ᾽ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, πάλιν εἶπεν αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς, λέγων·
2 Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

3 Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους

ΚΑΙ᾽ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, πάλιν τοὺς εἶπε μὲ παραβολαῖς·
2 Ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὡσὰν ἕνα ἄνθρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔκαμε γάμους τοῦ υἱοῦ του.
3 Καὶ ἔστειλε τοὺς δουλευτάδες του, νὰ κράξουν τοὺς καλε-

εἰς τοὺς γάμους· καὶ οὐκ ἤθελον ἐλθεῖν.

4 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· Εἴπατε τοῖς κεκλημένοις· Ἰδοὺ, τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἕτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους.

5 Οἱ δὲ ἀμελήσαντες, ἀπῆλθον· ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ·

6 Οἱ δὲ λοιποὶ, κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν.

7 Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη· καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε.

8 Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ. Ὁ μὲν γάμος ἕτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι.

9 Πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὕρητε, καλέσατε εἰς τοὺς γάμους.

10 Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς, συνήγαγον πάντας ὅσους εὗρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθούς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων.

11 Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους, εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυ-

σμένους εἰς τοὺς γάμους· καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν.

4 Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, καὶ λέγει τους· Εἰπέτε εἰς τοὺς καλεσμένους· Νὰ, ὁποῦ τὸ γεῦμά μου ἑτοίμασα, τὰ ταυριά μου καὶ τὰ θρεφτὰ εἶναι σφαγμένα, καὶ ὅλα εἶναι ἕτοιμα· ἐλᾶτε εἰς τοὺς γάμους.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἔστωντας νὰ ἀμελήσουν, ἄλλος ἐπῆγεν εἰς τὸ χωράφι του, ἄλλος εἰς τὴν πραγματείαν του.

6 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἐπίασαν τοὺς δούλους του, καὶ τοὺς ὕβρισαν, καὶ τοὺς ἐσκότωσαν.

7 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσεν ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη· καὶ ἔστειλε τὰ στρατεύματά του, καὶ ἐχάλασε τοὺς φονείαδες ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν τους τὴν ἐκατάσκαψε.

8 Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του· Ὁ γάμος εἶναι ἕτοιμος, ἀμὴ οἱ καλεσμένοι δὲν ἦταν ἄξιοι.

9 Σύρτε λοιπὸν εἰς ταῖς στράταις, καὶ ὅσους εὕρετε, καλέσετέ τους εἰς τοὺς γάμους.

10 Καὶ εὐγένοντες ἔξω οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς ταῖς στράταις, ἐμάζωξαν ὅσους εὑρῆκαν, κακοὺς καὶ καλούς· καὶ ἐγέμισεν ὁ γάμος καλεσμένους.

11 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐμβαίνωντας νὰ εἰδῇ ἐκείνους, ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδεν

μένον ἔνδυμα γάμου.

12 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; Ὁ δὲ ἐφιμώθη.

13 Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· Δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας, ἄρατε αὐτὸν, καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

14 Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

15 Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι, συμβούλιον ἔλαβον, ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ.

16 Καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν, λέγοντες· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων.

17 Εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ;

18 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν, εἶπε· Τί με πειράζετε ὑποκριταί;

19 Ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμι-

ἐκεῖ ἕνα ἄνθρωπον, ὅπου δὲν ἐφόρει φόρεμα τοῦ γάμου.

12 Καὶ λέγει του· Φίλε, πῶς ἐμβῆκες ἐδῶ, ὅπου δὲν ἔχεις φόρεμα τοῦ γάμου; Καὶ ἐκεῖνος ἀποστομώθη.

13 Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ὑπηρέτας του· Δέσετέ τον χέρια καὶ ποδάρια, καὶ σηκώσετέ τον, καὶ βάλλετέ τον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

14 Διατὶ πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀμὴ ὀλίγοι οἱ διαλεγμένοι.

15 Τότε ἐπῆγαν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν, πῶς νὰ τὸν παγιδεύσουν εἰς τίποτες λόγον.

16 Καὶ τοῦ στέλλουσι τοὺς μαθητάδες των μὲ τοὺς Ἡρωδιανοὺς, λέγοντες· Διδάσκαλε, ἠξεύρομεν ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς, καὶ ἀληθινὰ διδάσκεις τὴν στράταν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὲ μέλει διὰ κανέναν ἄνθρωπον· διατὶ δὲν βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων.

17 Εἰπέ μας λοιπὸν, τί σοῦ φαίνεται; ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν κῆνσον εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι;

18 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντας τὴν πονηρίαν τους, εἶπε· Τί μέ πειράζετε ὑποκριταί;

19 Δείξετέ μου τὸ νόμισμα

σμα τοῦ κήνσου. Οἱ δὲ προσήνεγκαν αὐτῷ δηνάριον.
20 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή;
21 Λέγουσιν αὐτῷ· Καίσαρος. Τότε λέγει αὐτοῖς· Ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος, Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ, τῷ Θεῷ.

22 Καὶ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν· καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.
23 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον αὐτῷ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες·

24 Διδάσκαλε, Μωσῆς εἶπεν· Ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
25 Ἦσαν δὲ παρ' ἡμῖν ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος, γαμήσας ἐτελεύτησε· καὶ μὴ ἔχων σπέρμα, ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
26 Ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος, καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἑπτά.
27 Ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.
28 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, τίνος τῶν ἑπτὰ ἔσται γυνή; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς,

τοῦ κήνσου· Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἔφεραν ἕνα δηνάριον.
20 Λέγει τους· Τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα αὐτὴ καὶ ἡ ἐπιγραφή;
21 Λέγουν του· Τοῦ Καίσαρος. Τότε τοὺς εἶπε· Πληρώσετε λοιπὸν ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι τοῦ Καίσαρος, εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν Θεόν.
22 Καὶ ὡσὰν ἤκουσαν, ἐθαύμασαν, καὶ ἄφησάν τον καὶ ἐδιάβηκαν.
23 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦλθαν εἰς αὐτὸν καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν, πῶς νὰ μὴν εἶναι ἀνάστασις, καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες·
24 Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς εἶπεν· Ἐὰν ἀποθάνῃ κανένας, καὶ δὲν ἀφήσῃ παιδία, νὰ ὑπανδρευθῇ ὁ ἀδελφός του τὴν γυναῖκά του, καὶ νὰ ἀναστήσῃ σπέρμα εἰς τὸν ἀδελφόν του.
25 Καὶ εἰς ἐμᾶς ἦταν ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος ὑπανδρεύθη, καὶ ἀπέθανε· καὶ μὴ ἔχοντας παιδί, ἀφῆκεν τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν ἀδελφόν του.
26 Ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος, καὶ ὁ τρίτος, ἕως τοὺς ἑπτά.
27 Ὕστερον ἀπὸ ὅλους ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.
28 Εἰς τὴν ἀνάστασιν λοιπὸν, ποῖος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ θέλει εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ ὅλοι τὴν εἶχαν.
29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ

εἶπεν αὐτοῖς· Πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεȣ̃.

30 Ἐν γὰρ τῇ ἀναςάσει ȣ̓́τε γαμȣ̃σιν, ȣ̓́τε ἐκγαμίζονται, ἀλλ᾽ ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεȣ̃ ἐν ȣ̓ρανῷ εἰσι.

31 Περὶ δὲ τῆς ἀναςάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ῥηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεȣ̃, λέγοντος·

32 Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; οὐκ ἔςιν ὁ Θεὸς, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων.

33 Καὶ ἀκȣ́σαντες οἱ ὄχλοι, ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτȣ̃.

34 Οἱ δὲ φαρισαῖοι, ἀκȣ́σαντες ὅτι ἐφίμωσε τȣ̀ς Σαδδȣκαίȣς, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

35 Καὶ ἐπηρώτησεν εἷς ἐξ αὐτῶν νομικὸς, πειράζων αὐτὸν, καὶ λέγων·

36 Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;

37 Ὁ δὲ Ἰησȣ̃ς εἶπεν αὐτῷ· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σȣ ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σȣ, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σȣ, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σȣ·

38 Αὕτη ἐςὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.

39 Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σȣ ὡς σεαυτόν.

λέγει τȣ̀ς· Πλανᾶσθε μὴν γνωρίζοντες τὰς γραφὰς, μήτε τὴν δύναμιν τοῦ Θεȣ̃.

30 Διατὶ εἰς τὴν ἀνάςασιν ȣ̓́τε ὑπανδρεύȣν ȣ̓́τε ὑπανδρεύονται, ἀλλὰ εἶναι ὡσὰν ἄγγελοι Θεȣ̃ εἰς τὸν ȣ̓ρανόν.

31 Ἀμὴ διὰ τὴν ἀνάςασιν τῶν νεκρῶν, δὲν ἐδιαβάσετε ἐκεῖνο, ὁπȣ̃ σᾶς ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, λέγωντας·

32 Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεός Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζωντανῶν.

33 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκȣσεν ὁ λαὸς, ἐθαύμασεν εἰς τὴν διδαχήν τȣ.

34 Καὶ οἱ φαρισαῖοι, ὡσὰν ἤκȣσαν ὅτι ἀποςόμωσε τȣ̀ς Σαδδȣκαίȣς, ἐμαζώχθησαν.

35 Καὶ ἕνας ἀπ᾽ ἐκείνȣς νομοδιδάσκαλος τὸν ἐρώτησε, δοκιμάζωντάς τον, καὶ λέγωντας·

36 Διδάσκαλε, ποῖα ἐντολὴ εἶναι μεγάλη εἰς τὸν νόμον;

37 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς τοῦ εἶπε· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν σȣ μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σȣ· καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν σȣ, καὶ μὲ ὅλην σȣ τὴν διάνοιαν·

38 Ἐτȣ̃τη εἶναι πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.

39 Καὶ δευτέρα ὅμοια μὲ ἐτȣ̃την εἶναι· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σȣ ὡσὰν καὶ τοῦ λόγȣ σȣ.

40 Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται.

41 Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων, ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς,

42 Λέγων· Τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ, τίνος υἱός ἐστι; Λέγουσιν αὐτῷ, τοῦ Δαβίδ.

43 Λέγει αὐτοῖς· Πῶς οὖν Δαβὶδ ἐν πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ; λέγων·

44 Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

45 Εἰ οὖν Δαβὶδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστι;

46 Καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον· οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι.

40 Εἰς τούταις ταῖς δύο ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται.

41 Καὶ ὡσὰν ἐμαζώχθησαν οἱ Φαρισαῖοι, τοὺς ἐρώτησεν ὁ Ἰησοῦς,

42 Λέγωντας· Τί σᾶς φαίνεται διὰ τὸν Χριστόν; τίνος υἱός εἶναι; Λέγουν του, τοῦ Δαβίδ.

43 Λέγει τους· Πῶς τὸ λοιπὸν ὁ Δαβὶδ προφητεύωντας, μὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα τὸν λέγει Αὐθέντην; λέγωντας·

44 Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὅπου νὰ θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου·

45 Ἂν τὸ λοιπὸν ὁ Δαβὶδ τὸν καλεῖ Αὐθέντην, πῶς εἶναι υἱός του;

46 Καὶ κανεὶς δὲν ἐδύνετον νὰ τοῦ ἀποκριθῇ λόγον· μηδὲ ἀποκότησε κανεὶς, ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, νὰ τὸν μετερωτήσῃ πλέον.

Κεφ. κγ΄. 23.

ΤΟ'ΤΕ ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε τοῖς ὄχλοις καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ,

2 Λέγων· Ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι·

3 Πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε· κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι γάρ, καὶ οὐ ποιοῦσι.

ΤΟ'ΤΕ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς ὄχλους, καὶ εἰς τοὺς μαθητάδες·

2 Εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Μωϋσέως ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι·

3 Ὅλα λοιπὸν, ὅσα σᾶς εἰποῦσι νὰ φυλάγετε, φυλάγετέ τα, καὶ κάμνετέ τα· ἀμὴ κατὰ τὰ ἔργα τους μὴν κάμνετε· διατὶ λέγουν, καὶ δὲν κάμνουν·

4 Δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα, καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων· τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά.

5 Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις· πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν.

6 Φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς,

7 Καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ῥαββὶ, ῥαββί.

8 Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββί· εἷς γάρ ἐστιν ὑμῶν ὁ καθηγητὴς, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς, ἀδελφοί ἐστε.

9 Καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

10 Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστιν ὁ καθηγητὴς, ὁ Χριστός.

11 Ὁ δὲ μείζων ὑμῶν, ἔσται ὑμῶν διάκονος.

12 Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

4 Διατὶ δένουσι φορτία βαρέα καὶ δυσκολοσήκωτα, καὶ βάνουν τα εἰς τοὺς νώμους τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴ αὐτοὶ δὲν θέλουν οὐδὲ μὲ τὸ δάκτυλόν τους νὰ τὰ σείσουν.

5 Καὶ ὅλα τους τὰ ἔργα τὰ κάμνουσι διὰ νὰ φανοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· πλατύνουσι τὰ φυλακτήριά τους, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κρώσια τῶν φορεμάτων τους.

6 Καὶ ἀγαποῦσι νὰ προκαθίζωνται εἰς τὰ δεῖπνα, καὶ εἰς ταῖς συναγωγαῖς.

7 Καὶ ἀγαποῦν νὰ τοὺς χαιρετοῦν εἰς τοὺς φόρους, καὶ νὰ κράζωνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκαλε, διδάσκαλε.

8 Ἀμὴ ἐσεῖς μὴν κραχθῆτε διδάσκαλοι· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός· καὶ ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε ἀδελφοί.

9 Καὶ κανένα νὰ μὴν τὸν κράξετε πατέρα σας ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ πατέρας σας, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

10 Μηδὲ νὰ κραχθῆτε διδάσκαλοι· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός.

11 Καὶ ὁ μεγαλίτερός σας, νὰ εἶναι ὑπηρέτης σας.

12 Καὶ ὁποῖος ὑψώσει τοῦ λόγου του, θέλει ταπεινωθῆ· καὶ ὁποῖος ταπεινώσει τοῦ λόγου του, θέλει ὑψωθῆ.

13 Οὐαὶ δὲ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.

14 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότερον κρίμα.

15 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν, ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον· καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

16 Οὐαὶ ὑμῖν ὁδηγοὶ τυφλοὶ, οἱ λέγοντες· Ὃς ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ ναῷ, οὐδέν ἐστιν· ὃς δ' ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ, ὀφείλει.

17 Μωροὶ καὶ τυφλοί· τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ ὁ ναὸς ὁ ἁγιάζων τὸν χρυσόν;

18 Καὶ Ὃς ἐὰν ὀμόσῃ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, οὐδέν ἐστιν· ὃς δ' ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ δώρῳ τῷ ἐπάνω αὐτοῦ, ὀφείλει.

19 Μωροὶ καὶ τυφλοὶ, τί γὰρ μεῖζον; τὸ δῶρον, ἢ τὸ θυσια-

13 Καὶ ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, διατὶ κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· διατὶ ἐσεῖς δὲν ἐμβαίνετε, οὐδὲ ἐκείνους, ὁποῦ ἔρχουνται, ἀφίνετε νὰ ἐμβοῦσι.

14 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κατατρώγετε τὰ σπήτια τῶν χηράδων, ἀφορμῇ ὅτι προσεύχεσθε πολλά· διὰ τοῦτο θέλετε πάρει περισσότερον κρῖμα.

15 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι γυρίζετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν γῆν, νὰ κάμετε ἕνα προσήλυτον· καὶ ὅταν γένῃ, τὸν κάμνετε υἱὸν γεέννης διπλότερον ἀπ' ἐσᾶς.

16 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς ὁδηγοὶ τυφλοὶ, ὁποῦ λέγετε· Ὅποιος ὀμώσῃ εἰς τὸν ναὸν, δὲν εἶναι τίποτες· ἀμὴ ὅποιος ὀμώσῃ εἰς τὸ χρυσάφι τοῦ ναοῦ, χρεωστεῖ.

17 Ἄγνωστοι καὶ τυφλοί· ποῖος εἶναι μεγαλίτερος, τὸ χρυσάφι, ἢ ὁ ναὸς, ὁποῦ ἁγιάζει τὸ χρυσάφι;

18 Καί· Ὅποιος ἤθελεν ὀμώσῃ εἰς τὸ θυσιαστήριον, δὲν εἶναι τίποτες· ἀμὴ ὅποιος ἤθελεν ὀμώσῃ εἰς τὸ δῶρον, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω του, χρεωστεῖ.

19 Μωροὶ καὶ τυφλοὶ, ποῖον εἶναι μεγαλίτερον; τὸ δῶρον,

στήριον τὸ ἁγιάζον τὸ δῶρον;

20 Ὁ οὖν ὀμόσας ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπάνω αὐτοῦ.

21 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ ναῷ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν.

22 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ οὐρανῷ, ὀμνύει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ.

23 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι.

24 Ὁδηγοὶ τυφλοὶ, οἱ διϋλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες.

25 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀκρασίας.

26 Φαρισαῖε τυφλὲ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρόν.

ἢ τὸ θυσιαστήριον, ὁποῦ ἁγιάζει τὸ δῶρον;

20 Ἐκεῖνος λοιπὸν, ὁποῦ ὀμώσει εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὀμώνει εἰς αὐτὸ καὶ εἰς ὅλα ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω του.

21 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ὀμώσει εἰς τὸν ναὸν, ὀμώνει εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁποῦ κατοικᾷ εἰς αὐτόν.

22 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ὀμώσει εἰς τὸν οὐρανὸν, ὀμώνει εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁποῦ κάθεται ἀπάνω του.

23 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι δεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον, καὶ τὸ ἄνηθον, καὶ τὸν κύμινον, καὶ ἀφήσετε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν, καὶ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν πίστιν· ἐτοῦτα ἔπρεπε νὰ κάμνετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴν ἀφίνετε.

24 Ὁδηγοὶ τυφλοὶ, ὁποῦ στραγγίζετε τὸν κώνωπα, καὶ τὴν κάμηλον καταπίνετε.

25 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἀπ᾽ ἔξω τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πινακίου, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἁρπαγαῖς καὶ ἀδικίαις.

26 Φαρισαῖε τυφλὲ, καθάρισε πρῶτα τὸ μέσα τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πινακίου, νὰ εἶναι καὶ τὸ ἔξω καθαρόν.

27 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.

28 Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.

29 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων·

30 Καὶ λέγετε· Εἰ ἦμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν.

31 Ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοί ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς προφήτας.

32 Καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν.

33 Ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης;

34 Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας, καὶ σοφοὺς, καὶ γραμματεῖς· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐ-

27 Ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι ὁμοιάζετε τοὺς τάφους τοὺς ἀσβεστωμένους, οἱ ὁποῖοι ἀπ' ἔξω φαίνονται ὄμορφοι, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμάτοι κόκκαλα τῶν ἀπεθαμμένων καὶ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀκαθαρσίαν.

28 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς ἀπ' ἔξω φαίνεσθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι· καὶ ἀπὸ μέσα εἶσθε γεμάτοι ὑπόκρισιν καὶ ἀνομίαν.

29 Ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, καὶ στολίζετε τὰ μνήματα τῶν δικαίων.

30 Καὶ λέγετε· Ἂν εἴμασθεν ἐμεῖς εἰς ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων μας, δὲν ἠθέλαμεν συμφωνήσῃ μὲ αὐτοὺς εἰς τὰ αἵματα τῶν προφητῶν.

31 Τόσον ὁποῦ μαρτυρεῖτε τοῦ λόγου σας, πῶς εἶσθε υἱοὶ ἐκείνων, ὁποῦ ἐσκότωσαν τοὺς προφήτας.

32 Καὶ ἐσεῖς ἀναπληρώσετε τὸ μέτρον τῶν πατέρων σας.

33 Ὀφίδια, γεννήματα τῶν ὀχένδρων, πῶς θέλετε φύγει ἀπὸ τὴν κρίσιν τῆς γεέννης;

34 Διὰ τοῦτο, ἰδὰ, ἐγὼ ὁποῦ σᾶς πέμπω προφήτας, καὶ σοφοὺς, καὶ γραμματεῖς· καὶ ἀπ' αὐτοὺς θέλετε σκοτώσει, καὶ θέλετε σταυρώσει, καὶ ἀπ' αὐτοὺς

τῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συνα-
γωγαῖς ὑμῶν, καὶ διώξετε ἀπὸ
πόλεως εἰς πόλιν·
35 Ὅπως ἔλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς
πᾶν αἷμα δίκαιον, ἐκχυνό-
μενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ
αἵματος Ἄβελ τοῦ δικαίου,
ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ
Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μετα-
ξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου.
36 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἥξει
ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν
ταύτην.
37 Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσα-
λὴμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προ-
φήτας, καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς
ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτὴν, πο-
σάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν
τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπι-
συνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς
ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ
ἠθελήσατε;
38 Ἰδοὺ, ἀφίεται ὑμῖν ὁ
οἶκος ὑμῶν ἔρημος.
39 Λέγω γὰρ ὑμῖν· Οὐ μή
με ἴδητε ἀπ᾽ ἄρτι, ἕως ἂν
εἴπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχό-
μενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

θέλετε δείρει εἰς ταῖς συναγω-
γαῖς σας, καὶ θέλετε τοὺς
διώχνει ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν·
35 Διὰ νὰ ἔλθῃ ἀπάνω σας
κάθε αἷμα δίκαιον, ὁποῦ ἐχύθη
ἀπάνω εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὸ αἷ-
μα τοῦ Ἄβελ τοῦ δικαίου, ἕως
τὸ αἷμα τοῦ Ζαχαρίου τοῦ υἱοῦ
τοῦ Βαραχίου, τὸν ὁποῖον
ἐφονεύσετε ἀναμεταξὺ τοῦ ναοῦ
καὶ τοῦ θυσιαστηρίου.
36 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι
ἐτοῦτα ὅλα θέλουσιν ἔλθῃ εἰς
τὴν γενεὰν ἐτούτην.
37 Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσα-
λὴμ, ὁποῦ σκοτώνεις τοὺς προ-
φήτας, καὶ πετροβολᾷς ἐκείνους,
ὁποῦ ἐστάλθηκαν εἰς ἐσένα, πό-
σαις φοραῖς ἠθέλησα νὰ μαζώ-
ξω τὰ παιδιά σου, καθὼς μα-
ζώνει ἡ ὄρνιθα τὰ πουλιά της ἀπὸ
κάτω εἰς ταῖς πτερούγαις της,
καὶ δὲν ἠθελήσετε.
38 Νὰ, ὁποῦ σὰς ἀφίνεται
τὸ σπῆτί σας ἔρημον.
39 Διατὶ λέγω σας· Ὅτι ἀπὸ
τώρα καὶ ὀμπροστὰ δὲν θέλετε
μὲ εἰδῆ, ἕως ὁποῦ νὰ εἰπῆτε·
Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου.

Κεφ. κδ΄. 24.

ΚΑΙ` ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐπο-
ρεύετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ· καὶ
προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς
τοῦ ἱεροῦ.

ΚΑΙ` ευγένωντας ὁ Ἰησοῦς
ἐδιάβαινεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν,
καὶ ἐπῆγαν κοντὰ οἱ μαθη-
ταί του νὰ τοῦ δείξουν ταῖς
οἰκοδομαῖς τοῦ ἱεροῦ.

2 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ βλέπετε πάντα ταῦτα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ μὴ καταλυθήσεται.

3 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ' ἰδίαν, λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν, πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας, καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;

4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·

5 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καὶ πολλοὺς πλανήσουσι.

6 Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους, καὶ ἀκοὰς πολέμων· ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι· ἀλλ' οὔπω ἐστὶ τὸ τέλος.

7 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

8 Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων.

9 Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν, καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Δὲν βλέπετε ἐτοῦτα ὅλα; βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλει ἀπομείνει πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁποῦ νὰ μὴν χαλασθῇ.

3 Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἐπῆγαν κοντά του οἱ μαθηταί του ξεχωριστὰ, λέγοντες· Εἰπέ μας, πότε θέλουσι γένει ἐτοῦτα; καὶ τί θέλει εἶσθαι τὸ σημεῖον τοῦ ἐρχομοῦ σου, καὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου;

4 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέ τους· Προσέχετε, μήπως καὶ σᾶς πλανέσῃ κανείς.

5 Διατὶ θέλουσιν ἔλθη πολλοὶ εἰς τὸ ὄνομά μου, νὰ λέγουν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς, καὶ θέλουν πλανέσει πολλούς.

6 Καὶ θέλετε ἀκούσει πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων· βλέπετε μὴν συγχίζεσθε· διατὶ κάμνει χρεία νὰ γενοῦν ἐτοῦτα ὅλα· ἀμὴ ἀκόμι δὲν εἶναι τὸ τέλος.

7 Διατὶ θέλει συκωθῇ ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν· καὶ θέλουσι γένει πεῖναι, καὶ πανοῦκλαι, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

8 Ἀμὴ τοῦτα ὅλα εἶναι ἀρχαῖς τῶν πόνων.

9 Τότε θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς θλίψιν, καὶ θέλουν σᾶς σκοτώσει· καὶ θέλετε εἶσθαι μι-

πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου.

10 Καὶ τότε σκανδαλισθήσονται πολλοί· καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι, καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους.

11 Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται, καὶ πλανήσουσι πολλούς.

12 Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.

13 Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

14 Καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος.

15 Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ· (ὁ ἀναγινώσκων νοείτω.)

16 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη·

17 Ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος, μὴ καταβαινέτω ἆραί τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ·

18 Καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, μὴ ἐπιστρεψάτω ὀπίσω ἆραι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

19 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ

σημένοι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη διὰ τὸ ὄνομά μου.

10 Καὶ πολλοὶ θέλουν σκανδαλισθῆ τότε· καὶ θέλουσι παραδίδει ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ θέλουν μισήσει ἕνας τὸν ἄλλον·

11 Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται θέλουσι σηκωθῆ καὶ θέλουσι πλανέσει πολλούς.

12 Καὶ μὲ τὸ νὰ πληθύνῃ ἡ ἀνομία, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν θέλει κρυώσει.

13 Ἀμὴ ὅποιος ὑπομείνει ἕως τὸ τέλος, ἐτοῦτος θέλει σωθῆ.

14 Καὶ θέλει κηρυχθῆ τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ μαρτυρίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν· καὶ τότε θέλει ἔλθη τὸ τέλος.

15 Ὅταν τὸ λοιπὸν εἰδῆτε τὸ σύγχαμα τῆς ἐρημώσεως, ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, νὰ στέκεται εἰς τὸν τόπον τὸν ἅγιον· (ἐκεῖνος ὁποῦ διαβάζει, ἂς γροικᾷ.)

16 Τότε ἐκεῖνοι, ὁποῦ θέλουν εἶσθαι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουσιν εἰς τὰ ὄρη·

17 Ἐκεῖνος, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, ἂς μὴν καταβαίνῃ νὰ πάρῃ τίποτες ἀπὸ τὸ σπῆτί του.

18 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ χωράφι, ἂς μὴν γυρίσῃ ὀπίσω νὰ πάρῃ τὰ φορέματά του.

19 Καὶ ἀλλοίμονον εἰς ταῖς

ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

20 Προσεύχεσθε δὲ, ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος, μηδὲ ἐν σαββάτῳ.

21 Ἔσται γὰρ τότε θλῖψις μεγάλη, οἵα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται.

22 Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.

23 Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Ἰδοὺ, ὧδε ὁ Χριστὸς, ἢ ὧδε· μὴ πιστεύσητε.

24 Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα· ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

25 Ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν.

26 Ἐὰν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν· Ἰδοὺ, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστί· μὴ ἐξέλθητε· ἰδοὺ, ἐν τοῖς ταμείοις· μὴ πιστεύσητε.

27 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται

ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις, ὁποῦ βυζάνονται εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

20 Καὶ παρακαλεῖτε, νὰ μὴν γένῃ ἡ φυγή σας τὸν χειμῶνα, μηδὲ τὸ σάββατον.

21 Διατὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη θλῖψις, τέτοιας λογῆς ὁποῦ δὲν ἐγένηκεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου ἕως τῶρα, οὐδὲ θέλει γένει.

22 Καὶ ἂν δὲν ἤθελαν κοντείνῃ ἐκείναις ἡ ἡμέραις, δὲν ἤθελε γλυτώσῃ καμία σάρκα· ἀμὴ διὰ τοὺς διαλεγμένους θέλουν κοντείνει ἐκείναις ἡ ἡμέραις.

23 Καὶ τότε ἂν σᾶς εἰπῇ κανένας· Νὰ, ἐδῶ ὁ Χριστὸς, ἢ ἐδῶ· νὰ μὴν πιστεύσετε.

24 Διατὶ θέλουσι συκωθῇ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ θέλουν δώσει μεγάλα σημεῖα καὶ τέρατα, εἰς τόσον ὁποῦ νὰ πλανέσουν, ἂν ἦτον δυνατὸν, καὶ τοὺς διαλεγμένους.

25 Νὰ, ὁποῦ σᾶς τὸ προεῖπα.

26 Ἐὰν τὸ λοιπὸν σᾶς εἰποῦσι· Νὰ, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν ἔρημον· Νὰ μὴν εὐγῆτε ἔξω· νὰ, ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ κελλάρια· νὰ μὴν πιστεύσετε.

27 Διατὶ καθὼς ἡ ἀστραπὴ εὐγένει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν, καὶ φαίνεται ἕως τὴν δύσιν, τέτοιας

καὶ ἡ παρȣσία τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ.
28 Ὅπȣ γὰρ ἐὰν ᾖ τὸ πτῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί.
29 Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη ȣ̓ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀςέρες πεσȣ̃νται ἀπὸ τοῦ ȣ̓ρανȣ̃, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν ȣ̓ρανῶν σαλευθήσονται.

30 Καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ· καὶ τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπȣ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ ȣ̓ρανȣ̃, μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

31 Καὶ ἀποςελεῖ τȣ̀ς ἀγγέλȣς αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης· καὶ ἐπισυνάξȣσι τȣ̀ς ἐκλεκτȣ̀ς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρων ȣ̓ρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν.
32 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν ἤδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἁπαλὸς, καὶ τὰ φύλλα ἐκφύῃ, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος.

33 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε πάντα ταῦτα, γινώσκετε ὅτι

λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ἐρχομὸς τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ.
28 Διατὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ εἶναι τὸ νεκρὸν κορμὶ, ἐκεῖ θέλȣσι μαζωχθῆ καὶ οἱ ἀετοί.
29 Καὶ παρευθὺς ὕςερον ἀπὸ τὴν ςενοχωρίαν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ ἥλιος θέλει σκοτεινιάσει, καὶ τὸ φεγγάρι δὲν θέλει φέγξει, καὶ οἱ ἀςέρες θέλȣσι πέσει ἀπὸ τὸν ȣ̓ρανὸν, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν ȣ̓ρανῶν θέλȣσι σαλευθῆ.
30 Καὶ τότε θέλει φανεῖ τὸ σημάδι τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ εἰς τὸν ȣ̓ρανόν· καὶ τότε θέλȣσι κλαύσει ὅλαις ἡ φυλαῖς τῆς γῆς, καὶ θέλȣσιν εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπȣ, ὁπȣ̃ νὰ ἔρχεται ἀπάνω εἰς τὰ σύννεφα τοῦ ȣ̓ρανȣ̃, μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.
31 Καὶ θέλει πέμψει τȣ̀ς ἀγγέλȣς τȣ μὲ σάλπιγγα καὶ μὲ μεγάλην φωνήν· καὶ θέλȣσι μαζώξει τȣ̀ς διαλεγμένȣς τȣ, ἀπὸ τȣ̀ς τέσσαρας ἀνέμȣς ἀπὸ ταῖς ἄκραις τῶν ȣ̓ρανῶν, ἕως ταῖς ἄλλαις ἄκραις αὐτῶν.
32 Καὶ ἀπὸ τὴν συκίαν μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν ὡραμάη γενȣ̃σι τὰ κλαδιά της ἁπαλὰ, καὶ φυτρώσῃ τὰ φύλλα, γνωρίζετε ὅτι σιμὰ εἶναι τὸ θέρος.
33 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἰδῆτε ἐτȣ̃τα ὅλα, γνωρί-

ἐγγύς ἐϛιν ἐπὶ θύραις.
34 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ
μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως
ἂν πάντα ταῦτα γένηται.
35 Ὁ ȣ̓ρανὸς καὶ ἡ γῆ
παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μȣ
ȣ̓ μὴ παρέλθωσι.
36 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας
ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς
οἶδεν, ȣ̓δὲ οἱ ἄγγελοι τῶν
ȣ̓ρανῶν, εἰ μὴ ὁ πατήρ μȣ
μόνος.
37 Ὥσπερ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ
Νῶε, οὕτως ἔϛαι καὶ ἡ παρȣσία
τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ.
38 Ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς
ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυ-
σμȣ̃ τρώγοντες καὶ πίνοντες,
γαμȣ̃ντες καὶ ἐκγαμίζοντες,
ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε
εἰς τὴν κιβωτόν·
39 Καὶ οὐκ ἔγνωσαν, ἕως
ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ
ἦρεν ἅπαντας· οὕτως ἔϛαι καὶ
ἡ παρȣσία τοῦ υἱȣ̃ τοῦ
ἀνθρώπȣ.
40 Τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ
ἀγρῷ· ὁ εἷς παραλαμβάνεται,
καὶ ὁ εἷς ἀφίεται.
41 Δύο ἀλήθȣσαι ἐν τῷ
μύλωνι· μία παραλαμβάνε-
ται, καὶ μία ἀφίεται.
42 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ

ζετε ὅτι εἶναι σημὰ εἰς ταῖς
θύραις.
34 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι
δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ
ἐτȣ́τη, ἕως ὁπȣ̃ νὰ γενȣ̃ν
ἐτȣ̃τα ὅλα.
35 Ὁ ȣ̓ρανὸς καὶ ἡ γῆ
θέλȣσι παρέλθη, ἀμὴ τὰ
λόγιά μȣ δὲν θέλȣσι παρέλθη.
36 Ἀμὴ διὰ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν κανεὶς
δὲν ἰξεύρει, μηδὲ οἱ ἄγγελοι
τῶν ȣ̓ρανῶν, παρὰ ὁ πατήρ μȣ
μοναχός.
37 Καὶ καθὼς ἦταν ἡ ἡμέ-
ραις τοῦ Νῶε, τέτοιας λογῆς
θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ἐρχομὸς
τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ.
38 Διατὶ καθὼς ἦσαν εἰς
ταῖς ἡμέραις ἐκείναις προτίτερα
ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, ὁπȣ̃
ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ὑπαν-
δρεύȣνταν καὶ ὑπάνδρευαν,
ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁπȣ̃ ὁ
Νῶε ἐμβῆκεν εἰς τὴν κιβωτόν·
39 Καὶ δὲν ἐγνώρισαν, ἕως
ὁπȣ̃ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ
τȣ̀ς ἐσήκωσεν ὅλȣς· τέτοιας λο-
γῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ἐρχομὸς
τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ.
40 Τότε δύο θέλȣσιν εἶσθαι
εἰς τὸ χωράφι· καὶ ὁ ἕνας πι-
άνεται, καὶ ὁ ἄλλος ἀφίνεται.
41 Δύο ὁπȣ̃ ἀλέθȣν εἰς τὸν
μύλον· ἡ μία πιάνεται, καὶ
ἡ ἄλλη ἀφίνεται.
42 Στέκετε λοιπὸν ἔξυπνοι,

οἴδατε ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κύριος
ὑμῶν ἔρχεται.
43 Ἐκεῖνο δὲ γινώσκετε, ὅτι
εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης, ποίᾳ
φυλακῇ ὁ κλέπτης ἔρχεται,
ἐγρηγόρησεν ἄν, καὶ οὐκ ἂν
εἴασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν
αὐτοῦ.
44 Διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς
γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ
δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἔρχεται.
45 Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦ-
λος καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν
ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θερα-
πείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι αὐ-
τοῖς τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ;
46 Μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖ-
νος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ
εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως.
47 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν
αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.
48 Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ κακὸς
δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ κύριός μου
ἐλθεῖν·
49 Καὶ ἄρξηται τύπτειν
τοὺς συνδούλους, ἐσθίειν δὲ καὶ
πίνειν μετὰ τῶν μεθυόντων·
50 Ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου
ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ,
καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει·

ὅτι δὲν ἰξεύρετε ποῖαν ὥραν
ἔρχεται ὁ αὐθέντης σας.
43 Ἐκεῖνο ἰξεύρετε, ὅτι ἂν
ἤθελεν ἰξεύρῃ ὁ αὐθέντης τοῦ
σπητίου, εἰς ποῖαν βίγλαν τῆς
νυκτὸς ἔρχεται ὁ κλέπτης,
ἤθελεν ἀγρυπνήσῃ, καὶ δὲν
ἤθελεν ἀφήσῃ το σπῆτί του νὰ
τὸ τρυπήσουν.
44 Διὰ τοῦτο ἂς εἶσθε καὶ
ἐσεῖς ἕτοιμοι· ὅτι τὴν ὥραν,
ὁποῦ δὲν θαῤῥεῖτε, ἔρχεται ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.
45 Ποῖος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖ-
νος ὁ ἐμπιστευμένος δοῦλος καὶ
φρόνιμος, τὸν ὁποῖον ἐκατάστη-
σεν ὁ αὐθέντης του εἰς τοὺς
δούλους του, νὰ τοὺς δίδῃ τὸ
φαγητόν τους εἰς τὴν ὥραν τους;
46 Καλότυχος εἶναι ἐκεῖ-
νος ὁ δοῦλος, τὸν ὁποῖον, ὅταν
ἔλθῃ ὁ αὐθέντης του, θέλει τὸν
εὕρει νὰ κάμνῃ τοιουτοτρόπως.
47 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι
ἀπάνω εἰς ὅλα του τὰ ὑπάρ-
χοντα θέλει τὸν καταστήσει.
48 Ἀμὴ ἂν εἰπῇ ὁ κακὸς
δοῦλος ἐκεῖνος μέσα εἰς τὴν
καρδίαν του· Ὁ αὐθέντης μου
ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ·
49 Καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ
δέρνῃ τοὺς συνδούλους του, καὶ νὰ
τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μὲ τοὺς
μεθυστάδες.
50 Θέλει ἔλθη ὁ αὐθέντης τοῦ
δούλου ἐκείνου εἰς μίαν ἡμέραν
ὁποῦ δὲν ἐλπίζει, καὶ εἰς μίαν
ὥραν ὁποῦ δὲν γνωρίζει·

51 Καὶ διχοτομήσει αὐτὸν, καὶ τὸ μέρ@ αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει· ἐκεῖ ἔςαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Καὶ θέλει τὸν χωρίσει, καὶ τὸ μέρος τȣ θέλει τὸ βάλλει μὲ τȣ̀ς ὑποκριτάς· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι τὰ κλάμματα καὶ τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων.

Κεφ. κέ. 25.

ΤΟ'ΤΕ ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν ȣ̓ρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβȣ̃σαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίȣ.

2 Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ πέντε μωραί.

3 Αἵτινες μωραὶ, λαβȣ̃σαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον.

4 Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν.

5 Χρονίζοντ@ δὲ τοῦ νυμφίȣ, ἐνύςαξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον.

6 Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἰδοὺ, ὁ νυμφί@ ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ.

7 Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν.

8 Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίȣ ὑμῶν· ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται.

9 Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγȣσαι· Μήποτε οὐκ ἀρ-

ΤΟ'ΤΕ θέλει ὁμοιωθῇ ἡ βασιλεία τῶν ȣ̓ρανῶν δέκα παρθέναις, ἡ ὁποίαις ἐπῆραν ταῖς λαμπάδες των, καὶ εὐγῆκαν νὰ συναπαντήσȣν τὸν νυμφίον.

2 Καὶ αἱ πέντε ἀπὸ τȣ̃ταις ἦταν φρόνιμαις, καὶ αἱ πέντε λωλαῖς·

3 Αἱ ὁποίαις λωλαῖς, ὡσὰν ἐπῆραν ταῖς λαμπάδες των, δὲν ἐπῆραν μαζύ των λάδι·

4 Ἀμὴ αἱ φρόνιμαις ἐπῆραν λάδι εἰς τὰ ἀγγεῖά των μὲ ταῖς λαμπάδες των.

5 Καὶ ἔςωντας νὰ ἀργήσῃ ὁ νυμφί@, ἐνύςαξαν ὅλαις καὶ ἐκοιμȣ̃νταν.

6 Καὶ τὰ μεσάνυκτα ἔγινε βοή· Νὰ, ὁ νυμφί@ ὁπȣ̃ ἔρχεται, εὐγᾶτε νὰ τὸν ἀπαντήσετε.

7 Τότε ἐσηκώθηκαν ὅλαις ἐκείναις ἡ παρθέναις, καὶ ἑτοίμασαν ταῖς λαμπάδες των·

8 Καὶ ἡ λωλαῖς εἶπαν εἰς ταῖς φρόνιμαις· Δότεμας ἀπὸ τὸ λάδι σας· ὅτι ἡ λαμπάδες μας σβύνονται.

9 Καὶ ἀπεκρίθηκαν ἡ φρόνιμαις, καὶ εἶπαν· Μήπως καὶ δὲν

κέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς.

10 Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ αἱ ἕτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.

11 Ὕστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν.

12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς.

13 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

14 Ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους, καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·

15 Καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἕν· ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν· καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως.

16 Πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

17 Ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο, ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

18 Ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν, ἀπελ-

φθάσῃ καὶ ἐμᾶς καὶ ἐσᾶς· σύρτε καλλίτερα εἰς ἐκείνους, ὁποῦ τὸ πουλοῦσι, καὶ ἀγοράσετε διὰ λόγου σας.

10 Πηγένοντες αὐταῖς νὰ ἀγοράσουν, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ ἡ ἕτοιμαις ἐμβῆκαν μετ' αὐτὸν εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐσφαλίσθη ἡ θύρα.

11 Ὕστερον ἦλθαν καὶ αἱ λοιπαὶ παρθέναι, λέγουσαι· Αὐθέντη, αὐθέντη, ἄνοιξέ μας.

12 Ἀμὴ ἐκεῖνος ταῖς ἀπεκρίθη· Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, δὲν σᾶς γνωρίζω.

13 Ἀγρυπνᾶτε λοιπὸν, ὅτι δὲν ἰξεύρετε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

14 Διατὶ ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος θέλωντας νὰ ταξιδεύσῃ ἐκάλεσε τοὺς δουλευτάδες του, καὶ τοὺς ἐπαράδωκε τὰ ὑπάρχοντά του.

15 Καὶ ἄλλου ἔδωκε πέντε τάλαντα, καὶ ἄλλου ἔδωκε δύο, καὶ ἄλλου ἔδωκεν ἕνα· κάθε ἕνα κατὰ τὴν δύναμίν του· καὶ ἐμίσευσε παρευθύς.

16 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὰ πέντε τάλαντα, παγένωντας ἐδούλευσε μετ' αὐτὰ, καὶ ἔκαμεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

17 Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὰ δύο, ἐκέρδεσε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

18 Ἀμὴ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε

θῶν ὤρυξεν ἐν τῇ γῇ, καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

19 Μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ συναίρει μετ᾿ αὐτῶν λόγον.

20 Καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα, λέγων· Κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ᾿ αὐτοῖς.

21 Ἔφη δὲ αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἧς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

22 Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβὼν, εἶπε· Κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ᾿ αὐτοῖς.

23 Ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἧς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

24 Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφὼς, εἶπε· Κύριε, ἔγνων σε, ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας, καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας·

τὸ ἕνα, παγένωντας ἔσκαψε τὴν γῆν, καὶ ἐπαράχωσε τὸ ἀσῆμι τοῦ αὐθεντός του.

19 Καὶ ὕστερα μὲ πολὺν καιρὸν ἦλθεν ὁ αὐθέντης τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ κάμνει λογαριασμὸν μετ᾿ αὐτούς.

20 Καὶ ἦλθεν ἐκεῖνος, ὅπου ἐπῆρε τὰ πέντε τάλαντα, καὶ ἤφερεν ἄλλα πέντε τάλαντα, λέγωντας· Αὐθέντη, πέντε τάλαντα μοῦ ἔδωκες· ἰδὲς, νὰ, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδεσα μετ᾿ αὐτά.

21 Καὶ λέγει του ὁ αὐθέντης του· Ὑγιάσου, ὦ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἰς τὰ ὀλίγα ἔγινες ἐμπιστευμένος, θέλω σε καταστήσει εἰς πολλά· ἔμβα μέσα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ αὐθεντός σου.

22 Καὶ ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὅπου ἐπῆρε τὰ δύο τάλαντα, καὶ λέγει· Αὐθέντη, δύο τάλαντα μοῦ παράδωκες, νὰ, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδεσα μετ᾿ αὐτά.

23 Λέγει του ὁ αὐθέντης του· Ὑγιάσου, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ ἐμπιστευμένε· εἰς τὰ ὀλίγα ἔγινες ἐμπιστευμένος, εἰς πολλὰ θέλω σε καταστήσει· ἔμβα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

24 Ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὅπου ἐπῆρε τὸ ἕνα τάλαντον, καὶ λέγει· Αὐθέντη, ἐγώ σε ἐγνώρισα, πῶς εἶσαι ἄνθρωπος σκληρὸς, θερίζωντας ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔσπειρες, καὶ μαζώνωντας ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐσκόρπισες.

25 Καὶ φοβηθεὶς, ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε, ἔχεις τὸ σόν.

26 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ᾔδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα, καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα·

27 Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις· καὶ ἐλθὼν ἐγὼ, ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ.

28 Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον, καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα.

29 (Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται, καὶ περισσευθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.)

30 Καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

31 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ.

32 Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορί-

25 Καὶ ἔστωντας νὰ φοβηθῶ, ἐπῆγα καὶ ἐπαράχωσα τὸ τάλαντόν σου εἰς τὴν γῆν· ἰδὲς, νὰ, ὁποῦ ἔχῃς τὸ ἐδικόν σου.

26 Ἀπεκρίθη ὁ αὐθέντης του, καὶ λέγει του· Ὦ κακὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ἤξευρες ὅτι ἐγὼ θερίζω ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἔσπειρα, καὶ μαζώνω ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἐσκόρπισα.

27 Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ δώσῃς δανεικὸν τὸ ἀργύριόν μου εἰς τοὺς σαράφιδες· καὶ ἐρχόμενος ἐγὼ, ἤθελα πάρῃ τὸ ἐδικό μου μὲ τὸν κάματον.

28 Ἐπάρετε λοιπὸν ἀπ' αὐτὸν τὸ τάλαντον, καὶ δότε το ἐκείνου, ὁποῦ ἔχει τὰ δέκα τάλαντα.

29 (Διατὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ἔχει, θέλει τοῦ δοθῇ, καὶ θέλει περισσευθῇ· ἀμὴ ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.)

30 Καὶ ἐτοῦτον τὸν ἄχρηστον δοῦλον ῥίξετέ τον ἔξω εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι τὸ κλαύσιμον καὶ τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων.

31 Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν δόξαν του, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ αὐτὸν, τότε θέλει καθίσει εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του.

32 Καὶ θέλουσι μαζωχθῇ ὀμπροστὰ του ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θέλει τοὺς χωρίσει ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς ὁ ποιμένας χωρί-

ζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων.

33 Καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

34 Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μȣ, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμȣ·

35 Ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με·

36 Γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με· ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με· ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρός με.

37 Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα, καὶ ἐθρέψαμεν; ἢ διψῶντα, καὶ ἐποτίσαμεν;

38 Πότε δέ σε εἴδομεν ξένον, καὶ συνηγάγομεν; ἢ γυμνὸν, καὶ περιεβάλομεν;

39 Πότε δέ σε εἴδομεν ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρός σε;

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐρεῖ αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ᾽ ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μȣ τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

ζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατζίκια.

33 Καὶ θέλει βάλλει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὴν δεξιάν τȣ, καὶ τὰ κατζίκια ἀπὸ τὴν ζερβιάν τȣ.

34 Τότε θέλει εἰπεῖ ὁ βασιλεὺς εἰς ἐκείνȣς, ὁπȣ̃ εἶναι ἀπὸ τὸ δεξιόν τȣ μέρος· Ἐλᾶτε ἐσεῖς οἱ εὐλογημένοι τȣ̃ πατρός μȣ, κληρονομήσετε τὴν βασιλείαν, ὁπȣ̃ σᾶς ἑτοιμάσθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμȣ.

35 Διατὶ ἐπείνασα, καὶ μȣ̃ ἐδώκετε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ μὲ ἐποτίσετε· ἤμȣν ξένος, καὶ μὲ ἐπήρετε εἰς τὸ σπῆτί σας.

36 Ἤμȣν γυμνὸς, καὶ μὲ ἐνδύσετε· ἀῤῥώστησα, καὶ μὲ ἐπιμεληθήκετε· εἰς τὴν φυλακὴν ἤμȣν, καὶ ἤλθετε εἰς ἐμένα.

37 Τότε θέλȣν ἀποκριθῆ οἱ δίκαιοι, νὰ τȣ̃ εἰπȣ̃ν· Αὐθέντη, καὶ πότε σὲ εἴδαμεν πεινασμένον, καὶ σὲ ἐθρέψαμεν; ἢ διψασμένον, καὶ σὲ ἐποτίσαμεν;

38 Πότε σὲ εἴδαμεν ξένον, καὶ σὲ ἐπήραμεν εἰς τὸ σπῆτί μας; ἢ γυμνὸν, καὶ σὲ ἐνδύσαμεν;

39 Πότε σὲ εἴδαμεν ἀσθενημένον, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἤλθαμεν πρὸς τȣ̃ λόγȣ σȣ;

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς θέλει τȣ̀ς εἰπεῖ· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον ἐκάμετε εἰς ἕνα ἀπὸ ἐτȣ̃τȣς τȣ̀ς ἀδελφȣ́ς μȣ τȣ̀ς πολλὰ εὐτελεῖς, εἰς ἐμένα τὸ ἐκάμετε.

41 Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.

42 Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με·

43 Ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με· γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με· ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με.

44 Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοί, λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι;

45 Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, λέγων· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε.

46 Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον· οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

41 Τότε θέλει εἰπεῖ καὶ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ζερβιὰν μεραίαν· Σύρτε ἀπ' ἐμένα οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, ὁποῦ εἶναι ἑτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον, καὶ δια τοὺς ἀγγέλους του.

42 Διατὶ ἐπείνασα, καὶ δὲν μοῦ ἐδώκετε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καί δὲν μὲ ἐποτίσετε.

43 Ἤμουν ξένος, καὶ δὲν μὲ ἐβάλλετε εἰς τὸ σπῆτί σας· ἤμουν γυμνὸς καὶ δὲν μὲ ἐνδύσετε· ἤμουν ἀσθενὴς καὶ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ δὲν μὲ ἐπιμεληθήκετε.

44 Τότε θέλουν τοῦ ἀποκριθῆ καὶ αὐτοί, νὰ εἰποῦσιν· Αὐθέντη, πότε σὲ εἴδαμεν πεινασμένον, ἢ διψασμένον, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν;

45 Τότε θέλει τοὺς ἀποκριθῆ, λέγωντας· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον δὲν ἐκάμετε εἰς ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς πολλὰ εὐτελεῖς, καὶ εἰς ἐμένα δὲν τὸ ἐκάμετε.

46 Καὶ θέλουσιν ὑπάγει ἐτοῦτοι εἰς τὴν κόλασιν τὴν αἰώνιον· καὶ οἱ δίκαιοι εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Κεφ. κϛ'. 26.

ΚΑῚ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς πάντας τοὺς λόγους τούτους, εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·

ΚΑῚ ἔγινεν ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς ὅλους τούτους τοὺς λόγους, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του·

2 Οἴδατε ὅτι κατὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ υἱὸς τȣ͂ ἀνθρώπȣ παραδίδοται εἰς τὸ σαυρωθῆναι.

3 Τότε συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τȣ͂ λαȣ͂ εἰς τὰν αὐλὴν τȣ͂ Ἀρχιερέως τȣ͂ λεγομένȣ Καϊάφα.

4 Καὶ συνεβȣλεύσαντο, ἵνα τὸν Ἰησȣ͂ν κρατήσωσι δόλῳ, καὶ ἀποκτείνωσιν.

5 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ.

6 Τȣ͂ δὲ Ἰησȣ͂ γενομένȣ ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τȣ͂ λεπρȣ͂,

7 Προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρȣ ἔχȣσα βαρυτίμȣ, καὶ κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτȣ͂ ἀνακειμένȣ.

8 Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτȣ͂ ἠγανάκτησαν, λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη;

9 Ἠδύνατο γὰρ τȣ͂το τὸ μύρον πραθῆναι πολλȣ͂, καὶ δοθῆναι πτωχοῖς.

10 Γνȣ̀ς δὲ ὁ Ἰησȣ͂ς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί κόπȣς παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ.

11 Πάντοτε γὰρ τȣ̀ς πτωχȣ̀ς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· ἐμὲ δὲ ȣ̓ πάντοτε ἔχετε.

2 Ἰξεύρετε ὅτι ὕςερα ἀπὸ δύο ἡμέραις γίνεται τὸ πάσχα· καὶ ὁ υἱὸς τȣ͂ ἀνθρώπȣ παραδίδεται διὰ νὰ σαυρωθῆ·

3 Τότε ἐμαζώχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τȣ͂ λαȣ͂ εἰς τὴν αὐλὴν τȣ͂ ἀρχιερέως, ὁπȣ͂ ἐλέγȣνταν Καϊάφας.

4 Καὶ ἐσυμβȣλεύθηκαν, νὰ πιάσȣν τοῦ Ἰησȣ͂ν μὲ δόλον, καὶ νὰ τὸν σκοτώσȣν.

5 Καὶ ἔλεγαν· Μὴν τὸ κάμωμεν εἰς τὴν ἑορτὴν, διὰ νὰ μὴν γένη σύγχυσις εἰς τὸν λαόν.

6 Καὶ ὅταν ἐπῆγεν ὁ Ἰησȣ͂ς εἰς τὴν Βηθανίαν, εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπρȣ͂,

7 Ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν μία γυναῖκα, ὁπȣ͂ εἶχεν ἕνα κανὶ μύρον πολύτιμον, καὶ τὸ ἔχυσεν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι τȣ, ἐκεῖ ὁπȣ͂ ἐκάθετον.

8 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ μαθητάδες τȣ, ἀδημόνησαν, καὶ εἶπαν· Διατὶ ἔγινεν ὁ χαλασμὸς ἐτȣ͂τος;

9 Ὁπȣ͂ ἠμπόρειεν ἐτȣ͂το τὸ μύρον νὰ πȣληθῆ διὰ πολλὰ, καὶ νὰ δοθῆ εἰς τȣ̀ς πτωχȣ́ς.

10 Καὶ γνωρίζωντάς το ὁ Ἰησȣ͂ς, λέγει τȣς· Τί πειράζετε τὴν γυναῖκα; ὁπȣ͂ ἔκαμε καλὸν ἔργον εἰς ἐμένα·

11 Διατὶ τȣ̀ς πτωχȣ̀ς τȣ̀ς ἔχετε πάντα μὲ τȣ͂ λόγȣ σας, ἀμὴ ἐμένα πάντα δὲν μὲ ἔχετε.

12 Βαλȣ̃σα γάρ αὕτη τὸ μύρον τȣ̃το ἐπὶ τȣ̃ σώματός μȣ, πρός τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν.

13 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπȣ ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τȣ̃το ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη, εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.

14 Τότε πορευθεὶς εἷς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰȣ́δας Ἰσκαριώτης, πρὸς τȣ̀ς ἀρχιερεῖς,

15 Εἶπε· Τί θέλετέ μοι δοῦναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτὸν; Οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια.

16 Καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν, ἵνα αὐτὸν παραδῷ.

17 Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν ἀζύμων προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ, λέγοντες αὐτῷ· Ποῦ θέλεις ἑτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ πάσχα;

18 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, καὶ εἴπατε αὐτῷ· Ὁ διδάσκαλος λέγει· Ὁ καιρός μȣ ἐγγύς ἐστιν, πρός σε ποιῶ τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μȣ.

19 Καὶ ἐποίησαν οἱ μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.

20 Ὀψίας δὲ γενομένης ἀνέκειτο μετὰ τῶν δώδεκα.

21 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν,

12 Διατὶ ἐτȣ́τη, ὁπȣ̃ περιέχυσεν ἐτȣ̃το τὸ μύρον εἰς τὸ κορμί μȣ, διὰ τὴν ταφήν μȣ τὸ ἔκαμε.

13 Λέγω σας βέβαια, ὅτε ὁπȣ̃ καὶ ἂν κηρυχθῇ ἐτȣ̃το τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, θέλει λαληθῇ καὶ ἐτȣ̃το ὁπȣ̃ ἔκαμεν αὐτὴ, εἰς μνημόσυνόν της.

14 Τότε ἐπῆγεν ἕνας ἀπὸ τȣ̀ς δώδεκα, ὁπȣ̃ ἐλέγȣνταν Ἰȣ́δας Ἰσκαριώτης, εἰς τȣ̀ς ἀρχιερεῖς,

15 Καὶ εἶπεν· Τί θέλετε μȣ̃ δώσει, καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω; Καὶ ἐκεῖνοι ἔταξαν νὰ τοῦ δώσȣν τριάντα ἀργύρια.

16 Καὶ ἀπὸ τότε ἐγύρευε εὐκολίαν, νὰ τὸν παραδώσῃ.

17 Καὶ εἰς τὴν πρώτην τῶν ἀζύμων ἐπῆγαν οἱ μαθητάδες εἰς τὸν Ἰησȣ̃ν, καὶ λέγȣν τȣ· Πȣ̃ θέλεις νὰ σȣ̃ ἑτοιμάσωμεν νὰ φᾶς τὸ πάσχα;

18 Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν δεῖνα, καὶ εἰπέτε τȣ· Ὁ διδάσκαλος λέγει· Ὁ καιρός μȣ εἶναι κοντᾶ, εἰς ἐσένα θέλω νὰ κάμω τὸ πάσχα μὲ τȣ̀ς μαθητάδες μȣ.

19 Καὶ ἔκαμαν οἱ μαθητάδες τȣ καθὼς τȣ̀ς ἐπαράγγειλεν ὁ Ἰησȣ̃ς· καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

20 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, ἐκάθετον μὲ τȣ̀ς δώδεκα.

21 Καὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἐτρώγασι, λέγει· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι

εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.

22 Καὶ λυπούμενοι σφόδρα, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· Μήτι ἐγώ εἰμι, Κύριε;

23 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, οὗτός με παραδώσει.

24 Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

25 Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰούδας, ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, εἶπε· Μήτι ἐγώ εἰμι, ῥαββί; Λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶπας.

26 Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον, καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.

27 Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον, καὶ εὐχαριστήσας, ἔδωκεν αὐτοῖς, λέγων· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες·

28 Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

ἕνας ἀπὸ ἐσᾶς θέλει μὲ παραδώσει.

22 Καὶ αὐτοὶ λυπούμενοι πολλὰ, ἄρχισαν κάθε ἕνας νὰ τοῦ λέγῃ· Μήνα εἶμαι ἐγὼ, Αὐθέντη;

23 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ τοὺς εἶπεν· Ἐκεῖνος ὁποῦ βουτᾷ μετ' ἐμένα τὸ χέρι του εἰς τὸ πινάκι, ἐκεῖνος θέλει μὲ παραδώσει.

24 Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς εἶναι γεγραμμένον διὰ λόγου του· ἀμὴ ἀλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλλίτερόν του ἦτον, νὰ μὴν ἤθελε γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

25 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰούδας, ὁποῦ τὸν ἐπαράδωκεν, καὶ εἶπε· Μήνα ἐγὼ εἶμαι διδάσκαλε; Λέγει του· Ἐσὺ τὸ εἶπες.

26 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔτρωγαν, ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς τὸ ψωμὶ, καὶ ὥσαν εὐχαρίστησε, τὸ ἔκοψε, καὶ τὸ ἔδιδεν εἰς τοὺς μαθητάδες, καὶ εἶπεν· Ἐπάρετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ κορμί μου.

27 Καὶ πέρνωντας τὸ ποτήριον, καὶ ὥσαν εὐχαρίστησε, τοὺς τὸ ἔδωκεν, λέγωντας· Πίετε ἀπ' αὐτὸ ὅλοι·

28 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ αἷμά μου τῆς καινούριας διαθήκης, ὁποῦ χύνεται διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

29 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ πίω ἀπ᾽ ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πίνω μεθ᾽ ὑμῶν καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρός μου.

30 Καὶ ὑμνήσαντες, ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.

31 Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· γέγραπται γάρ· Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης.

32 Μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναί με, προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

33 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Εἰ καὶ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι.

34 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ, πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με.

35 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κἂν δέῃ με σὺν σοὶ ἀποθανεῖν, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι. Ὁμοίως καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ εἶπον.

36 Τότε ἔρχεται μετ᾽ αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ· καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς· Καθίσατε αὐτοῦ, ἕως οὗ

29 Καὶ λέγω σας· ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπρὸς δὲν θέλω πίει ἀπὸ τοῦτο τὸ γέννημα τῆς ἀμπέλου, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν αὐτὸ πίνω ὁμοῦ μὲ ἐσᾶς νέον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός μου.

30 Καὶ ἔστωντας νὰ ὑμνήσουν, εὐγῆκαν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.

31 Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἐτούτην τὴν νύκτα ὅλοι σας θέλετε σκανδαλισθῆ εἰς ἐμένα· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Ὅτι θέλω κτυπήσει τὸν ποιμένα, καὶ θέλουν σκορπισθῆ τὰ πρόβατα τῆς μάνδρας.

32 Καὶ ὕστερα ἀφόντις ἀνασταθῶ, θέλω ὑπάγει ἐγὼ προτίτερα ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

33 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπέν του· Ἂν καὶ ὅλοι σκανδαλισθοῦσιν εἰς ἐσένα, ἀμὴ ἐγὼ ποτὲ δὲν θέλω σκανδαλισθῆ.

34 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια σοῦ λέγω, ὅτι ἐτούτην τὴν νύκτα, πρὸ τοῦ νὰ φωνάξῃ ὁ πετεινὸς, τρεῖς φοραῖς θέλεις μὲ ἀρνηθῆ.

35 Λέγει του ὁ Πέτρος· Ἂν καὶ κάμῃ χρεία νὰ ἀποθάνω μὲ ἐσένα, δὲν θέλω σὲ ἀρνηθῆ· Τέτοιας λογῆς εἶπαν καὶ ὅλοι οἱ μαθητάδες.

36 Τότε ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς μετ᾽ αὐτοὺς εἰς ἕνα χωρίον ὁποῦ τὸ ἔλεγαν Γεθσημανῆ· καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· Καθίσετε

ἀπελθὼν προσεύξωμαι ἐκεῖ.

37 Καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ τὲς δύο υἱὲς Ζεβεδαίȣ, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν.

38 Τότε λέγει αὐτοῖς· Περίλυπός ἐςιν ἡ ψυχή μȣ ἕως θανάτȣ· μείνατε ὧδε, καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμȣ̃.

39 Καὶ προελθὼν μικρὸν, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτȣ̃, προσευχόμενος, καὶ λέγων· Πάτερ μȣ, εἰ δυνατόν ἐςι, παρελθέτω ἀπ' ἐμȣ̃ τὸ ποτήριον τȣ̃το· πλὴν ἐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.

40 Καὶ ἔρχεται πρὸς τὲς μαθητὰς, καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμȣ̃;

41 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

42 Πάλιν ἐκ δευτέρȣ ἀπελθὼν προσηύξατο, λέγων· Πάτερ μȣ, εἰ ἐ δύναται τȣ̃το τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμȣ̃ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθήτω τὸ θέλημά σȣ.

43 Καὶ ἐλθὼν εὑρίσκει αὐτὲς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι.

44 Καὶ ἀφεὶς αὐτὲς ἀπελ-

αὐτȣ̃, ἕως ὁπȣ̃ να ὑπάγω νὰ προσευχηθῶ.

37 Καὶ ἐπῆρε τὸν Πέτρον καὶ τὲς δύο υἱὲς τοῦ Ζεβεδαίȣ, καὶ ἄρχισε νὰ λυπᾶται καὶ νὰ ἀδημονᾷ.

38 Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἰησȣ̃ς· Πολλὰ λυπᾶται ἡ ψυχή μȣ μέχρι θανάτȣ· ἀπομείνετε ἐδῶ, καὶ ἀγρυπνᾶτε μὲ τοῦ λόγȣ μȣ.

39 Καὶ ἐπῆγεν ὀμπρὸς καμπόσον, καὶ ἔπεσε πίκωπα, καὶ ἐπροσεύχετον, καὶ ἔλεγεν· Ὦ πάτερ μȣ, ἂν εἶναι δυνατὸν, ἂς περάσῃ ἐτοῦτο τὸ ποτῆρι ἀπὸ λόγȣ μȣ· ὅμως ὄχι καθὼς θέλω ἐγὼ, ἀλλὰ καθὼς θέλεις ἐσύ.

40 Καὶ ἔρχεται εἰς τοὺς μαθητάδες, καὶ εὑρίσκει τȣς ὁποῦ ἐκοιμȣ̃νται, καὶ λέγει εἰς τὸν Πέτρον· Τόσον δὲν ἐδυνηθήκετε μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσετε μετ' ἐμένα;

41 Ἀγρυπνᾶτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν ἐμβῆτε εἰς πειρασμόν· τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀμὴ ἡ σάρκα εἶναι ἀσθενής.

42 Πάλιν δεύτερον ἐπῆγε καὶ ἐπροσευχήθη, λέγοντας· Ὦ πατέρα μȣ, ἀνίσως καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ἐτοῦτο τὸ ποτήριον νὰ περάσῃ ἀπ' ἐμένα, ἂν δὲν τὸ πίω, ἂς γένῃ τὸ θέλημά σȣ.

43 Καὶ ἦλθε πάλιν, καὶ τοὺς εὕρηκεν ὁποῦ ἐκοιμοῦνταν· διατὶ ἦταν τὰ μάτιά τȣς βαρεμένα.

44 Καὶ ἀφίνωντάς τȣς πά-

θὼν πάλιν, προσηύξατο ἐκ τρίτου, τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

45 Τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν, καὶ ἀναπαύεσθε· ἰδοὺ, ἤγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἁμαρτωλῶν.

46 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με.

47 Καὶ ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ, Ἰούδας εἷς τῶν δώδεκα ἦλθε, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ.

48 Ὁ δὲ παραδιδοὺς αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον, λέγων· Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτόν.

49 Καὶ εὐθέως προσελθὼν τῷ Ἰησοῦ, εἶπε· Χαῖρε ῥαββί. Καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; Τότε προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.

51 Καὶ ἰδοὺ, εἷς τῶν μετὰ Ἰησοῦ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἀπέσπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ· καὶ πατάξας τὸν δοῦλον τοῦ

λιν, ἐπῆγε καὶ ἐπροσευχήθηκε τρίτον, λέγωντας τὸν αὐτὸν λόγον.

45 Τότε ἦλθεν εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους· Κοιμᾶσθε τὸ λοιπὸν, καὶ ἀναπαύεσθε· νὰ, ὁποῦ ἐσήμωσεν ἡ ὥρα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χέρια ἁμαρτωλῶν.

46 Σηκωθῆτε, ἂς ὑπάγωμεν ἀπ' ἐδῶ· νὰ ὁποῦ ἐσήμωσε ἐκεῖνος, ὁποῦ μέλλει νὰ μὲ παραδώσῃ.

47 Καὶ ἀκόμι τὸ ἔλεγε, καὶ νὰ, ὁ Ἰούδας ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα καὶ ἔφθασε, καὶ μετ' αὐτὸν πολὺ πλῆθος μὲ σπαθία καὶ μὲ ξύλα, ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους τοῦ λαοῦ.

48 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδε, τοὺς ἔδωκε σημάδι, λέγωντας· Ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγὼ φιλήσω, ἐκεῖνος εἶναι· πιάσετέ τον.

49 Καὶ παρευθὺς ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπε· Χαῖρε, διδάσκαλε· Καὶ τὸν ἐφίλησε.

50 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· Ὦ φίλε, εἰς ποῖον ἦλθες; Τότε ἐπῆγαν κοντὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἅπλωσαν τὰ χέρια τους ἀπάνω του, καὶ ἐπίασάν τον.

51 Καὶ νὰ, ἕνας ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἦταν ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰησοῦν, ἁπλώνωντας τὸ χέρι του, εὔγαλεν τὸ μαχαίριόν του· καὶ ἐκτύ-

ἀρχιερέως, ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ
ὠτίον.
52 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· Ἀπόστρεψόν σου τὴν μά-
χαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς·
πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαι-
ραν, ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται.
53 Ἢ δοκεῖς, ὅτι οὐ δύναμαι
ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα
μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους
ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;
54 Πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ
γραφαὶ, ὅτι οὕτω δεῖ γενέσ-
θαι;
55 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶπεν
ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις· Ὡς ἐπὶ
ληστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαι-
ρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με·
καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἐκαθε-
ζόμην διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ,
καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με.
56 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν,
ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ
τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μαθη-
ταὶ πάντες, ἀφέντες αὐτὸν,
ἔφυγον.
57 Οἱ δὲ κρατήσαντες τὸν
Ἰησοῦν, ἀπήγαγον πρὸς Καϊά-
φαν τὸν ἀρχιερέα, ὅπου οἱ
γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτε-
ροι συνήχθησαν.
58 Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει
αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν, ἕως
τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως·
καὶ εἰσελθὼν ἔσω, ἐκά-
θητο μετὰ τῶν ὑπηρε-

πησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως,
καὶ ἔκοψε τὸ αὐτί του.
52 Τότε τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς·
Γύρισε τὸ μαχαιριόν σου εἰς τὸν
τόπον του· διατὶ ὅσοι κτυπήσουν
μὲ μαχαίριον, μὲ μαχαίριον
θέλουν χαλασθῆ·
53 Ἢ λογιάζεις, ὅτι δὲν δύ-
ναμαι τῶρα νὰ παρακαλέσω
τὸν πατέρα μου, καὶ θέλει μοῦ
παραστήσει περισσότερους παρὰ
δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;
54 Πῶς τὸ λοιπὸν θέλουσι
τελειωθῆ αἱ γραφαὶ, ὅτι τέ-
τοιας λογῆς πρέπει νὰ γένῃ;
55 Εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν
εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν λαόν·
Ὡσὰν εἰς ληστὴν εὐγήκετε καὶ
ἤλθετε μὲ σπαθία καὶ μὲ
ξύλα νὰ μὲ πιάσετε· ὅλην τὴν
ἡμέραν ἐκάθουμουν μετὰ σᾶς
διδάσκωντας εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ
δὲν μὲ ἐπιάνετε·
56 Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε,
διὰ νὰ τελειωθοῦσιν αἱ γραφαὶ
τῶν προφητῶν· Τότε τὸν ἀφη-
σαν οἱ μαθητάδες ὅλοι, καὶ
ἔφυγαν.
57 Καὶ ἐκεῖνοι πιάνοντες
τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν
Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ἐκεῖ
ὁποῦ ἦταν οἱ γραμματεῖς καὶ
οἱ πρεσβύτεροι μαζωμένοι.
58 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν
ἀκολούθαν ἀπὸ μακρὰ, ἕως
εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρ-
χιερέως· καὶ ἐμβαίνων-
τας μέσα, ἐκάθισε ὁμοῦ

τῶν, ἰδεῖν τὸ τέλος.
59 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον
ὅλον ἐζήτουν ψευδομαρτυρίαν
κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν
θανατώσωσι·
60 Καὶ οὐχ εὗρον· καὶ πολ-
λῶν ψευδομαρτύρων προσελ-
θόντων, οὐχ εὗρον· ὕστερον δὲ
προσελθόντες δύο ψευδομάρ-
τυρες,
61 Εἶπον· Οὗτος ἔφη· Δύ-
ναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ
Θεοῦ, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰ-
κοδομῆσαι αὐτόν.
62 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιε-
ρεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Οὐδὲν ἀπο-
κρίνῃ; τί οὗτοί σου καταμαρτυ-
ροῦσιν;
63 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα.
Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς, εἶ-
πεν αὐτῷ· Ἐξορκίζω σε κατὰ
τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν
εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς
τοῦ Θεοῦ.
64 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ᾿
ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀν-
θρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν
τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον
ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.
65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε
τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, λέγων· Ὅτι
ἐβλασφήμησε· τί ἔτι χρείαν

μὲ τοὺς δουλευτάδες, νὰ εἰδῇ τὸ
τέλος.
59 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
πρεσβύτεροι καὶ ὅλη ἡ σύναξις
ἐγύρευαν ψευδομαρτυρίαν ἐν-
αντίον τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ τὸν
θανατώσουν·
60 Καὶ δὲν εὐρῆκαν· ἀγ-
καλὰ καὶ πολλοὶ ψευδομάρ-
τυρες νὰ ἦλθαν, ὅμως δὲν εὐρῆ-
καν· ἀμὴ ὕστερα ἦλθαν δύο
ψευδομάρτυρες,
61 Καὶ εἶπαν· Ἐτοῦτος εἶ-
πεν· Ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ χαλάσω
τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τρεῖς
ἡμέραις νὰ τὸν κτίσω.
62 Καὶ ἐσηκώθη ὁ ἀρχιε-
ρεὺς, καὶ λέγει του· Δὲν ἀποκρί-
νεσαι; τί εἶναι ἐτοῦτα ὁποῦ
μαρτυροῦν ἐναντίον σου;
63 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπαινε·
Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ
εἶπεν του· Ἐξορκίζω σε εἰς τὸν
Θεὸν τὸν ζῶντα, νὰ μᾶς εἰπῇς,
ἂν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς
τοῦ Θεοῦ.
64 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Ἐσὺ
τὸ εἶπες· ὅμως λέγω σας, ἀπὸ
τώρα καὶ ὀμπροστὰ θέλετε
εἰδῇ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ
κάθεται ἀπὸ τὴν δεξιὰν τῆς
δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἔρ-
χεται ἀπάνω εἰς τὰ σύννεφα
τοῦ οὐρανοῦ.
65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε
τὰ φορέματά του, καὶ εἶπεν· Ὅτι
ἐβλασφήμησε· τί χρεία μᾶς

ἔχομεν μαρτύρων; ἴδε, νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ.

66 Τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέντες, εἶπον· Ἔνοχος θανάτου ἐστί.

67 Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν,

68 Λέγοντες· Προφήτευσον ἡμῖν Χριστὲ, τίς ἐστιν ὁ παίσας σε.

69 Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη, λέγουσα· Καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου.

70 Ὁ δὲ ἠρνήσατο ἔμπροσθεν πάντων, λέγων· Οὐκ οἶδα τί λέγεις.

71 Ἐξελθόντα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πυλῶνα, εἶδεν αὐτὸν ἄλλη, καὶ λέγει τοῖς ἐκεῖ· Καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

72 Καὶ πάλιν ἠρνήσατο μεθ᾽ ὅρκου· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον.

73 Μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἑστῶτες, εἶπον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ·

74 Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν· Ὅτι οὐκ

κάμνουσι πλέον μάρτυρες; νὰ, ὁποῦ ἀκούσετε τῶρα τὴν βλασφημίαν του.

66 Τί σᾶς φαίνεται; Καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπαν· Ἄξιος εἶναι θανάτου.

67 Τότε τὸν ἔπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν ἐῤῥάπισαν· καὶ ἄλλοι τὸν ἐκτυποῦσαν μὲ ῥαβδία,

68 Καὶ τοῦ ἔλεγαν· Προφήτευσέ μας Χριστὲ, ποῖος εἶναι ὁποῦ σὲ ἐκτύπησε.

69 Καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθουνταν ἔξω εἰς τὴν αὐλήν· καὶ ἔρχεται μία δουλευτροποῦλα, καὶ λέγει του· Καὶ σὺ ὁμοῦ ἦσουν μὲ τὸν Ἰησοῦν τὸν Γαλιλαῖον.

70 Καὶ αὐτὸς ἀρνήθηκεν ἐμπροστὰ εἰς ὅλους, καὶ ἔλεγε· Δὲν ἰξεύρω τί λέγεις.

71 Καὶ εὐγένωντας ἔξω εἰς τὴν θύραν, τὸν εἶδεν ἄλλη, καὶ λέγει εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ· Καὶ ἐτοῦτος ὁμοῦ ἦτον μὲ τὸν Ἰησοῦν, τὸν Ναζωραῖον.

72 Καὶ πάλιν ἀρνήθηκε μὲ ὅρκον· Ὅτι δὲν ἰξεύρω τὸν ἄνπον.

73 Καὶ εἰς ὀλίγον ὕστερα ἐπῆγαν κοντά του ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐστέκουνταν ἐκεῖ, καὶ λέγουν τοῦ Πέτρου· Ἀλήθεια, καὶ σὺ ἀπ᾽ αὐτοὺς εἶσαι· διατὶ τὸ ὁμίλημά σου σὲ φανερώνει.

74 Τότε ἄρχισε νὰ ἀναθεματίζῃ τοῦ λόγου του, καὶ νὰ

οἶδα τὸν ἄνθρωπον· Καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

75 Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος τοῦ Ἰησοῦ, εἰρηκότος αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.

ὀμώνη· Ὅτι δὲν ἰξεύρω τὸν ἄνθρωπον· Καὶ παρευθὺς ἐλάλησεν ὁ πετεινός.

75 Καὶ ὁ Πέτρος ἐθυμήθη τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ, ὁποῦ τοῦ εἶπεν· Ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς, τρεῖς φοραῖς θέλεις μὲ ἀρνηθῇ· Καὶ εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἔκλαυσε πικρά.

Κεφ. κζ΄. 27.

ΠΡωΐας δὲ γενομένης, συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε θανατῶσαι αὐτόν.

2 Καὶ δήσαντες αὐτὸν, ἀπήγαγον, καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι.

3 Τότε ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, ὅτι κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς, ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις,

4 Λέγων· Ἥμαρτον, παραδοὺς αἷμα ἀθῷον. Οἱ δὲ εἶπον· Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει·

5 Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ, ἀνεχώρησε· καὶ ἀπελθὼν, ἀπήγξατο.

6 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια, εἶπον· Οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορ-

ΚΑὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, ἐσυμβουλεύθηκαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, νὰ τὸν θανατώσουν.

2 Καὶ δένοντές τον, τὸν ἐπῆγαν, καὶ τὸν ἐπαράδωκαν εἰς τὸν Πόντιον Πιλάτον τὸν ἡγεμόνα.

3 Τότε ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰούδας, ὁποῦ τὸν ἐπαράδωκεν, ὅτι κατεκρίθη, ἐμελανόησε, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω τὰ τριάντα ἀργύρια εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους,

4 Λέγοντας· Ἔσφαλα, ὁποῦ ἐπρόδωσα αἷμα ἀθῷον· Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Τί μᾶς μέλει ἡμᾶς; σὺ ὄψει.

5 Καὶ ἔρριξε τὰ ἀργύρια μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ ἀνεχώρησε· καὶ ἐπῆγε, καὶ ἐκρεμάσθη.

6 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐπῆραν τὰ ἀργύρια, καὶ εἶπαν· Δὲν πρέπει νὰ τὰ βάλλωμεν αὐτὰ εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς ἐκ-

βανᾶν· ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐστι.

7 Συμβούλιον δὲ λαβόντες, ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις.

8 Διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος, ἀγρὸς αἵματος, ἕως τῆς σήμερον.

9 (Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.

10 Καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος.)

11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· Σὺ λέγεις.

12 Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

13 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι;

14 Καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα· ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν.

15 Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕνα τῷ

κλησίας· ἐπειδὴ εἶναι τιμὴ αἵματος.

7 Καὶ ὡσὰν ἐσυμβουλεύθηκαν, ἀγόρασαν μετ' ἐκεῖνα τὸ χωράφι τοῦ κεραμέως, νὰ θάπτουν τοὺς ξένους.

8 Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη τὸ χωράφι ἐκεῖνο, χωράφι αἵματος, ἕως τὴν σήμερον.

9 (Τότε ἐτελειώθη ἐκεῖνο, ὅπου ἐλαλήθη διὰ μέσου Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λέγωντας· Καὶ ἐπῆραν τὰ τριάντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, τὸν ὁποῖον ἐτίμησαν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

10 Καὶ ἐδῶκάν τα εἰς τὸ χωράφι τοῦ κεραμέως, καθὼς μὲ ἐπαράγγειλεν ὁ Κύριος.)

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη ὀμπροστὰ εἰς τὸν ἡγεμόνα, καὶ ἐρώτησέν τον ὁ ἡγεμὼν, λέγωντας· Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· Σὺ εἶπας.

12 Καὶ ἐκεῖ, ὅπου τὸν κατηγοροῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, δὲν ἀπεκρίθηκε τίποτες.

13 Τότε τοῦ λέγει ὁ Πιλάτος· Δὲν ἀκούεις πόσα μαρτυροῦν ἐναντία σου;

14 Καὶ δὲν τοῦ ἀπεκρίθη καθόλου εἰς κανένα λόγον· τόσον ὅπου ἐθαύμασεν ὁ ἡγεμὼν πολλά.

15 Καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν εἶχαν συνήθειαν, νὰ ἐλευθερώνῃ

ὄχλῳ δέσμιον, ὃν ἤθελον.

ὁ ἡγεμὼν ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τοὺς δεμένους διὰ τὸν ὄχλον, ὅποιον ἤθελαν.

16 Εἶχον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραββᾶν.

16 Καὶ τότε εἶχαν δεμένον κάποιον ὀνομαστὸν, ὁποῦ ἐλεγουνταν Βαραββᾶν.

17 Συνηγμένων οὖν αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββᾶν, ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;

17 Ὅταν λοιπὸν ἐσυναθροίσθηκαν, λέγει τους ὁ Πιλάτος· ποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω; τὸν Βαραββᾶν, ἢ τὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ λέγεται Χριστός;

18 Ἤδει γάρ, ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν.

18 Διατὶ ἴξευρεν, ὅτι ἀπὸ τὸν φθόνον τους τὸν ἐπαράδωκαν (οἱ ἀρχιερεῖς.)

19 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, λέγουσα· Μηδέν σοι καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν.

19 Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς εἰς τὸ κριτήριόν του, τοῦ ἐμήνυσεν ἡ γυναῖκά του, καὶ τοῦ λέγει· Νὰ μὴν ἔχῃς ἐσὺ νὰ κάμῃς μὲ τὸν δίκαιον ἐκεῖνον· διατὶ ἐγὼ ἔπαθα πολλὰ σήμερον εἰς τὸ ὄνειρόν μου διὰ λόγου του.

20 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους, ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν.

20 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐκατάπεισαν τὸν λαὸν, νὰ ζητήσουν τὸν Βαραββᾶν, καὶ τὸν Ἰησοῦν νὰ χαλάσουν.

21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον, Βαραββᾶν.

21 Τότε ἀπεκρίθη ὁ ἡγεμὼν, καὶ τοὺς ἐρώτησε· Ποῖον θέλετε ἀπὸ τοὺς δύο νὰ σᾶς ἀπολύσω; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν, Τὸν Βαραββᾶν.

22 Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν, τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· Σταυρωθήτω.

22 Λέγει τους ὁ Πιλάτος· Ἀμὴ τὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ λέγεται Χριστὸς, τί νὰ τὸν κάμω; Λέγουν του ὅλοι, Ἂς σταυρωθῇ.

23 Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη. Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισ-

23 Καὶ ὁ ἡγεμὼν εἶπε· Καὶ τί κακὸν ἔκαμε; Καὶ ἐκεῖνοι

σῶς ἔκραζον, λέγοντες· Σταυ-
ρωθήτω.
24 Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ὅτι
οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θό-
ρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ,
ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέ-
ναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· Ἀθῶός
εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ
δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.

25 Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ
λαὸς, εἶπε· Τὸ αἷμα αὐτοῦ
ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα
ἡμῶν.
26 Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς
τὸν Βαραββᾶν· τὸν δὲ Ἰησοῦν
φραγελλώσας παρέδωκεν, ἵνα
σταυρωθῇ.
27 Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ
ἡγεμόνος, παραλαβόντες τὸν
Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, συνή-
γαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν
σπεῖραν.
28 Καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν,
περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα
κοκκίνην.
29 Καὶ πλέξαντες στέφα-
νον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ κάλα-
μον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ· καὶ
γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐ-
τοῦ, ἐνέπαιζον αὐτῷ, λέγοντες·
Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
30 Καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐ-
τὸν ἔλαβον τὸν κάλαμον, καὶ
ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
31 Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ,
ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα,

ἐφώναξαν περισσά· Ἂς σταυ-
ρωθῇ.
24 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Πιλά-
τος, ὅτι δὲν κάμνει τίποτες,
ἀλλὰ περισσότερον γίνεται
σύγχυσις, ἐπῆρε νερὸν, καὶ
ἔνιψε τὰ χέριά του ὀμπροστὰ εἰς
τὸν λαὸν, λέγωντας· Καθαρὸς
εἶμαι ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου
ἐτούτου· ἐσεῖς ὄψεσθε.
25 Καὶ ἀπεκρίθη ὅλος ὁ
λαὸς, καὶ εἶπε· Τὸ αἷμα αὐτου-
νοῦ ἂς εἶναι ἀπάνω εἰς ἐμᾶς,
καὶ εἰς τὰ παιδιά μας.
26 Τότε τοὺς ἀπόλυσε τὸν
Βαραββᾶν· καὶ τὸν Ἰησοῦν
ἔδειρε, καὶ τοὺς τὸν ἐπαράδωκε,
νὰ σταυρωθῇ.
27 Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ
ἡγεμόνος ἐπῆραν τὸν Ἰησοῦν εἰς
τὸ πραιτώριον, καὶ ἐπεριμάζω-
ξαν ἐκεῖ εἰς αὐτὸν ὅλον τὸ
τάγμα τῶν στρατιωτῶν.
28 Καὶ ἔκδυσάν τον, καὶ τοῦ
ἔβαλλαν κόκκινον φόρεμα.

29 Καὶ ἔπλεξαν καὶ ἕνα στε-
φάνι ἀπὸ ἀγκάθια, καὶ ἔβαλ-
λαν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του· καὶ
εἰς τὸ δεξιόν του χέρι τοῦ ἔδωκαν
ἕνα καλάμι· καὶ ἐγονάτιζαν
ὀμπροστά του, καί τοῦ ἔλεγαν·
Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
30 Καὶ πτύοντές τον, ἐπῆ-
ραν τὸ καλάμι, καὶ τὸν ἐκτυποῦ-
σαν εἰς τὸ κεφάλι.
31 Καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἔπαιξαν,
τὸν ἔκδυσαν τὸ κόκκινον φόρεμα,

καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια
αὐτοῦ· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν
εἰς τὸ ϛαυρῶσαι.
32 Ἐξερχόμενοι δὲ, εὗρον
ἄνθρωπον Κυρηναῖον, ὀνόματι
Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν,
ἵνα ἄρῃ τὸν ϛαυρὸν αὐτοῦ.
33 Καὶ ἐλθόντες εἰς τόπον
λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὅς ἐϛι
λεγόμενος κρανίου τόπος,
34 Ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν
ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμέ-
νον· καὶ γευσάμενος, οὐκ
ἤθελε πιεῖν.
35 Σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν,
διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐ-
τοῦ, βάλλοντες κλῆρον· ἵνα
πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ
προφήτου· Διεμερίσαντο τὰ
ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ
τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον
κλῆρον.
36 Καὶ καθήμενοι, ἐτήρουν
αὐτὸν ἐκεῖ.
37 Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω
τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν
αὐτοῦ γεγραμμένην· ΟΥ῟ΤΟΣ
ΕΣΤΙΝ ΙΗΣΟΥ῀Σ Ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩ῀Ν ΙΟΥ-
ΔΑΙΩΝ.
38 Τότε ϛαυροῦνται σὺν
αὐτῷ δύο λῃϛαί· εἷς ἐκ δεξιῶν,
καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων.
39 Οἱ δὲ παραπορευόμενοι

καὶ τὸν ἔνδυσαν πάλιν τὰ
φορέματά τȣ· καὶ τὸν ἐπή-
γεναν νὰ τὸν ϛαυρώσȣν.
32 Καὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ εὔγεναν
ἔξω, εὕρηκαν ἕνα ἄνθρωπον
Κυρηναῖον, τὸ ὄνομά τȣ Σί-
μωνα· ἐτȣ̃τον ἠγγάρευσαν, νὰ
σηκώσῃ τὸν ϛαυρόν τȣ.
33 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς
τὸν τόπον, ὁπȣ̃ ἐλέγȣνταν
Γολγοθᾶ, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ
εἰπῇ κρανίȣ τόπος,
34 Τȣ̃ ἔδωκαν νὰ πιῇ ὀξύ-
δι ἀνακατωμένον μὲ χολήν·
καὶ ὡσὰν τὸ ἐγεύθηκε, δὲν
ἤθελε νὰ τὸ πιῇ.
35 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐϛαύρωσαν,
ἐμοίρασαν τὰ φορέματά τȣ,
ῥίχνοντες κλήρȣς· διὰ νὰ τε-
λειωθῇ ἐκεῖνο, ὁπȣ̃ ἐλαλήθη διὰ
μέσα τοῦ προφήτȣ· Ἐδιαμοι-
ρασθήκασιν τὰ φορέματά μȣ
ἀνάμεσόν τȣς, καὶ εἰς τὴν ἐνδυ-
μασίαν μȣ ἔῤῥιξαν λαχνȣ́ς.
36 Καὶ ἐκάθȣνταν, καὶ
τὸν ἐφύλαγαν ἐκεῖ.
37 Καὶ ἔβαλλαν ἀπάνω
εἰς τὸ κεφάλι τȣ τὴν ἀφορμήν τȣ
γεγραμμένην· ΕΤΟΥ῟ΤΟΣ
ΕΙ῀ΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥ῀Σ Ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩ῀Ν ΙΟΥ-
ΔΑΙΩΝ.
38 Τότε ἐϛαυρώθηκαν ὁμȣ̃
μετ᾽ αὐτὸν δύο λῃϛάδες, ἕνας
ἀπὸ τὴν δεξιάν τȣ, καὶ ἄλλος
ἀπὸ τὴν ζερβιάν τȣ.
39 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁπȣ̃ ἐπερνȣ̃-

ἐβλασφήμουν αὐτὸν, κινοῦντες
τὰς κεφαλὰς αὐτῶν,

40 Καὶ λέγοντες· Ὁ κα-
ταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν
ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον
σεαυτόν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ,
κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

41 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ
ἀρχιερεῖς, ἐμπαίζοντες μετὰ
τῶν γραμματέων καὶ πρεσ-
βυτέρων, ἔλεγον·

42 Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν
οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς
Ἰσραήλ ἐστι, καταβάτω νῦν
ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν
αὐτῷ.

43 Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν·
ῥυσάσθω νῦν αὐτὸν, εἰ θέλει
αὐτόν· εἶπε γάρ· Ὅτι Θεοῦ
εἰμι υἱός.

44 Τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ οἱ λη-
σταὶ, οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ,
ὠνείδιζον αὐτῷ.

45 Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας
σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν
τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐννάτης.

46 Περὶ δὲ τὴν ἐννάτην
ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ
μεγάλῃ, λέγων· Ἠλὶ, Ἠλὶ,
λαμὰ σαβαχθανί; τοῦτ᾽ ἔστι,
Θεέ μου, Θεέ μου, ἱνατί με
ἐγκατέλιπες;

47 Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἑστώ-
των ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ὅτι
Ἠλίαν φωνεῖ οὗτος.

σαν εἰς τὴν στράτα, τὸν ἐβλασ-
φημοῦσαν, κουνοῦντες τὰ κεφά-
λιά τους,

40 Καὶ λέγοντες· Ἐσὺ ὁποῦ
χαλνᾷς τὸν ναὸν καὶ εἰς τρεῖς
ἡμέραις τὸν οἰκοδομεῖς, σῶσε
τοῦ λόγου σου· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ
Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν.

41 Ὁμοιοτρόπως καὶ οἱ
ἀρχιερεῖς, παίζοντές τον ὁμοῦ
μὲ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς
πρεσβυτέρους καὶ Φαρισαίους,
ἔλεγαν·

42 Ἄλλους ἔσωσε, καὶ τὸν
ἑαυτόν του δὲν δύνεται νὰ σώσῃ·
ἂν εἶναι βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ,
ἂς κατέβη τώρα ἀπὸ τὸν σταυ-
ρὸν, καὶ θέλομεν τὸν πιστεύσει.

43 Εἰς τὸν Θεὸν ἔχει τὸ
θάῤῥος του· ἂς τὸν γλυτώσῃ
τώρα, ἂν τὸ ἀγαπᾷ· διατὶ
εἶπεν· Ὅτι Θεοῦ υἱὸς εἶμαι.

44 Τὰ ὅμοια τὸν ὀνείδιζαν
καὶ οἱ λησταδες, ὁποῦ ἐσταυρώθη-
καν μαζύ του.

45 Καὶ ἀπὸ τὴν ἕκτην
ὥραν ἔγινε σκότος εἰς ὅλην τὴν
γῆν, ἕως τὴν ἐννάτην.

46 Καὶ κοντὰ εἰς τὴν ἐννά-
την ὥραν ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς μὲ
μεγάλην φωνὴν, καὶ εἶπεν·
Ἠλὶ, Ἠλὶ, λαμὰ σαβαχ-
θανί; τοῦτ᾽ ἔστιν, Θεέ μου,
Θεέ μου, διατί μὲ ἄφησες;

47 Καὶ κάποιοι ἀπὸ ἐκεί-
νους, ὁποῦ ἐστέκουνταν ἐκεῖ,
ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, ἔλεγαν·
Ὅτι τὸν Ἠλίαν φωνάζει.

48 Καὶ εὐθέως δραμὼν εἷς ἐξ αὐτῶν, καὶ λαβὼν σπόγγον, πλήσας τε ὄξους, καὶ περιθεὶς καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτόν.

49 Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· Ἄφες, ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται Ἠλίας σώσων αὐτόν.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα.

51 Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη· καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν·

52 Καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεῴχθησαν· καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη.

53 Καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.

54 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμὸν καὶ τὰ γενόμενα, ἐφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.

55 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ γυναῖκες πολλαὶ, ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι· αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, διακονοῦσαι αὐτῷ.

48 Καὶ παρευθὺς ἔτρεξεν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐπῆρεν ἕνα σφογγάρι, καὶ γεμίζωντάς το ὀξύδι καὶ βάζωντάς το εἰς ἕνα καλάμι, τὸν ἐπότιζεν.

49 Καὶ οἱ ἄλλοι ἔλεγαν· Ἀφῆτε, νὰ εἰδοῦμεν, ἂν ἔρχεται ὁ Ἠλίας νὰ τὸν γλυτώσῃ.

50 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, πάλιν φωνάξας μεγάλην φωνὴν, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα.

51 Καὶ παρευθὺς τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη· καὶ ἡ πέτραις ἐσχίσθηκαν·

52 Καὶ τὰ μνημόρια ἀνοιχθήκασιν· καὶ πολλὰ κορμία τῶν ἀπεθαμμένων ἁγίων ἀναστάθηκαν.

53 Καὶ εὐγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὰ μνήματα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐφάνηκαν εἰς πολλούς.

54 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν ὁμοῦ μὲ αὐτὸν, ὁποῦ ἐφύλαγαν τὸν Ἰησοῦν, βλέποντες τὸν σεισμὸν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνουνταν, ἐφοβήθηκαν κατὰ πολλὰ, καὶ εἶπαν· Ἀληθινὰ Θεοῦ υἱὸς ἦτον ἐτοῦτος.

55 Καὶ ἦταν καὶ γυναῖκαις ἐκεῖ πολλαῖς, ὁποῦ ἔβλεπαν ἀπὸ μακρὰ· αἱ ὁποίαις ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν.

56 Ἐν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

57 Ὀψίας δὲ γενομένης, ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοὔνομα Ἰωσὴφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ.

58 Οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· Τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τὸ σῶμα.

59 Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ.

60 Καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ· καὶ προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν.

61 Ἦν δὲ ἐκεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

62 Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον,

63 Λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν· Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι.

56 Ἀνάμεσα εἰς ταῖς ὁποίαις ἦτον ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσῆ, καὶ ἡ μητέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου.

57 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, τὸ ὄνομά του Ἰωσὴφ, ὁ ὁποῖος ἦτον καὶ αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ.

58 Ἐτοῦτος ἐπῆγεν εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πιλάτος ἐπρόσταξε νὰ τοῦ δωθῇ τὸ κορμί.

59 Καὶ πέρνωντας τὸ κορμὶ ὁ Ἰωσὴφ, τὸ ἐτύλιξε μὲ σινδόνι καθαρόν.

60 Καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὸ καινούριόν του τὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἔσκαψεν εἰς τὴν πέτρα· καὶ κυλῶντας μίαν πέτραν μεγάλην εἰς τὸ στόμα τοῦ μνημείου, ἐδιάβηκεν.

61 Καὶ ἦταν ἐκεῖ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καὶ ἐκάθουνταν ἀγνάντια τοῦ τάφου.

62 Καὶ μεθαύριον, ἡ ὁποῖα εἶναι ὕστερα ἀπὸ τὴν παρασκευὴν, ἐσυναθροίσθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰς τὸν Πιλάτον,

63 Λέγοντες· Αὐθέντη, Ὑθυμηθήκαμεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἀκόμι ζῶντας εἶπεν· Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ἀναστήνομαι.

64 Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας· μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς, κλέψωσιν αὐτὸν, καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ· Ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης.

65 Ἔφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε.

66 Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μετὰ τῆς κουστωδίας.

64 Πρόσταξε λοιπὸν νὰ σφαλισθῆ ὁ τάφος ἕως τὴν τρίτην ἡμέραν· μήπως καὶ οἱ μαθητάδες του ἔλθουν τὴν νύκτα, καὶ τὸν κλέψουν, καὶ εἰποῦσιν εἰς τὸν λαόν· Ἀνεστάθη ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ θέλει εἶσθαι ἡ ὑστερινὴ πλάνη χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτην.

65 Λέγει τους ὁ Πιλάτος· Ἔχετε φύλακας· σύρτε, σφαλίσετέ τον καθὼς ἠξεύρετε.

66 Καὶ ἐκεῖνοι ἐπῆγαν, καὶ ἐσφάλισαν τὸν τάφον, βουλώνοντες τὸν λίθον, μαζὺ μὲ τοὺς φύλακας.

Κεφ. κή. 28.

ΟΨΕ' δὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, θεωρῆσαι τὸν τάφον.

2 Καὶ ἰδοὺ, σεισμὸς ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ.

3 Ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών.

4 Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί.

ΚΑΙ' τὸ σάββατον βράδυ, ὅταν ἄρχισε νὰ χαράξῃ ἡ κυριακὴ, ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἦλθεν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, νὰ εἰδοῦν τὸν τάφον.

2 Καὶ νὰ, καὶ ἐγίνηκεν μεγάλος σεισμός· διατὶ ἄγγελος Κυρίου ἐκατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου, καὶ ἐκάθουνταν ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν.

3 Καὶ ἦτον ἡ ὄψις του ὡσὰν τὴν ἀστραπὴν, καὶ τὸ φόρεμά του ἄσπρον ὡσὰν τὸ χιόνι.

4 Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον αὐτουνοῦ ἐτρόμαξαν ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐφύλαγαν τὸν τάφον, καὶ ἐγίνηκαν ὡσὰν ἀπεθαμμένοι.

5 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἄγγελος, εἶπε ταῖς γυναιξί· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γάρ, ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε.

6 Οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γάρ, καθὼς εἶπε· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος.

7 Καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἰδού, προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε· ἰδού, εἶπον ὑμῖν.

8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔδραμον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.

9 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδού, ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς, λέγων· Χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ.

10 Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβεῖσθε· ὑπάγετε, ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κἀκεῖ με ὄψονται.

11 Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδού, τινὲς τῆς κουστωδίας ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα.

5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπεν εἰς ταῖς γυναίκαις· Μὴ φοβᾶσθε ἐσεῖς· διατὶ ἠξεύρω, ὅτι τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον γυρεύετε.

6 Δὲν εἶναι ἐδῶ· διατὶ ἀνεστάθη, καθὼς εἶπεν· ἐλᾶτε, νὰ εἰδῆτε καὶ τὸν τόπον, ὁποῦ ἐκείτετο ὁ Κύριος.

7 Καὶ ὀγλίγωρα σύρτε, καὶ εἰπέτε τοὺς μαθητάδες του, ὅτι ἀνέστη ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ νά, ὁποῦ ὑπάγει προτίτερα ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θέλετε τὸν εἰδῆ· νά, ὁποῦ σᾶς τὸ εἶπα.

8 Καὶ εὐγῆκαν ὀγλίγωρα ἀπό τὸ μνῆμα μὲ φόβον καὶ μὲ μεγάλην χαρὰν, καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸ εἰποῦσι εἰς τοὺς μαθητάδες του.

9 Καὶ καθὼς ἐπήγεναν νὰ τὸ εἰποῦν εἰς τοὺς μαθητάδες του, νά, καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ ταῖς ἀπάντησε, καὶ ταῖς εἶπε· Χαίρεσθε· Καὶ ἐκείναις ἐπῆγαν κοντά, καὶ ἐπίασαν τὰ ποδάριά του, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

10 Τότε ταῖς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Μὴν φοβᾶσθε· σύρτε, μηνύσετέ το εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἐκεῖ θέλουν μὲ εἰδῆ.

11 Καὶ καθὼς ἐπήγεναν αὐταῖς εἰς τὴν πόλιν, νά, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ὁποῦ ἐφύλαγαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἶπαν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς ὅλα τὰ γενόμενα.

12 Καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, συμβούλιόν τε λαβόντες, ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις,

13 Λέγοντες· Εἴπατε, Ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων.

14 Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν, καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν.

15 Οἱ δὲ, λαβόντες τὰ ἀργύρια, ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν· καὶ διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Ἰουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον.

16 Οἱ δὲ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς.

17 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν.

18 Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

19 Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

20 Διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

12 Καὶ ἐκεῖνοι ἐμαζώχθησαν μὲ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ ἐσυμβουλεύθηκαν, καὶ ἔδωκαν καμπόσα ἄσπρα εἰς τοὺς στρατιώτας,

13 Λέγοντές τους· Εἰπέτε, Ὅτι οἱ μαθητάδες του ἦλθαν τὴν νύκτα, ὅταν ἐκοιμώμασθαν, καὶ τὸν ἔκλεψαν.

14 Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἐμεῖς θέλομεν τὸν καταπείσει, καὶ ἐσᾶς θέλομεν κάμει ἀκινδύνους.

15 Καὶ ἐκεῖνοι, παίρνοντες τὰ ἄσπρα, ἔκαμαν καθὼς τοὺς ἐδίδαξαν· καὶ διεφημίσθη ἐτοῦτος ὁ λόγος εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἕως τὴν σήμερον.

16 Καὶ οἱ ἕνδεκα μαθητάδες ἐπῆγαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, ἐκεῖ ὅπου τοὺς ἐδιώρισεν ὁ Ἰησοῦς.

17 Καὶ αὐτοὶ βλέποντές τον, τὸν ἐπροσκύνησαν· ἀμὴ κάποιοι ἀμφίβαλαν.

18 Καὶ πηγένωντας κοντὰ ὁ Ἰησοῦς, τοὺς ἐσύντυχε, καὶ τοὺς εἶπεν· Μοῦ ἐδόθη κάθε ἐξουσία εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν.

19 Ὑπάγετε λοιπὸν, διδάξετε ὅλα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντές τα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

20 Διδάσκοντές τους νὰ φυλάττουν ὅλα ὅσα σᾶς ἐπαράγγειλα· καὶ νὰ, ἐγὼ ὅπου εἶμαι ὁμοῦ μετ' ἐσᾶς ὅλον τὸν καιρὸν ἕως τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

ΤῸ ΚΑΤᾺ ΜΆΡΚΟΝ

ΕΥ᾿ΑΓΓΕ᾿ΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ·

2 Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς
προφήταις· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλ-
λω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ
προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει
τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

3 Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρή-
μῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυ-
ρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρί-
βους αὐτοῦ.
4 Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτί-
ζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κηρύσσων
βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν
ἁμαρτιῶν.
5 Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐ-
τὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα, καὶ
οἱ Ἱεροσολυμῖται· καὶ ἐβαπτί-
ζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ
ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομολογού-
μενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.
6 Ἦν δὲ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος
τρίχας καμήλου, καὶ ζώνην
δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐ-
τοῦ· καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ
μέλι ἄγριον.
7 Καὶ ἐκήρυσσε, λέγων·
Ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπί-

Ἡ Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ
Θεοῦ.
2 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον
εἰς τοὺς προφήτας· Νὰ, ἐγὼ
ὁποῦ στέλλω τὸν ἄγγελόν μου
ὀμπροστά σου, ὁ ὁποῖος θέλει
ἑτοιμάσει τὴν στράτα σου ὀμπρο-
στᾶ σου.
3 Ἡ φωνὴ ἐκείνου ὁποῦ βοᾷ
εἰς τὴν ἔρημον· Ἑτοιμάσετε τὴν
στράταν τοῦ Κυρίου, ἰσιάσετε
τοὺς δρόμους του.
4 Ἦτον ὁ Ἰωάννης ὁποῦ
ἐβάπτιζεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ
ἐκήρυττεν βάπτισμα μετανοίας
εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.
5 Καὶ ἐπάγεναν εἰς αὐτὸν
ὅλη ἡ χώρα τῆς Ἰουδαίας, καὶ οἱ
Ἱεροσολυμῖται· καὶ ἐβαπτί-
ζουνταν ὅλοι εἰς τὸν Ἰορδάνην
ποταμὸν ἀπ' αὐτὸν, ἐξομολογού-
μενοι ταῖς ἁμαρτίαις τους.
6 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτον ἐν-
δυμένος ἀπὸ ταῖς τρίχαις τῆς
καμήλας, καὶ ζωνάρι δερμα-
τένιον εἰς τὴν μέσην του· καὶ
ἔτρωγεν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.
7 Καὶ ἐκήρυττε, λέγοντας·
Ἔρχεται ὁ δυνατώτερός μου ὀπί-

σω μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, κύ-
ψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν
ὑποδημάτων αὐτοῦ.
8 Ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς
ἐν ὕδατι· αὐτὸς δὲ βαπτίσει
ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.
9 Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείναις
ταῖς ἡμέραις, ἦλθεν Ἰησοῦς ἀπὸ
Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας, καὶ
ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου εἰς
τὸν Ἰορδάνην.
10 Καὶ εὐθέως ἀναβαίνων
ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εἶδε σχιζομέ-
νους τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ὡσεὶ περιστερὰν, καταβαῖ-
νον ἐπ' αὐτόν.
11 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ
τῶν οὐρανῶν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου
ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

12 Καὶ εὐθὺς τὸ Πνεῦμα
αὐτὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν ἔρημον.
13 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἡμέρας τεσσαράκοντα, πει-
ραζόμενος ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ·
καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων· καὶ
οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ.
14 Μετὰ δὲ τὸ παραδοθῆ-
ναι τὸν Ἰωάννην, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κηρύσσων
τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας
τοῦ Θεοῦ,
15 Καὶ λέγων· Ὅτι πεπλή-
ρωται ὁ καιρὸς, καὶ ἤγγικεν ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε,
καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.
16 Περιπατῶν δὲ παρὰ

σω μου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι
ἄξιος, νὰ σκύψω νὰ λύσω τὸ
λουρὶ τῶν ὑποδημάτων του.
8 Ἐγὼ σᾶς ἐβάπτισα μὲ
νερόν· ἀμὴ αὐτὸς θέλει σᾶς
βαπτίσει μὲ Πνεῦμα ἅγιον.
9 Καὶ ἔγινεν ἐκείναις ταῖς
ἡμέραις, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ
τὴν Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας,
καὶ ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν Ἰωάν-
νην εἰς τὸν Ἰορδάνην.
10 Καὶ παρευθὺς ἀναβαί-
νωντας ἀπὸ τὸ νερὸν, εἶδε τοὺς
οὐρανοὺς ὁποῦ ἐσχίζουνταν, καὶ
τὸ Πνεῦμα ὁποῦ ἐκατέβαινεν
ὡσὰν περιστέρι ἀπάνω του.
11 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἀπὸ
τοὺς οὐρανοὺς, (ὁποῦ ἔλεγεν·) Ἐσὺ
εἶσαι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπημένος,
εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπαύομαι.
12 Καὶ παρευθὺς τὸ Πνεῦμα
τὸν εὔγαλεν εἰς τὴν ἔρημον.
13 Καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν
ἔρημον σαράντα ἡμέραις, καὶ
ἐπειράζετον ἀπὸ τὸν Σατανᾶ·
καὶ ἦταν μὲ τὰ θηρία· καὶ οἱ
ἄγγελοι τὸν ὑπηρετοῦσαν.
14 Καὶ ὕστερα ἀφ' οὗ ἐπαρα-
δόθη ὁ Ἰωάννης, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἐκή-
ρυττε τὸ εὐαγγέλιον τῆς βα-
σιλείας τοῦ Θεοῦ,
15 Καὶ ἔλεγεν· Ὁ καιρὸς
ἐπληρώθη, καὶ ἡ βασιλεία τοῦ
Θεοῦ ἐσήμωσεν· μετανοήσετε,
καὶ πιστεύετε εἰς τὸ εὐαγγέλιον.
16 Καὶ περιπατῶντας εἰς

τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας,
εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ βάλλοντας
ἀμφίβληστρον ἐν τῇ θαλάσσῃ·
(ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς.)
17 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ
ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλιεῖς
ἀνθρώπων.
18 Καὶ εὐθέως ἀφέντες
τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἠκολούθησαν
αὐτῷ.
19 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν ὀλί-
γον, εἶδεν Ἰάκωβον τὸν τοῦ
Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτοὺς ἐν
τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ
δίκτυα.
20 Καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐ-
τούς· καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα
αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ
μετὰ τῶν μισθωτῶν, ἀπῆλθον
ὀπίσω αὐτοῦ·
21 Καὶ εἰσπορεύονται εἰς
Καπερναούμ· καὶ εὐθέως τοῖς
σάββασιν εἰσελθὼν εἰς τὴν
συναγωγὴν, ἐδίδασκε.
22 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ
τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ δι-
δάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων,
καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

23 Καὶ ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ
αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν πνεύματι
ἀκαθάρτῳ, καὶ ἀνέκραξε,

24 Λέγων· Ἔα, τί ἡμῖν καὶ

τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας,
εἶδε τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ἀνδρέ-
αν τὸν ἀδελφόν του, ὁποῦ ἔρριχναν
τὰ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν·
(διατὶ ἦταν ψαράδες.)
17 Καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς·
Ἐλᾶτε ὀπίσω μου, καὶ θέλω σᾶς
κάμει νὰ γενῆτε ψαράδες ἀν-
θρώπων.
18 Καὶ παρευθὺς ἀφίνον-
τες τὰ δίκτυά τους, τὸν ἀκολού-
θησαν.
19 Καὶ πηγένωντας ὀλίγον
ἐμπροστίτερα, εἶδε τὸν Ἰάκωβον
τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τὸν
Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν του, καὶ
ἐτούτους μέσα εἰς τὸ μονόξυλον,
ὁποῦ ἐμπάλωναν τὰ δίκτυα.
20 Καὶ παρευθὺς τοὺς ἔκρα-
ξε· καὶ ἐτοῦτοι ἄφησαν τὸν πα-
τέρα τους τὸν Ζεβεδαῖον μέσα εἰς
τὸ μονόξυλον μαζὺ μὲ τοὺς ἐργά-
τας, καὶ ἐπῆγαν καταπόδι του·
21 Καὶ ἐμβῆκαν μέσα εἰς
τὴν Καπερναούμ· καὶ παρευθὺς
τὰ σάββατα ἐμβῆκε μέσα εἰς
τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐδίδασκε.
22 Καὶ ἐτρόμαζαν εἰς τὴν
διδαχήν του· διατὶ τοὺς ἐδί-
δασκε ὡσὰν ἕνας ὁποῦ ἔχει ἐξου-
σίαν, καὶ ὄχι ὡσὰν οἱ γραμ-
ματεῖς.
23 Καὶ εἰς τὸ συναγώγι τους
ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶ-
χε πνεῦμα ἀκάθαρτον, καὶ
ἔκραξε,
24 Λέγωντας· Ἄφες, τί ἔχεις

σοὶ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι, καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ.

26 Καὶ σπαράξαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, καὶ κράξαν φωνῇ μεγάλῃ, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ.

27 Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; τίς ἡ διδαχὴ ἡ καινὴ αὕτη, ὅτι κατ' ἐξουσίαν καὶ τοῖς πνεύμασι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐπιτάσσει, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

28 Ἐξῆλθε δὲ ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εὐθὺς εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Γαλιλαίας.

29 Καὶ εὐθέως ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου, μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

30 Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα· καὶ εὐθέως λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.

31 Καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν, κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς εὐθέως· καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

32 Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε

νὰ κάμῃς μετ' ἐμᾶς ὦ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες νὰ μᾶς χαλάσῃς; ἰξεύρω σὲ ποῖος εἶσαι, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἐπρόσταξε μὲ ὀργὴν, καὶ εἶπε· Ἀποστομώθητι, καὶ εὖγα ἀπ' αὐτοῦ.

26 Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον τὸν ἐσπάραξε, καὶ ἔκραξε μεγάλην φωνὴν, καὶ εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖνον.

27 Καὶ ἐτρόμαξαν ὅλοι, εἰς τόσον ὁποῦ ἐζητοῦσαν ἀναμεσά τους, καὶ ἔλεγαν· Τί εἶναι ἐτοῦτο; τί εἶναι ἐτούτη ἡ καινούρια διδαχὴ, ὅτι μὲ ἐξουσίαν προστάσσει καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, καὶ τοῦ ὑπακούουσι;

28 Καὶ εὐθὺς εὐγῆκεν ἡ φήμη του εἰς ὅλα τὰ περίχωρα τῆς Γαλιλαίας.

29 Καὶ παρευθὺς, ὁποῦ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Ἀνδρέου, μαζὺ μὲ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην.

30 Καὶ ἡ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἐκείτετον θερμασμένη· καὶ παρευθὺς τοῦ εἶπασι δι' αὐτήν.

31 Καὶ παγένωντας κοντὰ, τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἐσήκωσε· καὶ παρευθὺς τὴν ἄφησεν ἡ θέρμη· καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

32 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασε,

ἔδυ ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους.

33 Καὶ ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν.

34 Καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις· καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλε, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν.

35 Καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς, ἐξῆλθε· καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, κἀκεῖ προσηύχετο.

36 Καὶ κατεδίωξαν αὐτὸν ὁ Σίμων καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ.

37 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν, λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι πάντες ζητοῦσί σε.

38 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἄγωμεν εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα κἀκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξελήλυθα.

39 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.

40 Καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν λεπρὸς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ· Ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

41 Ὁ δὲ Ἰησοῦς σπλαγχνι-

καὶ ὁ ἥλιος ἐβασίλευε, ἔφεράν τον ὅλους τοὺς ἀσθενημένους, καὶ τοὺς δαιμονισμένους.

33 Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἦτον μαζωμένη εἰς τὴν θύραν.

34 Καὶ ἰάτρευσε πολλοὺς, ὅπου ἦταν ἄῤῥωστοι ἀπὸ διάφοραις ἀσθένειαις· καὶ πολλὰ δαιμόνια εὔγαλε, καὶ δὲν τὰ ἄφινε νὰ λαλοῦσιν, ὅτι τὸν ἰξεύρασι.

35 Καὶ τὸ ταχὺ πολλὰ τὴν αὐγὴν ἐσηκώθη, καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα ἔρημον τόπον, καὶ ἐκεῖ ἐπροσεύχετον.

36 Καὶ ἐπῆγε καταπόδι του ὁ Σίμων καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἦταν μαζύ του.

37 Καὶ ὡσὰν τὸν ηὗραν, τοῦ λέγουσιν· Ὅτι ὅλοι σὲ γυρεύουν.

38 Καὶ λέγει τους· Ἂς ὑπᾶμεν εἰς ταῖς χώραις, ὅπου εἶναι ἐδῶ κοντὰ, διὰ νὰ κηρύξω καὶ ἐκεῖ· ὅτι διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν ἐξέβηκα.

39 Καὶ ἐκήρυττεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους, εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εὔγαλε τὰ δαιμόνια.

40 Καὶ ἔρχεται εἰς αὐτὸν ἕνας λεπρὸς, καὶ τὸν ἐπαρακάλει καὶ ἐγονάτισε, καὶ λέγει του· Ὅτι, ἂν θέλῃς, ἠμπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐσπλαγ-

σθεὶς, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Θέλω, καθαρίσθητι.

42 Καὶ εἰπόντος αὐτοῦ, εὐθέως ἀπῆλθεν ἀπ᾽ αὐτοῦ ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

43 Καὶ ἐμβριμησάμενος αὐτῷ, εὐθέως ἐξέβαλεν αὐτόν·

44 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ὅρα μηδενὶ μηδὲν εἴπῃς· ἀλλ᾽ ὕπαγε, σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου, ἃ προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

45 Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἤρξατο κηρύσσειν πολλὰ, καὶ διαφημίζειν τὸν λόγον, ὥστε μηκέτι αὐτὸν δύνασθαι φανερῶς εἰς πόλιν εἰσελθεῖν· ἀλλ᾽ ἔξω ἐν ἐρήμοις τόποις ἦν, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν.

χνίσθη, καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἐπίασέ τον, καὶ λέγει του· Θέλω νὰ καθαρισθῇς.

42 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶπε, παρευθὺς εὐγῆκεν ἀπ᾽ ἐκεῖνον ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

43 Καὶ προστάζωντάς τον μὲ φοβερισμὸν, παρευθὺς τὸν εὔγαλε·

44 Καὶ λέγει του· Φυλάγου νὰ μὴν εἴπῃς εἰς κανένα τίποτες· ἀλλὰ σύρε, εἰς τὸν ἱερέα δεῖξε τοῦ λόγου σου, καὶ πρόσφερε διὰ τὸν καθαρισμόν σου ἐκεῖνα, ὅπου ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ μαρτυρίαν αὐτῶν.

45 Καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν εὐγῆκεν ἔξω, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ πολλὰ, καὶ νὰ εὐφημίζῃ τὸ πρᾶγμα, τόσον ὅπου δὲν ἠμπόρει ὁ Ἰησοῦς νὰ ἔμβῃ φανερὰ μέσα εἰς καμίαν πόλιν, ἀλλὰ ἦτον ἔξω εἰς ἐρήμους τόπους· καὶ ἤρχουνταν εἰς αὐτὸν ἀπὸ κάθε λογῆς τόπον.

Κεφ. β΄. 2.

ΚΑΙ` πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ δι᾽ ἡμερῶν· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.

2 Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί· ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

ΚΑΙ` πάλιν ὕστερον μὲ καμπόσαις ἡμέραις ἐμβῆκεν μέσα εἰς τὴν Καπερναοὺμ· καὶ ἀκούσθη, ὅτι εἶναι εἰς τὸ σπῆτι.

2 Καὶ παρευθὺς ἐμαζώχθηκαν πολλοὶ, ὅπου δὲν τοὺς ἐχωροῦσαν οὐδὲ οἱ τόποι ὅπου ἦταν ὀμπροστὰ εἰς τὴν θύραν· καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὸν λόγον.

3 Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν, παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων.

4 Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν· καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ᾽ ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

5 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

6 Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·

7 Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός;

8 Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

9 Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι, καὶ ἆρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει;

10 Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι

3 Καὶ ἦλθασιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔφεραν ἕνα παράλυτον, τὸν ὁποῖον ἐσήκωναν τέσσαρες.

4 Καὶ μὴν ἠμποροῦντες νὰ τὸν σημώσουν ἀπὸ τὸν λαὸν, ἐξεστέγασαν τὸ σκέπασμα τοῦ σπητίου ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον· καὶ ἀνοίξαντες ἐκρέμασαν τὸ κρεββάτι, ὁποῦ ἐκείτετον μέσα ὁ παράλυτος.

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡσὰν εἶδε τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει εἰς τὸν παράλυτον· Τέκνον, σοῦ εἶναι συγχωρημέναις αἱ ἁμαρτίαις σου.

6 Καὶ ἦταν κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθουνταν, καὶ ἐδιαλογίζουνταν μέσα εἰς ταῖς καρδίαις τους·

7 Τί βλασφημᾷ ἐτοῦτος τέτοιας λογῆς βλασφημίαις; ποῖος ἠμπορεῖ νὰ συγχωρέσῃ ἁμαρτίαις, παρὰ μόνος ὁ Θεός;

8 Καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντας διὰ τοῦ πνεύματός του, ὅτι ἔτζι διαλογίζουνται μέσα τους, λέγει τους· Διατί λογιάζετε τοῦτα μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας;

9 Τί εἶναι εὐκολώτερον, νὰ εἰπῶ εἰς τὸν παράλυτον, Σοῦ εἶναι συγχωρημέναις ἡ ἁμαρτίαις σου· ἢ νὰ εἰπῶ· Σήκω, καὶ ἔπαρε τὸ κρεββάτι σου, καὶ περιπάτει;

10 Καὶ διὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξου-

ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας· (λέγει
τῷ παραλυτικῷ·)

11 Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ
ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ
ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.
12 Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ
ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν
ἐναντίον πάντων· ὥστε ἐξίστασθαι
πάντας, καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν,
λέγοντας· Ὅτι οὐδέποτε οὕτως
εἴδομεν.

13 Καὶ ἐξῆλθε πάλιν παρὰ
τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶς ὁ
ὄχλος ἤρχετο πρὸς αὐτὸν, καὶ
ἐδίδασκεν αὐτούς.
14 Καὶ παράγων εἶδε Λευῒν
τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καθήμενον
ἐπὶ τὸ τελώνιον· καὶ λέγει
αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι. Καὶ
ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατα-
κεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ
αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τελῶναι καὶ
ἁμαρτωλοὶ συνανέκειντο τῷ
Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ· ἦσαν γὰρ πολλοὶ, καὶ
ἠκολούθησαν αὐτῷ.
16 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ
οἱ Φαρισαῖοι ἰδόντες αὐτὸν
ἐσθίοντα μετὰ τῶν τελωνῶν
καὶ ἁμαρτωλῶν, ἔλεγον τοῖς
μαθηταῖς αὐτοῦ· Τί ὅτι μετὰ
τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν
ἐσθίει καὶ πίνει;
17 Καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς, λέ-

σίαν νὰ συγχωρᾷ ἁμαρτίαις
ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· (λέγει εἰς
τὸν παράλυτον·)
11 Ἐσένα λέγω, σήκω, καὶ
ἔπαρε τὸ κρεββάτι σου καὶ
σύρε εἰς τὸ σπῆτί σου.
12 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη,
καὶ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι του,
καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὀμπροστὰ εἰς
ὅλους· ὁποῦ ὅλοι ἐτρόμαξαν καὶ
ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλε-
γαν· Ὅτι ποτὲ δὲν εἴδαμεν
τέτοιον πρᾶγμα.
13 Καὶ πάλιν εὐγῆκεν ἔξω
καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ παραγιάλι·
καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἤρχετον εἰς
αὐτὸν, καὶ τοὺς ἐδίδασκε.
14 Καὶ περνῶντας ὁ Ἰησοῦς
εἶδε τὸν Λευῒ τὸν υἱὸν τοῦ
Ἀλφαίου, ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸ
κουμέρκι, καὶ λέγει του· Ἀκο-
λούθα μου· Καὶ ἐσηκώθη καὶ
τοῦ ἀκολούθησε.
15 Καὶ ὅταν ἐκάθετον εἰς
τὸ τραπέζι εἰς τὸ σπῆτί του,
πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ
ἤρχουνταν καὶ ἐκάθουνταν μαζὺ
μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ μὲ τοὺς
μαθητάδες του· διατὶ ἦταν
πολλοὶ, καὶ τοῦ ἀκολούθησαν.
16 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ
οἱ Φαρισαῖοι βλέποντές τον
ὁποῦ ἔτρωγε μὲ τοὺς τελῶνας
καὶ ἁμαρτωλοὺς, ἔλεγαν εἰς
τοὺς μαθητάδες του· Διατί
ἐκεῖνος τρώγει καὶ πίνει μὲ τοὺς
τελῶνας καὶ ἁμαρτωλούς;
17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκούωντάς το,

γει αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

18 Καὶ ἦσαν οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύοντες· καὶ ἔρχονται καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Διατί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσιν, οἱ δὲ σοὶ μαθηταὶ οὐ νηστεύουσι;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ' αὐτῶν ἐστι, νηστεύειν; ὅσον χρόνον μεθ' ἑαυτῶν ἔχουσι τὸν νυμφίον, οὐ δύνανται νηστεύειν·

20 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

21 Καὶ οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μὴ, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.

22 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μὴ, ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον.

τοὺς λέγει· Οἱ γεῤῥοὶ δὲν χρειάζονται ἰατρὸν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἄῤῥωστοι· ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

18 Καὶ οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν Φαρισαίων ἐνήστευαν· καὶ ἔρχουνται καὶ λέγουν του· Διατί οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσι, καὶ οἱ μαθητάδες σου δὲν νηστεύουσι;

19 Καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Μῆνα οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ὅσον εἶναι ὁ νυμφίος μετ' αὐτοὺς, ἠμποροῦν νὰ νηστεύσουν; ὅσον καιρὸν ἔχουσι μαζύ τους τὸν νυμφίον, δὲν ἠμποροῦν νὰ νηστεύσουν·

20 Ἀμὴ θέλουσιν ἔλθη ἡμέραις, ὅταν παρθῇ ἀπ' αὐτοὺς ὁ νυμφίος, καὶ τότε εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις θέλουσι νηστεύσει.

21 Καὶ οὐδὲ κανένας μπαλώνει μπάλωμα ἀπὸ πανὶ καινούριον εἰς φόρεμα παλαιόν· εἰ δὲ μὴ, τὸ καινούριον μπάλωμα χαλᾷ ἀπὸ τὸ παλαιὸν, καὶ γίνεται χειρότερον σχίσμα.

22 Καὶ οὐδὲ κανένας βάλλει νέον κρασὶ εἰς δερμάτια παλαιά· εἰ δὲ μὴ, τὸ νέον κρασὶ σπάζει τὰ δερμάτια, καὶ χύνεται καὶ τὸ κρασὶ, καὶ τὰ δερμάτια χαλοῦνται· ἀλλὰ πρέπει νὰ βάλλῃ τινὰς νέον κρασὶ εἰς δερμάτια καινούρια.

23 Καὶ ἐγένετο παραπορεύεσθαι αὐτὸν ἐν τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων, καὶ ἤρξαντο οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὁδὸν ποιεῖν τίλλοντες τοὺς στάχυας.

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον αὐτῷ· Ἴδε, τί ποιοῦσιν ἐν τοῖς σάββασιν, ὃ οὐκ ἔξεστι;

25 Καὶ αὐτὸς ἔλεγεν αὐτοῖς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε, τί ἐποίησε Δαβὶδ, ὅτε χρείαν ἔσχε, καὶ ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ;

26 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ Ἀβιάθαρ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ οὖσι;

27 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.

28 Ὥστε κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

23 Καὶ ἔτυχεν τὰ σάββατα καὶ ἐπέρναν μέσα ἀπὸ τὰ σπαρτὰ, καὶ ἄρχισαν οἱ μαθητάδες του περιπατῶντες εἰς τὴν στράταν νὰ μαδοῦσι στάχυα.

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ἔλεγαν· Ἴδες, τί κάμνουσι τὰ σάββατα, ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν πρέπει;

25 Καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε· Ποτέ σας δὲν ἐδιαβάσετε, τί ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν εἶχεν ἀνάγκην, καὶ ἐπείνασε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ᾽ αὐτόν;

26 Πῶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀβιάθαρ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ἄλλος ἐξουσίαν νὰ τὰ φάγῃ, παρὰ μοναχὰ οἱ ἱερεῖς, καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἦταν μαζύ του;

27 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγε· Τὸ σάββατον ἔγινε διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.

28 Εἰς τόσον ὁποῦ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος καὶ τοῦ σαββάτου.

Κεφ. γ΄. 3.

ΚΑῚ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος ἐξηραμμένην ἔχων τὴν χεῖρα.

2 Καὶ παρετήρουν αὐτὸν εἰ τοῖς σάββασι θεραπεύσει αὐτὸν, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

ΚΑῚ πάλιν ἐμβῆκε εἰς τὸ συναγώγι, καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν.

2 Καὶ ἐπαραφύλαγαν ἀνίσως καὶ τὸν ἰατρεύσῃ τὸ σάββατον, νὰ τὸν κατηγορήσουν.

3 Καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἐξηραμμένην ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι εἰς τὸ μέσον.

4 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀποκτεῖναι; Οἱ δὲ ἐσιώπων.

5 Καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου· καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

6 Καὶ ἐξελθόντες οἱ Φαρισαῖοι, εὐθέως μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἠκολούθησαν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας,

8 Καὶ ἀπὸ Ἱεροσολύμων, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰδουμαίας, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα, πλῆθος πολὺ, ἀκούσαντες ὅσα ἐποίει, ἦλθον πρὸς αὐτόν.

9 Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, διὰ τὸν ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν.

10 Πολλοὺς γὰρ ἐθεράπευσεν· ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα

3 Καὶ λέγει τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁποῦ ἔχει τὸ χέρι του ξηρόν· Σήκω εἰς τὴν μέσην.

4 Καὶ λέγει τους· Ἐμπορεῖ κανένας τὸ σάββατον νὰ κάμῃ καλὸν, ἢ κακόν; νὰ σώσῃ ἄνθρωπον, ἢ νὰ σκοτώσῃ; Καὶ ἐκεῖνοι ἐσιώπαιναν.

5 Καὶ βλέποντάς τους μὲ θυμὸν, καὶ συλλυπούμενος εἰς τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας τους, λέγει εἰς τὸν ἄνθρωπον· Ἅπλωσε τὸ χέρι σου· καὶ τὸ ἅπλωσε· καὶ ἐκατεστάθη τὸ χέρι του γερρὸν ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.

6 Καὶ παρευθὺς οἱ Φαρισαῖοι ὡσὰν εὐγῆκαν ἔξω, ἐσυμβουλεύθηκαν μὲ τοὺς Ἡρωδιανοὺς ἐναντίον του, πῶς νὰ τὸν χαλάσουν.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε μὲ τοὺς μαθητάδες του εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης· καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν,

8 Καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ ἀπὸ τὴν πέρα μερίαν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, πλῆθος πολὺ, ἀκούσαντες ὅσα ἔκαμνε, ἦλθαν εἰς αὐτόν.

9 Καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του, νὰ τὸν καρτερῇ μονόξυλον διὰ τὸ πλῆθος, νὰ μὴν τὸν στεναχωροῦν.

10 Διατὶ ἰάτρευσε πολλοὺς, εἰς τόσον ὁποῦ ἔπεφταν ἀπάνω

αὐτῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάςιγας.

11 Καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, ὅταν αὐτὸν ἐθεώρει, προσέπιπτεν αὐτῷ, καὶ ἔκραζε, λέγοντα· Ὅτι σὺ εἶ ὁ υἱὸς τῦ Θεῦ.

12 Καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς, ἵνα μὴ αὐτὸν φανερὸν ποιήσωσι.

13 Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ προσκαλεῖται ὓς ἤθελεν αὐτός· καὶ ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν.

14 Καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ὦσι μετ' αὐτῦ, καὶ ἵνα ἀποςέλλῃ αὐτὺς κηρύσσειν,

15 Καὶ ἔχειν ἐξυσίαν θεραπεύειν τὰς νόσυς, καὶ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια.

16 Καὶ ἐπέθηκε τῷ Σίμωνι ὄνομα Πέτρον·

17 Καὶ Ἰάκωβον τὸν τῦ Ζεβεδαίυ, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβυ· (καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα Βοανεργὲς, ὅ ἐςιν, υἱοὶ βροντῆς·)

18 Καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Φίλιππον, καὶ Βαρθολομαῖον, καὶ Ματθαῖον, καὶ Θωμᾶν, καὶ Ἰάκωβον τὸν τῦ Ἀλφαίυ, καὶ Θαδδαῖον, καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην,

19 Καὶ Ἰὺδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ παρέδωκεν αὐτόν· καὶ ἔρχονται εἰς οἶκον.

20 Καὶ συνέρχεται πάλιν

τυ, νὰ τὸν πιάσυν, ὅσοι εἶχαν βλαψήματα.

11 Καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, ὅταν τὸν ἔβλεπαν, ἔπεφταν ὀμπροςά τυ, καὶ ἔκραζαν καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεῦ.

12 Καὶ ὁ Ἰησῦς τὰ ἐπρόπερνεν πολλὰ, νὰ μὴν τὸν φανερώνυσιν.

13 Καὶ ἀνεβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐκάλεσεν ἐκείνυς, ὁπῦ ἤθελε· καὶ ἐπῆγαν εἰς αὐτόν.

14 Καὶ ἔκαμε δώδεκα, νὰ εἶναι μετ' αὐτόν, καὶ διὰ νὰ τὺς ςέλλῃ νὰ κηρύττυσι,

15 Καὶ νὰ ἔχυσιν ἐξυσίαν νὰ ἰατρεύυσι ταῖς ἀσθένειαις, καὶ νὰ ευγάνυν τὰ δαιμόνια.

16 Καὶ ἔβαλεν τοῦ Σίμωνος τὸ ὄνομα Πέτρον·

17 Καὶ Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τῦ Ζεβεδαίυ, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τῦ Ἰακώβυ, (καὶ τὺς ὀνόμασε Βοανεργὲς, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ υἱὺς βροντῆς·)

18 Καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Φίλιππον, καὶ Βαρθολομαῖον, καὶ Ματθαῖον, καὶ Θωμᾶν, καὶ Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίυ, καὶ Θαδδαῖον, καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην,

19 Καὶ Ἰὺδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπαράδωκε· καὶ ἀπέκει ἦλθαν εἰς τὸ σπῆτι.

20 Καὶ πάλιν ἐμαζώχθηκεν

ὄχλος, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς μήτε ἄρτον φαγεῖν.

21 Καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ' αὐτοῦ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γάρ· Ὅτι ἐξέστη.

22 Καὶ οἱ γραμματεῖς οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβάντες, ἔλεγον· Ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

23 Καὶ προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἐν παραβολαῖς ἔλεγεν αὐτοῖς· Πῶς δύναται σατανᾶς σατανᾶν ἐκβάλλειν;

24 Καὶ ἐὰν βασιλεία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ βασιλεία ἐκείνη·

25 Καὶ ἐὰν οἰκία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ οἰκία ἐκείνη·

26 Καὶ εἰ ὁ σατανᾶς ἀνέστη ἐφ' ἑαυτὸν καὶ μεμέρισται, οὐ δύναται σταθῆναι, ἀλλὰ τέλος ἔχει.

27 Οὐ δύναται οὐδεὶς τὰ σκεύη τοῦ ἰσχυροῦ, εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον τὸν ἰσχυρὸν δήσῃ· καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει.

28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τὰ ἁμαρτήματα τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ βλασφημίαι ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν·

πολὺς ὄχλος, τόσον ὁποῦ δὲν ἠμποροῦσαν μήτε νὰ φᾶσι ψωμί.

21 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν οἱ ἐδικοί του, εὐγῆκαν ἔξω νὰ τὸν πιάσουν· διατὶ ἔλεγαν· Πῶς εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

22 Καὶ οἱ γραμματεῖς, ὁποῦ ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἔλεγαν· Ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει· καὶ ὅτι μὲ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων εὐγάνει τὰ δαιμόνια.

23 Καὶ προσκαλῶντάς τους, τοὺς ἔλεγε μὲ παραβολαῖς· Πῶς ἠμπορεῖ νὰ διώξῃ ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν;

24 Καὶ ἐὰν μία βασιλεία μοιρασθῇ εἰς τοῦ λόγου της, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ ἡ βασιλεία ἐκείνη.

25 Καὶ ἐὰν ἕνα σπῆτι μοιρασθῇ εἰς τοῦ λόγου του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο.

26 Καὶ ἐὰν ὁ σατανᾶς ἐσηκώθη ἐναντίος εἰς τοῦ λόγου του, καὶ ἐδιαμοιράσθη, δὲν δύνεται νὰ σταθῇ, ἀλλὰ τέλος ἔχει·

27 Κανένας δὲν δύνεται νὰ πάρῃ τὰ πράγματα τοῦ ἀνδρειωμένου, ἐμβαίνωντας εἰς τὸ σπῆτί του, ἂν δὲν δέσῃ πρῶτον τὸν ἀνδρειωμένον· καὶ τότε νὰ κουρσέψῃ τὸ σπῆτί του.

28 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων θέλουσι τοὺς συγχωρεθῇ, καὶ ἡ βλασφημίαις ὅσαις βλασφημήσουσιν.

29 Ὃς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἔνοχός ἐστιν αἰωνίου κρίσεως.

30 Ὅτι ἔλεγον· Πνεῦμα ἀκάθαρτον ἔχει.

31 Ἔρχονται οὖν οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ· καὶ ἔξω ἑστῶτες ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν, φωνοῦντες αὐτόν.

32 Καὶ ἐκάθητο ὄχλος περὶ αὐτόν· εἶπον δὲ αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ζητοῦσί σε.

34 Καὶ ἀπεκρίθη αὐτοῖς, λέγων· Τίς ἐστιν ἡ μήτηρ μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;

34 Καὶ περιβλεψάμενος κύκλῳ τοὺς περὶ αὐτὸν καθημένους, λέγει· Ἴδε ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

35 Ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελφός μου καὶ ἀδελφή μου καὶ μήτηρ ἐστί.

29 Ἀμὴ ὅποιος βλασφημήσει εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, δὲν τοῦ συγχωρᾶται εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ κατακρίνεται αἰωνίως.

30 Διατὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἔχει πνεῦμα ἀκάθαρτον.

31 Ἔρχονται λοιπὸν οἱ ἀδελφοί του, καὶ ἡ μητέρα του· καὶ στεκόμενοι ἔξω ἔστειλαν εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἐλαλοῦσαν.

32 Καὶ ὄχλος πολὺς ἐκάθουνταν τριγύρω του· καὶ λέγουν του· Νὰ, ἡ μάνα σου καὶ τὰ ἀδέλφιά σου σὲ γυρεύουν ἔξω.

33 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ λέγει τους· Τίς εἶναι ἡ μάνα μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;

34 Καὶ βλέπωντας ἐκείνους, ὅπου ἐκάθουνταν τριγύρω του, λέγει· Νὰ ἡ μάνα μου καὶ τὰ ἀδέλφιά μου.

35 Διατὶ ὅποιος κάμνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐτοῦτος εἶναι ἀδελφός μου καὶ ἀδελφή μου καὶ μάνα μου.

Κεφ. δ' 4.

ΚΑΙ` πάλιν ἤρξατο διδάσκειν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ συνήχθη πρὸς αὐτὸν ὄχλος πολὺς, ὥστε αὐτὸν ἐμβάντα εἰς τὸ πλοῖον, καθῆσθαι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἦν.

2 Καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν παραβολαῖς πολλὰ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ·

ΚΑΙ` πάλιν ἄρχισε νὰ διδάσκῃ σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐμαζώχθηκεν πολὺς ὄχλος εἰς αὐτὸν, τόσον ὅπου ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐστέκουνταν εἰς τὸ περιγιάλι εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ τοὺς ἐδίδασκε πολλὰ μὲ παραβολαῖς, καὶ ἔλεγέν τους εἰς τὴν διδαχήν του·

3 Ἀκούετε· Ἰδοὺ, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι.

4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ σπείρειν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτό.

5 Ἄλλο δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ πετρῶδες, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς·

6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας· καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, καὶ συνέπνιξαν αὐτὸ, καὶ καρπὸν οὐκ ἔδωκε.

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπὸν ἀναβαίνοντα καὶ αὐξάνοντα· καὶ ἔφερεν, ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν.

9 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

10 Ὅτε δὲ ἐγένετο καταμόνας, ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς δώδεκα τὴν παραβολήν.

11 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω, ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται.

12 Ἵνα βλέποντες βλέπωσι, καὶ μὴ ἴδωσι· καὶ ἀκούοντες

3 Ἀκούετε· Νὰ, ὁποῦ εὐγῆκεν ὁ σπορεὺς νὰ σπείρῃ.

4 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔσπερνεν, ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν στράτα, καὶ ἦλθαν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ ἐκατάφαγαν.

5 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τόπον πετρώδη, ὁποῦ δὲν εἶχε πολλὴν γῆν· καὶ εὐθὺς ἐφύτρωσε μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ πολλὴν γῆν·

6 Καὶ ὡσὰν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐκαυματίσθη καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ῥίζαν, ἐξεράνθη.

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰ ἀγκάθια· καὶ ἀνέβηκαν τὰ ἀγκάθια, καὶ τὸ ἔπνιξαν, καὶ δὲν ἔκαμε καρπόν.

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἔκαμε καρπὸν καὶ ἀνέβη καὶ αὔξανε· καὶ ἄλλο ἔκαμε τὸ ἕνα τριάντα, καὶ ἄλλο ἔκαμε τὸ ἕνα ἑξῆντα, καὶ ἄλλο τὸ ἕνα ἑκατόν.

9 Καὶ ἔλεγεν τους· Ὁποῖος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

10 Καὶ ὅταν ἀπόμεινε μοναχὸς, τὸν ἐρώτησαν τὴν παραβολὴν ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν τρυγύρω του, μαζὺ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητάδες.

11 Καὶ τοὺς εἶπεν· Ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἀμὴ εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀπέξω, γίνονται ὅλα μὲ παραβολαῖς·

12 Ἵνα βλέποντες βλέπουσι, καὶ νὰ μὴν καταλαμβά-

ἀκούωσι, καὶ μὴ συνῶσι· μήποτε ἐπιςρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα.

13 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὐκ οἴδατε τὴν παραβολὴν ταύτην; καὶ πῶς πάσας τὰς παραβολὰς γνώσεσθε;

14 Ὁ σπείρων, τὸν λόγον σπείρει.

15 Οὗτοι δέ εἰσιν οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν, ὅπου σπείρεται ὁ λόγος· καὶ ὅταν ἀκούσωσιν, εὐθέως ἔρχεται ὁ σατανᾶς, καὶ αἴρει τὸν λόγον τὸν ἐσπαρμένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

16 Καὶ οὗτοί εἰσιν ὁμοίως οἱ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπειρόμενοι, οἳ, ὅταν ἀκούσωσι τὸν λόγον, εὐθέως μετὰ χαρᾶς λαμβάνουσιν αὐτόν·

17 Καὶ οὐκ ἔχουσι ῥίζαν ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλὰ πρόσκαιροί εἰσιν· εἶτα γενομένης θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθέως σκανδαλίζονται.

18 Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ εἰς τὰς ἀκάνθας σπειρόμενοι, οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον ἀκούοντες·

19 Καὶ αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, καὶ αἱ περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμεναι συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

νουσι· καὶ ἀκούοντες νὰ ἀκούουσι καὶ νὰ μὴν γροικοῦσι· μήπως καὶ μετανοήσουν, καὶ τοὺς συγχωρεθοῦν τὰ ἁμαρτήματά τους.

13 Καὶ λέγει τους· Ἐτούτην τὴν παραβολὴν δὲν ἰξεύρετε; καὶ πῶς θέλετε γνωρίσει ὅλαις ταῖς παραβολαῖς;

14 Ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνει, σπέρνει, τὸν λόγον.

15 Καὶ ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι σπαρμένοι εἰς τὴν ςράταν, εἰς τοὺς ὁποίους δηλονότι σπέρνεται ὁ λόγος· καὶ ὅταν τὸν ἀκούσουσι, παρευθὺς ἔρχεται ὁ σατανᾶς, καὶ σηκώνει τὸν λόγον, ὁποῦ εἶναι ἐσπαρμένος μέσα εἰς ταῖς καρδίαις τους.

16 Ὁμοίως καὶ ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁποῦ σπέρνουνται εἰς τὰ πετρώδη, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀκούσουν τὸν λόγον, εὐθὺς μετὰ χαρᾶς τὸν πέρνουσι·

17 Ἀμὴ δὲν ἔχουσι ῥίζαν εἰς τοῦ λόγου τους, ἀλλὰ εἶναι πρόσκαιροι· καὶ ἀπέκει ὡσὰν γένῃ θλίψις ἢ διωγμὸς διὰ τὸν λόγον, παρευθὺς σκανδαλίζονται.

18 Καὶ ἐκεῖνοι εἶναι πάλιν, ὁποῦ σπέρνουνται εἰς τὰ ἀγκάθια, ὁποῦ ἀκούουσι τὸν λόγον·

19 Καὶ ἡ φροντίδες τοῦ κόσμου ἐτούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, καὶ ἡ ἄλλαις ἐπιθυμίαις, ὁποῦ ἐμβαίνουσι μέσα τους, πνίγουσι τὸν λόγον, καὶ γίνεται ἄκαρπος.

20 Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρέντες, οἵτινες ἀκούουσι τὸν λόγον, καὶ παραδέχονται· καὶ καρποφοροῦσιν, ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Μήτι ὁ λύχνος ἔρχεται, ἵνα ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῇ, ἢ ὑπὸ τὴν κλίνην; οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῇ;

22 Οὐ γάρ ἐστί τι κρυπτὸν, ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ· οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον, ἀλλ' ἵνα εἰς φανερὸν ἔλθῃ.

23 Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

24 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Βλέπετε τί ἀκούετε· ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν, καὶ προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν·

25 Ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

26 Καὶ ἔλεγεν· Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐὰν ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς.

27 Καὶ καθεύδῃ, καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ, καὶ μηκύνηται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός.

20 Καὶ ἐκεῖνοι εἶναι πάλιν ὁποῦ ἐσπάρθηκαν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, ὁποῦ ἀκούουν τὸν λόγον, καὶ τὸν δέχονται· καὶ καρποφορεῖ, τὸ ἕνα τριάντα, καὶ τὸ ἄλλο ἑξῆντα, καὶ τὸ ἄλλο ἑκατόν.

21 Καὶ τοὺς ἔλεγε· Μῆνα ὁ λύχνος ἔρχεται, νὰ βαλθῇ ἀπὸ κάτω εἰς τὸ μόδι, ἢ εἰς τὸ κρεββάτι; καὶ ὄχι νὰ βαλθῇ ἀπάνω εἰς τὸν λυχνοστάτη;

22 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα κρυφὸν· ὁποῦ νὰ μὴν φανερωθῇ· οὐδὲ ἔγινε κανένα ἀπόκρυφον, ὁποῦ νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς τὸ φανερόν.

23 Ὁποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

24 Καὶ ἔλεγέν τους· Ἔχετε τὸν νοῦν σας εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκούετε· μὲ τὸ μέτρον ἐκεῖνο, ὁποῦ μετρᾶτε, θέλει σᾶς μετρηθῇ, καὶ θέλει βαλθῇ παραπάνω εἰς ἐσᾶς ὁποῦ ἀκούετε·

25 Ὁποιος ἔχει, θέλει τοῦ δοθῇ καὶ ἄλλο· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.

26 Καὶ ἔλεγε· Τέτοιας λογῆς εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ νὰ ῥίξῃ τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν.

27 Καὶ νὰ κοιμᾶται, καὶ σηκώνεται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει, καὶ μακρύνει μὲ τρόπον ὁποῦ αὐτὸς δὲν ἰξεύρει.

28 Αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ
καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον,
εἶτα στάχυν, εἶτα πλήρη
σῖτον ἐν τῷ στάχυϊ.

29 Ὅταν δὲ παραδῷ ὁ
καρπὸς, εὐθέως ἀποστέλλει τὸ
δρέπανον, ὅτι παρέστηκεν ὁ
θερισμός.
30 Καὶ ἔλεγε· Τίνι ὁμοιώ-
σωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;
ἢ ἐν ποίᾳ παραβολῇ παρα-
βάλωμεν αὐτήν;
31 Ὡς κόκκῳ σινάπεως,
ὃς, ὅταν σπαρῇ ἐπὶ τῆς γῆς,
μικρότερος πάντων τῶν σπερ-
μάτων ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῆς
γῆς·
32 Καὶ ὅταν σπαρῇ, ἀνα-
βαίνει, καὶ γίνεται πάντων
τῶν λαχάνων μείζων, καὶ
ποιεῖ κλάδους μεγάλους, ὥστε
δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ
τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατα-
σκηνοῦν.
33 Καὶ τοιαύταις παρα-
βολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς
τὸν λόγον, καθὼς ἠδύναντο
ἀκούειν.
34 Χωρὶς δὲ παραβολῆς
οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν
δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε
πάντα.
35 Καὶ λέγει αὐτοῖς ἐν ἐκ-
είνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὀψίας γενομέ-
νης· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν.
36 Καὶ ἀφέντες τὸν ὄχλον
παραλαμβάνουσιν αὐτὸν ὡς ἦν

28 Διατὶ ἡ γῆ ἀπατήτης
κάμνει τὸν καρπὸν, πρῶτα
χορτάρι, καὶ ὕστερα στάχυ,
μετέπειτα γεμάτον σιτάρι τὸ
στάχυ.
29 Καὶ ὅταν ψωμώσῃ,
παρευθὺς στέλλει τὸ δρεπάνι,
διατὶ ἔφθασε τὸ θέρος.

30 Καὶ ἔλεγε· Μὲ τίνα
ὁμοιάσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ; ἢ μὲ ποῖαν παραβολὴν
νὰ τὴν συγκρίνωμεν;
31 Ὡσὰν τὸ κοκκὶ τοῦ
συναπίου, τὸ ὁποῖον, ὅταν
σπαρθῇ εἰς τὴν γῆν, εἶναι
μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρ-
ματα ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν γῆν·
32 Καὶ ὡσὰν σπαρθῇ,
ἀνεβαίνει, καὶ γίνεται μεγαλί-
τερον ἀπὸ ὅλα τὰ λάχανα,
καὶ κάμνει κλαδία μεγάλα,
εἰς τόσον ὁποῦ ἠμποροῦν, τὰ
πουλία τοῦ οὐρανοῦ νὰ φωλεύουν
εἰς τὸν ἴσκιόν του.
33 Καὶ μὲ τέτοιας λογῆς
πολλαῖς παραβολαῖς τοὺς ἐλά-
λει τὸν λόγον, καθὼς ἐδύνουνταν
νὰ ἀκούουν.
34 Καὶ χωρὶς παραβολὴν
δὲν τοὺς ἐλάλει· καὶ καταμόνας
τοὺς μαθητάδες του τῶν τὰ
ἐξεδιάλυνεν ὅλα.
35 Καὶ λέγει τους ἐκείνην
τὴν ἡμέραν, ὡσὰν ἐβραδίασε·
Ἂς περάσωμεν πέρα.
36 Καὶ οἱ μαθητάδες ἄφη-
σαν τὸ πλῆθος, καὶ τὸν ἐπῆραν

ἐν τῷ πλοίῳ· καὶ ἄλλα δὲ πλοιάρια ἦν μετ᾽ αὐτȣ̃.

καθὼς ἦτον μέσα εἰς τὸ μονόξυλον· καὶ ἦταν μαζύ τȣ καὶ ἄλλα μονόξυλα.

37 Καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμȣ μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε αὐτὸ ἤδη γεμίζεσθαι.

37 Καὶ ἔγινεν ἀνεμοταραχὴ μεγάλη· καὶ τὰ κύματα ἐκτυπȣ̃σαν καὶ ἔμβαιναν μέσα εἰς τὸ καράβι, εἰς τόσον ὁπȣ̃ ἐκόντεψεν νὰ γεμίσῃ.

38 Καὶ ἦν αὐτὸς ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον καθεύδων· καὶ διεγείρȣσιν αὐτὸν, καὶ λέγȣσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ȣ̓ μέλει σοι, ὅτι ἀπολλύμεθα;

38 Καὶ αὐτὸς ἦτον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ἐκοιμᾶτον εἰς τὸ προσκέφαλον· καὶ τὸν ἐξύπνισαν, καὶ λέγȣν τȣ· Διδάσκαλε, δὲν σὲ μέλει, ὁπȣ̃ χανόμεσθε;

39 Καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ, καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

39 Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπρόσταξε μὲ φοβερισμὸν τὸν ἄνεμον, καὶ τῆς θαλάσσης εἶπε· Σιώπα, ἀποστομώθητι· Καὶ ὁ ἄνεμος ἔπαυσε, καὶ ἔγινε γαλήνη μεγάλη.

40 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν;

40 Καὶ λέγει τȣς· Διατί εἶσθεν ἔτζι φοβητζιάρηδες; πῶς δὲν ἔχετε πίστιν;

41 Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλȣς· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακȣ́ȣσιν αὐτῷ;

41 Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μεγάλον, καὶ ἔλεγαν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· Τάχα τίς νὰ εἶναι ἐτȣ̃τος, ὁπȣ̃ τοῦ ὑπακούȣσι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα;

Κεφ. έ. 5.

ΚΑΙ ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν.

2 Καὶ ἐξελθόντι αὐτῷ ἐκ τοῦ πλοίȣ, εὐθέως ἀπήντησεν αὐτῷ ἐκ τῶν μνημείων ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ.

ΚΑΙ ὡσὰν ἐπέρασαν πέρα τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν.

2 Εὐθὺς ὁπȣ̃ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ μονόξυλον, τȣς ἀπάντησεν ἕνας ἄνθρωπος ὁπȣ̃ ἤρχετον ἀπὸ τὰ μνήματα, μὲ πνεῦμα ἀκάθαρτον·

3 Ὃς τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ οὔτε ἀλύσεσιν οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτὸν δῆσαι·

4 Διὰ τὸ αὐτὸν πολλάκις πέδαις καὶ ἀλύσεσι δεδέσθαι, καὶ διεσπᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἁλύσεις, καὶ τὰς πέδας συντετρίφθαι· καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἴσχυε δαμάσαι.

5 Καὶ διαπαντὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ἐν τοῖς μνήμασιν ἦν κράζων, καὶ κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις·

6 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν, ἔδραμε, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ·

7 Καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, μή με βασανίσῃς.

8 (Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ· Ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου·)

9 Καὶ ἐπηρώτα αὐτόν· Τί σοι ὄνομα; Καὶ ἀπεκρίθη, λέγων· Λεγεὼν ὄνομά μοι· ὅτι πολλοί ἐσμεν.

10 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ, ἵνα μὴ αὐτοὺς ἀποστείλῃ ἔξω τῆς χώρας.

11 Ἦν δὲ ἐκεῖ πρὸς τὰ ὄρη ἀγέλη χοίρων μεγάλη βοσκομένη.

12 Καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν πάντες οἱ δαίμονες, λέ-

3 Ὁ ὁποῖος ἐκατοίκαν εἰς τὰ μνήματα, καὶ κανεὶς δὲν ἠμπόρειε να τὸν ἐδέσῃ, οὐδὲ μὲ ἁλυσίδες·

4 Διατὶ πολλαῖς φοραῖς καὶ μὲ ταῖς κλάπαις καὶ μὲ ταῖς ἁλυσίδες τὸν ἔδεσαν, καὶ αὐτὸς καὶ ταῖς ἁλυσίδες ἔκοψε, καὶ ταῖς κλάπαις ἐσύντριψεν· καὶ κανένας δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸν δαμάσῃ.

5 Καὶ πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέρα ἐφώναξεν εἰς τὰ μνήματα καὶ εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἐκατάκοπτε τοῦ λόγου του μὲ ταῖς πέτραις·

6 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρὰ, ἔδραμε, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε·

7 Καὶ κράξας μεγαλοφώνως, εἶπε· Τί ἔχεις ἐσὺ νὰ κάμῃς μετ' ἐμένα Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε εἰς τὸν Θεὸν, μὴ μὲ βασανίσῃς.

8 (Διατὶ τοῦ ἔλεγε· Ἐσὺ πνεῦμα ἀκάθαρτον, εὔγα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον·)

9 Καὶ τὸ ἐρώτησε· Τί εἶναι τὸ ὄνομά σου; Καὶ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε· Λεγεὼν εἶναι τὸ ὄνομά μου· ὅτι εἴμεσθε πολλοί.

10 Καὶ τὸν ἐπαρακάλει πολλὰ, νὰ μὴν τοὺς στείλῃ ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν.

11 Καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς τὰ ὄρη μεγάλη ἀγέλη τῶν χοίρων, ὁποῦ ἔβοσκε.

12 Καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν ὅλοι οἱ δαίμονες, λέγοντες·

γοντες· Πέμψον ἡμᾶς εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα εἰς αὐτοὺς εἰσέλθωμεν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς εὐθέως ὁ Ἰησοῦς.

13 Καὶ ἐξελθόντα τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (ἦσαν δὲ ὡς δισχίλιοι,) καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ.

14 Οἱ δὲ βόσκοντες τοὺς χοίρους ἔφυγον, καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

15 Καὶ ἐξῆλθον ἰδεῖν τί ἐστι τὸ γεγονός. Καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, τὸν ἐσχηκότα τὸν λεγεῶνα· καὶ ἐφοβήθησαν.

16 Καὶ διηγήσαντο αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐγένετο τῷ δαιμονιζομένῳ, καὶ περὶ τῶν χοίρων.

17 Καὶ ἤρξαντο παρακαλεῖν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

18 Καὶ ἐμβάντος αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον, παρεκάλει αὐτὸν ὁ δαιμονισθεὶς, ἵνα ᾖ μετ᾽ αὐτοῦ.

19 Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκ ἀφῆκεν αὐτὸν, ἀλλὰ λέγει αὐτῷ· Ὕ-

Πέμψε μας εἰς τοὺς χοίρους, νὰ ἐμβοῦμεν εἰς αὐτούς. Καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔδωσεν ἄδειαν.

13 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἐμβῆκαν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη ἀπὸ τὸν ἐγκρεμνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, (καὶ ἦταν ἕως δύο χιλιάδες,) καὶ ἐπνίγονταν εἰς τὴν θάλασσαν.

14 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐβόσκαν τοὺς χοίρους, ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν, καὶ τὸ εἶπαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ χωράφια.

15 Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εὐγῆκαν νὰ εἰδοῦσι τί εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε. Καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ βλέπουσι τὸν δαιμονισμένον, ὁποῦ εἶχε τὸν λεγεῶνα, καὶ ἐκάθετον ἐνδυμένος, καὶ σωφρονισμένος· καὶ ἐφοβήθηκαν.

16 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ εἶδασι, τοὺς τὸ ἐδιηγήθηκαν, πῶς ἔγινεν εἰς τὸν δαιμονισμένον, καὶ διὰ τοὺς χοίρους.

17 Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦσι, νὰ παγένῃ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

18 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, τὸν ἐπαρακάλει ἐκεῖνος, ὁποῦ ἦτον προτίτερα δαιμονισμένος, νὰ εἶναι μαζύ του.

19 Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἀλλὰ τοῦ εἶπε· Σύρε εἰς τὸ

παγε εἰς τὸν οἶκόν σου πρὸς τοὺς
σοὺς, καὶ ἀνάγγειλον αὐτοῖς
ὅσα σοι ὁ Κύριος ἐποίησε,
καὶ ἠλέησέ σε.
20 Καὶ ἀπῆλθε, καὶ ἤρ-
ξατο κηρύσσειν ἐν τῇ Δεκαπό-
λει, ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· καὶ πάντες ἐθαύμαζον.
21 Καὶ διαπεράσαντος
τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ πλοίῳ πάλιν
εἰς τὸ πέραν, συνήχθη ὄχλος
πολὺς ἐπ' αὐτόν· καὶ ἦν παρὰ
τὴν θάλασσαν.
22 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχεται εἷς
τῶν ἀρχισυναγώγων, ὀνόματι
Ἰάειρος· καὶ ἰδὼν αὐτὸν,
πίπτει πρὸς τοὺς πόδας
αὐτοῦ·
23 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν
πολλὰ, λέγων· Ὅτι τὸ θυγά-
τριόν μου ἐσχάτως ἔχει· ἵνα
ἐλθὼν ἐπιθῇς αὐτῇ τὰς χεῖρας,
ὅπως σωθῇ· καὶ ζήσεται.

24 Καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ·
καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πο-
λὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν.
25 (Καὶ γυνή τις οὖσα ἐν
ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα,

26 Καὶ πολλὰ παθοῦσα
ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ
δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς
πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα,
ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον
ἐλθοῦσα·
27 Ἀκούσασα περὶ τοῦ

σπῆτί σου, καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς
σου, καὶ εἰπέ τους ὅσα σοῦ
ἔκαμεν ὁ Κύριος, καὶ σὲ
ἐλυπήθη.
20 Καὶ ἐδιέβη, καὶ ἄρχισε
νὰ κηρύττῃ εἰς τὴν Δεκάπολιν,
ὅσα τοῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ
ὅλοι ἐθαύμαζαν.
21 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ὁ
Ἰησοῦς πέρα μὲ τὸ καράβι,
ἐμαζώχθη πολὺς λαὸς εἰς
αὐτόν· καὶ ἐκεῖνος ἦτον εἰς
τὸ παραθαλάσσιον.
22 Καὶ νὰ, καὶ ἔρχεται
ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχισυναγώγους,
τὸ ὄνομά του Ἰάειρος· καὶ
ὡσὰν τὸν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τὰ
ποδάριά του·
23 Καὶ τὸν ἐπαρακάλει
πολλὰ, λέγωντας· Ὅτι ἡ θηγα-
τέρα μου εἶναι εἰς τὰ λοίσθια·
καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ βάλλῃς τὰ
χέριά σου ἀπάνω της, διὰ νὰ
ἰατρευθῇ· καὶ θέλει ζήσῃ.
24 Καὶ ἐπῆγε μαζύ του·
καὶ τοῦ ἀκολούθαν πολὺς
ὄχλος, καὶ τὸν ἐστεναχωροῦσαν.
25 (Καὶ κάποια γυναῖκα,
ὁποῦ ἦτον αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα
χρόνους,
26 Καὶ ἔπαθε πολλὰ ἀπὸ
πολλοὺς ἰατροὺς, καὶ ἐξοδίασε
τὰ ὑπάρχοντά της ὅλα, καὶ
δὲν ὠφελήθη τίποτες, ἀλλὰ
περισσότερον ἐπήγενεν εἰς τὸ
χειρότερον·
27 Ἔστωντας νὰ ἀκούσῃ διὰ

Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ·

28 Ἔλεγε γάρ· Ὅτι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἅψωμαι, σωθήσομαι.

29 Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς· καὶ ἔγνω τῷ σώματι, ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος.

30 Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ, ἔλεγε· Τίς μου ἥψατο τῶν ἱματίων;

31 Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις· Τίς μου ἥψατο;

32 Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν·

33 Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

34 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.)

35 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγοντες· Ὅτι ἡ θυγάτηρ σου, ἀπέθανε· τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;

36 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, εὐθέως ἀκούσας τὸν λόγον λαλούμενον,

τὸν Ἰησοῦν, ἦλθε μέσα εἰς τὸ πλῆθος ὀπίσω του, καὶ ἐπίασε τὸ φόρεμά του·

28 Διατὶ ἔλεγεν· Ὅτι κἂν μόνον τὸ φόρεμά του νὰ πιάσω, θέλω ἰατρευθῆ.

29 Καὶ παρευθὺς ἐστάθη τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματός της· καὶ ἐγνώρισεν εἰς τὸ κορμί της, ὅτι ἰατρεύθη τὸ βάσανον ἐκεῖνον.

30 Καὶ εὐθὺς ὁ Ἰησοῦς ἐγνωρίζωντας εἰς τοῦ λόγου του, ὅτι δύναμις εὐγῆκεν ἀπ' αὐτὸν, ἐγύρισεν εἰς τὸ πλῆθος, καὶ εἶπε· Τίς ἐπίασε τὰ φορέματά μου;

31 Καὶ λέγουν του οἱ μαθητάδες του· Τὸν ὄχλον βλέπεις, ὅπου σε στεναχωρεῖ, καὶ λέγεις· Τίς με ἐπίασε;

32 Καὶ ἔβλεπε τριγύρω του νὰ εἰδῇ ἐκείνην, ὅπου τὸ ἔκαμε·

33 Καὶ ἡ γυναῖκα ἐφοβήθη καὶ ἔτρεμε, ἰξεύροντας ἐκεῖνο ὅπου ἔγινεν εἰς τοῦ λόγου της, ἦλθε καὶ τοῦ ἐπρόσπεσε, καὶ εἶπέν του ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· Ὦ θύγατερ, ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· καὶ σύρε εἰς τὸ καλὸν, καὶ ἂς εἶσαι γερρὴ ἀπὸ τὸ βάσανόν σου.)

35 Καὶ ἀκόμι αὐτὸς ἐλάλει, καὶ ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ λέγουν του· Ἡ θυγατέρα σου ἀπέθανε· καὶ τί πειράζεις πλέον τὸν διδάσκαλον;

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς παρευθὺς ὡσὰν ἄκουσε τὸν λόγον ὅπου ἔλε-

λέγει τῷ ἀρχισυναγώγῳ· Μὴ φοβȣ̃, μόνον πίστευε.

37 Καὶ οὐκ ἀφῆκεν ȣ̓δένα αὐτῷ συνακολȣθῆσαι, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβȣ.

38 Καὶ ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τȣ̃ ἀρχισυναγώγȣ, καὶ θεωρεῖ θόρυβον, κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλά.

39 Καὶ εἰσελθὼν λέγει αὐτοῖς· Τί θορυβεῖσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

40 Καὶ κατεγέλων αὐτȣ̃· Ὁ δὲ, ἐκβαλὼν ἅπαντας, παραλαμβάνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίȣ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τȣ̀ς μετ᾽ αὐτȣ̃, καὶ εἰσπορεύεται ὅπȣ ἦν τὸ παιδίον ἀνακείμενον.

41 Καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τȣ̃ παιδίȣ, λέγει αὐτῇ· Ταλιθὰ κȣ̃μι· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον· Τὸ κοράσιον (σοὶ λέγω) ἔγειραι.

42 Καὶ εὐθέως ἀνέστη τὸ κοράσιον, καὶ περιεπάτει· ἦν γὰρ ἐτῶν δώδεκα· καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ.

43 Καὶ διεστείλατο αὐτοῖς πολλὰ, ἵνα μηδεὶς γνῷ τȣ̃το· καὶ εἶπε δοθῆναι αὐτῇ φαγεῖν.

γαν, λέγει εἰς τὸν ἀρχισυνάγωγον· Μὴν φοβᾶσαι, μόνον πίστευε.

37 Καὶ δὲν ἄφησε κανένα νὰ τοῦ ἀκολȣθήσῃ, παρὰ τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβȣ·

38 Καὶ ἔρχεται εἰς τὸ σπῆτι τȣ̃ ἀρχισυναγώγȣ, καὶ βλέπει σύγχυσιν, καὶ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς ὁπȣ̃ ἔκλαιαν καὶ ἐμοιρολογȣ̃σαν πολλά.

39 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μέσα, τȣ̀ς εἶπε· Τί συγχίζεσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον δὲν ἀπέθανεν, ἀμὴ κοιμᾶται.

40 Καὶ τὸν ἐγελȣ̃σαν· Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς τȣ̀ς εὔγαλεν ἔξω, καὶ πέρνει τὸν πατέρα τȣ̃ παιδίȣ καὶ τὴν μητέρα τȣ, καὶ ἐκείνȣς ὁπȣ̃ ἦταν μαζύ τȣ, καὶ ὑπάγει ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἐκείτετον τὸ κορίτζη.

41 Καὶ πιάνωντάς το ἀπὸ τὸ χέρι, τȣ̃ λέγει· Ταλιθὰ κȣ̃μι· τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ· Κοράσιον (ἐσένα λέγω) σήκω ἀπάνω.

42 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη ἀπάνω τὸ κοράσιον, καὶ ἐπεριπάτει· Διατὶ ἦτον δώδεκα χρονῶν· καὶ ἔγιναν ἐξεστηκοὶ ἀπὸ τὸ μεγάλον θαῦμα.

43 Καὶ τȣ̀ς ἐπαράγγειλε πολλὰ, κανεὶς νὰ μὴν τὸ ἰξεύρῃ· καὶ εἶπε, νὰ τῆς δώσȣν νὰ φάγῃ·

Κεφ. ς'. 6.

ΚΑΙ' ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ· καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Καὶ γενομένου σαββάτου ἤρξατο ἐν τῇ συναγωγῇ διδάσκειν· καὶ πολλοὶ ἀκούοντες ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες· Πόθεν τούτῳ ταῦτα; καὶ τίς ἡ σοφία ἡ δοθεῖσα αὐτῷ, ὅτι καὶ δυνάμεις τοιαῦται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γίνονται;

3 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς Μαρίας, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧδε πρὸς ἡμᾶς; Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ.

4 Ἔλεγε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

5 Καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἀῤῥώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας, ἐθεράπευσε.

6 Καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν· Καὶ περιῆγε τὰς κώμας κύκλῳ, διδάσκων.

7 Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα, καὶ ἤρξατο αὐτοὺς

ΚΑΙ' ἀπ' ἐκεῖ εὐγῆκε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του· καὶ οἱ μαθητάδες του τὸν ἀκολουθοῦσαν.

2 Καὶ ὡσὰν ἦλθε τὸ σάββατον, ἄρχισε νὰ διδάσκῃ εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ πολλοὶ ἀκούοντές τον ἐξεπλήττουνταν, καὶ ἔλεγαν· Ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦλθαν ἐτοῦτα ἐτουτουνοῦ; καὶ τί εἶναι ἐτούτη ἡ σοφία ὁποῦ τοῦ ἐδόθη, ὅτι καὶ τέτοιας λογῆς δυνάμεις γίνονται διὰ μέσου τῶν χειρῶν του;

3 Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσῆ καὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Σίμωνος; καὶ δὲν εἶναι αἱ ἀδελφαῖς του ἐδῶ εἰς ἐμᾶς; Καὶ ἐσκανδαλίζουνταν εἰς αὐτόν.

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγεν· Ὅτι δὲν εἶναι κανένας προφήτης ἄτιμος, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εἰς τοὺς ἐδικούς του, καὶ εἰς τὸ σπῆτί του.

5 Καὶ δὲν ἠμπόρει ἐκεῖ νὰ κάμῃ καμίαν ἐνέργειαν, παρὰ εἰς ὀλίγους ἀῤῥώστους ἔβανε τὰ χέριά του ἀπάνω τους, καὶ τοὺς ἰάτρευσε.

6 Καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν τους. Καὶ ἐγύριζε ταῖς τρυγύρω χώραις, διδάσκοντας.

7 Καὶ ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς στέλλῃ δύο

ἀποστέλλειν δύο δύο· καὶ ἐδίδου αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων.

8 Καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν αἴρωσιν εἰς ὁδὸν, εἰ μὴ ῥάβδον μόνον, μὴ πήραν, μὴ ἄρτον, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκόν·

9 Ἀλλ' ὑποδεδεμένους σανδάλια· καὶ μὴ ἐνδύσασθαι δύο χιτῶνας.

10 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅπου ἐὰν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθητε ἐκεῖθεν.

11 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν, ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις ἢ Γομόῤῥοις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

12 Καὶ ἐξελθόντες ἐκήρυσσον ἵνα μετανοήσωσι·

13 Καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλλον· καὶ ἤλειφον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀῤῥώστους, καὶ ἐθεράπευον.

14 Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, (φανερὸν γὰρ ἐγένετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ,) καὶ ἔλεγεν· Ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν

δύο· καὶ ἔδιδέν τους ἐξουσίαν εἰς τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα.

8 Καὶ ἐπαράγγειλέν τους, νὰ μὴ σηκώνουσι τίποτες εἰς τὴν στράταν, παρὰ μοναχὰ ῥαβδὶ, μήτε δισάκκι, μηδὲ ψωμὶ, μηδὲ ἄσπρα εἰς τὰ ζωνάριά τους·

9 Ἀλλ' ὑποδημένους ὑποδήματα· καὶ νὰ μὴν ἐνδύνονται δύο φορέματα.

10 Καὶ ἔλεγέν τους· Εἰς ὅποιον σπῆτι καὶ ἂν ἐμβῆτε, ἐκεῖ μένετε ἕως, ὅπου νὰ εὐγῆτε ἀπ' ἐκεῖ.

11 Καὶ ὅσοι δέν σας δεχθοῦσι, μηδὲ σᾶς ἀκούσουν, εὐγένοντες ἀπ' ἐκεῖ, τινάξετε τὸν κονιορκτὸν, ὅπου εἶναι ἀπὸ κάτω εἰς τὰ πηδάριά σας, διὰ μαρτυρίαν αὐτῶν· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐλαφροτέρα κόλασις θέλει εἶσθαι τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως εἰς τὰ Σόδομα καὶ εἰς τὰ Γόμοῤῥα, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

12 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἔξω, ἐκήρυτταν νὰ μετανοήσουσι·

13 Καὶ δαιμόνια πολλὰ εὐγάνασι· καὶ πολλοὺς ἀῤῥώστους ἄλειφαν λάδι, καὶ τοὺς ἰάτρευαν.

14 Καὶ ἄκουσέν το ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς, (διατὶ ἐφανερώθη τὸ ὄνομά του,) καὶ ἔλεγεν· Ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἀνεστάθη

ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ.

15 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίας ἐστίν· Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Ὅτι προφήτης ἐστὶν, ἢ ὡς εἷς τῶν προφητῶν.

16 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρώδης, εἶπεν· Ὅτι ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, αὐτὸς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν·

17 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡρώδης, ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην, καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν ἐγάμησεν.

18 Ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ· Ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

19 Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι· καὶ οὐκ ἠδύνατο.

20 Ὁ γὰρ Ἡρώδης ἐφοβεῖτο τὸ Ἰωάννην, εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον· καὶ συνετήρει αὐτόν· καὶ ἀκούσας αὐτοῦ, πολλὰ ἐποίει, καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἤκουε.

21 Καὶ γενομένης ἡμέρας εὐκαίρου, ὅτε Ἡρώδης τοῖς γενεσίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας·

22 Καὶ εἰσελθούσης τῆς θυ-

ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμαις εἰς αὐτόν.

15 Ἄλλοι ἔλεγαν· Ὅτι Ἠλίας εἶναι· Καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· Ὅτι προφήτης εἶναι, ἢ ὡσὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς προφήτας.

16 Ἀμὴ ὡσὰν τὸ ἄκουσεν ὁ Ἡρώδης, εἶπεν· Ὅτι τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγὼ ἀπεκεφάλισα, ἐτοῦτος εἶναι, αὐτὸς ἀνεστάθη ἀπὸ τοὺς νεκρούς·

17 Διατὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης ἔστειλε καὶ ἐπίασε τὸν Ἰωάννην, καὶ τὸν ἔδεσε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁποῦ τὴν ἐπανδρεύθη.

18 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἔλεγε τοῦ Ἡρώδη· Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

19 Καὶ ἡ Ἡρωδιάδα τὸν ἐχθρεύουντον, καὶ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ· ἀμὴ δὲν ἠμπόρει·

20 Διατὶ ὁ Ἡρώδης ἐφοβοῦντο τὸν Ἰωάννην, ἰξεύροντάς τον ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον· καὶ τὸν εὐλαβοῦνταν· καὶ ἀκούωντάς τον, ἔκαμνε πολλὰ, καὶ τοῦ ἤκουε μετὰ χαρᾶς.

21 Καὶ ὅταν ἐγίνετο μία ἡμέρα ἐπιτηδεία, καὶ ὁ Ἡρώδης εἰς τὰ γενέθλια ἔκαμε φιλίαν, καὶ ἐκάλεσε τοὺς αὐθεντάδες του καὶ τοὺς χιλιάρχους καὶ τοὺς πρώτους τῆς Γαλιλαίας·

22 Ἦλθε καὶ ἡ θυγατέρα τῆς

γατρὸς αὐτῆς τῆς Ἡρωδιάδος,
καὶ ὀρχησαμένης, καὶ ἀρεσάσης
τῷ Ἡρώδῃ καὶ τοῖς συνανακει-
μένοις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ
κορασίῳ· Αἴτησόν με ὃ ἐὰν
θέλῃς, καὶ δώσω σοί.
23 Καὶ ὤμοσεν αὐτῇ·
Ὅτι ὃ ἐάν με αἰτήσῃς, δώσω
σοὶ, ἕως ἡμίσους τῆς βασι-
λείας μου.
24 Ἡ δὲ ἐξελθοῦσα, εἶπε τῇ
μητρὶ αὐτῆς· Τί αἰτήσομαι;
Ἡ δὲ εἶπε· Τὴν κεφαλὴν Ἰω-
άννου τοῦ Βαπτιστοῦ.
25 Καὶ εἰσελθοῦσα εὐθέως
μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασι-
λέα, ᾐτήσατο, λέγουσα· Θέλω
ἵνα μοι δῷς ἐξ αὐτῆς ἐπὶ
πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου
τοῦ Βαπτιστοῦ.
26 Καὶ περίλυπος γενό-
μενος ὁ βασιλεὺς, διὰ τοὺς
ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμέ-
νους οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθε-
τῆσαι.

27 Καὶ εὐθέως ἀποστείλας
ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα,
ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κε-
φαλὴν αὐτοῦ.
28 Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκε-
φάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ·
καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
ἐπὶ πίνακι, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν
τῷ κορασίῳ· καὶ τὸ κοράσιον
ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς.

Ἡρωδιάδος, καὶ ἐχόρευψε, καὶ
ἄρεσε τοῦ Ἡρώδη καὶ ἐκεινῶν
ὁποῦ ἐκάθουνταν εἰς τὸ τραπέζι,
καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ
κοράσιον· Ζήτησέ μου εἴτι
θέλεις, καὶ νὰ σοῦ τὸ δώσω.
23 Καὶ τῆς ὤμωσεν· Ὅτι
εἴ τι καὶ ἂν μοῦ ζητήσῃς, νὰ
σοῦ τὸ δώσω, ἕως τὸ ἥμισυ
τῆς βασιλείας μου.
24 Καὶ ἐκείνη εὐγῆκεν ἔξω, καὶ
εἶπεν τῆς μάνας της· Τίνὰ ζη-
τήσω; Καὶ ἐκείνη τῆς εἶπεν· Τὴν
κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.
25 Καὶ παρευθὺς ἐμβῆκε
μέσα μὲ σπουδὴν εἰς τὸν βασι-
λέα, καὶ ἐζήτησε, λέγουσα· Νὰ
μοῦ δώσῃς ἐτούτην τὴν ὥραν εἰς
ἕνα πινάκι τὴν κεφαλὴν Ἰω-
άννου τοῦ βαπτιστοῦ.
26 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπή-
θη πολλὰ, ἀμὴ διὰ τοὺς ὅρ-
κους ὁποῦ ἔκαμε, καὶ διὰ τοὺς
καλεσμένους, ὁποῦ ἐκάθουνταν
μαζύ του, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν
ἀποβάλλῃ.
27 Καὶ παρευθὺς ἔστειλε ὁ
βασιλεὺς δήμιον, καὶ ἐπρόσταξε
νὰ φερθῇ ἡ κεφαλή του.

28 Καὶ αὐτὸς ἐπῆγε, καὶ
ἀπεκεφάλισέ τον μέσα εἰς τὴν
φυλακήν· καὶ ἔφερε τὴν κε-
φαλήν του μέσα εἰς ἕνα πινάκι,
καὶ ἔδωκέν την τοῦ κορασίου·
καὶ τὸ κοράσιον τὴν ἔδωκεν τῆς
μάνας της.

29 Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἦλθον καὶ ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, καὶ ἔθηκαν αὐτὸ ἐν τῷ μνημείῳ.

30 Καὶ συνάγονται οἱ ἀπόστολοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ πάντα καὶ ὅσα ἐποίησαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν.

31 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Δεῦτε ὑμεῖς αὐτοὶ κατ᾽ ἰδίαν εἰς ἔρημον τόπον, καὶ ἀναπαύεσθε ὀλίγον· Ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί· καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν.

32 Καὶ ἀπῆλθον εἰς ἔρημον τόπον τῷ πλοίῳ κατ᾽ ἰδίαν.

33 Καὶ εἶδον αὐτοὺς ὑπάγοντας οἱ ὄχλοι· καὶ ἐπέγνωσαν αὐτὸν πολλοί· καὶ πεζῇ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων συνέδραμον ἐκεῖ, καὶ προῆλθον αὐτούς, καὶ συνῆλθον πρὸς αὐτόν.

34 Καὶ ἐξελθὼν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ᾽ αὐτοῖς, ὅτι ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα· καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς πολλά.

35 Καὶ ἤδη ὥρας πολλῆς γενομένης, προσελθόντες αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγουσιν· Ὅτι ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ ἤδη ὥρα πολλή·

36 Ἀπόλυσον αὐτούς, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τοὺς κύκλῳ ἀ-

29 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν οἱ μαθητάδες του, ἦλθαν καὶ ἐσήκωσαν τὸ κορμί του, καὶ τὸ ἔβαλλαν μέσα εἰς τὸ μνῆμα.

30 Καὶ ἐμαζώχθησαν οἱ ἀπόστολοι εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπάν του ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔκαμαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν.

31 Καὶ λέγει τους· Ἀμέτε ἐσεῖς ἀτοίσας χωριάσας εἰς ἔρημον τόπον, καὶ ἀναπαυθῆτε ὀλίγον· Διατὶ ἦταν πολλοὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπάγεναν καὶ ὁποῦ ἤρχουνταν· καὶ μηδὲ κἂν νὰ φάγωσιν ἀδειάζασι.

32 Καὶ ἐπῆγαν εἰς ἕνα ἔρημον τόπον μὲ καράβι ξεχωριστά.

33 Καὶ οἱ ὄχλοι τοὺς εἶδαν ὁποῦ ἐπάγεναν· καὶ πολλοὶ ἐγνώρισαν τὸν Χριστόν· καὶ ἔτρεξαν πεζοὶ ἀπὸ ὅλαις ταῖς πόλαις ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγαν εἰς αὐτούς, καὶ ἐμαζώχθηκαν εἰς αὐτόν.

34 Καὶ εὐγένοντας ἔξω ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ τοὺς ἐσπλαγχνίσθη, ὅτι ἦταν ὡσὰν πρόβατα ὁποῦ δὲν ἔχουν ποιμένα· καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ πολλά.

35 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, ἐπῆγαν κοντὰ οἱ μαθητάδες του, καὶ λέγουν του· Ὁ τόπος εἶναι ἔρημος, καὶ ἡ ὥρα εἶναι πολλή·

36 Ἀπόλυσέ τους, νὰ πᾶσι τρυγύρω εἰς τὰ χωράφια καὶ

γροὺς καὶ κώμας, ἀγοράσωσιν
ἑαυτοῖς ἄρτους· τί γὰρ φάγω-
σιν οὐκ ἔχουσιν.
37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν
αὐτοῖς· Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς
φαγεῖν. Καὶ λέγουσιν αὐτῷ·
Ἀπελθόντες ἀγοράσωμεν δια-
κοσίων δηναρίων ἄρτους, καὶ
δῶμεν αὐτοῖς φαγεῖν;
38 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς·
Πόσους ἄρτους ἔχετε; ὑπάγετε
καὶ ἴδετε. Καὶ γνόντες, λέ-
γουσι· Πέντε, καὶ δύο ἰχθύας.
39 Καὶ ἐπέταξεν αὐτοῖς
ἀνακλῖναι πάντας συμπόσια
συμπόσια ἐπὶ τῷ χλωρῷ
χόρτῳ.
40 Καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ
πρασιαὶ, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ ἀνὰ
πεντήκοντα.
41 Καὶ λαβὼν τοὺς πέντε
ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας,
ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν,
εὐλόγησε, καὶ κατέκλασε τοὺς
ἄρτους, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθη-
ταῖς αὐτοῦ, ἵνα παραθῶσιν
αὐτοῖς· καὶ τοὺς δύο ἰχθύας
ἐμέρισε πᾶσι.
42 Καὶ ἔφαγον πάντες,
καὶ ἐχορτάσθησαν.
43 Καὶ ἦραν κλασμάτων
δώδεκα κοφίνους πλήρεις, καὶ
ἀπὸ τῶν ἰχθύων.
44 Καὶ ἦσαν οἱ φαγόντες
τοὺς ἄρτους, ὡσεὶ πεντακισχί-
λιοι ἄνδρες.
45 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασε

εἰς ταῖς χώραις, νὰ ἀγοράσουν
ψωμὶ διὰ λόγου τους· διατὶ δὲν
ἔχουν τί νὰ φάγωσι.
37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη,
καὶ λέγει τους· Δότε τους ἐσεῖς
νὰ φάγωσι. Καὶ λέγουν του·
Νὰ πᾶμε νὰ ἀγοράσωμεν
διακοσίων δηναρίων ψωμὶ, νὰ
τοὺς δώσωμεν νὰ φάγωσι.
38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε·
Πόσα ψωμία ἔχετε; σύρτε,
εἰδεῖτε. Ἐπῆγαν καὶ εἶδαν, καὶ
λέγουν του· Πέντε, καὶ δύο ψάρια.
39 Καὶ ἐπρόσταξέν τους νὰ
τοὺς βάλλουν ὅλους νὰ καθίσουν
εἰς τὰ χλωρὰ χορτάρια, τρα-
πέζια τραπέζια.
40 Καὶ ἐκάθισαν πρα-
σίαις πρασίαις, ἄλλοι ἀπὸ
ἑκατὸν, ἄλλοι ἀπὸ πενῆντα.
41 Καὶ ἐπῆρε τὰ πέντε
ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, καὶ
ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ
εὐλόγησε, καὶ κατέκοψε τὰ
ψωμία, καὶ ἔδωκέν τα εἰς τοὺς
μαθητάδες του, νὰ τοὺς τὰ βάλ-
λουσιν ὀμπροστά τους· καὶ τὰ δύο
ψάρια τὰ ἐμοίρασεν εἰς ὅλους.
42 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ
ἐχόρτασαν.
43 Καὶ ἐσήκωσαν κομμά-
τια δώδεκα κοφίνια γεμάτα·
καὶ ἀπὸ ψάρια.
44 Καὶ ἦταν ἐκεῖνοι ὁποῦ
ἔφαγαν τὰ ψωμία, σχεδὸν
πέντε χιλιάδες ἄνδρες.
45 Καὶ εὐθὺς ἀνάγκασε

τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν εἰς τὸ πέραν πρὸς Βηθσαϊδὰν, ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

46 Καὶ ἀποταξάμενος αὐτοῖς, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

47 Καὶ ὀψίας γενομένης ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς μόνος ἐπὶ τῆς γῆς.

48 Καὶ εἶδεν αὐτοὺς βασανιζομένους ἐν τῷ ἐλαύνειν· (ἦν γὰρ ὁ ἄνεμος ἐναντίος αὐτοῖς) καὶ περὶ τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης· καὶ ἤθελε παρελθεῖν αὐτούς.

49 Οἱ δὲ, ἰδόντες αὐτὸν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἔδοξαν φάντασμα εἶναι, καὶ ἀνέκραξαν·

50 (Πάντες γὰρ αὐτὸν εἶδον, καὶ ἐταράχθησαν.) Καὶ εὐθέως ἐλάλησε μετ' αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

51 Καὶ ἀνέβη πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ πλοῖον· καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος· καὶ λίαν ἐκ περισσοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐξίσταντο, καὶ ἐθαύμαζον·

52 Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις· ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη.

τοὺς μαθητάδες του νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὸ καράβι, νὰ περάσουν πέρα εἰς τὴν Βηθσαϊδὰν, ἕως ὁποῦ νὰ ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

46 Καὶ ἐκεῖνος ἀφίνωντάς τους, ἐπῆγεν εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ.

47 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασε, τὸ καράβι ἦτον εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς ἦτον μοναχὸς εἰς τὴν γῆν.

48 Καὶ εἶδέ τους ὁποῦ ἐβασανίζουνταν νὰ λάμνουν· (διατὶ ὁ ἄνεμος ἦτον ἐναντίος τους) καὶ τὴν τετάρτην βίγλαν τῆς νυκτὸς ἐπῆγεν εἰς ἐκείνους περιπατῶντας ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἤθελε νὰ τοὺς περάσῃ.

49 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν τὸν εἶδαν ὁποῦ ἐπεριπάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐλογίαζαν πῶς νὰ εἶναι φάντασμα, καὶ ἐφώναζαν·

50 (Διατὶ ὅλοι τὸν εἶδαν, καὶ ἐσυγχίσθηκαν.) Καὶ παρευθὺς τοὺς ἐσύντυχε, καὶ λέγει τους· Ἔχετε θάῤῥος, ἐγὼ εἶμαι, μὴν φοβᾶσθε.

51 Καὶ ἀνέβη ἀπάνω εἰς τὸ καράβι· καὶ ὁ ἄνεμος ἔπαυσε· καὶ πολλὰ περισσὰ ἐτρόμαξαν μέσα τους, καὶ ἐθαύμαζαν·

52 Διατὶ δὲν ἐκατάλαβαν τὸ πρᾶγμα τῶν ψωμίων· ὅτι ἡ καρδία τους ἦτον τραχεῖα.

53 Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησαρέτ· καὶ προσωρμίσθησαν.

54 Καὶ ἐξελθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου, εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν,

55 Περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο ἐπὶ τοῖς κραββάτοις τοὺς κακῶς ἔχοντας περιφέρειν, ὅπου ἤκουον ὅτι ἐκεῖ ἐστι.

56 Καὶ ὅπου ἂν εἰσεπορεύετο εἰς κώμας, ἢ πόλεις, ἢ ἀγροὺς, ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐτίθουν τοὺς ἀσθενοῦντας, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα κἂν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἅψωνται· καὶ ὅσοι ἂν ἥπτοντο αὐτοῦ, ἐσώζοντο.

53 Καὶ ἐπέρασαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν γῆν τῆς Γεννησαρέτ· καὶ ἔῤῥαξαν εἰς τὸν λιμένα.

54 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν αὐτοὶ ἀπὸ τὸ καράβι, εὐθὺς (ὁ λαὸς) τὸν ἐγνώρισε,

55 Καὶ ἔτρεξαν εἰς ὅλα τὰ περίχωρα ἐκεῖνα, καὶ ἄρχισαν νὰ φέρνουν ἀπάνω εἰς τὰ κρεββάτια ὅλους τοὺς ἀῤῥωστημένους, ὅπου ἄκουαν ὅτι ἐκεῖ εἶναι.

56 Καὶ ὅπου ἤθελε πάγῃ εἰς χωρία, ἢ εἰς πόλαις, ἢ εἰς χωράφια, εἰς τοὺς φόρους τους ἔβαναν τοὺς ἀσθενημένους, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν, κἂν τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του νὰ πιάσουν· καὶ ὅσοι ἤθελαν τὸν πιάσῃ, ἐγλίτωναν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν·

Κεφ. ζ'. 7.

ΚΑΙ' συνάγονται πρὸς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, καί τινες τῶν γραμματέων, ἐλθόντες ἀπὸ Ἱεροσολύμων·

2 Καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ κοιναῖς χερσὶ (τοῦτ' ἔστιν ἀνίπτοις) ἐσθίοντας ἄρτους, ἐμέμψαντο.

3 (Οἱ γὰρ Φαρισαῖοι καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων.

ΚΑΙ' ἐμαζώχθηκαν εἰς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ὅπου ἦλθαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα·

2 Καὶ ὡσὰν εἶδαν κάποιους ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, ὅπου ἔτρωγαν μὲ μολυσμένα χέρια, (τουτέστι μὲ ἄνιπτα) τοὺς ἔψεξαν.

3 (Διατὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, ἂν δὲν νίπτουσι καλὰ ἕως τὸν ἀγκῶνα, δὲν τρώγουσι, βαστῶντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων.

4 Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι· καὶ ἄλλα πολλά ἐστιν ἃ παρέλαβον κρατεῖν, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν.)

5 Ἔπειτα ἐπερωτῶσιν αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· Διατί οἱ μαθηταί σου οὐ περιπατοῦσι κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἀλλὰ ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίουσι τὸν ἄρτον;

6 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν· ὡς γέγραπται· Οὗτος ὁ λαὸς τοῖς χείλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ.

7 Μάτην δὲ σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων·

8 Ἀφέντες γὰρ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, βαπτισμοὺς ξεστῶν καὶ ποτηρίων· καὶ ἄλλα παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.

9 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Καλῶς ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμῶν τηρήσητε.

10 Μωσῆς γὰρ εἶπε· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ, Ὁ κακολογῶν πατέ-

4 Καὶ ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὸν φόρον, δὲν τρώγουσιν, ἂν δὲν εἶναι τὰ χέριά τους πλυμένα καλά· καὶ ἄλλα πολλὰ εἶναι ὁποῦ τὰ ἐπαράλαβαν νὰ τὰ κρατοῦσι· πλυσίματα ποτηρίων καὶ λαγηνίων καὶ χαλκωμάτων καὶ κρεββατιῶν.)

5 Μετὰ ταῦτα τὸν ἐρωτοῦσιν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· Διατί οἱ μαθητάδες σου δὲν περιπατοῦσι κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἀμὴ τρώγουσι ψωμὶ ἄνιπτα τὰ χέριά τους;

6 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· Καλὰ ἐπροφήτευσεν ὁ Ἡσαΐας διατ' ἐσᾶς τοὺς ὑποκριτάς· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐτοῦτος ὁ λαὸς μὲ τὸ στόμα μὲ τιμᾷ, ἀμὴ ἡ καρδία του εἶναι μακρὰ ἀπὸ μένα.

7 Εὔκαιρα μὲ τιμοῦσι, μὲ τὸ νὰ διδάσκουσι διδασκαλίαις, παραγγελίαις ἀνθρώπων.

8 Διατὶ ἀφίνοντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, βαστᾶτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, πλυσίματα λαγηνίων καὶ ποτηρίων· καὶ ἄλλα παρόμοια τέτοιας λογῆς πολλὰ κάμνετε.

9 Καὶ ἔλεγέν τους· Καλὰ χαλνᾶτε τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ φυλάξετε τὴν παράδοσιν τὴν ἐδικήν σας.

10 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπε· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ, Ὁποῖος κακο-

ρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευ-
τάτω.
11 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ἐὰν
εἴπῃ ἄνθρωπος τῷ πατρὶ ἢ τῇ
μητρί· Κορβᾶν (ὅ ἐστι, δῶρον)
ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς.

12 Καὶ οὐκέτι ἀφίετε αὐ-
τὸν οὐδὲν ποιῆσαι τῷ πατρὶ
αὐτοῦ ἢ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.
13 Ἀκυροῦντες τὸν λόγον
τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν,
ᾗ παρεδώκατε· καὶ παρόμοια
τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.

14 Καὶ προσκαλεσάμενος
πάντα τὸν ὄχλον, ἔλεγεν
αὐτοῖς· Ἀκούετέ μου πάντες,
καὶ συνίετε.
15 Οὐδέν ἐστιν ἔξωθεν τοῦ
ἀνθρώπου εἰσπορευόμενον εἰς
αὐτὸν, ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶ-
σαι· ἀλλὰ τὰ ἐκπορευόμενα
ἀπ' αὐτοῦ, ἐκεῖνά ἐστι τὰ κοι-
νοῦντα τὸν ἄνθρωπον.

16 Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν,
ἀκουέτω.
17 Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς
οἶκον ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ἐπηρώτων
αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ
τῆς παραβολῆς.
18 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὕ-
τω καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε;
οὐ νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ ἔξωθεν
εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρω-

λογεῖ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέ-
ρα του, νὰ τὸν θανατώνουσι.
11 Καὶ ἐσεῖς λέγετε· Ἂν
εἰπῇ ἄνθρωπος εἰς τὸν πατέρα
του, ἢ εἰς τὴν μάνα του· Κορ-
βᾶν (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ,
δῶρον) εἶναι ἐκεῖνο, ὁποῦ θέλεις
ὠφεληθῇ ἀπὸ μένα.
12 Καὶ δὲν τὸν ἀφίνετε
πλέον νὰ κάμῃ εἰς τὸν πατέρα
του ἢ εἰς τὴν μητέρα του τίποτες.
13 Κάμνοντες τὸν λόγον
τοῦ Θεοῦ ἄκυρον διὰ τὴν παρά-
δοσιν τὴν ἐδικήν σας, ὁποῦ ἐπα-
ραδώκετε· καὶ ἄλλα πολλὰ
παρόμοια ὡσὰν αὐτὰ κάμνετε.
14 Καὶ ἐπροσκάλεσε τὸ
πλῆθος ὅλον, καὶ τοὺς ἔλεγεν·
Ἀκούετέ μου ὅλοι, καὶ κατα-
λαμβάνετε.
15 Δὲν εἶναι κανένα πρᾶ-
γμα, ὁποῦ νὰ ἐμβαίνῃ ἀπέξω
μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸ
ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ τὸν μο-
λύνῃ· ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁποῦ εὐγένου-
σιν ἀπ' αὐτὸν, ἐκεῖνα εἶναι
ὁποῦ μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον.
16 Ὁποῖος ἔχει αὐτία
νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.
17 (Καὶ ὅταν ἐχώρισεν ἀπὸ
τὸ πλῆθος) καὶ ἐπῆγεν εἰς
τὸ σπῆτι, τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ
ἀπόστολοι διὰ τὴν παραβολήν.
18 Καὶ λέγει τους· Ἔτζι εἶ-
σθε καὶ ἐσεῖς ἄγνωστοι; δὲν γροι-
κᾶτε, ὅτι κάθε πρᾶγμα ὁποῦ
ἐμβαίνει ἀπέξω μέσα εἰς τὸν

πον, ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι;

19 Ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα.

20 Ἔλεγε δὲ, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

21 Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι,

22 Κλοπαὶ, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρὸς, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη.

23 Πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται, καὶ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

24 Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τὰ μεθόρια Τύρου καὶ Σιδῶνος· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδένα ἤθελε γνῶναι· καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν.

25 Ἀκούσασα γὰρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὸ θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ,

26 (Ἦν δὲ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοίνισσα τῷ γένει) καὶ ἠρώτα αὐτὸν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλλῃ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

ἄνθρωπον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν μολύνῃ;

19 Διατὶ δὲν πάγει εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ εἰς τὴν κοιλίαν του· καὶ εὐγένει εἰς τὸν ἀφεδρῶνα, καὶ καθαρίζει ὅλα τὰ φαγητά.

20 Καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖνο ὅπου εὐγένει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐκεῖνο μολύνει τὸν ἄνθρωπον.

21 Διατὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων εὐγένουσι κακοὶ διαλογισμοὶ, μοιχείαις, πορνείαις, φόνοι,

22 Κλεψίαις, πλεονεξίαις, πονηρίαις, δόλος, ἐπιθυμία, φθόνος, βλασφημία, ὑπερηφάνεια, ἀγνωσία.

23 Ὅλα ἐτοῦτα τὰ κακὰ ἀπὸ μέσα εὐγένουσι, καὶ μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον.

24 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος· καὶ ἐμβαίνωντας εἰς ἕνα σπῆτι, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰξεύρῃ κανείς· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοὺς λανθάσῃ.

25 Διατὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσε μία γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ θυγατέρα εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἦλθε καὶ ἐπρόσπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του,

26 (Καὶ ἡ γυναῖκα ἦτον Ἑλλήνισσα, τὸ γένος Συροφοίνισσα) καὶ τὸν ἐπαρακάλει, νὰ εὐγάλλῃ τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὴν θυγατέρα της.

27 Ὁ δὲ Ἰησȣ̃ς εἶπεν αὐτῇ· Ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα· ȣ̓ γὰρ καλόν ἐςι λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

28 Ἡ δὲ ἀπεκρίθη, καὶ λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων.

29 Καὶ εἶπεν αὐτῇ· Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ὕπαγε· ἐξελήλυθε τὸ δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρός σȣ.

30 Καὶ ἀπελθȣ̃σα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, εὗρε τὸ δαιμόνιον ἐξεληλυθὸς, καὶ τὴν θυγατέρα βεβλημένην ἐπὶ τῆς κλίνης.

31 Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὁρίων Τύρȣ καὶ Σιδῶνος, ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως.

32 Καὶ φέρȣσιν αὐτῷ κωφὸν μογιλάλον· καὶ παρακαλȣ̃σιν αὐτὸν ἵνα ἐπιθῇ αὐτῷ τὴν χεῖρα.

33 Καὶ ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλȣ κατ' ἰδίαν, ἔβαλε τȣ̀ς δακτύλȣς αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ· καὶ πτύσας ἥψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ.

34 Καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν, ἐςέναξε, καὶ λέ-

27 Ἀμὴ ὁ Ἰησȣ̃ς τῆς εἶπεν· Ἄφησε πρῶτον νὰ χορτάσȣν τὰ παιδία· δὲν εἶναι καλὸν νὰ πάρῃ τινὰς τὸ ψωμὶ τῶν παιδίων, νὰ τὸ ῥίξῃ εἰς τὰ σκυλάκια.

28 Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τȣ· Ναὶ, Κύριε· διατὶ καὶ τὰ σκυλάκια ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τρώγȣν ἀπὸ ταῖς τριμμόψιχαις τῶν παιδίων.

29 Καὶ λέγει της· Διὰ ἐτȣ̃τον τὸν λόγον σύρε· εὐγῆκε τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὴν θυγατέρα σȣ.

30 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί της, εὐρῆκε τὸ δαιμόνιον ὁπȣ̃ εὐγῆκε, καὶ τὴν θυγατέρα της ὁπȣ̃ ἦτον βαλμένη ἀπάνω εἰς τὸ κρεββάτι.

31 Καὶ πάλιν (ὁ Ἰησȣ̃ς) εὐγῆκεν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Τύρȣ καὶ τῆς Σιδῶνος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνάμεσα εἰς τὰ σύνορα τῆς Δεκαπόλεως.

32 Καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα κȣφὸν, ὁπȣ̃ μόλις ἐσυντύχαινε· καὶ ἐπαρακάλεσάν τον, νὰ βάλλῃ τὸ χέρι τȣ ἀπάνω τȣ.

33 Καὶ ξεχωρίζωντάς τον ἀπὸ τὸ πλῆθος κατὰ μόνας, ἔβαλλε τὰ δάκτυλά τȣ εἰς τὰ αὐτία τȣ· καὶ ἔπτυσε καὶ ἐπίασε τὴν γλῶσσάν τȣ.

34 Καὶ ἀτένισεν εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν, καὶ ἀνεςέναξε, καὶ λέγει

γει αὐτῷ· Ἐφφαθὰ, ὅ ἐστι,
διανοίχθητι.
35 Καὶ εὐθέως διηνοίχθη-
σαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαί· καὶ
ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης
αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει ὀρθῶς.
36 Καὶ διεστείλατο αὐτοῖς
ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν· ὅσον δὲ
αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλ-
λον περισσότερον ἐκήρυσσον.
37 Καὶ ὑπερπερισσῶς ἐξε-
πλήσσοντο, λέγοντες· Καλῶς
πάντα πεποίηκε· καὶ τοὺς
κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν, καὶ τοὺς
ἀλάλους λαλεῖν.

του· Ἐφφαθὰ, τὸ ὁποῖον θέλει
νὰ εἰπῇ, ἄνοιξε.
35 Καὶ παρευθὺς ἄνοιξεν
ἡ ἀκοή του· καὶ ἐλύθη τὸ
δέσιμον τῆς γλώσσης του, καὶ
ἐσύντυχεν ὀρθά.
36 Καὶ (ὁ Ἰησοῦς) τοὺς ἐπα-
ράγγειλε, νὰ μὴν εἰποῦσι κανε-
νὸς τίποτες· καὶ ὅσον ἐκεῖνος
τοὺς ἐπαράγγειλε, τόσον ἐκεῖνοι
περισσότερον ἐκήρυτταν.
37 Καὶ πολλὰ περισσό-
τερον ἐξεπλήττουνταν, καὶ
ἔλεγαν· Καλὰ τὰ ἔκαμεν
ὅλα· καὶ τοὺς κουφοὺς κάμνει
νὰ ἀκούουν, καὶ τοὺς βουβοὺς νὰ
συντυχαίνουν.

Κεφ. η΄. 8.

ἘΝ ἐκείναις ταῖς ἡμέραις,
παμπόλλου ὄχλου ὄντος,
καὶ μὴ ἐχόντων τί φάγωσι,
προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς
τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει
αὐτοῖς·
2 Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν
ὄχλον· ὅτι ἤδη ἡμέρας τρεῖς
προσμένουσί μοι, καὶ οὐκ ἔχουσι
τί φάγωσι.
3 Καὶ ἐὰν ἀπολύσω αὐ-
τοὺς νήστεις εἰς οἶκον αὐτῶν,
ἐκλυθήσονται ἐν τῇ ὁδῷ· τινὲς
γὰρ αὐτῶν μακρόθεν ἥκασι.
4 Καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Πόθεν
τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορ-

Ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἔ-
στωντας νὰ ἦταν πολλὰ
πολὺ πλῆθος, καὶ νὰ μὴν
ἔχουσι τί νὰ φᾶσιν, ἐπρο-
σκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθη-
τάδες του, καὶ λέγει τους·
2 Σπλαγχνίζομαι τὸν
ὄχλον· ὅτι σχεδὸν εἶναι τρεῖς
ἡμέραις ὁποῦ μὲ καρτεροῦσι,
καὶ δὲν ἔχουσι τί νὰ φᾶσι.
3 Καὶ ἂν τοὺς ἀφήσω νηστι-
κοὺς νὰ πᾶσιν εἰς τὸ σπῆτί
τους, θέλουσιν ἀποκάμει εἰς τὴν
στράταν· διατὶ κάποιοι ἀπ᾽
αὐτοὺς ἦλθασιν ἀπὸ μακρά.
4 Καὶ ἀπεκρίθηκάν του οἱ
μαθητάδες του, καὶ λέγουν του·
Καὶ ἀπὸ ποῦ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ

τάσαι ἄρτων ἐπ᾽ ἐρημίας;

5 Καὶ ἐπηρώτα αὐτούς· Πόσους ἔχετε ἄρτους; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

6 Καὶ παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ ἀναπεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρτους, εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα παραθῶσι· καὶ παρέθηκαν τῷ ὄχλῳ.

7 Καὶ εἶχον ἰχθύδια ὀλίγα· καὶ εὐλογήσας, εἶπε παραθεῖναι καὶ αὐτά.

8 Ἔφαγον δὲ, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν περισσεύματα κλασμάτων, ἑπτὰ σπυρίδας.

9 Ἦσαν δὲ οἱ φαγόντες, ὡς τετρακισχίλιοι· καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

10 Καὶ εὐθέως ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανουθά.

11 Καὶ ἐξῆλθον οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, ζητοῦντες παρ᾽ αὐτοῦ σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πειράζοντες αὐτόν.

12 Καὶ ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ, λέγει· Τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.

τοὺς χορτάσῃ ἐτούτους ψωμὶ ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν;

5 Καὶ ἐρώταν τους· Πόσα ψωμία ἔχετε; καὶ λέγουν του· Ἑπτά.

6 Καὶ ἐπρόσταξε τὸν λαὸν νὰ καθίσουν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐπῆρε τὰ ἑπτά ψωμία, καὶ εὐχαρίστησε καὶ ἔκοψέν τα, καὶ τὰ ἔδιδεν εἰς τοὺς μαθητάδες του, νὰ τὰ βάλλουν ὀμπροστὰ· καὶ ἔβαλλάν τα ὀμπροστὰ εἰς τὸν ὄχλον.

7 Καὶ εἶχαν καὶ ψαράκια ὀλίγα· καὶ εὐλόγησε, καὶ εἶπε νὰ τὰ βάλλουν καὶ αὐτὰ ὀμπροστὰ.

8 Καὶ ἔφαγαν, καὶ ἐχόρτασαν· καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια ὁποῦ ἐπερίσσευσαν, ἑπτὰ σεμπίλια.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔφαγαν, ἦτουν ἕως τέσσαρες χιλιάδες· καὶ ὕστερα τοὺς ἀπόλυσε.

10 Καὶ παρευθὺς ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι μὲ τοὺς μαθητάδες του, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανουθά.

11 Καὶ εὐγῆκαν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν προβάλλουσι, ζητοῦντες ἀπ᾽ αὐτὸν σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, δοκιμάζοντές τον.

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀναστενάξας εἰς τὸ πνεῦμά του, λέγει· Διατὶ ἡ γενεὰ αὕτη γυρεύει σημεῖον; βέβαια σᾶς λέγω, πῶς δὲν θέλει δοθῇ εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην σημάδι.

13 Καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς, ἐμβὰς πάλιν εἰς τὸ πλοῖον, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πέραν.

14 Καὶ ἐπελάθοντο λαβεῖν ἄρτους, καὶ εἰ μὴ ἕνα ἄρτον οὐκ εἶχον μεθ' ἑαυτῶν ἐν τῷ πλοίῳ.

15 Καὶ διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων· Ὁρᾶτε, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ τῆς ζύμης Ἡρώδου.

16 Καὶ διελογίζοντο πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχομεν.

17 Καὶ γνοὺς ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτοῖς· Τί διαλογίζεσθε ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχετε; οὔπω νοεῖτε, οὐδὲ συνίετε; ἔτι πεπωρωμένην ἔχετε τὴν καρδίαν ὑμῶν;

18 Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες οὐ βλέπετε; καὶ ὦτα ἔχοντες οὐκ ἀκούετε; καὶ οὐ μνημονεύετε;

19 Ὅτε τοὺς πέντε ἄρτους ἔκλασα εἰς τοὺς πεντακισχιλίους, πόσους κοφίνους πλήρεις κλασμάτων ἤρατε; Λέγουσιν αὐτῷ· Δώδεκα.

20 Ὅτε δὲ τοὺς ἑπτὰ εἰς τοὺς τετρακισχιλίους πόσων σπυρίδων πληρώματα κλασμάτων ἤρατε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Πῶς οὐ συνίετε;

13 Καὶ ἄφησέν τους, καὶ ἐσέβη πάλιν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐπέρασε πέρα.

14 Καὶ ἀλησμόνησαν νὰ πάρουν ψωμία οἱ μαθητάδες, καὶ δὲν εἶχαν μαζύ τους παρὰ ἕνα ψωμὶ εἰς τὸ καράβι.

15 Καὶ τοὺς ἐπαράγγελνε, λέγωντας· Βλέπετε, ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τὴν ζύμην τῶν Φαρισαίων, καὶ ἀπὸ τὴν ζύμην τοῦ Ἡρώδου.

16 Καὶ ἐδιαλογίζουνταν ἀνάμεσά τους, λέγοντες· Ὅτι ψωμία δὲν ἔχομεν.

17 Καὶ γνωρίζωντάς το ὁ Ἰησοῦς, τοὺς λέγει· Τί διαλογίζεσθε, ὅτι δὲν ἔχετε ψωμία; ἀκόμι δὲν γροικᾶτε, οὐδὲ καταλαμβάνετε; ἀκόμι ἀναίσθητον ἔχετε τὴν καρδίαν σας;

18 Μάτια ἔχετε καὶ δὲν βλέπετε; καὶ αὐτία ἔχετε, καὶ δὲν ἀκούετε; καὶ δὲν ἐνθυμᾶσθε;

19 Ὅταν ἔκοψα τὰ πέντε ψωμία εἰς πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους, πόσα κοφίνια γεμάτα κομμάτια ἐσηκώσετε; Καὶ λέγουν του· Δώδεκα.

20 Καὶ ὅταν ἔκοψα τοὺς ἑπτὰ ἄρτους εἰς τοὺς τέσσαρες χιλιάδες, πόσα σελπίλια γεμάτα κομμάτια ἐσηκώσετε; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ἑπτά.

21 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἔλεγε· Πῶς δὲν τὸ βάνετε εἰς τὸν νοῦν σας;

22 Καὶ ἔρχεται εἰς Βηθσαϊδάν· καὶ φέρουσιν αὐτῷ τυφλὸν, καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα αὐτοῦ ἅψηται.

23 Καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ τυφλοῦ, ἐξήγαγεν αὐτὸν ἔξω τῆς κώμης· καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτὸν εἴ τι βλέπει.

24 Καὶ ἀναβλέψας, ἔλεγε· Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα περιπατοῦντας.

25 Εἶτα πάλιν ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀναβλέψαι· καὶ ἀποκαλεστάθη καὶ ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντες.

26 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, λέγων· Μηδὲ εἰς τὴν κώμην εἰσέλθῃς, μηδὲ εἴπῃς τινὶ ἐν τῇ κώμῃ.

27 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὰς κώμας Καισαρείας τῆς Φιλίππου· καὶ ἐν τῇ ὁδῷ ἐπηρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγων αὐτοῖς· Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;

28 Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν· καὶ ἄλλοι, Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ, ἕνα τῶν προφητῶν.

29 Καὶ αὐτὸς λέγει αὐτοῖς·

22 Καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Βηθσαϊδάν· καὶ φέρνουσίν του ἕνα τυφλὸν, καὶ παρακαλοῦντον, νὰ τὸν πιάσῃ.

23 Καὶ πιάνωντας τὸ χέρι τοῦ τυφλοῦ, εὔγαλέν τον ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν· καὶ ἔπτυσε εἰς τὰ μάτιά του, καὶ ἔβαλλε τὰ χέριά του ἀπάνω, καὶ τὸν ἐρώτα, ἂν βλέπῃ τίποτες.

24 Καὶ ἔστωντας νὰ εἴδῃ ἀπάνω, ἔλεγε· Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡσὰν δένδρα περιπατοῦντας.

25 Καὶ πάλιν ἔβαλλε τὰ χέριά του ἀπάνω εἰς τὰ μάτιά του, καὶ ἔκαμέν τον νὰ ξαναιδῇ· καὶ ἐκαταστάθη καὶ εἶδε καθάρια ὅλους.

26 Καὶ ἔστειλέν τον εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ τοῦ εἶπε· Νὰ μὴν ἐμβῇς μέσα εἰς τὴν χώραν, μηδὲ νὰ τὸ εἴπῃς κανενὸς μέσα εἰς τὴν χώραν.

27 Καὶ εὐγῆκεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθητάδες του εἰς ταῖς χώραις τῆς Καισαρείας τοῦ Φιλίππου· καὶ εἰς τὴν στράταν ἐρώταν τοὺς μαθητάδες του, λέγοντάς τους· Ποῖον μὲ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶμαι;

28 Καὶ αὐτοὶ ἀπεκρίθηκαν· (τινὲς λέγουσι) Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν· καὶ ἄλλοι, Ἠλίαν καὶ ἄλλοι, ἕνα ἀπὸ τοὺς προφήτας.

29 Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς λέγει·

Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστός.

30 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ἵνα μηδενὶ λέγωσι περὶ αὐτοῦ.

31 Καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς, ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστῆναι.

32 Καὶ παῤῥησίᾳ τὸν λόγον ἐλάλει. Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο ἐπιτιμᾷν αὐτῷ.

33 Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἰδὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἐπετίμησε τῷ Πέτρῳ, λέγων· Ὕπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

34 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

35 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.

Ἀμὴ ἐσεῖς τίνα μὲ λέγετε νὰ εἶμαι; καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ λέγει του· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός.

30 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἐπρόπηρε μὲ φοβερισμὸν, νὰ μὴν εἴπουσι κανενὸς τίποτες δι' αὐτόν.

31 Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ, πῶς κάμνει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ κατακριθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους καὶ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ νὰ σκοτωθῇ· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀνασταθῇ.

32 Καὶ ἐδίδασκε παῤῥησίᾳ τὸν λόγον· Καὶ πιάνωντάς τον ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ τὸν ἐπιτιμᾷ.

33 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γυρίζωντας, καὶ βλέπωντας τοὺς μαθητάδες του, ὠνείδισε τὸν Πέτρον, καὶ λέγει του· Σύρε ὀπίσω μου σατανᾶ· ὅτι δὲν φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

34 Καὶ ἐπροσκάλεσε τὸ πλῆθος μὲ τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους· Ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθᾷ, ἂς ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του, καὶ ἂς πάρῃ τὸν σταυρόν του, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθήσῃ.

35 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος χάσει τὴν ζωήν του διὰ λόγου μου καὶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἐτοῦτος θέλει τὴν φυλάξει.

36 Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτῦ;

37 Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτῦ;

38 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τὰς ἐμοὺς λόγυς ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τῦ πατρὸς αὐτῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

36 Διατὶ τί θέλει ὠφελθῆ ἄνθρωπος, ἂν κερδέσῃ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ νὰ χάσῃ τὴν ψυχήν τυ;

37 Ἢ τί νὰ δώσῃ ἄνθρωπος ἀλλαξίαν διὰ τὴν ψυχήν τυ.

38 Διατὶ ὅποιος ἐντραπῆ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τὰς λόγυς μυ εἰς τὴν γενεὰν ἐτύτην τὴν μοιχαλίδα καὶ ἁμαρτωλὴν, καὶ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ θέλει ἐντραπῆ νὰ τὸν ὁμολογήσῃ, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ πατρός τυ μαζὺ μὲ τὰς ἁγίυς ἀγγέλυς.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑΙ' ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες ὐ μὴ γεύσωνται θανάτυ, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

2 Καὶ μεθ' ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἀναφέρει αὐτὰς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνυς· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν.

3 Καὶ τὰ ἱμάτια αὐτῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιὼν, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὐ δύναται λευκᾶναι.

4 Καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἠλίας

ΚΑΙ' ἔλεγεν τυς· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι κάποιοι ἀπ' αὐτὰς ὁπῦ στέκονται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλυσι γευθῆ θάνατον, ἕως ὁπῦ νὰ εἰδῦσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ, πῶς ἦλθε μὲ δύναμιν.

2 Καὶ ὕστερον ἀπὸ ἓξ ἡμέραις ἐπῆρεν ὁ Ἰησῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἀνέβασέν τυς εἰς ἕνα ὄρος ὑψηλὸν ξεχωριστὰ μοναχύς· καὶ ἐμεταμορφώθη ὀμπροστά τυς.

3 Καὶ τὰ φορέματά τυ ἔγιναν λαμπρὰ, καὶ ἄσπρα κατὰ πολλὰ ὡσὰν τὸ χιόνι, ὁπῦ βαφέας δὲν ἠμπορεῖ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν νὰ τὰ λευκάνῃ.

4 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὰς ὁ

σὺν Μωσεῖ· καὶ ἦσαν συλλα-
λȣ̃ντες τῷ Ἰησȣ̃.
5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέ-
τρος, λέγει τῷ Ἰησȣ̃· Ῥαβ-
βί, καλόν ἐςιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι·
καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς,
σοὶ μίαν, καὶ Μωσεῖ μίαν,
καὶ Ἠλίᾳ μίαν.
6 Οὐ γὰρ ᾔδει τί λαλήσῃ·
ἦσαν γὰρ ἔκφοβοι.
7 Καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπι-
σκιάζȣσα αὐτοῖς· καὶ ἦλθε
φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης, λέγȣσα·
Οὗτός ἐςιν υἱός μȣ ὁ ἀγα-
πητὸς, αὐτȣ̃ ἀκȣ́ετε.
8 Καὶ ἐξάπινα περιβλε-
ψάμενοι, ȣ̓κέτι ȣ̓δένα εἶδον,
ἀλλὰ τὸν Ἰησȣ̃ν μόνον μεθ᾽
ἑαυτῶν.
9 Καταβαινόντων δὲ αὐτῶν
ἀπὸ τοῦ ὄρȣς, διεςείλατο αὐ-
τοῖς, ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται
ἃ εἶδον, εἰ μὴ ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπȣ ἐκ νεκρῶν ἀναςῇ.
10 Καὶ τὸν λόγον ἐκράτη-
σαν πρὸς ἑαυτȣ̀ς, συζητȣ̃ντες
τί ἐςι τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναςῆναι.
11 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν,
λέγοντες· Ὅτι λέγȣσιν οἱ
γραμματεῖς, ὅτι Ἠλίαν δεῖ
ἐλθεῖν πρῶτον;
12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἐλθὼν

Ἠλίας μὲ τὸν Μωϋσῆν· καὶ
ἐσυντύχαιναν μὲ τὸν Ἰησȣ̃ν.
5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος,
καὶ λέγει εἰς τὸν Ἰησȣ̃ν· Διδάσ-
καλε, καλὸν εἶναι νὰ εἴμεσθαν
ἐμεῖς ἐδῶ· καὶ ἂς κάμωμεν
τρεῖς καλύβαις, διὰ ἐσένα
μίαν, καὶ διὰ τὸν Μωϋσῆν
μίαν, καὶ διὰ τὸν Ἠλίαν μίαν.
6 Διατὶ δὲν ἤξευρεν τί νὰ εἰ-
πῇ· διατὶ ἦταν τρομασμένοι.
7 Καὶ ἔγινεν ἕνα σύννεφον
καὶ τȣ̀ς ἐσκέπασε· καὶ ἦλθε
καὶ φωνὴ ἀπὸ τὸ σύννεφον,
ὁπȣ̃ ἔλεγεν· Ἐτȣ̃τος εἶναι ὁ
υἱός μȣ ὁ ἠγαπημένος, αὐτȣ̃
ἀκȣ́ετε.
8 Καὶ ἔξαφνα βλέποντες
τριγύρω, πλέον δὲν εἶδασι κα-
νένα, παρὰ μοναχὰ τὸν Ἰησȣ̃ν
μαζὺ μὲ τȣ̃ λόγȣ τȣς.
9 Καὶ ὅταν ἐκατέβαιναν
ἀπὸ τὸ βȣνὸ, τȣ̀ς ἐπαράγγειλε,
νὰ μὴν εἰπȣ̃σι κανενὸς ἐκεῖνα
ὁπȣ̃ εἶδαν, παρὰ μοναχὰ ὅταν
ἀναςαθῇ ἐκ νεκρῶν ὁ υἱὸς τȣ̃
ἀνθρώπȣ.
10 Καὶ ἐφύλαξαν τὸν λό-
γον, καὶ ἀνάμεσά τȣς ἐζητȣ̃-
σαν, τί θέλει νὰ εἰπῇ τὸ ἐκ
νεκρῶν ἀναςῆναι.
11 Καὶ ἐρωτȣ̃σάν τον, λέ-
γοντες· Διατὶ λέγȣσιν οἱ γραμ-
ματεῖς, πῶς κάμνει χρεία νὰ
ἔλθῃ ὁ Ἠλίας πρῶτον;
12 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπέν τȣς· Ὁ Ἠλίας ἔρχεται

πρῶτον ἀποκαθιστᾷ πάντα· καὶ πῶς γέγραπται ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πολλὰ πάθῃ, καὶ ἐξουδενωθῇ.

13 Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι καὶ Ἠλίας ἐλήλυθε, καὶ ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν, καθὼς γέγραπται ἐπ᾽ αὐτόν.

14 Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς, εἶδεν ὄχλον πολὺν περὶ αὐτοὺς, καὶ γραμματεῖς συζητοῦντας αὐτοῖς.

15 Καὶ εὐθέως πᾶς ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη, καὶ προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν.

16 Καὶ ἐπηρώτησε τοὺς γραμματεῖς· Τί συζητεῖτε πρὸς αὐτούς;

17 Καὶ ἀποκριθεὶς εἷς ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπε· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρός σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον·

18 Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν· καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

19 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, λέγει· Ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρός με.

πρῶτον, νὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλα (τὰ πράγματα·) καὶ καθὼς εἶναι γεγραμμένον διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἔτζι πρέπει νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονεθῇ.

13 Ἀλλὰ λέγω σας, ὅτι καὶ ὁ Ἠλίας ἦλθε καὶ ἔκαμάν του ὅσα ἤθελαν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον δι᾽ αὐτόν.

14 Καὶ παγένωντας εἰς τοὺς μαθητάδες του, εἶδεν ὄχλον πολὺν τριγύρω τους, καὶ τοὺς γραμματεῖς ὁποῦ τοὺς ἐπροβάλλασι ζητήματα.

15 Καὶ παρευθὺς ὡσὰν τὸν εἶδαν ὅλος ὁ ὄχλος, ἐξυπάσθη, καὶ ἔτρεχαν καὶ τὸν ἐχαιρετοῦσαν.

16 Καὶ ἐρώτησε τοὺς γραμματεῖς· Τί τοὺς προβάλλετε;

17 Καὶ ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ εἶπε· Διδάσκαλε, ἤφερα τὸν υἱόν μου εἰς ἐσένα, ὁ ὁποῖος ἔχει πνεῦμα ἄλαλον·

18 Καὶ ὅπου τὸν φθάσει, τὸν κάμνει καὶ ξεσχίζεται· καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τὰ δόντιά του, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπα εἰς τοὺς μαθητάδες σου, νὰ τὸ εὐγάλουν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν.

19 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει τους· Ὦ γενεὰ ἄπιστε, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετ᾽ ἐσᾶς; ἕως πότε νὰ σᾶς ὑπομένω; φέρετέ τον εἰς ἐμένα.

20 Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, εὐθέως, τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν· καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων.

21 Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν.

22 Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

24 Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω Κύριε· Βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.

25 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω· Ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.

26 Καὶ κράξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν, ἐξῆλθε· καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρὸς, ὥστε πολλοὺς λέγειν, ὅτι ἀπέθανεν.

20 Καὶ ἔφεράν τον εἰς τὸν (Χριστόν·) καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε (τὸ παιδίον,) παρευθὺς τὸ δαιμόνιον τὸ ἐσπάραξε· καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκυλίετον ἀφρίζων.

21 Καὶ (ὁ Χριστὸς) ἐρώτησε τὸν πατέρα του· Πόσος καιρὸς εἶναι ὁποῦ τὸ ἔπαθε; Καὶ λέγει του· Ἀπὸ μικρὸν παιδίον.

22 Καὶ πολλαῖς φοραῖς τὸν ἔρριξεν εἰς τὴν φωτία καὶ εἰς τὰ νερὰ, διὰ νὰ τὸν χαλάσῃ· ἀλλὰ ἂν δύνεσαι τίποτες, βοήθησέ μας, σπλαγχνιζόμενός μας.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· ἂν δύνεσαι νὰ πιστεύσῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ πιστεύει.

24 Καὶ παρευθὺς κράζοντας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, μὲ δάκρυα ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε, Βοήθησέ με εἰς τὴν ἀπιστίαν.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν εἶδεν ὅτι συντρέχει ὁ λαὸς, μὲ ὀργὴν καὶ φοβερισμὸν ἐπρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, λέγοντάς του· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγώ σε προστάζω· Εὔγα ἀπ' αὐτὸν, καὶ πλέον μὴν ἔμβῃς εἰς αὐτόν.

26 Καὶ (τὸ δαιμόνιον) ἔκραξε, καὶ πολλὰ τὸν ἐσπάραξε, καὶ εὐγῆκε· καὶ (ὁ ἄνθρωπος) ἔγινεν ὡσὰν νεκρὸς, ὁποῦ πολλοὶ ἔλεγαν, ὅτι ἀπέθανε.

27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, ἤγειρεν αὐτόν· καὶ ἀνέστη.

28 Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

29 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

30 Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας· καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τὶς γνῷ.

31 Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

32 Οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

33 Καὶ ἦλθεν εἰς Καπερναούμ· καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος, ἐπηρώτα αὐτούς· Τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτοὺς διελογίζεσθε;

34 Οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ, τίς μείζων.

35 Καὶ καθίσας ἐφώνησε

27 Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐσήκωσέν τον· καὶ ἐσηκώθη.

28 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν (ὁ Ἰησοῦς) μέσα εἰς τὸ σπῆτι, τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ μαθητάδες του κατὰ μόνας· Διατί ἐμεῖς δὲν ἐδυνηθήκαμεν νὰ εὐγάλωμεν αὐτό (τὸ δαιμόνιον;)

29 Καὶ λέγει τους· Ἐτοῦτο τὸ γένος μὲ ἄλλον τρόπον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὔγῃ, παρὰ μὲ προσευχὴν καὶ μὲ νηστείαν.

30 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Γαλιλαίας· καὶ δὲν ἤθελε, νὰ τὸν γνωρίσῃ τινάς.

31 Διατὶ ἐδίδασκε τοὺς μαθητάδες του, καὶ τοὺς ἔλεγεν· Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χέρια ἀνθρώπων, καὶ θέλουσι τὸν θανατώσει· καὶ ὡσὰν θανατωθῇ, τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀνασταθῇ.

32 Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζαν τὸν λόγον, καὶ ἐφοβοῦνταν νὰ τὸν ἐρωτήσουν.

33 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Καπερναούμ· καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι, τοὺς ἐρώτησε· Τί ἐδιαλέγουσθαν εἰς τὴν στράταν ἀνάμεσά σας;

34 Καὶ ἐκεῖνοι ἐσιώπαιναν· διατὶ ἐδιαλέχθησαν εἰς τὴν στράταν ἀνάμεσά τους, ποῖος εἶναι μεγαλίτερος.

35 Καὶ ὡσὰν ἐκάθισεν,

τοὺς δώδεκα, καὶ λέγει αὐτοῖς·
Εἴτις θέλει πρῶτος εἶναι,
ἔσται πάντων ἔσχατος, καὶ
πάντων διάκονος.

36 Καὶ λαβὼν παιδίον,
ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν·
καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ,
εἶπεν αὐτοῖς·
37 Ὃς ἐὰν ἓν τῶν τοιούτων
παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνό-
ματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς
ἐὰν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχε-
ται, ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά
με.
38 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῷ ὁ
Ἰωάννης, λέγων· Διδάσκαλε,
εἴδομέν τινα ἐν τῷ ὀνόματί σου
ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὃς οὐκ
ἀκολουθεῖ ἡμῖν· καὶ ἐκωλύσα-
μεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ
ἡμῖν.
39 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ
κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ ἐστιν
ὃς ποιήσει δύναμιν ἐπὶ τῷ
ὀνόματί μου, καὶ δυνήσεται
ταχὺ κακολογῆσαί με·

40 Ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ'
ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν.

41 Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς
ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνό-
ματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε, ἀμὴν
λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν
μισθὸν αὐτοῦ.
42 Καὶ ὃς ἂν σκανδαλίσῃ

ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα, καὶ λέγει
τους· Ὅποιος θέλει νὰ εἶναι
πρῶτος, θέλει εἶσθαι ὑστερότε-
ρος ἀπὸ ὅλους, καὶ ὁλονῶν
ὑπηρέτης.
36 Καὶ πιάνωντας ἕνα
παιδίον, τὸ ἔστησεν εἰς τὴν μέ-
σην τους· καὶ ἀγκαλιάζωντάς
το, τοὺς λέγει·
37 Ὅποιος δεχθῇ ἕνα μι-
κρὸν παιδίον ὡσὰν ἐτοῦτο διὰ
τὸ ὄνομά μου, ἐμένα δέχεται;
καὶ ὅποιος δεχθῇ ἐμένα, δὲν
δέχεται ἐμένα, ἀλλὰ ἐκεῖνον,
ὁποῦ μὲ ἔστειλεν.
38 Καὶ ὁ Ἰωάννης τοῦ ἀπε-
κρίθη, λέγωντας· Διδάσκαλε,
εἴδαμεν κάποιον ὁποῦ εἰς τὸ
ὄνομά σου εὔγανε δαιμόνια, ὁ
ὁποῖος δὲν μᾶς ἀκολουθᾷ· καὶ
ἐμποδίσαμέν τον, ὅτι δὲν μᾶς
ἀκολουθᾷ.
39 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴν
τὸν ἐμποδίζετε· διατὶ δὲν εἶναι
κανένας ὁποῦ νὰ κάμῃ τίποτες
δύναμιν εἰς τὸ ὄνομά μου, καὶ
νὰ δυνηθῇ εὐθὺς νὰ μὲ κακο-
λογήσῃ·
40 Διατὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ
δὲν εἶναι ἐναντίος μας, εἶναι
διὰ λόγου μας.
41 Καὶ ὅποιος σᾶς ποτίσει
ἕνα ποτήρι νερὸ διὰ ὄνομά μου,
ὅτι εἶσθε τοῦ Χριστοῦ, βέβαια
σᾶς λέγω, δὲν θέλει χάσει τὴν
πληρωμήν του.
42 Καὶ ὅποιος σκανδαλί-

ἕνα τῶν μικρῶν τῶν πιστευόντων εἰς ἐμὲ, καλόν ἐστιν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περίκειται λίθος μυλικὸς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ βέβληται εἰς τὴν θάλασσαν.

43 Καὶ ἐὰν σκανδαλίζῃ σε ἡ χείρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλόν σοι ἐστὶ κυλλὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα, ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

44 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

45 Καὶ ἐὰν ὁ πούς σου σκανδαλίζῃ σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλόν ἐστί σοι εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

46 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

47 Καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζῃ σε, ἔκβαλε αὐτόν· καλόν σοι ἐστὶ μονόφθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός·

48 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

49 Πᾶς γὰρ πυρὶ ἁλισθήσεται· καὶ πᾶσα θυσία ἁλὶ ἁλισθήσεται.

σει ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐτούτους, ὅπου πιστεύουν εἰς ἐμένα, καλλίτερόν του εἶναι, νὰ βαλθῇ μία μυλόπετρα εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

43 Καὶ ἐάν σε σκανδαλίζῃ τὸ χέρι σου, κόψε το· καλλίτερόν σου εἶναι μὲ ἕνα χέρι νὰ πάγῃς εἰς τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ ἔχῃς δύο χέρια, καὶ νὰ πάγῃς εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

44 Ἐκεῖ ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν δὲν ἔχει τέλος, καὶ ἡ φωτία δὲν σβεῖ.

45 Καὶ ἐάν σε σκανδαλίζῃ τὸ ποδάρι σου, κόψε το· καλλίτερόν σου εἶναι νὰ πάγῃς εἰς τὴν ζωὴν κουτζὸς, παρὰ νὰ ἔχῃς δύο ποδάρια, καὶ νὰ πάγῃς εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·

46 Ἐκεῖ ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν δὲν τελειώνει, καὶ ἡ φωτία δὲν σβεῖ.

47 Καὶ ἐάν σε σκανδαλίζῃ τὸ μάτι σου, εὔγαλέ το· διατὶ καλλίτερόν σου εἶναι μὲ ἕνα μάτι νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχῃς δύο μάτια, καὶ νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός·

48 Ἐκεῖ ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν δὲν ἀποθνήσκει, καὶ ἡ φωτία δὲν σβεῖ.

49 Διατὶ καθ' ἕνας μὲ φωτίαν θέλει ἁλατισθῇ· καὶ κάθε θυσία μὲ τὸ ἅλας θέλει ἁλατισθῇ.

50 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἅλας, καὶ εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.

50 Καλὸν εἶναι τὸ ἅλας· ἀμὴ ἂν τὸ ἅλας γένη ἄναλον, μὲ τί νὰ ἁλατισθῇ αὐτό; ἔχετε εἰς τῦ λόγυ σας ἅλας, καὶ εἰρηνεύετε ἀνάμεσά σας.

Κεφ. ί. 10.

Κἀκεῖθεν ἀναςὰς ἔρχεται εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰυδαίας, διὰ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνυ· καὶ συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν· καὶ, ὡς εἰώθει, πάλιν ἐδίδασκεν αὐτύς.

2 Καὶ προσελθόντες οἱ φαρισαῖοι, ἐπηρώτησαν αὐτόν· εἰ ἔξεςιν ἀνδρὶ γυναῖκα ἀπολῦσαι; πειράζοντες αὐτόν.

3 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ὑμῖν ἐνετείλατο Μωσῆς;

4 Οἱ δὲ εἶπον· Μωσῆς ἐπέτρεψε βιβλίον ἀποςασίυ γράψαι, καὶ ἀπολῦσαι.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγραψεν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύτην·

6 Ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτὺς ὁ Θεός.

7 Ἕνεκεν τύτυ καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτῦ.

8 Καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρ-

ΚΑΙ᾽ ἀπ᾽ ἐκεῖ ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰυδαίας, διὰ μέσυ τῆς χώρας ὁπῦ εἶναι πέραν τοῦ Ἰορδάνυ· καὶ πάλιν οἱ ὄχλοι ἐπαγένασι μαζὺ εἰς αὐτὸν· καὶ, καθὼς εἶχε συνήθειαν, πάλιν τὺς ἐδίδασκε.

2 Καὶ ἔςωντας νὰ ἔλθυν εἰς αὐτὸν οἱ φαρισαῖοι, τὸν ἐρωτῦσαν· ἂν ἔχει ἐξυσίαν ἄνδρας νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκά τυ; δοκιμάζοντές τον.

3 Καὶ ὁ Ἰησῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τυς· Τί σᾶς ἐπαράγγειλεν ὁ Μωϋσῆς;

4 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ὁ Μωϋσῆς ἔδωκεν ἄδειαν νὰ γράψῃ διαζύγιον, καὶ νὰ τὴν ἀφίνῃ.

5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς, καὶ τὺς εἶπεν· Διὰ τὴν σκληροκαρδίαν σας σᾶς ἔγραψε τὴν ἐντολὴν αὐτήν·

6 Ἀμὴ ἀπό τὴν ἀρχὴν τῆς κτίσεως, ἄρσεν καὶ θῆλυ τὺς ἔκαμεν ὁ Θεός.

7 Καὶ εἶπε· Διὰ τῦτο θέλει ἀφήσει ἄνθρωπος τὸν πατέρα τυ καὶ τὴν μητέρα τυ, καὶ θέλει προσκολληθῇ μὲ τὴν γυναῖκά τυ.

8 Καὶ θέλυσιν εἶσθαι οἱ δύο

κα μίαν· ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ μία σάρξ.

9 Ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

10 Καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ πάλιν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπηρώτησαν αὐτόν.

11 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὃς ἐὰν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται ἐπ' αὐτήν.

12 Καὶ ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται.

13 Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδία, ἵνα ἅψηται αὐτῶν· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων τοῖς προσφέρουσιν.

14 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

16 Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά.

17 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδὸν, προσδραμὼν εἷς καὶ γονυπετήσας αὐτὸν, ἐπη-

εἰς μίαν σάρκα· εἰς τόσον ὁποῦ δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σάρκα.

9 Ἐκεῖνο λοιπὸν ὁποῦ ὁ Θεὸς ἔσμιξεν, ἄνθρωπος ἂς μὴν τὸ χωρίζῃ.

10 Καὶ εἰς τὸ σπῆτι πάλιν οἱ μαθητάδες του τὸν ἐρώτησαν διὰ τοῦτο.

11 Καὶ λέγει τους· Κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκά του, καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ ἄλλην, γίνεται μοιχὸς εἰς αὐτήν.

12 Καὶ ἐὰν ἡ γυναῖκα ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα της, καὶ ὑπανδρευθῇ μὲ ἄλλον, εἶναι μοιχή.

13 Καὶ ἔφεράν του παιδία, διὰ νὰ τὰ πιάσῃ· καὶ οἱ μαθητάδες ὀνείδιζαν ἐκείνους ὁποῦ τὰ ἔφερναν.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸ εἶδεν, ἀδημόνησε, καὶ λέγει τους· Ἀφῆτε τὰ παιδία νὰ ἔρχωνται εἰς ἐμένα, καὶ μὴν τα ἐμποδίζετε· διατὶ τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

15 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅποιος δὲν θέλει δεχθῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡσὰν παιδίον, δὲν θέλει ἔμβει εἰς αὐτήν.

16 Καὶ ἀγκαλιάζωντάς τα, ἔβαλλε τὰ χέριά του ἀπάνω εἰς αὐτὰ, καὶ τὰ εὐλόγησε.

17 Καὶ εὐγένωντας αὐτὸς εἰς τὴν στράτα, ἔτρεξεν ἕνας, καὶ γονατίζωντας, τὸν ἐρώτα· Δι-

ρώτα αὐτόν· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ποιήσω ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

18 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

19 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς· Μὴ κλέψῃς. Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς· Μὴ ἀποστερήσῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα.

20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

21 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ, ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἕν σοι ὑστερεῖ· ὕπαγε, ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δὸς τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν.

22 Ὁ δὲ, στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται;

24 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκριθεὶς,

δάσκαλε ἀγαθὲ, τί νὰ κάμω διὰ νὰ κληρονομήσω την ζωὴν τὴν αἰώνιον;

18 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδένας εἶναι ἀγαθὸς, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός.

19 Ταῖς παραγγελίαις ταῖς ἰξεύρεις· Μὴν μοιχεύσῃς· Μὴν φονεύσῃς· Μὴν κλέψῃς. Μὴν ψευδομαρτυρεύσῃς· Μὴν κάμῃς ζημίαν τινός· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

20 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς βλέποντάς τον, τὸν ἀγάπησε, καὶ εἶπέ του· Ἕνα ἀκόμι σοῦ λείπει· σύρε, καὶ ὅσα ἔχεις πούλησέ τα, καὶ δὸς τα εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ θέλεις ἔχει θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολούθα μου, σηκώνοντας τὸν σταυρόν.

22 Καὶ ἐκεῖνος ἔστωντας νὰ πικραθῇ εἰς τὸν λόγον ἐκεῖνον, ἐδιέβη λυπημένος· διατὶ εἶχε πολλὰ πράγματα.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε καὶ εἶδε τριγύρω, καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· Πῶς δύσκολα ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν τὸν πλοῦτον, θέλουν ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

24 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐξεπλήττουνταν εἰς τὰ λόγιά του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν ἀπεκρίθη,

λέγει αὐτοῖς· Τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ τοῖς χρήμασιν, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν;

25 Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

26 Οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

27 Ἐμβλέψας δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγει· Παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον, ἀλλ' οὐ παρὰ τῷ Θεῷ· πάντα γὰρ δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

28 Καὶ ἤρξατο ὁ Πέτρος λέγειν αὐτῷ· Ἰδού, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα, ἢ ἀγρούς, ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου,

30 Ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, οἰκίας, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καὶ μητέρας καὶ τέκνα, καὶ ἀγρούς, μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

καὶ λέγει τους· Ὦ παιδία, πῶς δύσκολον εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν τὸ θάῤῥος τους εἰς τὰ ἄσπρα νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ καμήλα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ἐκεῖνοι περισσὰ ἐξεπλήττουνταν, καὶ ἔλεγαν ἀνάμεσά τους· Και ποῖος δύνεται να σωθῇ;

27 Καὶ ἀτενίσας ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτούς, τοὺς εἶπεν· Εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατον, ἀμὴ ὄχι εἰς τὸν Θεόν· διατὶ ὅλα εἶναι δυνατὰ σιμὰ εἰς τὸν Θεόν.

28 Καὶ ἄρχισεν ὁ Πέτρος νὰ τοῦ λέγῃ· Νά, ἐμεῖς ὅπου ἀφήκαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολουθήσαμεν.

29 Καὶ ἀπεκρίθηκεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Βέβαια σᾶς λέγω· ὅτι δὲν εἶναι κανένας ὅπου νὰ ἄφηκεν σπῆτι, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφαῖς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ παιδία, ἢ χωράφια, διὰ λόγου μου καὶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον,

30 Ὅπου νὰ μὴν δὲν τὰ πάρῃ ἑκατονταπλασίονα, τῶρα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, σπήτια, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφαῖς, καὶ μητέραις καὶ παιδία, καὶ χωράφια, μὲ διωγμούς, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἐρχόμενον ζωὴν αἰώνιον.

31 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ οἱ ἔσχατοι, πρῶτοι.

32 Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἦν προάγων αὐτὺς ὁ Ἰησῦς, καὶ ἐθαμβῦντο, καὶ ἀκολυθῦντες ἐφοβῦντο. Καὶ παραλαβὼν πάλιν τὺς δώδεκα, ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν·

33 Ὅτι ἰδὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπυ παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσυσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι·

34 Καὶ ἐμπαίξυσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσυσιν αὐτὸν, καὶ ἐμπτύσυσιν αὐτῷ, καὶ ἀποκτενῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

35 Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίυ, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσῃς ἡμῖν.

36 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν;

37 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν συ καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων συ καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ συ.

38 Ὁ δὲ Ἰησῦς εἶπεν αὐτοῖς·

31 Καὶ πολλοὶ πρῶτοι θέλυσιν εἶσθαι ὕστεροι· καὶ οἱ ὕστεροι πρῶτοι.

32 Καὶ ἀνέβαιναν τὴν στράταν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ὁ Ἰησῦς ἐπάγενεν ὀμπροστὰ, καὶ ἀπορῦσαν, καὶ ἀκολυθῦντες ἐφοβῦντο. Καὶ (ὁ Ἰησῦς) πέρνωντας πάλιν τὺς δώδεκα, ἄρχισε νὰ τὺς λέγῃ ἐκεῖνα ὀπῦ ἔμελλαν νὰ τῦ συνέβυν·

33 Ὅτι νὰ, ὀπῦ ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ θέλει παραδοθῆ εἰς τὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ θέλυν τὸν κατακρίνει εἰς θάνατον, καὶ θέλυν τὸν παραδώσει εἰς τὰ ἔθνη·

34 Καὶ θέλυν τὸν ἐμπαίξει, καὶ θέλυν τὸν δείρει, καὶ θέλυν τὸν σκοτώσει· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῆ.

35 Καὶ ἐπῆγαν κοντὰ εἰς αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίυ, καὶ λέγυν τυ· Διδάσκαλε, θέλομεν νὰ μᾶς κάμῃς ἐκεῖνο ὀπῦ νὰ σῦ ζητήσωμεν.

36 Καὶ ὁ Ἰησῦς τὺς εἶπε· Τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

37 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Δός μας νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν δόξαν συ ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιάν συ, καὶ ἄλλος ἀπὸ τὴν ζερβιάν.

38 Καὶ ὁ Ἰησῦς τὺς εἶπεν·

Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι;

39 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, πίεσθε· καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε·

40 Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται.

41 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα, ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

42 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, λέγει αὐτοῖς· Οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν, κατακυριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν, κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

43 Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται διάκονος ὑμῶν·

44 Καὶ ὃς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος.

45 Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Δὲν ἰξεύρετε, τί ζητᾶτε· δύνεσθε νὰ πιῆτε τὸ ποτήριον ὁποῦ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὁποῦ βαπτίζομαι, νὰ βαπτισθῆτε;

39 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Δυνόμεσθε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἀληθινὰ, τὸ ποτήριον ὁποῦ ἐγὼ πίνω, θέλετε πίει· καὶ τὸ βάπτισμα ὁποῦ βαπτίζομαι, θέλετε βαπτισθῆ·

40 Ἀμὴ τὸ νὰ καθίσετε ἀπὸ τὴν δεξιὰν καὶ ἀπὸ τὴν ζερβιὰν, δὲν εἶναι εἰς τοῦ λόγου μου διὰ νὰ τὸ δώσω, ἀλλὰ (θέλει δοθῆ) εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἑτοιμάσθηκε.

41 Καὶ ὡσὰν τὸ ἤκουσαν οἱ δέκα, ἄρχισαν νὰ ἀδημονοῦσι διὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην.

42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς προσκαλῶντάς τους, τοὺς λέγει· Ἰξεύρετε ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ θαῤῥοῦσι πῶς νὰ αὐθεντεύουν τὰ ἔθνη, τὰ κατακυριεύουσι· καὶ οἱ μεγιστᾶνές τους ἐξουσιάζουν αὐτά.

43 Ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς δὲν θέλει εἶσθαι ἔτζι· ἀλλὰ ὅποιος θέλει νὰ γένῃ μεγαλίτερος ἀπὸ σᾶς, θέλει εἶσθαι ὑπηρέτης σας·

44 Καὶ ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ γένῃ πρῶτος, θέλει εἶσθαι δοῦλος ὁλονῶν.

45 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῆ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ νὰ δώσῃ τὴν ψυχήν του ἐξαγόρασμα ἀντὶ πολλῶν.

46 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἰεριχώ· καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἀπὸ Ἱεριχὼ, καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ ὄχλου ἱκανοῦ, υἱὸς Τιμαίου Βαρτίμαιος ὁ τυφλὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

47 Καὶ ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖός ἐστιν, ἤρξατο κράζειν, καὶ λέγειν· Ὁ υἱὸς Δαβὶδ, Ἰησοῦ, ἐλέησόν με.

48 Καὶ ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ· ὁ δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

49 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτὸν φωνηθῆναι· καὶ φωνοῦσι τὸν τυφλὸν, λέγοντες αὐτῷ· Θάρσει, ἔγειραι· φωνεῖ σε.

50 Ὁ δὲ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

51 Καὶ ἀποκριθεὶς, λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί θέλεις ποιήσω σοι; Ὁ δὲ τυφλὸς εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββονὶ, ἵνα ἀναβλέψω.

52 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ εὐθέως ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ἐν τῇ ὁδῷ.

46 Καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Ἱεριχώ· καὶ εὐγένωντας αὐτὸς, ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ, καὶ οἱ μαθητάδες του, καὶ ὄχλος ἀρκετὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Τιμαίου ὁ Βαρτίμαιος ὁ τυφλὸς ἐκάθουνταν εἰς τὴν στράτα καὶ ἐζήτα.

47 Καὶ ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶναι, ἄρχισε νὰ κράζῃ, καὶ νὰ λέγῃ· Ὦ Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου με.

48 Καὶ πολλοὶ τὸν ὀνειδίζαν καὶ τὸν ἀπόπερναν, νὰ σιωπήσῃ· ἀμὴ ἐκεῖνος περισσότερον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

49 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθηκε, καὶ εἶπε νὰ τὸν λαλήσουν· καὶ λαλοῦσι τὸν τυφλὸν, λέγοντές του· Ἔχε θάῤῥος, σήκω ἀπάνω· κράζει σε.

50 Καὶ ἐκεῖνος ῥίχνωντας τὸ φόρεμά του, ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

51 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; Καὶ ὁ τυφλὸς τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, νὰ ξαναβλέψω.

52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Σύρε· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· Καὶ παρευθὺς ἀνέβλεψε, καὶ ἀκολούθα τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν στράτα.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑῚ ὅτε ἐγγίζουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν

ΚΑῚ ὅταν ἐσήμωσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν εἰς τὸ ὄρος

ἐλαιῶν, ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,

2 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν· καὶ εὐθέως εἰσπορευόμενοι εἰς αὐτὴν, εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων κεκάθικε· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.

3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Τί ποιεῖτε τοῦτο; εἴπατε· Ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει· καὶ εὐθέως αὐτὸν ἀποστελεῖ ὧδε.

4 Ἀπῆλθον δὲ καὶ εὗρον τὸν πῶλον δεδεμένον πρὸς τὴν θύραν ἔξω ἐπὶ τοῦ ἀμφόδου, καὶ λύουσιν αὐτόν.

5 Καί τινες τῶν ἐκεῖ ἑστηκότων ἔλεγον αὐτοῖς· Τί ποιεῖτε λύοντες τὸν πῶλον;

6 Οἱ δὲ εἶπον αὐτοῖς καθὼς ἐνετείλατο ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἀφῆκαν αὐτούς.

7 Καὶ ἤγαγον τὸν πῶλον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐπέβαλον αὐτῷ τὰ ἱμάτια αὐτῶν· καὶ ἐκάθισεν ἐπ' αὐτῷ.

8 Πολλοὶ δὲ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἔστρωσαν εἰς τὴν ὁδόν· ἄλλοι δὲ στοιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, καὶ ἐστρώννυον εἰς τὴν ὁδόν.

9 Καὶ οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον, λέγοντες·

τῶν ἐλαιῶν, ἔστειλε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του,

2 Καὶ λέγει τους· Σύρτε εἰς τὸ χωρίον ὅπου εἶναι ἀγνάντιά σας· καὶ εὐθὺς καθὼς ἐμβαίνετε μέσα εἰς αὐτὸ, θέλετε εὕρει ἕνα πουλάρι δεμένον, εἰς τὸ ὁποῖον κανένας ἄνθρωπος δὲν ἐκάθισεν ἀπάνω του· καὶ λύσετε καὶ φέρετέ μου το.

3 Καὶ ἐὰν σᾶς εἴπῃ κανείς· Διατί τὸ κάμνετε τοῦτο; εἰπέτε του· Ὅτι ὁ αὐθέντης του τὸ χρειάζεται· καὶ παρευθὺς θέλει τὸ στείλει ἐδῶ.

4 Καὶ ἐπῆγαν καὶ εὗρηκαν τὸ πουλάρι ἔξω εἰς τὴν θύραν δεμένον εἰς τὸ δίστρατον, καὶ ἔλυσάντο.

5 Καὶ κάποιοι ἀπ' ἐκείνους, ὅπου ἐστέκουνταν ἐκεῖ, τοὺς ἔλεγαν· Τί κάμνετε καὶ λύετε τὸ πουλάρι;

6 Καὶ ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν καθὼς τοὺς ἐπαράγγειλεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ τοὺς ἄφηκαν.

7 Καὶ ἤφεραν τὸ πουλάρι εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔβαλλαν τὰ φορέματά τους ἀπάνω του· καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω εἰς αὐτό.

8 Καὶ πολλοὶ ἔστρωναν τὰ φορέματά τους εἰς τὴν στράτα· καὶ ἄλλοι ἔκοπταν κλαδία ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ τὰ ἔστρωναν εἰς τὴν στράτα.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐπάγεναν ὀμπροστὰ, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου

Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

10 Εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου, τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαβίδ· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

11 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν μετὰ τῶν δώδεκα.

12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας, ἐπείνασε.

13 Καὶ ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν, οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων.

14 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα οὐδεὶς καρπὸν φάγοι· καὶ ἤκουον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

15 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν, καὶ τὰς καθέδρας

ἀκολουθοῦσαν ἔκραζαν, λέγοντες· Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

10 Εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου, τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαβίδ· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκε μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ βλέπωντας ὅλα τριγύρω, μὲ τὸ νὰ ἐπλησίαζε νὰ βραδιάσῃ, εὐγῆκε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βηθανίαν μαζὺ μὲ τοὺς δώδεκα.

12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ὅταν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἐπείνασε.

13 Καὶ βλέπωντας μίαν συκιὰν ἀπὸ μακρὰ, ἡ ὁποῖα εἶχε φύλλα, ἐπῆγεν ἂν τύχῃ νὰ εὕρῃ τίποτες εἰς αὐτήν· καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς αὐτὴν, δὲν ηὗρεν ἄλλο παρὰ μοναχὰ φύλλα· διατὶ δὲν ἦτον καιρὸς τῶν σύκων·

14 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ λέγει εἰς αὐτήν. Πλέον νὰ μὴ φάγῃ κανεὶς καρπὸν ἀπὸ σένα εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἤκουσαντο οἱ μαθητάδες του.

15 Καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐμβαίνωντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν ἄρχισε νὰ εὐγάνῃ ἐκείνους ὅπου ἐπουλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν μέσα εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ταῖς τράπεζαις τῶν σαραφίδων, καὶ τὰ θρονία ἐκεινῶν, ὅπου ἐπουλοῦ-

τῶν πωλούντων τὰς περιστερὰς
κατέστρεψε.
16 Καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα
τὶς διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ
ἱεροῦ.
17 Καὶ ἐδίδασκε, λέγων
αὐτοῖς· Οὐ γέγραπται· Ὅτι
ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς
κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνε-
σιν; ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐ-
τὸν σπήλαιον λῃστῶν.
18 Καὶ ἤκουσαν οἱ γραμ-
ματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ
ἐζήτουν πῶς αὐτὸν ἀπολέσου-
σιν· ἐφοβοῦντο γὰρ αὐτόν, ὅτι
πᾶς ὁ ὄχλος ἐξεπλήσσετο
ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.
19 Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο,
ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως.
20 Καὶ πρωῒ παραπορευό-
μενοι, εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμ-
μένην ἐκ ῥιζῶν.
21 Καὶ ἀναμνησθεὶς ὁ
Πέτρος, λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ,
ἴδε, ἡ συκῆ ἣν κατηράσω,
ἐξήρανται.
22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς,
λέγει αὐτοῖς· Ἔχετε πίστιν
Θεοῦ·
23 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν,
ὅτι ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ·
Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν
θάλασσαν· καὶ μὴ διακριθῇ
ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ
πιστεύσῃ, ὅτι ἃ λέγει γίνεται·
ἔσται αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ.
24 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν,

σαν τὰ περιστέρια, τὰ ἐγύρισεν
ἄνω κάτω.
16 Καὶ δὲν ἄφινε νὰ περά-
σῃ κανένας τίποτες ἀγγεῖον
ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ ἱεροῦ.
17 Καὶ τοὺς ἐδίδασκε, λέ-
γωντας· Δὲν εἶναι γεγραμ-
μένον· Ὅτι τὸ σπῆτί μου θέλει
καλεσθῇ σπῆτι τῆς προσευχῆς
εἰς ὅλα τὰ ἔθνη; καὶ ἐσεῖς
τὸ ἐκάμετε σπήλαιον λῃστῶν.
18 Καὶ ἀκούσαντο οἱ γραμ-
ματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ
ἐγύρευαν μὲ τὶ τρόπον νὰ τὸν
χαλάσουν· διατὶ τὸν ἐφοβοῦν-
ταν, ὅτι ὅλος ὁ ὄχλος ἐξεπλήτ-
τουνταν εἰς τὴν διδαχήν του.
19 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν,
εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.
20 Καὶ τὸ ταχὺ περνῶντες
αὐτοὶ ἀπ' ἐκεῖ, εἴδασι τὴν
συκιὰν ξερὴν ἀπὸ ταῖς ῥίζαις.
21 Καὶ ὁ Πέτρος ἔστωντας
νὰ ἀναθυμηθῇ, λέγει του·
Διδάσκαλε, νὰ, ἡ συκιὰ ὁποῦ
ἐκαταράσθης, ἐξεράνθη.
22 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς,
καὶ τοὺς εἶπεν· Ἔχετε πίστιν
Θεοῦ·
23 Διατὶ βέβαια σᾶς λέγω,
ὅτι ὁποῖος εἰπεῖ εἰς τὸ βουνὸν
ἐτοῦτο· Σηκώσου, καὶ ῥίξου εἰς τὴν
θάλασσαν· καὶ νὰ μὴν ἀμφι-
βάλλῃ μέσα εἰς τὴν καρδίαν
του, ἀλλὰ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐκεῖνα
ὁποῦ λέγει γίνονται· θέλουν τοῦ
γένει ὅτι καὶ ἂν εἰπῇ.
24 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω·

πάντα ὅσα ἂν προσευχόμενοι αἰτεῖσθε, πιϛεύετε ὅτι λαμβάνετε· καὶ ἔϛαι ὑμῖν.

25 Καὶ ὅταν ϛήκητε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος· ἵνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς ἀφῆ ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

26 Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε, ȣ̓δὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

27 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐν τῷ ἱερῷ περιπατȣ̃ντος αὐτοῦ, ἔρχονται πρὸς αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

28 Καὶ λέγȣσιν αὐτῷ· Ἐν ποίᾳ ἐξȣσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι τὴν ἐξȣσίαν ταύτην ἔδωκεν ἵνα ταῦτα ποιῇς;

29 Ὁ δὲ Ἰησȣ̃ς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον· καὶ ἀποκρίθητέ μοι, καὶ ἐρῶ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξȣσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

30 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννȣ ἐξ ȣ̓ρανȣ̃ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων; ἀποκρίθητέ μοι.

31 Καὶ ἐλογίζοντο πρὸς ἑαυτȣ̀ς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ ȣ̓ρανȣ̃, ἐρεῖ· Διατί ȣ̓̃ν οὐκ ἐπιϛεύσατε αὐτῷ;

32 Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ

ὅλα ὅσα ζητᾶτε προσευχόμενοι, πιϛεύετε πῶς τὰ πέρνετε· καὶ θέλȣν σᾶς γένει.

25 Καὶ ὅταν ϛέκεσθε καὶ προσεύχεσθε, συγχωρέσετε ἂν ἔχετε τίποτες ἐναντία κανενός· διὰ νὰ σᾶς συγχωρέσῃ καὶ ὁ πατήρ σας ὁ ȣ̓ράνιος τὰ σφάλματά σας.

26 Ἀμὴ ἐὰν ἐσεῖς δὲν συγχωρᾶτε, ȣ̓δὲ ὁ πατήρ σας ὁ ȣ̓ράνιος θέλει συγχωρέσει τὰ σφάλματά σας.

27 Καὶ ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἐπεριπάτει μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, ἦλθαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

28 Καὶ λέγȣν τȣ· Μὲ ποῖαν ἐξȣσίαν τὰ κάμνεις αὐτά; καὶ τίς σȣ τὴν ἔδωκε ἐτȣ́την τὴν ἐξȣσίαν νὰ κάμνῃς αὐτά;

29 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τȣς· Νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· καὶ ἀποκριθῆτέ μȣ, καὶ θέλω σᾶς εἰπεῖ μὲ ποῖαν ἐξȣσίαν τὰ κάμνω ἐτȣ̃τα·

30 Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννȣ ἀπὸ τὸν ȣ̓ρανὸν ἦτον, ἢ ἀπὸ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς; ἀποκριθῆτέ μȣ.

31 Καὶ ἐσυλλογίζȣνταν μέσα τȣς, λέγοντες· Ἐὰν εἰπȣ̃μεν, ἀπὸ τὸν ȣ̓ρανὸν ἦτον, θέλει εἰπεῖ· Διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιϛεύσετε;

32 Καὶ ἂν εἰπȣ̃μεν· Ἀπὸ τȣ̀ς

ἀνθρώπων· ἐφοβοῦντο τὸν λαόν· ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην, ὅτι ὄντως προφήτης ἦν.

33 Καὶ ἀποκριθέντες, λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· Οὐκ οἴδαμεν· Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, λέγει αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

ἀνθρώπους· ἐφοβοῦνταν τὸν λαόν· διατὶ ὅλοι εἶχαν τὸν Ἰωάννην, ὅτι ἦτον βέβαια προφήτης.

33 Καὶ ἀπεκρίθηκαν, καὶ λέγουσιν εἰς τὸν Ἰησοῦν· Δὲν ἠξεύρομεν· Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· Οὐδὲ ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποῖαν ἐξουσίαν κάμνω ἐτοῦτα.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ΚΑΙ ἤρξατο αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς λέγειν· Ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, καὶ περιέθηκε φραγμὸν, καὶ ὤρυξεν ὑπολήνιον, καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς· καὶ ἀπεδήμησε.

2 Καὶ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς τῷ καιρῷ δοῦλον, ἵνα παρὰ τῶν γεωργῶν λάβῃ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπελῶνος.

3 Οἱ δὲ, λαβόντες αὐτὸν, ἔδειραν, καὶ ἀπέστειλαν κενόν.

4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς ἄλλον δοῦλον· κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, καὶ ἀπέστειλαν ἠτιμωμένον.

5 Καὶ πάλιν ἄλλον ἀπέστειλε· κἀκεῖνον ἀπέκτειναν· καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς μὲν δέροντες, τοὺς δὲ ἀποκτείνοντες.

6 Ἔτι οὖν ἕνα υἱὸν ἔχων ἀγαπητὸν αὐτοῦ, ἀπέστειλε καὶ αὐτὸν πρὸς αὐτοὺς ἔσχατον, λέ-

ΚΑΙ ἄρχισε μὲ παραβολαῖς νὰ τοὺς λέγῃ· Ἕνας ἄνθρωπος ἐφύτευσεν ἀμπέλι, καὶ τὸ ἐτράφωσε, καὶ ἔσκαψεν εἰς αὐτὸ πατητήρι, καὶ ἔκτισε πύργον, καὶ τὸ ἔδωσε τιμησιάρικον εἰς τοὺς γεωργοὺς, καὶ ἐμίσεψε.

2 Καὶ εἰς τὸν καιρὸν (τοῦ καρποῦ) ἔστειλεν ἕνα δοῦλον, νὰ πάρῃ τὸν καρπὸν τοῦ ἀμπελίου ἀπὸ τοὺς γεωργούς.

3 Καὶ οἱ γεωργοὶ, πιάνοντές τον, τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἔστειλαν εὔκαιρον.

4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον δοῦλον εἰς αὐτούς· καὶ ἐκεῖνον λιθοβολοῦντές τον τὸν ἐπλήγωσαν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸν ἀπέστειλαν ἀτιμασμένον.

5 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον· καὶ ἐκεῖνον τὸν ἐσκότωσαν· καὶ ἄλλους πολλοὺς (ἔστειλε) καὶ ἐκεῖνοι ἄλλους ἔδειραν, καὶ ἄλλους ἐσκότωσαν.

6 Ἀκόμι λοιπὸν ἔχωντας ἕνα υἱόν του ἀγαπημένον, καὶ αὐτὸν ὕστερα τὸν ἀπέστειλεν εἰς αὐ-

γων· Ὅτι ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

7 Ἐκεῖνοι δὲ οἱ γεωργοὶ εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν, καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία.

8 Καὶ λαβόντες αὐτὸν, ἀπέκτειναν, καὶ ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος.

9 Τί οὖν ποιήσει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος; Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.

10 Οὐδὲ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνέγνωτε; Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·

11 Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη· καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

12 Καὶ ἐζήτουν αὐτὸν κρατῆσαι· καὶ ἐφοβήθησαν τὸν ὄχλον· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν εἶπε· καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.

13 Καὶ ἀποστέλλουσι πρὸς αὐτόν τινας τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Ἡρωδιανῶν, ἵνα αὐτὸν ἀγρεύσωσι λόγῳ.

14 Οἱ δὲ ἐλθόντες λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς

τοὺς, λέγωντας· Ὅτι θέλουσιν ἐντραπῆ τὸν υἱόν μου.

7 Ἀμὴ ἐκεῖνοι οἱ γεωργοὶ εἶπαν ἀνάμεσά τους· Ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐλᾶτε, νὰ τὸν σκοτώσωμεν, καὶ ἡ κληρονομία θέλει εἶσθαι ἐδική μας.

8 Καὶ πιάνοντές τον, τὸν ἐσκότωσαν, καὶ τὸν ἔῤῥιξαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι.

9 Τί θέλει κάμει λοιπὸν ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελῶνος; Θέλει ἔλθῃ καὶ θέλει χαλάσει τοὺς γεωργοὺς, καὶ θέλει δώσει τὸ ἀμπέλι εἰς ἄλλους.

10 Οὐδὲ ἐτούτην τὴν γραφὴν δὲν τὴν ἀνεγνώσετε; Ὅτι τὴν πέτραν ὅπου ἐκαταφρόνεσαν οἱ κτιστάδες, αὐτὴ ἔγινεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς γωνίας·

11 Ἀπὸ τὸν Κύριον ἔγινεν ἐτοῦτο· καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτιά μας.

12 Καὶ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν· ἀμὴ ἐφοβήθηκαν τὸν ὄχλον· διατὶ ἐγνώρισαν ὅτι διὰ λόγου τους εἶπε τὴν παραβολήν· καὶ ἀφινοντές τον ἐδιάβηκαν.

13 Καὶ πέμπουσιν εἰς αὐτὸν τινὰς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Ἡρωδιανοὺς, διὰ νὰ τὸν παγιδέψουν εἰς κανένα λόγον.

14 Καὶ ἐκεῖνοι ἔστωντας νὰ πᾶσι τοῦ εἶπαν· Διδάσκαλε, ἠξεύρομεν ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς, καὶ δὲν σε μέλει διὰ κανένα· διατὶ δὲν

πρόσωπων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· Ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

15 Ὁ δὲ, εἰδὼς αὐτῶν τὴν ὑπόκρισιν, εἶπεν αὐτοῖς· Τί με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον, ἵνα ἴδω·

16 Οἱ δὲ ἤνεγκαν· Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Καίσαρος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος, Καίσαρι· καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ, τῷ Θεῷ. Καὶ ἐθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.

18 Καὶ ἔρχονται σαδδουκαῖοι πρὸς αὐτὸν, οἵτινες λέγουσιν ἀνάστασιν μὴ εἶναι· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε· Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ὅτι ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ, καὶ καταλίπῃ γυναῖκα, καὶ τέκνα μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

20 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκε σπέρμα.

21 Καὶ ὁ δεύτερος ἔλαβεν

ἀποβλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀληθινὰ τὴν στράτα τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· Πρέπει νὰ δώσωμεν δόσιμον εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι; νὰ δώσωμεν, ἢ νὰ μὴν δώσωμεν;

15 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔστωντας καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ὑποκρισίν τους, τοὺς εἶπε· Τί μὲ πειράζετε; φέρετέ μου ἕνα δηνάρι, νὰ εἰδῶ.

16 Καὶ ἐκεινοὶ τοῦ ἔφεραν· Καὶ λέγει τους· Τίνος εἶναι ἐτούτη ἡ εἰκόνα καὶ ἡ ἀπανωγραφή; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Τοῦ Καίσαρος.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν τους· Ἀπόδοτε ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι τοῦ Καίσαρος, εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἐθαύμασαν εἰς αὐτό.

18 Καὶ ἦλθασι καὶ σαδδουκαῖοι εἰς αὐτὸν, οἱ ὁποῖοι λέγουσι πῶς δὲν εἶναι ἀνάστασις· καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε· ὁ Μωϋσῆς ἔγραψεν εἰς τὸν νόμον, ἐὰν ἀποθάνῃ κανενὸς ἀδελφὸς, καὶ ἀφήσῃ γυναῖκα, καὶ παιδὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ, νὰ πάρῃ ὁ ἀδελφός του τὴν γυναῖκά του, νὰ ἐξαναστήσῃ σπέρμα εἰς τὸν ἀδελφόν του.

20 Ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἦταν· καὶ ὁ πρῶτος ἐπῆρε γυναῖκα, καὶ ἔστωντας νὰ ἀποθάνῃ δὲν ἄφηκε σπέρμα.

21 Καὶ ἐπῆρέ την ὁ δευτε-

αὐτὴν, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἀφῆκε σπέρμα· καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως.

22 Καὶ ἔλαβον αὐτὴν οἱ ἑπτὰ, καὶ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα· ἐσχάτη πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

23 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, ὅταν ἀναστῶσι, τίνος αὐτῶν ἔσται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ διὰ τοῦτο ϖλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25 Ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσιν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε γαμίσκονται· ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

26 Περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ὅτι ἐγείρονται, οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ βίβλῳ Μωσέως, ἐπὶ τῆς βάτου ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, λέγων· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;

27 Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζώντων· ὑμεῖς οὖν ϖολὺ ϖλανᾶσθε.

28 Καὶ ϖροσελθὼν εἷς τῶν γραμματέων, ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, εἰδὼς ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν

ρος, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἄφησε σπέρμα· ὁμοίως καὶ ὁ τρίτος.

22 Καὶ ἐπῆράν την καὶ οἱ ἑπτὰ, καὶ δὲν ἄφηκαν σπέρμα· ὕστερα ἀπὸ ὅλους ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

23 Εἰς τὴν ἀνάστασιν λοιπὸν, ὅταν ἀνασταθοῦσι, τίνος ἀπ' αὐτοὺς θέλει εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ καὶ οἱ ἑπτὰ τὴν εἶχαν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν τους· Δὲν εἶσθε ϖλανεμένοι διὰ τοῦτο, μὲ τὸ νὰ μὴν γνωρίζετε τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25 Διατὶ ὅταν ἀνασταθοῦσιν ἐκ νεκρῶν, οὔτε ὑπανδρεύουν, οὐδὲ ὑπανδρεύουνται· ἀλλὰ εἶναι ὡσὰν ἄγγελοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

26 Καὶ διὰ τοὺς νεκροὺς, ὅτι ἀνασταίνονται, δὲν ἐδιαβάσετε εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Μωϋσέως, ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν βάτον· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;

27 Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζωντανῶν· ἐσεῖς λοιπὸν πολλὰ πλανᾶσθε.

28 Καὶ ἔσωντας νὰ ἔλθῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἀκούωντας αὐτοὺς ὁποῦ ἐδιαλέγουνταν, ἰξεύρωντας ὅτι καλὰ τοὺς ἀπεκρίθη, τὸν ἐρώτησε·

αὐτόν· Ποία ἐστὶ πρώτη πασῶν ἐντολή;

29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη αὐτῷ· Ὅτι πρώτη πασῶν τῶν ἐντολῶν· Ἄκουε Ἰσραὴλ, Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, Κύριος εἷς ἐστι.

30 Καὶ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου· αὕτη πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὁμοία, αὕτη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· μείζων τούτων ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔστι.

32 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Γραμματεύς· Καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ' ἀληθείας εἶπας, ὅτι εἷς ἐστι Θεὸς, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·

33 Καὶ τὸ ἀγαπᾷν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς συνέσεως, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ τὸ ἀγαπᾷν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν, πλεῖόν ἐστι πάντων τῶν ὁλοκαυτωμάτων καὶ τῶν θυσιῶν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν αὐτὸν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· Οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ

Ποῖα ἐντολὴ εἶναι πρώτη ἀπὸ ὅλαις;

29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· Ὅτι πρώτη ἀπὸ ὅλαις ταῖς ἐντολαῖς εἶναι· Ἄκουε Ἰσραὴλ, Αὐθέντης, ὁ Θεός μας, Αὐθέντης ἕνας εἶναι.

30 Καὶ νὰ ἀγαπήσῃς τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν σου, καὶ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν, καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου· ἐτούτη εἶναι πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὅμοια μὲ ἐκείνην, εἶναι ἐτούτη· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου· μεγαλίτερη ἀπὸ τούταις ἄλλη ἐντολὴ δὲν εἶναι.

32 Καὶ λέγει του ὁ Γραμματεύς· Διδάσκαλε, καλὰ εἶπες ἐπ' ἀληθείας, ὅτι ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς, καὶ ἄλλος δὲν εἶναι ἔξω ἀπ' αὐτόν·

33 Καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ τινὰς μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν, καὶ μὲ ὅλην του τὴν σύνεσιν, καὶ μὲ ὅλην του τὴν ψυχὴν, καὶ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, καὶ νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν γείτονά του ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου του, καὶ εἶναι περισσότερον ἐτοῦτο ἀπὸ ὅλα τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ ταῖς θυσίαις.

34 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι φρόνιμα τοῦ ἀπεκρίθη, λέγει του· Δὲν εἶσαι μακρὰ ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ κα-

οὐδεὶς οὐκέτι ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε, διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· Πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, ὅτι ὁ Χριστὸς υἱός ἐστι Δαβίδ;

36 Αὐτὸς γὰρ Δαβὶδ εἶπεν ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως, ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς οὖν Δαβὶδ λέγει αὐτὸν κύριον· καὶ πόθεν υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; Καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἤκουεν αὐτοῦ ἡδέως.

38 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν, καὶ ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς,

39 Καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις.

40 Οἱ κατεσθίοντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· οὗτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

41 Καὶ καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου, ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον· καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλον πολλά.

νεὶς πλέον δὲν ἀποκότησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

35 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔλεγε, διδάσκωντας μέσα εἰς τὸ ἱερόν· Πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Δαβίδ;

36 Διατὶ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ μὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγει· Εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως οὗ νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Δαβὶδ τὸν λέγει κύριον· καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι υἱός του; Καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ ἄκουε μετὰ χαρᾶς.

38 Καὶ τοὺς ἔλεγεν εἰς τὴν διδαχήν του· Ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς· ὁποῦ θέλουν νὰ περιπατοῦν στολισμένοι, καὶ νὰ τοὺς χαιρετοῦν εἰς τοὺς φόρους.

39 Καὶ ἀγαποῦν ταῖς πρωτοκαθεδρίαις εἰς τὰ συναγώγια, καὶ νὰ προκαθέζονται εἰς τὰ δεῖπνα.

40 Οἱ ὁποῖοι κατατρώγουσι τὰ σπήτια τῶν χηράδων, καὶ ἀφορμῇ πῶς κάμνουσι μεγάλαις προσευχαῖς ἐτοῦτοι θέλουσι πάρει περισσότερον κρίμα.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς καθίζωντας ἀγνάντια εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, ἔβλεπε πῶς ὁ ὄχλος βάλλουσι χαλκὸν εἰς τὸ κουτίον τῆς ἐλεημοσύνης· καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλαν πολλά.

42 Καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης.

42 Καὶ ἦλθε καὶ μία χήρα πτωχὴ καὶ ἔβαλε δύο φόλλαις, ἡ ὁποίαις εἶναι τὸ τέταρτον τοῦ ἄσπρου.

43 Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα αὕτη ἡ πτωχὴ πλεῖον πάντων βέβληκε τῶν βαλόντων εἰς τὸ γαζοφυλάκιον.

43 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροσκάλεσε τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἡ χήρα ἐτούτη ἡ πτωχὴ ἔβαλλε περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐβάλλασιν εἰς τὸ κουτίον.

44 Πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς.

44 Διατὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ἔβαλλαν ἀπ᾽ ἐκεῖνο ὁποῦ τοὺς ἐπερίσσευεν· ἀμὴ αὐτὴ ἀπ᾽ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶχε χρείαν, ὅλα ὅσα καὶ ἂν εἶχεν τὰ ἔβαλλεν, ὅλον της τὸν βίον.

Κεφ. ιγ΄. 13.

ΚΑΙ᾽ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ, λέγει αὐτῷ εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· Διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί.

ΚΑΙ᾽ εὐγένωντας ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὁ Ἰησοῦς, τοῦ λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του· Διδάσκαλε, γιὰ ἰδὲς τὶ λογῆς πέτραις, καὶ τὶ λογῆς οἰκοδομήματα.

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; οὐ μὴ ἀφεθῇ λίθος ἐπὶ λίθῳ, ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ.

2 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· Βλέπεις ἐτούταις ταῖς μεγάλαις οἰκοδομαῖς; δὲν θέλει ἀπομείνει πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁποῦ νὰ μὴν χαλασθῇ.

3 Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτων αὐτὸν κατ᾽ ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·

3 Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀγνάντια τοῦ ἱεροῦ, τὸν ἐρωτοῦσαν καλὰ μόνας ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·

4 Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν

4 Διδάσκαλε, εἰπέ μας πότε θέλουν γένει ἐτοῦτα, καὶ τί

μέλλῃ πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι;
5 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς αὐτοῖς, ἤρξατο λέγειν· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·
6 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι· καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν.
7 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ γενέσθαι· ἀλλ' οὔπω τὸ τέλος.
8 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ ταραχαί.
9 Ἀρχαὶ ὠδίνων ταῦτα· βλέπετε δὲ ὑμεῖς ἑαυτούς· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ εἰς συναγωγάς· δαρήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων σταθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.
10 Καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον.
11 Ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑμᾶς παραδιδόντες, μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ' ὃ ἐὰν δοθῇ

εἶναι τὸ σημάδι ὅταν μέλλουσιν ἐτοῦτα ὅλα νὰ τελειωθοῦν;
5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔστωντας νὰ τοὺς ἀποκριθῇ, ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ· Ἔχετε τὸν νοῦν σας νὰ μὴν σᾶς πλανέσῃ κανένας·
6 Διατὶ πολλοὶ θέλουσιν ἔλθῃ εἰς τὸ ὄνομά μου, νὰ λέγουν· Ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστος· καὶ θέλουν πλανέσει πολλούς.
7 Καὶ ὅταν ἀκούσετε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴν συγχισθῆτε· διατὶ κάμνει χρεία νὰ γενοῦσιν ἐτοῦτα· ἀμὴ ἀκόμι δὲν εἶναι τὸ τέλος.
8 Διατὶ θέλει σηκωθῇ ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν· καὶ θέλουσι γένει σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ θέλουσι γένει πεῖναις καὶ σύγχυσες.
9 Ἐτοῦτα εἶναι ἀρχαῖς τῶν πόνων· καὶ φυλάγετε ἐσεῖς τοῦ λόγου σας· διατὶ θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς τὰ συνέδρια, καὶ εἰς ταῖς συναγωγαῖς θέλετε δαρθῇ· καὶ θέλετε σταθῇ ὀμπροστὰ εἰς αὐθεντάδες καὶ βασιλεῖς διὰ λόγου μου, εἰς μαρτυρίαν ἐναντίον τους.
10 Καὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ κηρυχθῇ πῶρτον τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τὰ ἔθνη.
11 Καὶ ὅταν σᾶς ὑπάγουν νὰ σᾶς παραδώσουν, νὰ μὴν μεριμνᾶτε προτίτερα τί νὰ εἰπῆτε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλὰ ἐκεῖνο

ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τοῦτο λαλεῖτε· οὐ γάρ ἐστε ὑμεῖς οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

ὁποῦ σᾶς δοθῇ ἐκείνην τὴν ὥραν, τοῦτο λαλεῖτε· διατὶ δὲν θέλετε εἶσθαι ἐσεῖς ὁποῦ λαλεῖτε, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

12 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.

12 Καὶ θέλει παραδώσει ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν θάνατον, καὶ ὁ πατέρας τὸ παιδί του· καὶ τὰ παιδία θέλουν σηκωθῇ ἀπάνω εἰς τοὺς γονεῖς τους, καὶ θέλουν τοὺς θανατώσει.

13 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

13 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου· ἀμὴ ὅποιος ὑπομείνει ἕως τὸ τέλος, ἐκεῖνος θέλει σωθῇ.

14 Ὅταν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἑστὼς ὅπου οὐ δεῖ, (ὁ ἀναγινώσκων νοείτω,) τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη·

14 Καὶ ὅταν εἰδῆτε τὸ σύγχαμα τῆς ἐρημώσεως ἐκεῖνο ὁποῦ εἶπεν ὁ Δανιὴλ ὁ προφήτης, νὰ στέκῃ ἐκεῖ ὁποῦ δὲν πρέπει, (ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ διαβάζει ἂς γροικᾷ,) τότε ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουσιν εἰς τὰ βουνά·

15 Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ δώματος, μὴ καταβάτω εἰς τὴν οἰκίαν, μηδὲ εἰσελθέτω ἆραί τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, ἂς μὴν κατέβῃ εἰς τὸ σπῆτι, μηδὲ νὰ ἔμβῃ μέσα νὰ πάρῃ τίποτες ἀπὸ τὸ σπῆτί του.

16 Καὶ ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὤν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω, ἆραι τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ.

16 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ χωράφι, ἂς μὴν γυρίσῃ ὀπίσω νὰ πάρῃ τὸ φόρεμά του.

17 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

17 Καὶ ἀειλύμονον εἰς ταῖς ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις ὁποῦ βυζάνονται ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

18 Προσεύχεσθε δὲ ἵνα μὴ

18 Καὶ παρακαλεῖτε νὰ

γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος.

19 Ἔσονται γὰρ αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι θλίψις, οἵα οὐ γέγονε τοιαύτη ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως ἧς ἔκτισεν ὁ Θεὸς, ἕως τοῦ νῦν, καὶ οὐ μὴ γένηται.

20 Καὶ εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς οὓς ἐξελέξατο, ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας.

21 Καὶ τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Ἰδοὺ, ὧδε ὁ Χριστός· ἤ· Ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ πιστεύσητε.

22 Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται· καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα, πρὸς τὸ ἀποπλανᾷν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

23 Ὑμεῖς δὲ βλέπετε· Ἰδοὺ, προείρηκα ὑμῖν πάντα.

24 Ἀλλ' ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, μετὰ τὴν θλίψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς·

25 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔσονται ἐκπίπτοντες, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σαλευθήσονται.

26 Καὶ τότε ὄψονται τὸν

μὴν γένῃ τὸ φευγατίον σας εἰς τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος.

19 Διατὶ θλίψις ἔχει νὰ γένῃ ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ὁποῦ τέτοια δὲν ἔγινεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς κτίσεως, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Θεὸς, ἕως τώρα, καὶ μηδὲ νὰ γένῃ.

20 Καὶ ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ὀλιγόστευσε ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, δὲν ἤθελε σωθῇ καμία σάρκα· ἀλλὰ διὰ τοὺς διαλεγμένους, τοὺς ὁποίους ἐδιάλεξε, ἐκόντεψε ταῖς ἡμέραις.

21 Καὶ τότε ἐὰν σᾶς εἰπεῖ κανένας· Νὰ, ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστός· ἤ· Νὰ ἐκεῖ (εἶναι·) μὴν τὸν πιστεύσετε.

22 Διατὶ θέλουσι σηκωθῇ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται· καὶ θέλουσι κάμει σημεῖα καὶ τέρατα, εἰς τὸ νὰ πλανοῦν, καὶ νὰ σύρουν (ἂν ἦτον δυνατὸν) καὶ τοὺς διαλεγμένους.

23 Ἀμὴ ἐσεῖς ἔχετε τὸν νοῦν σας· Ὅτι νὰ, ὁποῦ σᾶς τὰ εἶπα προτίτερα ὅλα.

24 Καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ὕστερα ἀπὸ τὴν θλίψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος θέλει σκοτιάσει, καὶ τὸ φεγγάρι δὲν θέλει δώσει τὸ φῶς του·

25 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ θέλουσι πέσει, καὶ αἱ δυνάμεις ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν θέλουσι μετακινηθῇ.

26 Καὶ τότε θέλουσιν εἰδῇ

υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης.
27 Καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐπισυνάξει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτου ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρου γῆς ἕως ἄκρου οὐρανοῦ.
28 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν αὐτῆς ἤδη ὁ κλάδος ἁπαλὸς γένηται, καὶ ἐκφύῃ τὰ φύλλα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν·
29 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ταῦτα ἴδητε γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.
30 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, μέχρις οὗ πάντα ταῦτα γένηται.
31 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.
32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ.
33 Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν.
34 Ὡς ἄνθρωπος ἀπόδημος ἀφεὶς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ δοὺς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἔργον

τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται εἰς σύννεφα μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ δόξαν.
27 Καὶ τότε θέλει στείλει τοὺς ἀγγέλους του, νὰ μαζώξῃ τοὺς διαλεγμένους ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς γῆς ἕως τὴν ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ.
28 Καὶ ἀπὸ τὴν συκιὰν μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν μαλακίνουν τὰ κλαδιά της, καὶ εὐγάλλῃ φύλλα, ἰξεύρετε ὅτι κοντὰ εἶναι τὸ θέρος·
29 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἴδητε ἐτοῦτα ὁποῦ γίνονται, νὰ γνωρίζετε ὅτι σημὰ εἶναι αὐτὸς εἰς ταῖς θύραις.
30 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ ἐτούτη, ἕως οὗ νὰ γένουν ἐτοῦτα ὅλα.
31 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσι παρέλθη· ἀμὴ τὰ λόγιά μου δὲν θέλουν παρέλθη.
32 Ἀμὴ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, κανεὶς δὲν τὴν ἰξεύρει, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, οὐδὲ ὁ υἱὸς, παρὰ ὁ πατήρ.
33 Ἔχετε τὸν νοῦν σας, ἀγρυπνᾶτε καὶ παρακαλεῖτε· διατὶ δὲν ἰξεύρετε πότε εἶναι ὁ καιρός.
34 Ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ ξενιτεύεται ἀφίνωντας τὸ σπῆτί του, καὶ δίδει εἰς τοὺς δούλους του τὴν ἐξουσίαν, καὶ εἰς καθέναν

αὐτȣ͂, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο ἵνα γρηγορῇ.

35 Γρηγορεῖτε ȣ͂ν, (οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὀψὲ, ἢ μεσονυκτίȣ, ἢ ἀλεκτοροφωνίας, ἢ πρωΐ.)

36 Μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης, εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας.

37 Ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· Γρηγορεῖτε.

τὴν δȣλείαν τȣ, καὶ τὸν πορτάρην παραγγέλνει νὰ ἀγρυπνᾶ.

35 Ἀγρυπνᾶτε τὸ λοιπὸν, (καὶ ἐσεῖς,) (διατὶ δὲν ἰξεύρετε πότε ἔρχεται ὁ αὐθέντης τȣ͂ σπητίȣ, ἀποσπερὶς, ἢ τὸ μεσάνυκτον, ἢ ὅταν λαλῇ τὸ ὀρνίθι, ἢ τὸ ταχύ)

36 Μήπως καὶ ἔλθῃ ἔξαφνα, καὶ σᾶς εὕρῃ νὰ κοιμᾶσθε.

37 Καὶ ἐκεῖνα ὁπȣ͂ σᾶς λέγω, εἰς ὅλȣς τὰ λέγω· Ἐξυπνᾶτε.

Κεφ. ιδʹ. 14.

ἮΝ δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας· καὶ ἐζήτȣν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν.

2 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, μήποτε θόρυβος ἔςαι τȣ͂ λαȣ͂.

3 Καὶ ὄντος αὐτȣ͂ ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τȣ͂ λεπρȣ͂, κατακειμένȣ αὐτȣ͂, ἦλθε γυνὴ ἔχȣσα ἀλάβαςρον μύρȣ, νάρδȣ πιςικῆς πολυτελȣ͂ς· καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαςρον, κατέχεεν αὐτȣ͂ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

4 Ἦσαν δέ τινες ἀγανακτȣ͂ντες πρὸς ἑαυτȣ̀ς, καὶ λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τȣ͂ μύρȣ γέγονεν;

ΚΑΙ ὕςερα ἀπὸ δύο ἡμέραις ἦτον τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα· καὶ ἐζητȣ͂σαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς νὰ τὸν πιάσȣν μὲ δόλον νὰ τὸν σκοτώσȣν.

2 Καὶ ἔλεγαν· Μὴ εἰς τὴν ἑορτὴν, μήπως καὶ συγχυσθῇ ὁ λαός.

3 Καὶ ὅταν ἦτον (ὁ Ἰησȣ͂ς) εἰς τὴν Βηθανίαν, εἰς τὸ σπῆτι τȣ͂ Σίμωνος τοῦ λεπρȣ͂, ἐκεῖ ὁπȣ͂ ἐκάθετον, ἦλθε μία γυναῖκα καὶ ἐκράτει μέσα εἰς ἕνα ἀγγεῖον ἀλαβάςρινον μῦρον, ναρδὸν ἄκρατον πολύτιμον· καὶ ἐσύντριψε τὸ ἀγγεῖον, καὶ ἔχυσε τὸ μῦρον εἰς τὸ κεφάλι τȣ.

4 Καὶ ἦταν κάποιοι ὁπȣ͂ ἀδημονȣ͂σαν ἀνάμεσά τȣς, καὶ ἔλεγαν· Εἰς τί ἔγινεν ὁ χαλασμὸς ἐτȣ͂τος τοῦ μύρȣ;

5 Ἠδύνατο γὰρ τȣ̃το πρα-
θῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηνα-
ρίων, καὶ δοθῆναι τοῖς πτω-
χοῖς· καὶ ἐνεβριμῶντο αὐτῇ.

6 Ὁ δὲ Ἰησȣ̃ς εἶπεν· Ἄφε-
τε αὐτήν· τί αὐτῇ κόπȣς παρ-
έχετε; καλὸν ἔργον εἰργάσα-
το εἰς ἐμέ.
7 Πάντοτε γὰρ τȣ̀ς πτωχȣ̀ς
ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ὅταν
θέλητε, δύνασθε αὐτȣ̀ς εὖ
ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ ȣ̓ πάντοτε
ἔχετε.
8 Ὃ εἶχεν αὕτη, ἐποίησε·
προέλαβε μυρίσαι μȣ τὸ
σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.

9 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπȣ
ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον
τȣ̃το εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ
ὃ ἐποίησεν αὕτη, λαληθήσεται
εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.
10 Καὶ ὁ Ἰȣ́δας ὁ Ἰσ-
καριώτης, εἷς τῶν δώδεκα,
ἀπῆλθε πρὸς τȣ̀ς ἀρχιερεῖς,
ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς.
11 Οἱ δὲ ἀκȣ́σαντες ἐχάρη-
σαν· καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ
ἀργύριον δȣ̃ναι· καὶ ἐζήτει
πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ.

12 Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ
τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα
ἔθυον, λέγȣσιν αὐτῷ οἱ μαθη-
ταὶ αὐτȣ̃· Πȣ̃ θέλεις ἀπελθόν-
τες ἑτοιμάσωμεν ἵνα φάγῃς
τὸ πάσχα;

5 Ἠμπόρειεν ἐτȣ̃το τὸ μύ-
ρον νὰ πȣληθῇ ἀπάνω ἀπὸ
τριακόσια δηνάρια, καὶ νὰ
δοθῇ εἰς τȣ̀ς πτωχȣ́ς· καὶ
τὴν ὀργίζȣνταν.
6 Ἀμὴ ὁ Ἰησȣ̃ς εἶπεν·
Ἀφῆτέ την· τί τὴν πειράζετε;
καλὸν ἔργον ἔκαμεν εἰς ἐμένα.

7 Διατὶ τȣ̀ς πτωχȣ̀ς τȣ̀ς
ἔχετε πάντοτε μαζύ σας, καὶ
ὅταν θέλετε, ἠμπορεῖτε νὰ τȣ̀ς
κάμετε καλόν· ἀμὴ ἐμένα
πάντα δέν με ἔχετε.
8 Ἐκεῖνο ὅπȣ̃ ἐδύνετον
αὕτη, ἔκαμέν το· ἐπρόλαβε
νὰ μυρίσῃ τὸ κορμί μȣ διὰ
τὸν ἐνταφιασμόν μȣ.
9 Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅπȣ
κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον ἐτȣ̃το
εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐτȣ̃το
ὅπȣ̃ ἔκαμεν ἐτȣ́τη, θέλει λαλη-
θῇ διὰ μνημόσυνόν της.
10 Καὶ ὁ Ἰȣ́δας ὁ Ἰσκαρι-
ώτης, ἕνας ἀπὸ τȣ̀ς δώδεκα,
ἐπῆγεν εἰς τȣ̀ς ἀρχιερεῖς, νὰ
τȣ̀ς τὸν παραδώσῃ.
11 Καὶ ἐκεῖνοι ἀκȣ́οντές
το ἐχάρηκαν· καὶ ἔταξάν τȣ
νὰ τοῦ δώσȣν ἄσπρα· καὶ
ἐζήτα μὲ τὶ τρόπον ἐπιτήδειον
νὰ τὸν παραδώσῃ.
12 Καὶ τὴν πρώτην ἡμέ-
ραν τῶν ἀζύμων, ὁπόταν ἐθυσί-
αζαν τὸ πάσχα, λέγȣν τȣ οἱ
μαθητάδες τȣ· Πȣ̃ θέλεις νὰ
ὑπᾶμε νὰ ἑτοιμάσωμεν, νὰ
φάγῃς τὸ πάσχα;

13 Καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν· καὶ ἀπαντήσει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ.

14 Καὶ ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ, εἴπατε τῷ οἰκοδεσπότῃ· Ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;

15 Καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, ἕτοιμον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν.

16 Καὶ ἐξῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, καὶ εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.

17 Καὶ ὀψίας γενομένης ἔρχεται μετὰ τῶν δώδεκα.

18 Καὶ ἀνακειμένων αὐτῶν, καὶ ἐσθιόντων, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με, ὁ ἐσθίων μετ᾽ ἐμοῦ·

19 Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι, καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ᾽ εἷς· Μήτι ἐγώ; καὶ ἄλλος· Μήτι ἐγώ;

20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ ἐμβαπτόμενος μετ᾽ ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.

21 Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

13 Καὶ πέμπει δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους· Σύρτε εἰς τὴν πόλιν· καὶ θέλει σᾶς ἀπαντήσει ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ βαστάζει ἕνα σταμνίον νερό· καὶ νὰ τοῦ ἀκολουθήσετε.

14 Καὶ ὅπου ἔμβει, νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ σπητίου· Ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ εἶναι τὸ κονάκι, ὁποῦ νὰ φάγω τὸ πάσχα μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες μου;

15 Καὶ ἐκεῖνος θέλει σᾶς δείξει ἕνα ἀνώγεον ἐστρωμένον, ἕτοιμον· ἐκεῖ μᾶς τὸ ἑτοιμάσετε.

16 Καὶ εὐγῆκαν οἱ μαθητάδες του, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εὑρῆκαν καθὼς τοὺς εἶπεν· καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

17 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, ἦλθε μαζὺ μὲ τοὺς δώδεκα.

18 Καὶ καθεζόμενοι αὐτοὶ ἐκεῖ, καὶ τρώγοντες, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπὸ σᾶς θέλει μὲ παραδώσει, ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει μαζύ μου.

19 Καὶ οἱ ἀπόστολοι ἄρχισαν νὰ λυποῦνται, καὶ νὰ τοῦ λέγουν ἕνας ἕνας· Μήνα εἶμαι ἐγώ; καὶ ἄλλος· Μήνα εἶμαι ἐγώ;

20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· Ἕνας (εἶναι) ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ὁποῦ βουτᾶ μαζύ μου εἰς τὸ σκουτέλι.

21 Καὶ ἀλήθεια ὁ υἱὸς τοῦ

ὑπάγει, καθὼς γέγραπται
περὶ αὐτȣ̃· ȣ̉αὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ
ἐκείνῳ δι' ȣ̃ ὁ υἱὸς τȣ̃ ἀνθρώπȣ
παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ,
εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος
ἐκεῖνος.

22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν,
λαβὼν ὁ Ἰησȣ̃ς ἄρτον, εὐλογή-
σας ἔκλασε· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς,
καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε·
τȣ̃τό ἐςι τὸ σῶμά μȣ·
23 Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον,
εὐχαριςήσας ἔδωκεν αὐτοῖς·
καὶ ἔπιον ἐξ αὐτȣ̃ πάντες.
24 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Τȣ̃τό ἐςι τὸ αἷμά μȣ τὸ
τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ
πολλῶν ἐκχυνόμενον.
25 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
ȣ̉κέτι ȣ̉ μὴ πίω ἐκ τοῦ γεννή-
ματος τῆς ἀμπέλȣ ἕως τῆς
ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ
πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ
τȣ̃ Θεȣ̃.
26 Καὶ ὑμνήσαντες, ἐξῆλ-
θον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

27 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ
Ἰησȣ̃ς· Ὅτι πάντες σκανδαλι-
σθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ
ταύτῃ· ὅτι γέγραπται· Πα-
τάξω τὸν ποιμένα, καὶ δια-
σκορπισθήσεται τὰ πρόβατα.
28 Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγερ-
θῆναί με, προάξω ὑμᾶς εἰς
τὴν Γαλιλαίαν.

ἀνθρώπȣ ὑπάγει, καθὼς εἶναι
γεγραμμένον δια λόγȣ τȣ·
ἀμὴ ἀειλύμονον εἰς ἐκεῖνον τὸν
ἄνθρωπον ὁπȣ̃ διὰ μέσȣ τȣ
παραδίδεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
πȣ· καλλίτερόν τȣ ἦτον, νὰ
μὴν ἤθελε γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος
ἐκεῖνος.
22 Καὶ ὅταν ἐτρώγασιν,
ἐπῆρεν ὁ Ἰησȣ̃ς ψωμὶ, καὶ
εὐλόγησε καὶ ἔκοψέν το· καὶ
ἔδωκέν τȣς, καὶ εἶπε· Λάβετε,
φάγετε· τȣ̃το εἶναι τὸ κορμί μȣ.
23 Καὶ ἐπῆρε τὸ ποτήρι,
καὶ εὐχαρίςησε καὶ ἔδωκέν
τȣς· καὶ ἔπιαν ἀπ' ἐκεινο ὅλοι.
24 Καὶ εἶπέν τȣς· Τȣ̃το
εἶναι τὸ αἷμά μȣ, ὁπȣ̃ εἶναι
τῆς καινȣ̉ριας διαθήκης, ὁπȣ̃
χύνεται διὰ πολλȣ̉ς.
25 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι
πλέον δὲν θέλω πίει ἀπὸ τὸν
καρπὸν τῆς ἀμπέλȣ, ἕως τὴν
ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν τὸ πίνω
αὐτὸ καινȣ̉ριον εἰς τὴν βασι-
λείαν τȣ̃ Θεȣ̃.
26 Καὶ ὡσὰν ἔψαλλαν
ὕμνον, εὐγῆκαν εἰς τὸ ὄρος
τῶν Ἐλαιῶν.
27 Καὶ λέγει τȣς ὁ Ἰησȣ̃ς·
Ὅτι ὅλοι θέλετε σκανδαλισθῆ
διὰ ἐμένα ἐτȣ̉την τὴν νύκτα·
ὅτι εἶναι γεγραμμένον· Θέλω
κτυπήσει τὸν ποιμένα, καὶ
θέλȣν σκορπισθῆ τὰ πρόβατα.
28 Ἀλλὰ ὕςερον ἀφ' ȣ̃
ἀναςηθῶ, θέλω σας προλάβη
εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

29 Ὁ δὲ Πέτρος ἔφη αὐτῷ· Καὶ εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται, ἀλλ' οὐκ ἐγώ.

30 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι σήμερον ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με.

31 Ὁ δὲ ἐκ περισσοῦ ἔλεγε μᾶλλον· Ἐάν με δέῃ συναποθανεῖν σοι, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι. Ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες ἔλεγον.

32 Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα Γεθσημανῆ· καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι.

33 Καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μεθ' ἑαυτοῦ· καὶ ἤξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν.

34 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε, καὶ γρηγορεῖτε.

35 Καὶ προελθὼν μικρὸν, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ προσηύχετο ἵνα, εἰ δυνατόν ἐστι, παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὥρα.

36 Καὶ ἔλεγεν. Ἀββᾶ ὁ πατὴρ, πάντα δυνατά σοι· παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σύ.

29 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ λέγει· Ἂν καί ὅλοι σκανδαλισθοῦσιν, ἀλλὰ ἐγὼ ὄχι.

30 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια σοῦ λέγω· ὅτι σήμερον τὴν νύκτα ἐτούτην, πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς δύο φοραῖς, θέλεις μὲ ἀρνηθῆ τρεῖς φοραῖς.

31 Καὶ ἐκεῖνος ἔλεγε περισσότερον· Ἂν καὶ κάμῃ χρεία νὰ ἀποθάνω μαζύ σου, δὲν θέλω σὲ ἀρνηθῆ. Καὶ τὰ ὅμοια ἔλεγαν καὶ ὅλοι.

32 Καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ χωρίον τὸ Γεθσημανῆ· καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· Καθίσετε ἐδῶ ἕως οὗ νὰ προσευχηθῶ.

33 Καὶ πέρνει τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μαζύ του· καὶ ἄρχισε νὰ τρομάζῃ καὶ νὰ ἀδημονῇ.

34 Καὶ λέγει τους· Ἡ ψυχή μου εἶναι λυπημένη ἕως θανάτου· σταθῆτε ἐδῶ, καὶ ἀγρυπνᾶτε.

35 Καὶ παγένωντας παρακεῖθεν ὀλίγον, ἔπεσεν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐπροσεύχετον, ἂν εἶναι δυνατὸν, νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸν ἡ ὥρα.

36 Καὶ ἔλεγεν· Ἀββᾶ ὦ πατὴρ, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐσένα· ἂς περάσῃ τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπὸ μένα· ἀλλὰ ὄχι τὸ ὅ, τι ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τὸ ὅ, τι θέλεις ἐσύ.

37 Καὶ ἔρχεται καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας· καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἴσχυσας μίαν ὥραν γρηγορῆσαι;

38 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν. τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο, τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

40 Καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας, (ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι,) καὶ οὐκ ᾔδεισαν τί αὐτῷ ἀποκριθῶσι.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· ἀπέχει, ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ, παραδίδοται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ὁ παραδιδούς με ἤγγικε.

43 Καὶ εὐθέως, ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας, εἷς ὢν τῶν δώδεκα, καὶ μετ᾽ αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.

44 Δεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς, λέγων· Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι·

37 Καὶ ὑπάγει καὶ εὑρίσκει τους ὁποῦ ἐκοιμοῦνταν· καὶ λέγει εἰς τὸν Πέτρον· Σίμων, κοιμᾶσαι; δὲν ἠμπόρεσες μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσῃς;

38 Ἀγρυπνᾶτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν πέσετε εἰς πειρασμόν. τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀμὴ ἡ σάρκα εἶναι ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἐπῆγε καὶ ἐπροσευχήθη, λέγωντας τὸν ὅμοιον λόγον.

40 Καὶ γυρίζωντας ηὗρέ τους πάλιν ὁποῦ ἐκοιμοῦνταν, διατὶ ἦταν τὰ μάτιά τους βαρεμένα (ἀπὸ τὸν ὕπνον) καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ τοῦ ἀποκριθοῦσι.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει τους· Κοιμᾶσθε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· σώνει, ἔφθασεν ἡ ὥρα· νὰ, ὁποῦ παραδίδεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ χέρια τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Σηκῶτε νὰ πᾶμε· νὰ, ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ παραδίδει ἐσήμωσε.

43 Καὶ ἀκόμι λέγωντάς το ἔρχεται ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, καὶ μαζύ του πολὺ πλῆθος μὲ σπαθία καὶ ξύλα, ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ πρεσβυτέρους.

44 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδε τοὺς ἔδωσε σημάδι, λέγωντας· ὅτι ὅποιον ἐγὼ θέλω

κρατήσατε αὐτὸν, καὶ ἀπαγάγετε ἀσφαλῶς.

45 Καὶ ἐλθὼν, εὐθέως προσελθὼν αὐτῷ, λέγει· Ῥαββὶ, ῥαββί· καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

46 Οἱ δὲ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.

47 Εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων σπασάμενος τὴν μάχαιραν, ἔπαισε τὸν δȣλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον.

48 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησȣς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με;

49 Καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με· ἀλλ' ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαί.

50 Καὶ ἀφέντες αὐτὸν πάντες ἔφυγον.

51 Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολȣθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνȣ· καὶ κρατȣσιν αὐτὸν οἱ νεανίσκοι.

52 Ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν σινδόνα, γυμνὸς ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν.

53 Καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰησȣν πρὸς τὸν ἀρχιερέα· καὶ συνέρχονται αὐτῷ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

φιλήσει, αὐτὸς εἶναι· πιάσετέ τον, καὶ ὑπάγετέ τον φυλαγμένα.

45 Καὶ ὡσὰν ἦλθε, παρευθὺς ἐπῆγε κοντὰ τȣ, καὶ λέγει τȣ· Διδάσκαλε, διδάσκαλε· καὶ ἐφίλησέν τον.

46 Καὶ ἐκεῖνοι ἔβαλλαν τὰ χέρια τȣς ἀπάνω τȣ, καὶ ἐπίασάν τον.

47 Καὶ ἕνας κάποιος ἀπ' ἐκείνȣς ὁπȣ ἐστέκȣνταν ἐκεῖ εὔγαλε τὸ μαχαίριον, καὶ ἐκτύπησε τὸν δȣλον τȣ ἀρχιερέως, καὶ ἔκοψε τὸ αὐτί τȣ.

48 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησȣς, καὶ εἶπέν τȣς· Ὡσὰν εἰς ἕνα λῃστὴν ἤλθετε μὲ σπαθία καὶ μὲ ξύλα νὰ μὲ πιάσετε;

49 Κάθε ἡμέρα ἤμȣν μετ' ἐσᾶς εἰς τὸ ἱερὸν διδάσκωντας, καὶ δέν με ἐπιάσετε· ἀλλὰ τȣτο ἔγινε διὰ νὰ πληρωθȣσιν αἱ γραφαῖς.

50 Καὶ ἀφήνοντές τον ἔφυγαν ὅλοι.

51 Καὶ ἕνας κάποιος νέος τὸν ἀκολȣθαν, ἐνδυμένος σενδόνι κατάσαρκα· καὶ ἐπίασάν τον οἱ νέοι.

52 Καὶ ἐκεῖνος ἀφήνωντας τὸ σενδόνι, ἔφυγε γυμνὸς ἀπ' αὐτȣς.

53 Καὶ ἐπῆγαν τὸν Ἰησȣν εἰς τὸν ἀρχιερέα· καὶ ἐμαζώχθηκαν μαζὺ μετ' αὐτὸν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

54 Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς.

55 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ἐζήτουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν, εἰς τὸ θανατῶσαι αὐτὸν, καὶ οὐχ εὕρισκον.

56 Πολλοὶ γὰρ ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ· καὶ ἴσαι αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν.

57 Καὶ τινες ἀναστάντες, ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ, λέγοντες·

58 Ὅτι ἡμεῖς ἠκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος· Ὅτι ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.

59 Καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν.

60 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, ἐπηρώτησε τὸν Ἰησοῦν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;

61 Ὁ δὲ ἐσιώπα, καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Πάλιν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτὸν, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;

62 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν. Ἐγώ

54 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀκολούθαν ἀπὸ μακρὰ, ἕως μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἐκάθετον μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐζεσταίνουντον εἰς τὴν φωτίαν.

55 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλη ἡ σύναξις ἐγύρευαν μαρτυρίαν ἐναντία τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ τὸν θανατώσουν, καὶ δὲν εὕρισκαν.

56 Διατὶ πολλοὶ ἐμαρτυροῦσαν ψέμματα ἐναντία του· ἀμὴ ἡ μαρτύριαις τους δὲν ἦταν ἴσαις.

57 Καὶ ἐσηκώθησαν κάποιοι, καὶ ἐψευδομαρτυροῦσαν ἐναντία του, λέγοντες·

58 Ὅτι ἐμεῖς τὸν ἀκούσαμεν ὁποῦ ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ νὰ χαλάσω τὸν ναὸν ἐτοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις νὰ κτίσω ἄλλον ἀχειροποίητον.

59 Καὶ μηδὲ ἔτζι ἦτον ἴση ἡ μαρτυρία τους.

60 Καὶ σηκωνώμενος ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπε· Δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτες; τί εἶναι ἐτοῦτα ὁποῦ μαρτυροῦσιν ἐτοῦτοι ἐναντία σου;

61 Καὶ ἐκεῖνος ἐσιώπα, καὶ δὲν ἀπεκρίθη (τίποτες.) Πάλιν ὁ Ἀρχιερεὺς τὸν ἐρώτα, καὶ λέγει του· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογημένου;

62 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγὼ

εἰμι· καὶ ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

63 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς, διαῤῥήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει· Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;

64 Ἠκούσατε τῆς βλασφημίας· Τί ὑμῖν φαίνεται; Οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου.

65 Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ κολαφίζειν αὐτὸν, καὶ λέγειν αὐτῷ· Προφήτευσον· καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον.

66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου ἐν τῇ αὐλῇ κάτω, ἔρχεται μία τῶν παιδισκῶν τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον, ἐμβλέψασα αὐτῷ, λέγει· Καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ναζαρηνοῦ Ἰησοῦ ἦσθα.

68 Ὁ δὲ ἠρνήσατο, λέγων· Οὐκ οἶδα, οὐδὲ ἐπίσταμαι τί σὺ λέγεις. Καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

69 Καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα αὐτὸν πάλιν, ἤρξατο λέγειν τοῖς παρεστηκόσιν· Ὅτι οὗτος ἐξ αὐτῶν ἐστιν.

70 Ὁ δὲ πάλιν ἠρνεῖτο. Καὶ

εἶμαι· καὶ θέλετε εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάθεται ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ νὰ ἔρχεται μὲ τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ.

63 Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τὰ φορέματά του, καὶ εἶπε· Τί χρείαν ἔχομεν πλέον ἀπὸ μάρτυρας;

64 Ἠκούσετε πῶς ἐβλασφήμησε· Τί σᾶς φαίνεται; Καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι τὸν ἐκατάκριναν νὰ εἶναι ἄξιος θανάτου.

65 Καὶ ἄρχισαν κάποιοι νὰ τὸν πτύουσι, καὶ νὰ τὸν σκεπάζουν τὸ πρόσωπόν του, καὶ νὰ τὸν κλυποῦν, καὶ νὰ τοῦ λέγουν· Προφήτευσε, τίς εἶναι ἐκεῖνος ὅπου σὲ ἐκτύπησε; καὶ οἱ ὑπηρέται τὸν ἐκτυποῦσαν ῥαπίσματα.

66 Καὶ ὄντας ὁ Πέτρος εἰς τὴν αὐλὴν κάτω, ἦλθε μία ἀπὸ ταῖς κοπέλαις τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον ὅπου ἐζεσταίνετον, ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει· Καὶ σὺ μαζὺ ἦσουν μὲ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνόν.

68 Καὶ ἐκεῖνος ἀρνήθη, λέγωντας· Δὲν ἰξεύρω τί λέγεις· Καὶ εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

69 Καὶ ἡ κοπέλα ὡσὰν τὸν εἶδε, πάλιν ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς παραστεκάμενους· Ὅτι ἐτοῦτος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι.

70 Καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἀρ-

μετὰ μικρὸν πάλιν οἱ παρεστῶτες ἔλεγον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

νήθηκε. Καὶ περνῶντας ὀλίγον πάλιν οἱ παρασεκάμενοι λέγουν τοῦ Πέτρου· Ἀλήθεια καὶ σὺ ἀπ᾽ αὐτουνοὺς εἶσαι· διατὶ καὶ σὺ Γαλιλαῖος εἶσαι, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

71 Ὁ δὲ ἤρξατο ἀναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὃν λέγετε.

71 Καὶ ἄρχισε νὰ ἀναθεματίζῃ καὶ νὰ ὀμώνῃ· Ὅτι δὲν ἰξεύρω τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον ὁποῦ λέγετε.

72 Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε· καὶ ἀνεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος οὗ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι δὶς, ἀπαρνήσῃ με τρίς. Καὶ ἐπιβαλὼν, ἔκλαιε.

72 Καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε δεύτερον· καὶ ἀνεθυμήθη ὁ Πέτρος τὸν λόγον ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς δύο φοραῖς, θέλεις μὲ ἀρνηθῆ τρεῖς. Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ.

Κεφ. ιέ. 15.

ΚΑΙ᾽ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρωῒ συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων, καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν, καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ.

ΚΑΙ᾽ παρευθὺς ἀπὸ ταχὺ ἐσυμβουλεύθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς, καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, καὶ ἔδεσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπῆγάν τον, καὶ ἐπαράδωκάν τον εἰς τὸν Πιλάτον.

2 Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Πιλάτος· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ λέγεις.

2 Καὶ ὁ Πιλάτος τὸν ἐρώτησεν· Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν τοῦ· Ἐσὺ τὸ λέγεις.

3 Καὶ κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλά.

3 Καὶ ἐκατηγοροῦσάν τον οἱ ἀρχιερεῖς πολλά. (καὶ αὐτὸς δὲν ἀπεκρίθη τίποτες.)

4 Ὁ δὲ Πιλάτος πάλιν ἐπηρώτησεν αὐτὸν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; ἴδε πόσα σου καταμαρτυροῦσιν.

4 Καὶ ὁ Πιλάτος πάλιν τὸν ἐμετερώτησε, λέγωντας· Δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτες; γιὰ ἰδὲς πόσα σοῦ κακομαρτυροῦν.

5 Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκέτι οὐδὲν ἀπεκρίθη, ὥστε θαυμάζειν τὸν Πιλάτον.

6 Κατὰ δὲ ἑορτὴν ἀπέλυεν αὐτοῖς ἕνα δέσμιον, ὅνπερ ᾐτοῦντο.

7 Ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν συστασιαστῶν δεδεμένος, οἵτινες ἐν τῇ στάσει φόνον πεποιήκεισαν.

8 Καὶ ἀναβοήσας ὁ ὄχλος, ἤρξατο αἰτεῖσθαι, καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς.

9 Ὁ δὲ Πιλάτος ἀπεκρίθη αὐτοῖς, λέγων· Θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

10 (Ἐγίνωσκε γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παραδεδώκεισαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς·)

11 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον ἵνα μᾶλλον τὸν Βαραββᾶν ἀπολύσῃ αὐτοῖς.

12 Ὁ δὲ Πιλάτος ἀποκριθεὶς, πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· Τί οὖν θέλετε ποιήσω ὃν λέγετε βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

13 Οἱ δὲ πάλιν ἔκραξαν· Σταύρωσον αὐτόν.

14 Ὁ δὲ Πιλάτος ἔλεγεν αὐτοῖς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισσοτέρως ἔκραξαν. Σταύρωσον αὐτόν.

15 Ὁ δὲ Πιλάτος βουλόμενος

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πλέον δὲν ἀπεκρίθη τίποτες, εἰς τόσον ὁποῦ ἐθαύμαζεν ὁ Πιλάτος.

6 Καὶ κάθε ἑορτὴν τοὺς ἐλευθέρωνεν ἕνα δεμένον, ὁποῖον ἤθελαν ζητήσῃ.

7 Καὶ ἦτον ἕνας, ὁποῦ τὸν ἔλεγαν Βαραββᾶν, δεμένος μαζὺ μὲ ἐκείνους ὁποῦ ἐσήκωσαν κεφάλι μαζύ του, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀποστασίαν εἶχαν κάμει φόνον.

8 Καὶ ὁ ὄχλος ἐβόησε, καὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦσι, (νὰ τοὺς κάμῃ,) καθὼς τοὺς ἔκαμε πάντα.

9 Καὶ ὁ Πιλάτος τοὺς ἀπεκρίθη, λέγωντας· Θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

10 (Διατὶ ἤξευρεν ὅτι διὰ φθόνον τὸν ἐπαράδωκαν οἱ ἀρχιερεῖς·)

11 Ἀμὴ οἱ ἀρχιερεῖς ἐπαρακίνησαν τὸν ὄχλον, νὰ τοὺς ἀπολύσῃ τὸν Βαραββᾶν καλλίτερα.

12 Καὶ ὁ Πιλάτος ἀπεκρίθη πάλιν, καὶ λέγει τους· Λοιπὸν τί θέλετε νὰ κάμω ἐκεῖνον ὁποῦ λέγετε βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

13 Καὶ ἐκεῖνοι πάλιν ἔκραξαν· Σταύρωσον αὐτόν.

14 Καὶ ὁ Πιλάτος τοὺς ἔλεγε· Καὶ τί κακὸν ἔκαμε; Καὶ ἐκεῖνοι περισσότερον ἔκραζαν· Σταύρωσέ τον.

15 Καὶ ὁ Πιλάτος θέλων-

τῷ ὄχλῳ τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι, ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν φραγελλώσας, ἵνα σταυρωθῇ.

16 Οἱ δὲ στρατιῶται ἀπήγαγον αὐτὸν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὅ ἐστι πραιτώριον· καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν.

17 Καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν, καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον.

18 Καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν· Χαῖρε βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων.

19 Καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ, καὶ ἐνέπτυον αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ.

20 Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια· καὶ ἐξάγουσιν αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν.

21 Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, (ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥούφου,) ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

22 Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, κρανίου τόπος.

23 Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν

τας νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ὁποῦ ἄρεσε τοῦ λαοῦ, ἀπόλυσέν τους τὸν Βαραββᾶν, καὶ τὸν Ἰησοῦν δέρνωντας τοὺς τὸν ἐπαράδωκε, νὰ σταυρωθῇ.

16 Καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἐπῆγαν μέσα εἰς τὴν αὐλὴν, ὁποῦ εἶναι τὸ πραιτώριον· καὶ ἐμάζωξαν ὅλον τὸ τάγμα.

17 Καὶ ἔνδυσάν τον κόκκινον φόρεμα, καὶ ἔπλεξαν στεφάνι ἀκάνθινον, καὶ τὸ ἔβαλλαν εἰς τὸ κεφάλι του.

18 Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χαιρετοῦν, νὰ τοῦ λέγουν· Χαῖρε, ὦ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

19 Καὶ τὸν ἐκτυποῦσαν εἰς τὸ κεφάλι μὲ καλάμι, καὶ τὸν ἐπτυοῦσαν, καὶ ἐγονάτιζαν καὶ τὸν ἐπροσκυνοῦσαν.

20 Καὶ ὡσὰν τὸν ἔπαιξαν, τὸν ἔκδυσαν τὸ κόκκινον φόρεμα, καὶ τὸν ἔνδυσαν τὰ φορέματα τὰ ἐδικά του· καὶ εὔγαλάν τον (νὰ τὸν ὑπᾶν) νὰ τὸν σταυρώσουν.

21 Καὶ ἀγγάρευσαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναῖον, ὁποῦ ἐπέρνα (ἀπ' ἐκεῖ) καὶ ἤρχουντον ἀπὸ τὸ χωράφι, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥούφου) διὰ νὰ σηκώσῃ τὸν σταυρόν του.

22 Καὶ ἔφεραν τὸν (Ἰησοῦν) εἰς τὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ· ὁ ὁποῖος ἑρμηνεύεται, τόπος κρανίου.

23 Καὶ τοῦ ἔδιδαν νὰ πίῃ

ἐσμυρνισμένον οἶνον· ὁ δὲ οὐκ ἔλαβε.

24 Καὶ σαυρώσαντες αὐτὸν, διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ᾽ αὐτὰ, τίς τί ἄρῃ.

25 Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, καὶ ἐσαύρωσαν αὐτόν.

26 Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας αὐτῦ ἐπιγεγραμμένη· Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙΏΝ.

27 Καὶ σὺν αὐτῷ σαυρῦσι δύο λῃςάς· ἕνα ἐκ δεξιῶν, καὶ ἕνα ἐξ εὐωνύμων αὐτῦ.

28 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγυσα· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη.

29 Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμυν αὐτὸν, κινῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ λέγοντες· Οὐὰ, ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν·

30 Σῶσον σεαυτὸν, καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σαυρῦ.

31 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλυς μετὰ τῶν γραμματέων, ἔλεγον· Ἄλλυς ἔσωσεν, ἑαυτὸν ὐ δύναται σῶσαι.

32 Ὁ Χριςὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τῦ σαυρῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιςεύσωμεν. Καὶ οἱ συνεσαυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.

κρασὶ ἀνακατωμένον μὲ σμύρναν, ἀμὴ ἐκεῖνος δὲν τὸ ἐπῆρε.

24 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐσαύρωσαν, ἐμοίραζαν τὰ φορέματά τυ, καὶ ἔῤῥιχναν λαχνὺς, ποῖον νὰ πάρῃ καθε ἕνας ἀπ᾽ αὐτά.

25 Καὶ ἦτον ὥρα τρίτη, ὅταν τὸν ἐσαύρωσαν.

26 Καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας τυ ἦτον ἀπάνω γεγραμμένη· Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙΏΝ.

27 Καὶ μαζὺ μετ᾽ αὐτὸν ἐσαύρωσαν δύο λῃςάς· ἕνα ἀπὸ τὴν δεξιὰν, καὶ ἄλλον ἀπὸ τὴν ζερβιάν τυ.

28 Καὶ ἐτελειώθη ἡ γραφὴ ὁπῦ λέγει· Καὶ ἐλογαριάσθη μαζὺ μὲ τὺς ἀνόμυς.

29 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ ἐπερνῦσαν (ἀπὸ τὴν σράταν) τὸν ἐβλασφημῦσαν, κυνῦντες τὰ κεφάλιά τυς, καὶ λέγοντες· Οὐαὶ, ἐσὺ ὁπῦ χαλᾷς τὸν ναὸν, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις τὸν οἰκοδομεῖς·

30 Σῶσε τοῦ λόγυ συ, καὶ κατέβα ἀπὸ τὸν σαυρόν.

31 Ὁμοίως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παίζοντες ἀνάμεσά τυς μὲ τὺς γραμματεῖς, ἔλεγαν· Ἄλλυς ἐγλύτωσε, καὶ τοῦ λόγυ τυ δὲν δύνεται νὰ γλυτώσῃ.

32 Ὁ Χριςὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἂς κατέβῃ τώρα ἀπὸ τὸν σαυρὸν, νὰ εἰδῦμεν καὶ νὰ πιςεύσωμεν. Καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ ἦταν μαζὺ μετ᾽ αὐτὸν σαυρωμένοι, τὸν ὠνείδιζαν.

33 Γενομένης δὲ ὥρας ἕκτης, σκότος ἐγένετο ἐφ᾽ ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐννάτης.

34 Καὶ τῇ ὥρᾳ τῇ ἐννάτῃ ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἐλωῒ, Ἐλωῒ, λαμμᾶ σαβαχθανί; ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον· Ὁ Θεός μου, ὁ Θεός μου, εἰς τί με ἐγκατέλιπες;

35 Καί τινες τῶν παρεστηκότων ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ἰδοὺ, Ἠλίαν φωνεῖ.

36 Δραμὼν δὲ εἷς, καὶ γεμίσας σπόγγον ὄξους, περιθείς τε καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτὸν, λέγων· Ἄφετε· ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἠλίας καθελεῖν αὐτόν.

37 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφεὶς φωνὴν μεγάλην, ἐξέπνευσε.

38 Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω.

39 Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυρίων ὁ παρεστηκὼς ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ, ὅτι οὕτως κράξας ἐξέπνευσεν, εἶπεν· Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ.

40 Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι· ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ, καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ Σαλώμη·

33 Καὶ ὅταν ἔγινεν ἕκτη ὥρα, ἐσκοτείνιασεν ἡ γῆ ὅλη, ἕως τὴν ἐννάτην ὥραν.

34 Καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς μεγάλην φωνὴν, καὶ εἶπεν· Ἐλωῒ, Ἐλωῒ, λαμμᾶ σαβαχθανί; τὸ ὁποῖον μεθερμηνευόμενον (θέλει νὰ εἰπῇ·) Ὁ Θεὸς, ὁ Θεός μου, διατί μὲ ἐγκατέλιπες;

35 Καὶ κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εἶπαν· Νὰ, ὁποῦ φωνάζει τὸν Ἠλίαν.

36 Καὶ τρέχωντας ἕνας ἐγέμισεο ξύδι ἕνα σφογγάρι, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς καλάμι, καὶ τὸν ἐπότιζε, καὶ ἔλεγεν· Ἀφῆτε, νὰ εἴδουμεν ἐὰν ἔρχεται ὁ Ἠλίας νὰ τὸν καταβάσῃ.

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφίνωντας μεγάλην φωνὴν, ἐξεψύχησε.

38 Καὶ τὸ βημόθυρον τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο (κομμάτια) ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

39 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδεν ὁ ἑκατόνταρχος, ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἀπὸ ἀγνάντιά του, ὅτι τέτοιας λογῆς κράζωντας ἐξεψύχησεν, εἶπεν· Ἀληθινὰ ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος Θεοῦ υἱὸς ἦτον.

40 Ἦταν καὶ γυναῖκαις ὁποῦ ἐβλέπασιν ἀπὸ μακρὰ· ἀνάμεσα εἰς τὰς ὁποίας ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ, καὶ τοῦ Ἰωσῆ, καὶ ἡ Σαλώμη·

41 Αἳ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἠκολούθουν αὐτῷ, καὶ διηκόνουν αὐτῷ· καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

42 Καὶ ἤδη ὀψίας γενομένης, (ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον)

43 Ἦλθεν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτὴς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

44 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε.

45 Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.

46 Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι· καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας· καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.

47 Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγ-

41 Αἱ ὁποίαις τὸν ἀκολουθοῦσαν, καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν· καὶ ἄλλαις πολλαῖς ὁποῦ ἀνέβηκαν μαζὺ μετ' αὐτὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

42 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν ὡραμάη, (ἐπειδὴ ἦτον παρασκευὴ, ἡ ὁποῖα εἶναι προτίτερα ἀπὸ τὸ σάββατον)

43 Ἦλθεν ὁ Ἰωσὴφ (ὁ ὁποῖος ἦτον) ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, τίμιος βουλευτὴς, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐκδέχετον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔστωντας νὰ ἀποκοτήσῃ ἐμβῆκε εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

44 Καὶ ὁ Πιλάτος ἐθαύμασεν ἂν ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπέθανε· καὶ καλῶντας τὸν ἑκατόνταρχον, τὸν ἐρώτησεν ἂν ἀπέθανεν ἀπὸ πολλὴν ὥραν.

45 Καὶ ὡσάν τὸ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχον, (πῶς ἀπέθανε) ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸ κορμί.

46 Καὶ ἐκεῖνος ἀγόρασεν ἕνα σενδόνιον, καὶ ἐκατέβασε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν σταυρὸν, καὶ τὸ ἐνετύλιξε μὲ σενδόνι· καὶ τὸ ἔβαλλεν μέσα εἰς τὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖον μνῆμα ἦτον πελεκημένον ἀπὸ πέτραν· καὶ ἐκύλισε μίαν πέτραν μεγάλην καὶ ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ μνημείου.

47 Καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγ-

δαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν πῦ τίθεται.

δαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ τοῦ Ἰωσὴφ ἔβλεπαν πῦ βάνεται.

Κεφ. ιϛ'. 16.

ΚΑΙ` διαγενομένου τοῦ σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.

2 Καὶ λίαν πρωῒ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου.

3 Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;

4 Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα.

5 Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκήν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν.

6 Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.

7 Ἀλλ' ὑπάγετε, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.

8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ,

ΚΑΙ` ὡσὰν ἐπέρασε τὸ σάββατον, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία (ἡ μήτηρ) τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν μυρίσματα, διὰ νὰ ὑπᾶσι νὰ τὸν ἀλείψουν.

2 Καὶ πολλὰ ταχὺ ἀπὸ τὴν πρώτην τῆς ἑβδομάδος ἦλθασιν εἰς τὸ μνῆμα, ὅταν εὔγενε ὁ ἥλιος.

3 Καὶ ἔλεγαν ἀνάμεσά τους· Τίς νὰ μᾶς κυλίσῃ τὴν πέτραν ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου;

4 Καὶ ἔστωντας νὰ ἀναντρανίσουν βλέπουσιν ὅτι ὁ λίθος εἶναι κυλισμένος· διατὶ ἦτον πολλὰ μεγάλος.

5 Καὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὸ μνῆμα εἶδαν ἕνα νέον ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὴν δεξιὰν (μερίαν) ἐνδυμένος φορεσίαν ἄσπρην· καὶ ἐξετρόμαξαν.

6 Καὶ ἐκεῖνος ταῖς εἶπε· Μὴν φοβᾶσθε· τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἀναστάθη, δὲν εἶναι ἐδῶ· νά, ὁ τόπος ὁποῦ τὸν ἔβαλλαν.

7 Ἀμὴ σύρτε, εἰπέτε εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ εἰς τὸν Πέτρον, ὅτι ὑπάγει προτίτερά σας εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θέλετε τὸν εἰδῆ, καθὼς σᾶς εἶπε.

8 Καὶ ἔστωντας νὰ εὔγουσιν

ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις· καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

9 Ἀναστὰς δὲ πρωῒ πρώτῃ σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια.

10 Ἐκείνη πορευθεῖσα ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσι·

11 Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν.

12 Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν.

13 Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν.

14 Ὕστερον, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν.

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει.

16 Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτι-

ἔξω, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνῆμα· διατὶ ταῖς ἐπίασε τρομάρα καὶ ἔκστασις· καὶ δὲν εἶπαν κανενὸς τίποτες· διατὶ ἐφοβοῦνταν.

9 Καὶ ἔστωντας νὰ ἀνασταθῇ τὸ ταχὺ τὴν πρώτην τῆς ἑβδομάδος, ἐφάνη πρῶτον εἰς τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνήν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εὔγαλεν ἑπτὰ δαιμόνια.

10 Ἐκείνη ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπεν εἰς ἐκείνους ὅπου ἦταν (προτίτερα) μαζύ του, οἱ ὁποῖοι ἐλυποῦνταν καὶ ἔκλαιαν·

11 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ὅτι πῶς ζῇ, καὶ τὸν εἶδεν αὐτή, δὲν ἐπίστευσαν.

12 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἐφανερώθη εἰς ἄλλον εἶδος εἰς δύο ἀπ' αὐτούς, ὅπου ἐπεριπατοῦσαν καὶ ἐπαγένασιν εἰς τὸ χωράφι.

13 Καὶ ἐκεῖνοι παγένοντες τὸ εἶπαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ οὐδὲ ἐκείνους ἐπίστευσαν.

14 Ὕστερον, ὅταν ἐκάθουνταν οἱ ἕνδεκα ἐφανερώθη εἰς αὐτούς, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν, καὶ τὴν σκληροκαρδίαν τους· πῶς δὲν ἐπίστευσαν ἐκείνους ὅπου τὸν εἶδαν ἀναστεμένον.

15 Καὶ τοὺς εἶπε· Σύρτε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κηρύξετε τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν.

16 Ὅποιος πιστεύσει καὶ

σθεὶς σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται.

βαπτισθῆ, θέλει σωθῆ· καὶ ὅποιος δὲν πιστεύσει, θέλει κατακριθῆ.

17 Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει· Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς·

17 Καὶ ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουσιν, ἐτοῦτα τὰ σημάδια θέλουν τοὺς ἀκολουθήσει· Εἰς τὸ ὄνομά μου θέλουσιν εὐγάλει δαιμόνια· γλώσσαις θέλουν συντύχει καινουρίαις·

18 Ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἀῤῥώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἕξουσιν.

18 Φίδια θέλουν πιάσει· κἂν φαρμάκι θανάσιμον πιοῦσι, δὲν θέλει τοὺς βλάψει· ἀπάνω εἰς ἀῤῥώστους θέλουσι βάλλει τὰ χέριά τους, καὶ θέλουσιν ἰατρευθῆ.

19 Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.

19 Ὁ Κύριος λοιπὸν ἀφόντις τοὺς ἐσύντυχε τὰ λόγια ἐτοῦτα, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων.

20 Καὶ ἐκεῖνοι εὐγένοντες ἐκήρυξαν εἰς κάθε τόπον τὸν λόγον, συνεργοῦντος τοῦ Κυρίου, καὶ βεβαιῶντος τὸν λόγον διὰ μέσου τῶν σημείων ὁποῦ τοὺς ἀκολουθοῦσαν.

ΤῸ ΚΑΤᾺ ΛΟΥΚΑ͂Ν

ΕΥ̓ΑΓΓΈΛΙΟΝ.

Κεφ. α. 1.

Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπιχειρήσθηκαν νὰ βάλλουσιν εἰς τάξιν τὴν διήγησιν τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἐπληροφορηθήκαμεν,

2 Καθὼς παρέδοσαν ἡμῖν

2 Καθὼς μᾶς τὰ ἐπαράδω-

οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ
ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου·

3 Ἔδοξε κἀμοὶ, παρηκο-
λουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκρι-
βῶς, καθεξῆς σοι γράψαι,
κράτιστε Θεόφιλε·

4 Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κα-
τηχήθης λόγων τὴν ἀσφά-
λειαν.

5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις Ἡρώδου τοῦ
βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἱερεύς
τις ὀνόματι Ζαχαρίας, ἐξ
ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀα-
ρὼν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς
Ἐλισάβετ.

6 Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφότε-
ροι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμε-
νοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς
καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου
ἄμεμπτοι.

7 Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον,
καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα,
καὶ ἀμφότεροι προβεβηκότες
ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν.
8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύ-
ειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφη-
μερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ,
9 Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερα-
τείας, ἔλαχε τοῦ θυμιάσαι,
εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ
Κυρίου.
10 Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ

καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὰ εἶδαν μὲ τὰ
μάτιά τους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ
ἔγιναν ὑπηρέται τοῦ λόγου·
3 Ἐφάνη καὶ ἐμένα, ὁποῦ
ἀκολούθησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν
εἰς ὅλα, ὦ κράτιστε Θεόφιλε,
νὰ σοῦ τὰ γράψω καταλεπ-
τῶς κατατάξιν·
4 Διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ βέ-
βαιον ἐκεινῶν τῶν πραγμάτων
ὁποῦ ἐδιδάχθης.
5 ΕΙΣ ταῖς ἡμέραις
Ἡρώδου τοῦ βασι-
λέως τῆς Ἰουδαίας, ἦτον κά-
ποιος ἱερεὺς, τὸ ὄνομά του
Ζαχαρίας, ἀπὸ τὴν ἐφημερίαν
τοῦ Ἀβιά· καὶ ἡ γυναῖκά του
ἦτον ἀπὸ ταῖς θυγατέραις τοῦ
Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὄνομά της
ἦτον Ἐλισάβετ.
6 Καὶ ἦταν καὶ οἱ δύο τους
δίκαιοι ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν,
καὶ ἐπερνοῦσαν εἰς ὅλαις ταῖς
παραγγελίαις καὶ εἰς τὰ
δικαιώματα τοῦ Κυρίου χωρὶς
καμίαν κατηγορίαν.
7 Καὶ δὲν εἶχαν παιδίον,
διατὶ ἡ Ἐλισάβετ ἦτον στεῖρα·
καὶ οἱ δύο τους ἦταν περασμέ-
νοι ἀπὸ τὸν καιρόν τους.
8 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ αὐτὸς ἱερά-
τευεν εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐφημε-
ρίας του ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν,
9 Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς
ἱερατείας, ἔλαχε νὰ θυμιάσῃ,
ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ναὸν τοῦ
Κυρίου.
10 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ

λαοῦ ἦν προσευχόμενον ἔξω τῇ
ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος.

11 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγε-
λος Κυρίου, ἑστὼς ἐκ δεξιῶν
τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιά-
ματος.
12 Καὶ ἐταράχθη Ζαχα-
ρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέ-
πεσεν ἐπ' αὐτόν.
13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ
ἄγγελος· Μὴ φοβοῦ Ζαχαρία·
διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου·
καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεν-
νήσει υἱόν σοι, καὶ καλέσεις
τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην.

14 Καὶ ἔσται χαρά σοι
καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ
ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρή-
σονται.
15 Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώ-
πιον τοῦ Κυρίου· καὶ οἶνον καὶ
σίκερα οὐ μὴ πίῃ· καὶ Πνεύμα-
τος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι
ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ.

16 Καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν
Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον
τὸν Θεὸν αὐτῶν.
17 Καὶ αὐτὸς προελεύσεται
ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι
καὶ δυνάμει Ἠλίου, ἐπιστρέψαι
καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα,
καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δι-
καίων, ἑτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν
κατεσκευασμένον.

λαοῦ ἦτον ἔξω ὅπου ἐπροσεύχε-
τον εἰς τὴν ὥραν τοῦ θυμιά-
ματος.
11 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν
ἄγγελος Κυρίου, στεκάμενος
ἀπὸ τὴν δεξιὰν μεριὰν τοῦ
θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.
12 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ
Ζαχαρίας, ἐταράχθη, καὶ φό-
βος μεγάλος τὸν ἐπλάκωσε.
13 Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ
εἶπε· Μὴν φοβᾶσαι Ζαχαρία·
διατὶ ἀκούσθη ἡ δέησίς σου· καὶ
ἡ γυναῖκά σου ἡ Ἐλισάβετ
θέλει σοῦ γεννήσει υἱὸν, καὶ
θέλεις καλέσει τὸ ὄνομά του
Ἰωάννην.
14 Καὶ θέλει σοῦ εἶσθαι
χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, καὶ
πολλοὶ θέλουν χαρεῖ εἰς τὴν
γέννησίν του.
15 Διατὶ θέλει εἶσθαι μέ-
γας ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν·
καὶ κρασὶ καὶ σίκερα νὰ μὴν
πιῇ· καὶ θέλει γεμίσει ἀπὸ
Πνεῦμα ἅγιον, ἀκόμι ἀπὸ τὴν
κοιλίαν τῆς μάνας του.
16 Καὶ θέλει γυρίσει πολ-
λοὺς ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ
εἰς τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν τους.
17 Καὶ αὐτὸς θέλει ὑπά-
γει ὀμπροστά του μὲ πνεῦμα καὶ
δύναμιν Ἠλίου, καὶ θέλει γυρί-
σει ταῖς καρδίαις τῶν πατέρων
εἰς τὰ παιδία, καὶ τοὺς ἀπειθεῖς
εἰς τὴν φρονημάδα τῶν δικαίων,
νὰ κατασκευάσῃ λαὸν ἕτοιμον
εἰς τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν.

18 Καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτης, καὶ ἡ γυνή μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς.

19 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος, εἶπεν αὐτῷ· Ἐγώ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπεστάλην λαλῆσαι πρός σε, καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα.

20 Καὶ ἰδού, ἔσῃ σιωπῶν, καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι, ἄχρι ἧς ἡμέρας γένηται ταῦτα· ἀνθ᾽ ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγοις μου, οἵτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν.

21 Καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ.

22 Ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι αὐτοῖς· καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ· καὶ αὐτὸς ἦν διανεύων αὐτοῖς· καὶ διέμενε κωφός.

23 Καὶ ἐγένετο ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

24 Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα·

25 Ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπεῖ-

18 Καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· Καὶ πῶς νὰ τὸ γνωρίσω τοῦτο; διατὶ ἐγὼ εἶμαι γέροντας, καὶ ἡ γυναῖκά μου περασμένη ἀπὸ τὸν καιρόν της.

19 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπέν του· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γαβριὴλ ὁποῦ παραστέκομαι ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἐστάλθηκα νὰ λαλήσω εἰς ἐσένα, καὶ νὰ σὲ εὐαγγελίσω ἐτοῦτα.

20 Καὶ νά, ὁποῦ θέλεις εἶσθαι βουβός, καὶ νὰ μὴν ἠμπορῇς νὰ συντύχῃς, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ νὰ γένουν ἐτοῦτα· διατὶ δὲν ἐπίστευσες τὰ λόγιά μου, τὰ ὁποῖα θέλουν τελειωθῆ εἰς τὸν καιρόν τους.

21 Καὶ ὁ λαὸς ἐστέκετον καὶ ἀνάμενε τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζαν πῶς ἀργοῦσε μέσα εἰς τὸν ναόν.

22 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκε δὲν ἠμπόρουσε νὰ τοὺς συντύχῃ· καὶ ἐγνώρισαν ὅτι ὀπτασίαν εἶδε μέσα εἰς τὸν ναόν· καὶ αὐτὸς τοὺς ἔννευε· καὶ ἀπόμεινε βουβός.

23 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας του, ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του.

24 Καὶ ὕστερον ἀπ᾽ ἐκείναις ταῖς ἡμέραις συνέλαβεν ἡ Ἐλισάβετ ἡ γυναῖκά του· καὶ ἔκρυβε τοῦ λόγου της πέντε μῆνες, καὶ ἔλεγεν.

25 Ὅτι τέτοιας λογῆς μὲ ἔκαμεν ὁ Αὐθέντης μου εἰς ταῖς

δεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις.

26 Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας ᾗ ὄνομα Ναζαρὲτ,

27 Πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ ᾧ ὄνομα Ἰωσὴφ, ἐξ οἴκου Δαβίδ· καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου, Μαριάμ.

28 Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν, εἶπε· Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.

29 Ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ· καὶ διελογίζετο, ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος.

30 Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ.

31 Καὶ ἰδοὺ, συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱόν· καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

32 Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται· καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

33 Καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος.

ἡμέραις ταῖς ὁποίαις ἐπέβλεψεν εἰς ἐμένα νὰ εὐγάλῃ τὸ ὄνειδός μου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

26 Καὶ εἰς τὸν ἕκτον μῆνα ἀπεστάλθη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶναι Ναζαρὲτ,

27 Εἰς μίαν παρθένον ἀῤῥαβωνιασμένην μὲ ἄνδρα, τὸ ὄνομά του Ἰωσὴφ, ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Δαβίδ· καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ.

28 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν, εἶπε· Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· ἐσὺ εἶσαι εὐλογημένη ἀνάμεσα εἰς ταῖς γυναῖκες.

29 Καὶ ἐκείνη ὡσὰν τὸν εἶδεν ἐσυγχύσθη εἰς τὰ λόγιά του· καὶ ἐσυλλογίζετον, τί λογῆς εἶναι ἐτοῦτος ὁ χαιρετισμός.

30 Καὶ λέγει τῆς ὁ ἄγγελος· Μὴν φοβᾶσαι Μαριάμ· διατὶ ηὗρες χάριν σιμὰ εἰς τὸν Θεόν.

31 Καὶ θέλεις ἐγγαστρωθῆ, καὶ θέλεις γεννήσει υἱόν· καὶ νὰ καλέσῃς τὸ ὄνομά του Ἰησοῦν.

32 Ἐτοῦτος θέλει εἶσθαι μέγας, καὶ θέλει καλεσθῆ υἱὸς ὑψίστου· καὶ ὁ Αὐθέντης ὁ Θεὸς θέλει τοῦ δώσει τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ τοῦ πατρός του.

33 Καὶ θέλει βασιλεύσει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἡ βασιλεία του δὲν θέλει ἔχει τέλος.

34 Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς ἔσαι τῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα ὖ γινώσκω;

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελ☉ εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί σε, καὶ δύναμις ὑψίςυ ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σῦ ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεῦ.

36 Καὶ ἰδῦ, Ἐλισάϐετ ἡ συγγενής σῦ, καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρᾳ αὐτῆς· καὶ ὗτ☉ μὴν ἕκτ☉ ἐςὶν αὐτῇ τῇ καλυμένῃ ςείρᾳ.

37 Ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα.

38 Εἶπε δὲ Μαριάμ· Ἰδῦ ἡ δῦλη Κυρίυ· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σῦ. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελ☉.

39 Ἀναςᾶσα δὲ Μαριὰμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπυδῆς, εἰς πόλιν Ἰῦδα.

40 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίυ, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ.

41 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκυσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφ☉ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματ☉ ἁγίυ ἡ Ἐλισάβετ·

34 Καὶ ἡ Μαριὰμ εἶπε πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς θέλει εἶσθαι ἐτῦτο, ὁπῦ ἐγὼ ἄνδρα δὲν γνωρίζω;

35 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελ☉, καὶ εἶπέν της· Πνεῦμα ἅγιον θέλει ἔλθῃ εἰς ἐσένα, καὶ δύναμις τοῦ ὑψίςυ θέλει σε ἐπισκιάσει· διὰ τῦτο καὶ ἐκεῖνο ὁπῦ μέλλει νὰ γεννηθῇ ἀπὸ σένα ἅγιον, θέλει καλεσθῇ υἱὸς Θεῦ.

36 Καὶ νὰ, καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σῦ, ὁπῦ συνέλαϐεν καὶ αὐτὴ υἱὸν εἰς τὸ γῆράς της· καὶ μὲ τῦτον τὸν μῆνα ἔχει ἓξ μῆνες ἐγγαςρωμένη, αὐτὴ ὁπῦ ἦτον ςεῖρα.

37 Διατὶ σημὰ εἰς τὸν Θεὸν κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀδύνατον.

38 Καὶ εἶπε Μαριάμ· Νὰ, ἡ δῦλη τῦ Κυρίυ· καὶ ἂς μῦ γένῃ κατὰ τὸν λόγον σῦ· Καὶ ἐδιέβη ἀπ' αὐτὴν ὁ ἄγγελ☉.

39 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐσηκώθη ἡ Μαριὰμ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ὀρεινὴν μὲ σπυδὴν, εἰς πόλιν τοῦ Ἰῦδα.

40 Καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ζαχαρίυ, καὶ ἐχαιρέτησε τὴν Ἐλισάβετ.

41 Καὶ ὡσὰν ἤκυσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν χαιρετισμὸν τῆς Μαρίας, ἐπήδησε τὸ βρέφ☉ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν της· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματ☉ ἁγίυ ἡ Ἐλισάϐετ·

42 Καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σȣ.

43 Καὶ πόθεν μοι τȣ̃το, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίȣ μȣ πρός με;

44 Ἰδȣ̀ γὰρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμȣ̃ σȣ εἰς τὰ ὦτά μȣ, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μȣ.

45 Καὶ μακαρία ἡ πιςεύσασα· ὅτι ἔςαι τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίȣ.

46 Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχή μȣ τὸν Κύριον·

47 Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μȣ ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μȣ·

48 Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δȣ́λης αὐτοῦ· Ἰδȣ̀ γὰρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριȣ̃σί με πᾶσαι αἱ γενεαί·

49 Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ·

50 Καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβȣμένοις αὐτόν·

51 Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτȣ̃· διεσκόρπισεν ὑπερηφάνȣς διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν.

42 Καὶ ἐξεφώνησε φωνὴν μεγάλην, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη εἶσαι ἐσὺ μέσα εἰς ταῖς γυναῖκαις, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σȣ.

43 Καὶ ἀπὸ πȣ̃ μȣ̃ εἶναι ἐτȣ̃το, νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Αὐθέντη μȣ εἰς ἐμένα;

44 Διατὶ εὐθὺς ὁπȣ̃ ἦλθεν ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμȣ̃ σȣ εἰς τὰ αὐτία μȣ, τὸ βρέφος ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν χαράν τȣ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν μȣ.

45 Καὶ καλότυχη εἶναι ἐκείνη ὁπȣ̃ ἐπίςευσεν· ὅτι θέλȣσι τελειωθῆ ἐκεῖνα ὁπȣ̃ ἐλαλήθηκαν εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸν Κύριον.

46 Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχή μȣ τὸν Κύριον·

47 Καὶ τὸ πνεῦμά μȣ ἠγαλλίασεν ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μȣ.

48 Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δȣ́λης αὐτοῦ· Καὶ νὰ, ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροςὰ θέλȣν μὲ καλοτυχήσει ὅλαις αἱ γενεαῖς·

49 Διατὶ ὁ δυνατὸς ἔκαμεν εἰς ἐμένα μεγάλα θαύματα, καὶ τὸ ὄνομά τȣ εἶναι ἅγιον·

50 Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη τȣ εἶναι εἰς γενεὰν εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ τὸν φοβȣ̃νται.

51 Ἔκαμε δύναμιν μὲ τὸ χέρι τȣ· διεσκόρπισεν ὑπερηφάνȣς μὲ τὴν διάνοιαν τῆς καρδίας των.

52 Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.

53 Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς·

54 Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλέους,

55 (Καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραὰμ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ) εἰς τὸν αἰῶνα.

56 Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς· καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

57 Τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλήσθη ὁ χρόνος τοῦ τεκεῖν αὐτήν· καὶ ἐγέννησεν υἱόν.

58 Καὶ ἤκουσαν οἱ περίοικοι καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ μετ᾽ αὐτῆς· καὶ συνέχαιρον αὐτῇ.

59 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἦλθον περιτεμεῖν τὸ παιδίον· καὶ ἐκάλουν αὐτὸ, ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ζαχαρίαν.

60 Καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, εἶπεν· Οὐχί· ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης.

61 Καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν· Ὅτι οὐδείς ἐστιν ἐν τῇ συγγενείᾳ σου ὃς καλεῖται τῷ ὀνόματι τούτῳ.

52 Ἐκατέβασε δυνάστα, ἀπὸ τὰ θρονιά τους, καὶ ὕψωσε ταπεινούς·

53 Τοὺς πεινασμένους ἐχόρτασεν ἀγαθὰ, καὶ τοὺς πλουσίους εὔγαλε καὶ τοὺς ἔστειλεν εὐκαίρους·

54 Ἐβοήθησε τὸν Ἰσραὴλ τὸ παιδί του, νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ἐλεημοσύνην του,

55 (Καθὼς τὸ ἔταξε εἰς τοὺς πατέρας μας, εἰς τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἰς τὸ σπέρμα του) εἰς τὸν αἰῶνα.

56 Καὶ ἡ Μαριὰμ ἔμεινε μαζὺ μὲ τὴν Ἐλισάβετ ἕως τρεῖς μῆνες· καὶ ὕστερον ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτί της.

57 Καὶ ἐπλήρωσεν ὁ καιρὸς τῆς Ἐλισάβετ νὰ γεννήσῃ· καὶ ἐγέννησεν υἱόν.

58 Καὶ ἀκουσάντο οἱ γειτόνοι της καὶ οἱ συγγενεῖς της, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεός του μετ᾽ αὐτήν· καὶ τὴν ἐσυγχαίρουνταν.

59 Καὶ εἰς ταῖς ὀκτὼ ἡμέραις ἦλθαν νὰ περιτμήσουσι τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἔκραζαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του Ζαχαρίαν.

60 Καὶ ἀπεκρίθη ἡ μάνα του, καὶ εἶπεν· Ὄχι Ζαχαρίας· ἀλλὰ Ἰωάννης θέλει καλεσθῇ.

61 Καὶ λέγουν της· Ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι εἰς τὴν γενεάν σου, ὅπου νὰ καλῆται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο.

62 Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν·

63 Καὶ αἰτήσας πινακίδιον, ἔγραψε, λέγων· Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ ἐθαύμασαν πάντες.

64 Ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ· καὶ ἐλάλει εὐλογῶν τὸν Θεόν.

65 Καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτούς· καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ τῆς Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα.

66 Καὶ ἔθεντο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, λέγοντες· Τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; Καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ' αὐτοῦ.

67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου· καὶ προεφήτευσε, λέγων·

68 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ·

69 Καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν τῷ οἴκῳ Δαβὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ·

70 Καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ,

71 Σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν

62 Καὶ ἔννευαν καὶ τὸν πατέρα του, τί θέλει νὰ τὸν καλέσουν.

63 Καὶ ἐζήτησε πινακίδα, καὶ ἔγραψε, λέγωντας· Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομά του. Καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι.

64 Καὶ παρευθὺς ἀνοίχθη τὸ στόμα τοῦ Ζαχαρίου, καὶ ἡ γλῶσσά του· καὶ ἐλάλει καὶ ὕμνει τὸν Θεόν.

65 Καὶ φόβος ἦλθεν εἰς ὅλους ὅπου ἐκατοικοῦσαν τρυγύρω τους· καὶ εἰς ὅλα τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας ἐδιαλαλοῦνταν ὅλα τὰ λόγια ἐτοῦτα.

66 Καὶ ὅλοι τὰ ἔβαλλαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν τους ὅσοι τὰ ἤκουσαν, καὶ ἔλεγαν· Τί ἄρα θέλει εἶσθαι τὸ παιδίον ἐτοῦτο; Καὶ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτον μετ' αὐτό.

67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατήρ του ἐπληρώθη Πνεῦμα ἅγιον· καὶ ἐπροφήτευσε, λέγωντας·

68 Ἂς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἔκαμε λύτρωσιν εἰς τὸν λαόν του·

69 Καὶ ἐσήκωσε δύναμιν σωτηρίας εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Δαβὶδ τοῦ παιδός του·

70 Καθὼς τὸ εἶπε διὰ μέσου τοῦ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος τῶν προφητῶν του,

71 Σωτηρίαν ἀπὸ τοὺς ἐχ-

ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς·

72 Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ·

73 Ὅρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν,

74 Ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας, λατρεύειν αὐτῷ,

75 Ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

76 Καὶ σὺ, παιδίον, προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ἑτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ,

77 Τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

78 Διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους·

79 Ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῦναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

80 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι· καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέ-

θροὺς μας, καὶ ἀπὸ τὸ χέρι ὅλονων ἐκεινῶν ὁποῦ μᾶς μισοῦσι·

72 Νὰ κάμῃ ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων μας, καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ τῆς ἁγίας του διαθήκης·

73 Τὸν ὅρκον ἐκεῖνον ὁποῦ ὤμοσεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα μας, νὰ μᾶς δώσῃ,

74 Νὰ ἐλευθερωθοῦμεν ἐμεῖς χωρὶς φόβον ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας, νὰ τὸν λατρεύωμεν,

75 Μὲ ἁγιωσύνην καὶ δικαιοσύνην ὀμπροστὰ του, εἰς ὅλαις ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς μας.

76 Καὶ ἐσὺ, παιδίον, θέλεις καλεσθῇ προφήτης τοῦ ὑψίστου· διατὶ θέλεις ὑπάγει ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, νὰ ἑτοιμάσῃς ταῖς στράταις του,

77 Νὰ δώσῃς γνῶσιν σωτηρίας εἰς τὸν λαόν του, εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τους·

78 Διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῆς ἐλεημοσύνης Θεοῦ ἡμῶν, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπίσκεψεν ἡ ἀνατολὴ ἀπὸ ὑψηλά·

79 Νὰ φέγξῃ εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάθουνται εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν σκιὰν τοῦ θανάτου, νὰ σιάσῃ τοὺς πόδας μας εἰς τὴν στράταν τῆς εἰρήνης.

80 Καὶ τὸ παιδίον ηὔξανε, καὶ ἐδυναμώνετον κατὰ τὸ πνεῦμα· καὶ ἦτον εἰς ταῖς ἐρημίαις

ρας ἀναδείξεως αὐτῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.

ἕως τὴν ἡμέραν ὁπῦ ἔπρεπε νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν Ἰσραήλ.

Κεφ. β΄. 2.

ΕΓένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγύςυ, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκυμένην.

2 (Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη, ἐγένετο ἡγεμονεύοντ☉ τῆς Συρίας Κυρηνίυ.)

3 Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαςος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

4 Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ πόλεως Ναζαρὲτ, εἰς τὴν Ἰυδαίαν, εἰς πόλιν Δαβὶδ ἥτις καλεῖται Βηθλεὲμ, (διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκυ καὶ πατριᾶς Δαβὶδ,)

5 Ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηςευμένῃ αὐτῷ γυναικὶ, ὔσῃ ἐγκύῳ.

6 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν.

7 Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ· διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπ☉ ἐν τῷ καταλύματι.

ΚΑΙ ἔγινεν εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ εὐγῆκεν ὁρισμὸς ἀπὸ τὸν Καίσαρα τὸν Αὔγυςον, νὰ ἀπογραφῇ ὅλη ἡ οἰκυμένη.

2 (Ἐτῦτη ἡ ἀπογραφὴ ἔγινε πρώτη, αὐθεντεύωντ☉ τῦ Κυρηνίυ τὴν Συρίαν.)

3 Καὶ ἐπήγεναν ὅλοι νὰ ἀπογράφωνται, πᾶσα ἕνας εἰς τὴν ἐδικήν τυ πόλιν.

4 Καὶ ἀνέβη καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν Ναζαρὲτ, εἰς τὴν Ἰυδαίαν, εἰς τὴν πόλιν τῦ Δαβὶδ ἡ ὁποῖα καλεῖται Βηθλεὲμ (μὲ τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ἀπὸ τὴν φαμελίαν τῦ Δαβὶδ,)

5 Νὰ ἀπογραφῇ μαζὺ μὲ τὴν Μαριὰμ ὁπῦ τὴν εἶχεν ἀῤῥαβωνιασμένην διὰ γυναῖκά τυ, ἡ ὁποῖα ἦτον ἐγγαςρωμένη.

6 Καὶ ὅταν ἦταν αὐτοὶ ἐκεῖ, ἐτελειώθησαν αἱ ἡμέραις νὰ γεννήσῃ αὐτή.

7 Καὶ ἐγέννησε τὸν υἱόν της τὸν πρωτότοκον, καὶ τὸν ἐτύλιξε, καὶ τὸν ἐπλαγίασεν εἰς τὸ παχνί· διατὶ δὲν εἶχαν αὐτοὶ τόπον εἰς τὸ κονάκι.

8 Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες, καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν.

9 Καὶ ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς· καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

10 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ·

11 Ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαβίδ.

12 Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· Εὑρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

13 Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου, αἰνούντων τὸν Θεὸν, καὶ λεγόντων·

14 Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

15 Καὶ ἐγένετο, ὡς ἀπῆλθον ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ, καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονὸς, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν.

8 Καὶ ἦταν καὶ ποιμένες εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὁποῦ ἐμένασιν ἔξω εἰς τὰ χωράφια, καὶ ἐφύλαγαν τὴν νύκτα τὸ κοπάδι τους.

9 Καὶ παρευθὺς ἄγγελος Κυρίου ἦλθεν εἰς αὐτοὺς, καὶ δόξα Κυρίου ἔλαμψε τριγύρω τους· καὶ ἐφοβήθηκαν μέγαν φόβον.

10 Καὶ ὁ ἄγγελος Κυρίου τοὺς εἶπε· Μὴν φοβᾶσθε· διατὶ σᾶς εὐαγγελίζω χαρὰν μεγάλην, ἡ ὁποῖα θέλει εἶσθαι εἰς ὅλον τὸν λαόν·

11 Ὅτι σᾶς ἐγεννήθη σήμερον σωτὴρ, ὁ ὁποῖος εἶναι Χριστὸς Αὐθέντης, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαβίδ.

12 Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ σημάδι· Ὅτι θέλετε εὕρει βρέφος τυλιγμένον, νὰ κείτεται μέσα εἰς τὸ παχνί.

13 Καὶ παρευθὺς μαζὺ μὲ τὸν ἄγγελον εὑρέθη πλῆθος στρατεύματος οὐρανίου, ὁποῦ ὑμνοῦσαν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλεγαν·

14 Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

15 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν ἀπ' αὐτοὺς οἱ ἄγγελοι καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν οὐρανὸν, οἱ ποιμένες εἶπαν ἀνάμεσά τους· Γιὰ ἂς πᾶμεν λοιπὸν ἕως τὴν Βηθλεὲμ, νὰ εἰδοῦμεν τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὁποῦ ἔγινε, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἔκαμε νὰ γνωρίσωμεν.

16 Καὶ ἦλθον σπεύσαντες, καὶ ἀνεῦρον τήν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ, καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

17 Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου.

18 Καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς.

19 Ἡ δὲ Μαριὰμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα, συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

20 Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ ποιμένες, δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον, καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

21 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ.

22 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῆς, κατὰ τὸν νόμον Μωσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ,

23 (Καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου· Ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται·)

24 Καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν,

16 Καὶ ἐπῆγαν γλίγωρα, καὶ εὕρηκαν τὴν Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ, καὶ τὸ βρέφος ὁποῦ ἐκείτετον εἰς τὸ παχνί.

17 Καὶ ὡσὰν εἶδαν εὐφήμησαν τὸν λόγον ὁποῦ τοὺς εἶπαν διὰ τὸ παιδὶ ἐτοῦτο.

18 Καὶ ὅλοι ὅσοι τὸ ἤκουσαν ἐθαύμασαν εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ τοὺς εἶπαν οἱ ποιμένες.

19 Καὶ ἡ Μαριὰμ ἐφύλαττεν ἐτοῦτα ὅλα τὰ λόγια, βάλλοντάς τα μέσα εἰς τὴν καρδίαν της.

20 Καὶ οἱ ποιμένες ἐγύρισαν, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν εἰς ὅλα ὅσα ἤκουσαν καὶ εἶδαν, καθὼς τοὺς ἐλαλήθη.

21 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθησαν ὀκτὼ ἡμέραις νὰ περιτμήσουσι τὸ παιδίον, καὶ τὸ ὠνόμασαν Ἰησοῦν, καθὼς τὸ ὠνόμασεν ὁ ἄγγελος, πρὸ τοῦ νὰ συλληφθῇ αὐτὸ εἰς τὴν κοιλίαν.

22 Καὶ ὅταν ἐτελειώθησαν αἱ ἡμέραις τοῦ καθαρισμοῦ της, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, τὸν ἀνέβασαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ τὸν παραστήσουν εἰς τὸν Θεὸν,

23 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου· ὅτι κάθε ἀρσενικὸν ὁποῦ ἀνοίγει μήτραν, θέλει καλεσθῇ ἅγιον εἰς τὸν Θεόν·)

24 Καὶ νὰ δώσουν θυσίαν,

κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν νόμῳ Κυρίȣ, ζεῦγος τρυγόνων, ἢ δύο νεοσσȣ̀ς περιςερῶν·
25 Καὶ ἰδȣ̀, ἦν ἄνθρωπ⊕ ἐν Ἱερȣσαλὴμ ᾧ ὄνομα Συμεὼν· καὶ ὁ ἄνθρωπ⊕ ȣ̃τ⊕ δίκαι⊕ καὶ εὐλαβὴς, προσδεχόμεν⊕ παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐπ᾽ αὐτόν.

26 Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματ⊕ τοῦ ἁγίȣ, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριςὸν Κυρίȣ.
27 Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τȣ̀ς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησȣ̃ν, τȣ̃ ποιῆσαι αὐτȣ̀ς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμȣ περὶ αὐτοῦ,
28 Καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε·
29 Νῦν ἀπολύεις τὸν δȣ̃λόν σȣ, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σȣ, ἐν εἰρήνῃ·
30 Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μȣ τὸ σωτήριόν σȣ,
31 Ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν·

32 Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαȣ̃ σȣ Ἰσραήλ.
33 Καὶ ἦν Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλȣμένοις περὶ αὐτοῦ.

καθὼς τὸ λέγει εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεȣ̃, ἕνα ζευγάρι τρυγόνια, ἢ δύο περιςεροπȣ̈λια.
25 Καὶ τότε ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτον ἕνας ἄνθρωπ⊕ εἰς τὴν Ἱερȣσαλὴμ τὸ ὄνομά τȣ Συμεών· καὶ ὁ ἄνθρωπ⊕ ἐτȣ̃τ⊕ ἦτον δίκαι⊕ καὶ εὐλαβὴς, καὶ ἀπαντέχαινε παρηγορίαν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦτον εἰς αὐτόν.
26 Καὶ ἦτον εἰς αὐτὸν προφητευμένον ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, νὰ μὴν εἰδῇ θάνατον, πρὸ τοῦ νὰ εἰδῇ τὸν Χριςὸν Κυρίȣ.
27 Καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἱερὸν κινȣ́μεν⊕ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα· καὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἐμβάζασιν οἱ γονεῖς τὸ παιδίον τὸν Ἰησȣ̃ν, νὰ κάμȣν αὐτοὶ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ νόμȣ δἰ αὐτὸ,
28 Καὶ αὐτὸς τὸ ἐδέχθη μέσα εἰς ταῖς ἀγκάλαις τȣ, καὶ εὐχαρίςησε τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε·
29 Τῶρα ἐλευθερώνεις τὸν δȣ̃λόν σȣ, Αὐθέντη, μὲ εἰρήνην, κατὰ τὸν λόγον σȣ·
30 Διατὶ τὰ μάτιά μȣ εἶδαν τὸ σωτήριόν σȣ,
31 Τὸ ὁποῖον ἑτοίμασες ὀμπρὸς εἰς τὸ πρόσωπον ὅλων τῶν λαῶν·
32 Φῶς νὰ φωτίσῃ τὰ ἔθνη, καὶ δόξαν τȣ̃ λαȣ̃ σȣ τȣ̃ Ἰσραήλ.
33 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα τȣ ἐθαύμαζαν εἰς ἐκεῖνα ὁπȣ̃ ἐλέγȣνταν δἰ αὐτό.

34 Καὶ εὐλόγησεν αὐτὺς Συμεὼν, καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἰδὺ, ὗτ⊕ κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάςασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον·

35 (Καὶ σῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία·) ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.

36 Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανυὴλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς.

37 Καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίςατο ἀπὸ τοῦ ἱερῦ, νηςείαις καὶ δεήσεσι λατρεύυσα νύκτα καὶ ἡμέραν·

38 Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιςᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερυσαλήμ.

39 Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίυ, ὑπέςρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν Ναζαρέτ.

40 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε,

34 Καὶ ὁ Συμεὼν τὺς εὐλόγησε, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Μαριὰμ τὴν μητέρα τυ· Νὰ, ἐτῦτ⊕ κεῖται εἰς πέσιμον καὶ ἀνάςασιν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ γέν⊕ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ὁπῦ ἐναντιεῖται·

35 (Ἀμὴ ἐσένα, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ψυχήν συ θέλει περάσει σπαθί·) διὰ νὰ ξεσκεπασθῦσι διαλογισμοὶ πολλῶν καρδιῶν.

36 Καὶ (τότε) ἦτον καὶ ἡ Ἄννα ἡ προφῆτις ἡ θυγατέρα τοῦ Φανυὴλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀσήρ· καὶ αὐτὴ περασμένη πολλῶν χρονῶν, ἔςωντας νὰ ζήσῃ ἑπτὰ χρόνυς μὲ τὸν ἄνδρα ἀφόντις ἐπανδρεύθη.

37 Καὶ ἐτύτη ἦτον χήρα ἕως ὀγδοήκοντα τεσσάρων χρονῶν, ἡ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, ἔςωντας νὰ λατρεύῃ τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ νηςείαις καὶ μὲ δέησες·

38 Καὶ ἐτύτη ἔςωντας νὰ ἔλθῃ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνταποκρινομένη ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, καὶ ἐλάλει διὰ τὸ παιδίον εἰς ὅλυς ἐκείνυς ὁπῦ ἀναμένασιν ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἱερυσαλήμ.

39 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν ὅλα ἐκεῖνα ὁπῦ εἶναι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Κυρίυ, ἐγύρισαν ὀπίσω εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν τυς τὴν Ναζαρέτ.

40 Καὶ τὸ παιδίον ηὔξανε,

καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, πληρούμενον σοφίας· καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.

41 Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱερουσαλὴμ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάσχα.

42 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἑορτῆς·

43 Καὶ τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς, ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ οὐκ ἔγνω Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

44 Νομίσαντες δὲ αὐτὸν ἐν τῇ συνοδίᾳ εἶναι, ἦλθον ἡμέρας ὁδόν· καὶ ἀνεζήτουν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τοῖς γνωστοῖς.

45 Καὶ μὴ εὑρόντες αὐτὸν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ζητοῦντες αὐτόν.

46 Καὶ ἐγένετο, μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς.

47 Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ.

48 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐξεπλάγησαν· καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· Τέκνον, τί

καὶ ἐδυναμώνετον κατὰ τὸ πνεῦμα, καὶ ἐπληροῦτο σοφίας· καὶ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτον εἰς αὐτό.

41 Καὶ ἐπήγεναν οἱ γονεῖς του κάθε χρόνον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα.

42 Καὶ ὅταν ἔγινε δώδεκα χρονῶν, ἀνέβηκαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἑορτῆς·

43 Καὶ τελειώνοντες ταῖς ἡμέραις, ἐκεῖ ὅπου ἐγύριζαν ἐκεῖνοι, ἀπόμεινε τὸ παιδίον ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἱερουσάλήμ· καὶ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα του δὲν τὸ ἤξευραν.

44 Ἀμὴ λογιάζοντες πῶς νὰ εἶναι μὲ τὴν συνοδίαν, ἦλθαν μιᾶς ἡμέρας στράταν· καὶ τὸν ἀναζήτησαν εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ εἰς τοὺς γνωρίμους.

45 Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν τὸν εὕρουν, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, γυρεύοντές τον.

46 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέραις, τὸν εὑρῆκαν μέσα εἰς τὸ ἱερὸν ὅπου ἐκάθετον ἀνάμεσα εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ τοὺς ἄκουε, καὶ τοὺς ἐρώτα.

47 Καὶ ἐθαύμαζαν ὅλοι ὅσοι τὸν ἤκουσαν, εἰς τὴν γνῶσιν του καὶ εἰς ταῖς ἀπόκρισές του.

48 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν ἐξεπλάγησαν· καὶ λέγει του ἡ μητέρα του· Παιδί μου, διατί μας

ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου κἀγὼ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε.

49 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ᾔδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με;

50 Καὶ αὐτοὶ οὐ συνῆκαν τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς.

51 Καὶ κατέβη μετ' αὐτῶν, καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ· καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς· καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

52 Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.

ἔκαμες ἔτζι; νά, ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ λυπούμενοι σὲ ἐγυρεύαμεν.

49 Καὶ εἶπέν τους· Διατί μὲ γυρεύετε; δὲν ἠξεύρετε πῶς κάμνει χρεία νὰ εἶμαι εἰς τὰ πράγματα τοῦ πατρός μου;

50 Καὶ ἐτοῦτοι δὲν ἐγροίκησαν τὸν λόγον ὅπου τοὺς εἶπε.

51 Καὶ ἐκατέβη μαζύ τους, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ· καὶ τοὺς ὑποτάσσετον· καὶ ἡ μητέρα του ἐφύλαττεν ὅλα τὰ λόγια ἐτοῦτα μέσα εἰς τὴν καρδίαν της.

52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκοπτε καὶ αὔξανεν καὶ εἰς τὴν σοφίαν καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ εἰς τὴν χάριν σημὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Κεφ. γ'. 3.

ΕΝ ἔτει δὲ πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος,

2 Ἐπ' ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν τοῦ Ζαχαρίου υἱὸν, ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΚΑῚ εἰς τοὺς δεκαπέντε χρόνους τῆς αὐθεντείας τοῦ Τιβερίου Καίσαρος, ὅταν αὐθέντευεν ὁ Πόντιος ὁ Πιλάτος τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ὅταν ὁ Ἡρώδης ἦτον τετράρχης τῆς Γαλιλαίας καὶ ὁ ἀδελφός του ὁ Φίλιππος τετράρχης τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίας τετράρχης τῆς Ἀβιληνῆς,

2 Εἰς τὸν καιρὸν τῶν ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἦλθε λόγος Θεοῦ εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν υἱὸν τοῦ Ζαχαρίου μέσα εἰς τὴν ἔρημον.

3 Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνȣ, κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·

4 Ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ λόγων Ἡσαΐȣ τοῦ προφήτȣ, λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίȣ, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβȣς αὐτοῦ.

5 Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βȣνὸς ταπεινωθήσεται· καὶ ἔσαι τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδȣ̀ς λείας·

6 Καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεȣ͂.

7 Ἔλεγεν ȣ͂ν τοῖς ἐκπορευομένοις ὄχλοις βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλȣ́σης ὀργῆς;

8 Ποιήσατε ȣ͂ν καρπȣ̀ς ἀξίȣς τῆς μετανοίας· καὶ μὴ ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τȣ́των ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.

9 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν ȣ͂ν δένδρον μὴ ποιȣ͂ν καρπὸν

3 Καὶ ἐπῆγεν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τοῦ Ἰροδάνȣ, καὶ ἐκήρυττε βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·

4 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν λόγων τοῦ Ἡσαΐȣ τοῦ προφήτȣ, ὁπȣ͂ λέγει· Φωνὴ ἐκείνȣ ὁπȣ͂ βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· Ἑτοιμάσετε τὴν ςράταν τοῦ Κυρίȣ, κάμετε ἴσȣς τȣ̀ς δρόμȣς τȣ.

5 Κάθε λαγκάδι θέλει γεμίσει, καὶ κάθε ὄρος καὶ βȣνὸ θέλει ταπεινωθῇ· καὶ τὰ ςραβὰ θέλȣσιν ἰσιάσει, καὶ ἡ κακοπεριπάτηταις ςράταις θέλȣν γένει ἴσαις·

6 Καὶ κάθε ἄνθρωπος θέλει εἰδῆ τὸ σωτήριον τοῦ Θεȣ͂.

7 Ἔλεγε λοιπὸν εἰς τȣ̀ς ὄχλȣς ὁπȣ͂ εὔγεναν νὰ βαπτισθȣ͂σιν ἀπ' αὐτόν· Παιδία τῆς ὄχεντρας, τίς σᾶς ἔδειξε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν ὀργὴν ὁπȣ͂ μέλλει νὰ ἔλθῃ;

8 Κάμετε τὸ λοιπὸν καρπȣ̀ς ὁπȣ͂ νὰ εἶναι ἄξιοι μετανοίας· καὶ μὴν ἀρχίσετε νὰ λέγετε ἀνάμεσά σας· Ἐμεῖς ἔχομεν πατέρα τὸν Ἀβραάμ· διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς δύνεται ἀπὸ ταῖς πέτραις ἐτȣ́ταις νὰ ἐξαναςήσῃ παιδία εἰς τὸν Ἀβραάμ.

9 Καὶ νὰ καὶ τὸ πελέκι ὁπȣ͂ κεῖται εἰς τὴν ῥίζαν τȣ͂ δένδρȣ· κάθε δένδρον ὁπȣ͂ δὲν κάμνει

καλὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

10 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ ὄχλοι, λέγοντες· Τί οὖν ποιήσομεν;

11 Ἀποκριθεὶς δὲ λέγει αὐτοῖς· Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι· καὶ ὁ ἔχων βρώματα, ὁμοίως ποιείτω.

12 Ἦλθον δὲ καὶ τελῶναι βαπτισθῆναι, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Διδάσκαλε, τί ποιήσομεν;

13 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε.

14 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν καὶ στρατευόμενοι, λέγοντες· Καὶ ἡμεῖς τί ποιήσομεν; καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδένα διασείσητε, μηδὲ συκοφαντήσητε· καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν.

15 Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ, καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστὸς,

16 Ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης, ἅπασι λέγων· Ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς

καλὸν καρπὸν, κόπτεται, καὶ βάνεται εἰς τὴν φωτία.

10 Καὶ οἱ ὄχλοι τὸν ἐρωτοῦσαν καὶ τοῦ ἔλεγαν· Τί νὰ κάμωμεν λοιπόν;

11 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει δύο φορέματα, ἂς δώσῃ τὸ ἕνα ἐκείνου ὁποῦ δὲν ἔχει· τὸ αὐτὸ ἂς κάμῃ καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔχει φαγητά.

12 Καὶ ἦλθαν καὶ οἱ τελῶναι νὰ βαπτισθοῦσι, καὶ λέγουν του· Διδάσκαλε, τί νὰ κάμωμεν;

13 Καὶ τους εἶπε· Τίποτες περισσότερον μὲν ζητᾶτε ἔξω ἀπὸ τὸ διατεταγμένον σας.

14 Ἐρωτοῦσάν τον καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ ἔλεγαν· Ἀμὴ ἐμεῖς τί νὰ κάμωμεν; καὶ εἶπέν τους· Κανένα νὰ μὴν διασείσετε, μηδὲ νὰ συκοφαντήσετε· καὶ νὰ εἶσθε εὐχαριστημένοι εἰς τὴν ῥόγαν σας.

15 Καὶ ἐλπίζωντας ὁ λαὸς, καὶ διαλογιζόμενοι ὅλοι μέσα τους διὰ τὸν Ἰωάννην, μήπως καὶ ἤθελεν εἶσθαι αὐτὸς ὁ Χριστὸς,

16 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης εἰς ὅλους, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ νερόν· ἀμὴ ἔρχεται ὁ δυνατώτερός μου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ λουρίον τῶν ὑποδημάτων του· αὐ-

βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ,
καὶ πυρί.
17 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ
χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ
τὴν ἅλωνα αὐτοῦ· καὶ συνάξει
τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην
αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύ-
σει πυρὶ ἀσβέστῳ.

18 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ
ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζε-
το τὸν λαόν.
19 Ὁ δὲ Ἡρώδης ὁ τετράρ-
χης, ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ,
περὶ Ἡρωδιάδος τῆς γυναικὸς
Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ,
καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε
πονηρῶν ὁ Ἡρώδης,
20 Προσέθηκε καὶ τοῦτο
ἐπὶ πᾶσι, καὶ κατέκλεισε τὸν
Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.

21 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπ-
τισθῆναι ἅπαντα τὸν λαὸν,
καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος, καὶ
προσευχομένου, ἀνεῳχθῆναι τὸν
οὐρανόν·
22 Καὶ καταβῆναι τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῷ
εἴδει, ὡσεὶ περιστερὰν, ἐπ'
αὐτόν· καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ
γενέσθαι, λέγουσαν· Σὺ εἶ ὁ
υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν σοὶ
ηὐδόκησα.
23 Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς
ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμε-
νος, ὢν (ὡς ἐνομίζετο) υἱὸς
Ἰωσὴφ, τοῦ Ἡλὶ,

τὸς θέλει σᾶς βαπτίσει μὲ
Πνεῦμα ἅγιον, καὶ μὲ φωτίαν.
17 Εἰς τοῦ ὁποίου τὸ χέρι
εἶναι τὸ φτυάρι· καὶ θέλει
καθαρίσει τὸ ἁλώνι του· καὶ
θέλει μαζώξει τὸ σιτάρι εἰς τὸ
ἀμπάρι του· καὶ τὸ ἄχυρον
θέλει τὸ κατακαύσει μὲ
φωτίαν ὁποῦ δὲν σβεῖ ποτέ.
18 Καὶ ἄλλα πολλὰ
παρακινῶν εὐαγγέλιζε τὸν
λαόν.
19 Καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ τετράρ-
χης, ἔστωντας νὰ ἐλέγχετον ἀπ'
αὐτὸν, διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν
γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ
Φιλίππου, καὶ διὰ ὅλα ἐκεῖνα
τὰ κακὰ ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Ἡρώδης,
20 Ἐπρόσθεσε καὶ τοῦτο
ἀπάνω εἰς ὅλα, καὶ ἐσφάλισε
τὸν Ἰωάννην μέσα εἰς τὴν
φυλακήν.
21 Καὶ ὅταν ἐβαπτίζετον
ὅλος ὁ λαὸς, ἐκεῖ ὁποῦ ἐβα-
πτίσθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπροσεύ-
χετον, ἀνοίχθησαν οἱ οὐρανοί·
22 Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
ἐκατέβη μὲ σωματικὸν εἶδος,
ὡσὰν περιστέρι, ἀπάνω εἰς
αὐτόν· καὶ νὰ, καὶ ἦλθε φωνὴ
ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ ἔλεγεν·
Ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱός μου ὁ ἠγαπημέ-
νος, εἰς ἐσένα ἀναπαύομαι.
23 Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς
ἦτον ὡσὰν νὰ ἄρχιζε τριάντα
χρονῶν, καθὼς ἐλογιάζετον νὰ
εἶναι υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ· καὶ ὁ
Ἰωσὴφ τοῦ Ἡλί.

24 Τοῦ Ματθὰτ, τοῦ Λευῒ, τοῦ Μελχὶ, τοῦ Ἰαννὰ, τοῦ Ἰωσὴφ,

25 Τοῦ Ματταθίου, τοῦ Ἀμὼς, τοῦ Ναοὺμ, τοῦ Ἐσλὶ, τοῦ Ναγγαὶ,

26 Τοῦ Μαὰθ, τοῦ Ματταθίου, τοῦ Σεμεῒ, τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ Ἰούδα,

27 Τοῦ Ἰωαννᾶ, τοῦ Ῥησὰ, τοῦ Ζοροβάβελ, τοῦ Σαλαθιὴλ, τοῦ Νηρὶ,

28 Τοῦ Μελχὶ, τοῦ Ἀδδὶ, τοῦ Κωσὰμ, τοῦ Ἐλμωδὰμ, τοῦ Ἢρ,

29 Τοῦ Ἰωσὴ, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρεὶμ, τοῦ Ματθὰτ, τοῦ Λευῒ,

30 Τοῦ Συμεὼν, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ Ἰωνὰν, τοῦ Ἐλιακεὶμ,

31 Τοῦ Μελεᾶ, τοῦ Μαϊνὰν, τοῦ Ματταθὰ, τοῦ Ναθὰν, τοῦ Δαβὶδ,

32 Τοῦ Ἰεσσαὶ, τοῦ Ὠβὴδ,

24 Καὶ ὁ Ἡλὶ τοῦ Ματθάτ· καὶ ὁ Ματθὰτ τοῦ Λευΐ· καὶ ὁ Λευῒς τοῦ Μελχί· καὶ ὁ Μελχὶς τοῦ Ἰαννά· καὶ ὁ Ἰαννὰ τοῦ Ἰωσήφ.

25 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ τοῦ Ματταθίου· καὶ ὁ Ματταθίας τοῦ Ἀμώς· καὶ Ἀμὼς τοῦ Ναούμ· καὶ Ναοὺμ τοῦ Ἐσλί· καὶ ὁ Ἐσλὶς τοῦ Ναγγαί.

26 Καὶ ὁ Ναγγαὶ τοῦ Μαάθ· καὶ Μαὰθ τοῦ Ματταθίου· καὶ Ματταθίας τοῦ Σεμεΐ· καὶ Σεμεῒς τοῦ Ἰωσήφ· καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ἰούδα.

27 Καὶ Ἰούδας τοῦ Ἰωαννᾶ· καὶ Ἰωαννᾶς τοῦ Ῥησά· καὶ Ῥησᾶς, τοῦ Ζοροβάβελ· καὶ Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιήλ· καὶ Σαλαθιὴλ τοῦ Νηρί.

28 Καὶ Νηρὶς τοῦ Μελχί· καὶ Μελχὶς τοῦ Ἀδδί· καὶ Ἀδδὶς τοῦ Κωσάμ· καὶ Κωσὰμ τοῦ Ἐλμωδάμ· καὶ Ἐλμωδὰμ τοῦ Ἤρ.

29 Καὶ Ἢρ τοῦ Ἰωσή· καὶ Ἰωσὴ τοῦ Ἐλιέζερ· καὶ Ἐλιέζερ τοῦ Ἰωρείμ· καὶ Ἰωρεὶμ τοῦ Ματθάτ· καὶ Ματθὰτ τοῦ Λευΐ.

30 Καὶ Λευῒ τοῦ Συμεών· καὶ Συμεὼν τοῦ Ἰούδα· καὶ ὁ Ἰούδας τοῦ Ἰωσήφ· καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ἰωνάν· καὶ Ἰωνὰν τοῦ Ἐλιακείμ.

31 Καὶ Ἐλιακεὶμ τοῦ Μελεᾶ· καὶ Μελεᾶς τοῦ Μαϊνάν· καὶ Μαϊνὰν τοῦ Ματταθά· καὶ Ματταθὰς τοῦ Ναθάν· καὶ Ναθὰν τοῦ Δαβίδ.

32 Καὶ Δαβὶδ τοῦ Ἰεσσαί· καὶ Ἰεσσαὶ τοῦ Ὠβήδ· καὶ Ὠβὴδ

τȢ Βοὸζ, τȢ Σαλμὼν, τȢ Ναασσὼν,
33 ΤȢ Ἀμιναδὰϐ, τȢ Ἀρὰμ, τȢ Ἐσρὼμ, τȢ Φαρὲς, τȢ Ἰȣ̓́δα,
34 ΤȢ Ἰακὼβ, τȢ Ἰσαὰκ, τȢ Ἀβραὰμ, τȢ Θάρα, τȢ Ναχὼρ,
35 ΤȢ Σαροὺχ, τȢ Ῥαγαῦ, τȢ Φαλὲκ, τȢ Ἐβὲρ, τȢ Σαλὰ,
36 ΤȢ Καϊνὰν, τȢ Ἀρφαξὰδ, τȢ Σὴμ, τȢ Νῶε, τȢ Λάμεχ,
37 ΤȢ Μαθȣσάλα, τȢ Ἐνὼχ, τȢ Ἰαρὲδ, τȢ Μαλελεὴλ, τȢ Καϊνὰν,
38 ΤȢ Ἐνὼς, τȢ Σὴθ, τοῦ Ἀδὰμ, τȢ ΘεȢ.

τȢ Βοόζ· καὶ Βοὸζ τȢ Σαλμών. καὶ Σαλμὼν τȢ Ναασσών.
33 Καὶ Ναασσὼν τȢ Ἀμιναδάϐ· καὶ Ἀμιναδὰϐ τȢ Ἀράμ· καὶ Ἀρὰμ τȢ Ἐσρώμ· καὶ Ἐσρὼμ τȢ Φαρές· καὶ Φαρὲς τȢ Ἰȣ̓́δα.
34 Καὶ Ἰȣ̓́δας τȢ Ἰακώϐ· καὶ Ἰακὼϐ τȢ Ἰσαάκ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ τȢ Ἀϐραάμ· καὶ Ἀϐραὰμ τȢ Θάῤῥα· καὶ Θάῤῥας τȢ Ναχώρ·
35 Καὶ Ναχὼρ τȢ Σαρȣ́χ· καὶ Σαρȣ̀χ τȢ Ῥαγαῦ· καὶ Ῥαγαῦ τȢ Φαλέκ· καὶ Φαλὲκ τȢ Ἔϐερ· καὶ Ἔϐερ τȢ Σαλά.
36 Καὶ Σαλὰ τȢ Καϊνάν· καὶ Καϊνὰν τῶ Ἀρφαξὰδ· καὶ Ἀρφαξὰδ τȢ Σήμ· καὶ Σὴμ τȢ Νῶε· καὶ Νῶε τοῦ Λάμεχ.
37 Καὶ Λάμεχ τȢ Μαθȣσάλα· καὶ Μαθȣσάλα τȢ Ἐνώχ· καὶ Ἐνὼχ τȢ Ἰάρεδ· καὶ Ἰάρεδ τȢ Μαλελεήλ· καὶ Μαλελεὴλ τȢ Καϊνάν.
38 Καὶ Καϊνὰν τȢ Ἐνώς· καὶ Ἐνὼς τοῦ Σήθ· καὶ Σὴθ τȢ Ἀδάμ· καὶ Ἀδὰμ τȢ ΘεȢ.

Κεφ. δ'. 4.

ἸΗΣΟΥ͂Σ δὲ Πνεύματος ἁγίȣ πλήρης ὑπέστρεψεν ἀπὸ τȢ Ἰορδάνȣ· καὶ ἤγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον,
2 Ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλȣ· καὶ οὐκ ἔφαγεν ȣ̓δὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ συντελε-

ΚΑῚ ὁ Ἰησȣ̃ς γεμάτος Πνεῦμα ἅγιον ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην· καὶ ἐφέρετον διὰ μέσα τȢ Πνεύματος εἰς τὴν ἔρημον,
2 Καὶ ἐπειράζετον ἀπὸ τὸν διάϐολον σαράντα ἡμέραις· καὶ τίποτες δὲν ἔφαγεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· καὶ ὥσαν ἐτελειώθη-

σθεισῶν, αὐτῶν, ὕστερον ἐπεί-
νασε.
3 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβο-
λος· Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῷ
λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος.
4 Καὶ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς
πρὸς αὐτὸν, λέγων· Γέγρα-
πται, ὅτι οὐκ ἐπ᾽ ἄρτῳ μόνῳ
ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἐπὶ
παντὶ ῥήματι Θεοῦ.
5 Καὶ ἀναγαγὼν αὐτὸν ὁ
διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν, ἔ-
δειξεν αὐτῷ πάσας τὰς βασι-
λείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ
χρόνου.
6 Καὶ εἶπεν αὐτὸ ὁ διάβο-
λος· Σοὶ δώσω τὴν ἐξουσίαν
ταύτην ἅπασαν, καὶ τὴν δό-
ξαν αὐτῶν· ὅτι ἐμοὶ παραδέ-
δοται καὶ ᾧ ἐὰν θέλω, δίδωμι
αὐτήν.
7 Σὺ οὖν ἐὰν προσκυνήσῃς
ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πάντα.

8 Καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ,
εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε ὀπίσω
μου Σατανᾶ· γέγραπται γάρ·
Προσκυνήσεις Κύριον τὸν Θεόν
σου, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύ-
σεις.
9 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς
Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔστησεν αὐτὸν
ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ· καὶ
εἶπεν αὐτῷ· Εἰ ὁ υἱὸς εἶ τοῦ
Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν ἐντεῦθεν
κάτω·
10 Γέγραπται γάρ· Ὅτι τοῖς

σαν αὐταῖς αἱ ἡμέραις, ὕστερον
ἐπείνασε.
3 Καὶ λέγει του ὁ διάβολος·
Ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῆς
πέτρας ἐτούτης νὰ γένῃ ψωμί.
4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· Εἶναι γε-
γραμμένον, ὅτι ὄχι μόνον μέ
ψωμὶ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀλ-
λὰ μὲ κάθε λόγον Θεοῦ.
5 Καὶ ἀνεβάζωντάς τον ὁ
διάβολος εἰς ἕνα ὑψηλὸν ὄρος,
τοῦ ἔδειξεν ὅλαις ταῖς βασι-
λείαις τοῦ κόσμου εἰς μίαν
στιγμὴν καιροῦ.
6 Καὶ εἶπέν του ὁ διάβο-
λος· Ἐσένα θέλω δώσει ἐτού-
την τὴν ἐξουσίαν ὅλην, καὶ
τὴν δόξαν τους· ὅτι ἐμένα
ἐπαραδόθη, καὶ οὗτινος θέλω,
τὴν δίδω.
7 Ἐὰν ἐσὺ λοιπὸν μὲ προσ-
κυνήσῃς ὀμπροστά μου, θέλουν
εἶσθαι ὅλα ἐδικά σου.
8 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς,
καὶ εἶπέν, του· Ὕπαγε ὀπίσω μου
Σατανᾶ· διατὶ εἶναι γεγραμ-
μένον· Θέλεις προσκυνήσει τὸν
Αὐθέντην τὸν Θεόν σου, καὶ
αὐτὸν μόνον θέλεις λατρεύσει.
9 Καὶ ἔφερέ τον εἰς τὴν Ἱε-
ρουσαλὴμ, καὶ ἔστησέν τον ἀπά-
νω εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἱεροῦ· καὶ
εἶπέν του· Ἐὰν εἶσαι υἱὸς τοῦ
Θεοῦ, ῥίξε τοῦ λόγου σου ἀπ᾽ ἐδῶ
κάτω·
10 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον·

ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε.

11 Καὶ ὅτι ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

12 Καὶ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι εἴρηται· Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.

13 Καὶ συντελέσας πάντα πειρασμὸν, ὁ διάβολος, ἀπέστη ἀπ᾽ αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ.

14 Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ φήμη ἐξῆλθε καθ᾽ ὅλης τῆς περιχώρου περὶ αὐτοῦ.

15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, δοξαζόμενος ὑπὸ πάντων.

16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρὲτ, οὗ ἦν τεθραμμένος· καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι.

17 Καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, εὗρε τὸν τόπον οὗ ἦν γεγραμμένον·

18 Πνεῦμα Κυρίου ἐπ᾽ ἐμὲ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίζεσθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμα-

Ὅτι θέλει προστάξει τοὺς ἀγγέλους του διὰ λόγου σου, νὰ σὲ διαφυλάξουν.

11 Καὶ νὰ σὲ φέρουν ἀπάνω εἰς τὰ χέρια τους, διὰ νὰ μὴν σκοντάψῃ εἰς τὴν πέτραν τὸ ποδάρι σου.

12 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· Ἐλαλήθη· Δὲν θέλεις δοκιμάσει Κύριον τὸν Θεόν σου.

13 Καὶ τελειώνωντας κάθε πειρασμὸν, ὁ διάβολος ἐμάκρυνεν ἀπ᾽ αὐτὸν ἕως καιρόν.

14 Καὶ ἐγύρισεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ ἡ φήμη εὐγῆκεν εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν διὰ λόγου του.

15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους, δοξαζόμενος ἀπὸ ὅλους.

16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρὲτ, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ἀναθρεμμένος· καὶ ἐμβῆκε κατὰ τὴν συνήθειάν του τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἐσηκώθη νὰ διαβάσῃ.

17 Καὶ τοῦ ἔδωκαν τὸ βιβλίον τοῦ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· καὶ ἀνοίγωντας τὸ βιβλίον, εὑρῆκε τὸν τόπον ὁποῦ ἦτον γεγραμμένον·

18 Τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἀπάνω εἰς ἐμὲ, καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἔχρισε· καὶ μὲ ἔστειλε διὰ νὰ εὐαγγελίσω τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἰατρεύσω ἐκείνους ὁποῦ ἔχουν καρ-

λώτοις ἄφεσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποϛεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει,

19 Κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν.

20 Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ, ἐκάθισε· καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ.

21 Ἤρξατο δὲ λέγειν πρὸς αὐτούς· Ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν.

22 Καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ, καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ ϛόματος αὐτοῦ, καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐϛιν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ;

23 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἰατρὲ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναοὺμ, ποίησον καὶ ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου.

24 Εἶπε δέ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐϛιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

25 Ἐπ' ἀληθείας δὲ λέγω ὑμῖν, πολλαὶ χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἠλίου ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς

δίαν ῥαγισμένην, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς σκλαβωμένους, καὶ ξανάβλεψιν εἰς τοὺς τυφλοὺς, νὰ πέμψω μὲ συγχώρησιν τοὺς πληγωμένους,

19 Νὰ κηρύξω χρόνον Κυρίου ϛερκτόν.

20 Καὶ σφαλῶντας τὸ βιβλίον, καὶ δίδωντάς το τοῦ ὑπηρέτου, ἐκάθισε· καὶ τὰ μάτια ὅλωνῶν ὅπου ἦταν εἰς τὸ συναγώγι ἀτένιζαν εἰς αὐτόν·

21 Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ· Ὅτι σήμερον ἐτελειώθη ἡ γραφὴ ἐτοῦτη εἰς τὰ αὐτία σας.

22 Καὶ ὅλοι ἐμαρτυροῦσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐθαύμαζαν εἰς τὰ λόγια τὰ χαριτωμένα, ὅπου εὔγεναν ἀπὸ τὸ ϛόμα του, καὶ ἔλεγαν· Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ;

23 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· Ἐξάπαντως θέλετε μοῦ εἰπεῖ τὴν παραβολὴν ἐτοῦτην· Ἰατρὲ, θέραπευσε τοῦ λόγου σου· ὅσα ἀκούσαμεν ὅπου ἔγιναν εἰς τὴν Καπερναοὺμ, κάμε τα καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα σου.

24 Καὶ εἶπε· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι οὐδὲ κανένας προφήτης εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν πατρίδα του.

25 Καὶ ἐπ' ἀληθείας σᾶς λέγω, πολλαῖς χῆραις ἦταν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἠλίου εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, ὅταν ἐσφάλησεν

ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν·

26 Καὶ πρὸς ȣδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἠλίας, εἰ μὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος, πρὸς γυναῖκα χήραν.

27 Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισσαίȣ τοῦ προφήτȣ ἐν τῷ Ἰσραήλ· καὶ ȣδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη, εἰ μὴ Νεεμὰν ὁ Σύρος.

28 Καὶ ἐπλήσθησαν πάντες θυμȣ̃ ἐν τῇ συναγωγῇ, ἀκȣ́οντες ταῦτα.

29 Καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως· καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρύος τȣ̃ ὄρȣς, ἐφ' ȣ̃ ἡ πόλις αὐτῶν ᾠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν.

30 Αὐτὸς δὲ διελθὼν διὰ μέσȣ αὐτῶν, ἐπορεύετο.

31 Καὶ κατῆλθεν εἰς Καπερναȣ̀μ πόλιν τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἦν διδάσκων αὐτȣ̀ς ἐν τοῖς σάββασι.

32 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτȣ̃· ὅτι ἐν ἐξȣσίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτȣ̃.

33 Καὶ ἐν τῇ συναγωγῇ ἦν ἄνθρωπος ἔχων πνεῦμα δαιμονίȣ ἀκαθάρτȣ, καὶ ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ,

34 Λέγων· Ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησȣ̃ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀ-

ὁ ȣρανὸς τρεῖς ἥμισυ χρόνȣς, εἰς τόσον ὅπȣ ἔγινε μεγάλη πεῖνα εἰς ὅλην τὴν γῆν.

26 Καὶ εἰς ȣδὲ καμίαν ἀπ' αὐταῖς ἐστάλθη ὁ Ἠλίας, παρὰ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος, εἰς γυναῖκα χήρα.

27 Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν εἰς ταῖς ἡμέραις τȣ̃ Ἐλισσαίȣ τȣ̃ προφήτȣ εἰς τὸ γένος τȣ̃ Ἰσραήλ· καὶ κανένας ἀπ' αὐτȣ̀ς δὲν ἐκαθαρίσθη, παρὰ Νεεμὰν ὁ Σύρος.

28 Καὶ ὅλοι ἐγέμισαν θυμὸν εἰς τὸ συναγώγι, ἀκȣ́οντες τὰ λόγια ἐτȣ̃τα.

29 Καὶ ἐσηκώθηκαν καὶ ἐδίωξάν τον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν· καὶ ἐπῆγάν τον ἕως εἰς τὸ ὀφρύδι τȣ̃ ὄρȣς, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ πόλις των κτισμένη, διὰ νὰ τὸν ξεκρημνίσȣν.

30 Ἀμὴ αὐτὸς ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μέσην τȣς, καὶ ἐδιέβη.

31 Καὶ ἐκατέβη εἰς τὴν Καπερναȣ̀μ ἡ ὁποῖα εἶναι πόλις τῆς Γαλιλαίας· καὶ τȣ̀ς ἐδίδασκε εἰς τὰ σάββατα.

32 Καὶ ἐξεπλήττȣνταν εἰς τὴν διδαχήν τȣ· ὅτι τὰ λόγιά τȣ ἦταν ἐξȣσιαστικά.

33 Καὶ εἰς τὴν συναγωγὴν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ὁπȣ̃ εἶχε πνεῦμα δαιμονίȣ ἀκαθάρτȣ, καὶ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνήν,

34 Καὶ εἶπεν· Ἄφες ὦ Ἰησȣ̃ Ναζαρηνὲ, τί ἔχεις νὰ κάμῃς

πολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς
εἶ· ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ
ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι,
καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ. Καὶ
ῥίψαν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον εἰς
τὸ μέσον, ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ,
μηδὲν βλάψαν αὐτόν.
36 Καὶ ἐγένετο θάμβος
ἐπὶ πάντας· καὶ συνελάλουν
πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Τίς
ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ
καὶ δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς
ἀκαθάρτοις πνεύμασι, καὶ
ἐξέρχονται;
37 Καὶ ἐξεπορεύετο ἦχος
περὶ αὐτοῦ εἰς πάντα τόπον
τῆς περιχώρου.
38 Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συ-
ναγωγῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰ-
κίαν Σίμωνος· ἡ πενθερὰ δὲ
τοῦ Σίμωνος ἦν συνεχομένη
πυρετῷ μεγάλῳ· καὶ ἠρώτησαν
αὐτὸν περὶ αὐτῆς.
39 Καὶ ἐπιστὰς ἐπάνω αὐ-
τῆς, ἐπετίμησε τῷ πυρετῷ,
καὶ ἀφῆκεν αὐτήν· παραχρῆ-
μα δὲ ἀναστᾶσα διηκόνει αὐ-
τοῖς.
40 Δύνοντος δὲ τοῦ ἡλίου,
πάντες ὅσοι εἶχον ἀσθενοῦντας
νόσοις ποικίλαις, ἤγαγον αὐ-
τοὺς πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ ἑνὶ ἑκάστῳ
αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐπιθεὶς,
ἐθεράπευσεν αὐτούς.
41 Ἐξήρχετο δὲ καὶ δαιμό-

μὲ τοῦ λόγου μας; ἦλθες νὰ
μᾶς χαλάσῃς; ἰξεύρω ποῖος
εἶσαι· ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.
35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν·
Ἀποστομώσου, καὶ εὔγα ἀπ'
αὐτόν. Καὶ τὸ δαιμόνιον τὸν
ἔῤῥιξεν εἰς τὴν μέσην, καὶ εὐ-
γῆκεν ἀπ' αὐτὸν, καὶ δὲν τὸν
ἔβλαψε τίποτες.
36 Καὶ μεγάλη τρομάρα
τοὺς ἐπίασεν ὅλους· καὶ ἐσυν-
τύχαιναν ἀνάμεσά τους, καὶ
ἔλεγαν· Τί εἶναι ἐτοῦτο τὸ
πρᾶγμα, ὅτι μὲ ἐξουσίαν καὶ
δύναμιν προστάσσει τὰ ἀκά-
θαρτα πνεύματα, καὶ εὐγένουσι;
37 Καὶ ἡ φήμη του εὐγῆ-
κεν εἰς ὅλον τὸν τόπον τῆς
περιχώρου.
38 Καὶ σηκωνώμενος ἀπὸ
τὴν συναγωγὴν, ἐμβῆκεν εἰς τὸ
σπῆτι τοῦ Σίμωνος· καὶ ἡ
πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἐκρατειέτο
ἀπὸ μεγάλην θέρμην· καὶ ἐπα-
ρακάλεσάν τον δι' αὐτήν.
39 Καὶ ἔστωντας νὰ πάγῃ
ἀπάνω της νὰ σταθῇ, ἐπρόσταξε
τὴν θέρμην, καὶ ἄφησέν την·
καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη καὶ
τοὺς ὑπηρέτα.
40 Καὶ ὅταν ἐβασίλευεν ὁ
ἥλιος, ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἀσθε-
νημένους ἀπὸ διάφοραις ἀσθένει-
αις, τοὺς ἔφεραν εἰς αὐτόν· καὶ
αὐτὸς βάνωντας ἀπάνω εἰς κα-
θένα τὸ χέρι του, τοὺς ἰάτρευε.
41 Καὶ εὔγαιναν καὶ πολλὰ

νια ἀπὸ πολλῶν, κράζοντα καὶ λέγοντα· Ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριςὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπιτιμῶν οὐκ εἴα αὐτὰ λαλεῖν, ὅτι ᾔδεισαν τὸν Χριςὸν αὐτὸν εἶναι.

42 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἔρημον τόπον, καὶ οἱ ὄχλοι ἐζήτουν αὐτὸν, καὶ ἦλθον ἕως αὐτοῦ· καὶ κατεῖχον αὐτὸν τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ᾽ αὐτῶν.

43 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· Ὅτι καὶ ταῖς ἑτέραις πόλεσιν εὐαγγελίσασθαί με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέςαλμαι.

44 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλιλαίας.

δαιμόνια ἀπὸ πολλοὺς, ὁποῦ ἔκραζαν καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριςὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὲ ὀργὴν τὰ ἐπρόςαξε, καὶ δὲν τὰ ἄφινε νὰ λαλοῦσιν, ὅτι ἤξευραν πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ Χριςός.

42 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν εὐγῆκε καὶ ἐδιέβη εἰς ἕνα ἔρημον τόπον, καὶ τὸ πλῆθος τὸν ἐγύρευε, καὶ ἐπῆγαν ἕως ἐκεῖ· καὶ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ μὴν παγένῃ ἀπ᾽ αὐτούς.

43 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ὅτι καὶ εἰς ταῖς ἄλλαις πόλαις κάμνει χρεία νὰ εὐαγγελίσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι διὰ τοῦτο ἐςάλθηκα.

44 Καὶ ἐκήρυττεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλιλαίας.

Κεφ. έ. 5.

Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τοῦ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἦν ἑςὼς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ·

2 Καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἑςῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες ἀπ᾽ αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα.

3 Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους.

ΚΑΙ ὅταν ὁ ὄχλος τὸν ἐπλάκωσε νὰ ἀκούῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἐςέκετον εἰς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ·

2 Καὶ εἶδε δύο μονόξυλα ὁποῦ ἐςέκουνταν εἰς τὴν λίμνην· καὶ οἱ ψαράδες εὐγένοντες ἀπὸ τὰ μονόξυλα ἐξέπλυναν τὰ δίκτυα.

3 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκεν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μονόξυλα, τὸ ὁποῖον ἦτον τοῦ Σίμωνος, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν μακρύνῃ ὀλίγον ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ ἐκάθισε καὶ ἐδίδασκε τοὺς ὄχλους ἀπὸ τὸ μονόξυλον.

4 Ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων, εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον.

6 Καὶ τοῦτο ποιήσαντες, συνέκλεισαν ἰχθύων πλῆθος πολύ· διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν.

7 Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ, τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον, καὶ ἔπλησαν ἀμφότερα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά.

8 Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος, προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ, λέγων· Ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·

9 Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων ᾗ συνέλαβον·

10 Ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι· Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν.

4 Καὶ ὡσὰν ἔπαυσε νὰ λαλῇ, εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα· Πάγενε βαθύτερα, καὶ ῥίζετε τὰ δικτυά σας νὰ ψαρέψετε.

5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, καὶ λέγει του· Διδάσκαλε, ὅλην τὴν νύκτα ἐκοπιάσαμεν, καὶ δὲν ἐπιάσαμεν τίποτες· ἀμὴ τώρα μὲ τὸν λόγον σου νὰ ῥίξω τὸ δίκτυ.

6 Καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ἐτοῦτο, ἐσφάλισαν πολὺ πλῆθος ψαρίων, ὁποῦ τὸ δίκτυ τους ἐσχίζουνταν.

7 Καὶ ἔννεψαν τοὺς συντρόφους τους ὁποῦ ἦταν εἰς τὸ ἄλλο μονόξυλον, νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν· καὶ ἦλθαν, καὶ ἐγέμισαν καὶ τὰ δύο μονόξυλα, τόσον ὁποῦ ἤθελαν νὰ βολίσουν.

8 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ἐτοῦτο ὁ Σίμων Πέτρος, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ἰησοῦ, λέγοντας· Αὐθέντη, εὔγα ἀπὸ μένα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός·

9 Διατὶ τοὺς ἐπίασε τρομάρα, καὶ αὐτὸν τὸν Πέτρον καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους ὁποῦ ἦταν μαζύ του, διὰ τὸ κυνήγι τῶν ψαρίων ὁποῦ ἐπίασαν·

10 Ὁμοίως καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου, οἱ ὁποῖοι ἦταν σύντροφοι μὲ τὸν Σίμωνα· Καὶ λέγει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Σίμωνα· Μὴν φοβᾶσαι· ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπροστὰ θέλεις πιάνει ἀνθρώπους ζωντανούς.

11 Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

12 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν μιᾷ τῶν πόλεων, καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ πλήρης λέπρας· καὶ ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, ἐδεήθη αὐτοῦ, λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

13 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ, εἰπών· Θέλω, καθαρίσθητι. Καὶ εὐθέως ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ.

14 Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου, καθὼς προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

15 Διήρχετο δὲ μᾶλλον ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ· καὶ συνήρχοντο ὄχλοι πολλοὶ ἀκούειν, καὶ θεραπεύεσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν.

16 Αὐτὸς δὲ ἦν ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ προσευχόμενος.

17 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἦν διδάσκων· καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες ἐκ πάσης κώμης τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἰε-

11 Καὶ ὡσὰν εὔγαλαν τὰ μονόξυλα εἰς τὴν γῆν, τὰ ἄφηκαν ὅλα, καὶ τοῦ ἀκολούθησαν.

12 Καὶ μίαν φορὰν εὑρισκόμενος εἰς μίαν πόλιν, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος γεμάτος λέπρα· καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσε κατὰ πρόσωπον, καὶ τὸν ἐπαρακάλει, λέγοντας· Αὐθέντη, ἐὰν θέλῃς, δύνεσαι νὰ μὲ καθαρίσῃς.

13 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἅπλωσε τὸ χέρι του, καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ εἶπε· Θέλω, καθαρίσου. Καὶ παρευθὺς εὐγῆκεν ἀπ' αὐτὸν ἡ λέπρα.

14 Καὶ αὐτὸς τοῦ ἐπαράγγειλε νὰ μὴν εἰπῇ κανενὸς τίποτες· ἀλλὰ τοῦ εἶπε· Πάγαινε δεῖξε τοῦ λόγου σου εἰς τὸν ἱερέα, καὶ πρόσφερε τὸ δῶρόν σου διὰ τὸν καθαρισμόν σου, καθὼς ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ μαρτυρίαν αὐτονῶν.

15 Καὶ ἡ φήμη του περισσότερον ἐπάγαινε τριγύρω· καὶ ἐμαζώνουνταν ὄχλοι πολλοὶ νὰ ἀκούουν, καὶ νὰ ἰατρεύουνται ἀπ' αὐτὸν ἀπὸ ταῖς ἀσθένειαίς τους.

16 Ἀμὴ αὐτὸς ἐπαραμέριζεν εἰς ἐρημίαις, καὶ ἐπροσεύχουντον.

17 Καὶ ἔγινε μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἐδίδασκε· καὶ ἐκάθουνταν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ νομοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι ἦλθασιν ἀπὸ κάθε τόπον τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ·

ρυσαλὴμ· καὶ δύναμις Κυρίου ἦν εἰς τὸ ἰᾶσθαι αὐτούς.
18 Καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες φέροντες ἐπὶ κλίνης ἄνθρωπον ὃς ἦν παραλελυμένος· καὶ ἐζήτουν αὐτὸν εἰσενεγκεῖν, καὶ θεῖναι ἐνώπιον αὐτοῦ.
19 Καὶ μὴ εὑρόντες διὰ ποίας εἰσενέγκωσιν αὐτὸν, διὰ τὸν ὄχλον, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ δῶμα, διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰησοῦ.
20 Καὶ ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπε, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.
21 Καὶ ἤρξαντο διαλογίζεσθαι οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, λέγοντες· Τίς ἐστιν οὗτος ὃς λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός;
22 Ἐπιγνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;
23 Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι καὶ περιπάτει;
24 Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς

καὶ δύναμις τοῦ Κυρίου ἦτον εἰς τὸ νὰ ἰατρεύωνται αὐτοί.
18 Καὶ νὰ, καὶ (ἔρχονται) ἄνδρες καὶ ἐσήκωναν ἄνθρωπον ἀπάνω εἰς κρεββάτι, ὁ ὁποῖος ἦτον παράλυτος· καὶ ἐγύρευαν νὰ τὸν ἐμβάσουν μέσα, καὶ νὰ τὸν βάλουν ὀμπροστά του.
19 Καὶ ἔστωντας νὰ μὴν εὕρουν ἀπὸ ποῦ νὰ τὸν ἐμβάσουν, διὰ τὸν ὄχλον, ἀνέβηκαν ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, καὶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια τὸν ἐκατέβασαν μαζὺ μὲ τὸ κρεββάτι εἰς τὴν μέσην καὶ ἔβαλλάν τον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν.
20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν εἶδε τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπεν εἰς τὸν παράλυτον· Ἄνθρωπε, σοῦ εἶναι συγχωρημέναις ἡ ἁμαρτίαις σου.
21 Καὶ ἄρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι νὰ διαλογίζουνται, καὶ νὰ λέγουν· Τίς εἶναι ἐτοῦτος ὁποῦ βλασφημᾷ; τίς δύνεται νὰ συγχωρέσῃ ἁμαρτίαις, παρὰ μόνος ὁ Θεός;
22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντας τοὺς διαλογισμοὺς τους, ἀπεκρίθη, καὶ τοὺς εἶπε· Τί διαλογίζεσθε μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας;
23 Τί εἶναι εὐκολώτερον, νὰ εἰπῇ τινάς· Σοῦ εἶναι συγχωρημέναις ἡ ἁμαρτίαις σου· ἢ νὰ εἰπῇ· Σήκω ἀπάνω καὶ περιπάτει;
24 Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν

γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, (εἶπε τῷ παραλελυμένῳ·) Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρας τὸ κλινίδιόν σου, πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου.

25 Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζων τὸν Θεόν.

26 Καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· καὶ ἐπλήσθησαν φόβου, λέγοντες· Ὅτι εἴδομεν παράδοξα σήμερον.

27 Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε, καὶ ἐθεάσατο τελώνην ὀνόματι Λευῒν, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

28 Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

29 Καὶ ἐποίησε δοχὴν μεγάλην ὁ Λευῒς αὐτῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ· καὶ ἦν ὄχλος τελωνῶν πολὺς, καὶ ἄλλων οἳ ἦσαν μετ' αὐτῶν κατακείμενοι.

30 Καὶ ἐγόγγυζον οἱ γραμματεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγοντες· Διατί μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίετε καὶ πίνετε;

31 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

32 Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι

νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίαις ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, (λέγει εἰς τὸν παράλυτον·) Ἐσένα λέγω, σήκω, καὶ σηκώνωντας τὸ κρεββάτι σου, σύρε εἰς τὸ σπῆτί σου.

25 Καὶ παρευθὺς ἐσκώθη ὀμπροστά τους, καὶ ἐσήκωσεν ἐκεῖνα ὅπου ἐκείτετον μέσα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του, εὐχαριστῶντας τὸν Θεόν.

26 Καὶ ἐτόμαξαν ὅλοι, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν· καὶ ἐγέμισαν ὅλοι φόβον, λέγοντες· Ὅτι σήμερον εἴδαμεν παράδοξα.

27 Καὶ ὕστερον εὐγῆκεν ἔξω, καὶ εἶδεν ἕνα κουμερκιάρην, τὸ ὄνομά του Λευῒ, ὅπου ἐκάθετον εἰς τὸ κουμέρκι, καὶ εἶπέν του· Ἀκολούθα με.

28 Καὶ ἐκεῖνος ἀφίνωντας ὅλα, ἐσηκώθη καὶ τὸν ἀκολούθησε.

29 Καὶ ὁ Λευῒς τοῦ ἔκαμε μεγάλην φιλίαν εἰς τὸ σπῆτί του· καὶ ἦταν ὄχλος πολὺς τῶν κουμερκιάρων, καὶ ἄλλων οἱ ὁποῖοι ἐκάθουνταν εἰς τὸ τραπέζι μετ' αὐτούς.

30 Καὶ ἐγόγγυζαν οἱ γραμματεῖς τους καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ ἔλεγαν· Διατί τρώγετε καὶ πίνετε μὲ τοὺς τελῶνας καὶ ἁμαρτωλούς;

31 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοὺς εἶπεν· Ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι γερροὶ δὲν χρειάζονται ἰατρὸν, ἀλλὰ οἱ ἀσθενημένοι.

32 Ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω

δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς
μετάνοιαν.
33 Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν·
Διὰ τί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου
νηστεύουσι πυκνὰ, καὶ δεήσεις
ποιοῦνται, ὁμοίως καὶ οἱ τῶν
Φαρισαίων· οἱ δὲ σοὶ ἐσθίουσι
καὶ πίνουσιν;
34 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Μὴ δύνασθε τοὺς υἱοὺς τοῦ
νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος
μετ' αὐτῶν ἐστι, ποιῆσαι
νηστεύειν;
35 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι
καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν
ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν
ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.
36 Ἔλεγε δὲ καὶ παραβο-
λὴν πρὸς αὐτούς· Ὅτι οὐδεὶς
ἐπίβλημα ἱματίου καινοῦ ἐπι-
βάλλει ἐπὶ ἱμάτιον παλαιόν· εἰ
δὲ μήγε, καὶ τὸ καινὸν σχίζει,
καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ
ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ.
37 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον
νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ
μήγε, ῥήξει ὁ νέος οἶνος τοὺς
ἀσκοὺς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσε-
ται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦν-
ται.
38 Ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς
ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον· καὶ
ἀμφότεροι συντηροῦνται.
39 Καὶ οὐδεὶς πιὼν πα-
λαιὸν, εὐθέως θέλει νέον· λέγει
γάρ· Ὁ παλαιὸς χρηστότερός
ἐστιν.

τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρ-
τωλοὺς, νὰ μετανοήσουν.
33 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν·
Διατί οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου
νηστεύουσι πυκνὰ, καὶ κάμνουν
δέησες, καὶ οἱ μαθητάδες τῶν
Φαρισαίων ὁμοίως, καὶ οἱ ἐδι-
κοί σου τρώγουν καὶ πίνουν;
34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε·
Μήνα ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε νὰ
νηστεύουν οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος,
ὅσον καιρὸν εἶναι ὁ νυμφίος
μετ' αὐτούς;
35 Ἀλλὰ θέλουσιν ἔλθη ἡμέ-
ραις ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτοὺς
ὁ νυμφίος, καὶ τότε ἐκείναις
ταῖς ἡμέραις θέλουν νηστεύσει.
36 Καὶ εἶπεν τους καὶ μίαν
παραβολήν· Ὅτι κανένας ἄν-
θρωπος δὲν βάνει μπάλωμα
καινούριον εἰς φόρεμα παλαιόν·
εἰ δὲ μὴ, καὶ τὸ καινούριον
σχίζει, καὶ εἰς τὸ παλαιὸν
δὲν συμφωνεῖ τὸ μπάλωμα
τὸ καινούριον.
37 Καὶ μηδὲ κανένας
βάλλει κρασὶ νέον εἰς ἀσκία
παλαιά· εἰ δὲ μὴ, τὸ νέον
κρασὶ καὶ τὰ ἀσκία θέλει
σπάσει, καὶ τὸ κρασὶ θέλει
χυθῇ, καὶ τὰ ἀσκία χαλοῦσι.
38 Ἀλλὰ τὸ νέον κρασὶ
κάμει χρεία νὰ τὸ βάλλωμεν
εἰς καινούρια ἀσκία· διὰ νὰ
φυλαχθοῦσι καὶ τὰ δύο.
39 Καὶ μηδὲ κανένας ὁποῦ
πίνει παλαιὸν κρασὶ, εὐθὺς
θέλει καινούριον· διατὶ λέγει·
Ὁ παλαιὸς εἶναι καλλίτερος.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Ἐγένετο δὲ ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων· καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί.

2 Τινὲς δὲ τῶν φαρισαίων εἶπον αὐτοῖς· Τί ποιεῖτε ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν τοῖς σάββασι;

3 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ τοῦτο ἀνέγνωτε ὃ ἐποίησε Δαβὶδ, ὁπότε ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ ὄντες;

4 Ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔλαβε, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ· οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς.

5 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

6 Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ σαββάτῳ εἰσελθεῖν αὐτὸν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ διδάσκειν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ ἦν ξηρά.

7 Παρετήρουν δὲ αὐτὸν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι εἰ ἐν τῷ σαββάτῳ θεραπεύσει·

ΚΑῚ τὸ πρῶτον σάββατον, ἀπὸ τὴν δεύτερην ἡμέραν τοῦ πάσχα, ἔτυχε καὶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σπαρτά· καὶ οἱ μαθητάδες του ἀνασποῦσαν στάχυα, καὶ τὰ ἔτριβαν μὲ τὰ χέριά τους, καὶ ἔτρωγαν.

2 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς φαρισαίους τοὺς εἶπαν· Διατί κάμνετε ἐκεῖνο ὅπου δὲν πρέπει νὰ γίνεται τὸ σάββατον;

3 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοὺς εἶπεν· Οὐδὲ τοῦτο δὲν ἀνεγνώσετε, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἦταν μαζύ του;

4 Πῶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου ἦταν μαζύ του· τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐξουσίαν νὰ τὰ φάσιν ἄλλοι παρὰ μοναχὰ οἱ ἱερεῖς.

5 Καὶ ἔλεγέν τους· Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐθέντης καὶ του σαββάτου.

6 Καὶ πάλιν ἄλλο σάββατο ἔτυχε νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐδίδασκε· καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἕνα του τὸ χέρι, τὸ δεξιὸν, ἦτον ξηρόν.

7 Καὶ τὸν ἐπαραφύλαγαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, ἂν τὸν ἰατρεύσῃ τὸ σάββατο·

ἵνα εὕρωσι κατηγορίαν αὐτοῦ.

8 Αὐτὸς δὲ ᾔδει τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, καὶ εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι, καὶ στῆθι εἰς τὸ μέσον. Ὁ δὲ ἀναστὰς ἔστη.

9 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτούς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς τι· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀπολέσαι;

10 Καὶ περιβλεψάμενος πάντας αὐτούς, εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. Ὁ δὲ ἐποίησεν οὕτω· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

11 Αὐτοὶ δὲ ἐπλήσθησαν ἀνοίας· καὶ διελάλουν πρὸς ἀλλήλους, τί ἂν ποιήσειαν τῷ Ἰησοῦ.

12 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι· καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ.

13 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε·

14 (Σίμωνα, ὃν καὶ ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰάκωβον

διὰ νὰ εὕρουν κατηγορίαν ἐναντία του.

8 Ἀμὴ αὐτὸς ἤξευρε τοὺς διαλογισμούς των, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅπου εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν· Σήκω ἀπάνω, καὶ στάσου εἰς τὴν μέσην. Καὶ ἐκεῖνος σηκωνώμενος ἐστάθη.

9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν τοὺς εἶπε· Θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἕνα λόγον· Τί πρέπει τὰ σάββατα, νὰ κάμνῃ κανεὶς, καλὸν, ἢ κακόν; νὰ σώσῃ ψυχὴν, ἢ νὰ τὴν χαλάσῃ;

10 Καὶ σηκώνωντας τὰ μάτιά του νὰ εἴδῃ ὅλους τρυγύρω, εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον· Ἄπλωσε τὸ χέρι σου. Καὶ ἐκεῖνος τὸ ἄπλωσε· καὶ ἀπεκαταστάθη τὸ χέρι του γερρὸν ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.

11 Καὶ αὐτοὶ ἐγέμισαν μανίαν· καὶ ἐσυντύχαιναν ἀνάμεσά τους, τί νὰ ἤθελαν κάμῃ τὸν Ἰησοῦν.

12 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις εὐγῆκεν εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ· καὶ ἐνυκτέρευεν εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ Θεοῦ.

13 Καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐλάλησε τοὺς μαθητάδες του· καὶ ἐδιάλεξεν ἀπ' αὐτοὺς δώδεκα, τοὺς ὁποίους καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε·

14 (Σίμωνα, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, Ἰάκωβον καὶ

καὶ Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον·

15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Σίμωνα τὸν καλούμενον Ζηλωτήν.

16 Ἰούδαν Ἰακώβου, καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης·)

17 Καὶ καταβὰς μετ᾽ αὐτῶν, ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν·

18 Καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο.

19 Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ ὅτι δύναμις παρ᾽ αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἰᾶτο πάντας.

20 Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί· ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν· ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν· ὅτι γελάσετε.

Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον·

15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Σίμωνα τὸν ὁποῖον ἔκραζαν Ζηλωτήν·

16 Ἰούδαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰακώβου, καὶ Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ ὁποῖος ἔγινε προδότης·)

17 Καὶ καταβαίνωντας μετ᾽ αὐτοὺς, ἐστάθη εἰς ἕνα τόπον ὅπου ἦτον κάμπος· καὶ ὄχλος τῶν μαθητῶν του, καὶ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπὸ τὸ περιγιάλιον τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν νὰ τοῦ ἀκούσουν, καὶ νὰ ἰατρευθοῦσιν ἀπὸ ταῖς ἀῤῥωστίαις τους·

18 Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐπειράζουνταν ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα ἤρχουνταν καὶ ἐθεραπεύουνταν.

19 Καὶ ὅλος ὁ ὄχλος ἐζήτει νὰ τὸν πιάσῃ· ὅτι δύναμις εὔγενεν ἀπ᾽ αὐτὸν, καὶ ἰάτρευεν ὅλους.

20 Καὶ αὐτὸς σηκώνωντας τὰ μάτιά του εἰς τοὺς μαθητάδες του, ἔλεγε· Καλότυχοι ἐσεῖς οἱ πτωχοί· ὅτι ἐδική σας εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Καλότυχοι εἶσθε ἐσεῖς ὅπου πεινᾶτε τώρα· ὅτι θέλετε χορτάσει. Καλότυχοι εἶσθε ἐσεῖς ὅπου κλαίετε τώρα· ὅτι θέλετε γελάσει.

22 Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

23 Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ, ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· κατὰ ταῦτα γὰρ ἐποίουν τοῖς προφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

24 Πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις· ὅτι ἀπέχετε τὴν παράκλησιν ὑμῶν.

25 Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐμπεπλησμένοι· ὅτι πεινάσετε· Οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν· ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε.

26 Οὐαὶ ὑμῖν ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι· κατὰ ταῦτα γὰρ ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

27 Ἀλλ᾽ ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν· καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς.

28 Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν· καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς.

29 Τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα, πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός σου

22 Καλότυχοι θέλετε εἶσθαι, ὅταν σᾶς μισοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν σᾶς ἀφορίσουν, καὶ σᾶς ὀνειδίσουν, καὶ εὐγάλουν τὸ ὄνομά σας ὡς κακὸν, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

23 Χαρεῖτε ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ πηδᾶτε· διατὶ νὰ, ἡ πληρωμή σας εἶναι πολλὴ εἰς τὸν οὐρανόν· διατὶ τὰ ὅμοια ἔκαμαν οἱ πατέρες τους εἰς τοὺς προφήτας.

24 Ὅμως ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς πλουσίους, ὅτι ἐπήρετε τὴν παρηγορίαν σας.

25 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς χορτάτους· ὅτι θέλετε πεινάσει· Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς ὁποῦ γελᾶτε τώρα· ὅτι θέλετε λυπηθῆ καὶ θέλετε κλαύσει.

26 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς ὅταν σᾶς καλολογοῦσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· διατὶ τὰ ὅμοια ἔκαμαν εἰς τοὺς ψευδοπροφήτας οἱ πατέρες τους.

27 Ἀλλὰ λέγω εἰς ἐσᾶς ὁποῦ ἀκούετε· Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας· κάμνετε καλὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ σᾶς μισοῦσιν.

28 Εὐλογεῖτε ἐκείνους ὁποῦ σᾶς καταροῦνται· παρακαλεῖτε διὰ ἐκείνους ὁποῦ σᾶς πειράζουν.

29 Ἐκεῖνος ὁποῦ σοῦ κτυπήσει εἰς τὸ ἕνα μάγουλον, γύρισέ του καὶ τὸ ἄλλον· καὶ ὁποῖος

τὸ ἱμάτιον, καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσῃς.

30 Παντὶ δὲ τῷ αἰτῦντί σε, δίδυ· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντος τὰ σὰ, μὴ ἀπαίτει.

31 Καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.

32 Καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐςί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὺς ἀγαπῶντας αὐτὺς ἀγαπῶσι.

33 Καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τὺς ἀγαθοποιῦντας ὑμᾶς ποία ὑμῖν χάρις ἐςί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιῦσι.

34 Καὶ ἐὰν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐςί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζυσιν, ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα.

35 Πλὴν ἀγαπᾶτε τὺς ἐχθρὺς ὑμῶν, καὶ ἀγαθοποιεῖτε, καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες· καὶ ἔςαι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τῦ ὑψίςυ· ὅτι αὐτὸς χρηςός ἐςιν ἐπὶ τὺς ἀχαρίςυς καὶ πονηρύς.

36 Γίνεσθε ὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐςί.

πάρει τὸ φόρεμά σῦ, ἄφησέ τυ καὶ τὸ ὑποκάμισόν σῦ.

30 Καὶ εἰς κάθ' ἕναν ὁπῦ σῦ ζητᾷ, δίδε· καὶ ἀπ' ἐκεῖνον ὁπῦ πέρνει τὰ ἐδικά σῦ, μὴν τὰ ζητᾷς ὀπίσω.

31 Καὶ καθὼς θέλετε διὰ νὰ σᾶς κάμυν οἱ ἄνθρωποι, ἔτζι κάμνετε καὶ ἐσεῖς εἰς ἐκείνυς.

32 Καὶ ἂν ἀγαπᾶτε ἐκείνυς ὁπῦ σᾶς ἀγαπῦσι, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀγαπῦσι ἐκείνυς ὁπῦ τὺς ἀγαπῦν.

33 Καὶ ἂν κάμνετε καλὸν εἰς ἐκείνυς ὁπῦ σᾶς κάμνυν καλὸν, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ αὐτὸ κάμνυσι.

34 Καὶ ἐὰν δανείζητε εἰς ἐκείνυς ἀπὸ τὺς ὁποίυς ἔχετε θάῤῥος νὰ τὰ πάρετε πάλιν, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς ἁμαρτωλὺς δανείζυσι, διὰ νὰ ἀπολαύσυν τὰ ἶσα.

35 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἀγαπᾶτε τὺς ἐχθρύς σας, καὶ κάμνετέ τυς καλὸν, καὶ δανείζετε καὶ μὴν ἐλπίζετε τίποτες ἀπὸ τῦτο· καὶ θέλει εἶσθαι ἡ πληρομή σας πολλὴ, καὶ θέλετε γένει υἱοὶ τοῦ ὑψίςυ· ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀγαθὸς εἰς τὺς ἀχαρίςυς καὶ πονηρύς.

36 Γίνεσθε λοιπὸν καὶ ἐσεῖς ἐλεήμονες, καθὼς εἶναι ἐλεήμων καὶ ὁ πατέρα σας.

37 Καὶ μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε· μὴ καταδικάζετε, καὶ οὐ μὴ καταδικασθῆτε· ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε.

38 Δίδοτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· μέτρον καλὸν πεπιεσμένον καὶ σεσαλευμένον καὶ ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.

39 Εἶπε δὲ παραβολὴν αὐτοῖς· Μήτι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν; οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται;

40 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ.

41 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου· τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς;

42 Ἢ πῶς δύνασαι λέγειν τῷ ἀδελφῷ σου· Ἀδελφὲ, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου· αὐτὸς τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δοκὸν οὐ βλέπων; Ὑποκριτὰ, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ

37 Μὴν κρίνετε, καὶ δὲν θέλετε κριθῆ· καὶ μὴν κατακρίνετε, καὶ δὲν θέλετε κατακριθῆ· συγχωρᾶτε, καὶ θέλετε συγχωρεθῆ.

38 Δίνετε, καὶ θέλει σᾶς δοθῆ· μέτρον καλὸν, καὶ πατημένον καὶ σεισμένον, καὶ ὁποῦ νὰ χύνεται θέλουν σᾶς δώσει εἰς τὸν κόρφον σας· διατὶ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον ὁποῦ μετρᾶτε, θέλει μετρηθῆ καὶ εἰς ἐσᾶς.

39 Καὶ εἶπέν τους καὶ μίαν παραβολήν· Μήνα ἠμπορεῖ ὁ τυφλὸς νὰ δείχνῃ τὴν στράτα τοῦ τυφλοῦ; δὲν θέλουσι πέσει καὶ οἱ δύο εἰς τὸν λάκκον;

40 Δὲν εἶναι μαθητὴς παραπάνω ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του· ἀμὴ κάθε μαθητὴς τελειωμένος, θέλει εἶσθαι ὡσὰν ὁ διδάσκαλός του.

41 Καὶ τί βλέπεις τὸ ξυλαράκι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ τὸ παλοῦκι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι σου δὲν τὸ βάνεις εἰς τὸν νοῦν σου;

42 Ἢ πῶς ἠμπορεῖς νὰ εἰπῇς τοῦ ἀδελφοῦ σου· Ἀδελφὲ, ἄφησέ με νὰ εὐγάλω τὸ ξυλαράκι ὁποῦ ἔχεις εἰς τὸ μάτι σου· καὶ ἐσὺ δὲν βλέπεις τὸ παλοῦκι ὁποῦ ἔχεις εἰς τὸ μάτι σου; Ὑποκριτὰ, εὔγαλε πρῶτα τὸ παλοῦκι ὁποῦ ἔχεις εἰς τὸ μάτι σου· καὶ

σου· καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

43 Οὐ γάρ ἐστι δένδρον καλὸν, ποιοῦν καρπὸν σαπρόν· οὐδὲ δένδρον σαπρὸν, ποιοῦν καρπὸν καλόν.

44 Ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται· οὐ γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι σῦκα, οὐδὲ ἐκ βάτου τρυγῶσι σταφυλήν.

45 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ ἀγαθόν· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ πονηρόν· ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα αὐτοῦ.

46 Τί δέ με καλεῖτε, Κύριε, Κύριε· καὶ οὐ ποιεῖτε ἃ λέγω;

47 Πᾶς ὁ ἐρχόμενος πρός με, καὶ ἀκούων μου τῶν λόγων, καὶ ποιῶν αὐτοὺς, ὑποδείξω ὑμῖν τίνι ἐστὶν ὅμοιος.

48 Ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομοῦντι οἰκίαν, ὃς ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, καὶ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν· πλημμύρας δὲ γενομένης, προσέρρηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἴσχυσε σαλεῦσαι αὐτήν· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

ὕστερα θέλεις ἰδῆ νὰ εὐγάλῃς τὸ ξυλαράκι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

43 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα δένδρον καλὸν, ὁποῦ νὰ κάμνῃ καρπὸν σάπιον· μηδὲ δένδρον σάπιον, ὁποῦ νὰ κάμνῃ καλὸν καρπόν.

44 Διατὶ κάθε δένδρον ἀπὸ τὸν καρπόν του γνωρίζεται· διατὶ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια δὲν μαζώνουσι σῦκα, οὐδὲ ἀπὸ τοὺς βάτους τρυγοῦσι σταφύλια.

45 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν καλὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του εὐγάνει τὸ ἀγαθόν· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν πονηρὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του εὐγάνει τὸ πονηρόν· διατὶ ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα.

46 Τί με κράζετε, Αὐθέντη, Αὐθέντη· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ λέγω δὲν κάμνετε;

47 Κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, καὶ ἀκούει τὰ λόγιά μου, καὶ τὰ κάμνει, νὰ, σᾶς δείξω τίναν ὁμοιάζει.

48 Εἶναι ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον ὁποῦ οἰκοδομᾷ σπῆτι, ὁ ὁποῖος ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, καὶ ἔβαλλε θεμέλιον ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν· καὶ ὅταν ἔγινε πλημμύρα, ἐκτύπησεν ὁ ποταμὸς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ σαλέψῃ· διατὶ ἦτον θεμελιωμένον εἰς τὴν πέτραν.

49 Ὁ δὲ ἀκούσας καὶ μὴ ποιήσας, ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομήσαντι οἰκίαν ἐπὶ τὴν γῆν χωρὶς θεμελίου· ᾗ προσέῤῥηξεν ὁ ποταμός· καὶ εὐθέως ἔπεσε, καὶ ἐγένετο τὸ ῥῆγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.

49 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούσει καὶ δὲν κάμνει, ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρωπον ὁποῦ ἔκτισε τὸ σπῆτί του ἀπάνω εἰς τὴν γῆν χωρὶς θεμέλιον· τὸ ὁποῖον τὸ ἐκτύπησεν ὁ ποταμός· καὶ παρευθὺς ἔπεσε, καὶ τὸ πέσιμον τοῦ σπητίου ἐκείνου ἔγινε μεγάλον.

Κεφ. ζ'. 7.

ΕΠΕΙ' δὲ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καπερναούμ.

ΚΑΙ' ἐπειδὴ ἐτελείωσεν ὅλα του τὰ λόγια εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν Καπερναούμ.

2 Ἑκατοντάρχου δέ τινος δοῦλος κακῶς ἔχων, ἤμελλε τελευτᾷν, ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος.

2 Καὶ κάποιου ἑκατοντάρχου δοῦλος ἦτον ἄῤῥωστος, καὶ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ αὐθέντης του πολλὰ ἀκριβόν.

3 Ἀκούσας δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, ἐρωτῶν αὐτὸν, ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

3 Καὶ ὡσὰν ἄκουσε διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν τοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, νὰ τὸν παρακαλέσουν, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν δοῦλόν του.

4 Οἱ δὲ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, παρεκάλουν αὐτὸν σπουδαίως, λέγοντες, ὅτι ἄξιός ἐστιν ᾧ παρέξει τοῦτο·

4 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἐπαρακάλουσαν μὲ μεγάλην σπουδὴν, λέγοντες, ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ τοῦ κάμῃς τὴν καλωσύνην αὐτήν·

5 Ἀγαπᾷ γὰρ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτὸς ᾠκοδόμησεν ἡμῖν.

5 Διατὶ ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος μας, καὶ τὸ συναγώγι μας αὐτὸς τὸ ἔκτισε.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς· ἤδη δὲ αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπάγενε μαζὺ μετ' αὐτούς· καὶ σχεδὸν δὲν ἦτον μακρὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ

ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν ὁ ἑκατόνταρχος φίλȣς, λέγων αὐτῷ· Κύριε, μὴ σκύλλȣ· ȣ̓ γάρ εἰμι ἱκανὸς ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην μȣ εἰσέλθῃς·

7 Διὸ ȣ̓δὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρός σε ἐλθεῖν· ἀλλὰ εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μȣ.

8 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξȣσίαν τασσόμενος, ἔχων ὑπ᾽ ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τȣ́τῳ· Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ· Ἔρχȣ, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δȣ́λῳ μȣ· Ποίησον τȣ͂το, καὶ ποιεῖ.

9 Ἀκȣ́σας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησȣ͂ς, ἐθαύμασεν αὐτόν· καὶ στραφεὶς, τῷ ἀκολȣθȣ͂ντι αὐτῷ ὄχλῳ εἶπε· Λέγω ὑμῖν, ȣ̓δὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.

10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ πεμφθέντης εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν ἀσθενȣ͂ντα δȣ͂λον ὑγιαίνοντα.

11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ἑξῆς, ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλȣμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ, καὶ ὄχλος πολύς.

12 Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδȣ̀, ἐξεκομί-

ἔπεμψεν ἄλλȣς φίλȣς ὁ ἑκατόνταρχος, λέγωντάς τȣ· Αὐθέντη, μὴν πειράζεσαι· διατὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπῆτί μȣ·

7 Διὰ τȣ͂το ȣ̓δὲ τοῦ λόγȣ μȣ δὲν ἔκρινα ἄξιον νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα· ἀλλὰ εἰπὲ μοναχὰ λόγον, καὶ θέλει ἰατρευθῇ ὁ δȣλευτής μȣ.

8 Διατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὁπȣ͂ εἶμαι ἀπὸ κάτω εἰς ἐξȣσίαν ὑποτασσόμενος, καὶ ἔχω καὶ ἐγὼ ἀπὸ κάτω μȣ στρατιώτας ·καὶ λέγω εἰς τȣ͂τον· Σύρε, καὶ παγένει· καὶ εἰς ἄλλον· Ἔλα, καὶ ἔρχεται· καὶ εἰς τὸν δȣλευτήν μȣ· Κάμε τȣ͂το, καὶ τὸ κάμνει.

9 Καὶ ὡσὰν ἄκȣσεν ὁ Ἰησȣ͂ς ἐτȣ͂τα, τὸν ἐθαύμασε· καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ πλῆθος ὁπȣ͂ τοῦ ἀκολȣ́θα, καὶ εἶπεν· Λέγω σας, ὅτι ȣ̓δὲ εἰς τὸ γένος τȣ͂ Ἰσραὴλ δὲν εὕρηκα τόσην μεγάλην πίστιν.

10 Καὶ ἐγύρισαν ὀπίσω οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸ σπῆτι, καὶ εὑρῆκαν τὸν ἀσθενημένον δȣ͂λον γερρόν.

11 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς μίαν πόλιν ὁπȣ͂ τὴν ἔλεγαν Ναΐν· καὶ μαζὺ μετ᾽ αὐτὸν ἐπάγεναν καὶ μαθητάδες ἀρκετοὶ, καὶ ὄχλος πολύς.

12 Καὶ ὡσὰν ἐσήμωσεν εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως, νὰ, καὶ

ζετο τεθνηκὼς, υἱὸς μονογενὴς
τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη
χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως
ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.

13 Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύ-
ριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ,
καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε.
14 Καὶ προσελθὼν ἥψατο
τῆς σοροῦ, (οἱ δὲ βαστάζοντες
ἔστησαν,) καὶ εἶπε· Νεανίσκε,
σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

15 Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς,
καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν
αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.
16 Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαν-
τας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν,
λέγοντες· Ὅτι προφήτης μέ-
γας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ
ὅτι ἐπισκέψατο ὁ Θεὸς τὸν
λαὸν αὐτοῦ.
17 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ λόγος
οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ
αὐτοῦ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ περι-
χώρῳ.
18 Καὶ ἀπήγγειλαν Ἰωάννῃ
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ πάντων
τούτων.
19 Καὶ προσκαλεσάμενος
δύο τινὰς τῶν μαθητῶν αὐ-
τοῦ ὁ Ἰωάννης, ἔπεμψε πρὸς
τὸν Ἰησοῦν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ
ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶ-
μεν;

εὐγάνασιν ἕνα ἀπεθαμμένον ὁ
ὁποῖος ἦτον υἱὸς μονογενὴς τῆς
μάνας του, καὶ ἐκείνη χήρα·
καὶ ὄχλος ἀρκετὸς τῆς πόλεως
ἦτον μαζὺ μετ' αὐτήν.
13 Καὶ ὡσὰν τὴν εἶδεν ὁ
Κύριος, τὴν ἐσπλαγχνίσθη,
καὶ λέγει της· Μὴν κλαίεις.
14 Καὶ ἐπῆγεν κοντὰ καὶ
ἐπίασε τὸ κρεββάτι, (καὶ ἐκεῖνοι
ὁποῦ τὸ ἐβαστοῦσαν ἐστάθηκαν)
καὶ εἶπε εἰς τὸν ἀπεθαμμένον·
Ὦ νεανίσκε, ἐσένα λέγω, σήκω
ἀπάνω.
15 Καὶ ὁ νεκρὸς ἐσηκώθη καὶ
ἐκάθισε, καὶ ἄρχισε νὰ λαλῇ
καὶ ἔδωκέν τον τῆς μάνας του.
16 Καὶ φόβος μεγάλος
τοὺς ἐπίασεν ὅλους, καὶ ἐδόξαζαν
τὸν Θεὸν, λέγοντες· Ὅτι μέγας
προφήτης ἐσηκώθη εἰς τὸ γέ-
νος μας, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπε-
σκέψατο τὸν λαόν του.
17 Καὶ ἡ φήμη ἐτούτη
εὐγῆκεν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν
διὰ λόγου του, καὶ εἰς ὅλα τὰ
περίχωρα.
18 Καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἰωάν-
νην οἱ μαθητάδες του διὰ ὅλα
ἐτοῦτα.
19 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπροσκά-
λεσε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του,
καὶ τοὺς ἔπεμψε εἰς τὸν Ἰησοῦν,
νὰ τοῦ εἰποῦν· Ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος
ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἢ ἄλλον
ἀπαντέχομεν;

20 Παραγενόμενοι δὲ πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνδρες, εἶπον· Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἀπέσταλκεν ἡμᾶς πρός σε, λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν;

21 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν· καὶ τυφλοῖς πολλοῖς ἐχαρίσατο τὸ βλέπειν.

22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ ἃ εἴδετε καὶ ἠκούσατε· ὅτι τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται πτωχοὶ εὐαγγελίζονται·

23 Καὶ μακάριός ἐστιν ὃ ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.

24 Ἀπελθόντων δὲ τῶν ἀγγέλων Ἰωάννου, ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς ὄχλους περὶ Ἰωάννου· Τί ἐξεληλύθατε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;

25 Ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδοὺ, οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐνδόξῳ καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες, ἐν τοῖς βασιλείοις εἰσίν.

26 Ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε

20 Καὶ παγένοντες οἱ ἄνδρες εἰς αὐτὸν, τοῦ εἶπαν· Ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς μᾶς ἔστειλεν εἰς ἐσένα, καὶ λέγει· Ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἢ ἄλλον ἀπαντέχομεν;

21 Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ἰάτρευσε πολλοὺς ἀπὸ ἀσθένειαις καὶ ἀπὸ μάστιγας καὶ ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα· καὶ πολλοὺς τυφλοὺς τοὺς ἐχάρισε τὸ φῶς τους.

22 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν τους· Σύρτε καὶ εἰπέτε εἰς τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνα ὁποῦ εἴδετε, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκούσετε· ὅτι τυφλοὶ βλέπουσι, κουτζοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κουφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἀνασταίνονται, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

23 Καὶ καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν σκανδαλισθῇ εἰς ἐμένα.

24 Καὶ ὡσὰν ἐδιέβηκαν οἱ μαντατοφόροι τοῦ Ἰωάννου, ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν ὄχλον διὰ τὸν Ἰωάννην· Τί εὐγήκετε εἰς τὴν ἔρημον νὰ εἴδῆτε; καλάμι ὁποῦ κουνιέτον ἀπὸ τὸν ἄνεμον;

25 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἴδῆτε; ἄνθρωπον ἐνδυμένον μὲ μαλακὰ φορέματα; νὰ, ἐκεῖνοι ὁποῦ φοροῦσιν ὄμορφα φορέματα καὶ τρυφοῦσιν, εἶναι εἰς τὰ σπήτια τῶν βασιλέων.

26 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἰ-

ἰδεῖν; προφήτην; ναί, λέγω
ὑμῖν, καὶ περισσότερον προ-
φήτου.
27 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ γέγρα-
πται· Ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν
ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου,
ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου
ἔμπροσθέν σου.
28 Λέγω γὰρ ὑμῖν, μείζων
ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφή-
της Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ
οὐδείς ἐστιν· ὁ δὲ μικρότερος ἐν
τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, μείζων
αὐτοῦ ἐστι.
29 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκού-
σας, καὶ οἱ τελῶναι, ἐδικαίω-
σαν τὸν Θεόν, βαπτισθέντες
τὸ βάπτισμα Ἰωάννου·
30 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι καὶ οἱ
νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ
ἠθέτησαν εἰς ἑαυτούς, μὴ
βαπτισθέντες ὑπ' αὐτοῦ.
31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος·
Τίνι οὖν ὁμοιώσω τοὺς ἀνθρώ-
πους τῆς γενεᾶς ταύτης; καὶ
τίνι εἰσὶν ὅμοιοι;
32 Ὅμοιοί εἰσι παιδίοις
τοῖς ἐν ἀγορᾷ καθημένοις,
καὶ προσφωνοῦσιν ἀλλήλοις,
καὶ λέγουσιν· Ηὐλήσαμεν ὑμῖν,
καὶ οὐκ ὠρχήσασθε· ἐθρηνή-
σαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκλαύσατε.
33 Ἐλήλυθε γὰρ Ἰωάννης ὁ

δῆτε; προφήτην; ναί, σᾶς
λέγω, καὶ περισσότερον προ-
φήτου.
27 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος
διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη· Νά,
ἐγὼ ὁποῦ στέλλω τὸν ἄγγελόν
μου ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπόν
σου, ὁ ὁποῖος θέλει κατασ-
κευάσει τὴν στράτα σου ὀμπροστὰ
σου.
28 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι εἰς
ἐκείνους ὁποῦ ἐγεννήθηκαν ἀπὸ
γυναῖκαις μεγαλίτερος προ-
φήτης δὲν εἶναι κανένας, παρὰ
ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· ἀμὴ ὁ
μικρότερος εἰς τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ, εἶναι μεγαλίτερος
ἀπ' αὐτόν.
29 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὡσὰν
τὸν ἤκουσαν, καὶ οἱ τελῶναι,
ἐδικαίωσαν τὸν Θεόν, με τὸ νὰ
ἐβαπτίσθηκαν τὸ βάπτισμα
τοῦ Ἰωάννου.
30 Ἀμὴ οἱ Φαρισαῖοι καὶ
οἱ νομικοὶ ἀθέτησαν τὴν βου-
λὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺ λόγου τους,
μὲ τὸ νὰ μὴν βαπτισθοῦσιν
ἀπ' αὐτόν.
31 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Μὲ
τί λοιπὸν θέλω ὁμοιάσει τοὺς
ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ἐτούτης;
καὶ τί ὁμοιάζουσιν;
32 Ὁμοιάζουσι παιδία ὁ-
ποῦ κάθουνται εἰς τὸν φόρον, καὶ
κράζουσιν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, καὶ
λέγουσιν· Σᾶς ἐπαίξαμεν, καὶ
δὲν ἐχορέψετε· σᾶς ἐμυρολογή-
σαμεν, καὶ δὲν ἐκλαύσετε.
33 Διατὶ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης

βαπτιςὴς μήτε ἄρτον ἐσθίων, μήτε οἶνον πίνων· καὶ λέγετε· Δαιμόνιον ἔχει.

34 Ἐλήλυθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων· καὶ λέγετε· Ἰδοὺ, ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν.

35 Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων.

36 Ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου, ἀνεκλίθη.

37 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ ἐν τῇ πόλει, ἥτις ἦν ἁμαρτωλὸς, ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνάκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κομίσασα ἀλάβαςρον μύρου·

38 Καὶ ςᾶσα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὀπίσω, κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι· καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ.

39 Ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτὸν, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, λέγων· Οὗτος, εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ· ὅτι ἁμαρτωλός ἐςι.

ὁ βαπτιςὴς, μηδὲ τρώγοντας ψωμὶ, μηδὲ πίνοντας κρασὶ καὶ λέγετε· Δαιμόνιον ἔχει.

34 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τρώγει καὶ πίνει· καὶ λέγετε· Νὰ, ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος κουμερκιαρῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.

35 Ἀλλὰ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ ὅλα της τὰ παιδία.

36 Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους τὸν ἐπαρακάλει νὰ φάγῃ μαζὺ μετ' αὐτόν· καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φαρισαίου, καὶ ἐκάθισε.

37 Καὶ νὰ, καὶ μία γυναῖκα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἡ ὁποῖα ἦτον ἁμαρτωλὴ, καὶ ἔμαθε πῶς ἐκάθετον εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φαρισαίου, καὶ ἐπῆρε ἕνα κανὶ μῦρον·

38 Καὶ ἐςάθη ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔκλαιεν, καὶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὰ δάκρυά της, καὶ μὲ τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς της τὰ ἐσφούγγιζε, καὶ ἐκαταφίλειε τὰ ποδάριά του, καὶ τὰ ἄλειφε μῦρον.

39 Καὶ ὁ Φαρισαῖος ἐκεῖνος ὁποῦ τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ σπῆτί του, ὡσὰν εἶδεν, εἶπε μέσα του, λέγοντας· Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ἂν ἦτον προφήτης, ἤθελε γνωρίσῃ ποῖα εἶναι καὶ τί λογῆς γυναῖκα εἶναι ὁποῦ τὸν πιάνει· ὅτι εἶναι ἁμαρτωλή.

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σίμων, ἔχω σοι τὶ εἰπεῖν. Ὁ δέ φησι· Διδάσκαλε, εἰπέ.

41 Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι· ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα.

42 Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο· Τίς οὖν αὐτῶν, εἰπὲ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει;

43 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων, εἶπεν· Ὑπολαμβάνω ὅτι ᾧ τὸ πλεῖον ἐχαρίσατο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ὀρθῶς ἔκρινας.

44 Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα, τῷ Σίμωνι ἔφη· Βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; εἰσῆλθόν σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς δάκρυσιν ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας, καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε.

45 Φίλημά μοι οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ, ἀφ' ἧς εἰσῆλθον, οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας.

46 Ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρῳ ἤλειψέ μου τοὺς πόδας.

47 Οὗ χάριν, λέγω σοι,

40 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· Ὦ Σίμων, κάτι ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ. Λέγει ὁ Σίμων· Διδάσκαλε, εἰπές.

41 Δύο χρεωφειλέται ἐχρεωστοῦσαν κάποιου δανειστοῦ· ὁ ἕνας ἐχρεώστει πεντακόσια δηνάρια· καὶ ὁ ἄλλος πενῆντα.

42 Καὶ διὰ νὰ μὴν ἔχουν καὶ οἱ δύο νὰ τὰ δώσουν, τὰ ἐχάρισε καὶ τῶν δύο· εἰπέ μου λοιπὸν, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο τους θέλει τὸν ἀγαπήσει περισσότερον;

43 Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, καὶ εἶπε· Λογιάζω ὅτι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐχάρισε τὸ περισσότερον. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Καλὰ τὸ ἔκρινες.

44 Καὶ γυρίζωντας εἰς τὴν γυναῖκα, λέγει εἰς τὸν Σίμωνα· Βλέπεις ἐτούτην τὴν γυναῖκα; ἐγὼ ἐμβῆκα εἰς τὸ σπῆτί σου, καὶ (κἂν) νερὸν εἰς τὰ ποδάριά μου δὲν ἔχυσες, καὶ ἐτούτη μὲ τὰ δάκρυά της ἔβρεξε τὰ ποδάριά μου, καὶ μὲ τα μαλία τῆς κεφαλῆς της τὰ ἐσφούγγισε.

45 Ἐσὺ δέν με ἐφίλησες· καὶ ἐτούτη, ἀπὸ τὴν ὥραν ὁποῦ ἐμβῆκα, δὲν ἔλειψε νὰ φιλῇ τὰ ποδάριά μου.

46 Ἐσὺ μὲ λάδι τὸ κεφάλι μου δὲν τὸ ἄλειψες· καὶ ἐτούτη ἄλειψε μὲ μῦρον τὰ ποδάριά μου.

47 Διὰ τούτην τὴν ἀφορ-

ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαὶ, ὅτι ἠγάπησε πολύ· ᾧ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

μὴν σȣ λέγω, εἶναι συγχωρημέναις αἱ ἁμαρτίαις της αἱ πολλαῖς, ὅτι ἀγάπησεν πολύ· ἀμὴ ὅποιος συγχωρᾶται ὀλίγον, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

48 Εἶπε δὲ αὐτῇ· Ἀφέωνταί σȣ αἱ ἁμαρτίαι.

48 Καὶ εἶπέν της· Συγχωρημέναις εἶναι αἱ ἁμαρτίαις σȣ.

49 Καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Τίς ȣτός ἐςιν ὃς καὶ ἁμαρτίας ἀφίησιν;

49 Καὶ ἄρχισαν ἐκεῖνοι ὁπȣ ἐκάθȣνταν μαζὺ νὰ λέγȣν μέσα τȣς· Τίς ἄνθρωπος εἶναι ἐτȣτος ὁπȣ συγχωρᾷ ἁμαρτίαις;

50 Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα· Ἡ πίςις σȣ σέσωκέ σε· πορεύȣ εἰς εἰρήνην.

50 Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα εἶπεν· Ἡ πίςις σȣ σὲ ἔσωσε· σύρε εἰς τὸ καλόν.

Κεφ. η΄. 8.

ΚΑΙ ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς, καὶ αὐτὸς διώδευε κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεȣ· καὶ οἱ δώδεκα σὺν αὐτῷ,

ΚΑΙ ὕςερον ἀπὸ τȣτο ἐπιριπάτει ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ χώραν εἰς χώραν, καὶ ἐκήρυττε καὶ εὐαγγέλιζε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεȣ· καὶ οἱ δώδεκα μαθητάδες μαζύ τȣ,

2 Καὶ γυναῖκές τινες αἳ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν· Μαρία ἡ καλȣμένη Μαγδαληνὴ, ἀφ᾽ ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει,

2 Καὶ κάποιαις γυναῖκες, αἱ ὁποίαις ἰατρεύθηκαν ἀπὸ πνεύματα πονηρὰ καὶ ἀσθένειαις· ἡ Μαρία ὁπȣ ἐκαλεῖτον Μαγδαληνὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐγήκασιν ἑπτὰ δαιμόνια,

3 Καὶ Ἰωάννα γυνὴ Χȣζᾶ ἐπιτρόπȣ Ἡρώδȣ, καὶ Σȣσάννα, καὶ ἕτεραι πολλαὶ, αἵτινες διηκόνȣν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

3 Καὶ ἡ Ἰωάννα ἡ γυναῖκα Χȣζᾶ, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐπίτροπος τοῦ Ἡρώδȣ, καὶ ἡ Σȣσάννα, καὶ ἄλλαις πολλαῖς, αἱ ὁποίαις τὸν ἐδιακονȣσαν ἀπὸ τὰ πράγματά τȣς.

4 Συνιόντος δὲ ὄχλου πολλοῦ, καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐπιπορευομένων πρὸς αὐτὸν, εἶπε διὰ παραβολῆς·

5 Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό.

6 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα·

7 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό·

8 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

9 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες, τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη.

10 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν.

11 Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή. Ὁ σπόρος, ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ ἔστωντας νὰ συντρέχῃ πολὺς ὄχλος, καὶ νὰ πηγένουσιν εἰς αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἦταν εἰς ταῖς πόλαις, εἶπε μὲ παραβολήν·

5 Εὐγῆκεν ἔξω ὁ σπορεὺς διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον του· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔσπερνεν, ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν στράταν, καὶ ἐκαταπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἐκατάφαγαν·

6 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν πέτραν, καὶ ἀφόντις ἐφύτρωσεν ἐξηράνθη, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ὑγράδαν·

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν μέσα εἰς τὰ ἀγκάθια, καὶ μὲ τὸ νὰ φυτρώσουν μαζὺ τὰ ἀγκάθια τὸ ἔπνιξαν·

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσε εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐφύτρωσε καὶ ἔκαμε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐτοῦτα διδάσκωντας ἐφώναζεν· Ὅποιος ἔχει αὐτία διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

9 Καὶ οἱ μαθητάδες του τὸν ἐρωτοῦσαν, καὶ ἔλεγαν· τί θέλει νὰ εἰπῇ ἡ παραβολὴ ἐτούτη;

10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἀμὴ εἰς τοὺς λοιποὺς λαλῶ μὲ παραβολαῖς διὰ νὰ τὴν βλέπουσιν βλέποντες, καὶ ἀκούοντες νὰ μὴν ἀκούουσι.

11 Καὶ ἡ παραβολὴ ἐτούτη εἶναι· Ὁ σπόρος, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

12 Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν, εἰσὶν οἱ ἀκούοντες· εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ αἴρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν.

13 Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἳ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἳ πρὸς καιρόν πιστεύουσι, καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται.

14 Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσὸν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται, καὶ οὐ τελεσφοροῦσι.

15 Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ, ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

16 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας, καλύπτει αὐτὸν σκεύει, ἢ ὑποκάτω κλίνης τίθησιν· ἀλλ' ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθησιν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τὸ φῶς·

12 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι σπαρμένοι εἰς τὴν στράταν, εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκούουν· ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ σηκώνει τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδίαν τους, διὰ νὰ μὴν πιστεύσουν καὶ σωθοῦσι.

13 Καὶ οἱ ἄλλοι ὁποῦ εἶναι ἐσπαρμένοι εἰς τὴν πέτραν, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὅταν ἀκούσουν, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· ἀμὴ ἐτοῦτοι ῥίζαν δὲν ἔχουσιν, οἱ ὁποῖοι εἰς ὀλίγον καιρὸν πιστεύουσι, καὶ ὅταν ἔλθη πειρασμὸς μακρύνουσι.

14 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔπεσεν εἰς τὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἄκουσαν τὸν λόγον, καὶ ἀπὸ ταῖς φροντίδες τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸν πλοῦτον, καὶ ἀπὸ ταῖς ἡδοναῖς τῆς ζωῆς πνίγονται, καὶ δὲν τελεσφοροῦσι.

15 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἄκουσαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν κρατοῦσι μέσα εἰς τὴν καρδίαν τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν, καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴν καρποφοροῦσι.

16 Καὶ κανένας δὲν ἀνάπτει τὸν λύχνον, καὶ τὸν σκεπάζει μὲ ἀγγεῖον, ἢ τὸν βάνει ἀπὸ κάτω εἰς τὴν κλίνην· ἀλλὰ τὸν βάνει εἰς τὸν λυχνοστάτην, διὰ νὰ βλέπουν τὸ φῶς ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμβαίνουν·

17 Οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται· οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται, καὶ εἰς φανερὸν ἔλθῃ.

17 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα κρυφὸν ὁποῦ νὰ μὴν φανερωθῇ· οὐδὲ ἀπόκρυφον ὁποῦ νὰ μὴν γνωρισθῇ, καὶ νὰ εὔγῃ εἰς τὸ φανερόν.

18 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκούετε· ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς ἂν μὴ ἔχῃ, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

18 Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἀκούετε· διατὶ ὅποιος ἔχει (τίποτες χάρισμα) θέλει τοῦ δοθῇ καὶ ἄλλο περισσότερον· καὶ ὅποιος δὲν ἔχει (χάρισμα) καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ φαίνεται πῶς νὰ ἔχῃ, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.

19 Παρεγένοντο δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

19 Καὶ ἐπήγασιν εἰς αὐτὸν ἡ μάνα του καὶ οἱ ἀδελφοί του, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν σμίξουν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

20 Καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων· Ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες.

20 Καὶ κάποιοι τοῦ εἶπαν· Ὅτι ἡ μάνα σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου στέκουνται ἔξω, καὶ θέλουν νὰ σὲ εἰδοῦν.

21 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε πρὸς αὐτούς· Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου, οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες, καὶ ποιοῦντες αὐτόν.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· Ἡ μάνα μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου, ἐτοῦτοι εἶναι ὁποῦ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν κάμνουν.

22 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἐνέβη εἰς πλοῖον, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης. Καὶ ἀνήχθησαν.

22 Καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ αὐτὸς ἐσέβη μέσα εἰς καράβι, καὶ οἱ μαθητάδες του μαζύ· καὶ εἶπέν τους· Ἄς περάσωμεν πέρα ἀπὸ τὴν λίμνην. Καὶ ἐσηκώθηκαν.

23 Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε· καὶ κατέβη λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην· καὶ συνεπληροῦντο, καὶ ἐκινδύνευον.

23 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἀρμένιζαν ὁ Ἰησοῦς ἐκοιμήθη· καὶ ἐκατέβη ἀνεμοστρόφιλος εἰς τὴν λίμνην· καὶ τὸ καράβι ἐγέμιζε, καὶ ἐκινδύνευαν.

24 Προσελθόντες δὲ διήγει-

24 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐπῆ-

ραν αὐτὸν, λέγοντες· Ἐπιστάτα, ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· Ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπαύσαντο, καὶ ἐγένετο γαλήνη.

25 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ποῦ ἐστιν ἡ πίστις ὑμῶν; Φοβηθέντες δὲ ἐθαύμασαν, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

26 Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας.

27 Ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνήρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.

28 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου μή με βασανίσῃς.

29 Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν· καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι καὶ πέδαις φυλασσόμενος· καὶ

γαν κοντὰ καὶ τὸν ἐξύπνισαν, λέγοντες· Διδάσκαλε, διδάσκαλε, χανόμεσθε· Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθη καὶ ἐπρόσταξε τὸν ἄνεμον καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ νεροῦ· καὶ ἔπαυσαν, καὶ ἔγινε γαλήνη.

25 Καὶ εἶπέν τους· Ποῦ εἶναι ἡ πίστις σας; Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τους ἐθαύμασαν, λέγοντες ἀνάμεσά τους· Τίς εἶναι λοιπὸν ἐτοῦτος, ὁποῦ προστάσσει καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ νερὰ, καὶ τοῦ ὑπακούουσι;

26 Καὶ ἐκατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἡ ὁποῖα εἶναι ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας.

27 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὴν γῆν, τὸν ἀπάντησεν ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπὸ πολλοὺς χρόνους, καὶ φόρεμα δὲν ἐνδύνετον, καὶ εἰς τὸ σπῆτι δὲν ἔμενεν, ἀλλὰ εἰς τὰ μνήματα.

28 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐφώναξε, καὶ ἐπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ μὲ μεγάλην φωνὴν εἶπεν· Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, τί ἔχεις νὰ κάμῃς μετ' ἐμένα; παρακαλῶ σε μή με βασανίσῃς.

29 Διατὶ ἐπαρήγγειλεν εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· διατὶ πολλοὺς χρόνους τὸν ἐκράτει· καὶ ἐδένουντον μὲ ἁλυσίδες καὶ μὲ κλάπαις τὸν ἐφύλαγαν·

διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ, ἠλαύ-
νετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς
ἐρήμους.
30 Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ
Ἰησοῦς, λέγων· Τί σοί ἐστιν
ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών·
ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν
εἰς αὐτόν.
31 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν
ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν
ἄβυσσον ἀπελθεῖν.
32 Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων
ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει·
καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπι-
τρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελ-
θεῖν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.
33 Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμό-
νια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθεν
εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ
ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς
τὴν λίμνην· καὶ ἀπεπνίγη.

34 Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες
τὸ γεγενημένον, ἔφυγον· καὶ
ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς
τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.
35 Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ
γεγονός· καὶ ἦλθον πρὸς τὸν
Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον
τὸν ἄνθρωπον ἀφ᾽ οὗ τὰ δαι-
μόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον
καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς
πόδας τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐφοβή-
θησαν.
36 Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς
καὶ οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ
δαιμονισθείς.

ἀμὴ ἐκεῖνος ἔκοπτε τὰ δεσί-
ματα, καὶ ἐδιώχνετον ἀπὸ τὸν
δαίμονα εἰς τοὺς ἐρήμους (τόπους.)
30 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν
ἐρώτησε, καὶ εἶπε· Τί εἶναι τὸ
ὄνομά σου; Καὶ ἐκεῖνος εἶπε·
Λεγεών· ὅτι πολλὰ δαιμόνια
ἐμβῆκαν εἰς αὐτόν.
31 Καὶ τὸν ἐπαρακάλει
νὰ μὴν τοὺς προστάξῃ νὰ
πάσιν εἰς τὴν ἄβυσσον.
32 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος
ἦτον ἀγέλη τῶν χοίρων ὁποῦ
ἔβοσκε· καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦ-
σαν νὰ τοὺς δώσῃ ἄδειαν νὰ
ἔμβουν εἰς ἐκείνους. Καὶ τοὺς
ἔδωσε.
33 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν τὰ
δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον,
ἐμβῆκαν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ
ἐκίνησεν ἡ ἀγέλη ἐκείνη ἀπὸ
τὸν ἐγκρεμνὸν εἰς τὴν λίμνην·
καὶ ἐπνίγη.
34 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ βοσ-
κοὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν, ἔφυγαν·
καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν καὶ
εἰς τὰ χωράφια καὶ εἶπάν το.
35 Καὶ οἱ ἄνθρωποι εὐγῆ-
καν νὰ εἰδοῦν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε·
καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ
εὑρῆκαν τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ ἐκά-
θετον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγῆκαν
τὰ δαιμόνια, ἐνδυμένον καὶ
σωφρονισμένον εἰς τὰ ποδάρια
τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐφοβήθηκαν.
36 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ εἶδαν
τὸ εἶπαν εἰς αὐτουνοὺς, πῶς ὁ
δαιμονισμένος ἐλευθερώθη.

37 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν, ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, ὑπέστρεψεν.

38 Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων·

39 Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

40 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ὑποστρέψαι τὸν Ἰησοῦν, ἀπεδέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλος· ἦσαν γὰρ πάντες προσδοκῶντες αὐτόν.

41 Καὶ ἰδοὺ, ἦλθεν ἀνὴρ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ·

42 Ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. (Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν.

43 Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις εἰς ἰατροὺς προσαναλώσα-

37 Καὶ το πλῆθος ὅλον τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἐπαρακάλεσαν τὸν Ἰησοῦν, νὰ εὔγῃ νὰ πάγῃ ἀπ' αὐτοὺς, ὅτι εἶχαν μεγάλον φόβον· καὶ αὐτὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω.

38 Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγῆκαν τὰ δαιμόνια, ἐπαρακάλει τὸν Ἰησοῦν, νὰ εἶναι μαζύ του· ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀπόλυσε, λέγωντας·

39 Γύρισε εἰς τὸ σπῆτί σου, καὶ διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμεν ὁ Θεός. Καὶ ἐπῆγεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ ἐκήρυττεν ὅσα τοῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς.

40 Καὶ ὅταν ἐγύρισεν ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἐδέχθηκεν ὁ ὄχλος· διατὶ ὅλοι τὸν ἀνάμεναν.

41 Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος τὸ ὄνομά του Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἦτον ἄρχωντας τῆς συναγωγῆς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ πάγῃ εἰς τὸ σπῆτί του·

42 Ὅτι εἶχε μίαν θυγατέρα μονογενῆ, ἕως δώδεκα χρονῶν, καὶ ἐκείνη ἀπέθανε. (Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπάγενεν ὁ Ἰησοῦς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ τὸν ἐστενοχώρουσαν.

43 Καὶ μία γυναῖκα ἡ ὁποῖα εἶχε κίνησιν αἵματος δώδεκα χρόνους, καὶ ἐξοδίασιν

σα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν
ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι·

44 Προσελθοῦσα ὄπισθεν,
ἥψατο τοῦ κρασπέδυ τοῦ ἱμα-
τίυ αὐτοῦ· καὶ παραχρῆμα
ἔςη ἡ ῥύσις τῦ αἵματ@ αὐτῆς.
45 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησῦς· Τίς
ὁ ἁψάμενός μυ; Ἀρνυμένων δὲ
πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρ@ καὶ
οἱ μετ' αὐτῦ· Ἐπιςάτα, οἱ
ὄχλοι συνέχυσί σε καὶ ἀπο-
θλίβυσι, καὶ λέγεις· Τίς ὁ
ἁψάμενός μυ;

46 Ὁ δὲ Ἰησῦς εἶπεν·
Ἥψατό μυ τις· ἐγὼ γὰρ
ἔγνων δύναμιν ἐξελθῦσαν ἀπ'
ἐμοῦ.
47 Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι
οὐκ ἔλαθε, τρέμυσα ἦλθε, καὶ
προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν
αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγ-
γειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς
τοῦ λαῦ, καὶ ὡς ἰάθη παρα-
χρῆμα.
48 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ·
Θάρσει θύγατερ, ἡ πίςις
συ σέσωκέ σε· πορεύυ εἰς
εἰρήνην.)
49 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος,
ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχι-
συναγώγυ, λέγων αὐτῷ· Ὅτι
τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ συ· μὴ
σκύλλε τὸν διδάσκαλον.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας
ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ

ὅλον της τὸν βίον εἰς τὺς
ἰατρὺς, καὶ δὲν ἠμπόρεσεν
ἀπὸ κανένα νὰ ἰατρευθῇ·
44 Σημώνοντας ὀπίσω τυ,
ἐπίασε τὴν ἄκραν τοῦ φορέ-
ματός τυ· καὶ παρευθὺς ἐςά-
θη τὸ τρέξιμον τῦ αἵματός της.
45 Καὶ ὁ Ἰησῦς εἶπε· Ποῖος
εἶναι ἐκεῖν@ ὁπῦ μὲ ἐπίασε;
Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἀρνῦνται, λέγει
ὁ Πέτρ@ καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ ἦταν
μὲ τὸν Πέτρον· Διδάσκαλε,
οἱ ὄχλοι σὲ σφίγγυν καὶ σὲ
ςενοχωρῦν, καὶ λέγεις· Ποῖ@
εἶναι ὁπῦ μὲ ἐπίασε;
46 Καὶ ὁ Ἰησῦς εἶπε·
Κάποι@ μὲ ἐπίασε· διατὶ
ἐγὼ ἐγροίκησα δύναμιν ὁπῦ
εὐγῆκεν ἀπὸ λόγυ μυ.
47 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ἡ γυναῖ-
κα ὅτι δὲν τὸν ἔλαθεν, ἦλθε τρο-
μασμένη, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ πο-
δάρια τοῦ Ἰησῦ, καὶ διὰ ποῖαν
ἀφορμὴν τὸν ἐπίασε, τοῦ τὸ
εἶπεν ὀμπροςὰ εἰς ὅλον τὸν λαὸν,
καὶ πῶς ἰατρεύθη παρευθύς.
48 Καὶ ὁ Ἰησῦς τὴν εἶπεν·
Ὦ θύγατερ ἔχε θάῤῥ@, ἡ
πίςις συ σὲ ἐλευθέρωσε· σύρε
εἰς τὸ καλόν.)
49 Καὶ ὅταν ἀκόμι ὁ Ἰη-
σῦς ἔλεγε τὸν λόγον, ἔρχεται
ἕνας ἀπὸ τὸν ἀρχισυνάγωγον,
καὶ λέγει τυ· Ὅτι ἀπέθανεν
ἡ θυγατέρα συ· μὴν πειράζῃς
τὸν διδάσκαλον.
50 Καὶ ὁ Ἰησῦς ὡσὰν τὸ
ἤκυσεν, ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν τυ·

φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.

51 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

52 Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

53 Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν.

54 Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου.

55 Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.

56 Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Μὴν φοβᾶσαι· μόνον πίστευε, καὶ θέλει γλυτώσει.

51 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι, δὲν ἄφηκε κανένα νὰ ἔμβῃ μέσα, παρὰ μόνον τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς κορασίδας καὶ τὴν μητέρα.

52 Καὶ ἔκλαιον ὅλοι καὶ ἐλυποῦνταν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ κλαίετε· δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται.

53 Καὶ τὸν ἐκαταγελοῦσαν, ἠξεύροντες πῶς ἀπέθανε.

54 Καὶ αὐτὸς εὐγάλωντάς τους ἔξω ὅλους, καὶ πιάνωντάς την ἀπὸ τὸ χέρι της, ἐφώναξεν· Ὦ κορασίδα, σήκω ἀπάνω.

55 Καὶ τὸ πνεῦμά της ἐγύρισεν εἰς αὐτὴν, καὶ παρευθὺς ἐστηκώθη· καὶ εἶπε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ.

56 Καὶ οἱ γονεῖς της ἐτρόμαξαν· καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐπαράγγειλε νὰ μὴν εἰποῦσι κανενὸς ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε.

Κεφ. Θ'. 9.

ΣΥγκαλεσάμενος δὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια, καὶ νόσους θεραπεύειν.

2 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας.

3 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·

ΚΑΙ ὁ Ἰησοῦς προσκαλῶντας τοὺς δώδεκα μαθητάδες του, τοὺς ἔδωκε δύναμιν καὶ ἐξουσίαν εἰς ὅλα τὰ δαιμόνια, καὶ νὰ ἰατρεύουν ἀσθένειαις.

2 Καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κηρύττουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἰατρεύουν τοὺς ἀσθενημένους.

3 Καὶ λέγει τους· Μὴν σηκώ-

Μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδὸν, μή-
τε ῥάβδους, μήτε πήραν, μήτε
ἄρτον, μήτε ἀργύριον· μήτε
ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν·
4 Καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσ-
έλθητε, ἐκεῖ μένετε, καὶ ἐκεῖθεν
ἐξέρχεσθε.
5 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται
ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πό-
λεως ἐκείνης, καὶ τὸν κονιορτὸν
ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινά-
ξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς.
6 Ἐξερχόμενοι δὲ διήρχον-
το κατὰ τὰς κώμας, εὐαγγε-
λιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες
πανταχοῦ.
7 Ἤκουσε δὲ Ἡρώδης ὁ τε-
τράρχης τὰ γινόμενα ὑπ' αὐ-
τοῦ πάντα· καὶ διηπόρει, διὰ
τὸ λέγεσθαι ὑπό τινων, ὅτι
Ἰωάννης ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν·
8 Ὑπό τινων δὲ, ὅτι Ἠλίας
ἐφάνη· ἄλλων δὲ, ὅτι προφήτης
εἷς τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

9 Καὶ εἶπεν ὁ Ἡρώδης·
Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα·
τίς δέ ἐστιν οὗτος περὶ οὗ ἐγὼ
ἀκούω τοιαῦτα; Καὶ ἐζήτει
ἰδεῖν αὐτόν.
10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ
ἀπόστολοι διηγήσαντο αὐτῷ
ὅσα ἐποίησαν· καὶ παραλα-
βὼν αὐτοὺς, ὑπεχώρησε κατ'
ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον πόλεως
καλουμένης Βηθσαϊδά.
11 Οἱ δὲ ὄχλοι γνόντες, ἠκο-

νετε τίποτες εἰς τὴν στράταν·
μηδὲ ῥαβδὶ, μηδὲ σακκοῦλι,
μηδὲ ψωμὶ, μηδὲ ἀσήμι· μηδὲ
νὰ ἔχετε ἀπὸ δύο φορέματα·
4 Καὶ εἰς ὅποιον σπῆτι ἐμ-
βῆτε, ἐκεῖ μένετε, καὶ ἀπ'
ἐκεῖ νὰ εὐγένετε ἔξω.
5 Καὶ ὅσοι δὲν σᾶς δεχθοῦσι,
εὐγένοντες ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκεί-
νην, καὶ τὸν κονιορτὸν τινάξετε
ἀπὸ τὰ ποδάριά σας, νὰ εἶναι
διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτούς.
6 Καὶ ὅταν εὔγεναν ἐπερνοῦ-
σαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χώρια,
κηρύττοντες τὸ εὐαγγέλιον καὶ
ἰατρεύοντες εἰς κάθε τόπον.
7 Καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ τετράρχης
ἤκουσεν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνηκαν
ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν· καὶ ἀπό-
ρει· διατὶ ἔλεγαν κάποιοι, ὅτι
ὁ Ἰωάννης ἀνέστη ἐκ νεκρῶν·
8 Καὶ κάποιοι, ὅτι ὁ Ἠλί-
ας ἐφάνη· καὶ ἄλλοι, ὅτι ἕνας
προφήτης ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς
ἀνεστάθη.
9 Καὶ ὁ Ἡρώδης εἶπεν· Ἐγὼ
ἀπεκεφάλισα τὸν Ἰωάννην· καὶ
ποῖος εἶναι ἐτοῦτος, διὰ τὸν
ὁποῖον ἐγὼ ἀκούω τέτοια; Καὶ
ἐζήτα νὰ τὸν εἰδῇ.
10 Καὶ γυρίζοντες οἱ ἀπόστο-
λοι εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ ἐδιηγήθη-
καν ὅσα ἔκαμαν· καὶ ἐκεῖνος τοὺς
ἐπῆρε, καὶ ἀνεχώρησεν ξεχωρι-
στὰ εἰς ἕνα ἔρημον τόπον τῆς πό-
λεως ὁποῦ ἐκαλεῖτον Βηθσαϊδά.
11 Καὶ οἱ ὄχλοι ὡσὰν τὸ

λούθησαν αὐτῷ· καὶ δεξάμενος αὐτοὺς, ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρείαν ἔχοντας θεραπείας ἰᾶτο.

12 Ἡ δὲ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν· προσελθόντες δὲ οἱ δώδεκα, εἶπον αὐτῷ· Ἀπόλυσον τὸν ὄχλον, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς, καταλύσωσι, καὶ εὕρωσιν ἐπισιτισμόν· ὅτι ὧδε ἐν ἐρήμῳ τόπῳ ἐσμέν.

13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες, εἰ μή τι πορευθέντες ἡμεῖς ἀγοράσωμεν εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦτον βρώματα.

14 Ἦσαν γὰρ ὡσεὶ ἄνδρες πεντακισχίλιοι· εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα.

15 Καὶ ἐποίησαν οὕτω· καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας.

16 Λαβὼν δὲ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ κατέκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, παρατιθέναι τῷ ὄχλῳ.

17 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐχορτάσθησαν πάντες· καὶ ἤρθη τὸ περισσεῦσαν αὐτοῖς κλασμάτων, κόφινοι δώδεκα.

ἐγνώρισαν, τὸν ἀκολούθησαν· καὶ ἔστωντας νὰ τοὺς δεχθῇ, τοὺς ἐλάλει διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐχρειάζουνταν θεραπείαν τοὺς ἰάτρευε.

12 Καὶ ἡ ἡμέρα ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ· καὶ ἐρχόμενοι οἱ δώδεκα, τοῦ εἶπαν· Ἀπόλυσε τὸν ὄχλον, διὰ νὰ ὑπᾶσι τρυγύρω εἰς τὰς χώρας καὶ εἰς τὰ χωράφια, νὰ κονέψουν, καὶ νὰ εὕρουν καὶ φαγητόν· ὅτι ἐδῶ εἴμεσθεν εἰς ἔρημον τόπον.

13 Λέγει τους· Δότε τους ἐσεῖς νὰ φᾶσιν. Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν περισσότερον ἀπὸ πέντε ψωμία καὶ δύο ψάρια, ἔξω παρὰ νὰ ὑπᾶμε, νὰ ἀγοράσωμεν φαγητὰ διὰ ὅλον τὸν λαὸν ἐτοῦτον·

14 Διατὶ ἦσαν ἄνδρες ἕως πέντε χιλιάδες· καὶ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του· Βάλλετέ τους εἰς τάξιν νὰ καθίσουν ἀπὸ πενῆντα.

15 Καὶ ἔτζι ἔκαμαν· καὶ τοὺς ἐκάθισαν ὅλους.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πέρνωντας τὰ πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὰ εὐλόγησε· καὶ τὰ ἐκατάκοψε, καὶ ἔδιδέν τα εἰς τοὺς μαθητάδες του, νὰ τὰ βάλλουσιν εἰς τὸν ὄχλον.

17 Καὶ ἔφαγαν, καὶ ἐχόρτασαν ὅλοι· καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια ὁποῦ ἐπερίσσευσαν, δώδεκα κοφίνια.

18 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον καταμόνας, συνῆσαν αὐτῷ οἱ μαθηταί· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οἱ ὄχλοι εἶναι;

19 Οἱ δὲ ἀποκριθέντες, εἶπον· Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν· ἄλλοι δὲ Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ, ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

20 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπε· Τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ.

21 Ὁ δὲ ἐπιτιμήσας αὐτοῖς, παρήγγειλε μηδενὶ εἰπεῖν τοῦτο.

22 Εἰπών· Ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

23 Ἔλεγε δὲ πρὸς πάντας· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

24 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν.

25 Τί γὰρ ὠφελεῖται

18 Καὶ ὅταν ἐπροσεύχετον κατὰ μόνας, ἦταν μαζὺ οἱ μαθητάδες του· καὶ τοὺς ἐρώτησε· Ποῖον μὲ λέγουσιν οἱ ὄχλοι νὰ εἶμαι;

19 Καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπαν· Ἄλλοι λέγουν πῶς νὰ εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· καὶ ἄλλοι, ὁ Ἠλίας· καὶ ἄλλοι, ὅτι κανένας προφήτης ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἀνεστάθη.

20 Καὶ λέγει εἰς αὐτούς· Ἀμὴ ἐσεῖς ποῖον λέγετε νὰ εἶμαι; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπεν· Ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐφοβέρισε, καὶ τοὺς ἐπαρήγγειλε κανενὸς νὰ μὴν τὸ εἰποῦσιν ἐτοῦτο·

22 Λέγωντας· Ὅτι κάμνει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ νὰ σκοτωθῇ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀνασταθῇ.

23 Καὶ ἔλεγεν εἰς ὅλους· Ἐὰν κανένας θέλει νὰ ἔλθῃ καταπόδι μου, ἂς ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του, καὶ ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρόν του κάθε ἡμέραν, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθᾷ.

24 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος χάσει τὴν ζωήν του διὰ λόγου μου, ἐτοῦτος θέλει τὴν κερδέσει.

25 Διατὶ τί διάφορον εἶναι

ἄνθρωπος κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας, ἢ ζημιωθείς;

26 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, τοῦτον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς, καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων.

27 Λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἳ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

28 Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ, καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

29 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον, καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων.

30 Καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωσῆς καὶ Ἠλίας·

31 Οἳ ὀφθέντες ἐν δόξῃ, ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ.

32 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ· διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας αὐτῷ.

εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ τοῦ λόγου του νὰ χάσῃ, ἢ νὰ ζημιωθῇ;

26 Διατὶ ὅποιος ἐντραπῇ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει ἐντραπῇ δι' αὐτὸν, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν δόξαν του καὶ εἰς τὴν δόξαν τοῦ πατρός του, μαζὺ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους.

27 Καὶ λέγω σας ἀληθινὰ, εἶναι κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ στέκουνται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουσιν ἀποθάνει, ἕως ὁποῦ νὰ εἰδοῦσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

28 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους, ἕως ὀκτὼ ἡμέραις, ἐπῆρε τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ.

29 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπροσεύχετον, τὸ εἶδος τοῦ προσώπου του ἔγινεν ἄλλης λογῆς, καὶ τὰ φορέματά του λευκὰ καὶ ἔστραπταν.

30 Καὶ νὰ, καὶ δύο ἄνδρες τοῦ ἐσυντύχαιναν, οἱ ὁποῖοι ἦταν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας·

31 Ὁποῦ ἐφάνηκαν μὲ δόξαν, καὶ ἔλεγον τὸ εὔγαλμά του, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ πληρώσῃ μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

32 Καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζύ του ἦταν βεβαρημένοι ἀπὸ τὸν ὕπνον· καὶ ὡσὰν ἐξύπνισαν εἶδαν τὴν δόξαν του, καὶ τοὺς δύο ἄνδρες ὁποῦ ἐστέκουνταν μαζύ του.

33 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ᾽ αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Ἐπιστάτα, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν σοὶ, καὶ Μωσεῖ μίαν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ· μὴ εἰδὼς ὃ λέγει.

34 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ἐγένετο νεφέλη, καὶ ἐπεσκίασεν αὐτούς· ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ ἐκείνους εἰσελθεῖν εἰς τὴν νεφέλην.

35 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, αὐτοῦ ἀκούετε.

36 Καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν, εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς μόνος· καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν, καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἑωράκασιν.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, κατελθόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, συνήντησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

38 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ ὄχλου ἀνεβόησε, λέγων· Διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενής ἐστί μοι.

39 Καὶ ἰδοὺ, πνεῦμα λαμβάνει αὐτὸν, καὶ ἐξαίφνης κράζει, καὶ σπαράσσει αὐτὸν μετὰ

33 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐχώριζαν αὐτοὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, εἶπεν ὁ Πέτρος εἰς τὸν Ἰησοῦν· Διδάσκαλε, καλὸν εἶναι νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς ἐδῶ· καὶ θέλομεν κάμει τρεῖς καλύβαις, ἐσένα μίαν, καὶ διὰ τὸν Μωϋσῆν μίαν, καὶ διὰ τὸν Ἠλίαν μίαν· μὴ ἰξεύρωντας τί λέγει.

34 Καὶ λέγωντας ἐτοῦτα τὰ λόγια ὁ Πέτρος, ἦλθεν ἕνα σύννεφον, καὶ τοὺς ἐσκέπασε· καὶ οἱ μαθητάδες ἐφοβήθηκαν ὅταν ἐμβῆκαν ἐκεῖνοι μέσα εἰς τὸ σύννεφον.

35 Καὶ φωνὴ ἀκούσθη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφον, ὁποῦ ἔλεγεν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπημένος, αὐτοῦ ἀκούετε.

36 Καὶ ὅταν ἔγινεν ἡ φωνὴ, εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς μοναχός· καὶ αὐτοὶ τὰ ἐσιώπησαν, καὶ δὲν εἶπαν κανενὸς τίποτες ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδασι.

37 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὡσὰν ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὄρος, τὸν ἀπάντησε πολὺς ὄχλος.

38 Καὶ νὰ, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐβόησε, καὶ εἶπε· Διδάσκαλε, παρακαλῶ σε, στοχάσου εἰς τὸν υἱόν μου, ὅτι μοῦ εἶναι μονογενής.

39 Καὶ πιάνει τον τὸ δαιμόνιον, καὶ παρευθὺς κράζει, καὶ τὸν σπαράσσει μὲ ἀφροὺς,

ἀφροῦ, καὶ μόγις ἀποχωρεῖ ἀπ' αὐτοῦ, συντρίβον αὐτόν.

40 Καὶ ἐδεήθην τῶν μαθητῶν σου ἵνα ἐκβάλλωσιν αὐτὸ, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν.

41 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀνέξομαι ὑμῶν; προσάγαγε ὧδε τὸν υἱόν σου.

42 Ἔτι δὲ προσερχομένου αὐτοῦ, ἔῤῥηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, καὶ συνεσπάραξεν· ἐπετίμησε δὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἰάσατο τὸν παῖδα· καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

43 Ἐξεπλήσσοντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ· πάντων δὲ θαυμαζόντων ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ·

44 Θέσθε ὑμεῖς εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τοὺς λόγους τούτους· ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.

45 Οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ αἴσθωνται αὐτό· καὶ ἐφοβοῦντο ἐρωτῆσαι αὐτὸν περὶ τοῦ ῥήματος τούτου.

46 Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, τὸ, τίς ἂν εἴη μείζων αὐτῶν.

47 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν,

καὶ μόλις τὸν ἀφίνει συντρίβοντάς τον.

40 Καὶ ἐπαρακάλεσα τοὺς μαθητάδες σου νὰ τὸ εὐγάλουν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν.

41 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετ' ἐσᾶς, ἕως πότε θέλω σᾶς ὑπομένει; φέρε τον ἐδῶ τὸν υἱόν σου.

42 Καὶ ἐρχόμενος ὁ υἱός του, τὸν ἐπίασε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἔσχισέν τον καὶ τὸν ἐσπάραξε· καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ ὀργὴν ἐπρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, καὶ ἰάτρευσε τὸ παιδίον· καὶ τὸ ἔδωκεν ὀπίσω τοῦ πατρός του.

43 Καὶ ὅλοι ἐξεπλήττουνται εἰς τὴν μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ· καὶ ἔστωντας ὁ λαὸς νὰ θαυμάζῃ εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του.

44 Τὰ λόγια ἐτοῦτα βάλλετέ τα μέσα εἰς τὰ αὐτιά σας· διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων.

45 Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζαν τὸν λόγον ἐτοῦτον, καὶ ἦτον σκεπασμένος ἀπ' αὐτοὺς, διὰ νὰ μὴν τὸν γροικήσουν· καὶ ἐφοβοῦνταν νὰ τὸν ἐρωτήσουν διὰ τὸν λόγον ἐτοῦτον.

46 Καὶ ἐδιαλογίζουνται ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, τὸ, τίς νὰ εἶναι μεγαλίτερος ἀπ' αὐτούς.

47 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔστωντας νὰ εἰδῇ τοὺς διαλογισμοὺς τῆς καρ-

ἐπιλαβόμενος παιδίου, ἔστησεν αὐτὸ παρ' ἑαυτῷ·

48 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὃς ἐὰν δέξεται τοῦτο τὸ παιδίον ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με· ὁ γὰρ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτος ἔσται μέγας.

49 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰωάννης, εἶπεν· Ἐπιστάτα, εἴδομεν τινα ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα τὰ δαιμόνια· καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν.

50 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Μὴ κωλύετε· ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν.

51 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήριξε τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ.

52 Καὶ ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸ προσώπου αὐτοῦ· καὶ πορευθέντες εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἑτοιμάσαι αὐτῷ.

53 Καὶ οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν πορευόμενον εἰς Ἱερουσαλήμ.

54 Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, εἶπον· Κύριε, θέλεις εἴπωμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ

δίας αὐτῶν, ἐπίασεν ἕνα παιδὶ, καὶ ἔστησέν το κοντὰ του·

48 Καὶ εἶπέν τους· Ὅποιος δεχθῇ ἐτοῦτο τὸ παιδίον διὰ ὄνομά μου, ἐμένα δέχεται· καὶ ὅποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔστειλε· διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι μικρότερος ἀνάμεσά σας, ἐκεῖνος θέλει εἶσθαι μεγαλίτερος.

49 Καὶ ἔσωντας νὰ ἀποκριθῇ ὁ Ἰωάννης, εἶπε· Διδάσκαλε, εἴδαμεν κάποιον ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ὄνομά σου εὔγανε δαιμόνια· καὶ τὸν ἐμποδίσαμεν διατὶ δὲν ἀκολουθᾷ μετ' ἐμᾶς.

50 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Μὴν τὸν ἐμποδίζετε· διατὶ ὅποιος δὲν εἶναι ἐναντίος μας, ἐκεῖνος εἶναι διὰ λόγου μας.

51 Καὶ ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἡμέραις τῆς ἀναλήψεώς του, καὶ αὐτὸς ἐγύρισε καὶ ἐστήριξε τὸ πρόσωπόν του νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

52 Καὶ ἔστειλε μαντατοφόρους ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του· καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐμβῆκαν εἰς μίαν χώραν τῶν Σαμαρειτῶν, διὰ νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν τόπον.

53 Καὶ δὲν τὸν ἐδέχθηκαν, ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἦτον νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

54 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ μαθητάδες του, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, εἶπαν· Αὐθέντη, θέλεις νὰ εἰποῦμε νὰ κατέβῃ

ἀναλῶσαι αὐτοὺς, ὡς καὶ Ἠλίας ἐποίησε;

55 Στραφεὶς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ οἴδατε οἵου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς·

56 Ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι. Καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην.

57 Ἐγένετο δὲ πορευομένων αὐτῶν, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέ τις πρὸς αὐτόν· Ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἂν ἀπέρχῃ, Κύριε.

58 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, κατασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

59 Εἶπε δὲ πρὸς ἕτερον· Ἀκολούθει μοι· Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρῶτον θάψαι τὸν πατέρα μου.

60 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς· σὺ δὲ ἀπελθὼν διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

61 Εἶπε δὲ καὶ ἕτερος· Ἀκολουθήσω σοι, Κύριε· πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου.

62 Εἶπε δὲ πρός αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδεὶς ἐπιβαλὼ τὴν

φωτία ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, νὰ τοὺς χαλάσῃ, καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ Ἠλίας;

55 Καὶ γυρίζωντας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὠνείδισε, καὶ εἶπε· Δὲν ἰξεύρετε τί λογῆς πνεύματος εἶσθε ἐσεῖς·

56 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ χαλάσῃ ψυχαῖς ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ σώσῃ. Καὶ ἐπῆγαν εἰς ἄλλην χώραν.

57 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐπάγεναν εἰς τὴν στράτα, τοῦ εἶπε κάποιος· Αὐθέντη, θέλω σε ἀκολουθήσει ὅπου καὶ ἂν πάγῃς.

58 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Ἡ ἀλωποῦδες ἔχουσι φωλίαις, καὶ τὰ πουλία τοῦ οὐρανοῦ, κατοικίαις· ἀμὴ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ κλίνῃ τὸ κεφάλι του.

59 Καὶ λέγει εἰς ἄλλον· Ἀκολούθα με· Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Αὐθέντη, συγχώρησέ μου πρῶτον νὰ πάγω νὰ θάψω τὸν πατέρα μου.

60 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ἄφησε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς ἐδικούς τους νεκρούς· ἀμὴ ἐσὺ σύρε καὶ διαλάλει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

61 Καὶ ἄλλος εἶπεν· Αὐθέντη, θέλω σε ἀκολουθήσει· ἀμὴ πρῶτα νὰ μου συγχωρέσῃς νὰ ὑπάγω νὰ ἀποχαιρετήσω ἐκείνους ὅπου εἶναι εἰς τὸ σπῆτί μου.

62 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Μηδὲ κανένας ὅπου βάλλει τὸ

χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

χέρι του εἰς τὸ ἀλέτρι, καὶ βλέπει ὀπίσω, εἶναι ἄξιος διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. ί. 10.

ΜΕΤΑ' δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἔμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι.

2 Ἔλεγεν οὖν πρὸς αὐτούς· Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.

3 Ὑπάγετε· ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων.

4 Μὴ βαστάζετε βαλάντιον, μὴ πήραν, μηδὲ ὑποδήματα· καὶ μηδένα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε.

5 Εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε, πρῶτον λέγετε· Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ.

6 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς εἰρήνης, ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν· εἰ δὲ μήγε, ἐφ' ὑμᾶς ἀνακάμψει.

7 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ οἰκίᾳ μένετε, ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ' αὐτῶν· ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστι. Μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐκατάστησεν ἄλλους ἑβδομήκοντα μαθητάδες, καὶ τοὺς ἔστειλεν ἀπὸ δύο ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του, εἰς κάθε πόλιν καὶ τόπον, ὅπου ἔμελλεν αὐτὸς νὰ πάγῃ.

2 Καὶ τοὺς ἔλεγεν· Ὁ θερισμὸς εἶναι πολὺς, ἀμὴ οἱ ἐργάται εἶναι ὀλίγοι· παρακαλέσετε λοιπὸν τὸν Αὐθέντην τοῦ θερισμοῦ, διὰ νὰ εὐγάλλῃ ἐργάταις εἰς τὸ θέρος του.

3 Σύρτε, νὰ, ὅπου σᾶς πέμπω ὡσὰν ἀρνία εἰς τὴν μέσην τῶν λύκων.

4 Μὴν βαστᾶτε πουγγίον, μηδὲ σακκοῦλι, μηδὲ ὑποδήματα· καὶ κανένα εἰς τὴν στράτα νὰ μὴν τὸν χαιρετήσετε.

5 Καὶ εἰς ὅποιον σπῆτι ἐμβῆτε, πρῶτον νὰ λέγετε· Εἰρήνη εἰς τὸ σπῆτι τοῦτο.

6 Καὶ ἐὰν εἶναι ἐκεῖ υἱὸς τῆς εἰρήνης, θέλει ἀναπαυθῆ ἀπάνω εἰς αὐτὸν ἡ εἰρήνη σας· εἰ δὲ μὴ, θέλει γυρίσει εἰς ἐσᾶς.

7 Καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι μένετε, καὶ τρώγετε καὶ πίνετε ἀπὸ τὰ φαγητά τους· διατὶ ἄξιος εἶναι ὁ ἐργάτης τῆς πληρωμῆς του. Μὴν μετατοπίζετε ἀπὸ ἕνα σπῆτι εἰς ἄλλο.

8 Καὶ εἰς ἣν δ᾽ ἂν πόλιν εἰσέρχησθε, καὶ δέχωνται ὑμᾶς, ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν.

9 Καὶ θεραπεύετε τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσθενεῖς, καὶ λέγετε αὐτοῖς. Ἤγγικεν ἐφ᾽ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

10 Εἰς ἣν δ᾽ ἂν πόλιν εἰσέρχησθε, καὶ μὴ δέχωνται ὑμᾶς, ἐξελθόντες εἰς τὰς πλατείας αὐτῆς, εἴπατε·

11 Καὶ τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν, ἀπομασσόμεθα ὑμῖν· πλὴν τοῦτο γινώσκετε, ὅτι ἤγγικεν ἐφ᾽ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσται, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

13 Οὐαί σοι Χοραζὶν, οὐαί σοι Βηθσαϊδά· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καθήμεναι μετενόησαν.

14 Πλὴν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν τῇ κρίσει, ἢ ὑμῖν.

15 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ.

16 Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ

8 Καὶ εἰς ὅποιαν πόλιν ἐμβαίνετε, καὶ σᾶς δέχουνται, ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς βάνουσιν ὀμπροστὰ τρώγετε.

9 Καὶ ἰατρεύετε τοὺς ἀσθενημένους των· καὶ λέγετέ τους· Ἐσήμωσεν εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ εἰς ὅποιαν πόλιν ἐμβαίνετε, καὶ δὲν σᾶς δέχουνται, εὐγένοντες εἰς τὰ πλατώματά της, λέγετε·

11 Καὶ τὸν κονιορτὸν ὁποῦ μᾶς ἐκόλλησεν ἀπὸ τὴν πόλιν σας, νὰ, ὁποῦ σᾶς τὸν τινάζωμεν· ὅμως τοῦτο ἰξεύρετε, ὅτι ἐσήμωσεν εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ λέγω σας, ὅτι πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ Σόδομα, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

13 Ἀειλύμονον εἰς ἐσένα Χωραζὶν, ἀειλύμονον εἰς ἐσένα Βηθσαϊδά· διατὶ ἂν ἐγίνουνταν εἰς τὴν Τύρον καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα αἱ δυνάμεις ὁποῦ ἐγίνηκαν εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελαν μετανοήσῃ καθεζόμεναι μὲ σακκία καὶ μὲ στάκταις.

14 Ὅμως πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως εἰς τὴν Τύρον καὶ Σιδῶνα, παρὰ εἰς ἐσᾶς.

15 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ ὁποῦ ὑψώθης ἕως τὸν οὐρανὸν, θέλεις καταβιβασθῇ ἕως τὸν ᾅδην.

16 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούει ἐσᾶς,

ἀκούει· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με.

17 Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου.

18 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν, ὡς ἀστραπὴν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.

19 Ἰδοὺ, δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσει.

20 Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ μᾶλλον, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

21 Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν. Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναὶ ὁ πατὴρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

22 Πάντα παρεδόθη μοι ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς γινώσκει τίς ἐστιν ὁ υἱὸς, εἰ μὴ ὁ πατήρ· καὶ τίς ἐστιν ὁ πατὴρ,

ἐμένα ἀκούει· καὶ ὅπου ἀθετεῖ ἐσᾶς, ἐμένα ἀθετεῖ· καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἀθετεῖ ἐμένα, ἀθετεῖ ἐκεῖνον ὅπου μὲ ἔστειλε.

17 Καὶ ἐγύρισαν οἱ ἑβδομῆντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· Αὐθέντη, καὶ τὰ δαιμόνια μᾶς ὑποτάσσονται διὰ ὄνομά σου.

18 Καὶ εἶπέν τους· ἔβλεπα τὸν Σατανᾶν, ὅπου ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡσὰν ἀστραπήν.

19 Νὰ, ὅπου σᾶς δίδω τὴν ἐξουσίαν νὰ πατῆτε ἀπάνω εἰς τὰ φίδια καὶ εἰς τοὺς σκορπίους, καὶ εἰς ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ κανένα πρᾶγμα δὲν θέλει σᾶς βλάψει.

20 Ὅμως εἰς τοῦτο μὴν χαίρεσθε, ὅτι σᾶς ὑποτάσσονται τὰ πνεύματα· ἀλλὰ χαίρεσθε, ὅτι τὰ ὀνόματά σας ἐγράφηκαν εἰς τὸν οὐρανόν.

21 Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐχάρηκε κατὰ τὸ πνεῦμα ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Εὐχαριστῶ σε, πάτερ, αὐθέντη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· ὅτι ἐτοῦτα τὰ ἔκρυψες ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ γνωστικοὺς, καὶ τὰ ἐφανέρωσες εἰς μικρὰ παιδία· ναὶ βέβαια, ὦ πάτερ, ὅτι ἔτζι σοῦ ἄρεσε· καὶ γυρίζωντας εἰς τοὺς μαθητάδες εἶπεν·

22 Ὅλα μοῦ τὰ ἐπαράδωκεν ὁ πατήρ μου· καὶ κανένας δὲν γνωρίζει τίς εἶναι ὁ υἱὸς, παρὰ ὁ πατήρ· καὶ τίς εἶναι ὁ πατὴρ,

εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν βούλη-
ται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.
23 Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς
μαθητὰς, κατ' ἰδίαν εἶπε·
Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέ-
ποντες ἃ βλέπετε.
24 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι
πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς
ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέ-
πετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκοῦ-
σαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκου-
σαν.
25 Καὶ ἰδοὺ, νομικός τις
ἀνέστη, ἐκπειράζων αὐτὸν, καὶ
λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας
ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;
26 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν·
Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται;
πῶς ἀναγινώσκεις;
27 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν·
Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν
σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας
σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς
σεαυτόν.
28 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὀρθῶς
ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ
ζήσῃ.
29 Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν
ἑαυτὸν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν·
Καὶ τίς ἐστι μου πλησίον;
30 Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς,

παρὰ ὁ υἱὸς, καὶ εἰς ὅποιον θέλει
ὁ υἱὸς νὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψῃ.
23 Τότε ἐγύρισεν εἰς τοὺς
μαθητάδες ξεχωριστὰ, καὶ τοὺς
εἶπε· Καλότυχα εἶναι τὰ μά-
τια ὁποῦ βλέπουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ
βλέπετε ἐσεῖς.
24 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι
πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς
ἐπεθύμησαν νὰ εἰδοῦν ἐκεῖνα
ὁποῦ ἐσεῖς βλέπετε, καὶ δὲν τὰ
εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα
ὁποῦ ἀκούετε, καὶ δὲν ἤκουσαν.
25 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη
ἕνας νομοδιδάσκαλος, πειρά-
ζωντάς τον, καὶ λέγει· Διδάσκα-
λε, τί νὰ κάμω νὰ κληρονομή-
σω τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;
26 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν·
Εἰς τὸν νόμον τί ἐγράφηκε;
πῶς ἀναγινώσκεις;
27 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη,
καὶ εἶπεν· Νὰ ἀγαπήσῃς Κύ-
ριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν
καρδίαν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν
ψυχήν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν
δύναμίν σου, καὶ μὲ ὅλην σου
τὴν διάνοιαν· καὶ τὸν γείτονά
σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.
28 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς·
Καλὰ ἀπεκρίθης· ἐτοῦτο κάμε,
καὶ θέλεις ζήσει.
29 Καὶ ἐκεῖνος, θέλωντας
νὰ δικαιώσῃ τοῦ λόγου του, εἶ-
πεν εἰς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ ποῖος
εἶναι ὁ γείτονάς μου;
30 Καὶ ὁ Ἰησοῦς διαδεξά-
μενος τὸν λόγον, εἶπεν· Ἕνας

εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ, καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν· οἳ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες, ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.

31 Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἀντιπαρῆλθεν.

32 Ὁμοίως δὲ καὶ λευΐτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρῆλθεν.

33 Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ᾽ αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἐσπλαγχνίσθη.

34 Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ.

35 Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ· καὶ ὅ, τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι.

36 Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς;

ἄνθρωπος ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν Ἱεριχὼ, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τῶν λῃστῶν· οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξεγύμνωσαν καὶ τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἄφησαν μισαποθαμμένον καὶ ἐδιάβηκαν.

31 Καὶ κατὰ τύχην ἕνας ἱερεὺς ἐκατέβαινεν εἰς τὴν στράταν ἐκείνην· καὶ βλέποντάς τον, ἐπέρασε ἀπαγνάντια.

32 Ὁμοίως καὶ κάποιος λευΐτης, περνῶντας ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐπῆγε καὶ τὸν εἶδε, καὶ ἐπέρασε ἀπαγνάντια.

33 Ἀμὴ κάποιος Σαμαρείτης περιπατῶντας τὴν στράταν ἐκείνην, ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν, καὶ ὡσὰν τὸν εἶδεν, τὸν ἐσπλαγχνίσθη.

34 Καὶ ἐπῆγε κοντὰ καὶ ἔδεσε ταῖς πληγαῖς του, χύνοντας ἀπάνω λάδι καὶ κρασί· καὶ τὸν ἔβαλλεν ἀπάνω εἰς τὸ κτῆνός του, καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τὸν ἐπιμελήθηκε.

35 Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ὅταν εὐγῆκε νὰ πηγένῃ, εὔγαλε δύο δηνάρια καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον, καὶ εἶπέν του· Ἐπιμελήσου ἐτοῦτον τὸν ἄνθρωπον· καὶ εἴ τι ἐξοδιάσῃς παραπάνω, ἐγὼ ὡσὰν γυρίσω θέλω σοῦ τὰ δώσει.

36 Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ ἐτούτους τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται νὰ ἔγινε γείτονας εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τῶν λῃστῶν;

37 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ᾽ αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

38 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά· γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

39 Καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ·

40 Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται.

41 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά.

42 Ἑνὸς δέ ἐστι χρεία. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις, οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾽ αὐτῆς.

37 Ὁ νομικὸς εἶπεν· Ἐκεῖνος ὁποῦ τοῦ ἔκαμε τὴν ἐλεημοσύνην. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Σύρε λοιπὸν, καὶ ἐσὺ κάμε ὁμοίως.

38 Καὶ ὅταν ἐπήγεναν εἰς τὴν στράταν, ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκεν εἰς μίαν χώραν· καὶ κάποια γυναῖκα τὸ ὄνομά της Μάρθα τὸν ἐδέχθηκεν εἰς τὸ σπῆτί της.

39 Καὶ ἐτούτη εἶχεν ἀδελφὴν ὁποῦ τὴν ἔλεγαν Μαρίαν, ἡ ὁποῖα ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε κοντὰ εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἄκουε τὰ λόγιά του·

40 Ἀμὴ ἡ Μάρθα ἐνοχλοῦνταν ἀπὸ ταῖς πολλαῖς ὑπηρεσίαις· καὶ πάγει καὶ λέγει του· Αὐθέντη, δὲν σε μέλει τίποτες ὁποῦ μὲ ἄφησεν ἡ ἀδελφή μου μοναχὴν νὰ ὑπηρετῶ; εἰπές της λοιπὸν νὰ μοῦ βοηθήσῃ.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν της· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ συγχύζεσαι διὰ πολλά.

42 Ἀλλὰ ἕνα κάμνει χρεία· ἀμὴ ἡ Μαρία ἐδιάλεξε τὸ καλὸν μερτικὸν, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει παρθῇ ἀπ᾽ αὐτήν.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑῚ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τόπῳ τινὶ προσευχόμενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰω-

ΚΑῚ μίαν φορὰν ὅταν ἦτον εἰς κάποιον τόπον καὶ ἐπροσεύχετον, ὡσὰν ἔπαυσε, λέγει του ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του· Αὐθέντη, δίδαξέ μας νὰ προσευχόμεσθε, καθὼς καὶ ὁ

άννης ἐδίδαξε τȣ̀ς μαθητὰς αὐτȣ̃.

2 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὅταν προσεύχησθε, λέγετε· ΠΑ'ΤΕΡ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σȣ· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σȣ· γενηθήτω τὸ θέλημά σȣ, ὡς ἐν ȣ̓ρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιȣ́σιον δίδȣ ἡμῖν τὸ καθ᾽ ἡμέραν·

4 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰς ἁμαρτίαις ἡμῶν· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἀφίεμεν παντὶ ὀφείλοντι ἡμῖν· καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηρȣ̃.

5 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτȣ́ς· Τίς ἐξ ὑμῶν ἕξει φίλον, καὶ πορεύσεται πρὸς αὐτὸν μεσονυκτίȣ, καὶ εἴπῃ αὐτῷ· Φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτȣς·

6 Ἐπειδὴ φίλος μȣ παρεγένετο ἐξ ὁδȣ̃ πρός με, καὶ οὐκ ἔχω ὃ παραθήσω αὐτῷ·

7 Κἀκεῖνος ἔσωθεν ἀποκριθεὶς εἴπῃ· Μή μοι κόπȣς πάρεχε· ἤδη ἡ θύρα κέκλεισαι, καὶ τὰ παιδία μȣ μετ᾽ ἐμȣ̃ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν· ȣ̓ δύναμαι ἀναστὰς δȣ̃ναί σοι.

8 Λέγω ὑμῖν, εἰ καὶ ȣ̓ δώσει αὐτῷ ἀναστὰς, διὰ τὸ εἶναι αὐτȣ̃ φίλον· διά γε τὴν ἀναίδειαν αὐτȣ̃ ἐγερθεὶς δώσει αὐτῷ ὅσων χρῄζει.

Ἰωάννης ἐδίδαξε τȣ̀ς μαθητάδες τȣ.

2 Καὶ λέγει τȣς· ὅταν προσεύχεσθε, λέγετε· Ὦ ΠΑΤΕ'ΡΑ μας ὁπȣ̃ εἶσαι εἰς τȣ̀ς ȣ̓ρανȣ̀ς, ἃς ἁγιασθῇ τὸ ὄνομά σȣ· ἃς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σȣ, ἃς γένῃ τὸ θέλημά σȣ, καθὼς εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν, ἔτζι καὶ εἰς τὴν γῆν.

3 Τὸ ψωμί μας τὸ καθημερινὸν δός μας το σήμερον·

4 Καὶ συγχώρεσέ μας ταῖς ἁμαρτίαις μας· διατὶ καὶ ἐμεῖς συγχωρȣ̃μεν καθε ἕνα ὁπȣ̃ μᾶς χρεωστεῖ· καὶ μὴν μᾶς βάλῃς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τὸν πονηρόν.

5 Καὶ εἶπέν τȣς· Ποῖος ἀπὸ σᾶς νὰ ἤθελεν ἔχῃ φίλον, καὶ νὰ ἤθελε ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίȣ, νὰ τοῦ εἰπῇ· Ὦ φίλε, δάνεισέ μȣ τρία ψωμία·

6 Ἐπειδὴ φίλος μȣ̃ ἦλθεν ἀπὸ στράτα, καὶ δὲν ἔχω τί νὰ τοῦ βάλλω ὀμπροστὰ τȣ·

7 Καὶ ἐκεῖνος νὰ ἤθελεν ἀποκριθῇ ἀπὸ μέσα νὰ εἰπῇ· Μή με πειράζῃς, ὅτι τώρα ἡ θύρα μȣ ἐσφάλισε, καὶ τὰ παιδία μȣ κοιμȣ̃νται μαζύ μȣ· καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σηκωθῶ νὰ σȣ̃ δώσω.

8 Λέγω σας, ἀγκαλὰ καὶ δὲν θέλει σηκωθῇ νὰ τοῦ δώσῃ διὰ τὴν φιλίαν· ὅμως διὰ τὴν ἀδιαντροπίαν τȣ θέλει σηκωθῇ νὰ τοῦ δώσῃ ὅσον χρειάζεται.

9 Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.

10 Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει· καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει· καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται·

11 Τίνα δὲ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; εἰ καὶ ἰχθῦν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

12 Ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσῃ ᾠὸν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον;

13 Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὑπάρχοντες, οἴδατε ἀγαθὰ δόματα διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν· πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ, δώσει Πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν.

14 Καὶ ἦν ἐκβάλλων δαιμόνιον, καὶ αὐτὸ ἦν κωφόν· ἐγένετο δὲ τοῦ δαιμονίου ἐξελθόντος, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι.

15 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Ἐν Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

16 Ἕτεροι δὲ πειράζοντες, σημεῖον παρ' αὐτοῦ ἐζήτουν ἐξ οὐρανοῦ.

17 Αὐτὸς δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὰ διανοήματα, εἶπεν αὐτοῖς·

9 Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· Ζητᾶτε, καὶ θέλει σᾶς δοθῆ· γυρεύετε, καὶ θέλετε εὕρει· κρούετε, καὶ θέλει σᾶς ἀνοιχθῆ.

10 Διατὶ ὅποιος ζητᾷ, πέρνει· καὶ ὅποιος γυρεύει, εὑρίσκει· καὶ ὅποιος κρούει, θέλει τοῦ ἀνοιχθῆ.

11 Καὶ ἀποτ' ἐσᾶς ποῖος νὰ ἦτον πατέρας, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ὁ υἱός του ψωμὶ, μῆνα ἤθελε τοῦ δώσει πέτραν; καὶ ἐὰν (ἤθελε τοῦ ζητήσῃ) ψάρι, μῆνα ἀντὶ ψάρι ἤθελε τοῦ δώσει φίδι;

12 Ἢ καὶ ἂν ἤθελε ζητήσῃ αὐγὸν, μῆνα ἤθελε τοῦ δώσει σκορπίον;

13 Ἂν τὸ λοιπὸν ἐσεῖς ὁποῦ εἶσθε πονηροὶ, ἠξεύρετε νὰ δίδετε καλὰ δοσίματα εἰς τὰ παιδία σας, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὁ οὐράνιος θέλει δώσει Πνεῦμα ἅγιον εἰς ἐκείνους ὁποῦ τοῦ ζητοῦσι;

14 Καὶ τότε εἶχεν εὐγάλει ἕνα δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον ἦτον βουβόν· καὶ ὅταν εὐγῆκε τὸ δαιμόνιον, ἐλάλησεν ὁ βουβός· καὶ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν.

15 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς εἶπαν· Μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων εὐγάνει τὰ δαιμόνια.

16 Καὶ ἄλλοι τὸν ἐπείραζαν, καὶ ἐζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸν σημάδι ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

17 Καὶ αὐτὸς γνωρίζοντας τοὺς διαλογισμούς τους, τοὺς εἶπεν·

Πᾶσα βασιλεία ἐφ' ἑαυτὴν διαμερισθεῖσα ἐρημοῦται, καὶ οἶκος ἐπὶ οἶκον πίπτει.

18 Εἰ δὲ καὶ ὁ Σατανᾶς ἐφ' ἑαυτὸν διεμερίσθη, πῶς σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ; ὅτι λέγετε, ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλειν με τὰ δαιμόνια.

19 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο κριταὶ ὑμῶν αὐτοὶ ἔσονται.

20 Εἰ δὲ ἐν δακτύλῳ Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καθωπλισμένος φυλάσσῃ τὴν ἑαυτοῦ αὐλὴν, ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

22 Ἐπὰν δὲ ὁ ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἐπελθὼν νικήσῃ αὐτὸν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἴρει ἐφ' ᾗ ἐπεποίθει, καὶ τὰ σκῦλα αὐτοῦ διαδίδωσιν.

23 Ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ ἐστι· καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει.

24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων, ζητοῦν ἀνάπαυσιν· καὶ μὴ εὑρίσκον, λέγει· Ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον.

Κάθε βασιλεία ὁποῦ νὰ διαμοιρασθῇ εἰς τοῦ λόγου της ἐρημώνεται, καὶ τὸ σπῆτι (ἂν μοιρασθῇ) εἰς τοῦ λόγου του πέφτει.

18 Καὶ ἂν ὁ Σατανᾶς διεμοιράσθη εἰς τοῦ λόγου του, πῶς θέλει σταθῇ ἡ βασιλεία του; διατὶ λέγετε, ὅτι μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ εὐγάλω τὰ δαιμόνια.

19 Καὶ ἂν ἐγὼ εὐγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ, οἱ υἱοί σας μέ τι τὰ εὐγάνουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ θέλουν γένει κριτάδες σας.

20 Ἀμὴ ἂν ἐγὼ εὐγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸ δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, ἔφθασε λοιπὸν εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Ὅταν ὁ δυνατὸς ἁρματωμένος φυλάγει τὴν αὐλήν του, εἶναι εἰρήνη εἰς τὰ ὑπάρχοντά του.

22 Ἀμὴ ὁπόταν ἔλθῃ ὁ δυνατώτερός του καὶ τὸν νικήσῃ, πέρνει τὴν ἁρματωσιάν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλπιζε, καὶ διαμοιράζει τὰ κουρσεύματά του.

23 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν εἶναι μετ' ἐμένα, εἶναι ἐναντίος μου· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν μαζώνει μαζὺ μετ' ἐμένα, σκορπίζει.

24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα εὔγῃ ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾷ ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἀνύδρους τόπους, καὶ γυρεύει ἀνάπαυσιν· καὶ ὡσὰν δὲν εὕρει, λέγει· Ἃς γυρίσω εἰς τὸ σπῆτί μου, ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ εὔγηκα.

25 Καὶ ἐλθὸν εὑρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον.

26 Τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων.

27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.

28 Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

29 Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων ἤρξατο λέγειν· Ἡ γενεὰ αὕτη πονηρά ἐστι· σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

30 Καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς σημεῖον τοῖς Νινευΐταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ.

31 Βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ αὐτούς· ὅτι ἦλθον ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.

32 Ἄνδρες Νινευῒ ἀναστήσον-

25 Καὶ ὡσὰν ἔλθῃ καὶ τὸ εὕρει σαρωμένον καὶ στολισμένον.

26 Τότε πάγει καὶ πέρνει ἄλλα ἑπτὰ πνεύματα πονηρότερα ἀπὸ λόγου του, καὶ ἔρχονται καὶ ἐμβαίνουν καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ὕστερα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

27 Καὶ ὅταν ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς ἐτοῦτα, μία γυναῖκα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐσήκωσε φωνὴν, καὶ εἶπέν του· Καλότυχη ἡ κοιλία ὅπου σὲ ἐβάσταξε, καὶ τὰ βυζία ὅπου ἐβύζασες.

28 Καὶ αὐτὸς εἶπεν· Μᾶλλον περισσότερον καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν φυλάττουν.

29 Καὶ συμμαζωνώμενον τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ· Ἡ γενεὰ ἐτούτη εἶναι πονηρή· καὶ γυρεύει σημάδι, καὶ σημάδι δὲν θέλει τῆς δοθῆ, παρὰ μοναχὰ τὸ σημάδι τοῦ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

30 Διατὶ καθὼς ἔγινεν ὁ Ἰωνᾶς σημάδι εἰς τοὺς Νινευΐτας, ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην.

31 Βασίλισσα τοῦ νότου θέλει σηκωθῆ εἰς τὴν κρίσιν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ἐτούτης, καὶ θέλει τοὺς κατακρίνει· ὅτι ἦλθεν ἀπὸ ταῖς ἄκραις τῆς γῆς νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· καὶ νὰ, ἐδῶ περισσότερον ἀπὸ τὸν Σολομῶντα.

32 Οἱ ἄνδρες τῆς Νινευῒ θέλου-

ται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.

33 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας, εἰς κρυπτὴν τίθησιν, οὐδὲ ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τὸ φέγγος βλέπωσιν.

34 Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ὅταν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινόν ἐστιν· ἐπὰν δὲ πονηρὸς ᾖ, καὶ τὸ σῶμά σου σκοτεινόν.

35 Σκόπει οὖν μὴ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ, σκότος ἐστίν.

36 Εἰ οὖν τὸ σῶμά σου ὅλον φωτεινὸν, μὴ ἔχον τὶ μέρος σκοτεινὸν, ἔσται φωτεινὸν ὅλον, ὡς ὅταν ὁ λύχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζῃ σε.

37 Ἐν δὲ τῷ λαλῆσαι, ἠρώτα αὐτὸν φαρισαῖός τις ὅπως ἀριστήσῃ παρ' αὐτῷ· εἰσελθὼν δὲ ἀνέπεσεν.

38 Ὁ δὲ φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.

σιν ἀναστηθῇ εἰς τὴν κρίσιν μὲ τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλουν τὴν κατακρίνει· ὅτι ἐκεῖνοι ἐμετανόησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ νὰ, ἐδῶ περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶ.

33 Καὶ κανένας δὲν ἀνάπτει λύχνον, καὶ τὸν βάνει εἰς κρυφὸν τόπον, οὐδὲ τὸν βάνει ἀπὸ κάτω εἰς τὸ μόδι, καὶ τὸν σκεπάζει, ἀλλὰ τὸν βάνει εἰς τὸν λυχνοστάτην, διὰ νὰ βλέπουν τὸ φῶς ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμβαίνουν μέσα.

34 Ὁ λύχνος τοῦ κορμίου εἶναι τὸ μάτι· ὅταν εἶναι τὸ μάτι σου καθαρὸν, καὶ ὅλον τὸ κορμί σου εἶναι φωτεινόν· ἀμὴ ὅταν εἶναι διεφθαρμένον, καὶ τὸ κορμί σου εἶναι σκοτεινόν.

35 Στοχάσου λοιπὸν, μήπως τὸ φῶς ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσένα, εἶναι σκότος.

36 Ἐὰν λοιπὸν ὅλον σου τὸ κορμὶ εἶναι φωτεινὸν, καὶ δὲν ἔχει κανένα μέρος σκοτεινὸν, θέλει εἶσθαι ὅλον φωτεινὸν ὡσὰν ὅταν ὁ λύχνος σοῦ φέγγῃ μὲ τὴν λάμψιν του.

37 Καὶ ὡσὰν ἐλάλησε τὸν λόγον, ἕνας φαρισαῖος τὸν ἐπαρακάλει νὰ πάγῃ νὰ φάγῃ μετ' αὐτόν· καὶ πηγένωντας ἐκάθισε.

38 Καὶ ὁ φαρισαῖος ὡσὰν τὸν εἶδεν ὅτι δὲν ἐνίφθη πρῶτον πρὸ τοῦ νὰ φάγῃ, ἐθαύμασε.

39 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρίζετε· τὸ δὲ ἔσωθεν ὑμῶν γέμει ἁρπαγῆς καὶ πονηρίας.

40 Ἄφρονες, οὐχ ὁ ποιήσας τὸ ἔξωθεν, καὶ τὸ ἔσωθεν ἐποίησε;

41 Πλὴν τὰ ἐνόντα δότε ἐλεημοσύνην· καὶ ἰδοὺ, πάντα καθαρὰ ὑμῖν ἐστιν.

42 Ἀλλ' οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον καὶ πᾶν λάχανον, καὶ παρέρχεσθε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι.

43 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

44 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι ἐστὲ ὡς τὰ μνημεῖα τὰ ἄδηλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ οἴδασιν.

45 Ἀποκριθεὶς δέ τις τῶν νομικῶν λέγει αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα λέγων καὶ ἡμᾶς ὑβρίζεις.

46 Ὁ δὲ εἶπε· Καὶ ὑμῖν τοῖς

39 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν· Ἐσεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξω τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πινακίου παστρεύετε· ἀμὴ τὸ μέσα σας εἶναι γεμάτον ἀπὸ ἁρπαγαῖς καὶ πονηρίαις.

40 Ὦ ἄγνωστοι, ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὸ ἔξω, δὲν ἔκαμε καὶ τὸ μέσα;

41 Μὲ ὅλον τοῦτο ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχετε δότε τα ἐλεημοσύνην, καὶ ὅλα σας θέλει εἶσθαι καθαρά.

42 Ἀλλὰ ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ἀποδεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον καὶ κάθε λάχανον, καὶ ἀφίνετε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ἐτοῦτα ἔπρεπε νὰ κάμετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴν ἀφίνετε.

43 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὰ συναγώγια, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς εἰς τοὺς φόρους.

44 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι εἶσθε ὡσὰν τὰ μνημόρια ὁποῦ δὲν φαίνονται, καὶ οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦσι ἀπάνω καὶ δὲν ἰξεύρουσιν.

45 Ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τοὺς νομικοὺς, καὶ λέγει του· Διδάσκαλε, ἐσὺ λέγωντας ἐτοῦτα καὶ ἐμᾶς ὑβρίζεις.

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀει-

νομικοῖς οὐαὶ, ὅτι φορτίζετε
τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβά-
στακτα, καὶ αὐτοὶ ἑνὶ τῶν δα-
κτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε
τοῖς φορτίοις.
47 Οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι οἰκοδο-
μεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν προφη-
τῶν, οἱ δὲ πατέρες ὑμῶν ἀπέ-
κτειναν αὐτούς.
48 Ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ συν-
ευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέ-
ρων ὑμῶν· ὅτι αὐτοὶ μὲν ἀπέ-
κτειναν αὐτοὺς, ὑμεῖς δὲ οἰκο-
δομεῖτε αὐτῶν τὰ μνημεῖα.
49 Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφία
τοῦ Θεοῦ εἶπεν· Ἀποστελῶ εἰς
αὐτοὺς προφήτας, καὶ ἀποστό-
λους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενοῦσι
καὶ ἐκδιώξουσιν·
50 Ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα
πάντων τῶν προφητῶν, τὸ
ἐκχυνόμενον ἀπὸ καταβολῆς
κόσμου, ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύ-
της,
51 Ἀπὸ τοῦ αἵματος
Ἄβελ, ἕως τοῦ αἵματος Ζα-
χαρίου, τοῦ ἀπολομένου μεταξὺ
τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τοῦ οἴκου·
ναὶ λέγω ὑμῖν, ἐκζητηθήσεται
ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.
52 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς,
ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς
γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθετε,
καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύ-
σατε.
53 Λέγοντος δὲ αὐτοῦ ταῦτα

λύμονον καὶ εἰς ἐσᾶς τοὺς νομι-
κοὺς, ὅτι φορτώνετε τοὺς ἀνθρώ-
πους φορτία δυσκολοσήκωτα,
καὶ ἐσεῖς κἂν μηδὲ μὲ ἕνα δάκ-
τυλον δὲν θέλετε νὰ τ' ἀγγίξετε.
47 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς,
ὅτι οἰκοδομᾶτε τὰ μνημεῖα
τῶν προφητῶν, καὶ οἱ πατέρες
σας τοὺς ἐσκότωσαν.
48 Τὸ λοιπὸν μαρτυρεῖτε,
καὶ συμφωνᾶτε εἰς τὰ καμώ-
ματα τῶν πατέρων σας· ὅτι
αὐτοὶ τοὺς ἐσκότωσαν, καὶ
ἐσεῖς κτίζετε τὰ μνημεῖά τους.
49 Διὰ τοῦτο εἶπεν ἡ σο-
φία τοῦ Θεοῦ· Θέλω στείλει εἰς
αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστό-
λους, καὶ θέλουν σκοτώσει ἀπ'
αὐτοὺς, καὶ θέλουν διώξει·
50 Διὰ νὰ ζητηθῇ τὸ αἷ-
μα ὅλωνῶν τῶν προφητῶν, ὅ-
ποῦ ἐχύθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ
κόσμου, ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτού-
την,
51 Ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ
Ἄβελ τοῦ δικαίου, ἕως τὸ αἷμα
τοῦ Ζαχαρίου, ὁποῦ ἐσκοτώθη
ἀνάμεσα εἰς τὸ θυσιαστήριον
καὶ εἰς τὸ σπῆτι (τοῦ Θεοῦ·)
βέβαια σᾶς λέγω, ἀπὸ τὴν
γενεὰν ἐτούτην θέλει ζητηθῇ.
52 Ἀειλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς
νομικοὺς, ὅτι ἐσηκώσετε τὸ κλει-
δὶ τῆς γνώσεως· καὶ ἐσεῖς δὲν
ἐμβήκετε, καὶ ἐκείνους ὁποῦ
ἔμβαιναν τοὺς ἐμποδίσετε.
53 Καὶ λέγοντας ἐτοῦτα τὰ

πρὸς αὐτὰς, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων·

λόγια ὁ Ἰησᾶς εἰς αὐτὰς, ἄρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ τὸν ἐχθρεύωνται πικρὰ, καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾶν διὰ πολλὰ, θέλοντες νὰ τὸν παγιδέψων.

54 Ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

54 Καὶ ἐγύρευαν νὰ πάρων ἀπὸ τὸ στόμα τȣ λόγον, διὰ νὰ τὸν κατηγορήσων.

Κεφ. ιβʹ. 12.

ΕΝ οἷς ἐπισυναχθεισῶν τῶν μυριάδων τοῦ ὄχλȣ, ὥστε καταπατεῖν ἀλλήλȣς, ἤρξατο λέγειν πρὸς τὰς μαθητὰς αὐτοῦ· Πρῶτον προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις.

ἈΝάμεσα εἰς τᾶτα (τὰ λόγια) ἐσυνάχθησαν μυριάδες ὄχλος, εἰς τόσον, ὁπᾶ ἐκαταπατᾶσαν ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὰς μαθητάδες τȣ· Πρῶτον ἔχετε τὸν νᾶν σας ἀπὸ τὴν ζύμην τῶν Φαρισαίων, ἡ ὁποῖα εἶναι ὑπόκρισις.

2 Οὐδὲν δὲ συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται· καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

2 Καὶ δὲν εἶναι κανένα σκεπασμένον ὁπᾶ νὰ μὴν ξεσκεπασθῇ· καὶ κρυφὸν, ὁπᾶ νὰ μὴν γνωρισθῇ.

3 Ἀνθ' ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἴπατε, ἐν τῷ φωτὶ ἀκȣσθήσεται· καὶ ὃ πρὸς τὸ ȣ̓̃ς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων.

3 Διὰ τᾶτο ὅσα εἴπετε εἰς τὰ σκοτεινὰ, θέλȣσιν ἀκȣσθῇ εἰς τὸ φῶς· καὶ ἐκεῖνο ὁπᾶ ἐλαλήσετε κρυφὰ εἰς τὸ αὐτὶ εἰς ταῖς καμαραῖς σας, θέλει κηρυχθῇ εἰς τὰ δώματα.

4 Λέγω δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις μȣ· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἐχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι.

4 Καὶ λέγω εἰς ἐσᾶς τὰς φίλȣς μȣ· Μὴν φοβηθῆτε ἀπ' ἐκείνȣς ὁπᾶ σκοτώνȣν τὸ κορμὶ, καὶ ὕστερον δὲν ἠμπορᾶν νὰ κάμȣν τίποτες περισσότερον.

5 Ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φο-

5 Ἀμὴ ἐγὼ νὰ σᾶς δείξω τί-

βηθῆτε· φοβήθητε τὸν μετὰ
τὸ ἀποκτεῖναι, ἐξουσίαν ἔχον-
τα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν·
ναὶ λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβή-
θητε.
6 Οὐχὶ πέντε στρουθία πω-
λεῖται ἀσσαρίων δύο, καὶ ἓν
ἐξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησ-
μένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;
7 Ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς
κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθ-
μηνται· μὴ οὖν φοβεῖσθε·
πολλῶν στρουθίων διαφέρετε.
8 Λέγω δὲ ὑμῖν· Πᾶς ὃς
ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσ-
θεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσει ἐν
αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων
τοῦ Θεοῦ.
9 Ὁ δὲ ἀρνησάμενός με
ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρ-
νηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέ-
λων τοῦ Θεοῦ.
10 Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον
εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου,
ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς
τὸ ἅγιον πνεῦμα βλασφημή-
σαντι οὐκ ἀφεθήσεται.
11 Ὅταν δὲ προσφέρωσιν
ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ
τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας,
μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολο-
γήσησθε, ἢ τί εἴπητε·

ναν νὰ φοβηθῆτε· φοβηθῆτε
ἐκεῖνον ὁποῦ ἀφόντις σκοτώσει,
ἔχει ἐξουσίαν νὰ βάλλῃ εἰς τὴν
γεέναν· ναὶ βέβαια σᾶς λέγω,
τοῦτον φοβηθῆτε.
6 Δὲν πουλοῦνται πέντε που-
λία δύο φόλλαις, καὶ τὸ ἕνα
ἀπ᾽ αὐτὰ δὲν εἶναι ἀλησμονη-
μένον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.
7 Ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς
κεφαλῆς σας ὅλαις εἶναι με-
τρημέναις· μὴν φοβηθῆτε λοι-
πόν· ἀπὸ πολλὰ πουλία δια-
φέρετε.
8 Καὶ λέγω σας· Ὅτι ὅποιος
μὲ ὁμολογήσει ὀμπροστὰ εἰς
τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου θέλει τὸν ὁμολογή-
σει ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀγγέλους
τοῦ Θεοῦ.
9 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀρ-
νηθῇ ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους, θέλει τὸν ἀρνηθῇ καὶ ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὀμπροστὰ εἰς
τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ.
10 Καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ θέ-
λει εἰπεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου, θέλει τοῦ συγχωρη-
θῇ· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ βλασ-
φημήσει εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον δὲν θέλει συγχωρηθῇ.
11 Καὶ ὅταν σᾶς φέρουσιν
ὀμπροστὰ εἰς ταῖς συναγωγαῖς
καὶ εἰς ταῖς ἀρχαῖς καὶ εἰς
ταῖς ἐξουσίαις, μὴν ἔχετε ἔν-
νοιαν πῶς ἢ τί λογῆς νὰ ἀπο-
κριθῆτε, ἢ τί θέλετε εἰπεῖ·

12 Τὸ γὰρ ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ἃ δεῖ εἰπεῖν.

13 Εἶπε δέ τις αὐτῷ ἐκ τοῦ ὄχλȣ· Διδάσκαλε, εἰπὲ τῷ ἀδελφῷ μȣ μερίσασθαι μετ᾽ ἐμȣ̃ τὴν κληρονομίαν.

14 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπε, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ᾽ ὑμᾶς;

15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτȣ́ς· Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ τῆς πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐστιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ.

16 Εἶπε δὲ παραβολὴν πρὸς αὐτȣ̀ς, λέγων· Ἀνθρώπȣ τινὸς πλȣσίȣ εὐφόρησεν ἡ χώρα.

17 Καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, λέγων· Τί ποιήσω; ὅτι οὐκ ἔχω πȣ̃ συνάξω τȣ̀ς καρπȣ́ς μȣ.

18 Καὶ εἶπε· Τȣ̃το ποιήσω· καθελῶ μȣ τὰς ἀποθήκας, καὶ μείζονας οἰκοδομήσω· καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μȣ καὶ τὰ ἀγαθά μȣ·

19 Καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μȣ· Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύȣ, φάγε, πίε, εὐφραίνȣ.

12 Διατὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα θέλει σᾶς διδάξει εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐκεῖνα ὁπȣ̃ κάμνει χρεία νὰ εἰπῆτε.

13 Καὶ κάποιος ἀπὸ τὸν ὄχλον τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, εἰπὲ τοῦ ἀδελφοῦ μȣ νὰ μοιράσῃ μαζύ μȣ τὴν κληρονομίαν.

14 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς τȣ̃ εἶπεν· Ὦ ἄνθρωπε, καὶ τίς μὲ κατέστησε δικαστὴν ἢ μοιραστὴν εἰς ἐσᾶς;

15 Καὶ λέγει τȣς· Βλέπετε καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν· διατὶ ἀγκαλὰ καὶ περισσεύȣν τινὸς τὰ ὑπάρχοντά τȣ, ἡ ζωή τȣ δὲν εἶναι ἀπ᾽ ἐκεῖνα.

16 Καὶ εἶπέν τȣς μίαν παραβολὴν, λέγωντας· Ἑνὸς ἀνθρώπȣ πλȣσίȣ εὐτύχησαν τὰ χωράφιά τȣ.

17 Καὶ ἐδιαλογίζȣνταν μέσα τȣ, καὶ ἔλεγε· Τί θέλω κάμει; ὁποῦ δὲν ἔχω ποῦ νὰ μαζώξω τοὺς καρπούς μȣ.

18 Καὶ εἶπεν· Ἐτȣ̃το θέλω κάμει· θέλω χαλάσει ταῖς ἀποθήκαις μȣ, καὶ θέλω ταῖς κάμει μεγαλίτεραις· καὶ θέλω μαζώξει ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μȣ καὶ τὰ ἀγαθά μȣ·

19 Καὶ θέλω εἰπεῖ εἰς τὴν ψυχήν μȣ· Ὦ ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ὁπȣ̃ κείτȣνται εἰς πολλȣ̀ς χρόνȣς· ἀναπαύȣ, φάγε, πίε, εὐφραίνȣ.

20 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται;

21 Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.

22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Διὰ τοῦτο ὑμῖν λέγω, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε· μηδὲ τῷ σώματι, τί ἐνδύσησθε.

23 Ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα, τοῦ ἐνδύματος.

24 Κατανοήσατε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν· οἷς οὐκ ἔστι ταμεῖον, οὐδὲ ἀποθήκη, καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσῳ μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν πετεινῶν;

25 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

26 Εἰ οὖν οὔτε ἐλάχιστον δύνασθε, τί περὶ τῶν λοιπῶν μεριμνᾶτε;

27 Κατανοήσατε τὰ κρίνα, πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων.

20 Ἀμὴ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπεν· Ὦ ἄγνωστε ἄνθρωπε, ἐτούτην τὴν νύκτα ζητοῦσι τὴν ψυχήν σου ἀπὸ σένα· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἑτοίμασες, τίνος θέλουσιν εἶσθαι;

21 Ἔτζι γίνεται εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ θησαυρίζει εἰς τοῦ λόγου του, καὶ δὲν πλουτεῖ εἰς τὸν Θεόν.

22 Καὶ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του· Διὰ τοῦτο ἐσᾶς λέγω, μὴν ἐννοιάζεσθε διὰ τὴν ζωήν σας, τὶ νὰ φᾶτε· μηδὲ διὰ τὸ κορμί σας, τὶ νὰ ἐνδυθῆτε.

23 Ἡ ψυχὴ εἶναι περισσότερη ἀπὸ τὸ φαγὶ, καὶ τὸ κορμὶ, ἀπὸ τὸ φόρεμα.

24 Καταλάβετε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐδὲ σπέρνουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν· οἱ ὁποῖοι οὐδὲ κελλάρι ἔχουν, οὐδὲ ἀμπάρι, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς τρέφει· πόσῳ μᾶλλον διαφέρετε ἐσεῖς ἀπὸ τὰ πετεινά;

25 Καὶ ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς φροντίζωντας, ἠμπορεῖ νὰ βάλῃ παραπάνω εἰς τὴν ἡλικίαν του κἂν μίαν πῆχυν;

26 Ἐὰν τὸ λοιπὸν δὲν δύνεσθε διὰ τὸ πολλὰ μικρὸν, τί ἐννοιάζεσθε διὰ τὰ λοιπά;

27 Καταλάβετε τὰ κρίνα, πῶς ἀναθρέφονται· καὶ δὲν κοπιάζουσιν, οὐδὲ νέθουσι· καὶ λέγω σας, οὐδὲ ὁ Σολομὼν μὲ ὅλην του τὴν δόξαν ἐνδύθη ὡσὰν ἕνα ἀπὸ τοῦτα.

28 Εἰ δὲ τὸν χόρτον ἐν τῷ ἀγρῷ σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσι, πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;

29 Καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε τί φάγητε, ἢ τί πίητε· καὶ μὴ μετεωρίζεσθε.

30 Ταῦτα γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑμῶν δὲ ὁ πατὴρ οἶδεν ὅτι χρῄζετε τούτων.

31 Πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

32 Μὴ φοβοῦ, τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν.

33 Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· Ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς διαφθείρει.

34 Ὅπου γὰρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται.

35 Ἔστωσαν ὑμῶν οἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι, καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι·

36 Καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν

28 Καὶ ἀνίσως τὸ χορτάρι ὁποῦ εἶναι σήμερον εἰς τὸ χωράφι, καὶ αὔριον τὸ βάλλουσιν εἰς τὸν φοῦρνον ὁ Θεὸς ἔτζι τὸ ἐνδύνει, πόσῳ μᾶλλον ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;

29 Καὶ ἐσεῖς μὴν γυρεύετε τὶ νὰ φᾶτε, ἢ τὶ νὰ πιῆτε· καὶ μὴν ὑψηλοφρονεῖτε.

30 Διατὶ ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου τὰ ζητοῦσιν· ἀμὴ ὁ πατέρας ὁ ἐδικός σας ἰξεύρει ὅτι τὰ χρειάζεσθεν ἐτοῦτα.

31 Μάλιστα ζητᾶτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐτοῦτα ὅλα θέλουν σᾶς προστεθῇ.

32 Μὴν φοβᾶσαι, ὦ μικρὸν ποίμνιον ὅτι ὁ πατήρ σου ἠθέλησε νὰ σοῦ δώσῃ τὴν βασιλείαν.

33 Πουλήσετε τὰ ὑπάρχοντά σας, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· κάμετε εἰς τοῦ λόγου σας σακκούλια ὁποῦ δὲν παλαιώνουν, θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁποῦ νὰ μὴν λείπει ποτέ· ἐκεῖ ὁποῦ οὐδὲ κλέπτης φθάνει, οὐδὲ σκουλήκι χαλᾷ.

34 Διατὶ ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας.

35 Ἂς εἶναι ἡ μέσαις σας ἐζωσμέναις, καὶ οἱ λύχνοι σας ἂς ἀνάπτουν·

36 Κάμετε καὶ ἐσεῖς ὡσὰν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ὁποῦ ἀναμένουσι τὸν αὐθέντην τους, πότε

γάμων· ἵνα ἐλθόντος καὶ κρούσαντος, εὐθέως ἀνοίξωσιν αὐτῷ.

37 Μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι, οὓς ἐλθὼν ὁ κύριος εὑρήσει γρηγοροῦντας· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι περιζώσεται, καὶ ἀνακλινεῖ αὐτοὺς, καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς.

38 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ φυλακῇ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ φυλακῇ ἔλθῃ, καὶ εὕρῃ οὕτω, μακάριοί εἰσιν οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι.

39 Τοῦτο δὲ γινώσκετε, ὅτι εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἄν, καὶ οὐκ ἂν ἀφῆκε διορυγῆναι τὸν οἶκον αὐτοῦ.

40 Καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

41 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, πρὸς ἡμᾶς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγεις, ἢ καὶ πρὸς πάντας;

42 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον;

43 Μακάριος ὁ δοῦλος

νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τοὺς γάμους· καὶ ὁπόταν ἔλθῃ καὶ κτυπήσῃ νὰ τοῦ ἀνοίξουν παρευθύς.

37 Καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δοῦλοι, τοὺς ὁποίους ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης τους νὰ τοὺς εὕρῃ ξυπνιτούς· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι θέλει περιζωσθῇ, καὶ θέλει τοὺς καθίσει, καὶ θέλει περάσει νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ.

38 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ εἰς τὴν δευτέραν βίγλαν, καὶ εἰς τὴν τρίτην βίγλαν, καὶ τοὺς εὕρῃ ἔτζι, καλότυχοι εἶναι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι.

39 Καὶ τοῦτο ἰξεύρετε, ὅτι ἂν ἴξευρεν ὁ αὐθέντης τοῦ σπητίου ποῖαν ὥραν ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἤθελεν ἀγρυπνήσῃ, καὶ δὲν ἤθελεν ἀφίσῃ νὰ τρυπήσουν τὸ σπῆτί του.

40 Καὶ ἐσεῖς λοιπὸν γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι τὴν ὥραν ὁποῦ δὲν θαῤῥεῖτε, ἔρχεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

41 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπεν· Αὐθέντη, διὰ λόγου μας λέγεις τὴν παραβολὴν ἐτούτην, ἢ καὶ εἰς ὅλους;

42 Καὶ εἶπέν του ὁ Κύριος· Ποῖος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, τὸν ὁποῖον θέλει καταστήσει ὁ Κύριος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, νὰ δίδῃ τοῦ καθενὸς εἰς τὸν καιρὸν τὸ μερτικὸν τῆς τροφῆς του;

43 Καλότυχος εἶναι ὁ

ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως.

44 Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.

45 Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ κύριός μου ἔρχεσθαι· καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι.

46 Ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει· καὶ διχοτομήσει αὐτὸν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀπίστων θήσει.

47 Ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος ὁ γνοὺς τὸ θέλημα τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ, καὶ μὴ ἑτοιμάσας, μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς·

48 Ὁ δὲ μὴ γνοὺς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας· παντὶ δὲ ᾧ ἐδόθη πολὺ, πολὺ ζητηθήσεται παρ᾽ αὐτοῦ· καὶ ᾧ παρέθεντο πολὺ, περισσότερον αἰτήσουσιν αὐτόν.

49 Πῦρ ἦλθον βαλεῖν εἰς τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη;

δοῦλος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης του καὶ τὸν εὕρει νὰ κάμῃ ἔτζι.

44 Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι θέλει τὸν καταστήσει εἰς ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα.

45 Ἀμὴ ἂν εἰπῇ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος μέσα εἰς τὸν λογισμόν του· Ὁ αὐθέντης μου ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ· καὶ ἀρχίσῃ νὰ δέρνῃ τοὺς δουλευτάδες καὶ ταῖς δουλεύτραις, νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ, καὶ νὰ μεθᾷ.

46 Θέλει ἔλθῃ ὁ αὐθέντης τοῦ δούλου ἐκείνου μίαν ἡμέραν ὁποῦ δὲν ἀπαντεχαίνει, καὶ εἰς ὥραν ὁποῦ δὲν γνωρίζει· καὶ θέλει τὸν χωρίσει, καὶ τὸ μέρος του θέλει τὸ βάλλει μὲ τοὺς ἀπίστους.

47 Καὶ ἐκεῖνος ὁ δοῦλος ὁποῦ γνωρίζει τὸ θέλημα τοῦ αὐθεντός του, καὶ δὲν ἑτοίμασε τοῦ λόγου του νὰ τὸ κάμῃ, θέλει δαρθῇ πολλαῖς (ξυλιαῖς·)

48 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τὸ γνωρίζει, καὶ κάμνει πράγματα ὁποῦ, εἶναι ἄξια νὰ δαρθῇ, θέλει δαρθῇ ὀλίγαις· καὶ καθ᾽ ἑνὸς ὁποῦ τοῦ ἐδόθη πολὺ, θέλει ζητηθῇ καὶ πολὺ ἀπὸ λόγου του· καὶ ἐκεινοῦ ὁποῦ ἄφησαν πολὺ, θέλουσι τοῦ ζητήσει περισσότερον.

49 Φωτία ἦλθα νὰ βάλλω εἰς τὴν γῆν, καὶ τί θέλω, ἐπειδὴ ὡραμάν ἄναψε τῶρα;

50 Βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι, καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὗ τελεσθῇ;

51 Δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ; οὐχὶ, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἢ διαμερισμόν·

52 Ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἑνὶ διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ, καὶ δύο ἐπὶ τρισί.

53 Διαμερισθήσεται πατὴρ ἐφ' υἱῷ, καὶ υἱὸς ἐπὶ πατρί· μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ, καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρί· πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς.

54 Ἔλεγε δὲ καὶ τοῖς ὄχλοις· Ὅταν ἴδητε τὴν νεφέλην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ δυσμῶν, εὐθέως λέγετε· Ὄμβρος ἔρχεται· καὶ γίνεται οὕτω.

55 Καὶ ὅταν νότον πνέοντα, λέγετε· Ὅτι καύσων ἔσται· καὶ γίνεται.

56 Ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ οἴδατε δοκιμάζειν· τὸν δὲ καιρὸν τοῦτον πῶς οὐ δοκιμάζετε;

57 Τί δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δίκαιον;

58 Ὡς γὰρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου ἐπ' ἄρχοντα,

50 Καὶ ἔχω βάπτισμα νὰ βαπτισθῶ, καὶ πῶς στενοχωροῦμαι ἕως οὗ νὰ τελειωθῇ;

51 Λογιάζετε ὅτι ἦλθα νὰ δώσω εἰρήνην εἰς τὴν γῆν; ὄχι, σᾶς λέγω, ἀλλὰ χωρισμόν·

52 Διατὶ ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροστὰ θέλουν εἶσθαι πέντε εἰς ἕνα σπῆτι χωρισμένοι· οἱ τρεῖς θέλουν φιλονεικεῖ μὲ τοὺς δύο, καὶ οἱ δύο μὲ τοὺς τρεῖς.

53 Ὁ πατὴρ θέλει χωρισθῇ ἀπὸ τὸν υἱὸν, καὶ ὁ υἱὸς ἀπὸ τὸν πατέρα· ἡ μάνα θέλει χωρίσει ἀπὸ τὴν θυγατέρα, καὶ ἡ θυγατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα· ἡ πενθερὰ ἀπὸ τὴν νύμφην, καὶ ἡ νύμφη ἀπὸ τὴν πενθεράν της.

54 Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς ὄχλους· Ὅταν εἴδητε τὴν νεφέλην ὁποῦ ἀνατέλλει ἀπὸ τὴν δύσιν, παρευθὺς λέγετε· Ὅτι ἔρχεται βροχή· καὶ ἔτζι γίνεται.

55 Καὶ ὅταν εἴδητε ὁποῦ φυσᾷ ὁ νότος, λέγετε· Ὅτι καῦμα θέλει γένει· καὶ ἔτζι γίνεται.

56 Ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἠξεύρετε νὰ δοκιμάζετε· καὶ τὸν καιρὸν ἐτοῦτον πῶς δὲν τὸν δοκιμάζετε;

57 Καὶ διατί ἀπὸ λόγου σας δὲν κρίνετε τὸ δίκαιον;

58 Διατὶ ὅταν ὑπαγένης μὲ τὸν ἀντίδικόν σου εἰς τὸν

ἐν τῇ ὁδῷ δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ· μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βάλλῃ εἰς φυλακήν.

ἄρχοντα, εἰς τὴν στράτα κάμε κάθε λογῆς τρόπον νὰ γλυτώσῃς ἀπ' ἐκεῖνον· μήπως καὶ σὲ ὑπάγῃ εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτὴς σὲ παραδώσῃ εἰς τὰ χέρια ἐκείνου ὁποῦ ζητᾷ τὰ δικαιώματα, καὶ ἐκεῖνος σὲ βάλλῃ εἰς τὴν φυλακήν.

59 Λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς.

59 Λέγω σου, πῶς δὲν θέλεις εὔγει ἀπ' ἐκεῖ, ἕως οὗ νὰ πληρώσῃς τὸ χρέος σου ὅλον, ἕως μίαν φόλλαν.

Κεφ. ιγ'. 13.

Παρῆσαν δέ τινες ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τὸ αἷμα Πιλάτος ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν.

Καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦταν παρὼν καὶ κάποιοι, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς Γαλιλαίους, τῶν ὁποίων Γαλιλαίων τὸ αἷμα ὁ Πιλάτος τὸ ἀνακάτωσε μὲ ταῖς θυσίαις των.

2 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἁμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν;

2 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· Λογιάζετε ὅτι ἐτοῦτοι οἱ Γαλιλαῖοι νὰ ἐγένηκαν ἁμαρτωλώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς Γαλιλαίους, διατὶ ἐπάθασιν τέτοιας λογῆς;

3 Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν· ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε.

3 Ὄχι, σᾶς λέγω· ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς ἂν δὲν μετανοήσετε, ὅλοι ἔτζι θέλετε ἀφανισθῆ.

4 Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ, ἐφ' οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας ἀνθρώπους τοὺς

4 Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ, εἰς τοὺς ὁποίους ἔπεσεν ὁ πύργος εἰς τὸ Σιλωὰμ, καὶ τοὺς ἐσκότωσε, λογιάζετε ὅτι ἐκεῖνοι ἐγίνηκαν ἁμαρτωλώτεροι παρὰ ὅλους τους ἀνθρώπους ὁποῦ

κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσα-
λήμ;
5 Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν· ἀλλ᾽
ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες
ὁμοίως ἀπολεῖσθε.
6 Ἔλεγε δὲ ταύτην τὴν
παραβολήν· Συκῆν εἶχέ τις ἐν
τῷ ἀμπελῶνι αὐτοῦ πεφυ-
τευμένην· καὶ ἦλθε καρπὸν
ζητῶν ἐν αὐτῇ, καὶ οὐχ εὗ-
ρεν.
7 Εἶπε δὲ πρὸς τὸν ἀμπε-
λουργόν· Ἰδοὺ, τρία ἔτη ἔρχο-
μαι ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ συκῇ
ταύτῃ, καὶ οὐχ εὑρίσκω· ἔκκο-
ψον αὐτήν· ἱνατί καὶ τὴν γῆν
καταργεῖ;
8 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς λέγει
αὐτῷ· Κύριε, ἄφες αὐτὴν
καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅπου
σκάψω περὶ αὐτὴν, καὶ βάλω
κοπρίαν·
9 Κἂν μὲν ποιήσῃ καρ-
πόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον
ἐκκόψεις αὐτήν.
10 Ἦν δὲ διδάσκων ἐν μιᾷ τῶν
συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι.
11 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ ἦν πνεῦ-
μα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα
καὶ ὀκτώ· καὶ ἦν συγκύπτουσα,
καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι
εἰς τὸ παντελές.
12 Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς,
προσεφώνησε, καὶ εἶπεν αὐτῇ·
Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθε-
νείας σου.
13 Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς

κάθουνται μέσα εἰς τὴν Ἱερου-
σαλήμ;
5 Ὄχι, σᾶς λέγω· ἀλλὰ
ἐὰν δὲν μετανοήσετε, ὅλοι τέ-
τοιας λογῆς θέλετε ἀφανισθῆ.
6 Καὶ ἔλεγεν ἐτούτην τὴν
παραβολήν· Κάποιος ἄνθρω-
πος εἶχε μίαν συκιὰν εἰς τὸ
ἀμπέλι του φυτεμένην· καὶ
ἐπῆγεν εἰς ἐκείνην νὰ γυρεύῃ
καρπὸν, καὶ δὲν εὑρῆκε.
7 Καὶ εἶπε τοῦ ἀμπελουργοῦ·
Νὰ, τρεῖς χρόνους ἔχω τώρα ὁ-
ποῦ ἔρχομαι καὶ γυρεύω καρπὸν
εἰς τὴν συκιὰν ἐτούτην, καὶ δὲν
εὑρίσκω· κόψε την· διατί ἐμ-
ποδίζει καὶ τὴν γῆν;
8 Καὶ ὁ ἀμπελουργὸς ἀπε-
κρίθη καὶ λέγει του· Αὐθέντη,
ἄφησέ την ἀκόμι καὶ τοῦτον
τὸν χρόνον, ἕως ὁποῦ νὰ σκάψω
τριγύρω, νὰ βάλλω κοπρίαν·
9 Καὶ ἂν κάμῃ καρπὸν
καλά· εἰ δὲ μὴ, τοῦ χρόνου θέ-
λεις τὴν κόψει.
10 Καὶ ἐδίδασκεν εἰς ἕνα
συναγώγι τὰ σάββατα.
11 Καὶ ἐκεῖ ἦτον καὶ μία
γυναῖκα ἡ ὁποῖα εἶχε πνεῦ-
μα ἀσθενείας δεκαοκτὼ χρό-
νους· καὶ ἐκαμπουργίασε, καὶ
δὲν ἠμπόρει καθόλου νὰ ἰσάσῃ
τοῦ λόγου της.
12 Καὶ ὡσὰν τὴν εἶδεν ὁ
Ἰησοῦς, τῆς ἐλάλησε, καὶ τῆς
εἶπεν· Ὦ γύναι, ἐλευθερώσου
ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν σου.
13 Καὶ ἔβαλλεν τὰ χέριά του

χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρ-
θώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

14 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχι-
συνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι
τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ
Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· Ἓξ
ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργά-
ζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχό-
μενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ
ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

15 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ
Κύριος, καὶ εἶπεν· Ὑποκριτὰ,
ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ
λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον
ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγα-
γὼν ποτίζει;

16 Ταύτην δὲ, θυγατέρα
Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ
Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ
ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ
δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ
σαββάτου,

17 Καὶ ταῦτα λέγοντος
αὐτοῦ, κατῃσχύνοντο πάντες οἱ
ἀντικείμενοι αὐτῷ· καὶ πᾶς ὁ
ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς
ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ'
αὐτοῦ.

18 Ἔλεγε δέ· Τίνι ὁμοία
ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ;
καὶ τίνι ὁμοιώσω αὐτήν;

19 Ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σινά-
πεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔβα-
λεν εἰς κῆπον ἑαυτοῦ· καὶ ηὔ-
ξησε, καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον

ἀπάνω της· καὶ παρευθὺς ἰσά-
σθη, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν.

14 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀρχι-
συνάγωγος, ἀδημονῶντας δια-
τὶ τὸ σάββατον ἰάτρευσεν ὁ
Ἰησοῦς, καὶ ἔλεγεν εἰς τὸ πλῆ-
θος· Ἓξ ἡμέραις εἶναι ὁποῦ πρέ-
πει νὰ δουλεύουν οἱ ἄνθρωποι·
εἰς ταύταις λοιπὸν ταῖς ἡμέραις
ἔρχεσθε νὰ ἰατρεύεσθε, καὶ
ὄχι τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

15 Ὁ Κύριος λοιπὸν ἀπε-
κρίθη, καὶ εἶπέν του· Ὑποκριτὰ,
καθένας ἀπὸ σᾶς τὸ σάββα-
τον δὲν λύει τὸ βόδι του ἢ τὸν
γαΐδαρόν του ἀπὸ τὸ παχνί του,
καὶ πάγει καὶ τὸ ποτίζει;

16 Καὶ ἐτούτη ὁποῦ εἶναι θυ-
γατέρα τοῦ Ἀβραὰμ, τὴν ὁποί-
αν ἔδεσεν ὁ Σατανᾶς τῶρα δε-
καοκτὼ χρόνους, δὲν ἔπρεπε νὰ
λυθῇ ἀπὸ τὸ δέσιμον ἐτοῦτο
τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου;

17 Καὶ λέγωντας αὐτὸς ἐτοῦ-
τα τὰ λόγια, ἐντροπιάζουνταν
ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐναντιοῦνταν·
καὶ ὅλος ὁ ὄχλος ἐχάρηκεν εἰς
ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔνδοξα ὁποῦ ἐγί-
νουνταν ἀπ' αὐτόν.

18 Καὶ ἔλεγε· Μὲ τί ὁμοι-
άζει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; καὶ
μὲ τί νὰ τὴν ὁμοιάσω;

19 Ὡμοιάζει τὸ κοκκὶ τοῦ
συναπίου, τὸ ὁποῖον τὸ ἐπῆρεν
ἕνας ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἔσπειρεν
εἰς τὸ περιβόλι του· καὶ αὔξηνε,
καὶ ἔγινεν ὡσὰν δένδρον μεγά-

μέγα, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

20 Καὶ πάλιν εἶπε· Τίνι ὁμοιώσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

21 Ὁμοία ἐστὶ ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

22 Καὶ διεπορεύετο κατὰ πόλεις καὶ κώμας διδάσκων, καὶ πορείαν ποιούμενος εἰς Ἱερουσαλήμ.

23 Εἶπε δέ τις αὐτῷ· Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·

24 Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν, καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν.

25 Ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν, καὶ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι, καὶ κρούειν τὴν θύραν, λέγοντες· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν· καὶ ἀποκριθεὶς ἐρεῖ ὑμῖν· Οὐκ οἶδα ὑμᾶς, πόθεν ἐστέ.

26 Τότε ἄρξεσθε λέγειν· Ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου, καὶ ἐπίομεν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδαξας.

27 Καὶ ἐρεῖ· Λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ· ἀπόστητε

λον, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐφωλίασαν εἰς τὰ κλαδιά του.

20 Καὶ πάλιν εἶπε· Μὲ τί νὰ ὁμοιάσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

21 Ὁμοιάζει προζύμη, τὸ ὁποῖον μία γυναῖκα τὸ ἔκρυψε μέσα εἰς τρία κοιλὰ ἀλεύρι, ἕως ὁποῦ ἐζυμώθη ὅλον.

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπέρνα ἀπὸ μέσα ἀπὸ ταῖς χώραις καὶ ἀπὸ τὰ χωριὰ διδάσκωντας, καὶ πηγένωντας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

23 Καὶ κάποιος τοῦ λέγει· Αὐθέντη, ἂν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ὁποῦ σώζουνται; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν·

24 Ἀγωνίζεσθε νὰ ἐμβῆτε ἀπὸ τὴν στενὴν τὴν θύραν· ὅτι πολλοί, σᾶς λέγω, θέλουν ζητήσει νὰ ἔμβουν, καὶ δὲν θέλουν ἠμπορέσει.

25 Ἀφόντις σηκωθῇ ὁ οἰκοκύρης, καὶ σφαλίσῃ τὴν θύραν, καὶ ἀρχίσετε νὰ στέκεσθε ἔξω, καὶ νὰ κτυπᾶτε τὴν θύραν, νὰ λέγετε· Αὐθέντη, Αὐθέντη, ἄνοιξέ μας· Καὶ ἐκεῖνος θέλει ἀποκριθῇ, νὰ σᾶς εἰπῇ· Δέν σας ἰξεύρω, ἀπὸ ποῦ εἶσθε.

26 Τότε θέλετε ἀρχίσει νὰ λέγετε· Ἐφάγαμεν, καὶ ἐπίαμεν ὀμπροστά σου, καὶ εἰς τὰ πλατώματά μας ἐδίδαξες.

27 Καὶ ἐκεῖνος θέλει εἰπεῖ· Λέγω σας, δὲν σᾶς ἰξεύρω ἀπὸ

ἀπ' ἐμȢ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας.

28 Ἐκεῖ ἔςαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὅταν ὄψησθε Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, καὶ πάντας τȢς προφήτας ἐν τῇ βασιλείᾳ τȢ ΘεȢ, ὑμᾶς δὲ ἐκβαλλομένȢς ἔξω.

29 Καὶ ἥξȢσιν ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν, καὶ ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ νότȢ· καὶ ἀνακλιθήσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τȢ ΘεȢ.

30 Καὶ ἰδȣ̀, εἰσὶν ἔσχαλοι οἳ ἔσονται πρῶτοι, καί εἰσι πρῶτοι οἳ ἔσονται ἔσχατοι.

31 Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθόν τινες Φαρισαῖοι, λέγοντες αὐτῷ· Ἔξελθε, καὶ πορεύȢ ἐντεῦθεν· ὅτι Ἡρώδης θέλει σε ἀποκτεῖναι.

32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντεςεἴπατετῇἀλώπεκιταύτῃ· Ἰδȣ̀, ἐκβάλλω δαιμόνια, καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελειȢ̃μαι.

33 Πλὴν δεῖ με σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῇ ἐχομένῃ πορεύεσθαι· ὅτι οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω ἹερȢσαλήμ.

34 ἹερȢσαλὴμ, ἹερȢσαλὴμ, ἡ ἀποκτείνȢσα τȢ̀ς προφήτας, καὶ λιθοβολȢ̃σα τȢ̀ς ἀπε-

πȢ̃ εἶσθε· παγένετε ἀπὸ μένα ὅλοι οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας.

28 Ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὅταν εἰδῆτε τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ, καὶ ὅλȢς τȢ̀ς προφήτας μέσα εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ ΘεȢ, καὶ ἐσᾶς εὐγαλμένȢς ἔξω.

29 Καὶ θέλȢσιν ἔλθη ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν καὶ ἀπὸ τὴν δύσιν, καὶ ἀπὸ τὸν βοῤῥᾶν καὶ ἀπὸ τὸν νότον· καὶ θέλȢν καθίσει εἰς τὴν βασιλείαν τȢ ΘεȢ.

30 Καὶ νὰ, κάποιοι ὁπȢ̃ εἶναι ὑςερινοὶ καὶ θέλȢν γένει πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι θέλȢν γένει ὑςερινοί.

31 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦλθαν εἰς τὸν ἸησȢ̃ν κάποιοι Φαρισαῖοι, καὶ τȢ ἔλεγαν· Εὔγα, καὶ πάγενε ἀπ' ἐδῶ, ὅτι ὁ Ἡρώδης θέλει νὰ σὲ φονεύσῃ·

32 Καὶ εἶπέν τȢς· Σύρτε καὶ εἰπέτε τῆς ἀλεπȢ̃ς ἐτȢ́της· Νὰ, ὁπȢ̃ εὐγάζω δαιμόνια, καὶ ἰατρεύω σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν τελειώνομαι.

33 Ὅμως πρέπει σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τὴν ἄλλην κάμνει χρεία νὰ πηγένω· ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ χαλασθῇ προφήτης ἔξω ἀπὸ τὴν ἹερȢσαλήμ.

34 Ὦ ἹερȢσαλὴμ, ἹερȢσαλὴμ, ὁπȢ̃ σκοτώνεις τȢ̀ς προφήτας, καὶ λιθοβολᾶς τȢ̀ς ἀπε-

σταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε;

35 Ἰδοὺ, ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. ἀμὴν δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μή με ἴδητε ἕως ἂν ἥξῃ ὅτε εἴπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

σταλμένους εἰς ἐσένα, πόσαις φοραῖς ἠθέλησα νὰ μαζώξω τὰ παιδιά σου, καθὼς ἡ ὄρνιθα μαζώνει τὰ πουλιά της ἀπὸ κάτω εἰς ταῖς πτεροῦγαίς της, καὶ δὲν ἠθελήσετε;

35 Νὰ, τῶρα ὅπου σᾶς ἀφίνεται τὸ σπῆτί σας ἔρημον· καὶ λέγω σας, ὅτι δὲν θέλετε μὲ εἰδῇ πλέον, ἕως ὅπου νὰ, ἔλθῃ καιρὸς, ὅπου νὰ εἰπῆτε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Κεφ. ιδ'. 14.

ΚΑΙ ἐγένετο ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισαίων σαββάτῳ φαγεῖν ἄρτον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτόν.

2 Καὶ ἰδοὺ, ἄνθρωπός τις ἦν ὑδρωπικὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

3 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς νομικοὺς καὶ Φαρισαίους, λέγων· Εἰ ἔξεστι τῷ σαββάτῳ θεραπεύειν;

4 Οἱ δὲ ἡσύχασαν. Καὶ ἐπιλαβόμενος ἰάσατο αὐτὸν, καὶ ἀπέλυσε.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς, εἶπε· Τίνος ὑμῶν ὄνος ἢ βοῦς εἰς φρέαρ ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

ΚΑΙ ὅταν ἐπῆγεν εἰς ἕνα σπῆτι κάποιου ἀπὸ τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισαίων τὸ σάββατον νὰ φάγῃ ψωμὶ, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐπαραφύλαγαν.

2 Καὶ νὰ, καὶ ἕνας ἄνθρωπος ὑδρωπικὸς ὀμπροστά του.

3 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς νομικοὺς καὶ εἰς τοὺς Φαρισαίους, λέγωντας· Ἂν εἶναι ἐξουσία τὸ σάββατον νὰ ἰατρεύῃ τινάς;

4 Καὶ ἐκεῖνοι ἡσύχασαν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς πιάνωντάς τον τὸν ἰάτρευσε, καὶ τὸν ἀπόλυσεν.

5 Καὶ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· Ἂν ἤθελεν πέσῃ τινὸς γαΐδαρος ἢ βόδι εἰς πηγάδι, παρευθὺς δὲν ἤθελε τὸ εὐγάλει τὸ σάββατον;

6 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ ταῦτα.

7 Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολὴν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο, λέγων πρὸς αὐτούς.

8 Ὅταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν· μήποτε ἐντιμότερός σου ᾖ κεκλημένος ὑπ᾽ αὐτοῦ.

9 Καὶ ἐλθὼν ὁ σὲ καὶ αὐτὸν καλέσας, ἐρεῖ σοι· Δὸς τούτῳ τόπον· καὶ τότε ἄρξῃ μετ᾽ αἰσχύνης τὸν ἔσχατον τόπον κατέχειν.

10 Ἀλλ᾽ ὅταν κληθῇς, πορευθεὶς ἀνάπεσον εἰς τὸν ἔσχατον τόπον· ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ κεκληκώς σε, εἴπῃ σοι· Φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον· τότε ἔςαι σοι δόξα ἐνώπιον τῶν συνανακειμένων σοί.

11 Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

12 Ἔλεγε δὲ καὶ τῷ κεκληκότι αὐτόν· Ὅταν ποιῇς ἄριςον ἢ δεῖπνον, μὴ φώνει τοὺς φίλους σου, μηδὲ τοὺς ἀδελφούς σου, μηδὲ τοὺς συγγενεῖς σου, μηδὲ

6 Καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τοῦ ἀποκριθοῦν εἰς ἐτοῦτα.

7 Καὶ εἶπεν καὶ μίαν παραβολὴν εἰς τοὺς καλεσμένους, ἐπειδὴ ἔβλεπε πῶς ἐδιάλεγαν ταῖς πρωτοκαθεδρίαις, λέγοντάς τους·

8 Ὅταν καλεσθῇς ἀπὸ κανένα εἰς τὸν γάμον, μὴν πάγῃς νὰ καθίσῃς εἰς τὸν πρῶτον τόπον· μήπως καὶ εἶναι ἄλλος καλεσμένος τιμιώτερός σου·

9 Καὶ ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάλεσε καὶ ἐσένα καὶ ἐκεῖνον, καὶ θέλει εἰπεῖ· Δὸς ἐτούτου τόπον· καὶ τότε θέλεις ἀρχίσει μὲ ἐντροπὴν νὰ κρατῇς τὸν παρακάτω τόπον.

10 Ἀμὴ ὅταν καλεσθῇς, σύρε κάθισε εἰς τὸν κατώτερον τόπον· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁποῦ σε ἐκάλεσε, καὶ σοῦ εἰπεῖ· Ὦ φίλε, ἀνέβα παραπάνω· τότε θέλει εἶσθαι τιμή σου ὀμπροςὰ εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάθονται μαζύ σου.

11 Ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ ὑψώνει τοῦ λόγου του, θέλει ταπεινωθῇ· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ταπεινώνει τοῦ λόγου του, θέλει ὑψωθῇ.

12 Καὶ ἔλεγεν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἐκάλεσεν· Ὅταν κάμνῃς γεῦμα ἢ δεῖπνον, μὴν καλεῖς τοὺς φίλους σου, μηδὲ τοὺς ἀδελφούς σου, μηδὲ τὴν γενεάν σου,

γείτονας πλουσίους· μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα.

13 Ἀλλ᾽ ὅταν ποιῇς δοχὴν, κάλει πτωχοὺς, ἀναπήρους, χωλοὺς, τυφλούς·

14 Καὶ μακάριος ἔσῃ· ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων.

15 Ἀκούσας δέ τις τῶν συνανακειμένων ταῦτα, εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος ὃς φάγεται ἄρτον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

16 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

17 Καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα.

18 Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν, καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

19 Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά·

μηδὲ τοὺς γειτόνους σου τοὺς πλουσίους· μήπως καὶ αὐτοὶ σὲ ἀντικαλέσουν, καὶ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουσιν.

13 Ἀμὴ ὅταν κάμνῃς κάλεσμα, κάλεσε τοὺς πτωχοὺς, τοὺς βλαμμένους, τοὺς κουτζοὺς, τοὺς τυφλούς·

14 Καὶ θέλεις εἶσαι καλότυχος· διατὶ δὲν ἔχουν νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν· καὶ θέλει σοῦ ἀνταποδοθῇ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν δικαίων.

15 Καὶ ὡσὰν τὰ ἤκουσεν ἕνας ἀπ᾽ ἐκείνους ὁποῦ ἐκάθετον μαζὺ ἐτοῦτα τὰ λόγια, τοῦ εἶπεν· Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ φάγει ψωμὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος ἔκαμε μεγάλον δεῖπνον, καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

17 Καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἔστειλε τὸν δουλευτήν του νὰ εἰπῇ εἰς τοὺς καλεσμένους· Ἐλᾶτε, ὅτι τώρα εἶναι ὅλα ἕτοιμα.

18 Καὶ ἄρχισαν ὅλοι μὲ μίαν γνώμην νὰ παραιτοῦνται. Καὶ ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε· Χωράφι ἀγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ πάγω νὰ τὸ εἰδῶ· παρακαλῶ σε, ἔχε με παραιτημένον.

19 Καὶ ἄλλος εἶπε· Πέντε ζευγάρια βόδια ἀγόρασα, καὶ ὑπάγω νὰ τὰ δοκιμάσω· καὶ

ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

20 Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τȣτο ȣ δύναμαι ἐλθεῖν.

21 Καὶ παραγενόμενος ὁ δȣλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δȣλῳ αὐτοῦ· Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τȣς πτωχȣς καὶ ἀναπήρȣς καὶ χωλȣς καὶ τυφλȣς εἰσάγαγε ὧδε.

22 Καὶ εἶπεν ὁ δȣλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐςί.

23 Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δȣλον· Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδȣς καὶ φραγμȣς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μȣ.

24 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ȣδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μȣ τοῦ δείπνȣ.

25 Συνεπορεύοντο δὲ αὐτῷ ὄχλοι πολλοί· καὶ ςραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτȣς·

26 Εἴ τις ἔρχεται πρός με, καὶ ȣ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τȣς ἀδελφȣς, καὶ τὰς ἀδελφὰς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ȣ δύναταί μȣ μαθητὴς εἶναι.

παρακαλῶ σε, ἔχε με παραιτημένον.

20 Καὶ ἄλλος εἶπεν· Ἐγὼ ἐπανδρεύθηκα, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἔλθω.

21 Καὶ ἐπῆγεν ὁ δȣλευτὴς ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν τοῦ αὐθέντη τȣ ἐκεῖνα. Τότε ἐθυμώθη ὁ οἰκοκύρης ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν τοῦ δȣλȣ τȣ· Εὔγα ἔξω ὀγλίγωρα εἰς τὰ πλατώματα καὶ εἰς ταῖς ῥύμαις τῆς χώρας, καὶ τȣς πτωχȣς καὶ βλαμμένȣς καὶ κȣτζȣς καὶ τυφλȣς φέρε τȣς ἐδῶ.

22 Καὶ εἶπεν ὁ δȣλευτής· Αὐθέντη, ἔγινε καθὼς ὥρισες, καὶ ἀκόμι εἶναι τόπος ἄδειος.

23 Καὶ λέγει ὁ αὐθέντης εἰς τὸν δȣλόν τȣ· Εὔγα ἔξω εἰς ταῖς ςράταις καὶ εἰς τȣς φραγμȣς, καὶ ἀνάγκασέ τȣς νὰ ἔλθȣν μέσα νὰ γεμίσῃ τὸ σπῆτί μȣ.

24 Διατὶ λέγω σας, ὅτι μηδὲ κανένας ἀπὸ τȣς ἄνδρας ἐκείνȣς τȣς καλεσμένȣς θέλει γεματίσει τὸ δεῖπνόν μȣ.

25 Καὶ ὄχλοι πολλοὶ ἐπηγένασιν μαζὺ μὲ τὸν Χριςόν· καὶ ὁ Χριςὸς ἐγύρισε καὶ τȣς εἶπεν·

26 Ἀνίσως καὶ κανένας ἔρχεται εἰς ἐμένα, καὶ δὲν μισεῖ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τȣ, καὶ τὴν γυναῖκά τȣ καὶ τὰ παιδία τȣ, καὶ τȣς ἀδελφȣς τȣ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς τȣ, ἀκόμι καὶ τὴν ζωήν τȣ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μȣ.

27 Καὶ ὅστις οὐ βαστάζει
τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται
ὀπίσω μου, οὐ δύναταί μου
εἶναι μαθητής.
28 Τίς γὰρ ἐξ ὑμῶν,
θέλων πύργον οἰκοδομῆσαι,
οὐχὶ πρῶτον καθίσας ψηφίζει
τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ πρὸς
ἀπαρτισμόν;
29 Ἵνα μήποτε θέντος
αὐτοῦ θεμέλιον, καὶ μὴ ἰσχύον-
τος ἐκτελέσαι, πάντες οἱ θεω-
ροῦντες ἄρξωνται ἐμπαίζειν
αὐτῷ,
30 Λέγοντες· Ὅτι οὗτος ὁ
ἄνθρωπος ἤρξατο οἰκοδομεῖν,
καὶ οὐκ ἴσχυσεν ἐκτελέσαι.
31 Ἢ τίς βασιλεὺς πορευό-
μενος συμβαλεῖν ἑτέρῳ βασι-
λεῖ εἰς πόλεμον, οὐχὶ καθίσας
πρῶτον βουλεύεται εἰ δυνατός
ἐστιν ἐν δέκα χιλιάσιν ἀπαντῆ-
σαι τῷ μετὰ εἴκοσι χιλιάδων
ἐρχομένῳ ἐπ' αὐτόν;
32 Εἰ δὲ μήγε, ἔτι αὐτοῦ
πόῤῥω ὄντος, πρεσβείαν ἀπο-
στείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην.
33 Οὕτως οὖν, πᾶς ἐξ ὑμῶν
ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς
ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν, οὐ δύναταί
μου εἶναι μαθητής.
34 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ
τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι
ἀρτυθήσεται;
35 Οὔτε εἰς γῆν, οὔτε εἰς
κοπρίαν εὔθετόν ἐστιν· ἔξω

27 Καὶ ὅποιος δὲν βαστᾷ
τὸν σταυρόν του, καὶ νὰ ἔρχεται
καταπόδι μου, δὲν ἠμπορεῖ νὰ
εἶναι μαθητής μου.
28 Διατὶ ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς,
θέλωντας νὰ κτίσῃ ἕνα πύργον,
δὲν καθίζει πρῶτον καὶ λογαρι-
άζει τὴν ἔξοδον, ἂν ἔχῃ νὰ τὸν
τελειώσῃ;
29 Μήπως καὶ βάλει
θεμέλιον, καὶ δὲν ἠμπορέσει
νὰ τὸν τελειώσῃ, καὶ ἀρχίσουν
ὅλοι ὅσοι τὸν βλέπουν νὰ τὸν
περιπαίζουν,
30 Λέγοντες· Ὅτι ἐτοῦτος ὁ
ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ κτίζῃ, καὶ
δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ τελειώσῃ.
31 Ἢ ἕνας βασιλεὺς ὁποῦ
πάγει νὰ κτυπηθῇ μὲ ἄλλον
βασιλέα εἰς πόλεμον, δὲν
καθίζει πρῶτον καὶ συμβου-
λεύεται, ἂν ἠμπορῇ μὲ δέκα
χιλιάδες νὰ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνον
ὁποῦ ἔρχεται ἀπάνω του μὲ
εἴκοσι χιλιάδες;
32 Εἰ δὲ μὴ, καὶ δὲν ἠμπορεῖ,
ἀκόμι ὤντας ἐκεῖνος μακρὰ,
στέλλει παρακαλεστάδες, καὶ
παρακαλεῖ (νὰ κάμῃ) εἰρήνην.
33 Ἔτζι λοιπὸν καὶ κάθε
ἕνας ἀπὸ σᾶς, ὁποῦ δὲν ἀποτάσ-
σεται ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα,
δὲν δύνεται νὰ εἶναι μαθητής
μου.
34 Καλὸν τὸ ἅλας· ἀμὴ
ἐὰν τὸ ἅλας γένῃ ἀνάλατον,
μὲ τί νὰ ἁλατισθῇ;
35 Οὐδὲ διὰ τὴν γῆν, οὐδὲ
διὰ τὴν κοπρίαν εἶναι καλόν·

βάλλουσιν αὐτό. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

ἀλλὰ τὸ ῥίχνουσιν ἔξω· Ὅποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

Κεφ. ιέ. 15.

ἮΣΑΝ δὲ ἐγγίζοντες αὐτῷ πάντες οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἀκούειν αὐτοῦ.

2 Καὶ διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς, λέγοντες· Ὅτι οὗτος ἁμαρτωλοὺς προσδέχεται, καὶ συνεσθίει αὐτοῖς.

3 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην, λέγων·

4 Τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐ καταλείπει τὰ ἐννενηκονταεννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλὸς, ἕως εὕρῃ αὐτό;

5 Καὶ εὑρὼν ἐπιτίθησιν ἐπὶ τοὺς ὤμους ἑαυτοῦ χαίρων;

6 Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον, συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας, λέγων αὐτοῖς· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός.

7 Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐννενηκονταεννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρείαν ἔχουσι μετανοίας.

8 Ἢ τίς γυνὴ, δραχμὰς ἔχουσα δέκα, ἐὰν ἀπολέσῃ αχμὴν μίαν, οὐχὶ ἅπτει

ΚΑῚ ὅλοι οἱ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐπάγεναν καὶ ἐσήμωναν, νὰ τοῦ ἀκούσουν.

2 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς ἐγόγγυζαν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἐτοῦτος ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους δέχεται, καὶ τρώγει μαζύ τους.

3 Καὶ εἶπέν τους τὴν παραβολὴν ἐτούτην, λέγωντας·

4 Ποῖος ἀποτ' ἐσᾶς νὰ εἶχεν ἑκατὸν πρόβατα, καὶ νὰ ἤθελε χάσῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, δὲν ἀφίνει τὰ ἐννενήκοντα ἐννέα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ πάγει εἰς τὸ χαμένον, ἕως ὅπου νὰ τὸ εὕρῃ;

5 Καὶ ὡσὰν τὸ εὕρει τὸ βάνει ἀπάνω εἰς τοὺς νώμους του καὶ χαίρεται.

6 Καὶ ὡσὰν ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτί του, κράζει τοὺς φίλους καὶ τοὺς γειτόνους, καὶ λέγει τους· Χαρεῖτε καὶ ἐσεῖς μετ' ἐμένα, ὅτι εὕρηκα τὸ χαμένον μου πρόβατον.

7 Λέγω σας, ὅτι τέτοιας λογῆς χαρὰ θέλει εἶσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ ἕνα ἁμαρτωλὸν ὅπου μετανοεῖ, παρὰ εἰς τοὺς ἐννενήκοντα ἐννέα δικαίους, οἱ ὁποῖοι δὲν χρειάζονται μετάνοιαν.

8 Ἢ καμία γυναῖκα, ὅπου νὰ ἔχῃ δέκα δραχμὰς, ἂν ἤθελε χάσῃ μίαν δραχμὴν, δὲν

λύχνον, καὶ σαροῖ τὴν οἰκίαν, καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς, ἕως ὅτου εὕρῃ;

9 Καὶ εὑροῦσα συγκαλεῖται τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας, λέγουσα· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπώλεσα.

10 Οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι.

11 Εἶπε δέ· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.

12 Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον.

13 Καὶ μετ᾽ οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως.

14 Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην· καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.

15 Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους.

16 Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν

ἀνάπτει λυχνὸν, καὶ σαρώνει τὸ σπῆτι, καὶ γυρεύει ἐπιμελῶς, ἕως ὁποῦ νὰ τὴν εὕρῃ;

9 Καὶ ὡσὰν τὴν εὕρει, κράζει ταῖς φιλενάδες καὶ ταῖς γειτονισσαίς της, καὶ λέγει· Χαρῆτε καὶ ἐσεῖς μετ᾽ ἐμένα, ὅτι εὕρηκα τὴν δραχμὴν ὁποῦ ἔχασα.

10 Τέτοιας λογῆς, σας λέγω, χαρὰ γίνεται ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ διὰ ἕνα ἁμαρτωλὸν ὁποῦ μετανοεῖ.

11 Καὶ εἶπε· Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς.

12 Καὶ εἶπεν ὁ μικρότερος ἀπ᾽ αὐτοὺς εἰς τὸν πατέρα του· Ὦ πάτερ, δός μου τὸ μερτικὸν ὁποῦ μοῦ τυχαίνει τῆς κληρονομίας. Καὶ ἐχώρισέν τους τὸν βίον του.

13 Καὶ εἰς ὀλίγαις ἡμέραις ἐμάζωξεν ὅλα ὁ μικρότερος υἱὸς, καὶ ἐμίσευεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ ἐσκόρπισε τὰ πράγματά του, ζῶντας ἀσώτως.

14 Καὶ ὡσὰν τὰ ἐξοδίασεν αὐτὸς ὅλα, ἔγινε πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν χώραν ἐκείνην· καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ γίνεται ἐνδεής.

15 Καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκόλλησεν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπεμψέ τον εἰς τὰ χωράφιά του, νὰ βόσκῃ τοὺς χοίρους.

16 Καὶ ἐπεθύμα νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ξυλοκέ-

κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι·
καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.
17 Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν,
εἶπε· Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός
μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ
λιμῷ ἀπόλλυμαι;
18 Ἀναστὰς πορεύσομαι
πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ
αὐτῷ· Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν
οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σου.
19 Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος
κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με
ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου.
20 Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς
τὸν πατέρα ἑαυτοῦ. Ἔτι δὲ
αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος,
εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ,
καὶ ἐσπλαγχνίσθη· καὶ δραμὼν
ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον
αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.
21 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός·
Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν
καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι
εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.
22 Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς
τοὺς δούλους αὐτοῦ· Ἐξενέγκατε
τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ
ἐνδύσατε αὐτὸν, καὶ δότε δακ-
τύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ
ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας·
23 Καὶ ἐνέγκαντες τὸν
μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε·
καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν.
24 Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου
νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπο-

ρατα ὁποῦ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι·
καὶ κανένας δὲν τοῦ ἔδιδε.
17 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς
τὸν ἑαυτόν του, εἶπε· Πόσοι
στειχτοὶ τοῦ πατρός μου
περισσεύουσι ψωμὶ, καὶ ἐγὼ
χάνομαι ἀπὸ τὴν πεῖνα;
18 Ἂς σηκωθῶ καὶ ἂς
πάγω εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ
θέλω τοῦ εἰπεῖ· Ὦ πάτερ,
ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ
ἐνώπιόν σου.
19 Καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος
νὰ καλεσθῶ υἱός σου· κάμε με
καὶ ἐμένα ὡσὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς
στειχτούς σου.
20 Καὶ σηκωνόμενος ἦλθεν
εἰς τὸν πατέρα του. Καὶ
ἀκόμι ὄντας μακρὰ, τὸν εἶδεν
ὁ πατήρ του, καὶ τὸν ἐσπλαγ-
χνίσθη· καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν
εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ τὸν
ἐκατεφίλησε.
21 Καὶ λέγει του ὁ υἱός·
Ὦ πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν
οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ
πλέον δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ
καλεσθῶ υἱός σου.
22 Καὶ ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τοὺς
δουλευτάδες του· Εὐγάλετε τὴν
φορεσίαν τὴν πρώτην, καὶ ἐν-
δύσετέ τον, καὶ δότε καὶ δακτυ-
λίδιον εἰς τὸ χέρι του, καὶ ὑπο-
δήματα εἰς τὰ ποδάριά του·
23 Καὶ φέρετε καὶ τὸ μο-
σχάρι τὸ θρεπτὸν καὶ σφά-
ξετε· νὰ φᾶμε, νὰ χαροῦμεν·
24 Ὅτι ἐτοῦτος ὁ υἱός μου
ἦτον νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· καὶ χα-

λωλὼς ἦν, καὶ εὑρέθη. Καὶ
ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.
25 Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ
πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς
ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ,
ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν.
26 Καὶ προσκαλεσάμενος
ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί
εἴη ταῦτα.
27 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι
ὁ ἀδελφός σου ἥκει· καὶ ἔθυσεν
ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν
σιτευτὸν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν
ἀπέλαβεν.
28 Ὠργίσθη δὲ, καὶ οὐκ
ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ
αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐ-
τόν.
29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε
τῷ πατρί. Ἰδοὺ, τοσαῦτα ἔτη
δουλεύω σοι, καὶ οὐδέποτε
ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ
ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον,
ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου
εὐφρανθῶ·
30 Ὅτε δὲ ὁ υἱός σου
οὗτος, ὁ καταφαγών σου τὸν
βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν,
ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν
σιτευτόν.
31 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ·
Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ᾽ ἐμοῦ
εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ, σά
ἐστιν.

μένος, καὶ εὑρέθη. Καὶ ἄρχι-
σαν νὰ εὐφραίνουνται.
25 Καὶ ὁ μεγαλίτερός του
υἱὸς ἦτον εἰς τὸ χωράφι· καὶ
καθὼς ἤρχετο καὶ ἐσήμωσεν
εἰς τὸ σπῆτι, ἄκουσε τραγούδια
καὶ χορούς.
26 Καὶ ἐλάλησεν ἕνα ἀπὸ
τοὺς δουλευτάδες του, καὶ ἐρώτη-
σε τί θέλει νὰ εἶναι αὐτά.
27 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν·
Ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦλθε· καὶ ὁ
πατέρας σου ἔσφαξε τὸ μο-
σχάρι τὸ θρεπτὸν, διατὶ τὸν
ἀπόλαυσε γερρόν.
28 Καὶ ὠργίσθη, καὶ δὲν
ἤθελε νὰ ἔμβῃ μέσα. Ὁ
πατήρ του λοιπὸν εὐγένωντας
ἔξω τὸν ἐπαρακάλει.
29 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη
καὶ εἶπεν τοῦ πατρός του· Νὰ,
τόσους χρόνους ὁποῦ σε δουλεύω,
καὶ οὐδέ ποτέ δὲν ἐπαρήκουσα
τὴν ἐντολήν σου, καὶ ἐμένα
καμίαν φορὰν δὲν μοῦ ἔδωκες
ἕνα κατζίκι, νὰ εὐφρανθῶ καὶ
ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου·
30 Καὶ τῶρα διατὶ ἦλθεν
ὁ υἱός σου ἐτοῦτος, ὁποῦ ἐκα-
τάφαγε τὸν βίον σου μὲ ταῖς
πόρναις, ἔσφαξες τὸ μοσχάρι
τὸ θρεπτὸν διὰ τὴν ἀγάπην
του.
31 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν·
Ὦ παιδί μου, ἐσὺ πάντοτε
μετ᾽ ἐμένα εἶσαι, καὶ ὅλα
τὰ ἐδικά μου, ἐδικά σου
εἶναι.

32 Εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ εὑρέθη.

32 Ἀμὴ ἔπρεπε νὰ χαροῦμεν καὶ νὰ εὐφρανθοῦμεν, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἐτοῦτος ἦτον νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· καὶ χαμένος, καὶ εὑρέθη.

Κεφ. ιϛ'. 16.

Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον· καὶ οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάδες του ὁ Χριστός· Κάποιος ἄνθρωπος πλούσιος εἶχεν ἕνα οἰκονόμον· καὶ διεβάλθη εἰς αὐτὸν, πῶς σκορπίζει τὰ ὑπάρχοντά του.

2 Καὶ φωνήσας αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ· Τί τοῦτο ἀκούω περὶ σοῦ; ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου· οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν.

2 Καὶ φωνάζωντάς τον, τοῦ εἶπε· Τί εἶναι ἐτοῦτα ὁποῦ ἀκούω διὰ λόγου σου; δός μου λογαριασμὸν διὰ τὴν οἰκονομίαν ὁποῦ ἔκαμες· διατὶ δὲν θέλεις ἠμπορέσει πλέον νὰ οἰκονιμᾶς.

3 Εἶπε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ οἰκονόμος· Τί ποιήσω, ὅτι ὁ κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰκονομίαν ἀπ' ἐμοῦ; σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι.

3 Καὶ ὁ οἰκονόμος εἶπε μέσα του· Τί νὰ κάμω, ἐπειδὴ πέρνει ὁ αὐθέντης μου τὴν οἰκονομίαν ἀπὸ τοῦ λόγου μου; νὰ σκάπτω δὲν δύνομαι· νὰ ζητῶ ἐντρέπομαι.

4 Ἔγνων τί ποιήσω, ἵνα ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, δέξωνταί με εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν.

4 Ἰξεύρω τὶ θέλω κάμει, διὰ νὰ μὲ δεχθοῦσι τινὲς εἰς τὰ σπήτιά τους, ὅταν ἀλλαχθῶ ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν.

5 Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα ἕκαστον τῶν χρεωφειλετῶν τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ, ἔλεγε τῷ πρώτῳ· Πόσον ὀφείλεις τῷ κυρίῳ μου;

5 Καὶ προσκαλῶντας κάθε ἕνα ἀπὸ τοὺς χρεωφειλέτας τοῦ αὐθεντός του, εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον· Πόσα χρεωστεῖς τοῦ αὐθεντός μου;

6 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἑκατὸν βάτους ἐλαίου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ κα-

6 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἑκατὸν μέτρα λάδι. Καὶ λέγει του· Ἔπαρε τὴν ἀπόδειξίν σου, καὶ

θίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα.

7 Ἔπειτα ἑτέρῳ εἶπε· Σὺ δὲ πόσον ὀφείλεις; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἑκατὸν κόρους σίτου. Καὶ λέγει αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον ὀγδοήκοντα.

8 Καὶ ἐπῄνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν· ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσι.

9 Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας· ἵνα ὅταν ἐκλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

10 Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ, καὶ ἐν πολλῷ πιστός ἐστι· καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος, καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστιν.

11 Εἰ οὖν ἐν τῷ ἀδίκῳ μαμωνᾷ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ἀληθινὸν τίς ὑμῖν πιστεύσει;

12 Καὶ εἰ ἐν τῷ ἀλλοτρίῳ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ὑμέτερον τίς ὑμῖν δώσει;

13 Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς

κάθισε γλίγωρα καὶ γράψε πενῆντα.

7 Καὶ εἰς τὸν ἄλλον εἶπεν· Καὶ ἐσὺ πόσα χρεωστεῖς; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἑκατὸν κοιλὰ σιτάρι. Καὶ λέγει του· Ἔπαρε τὴν ἀπόδειξίν σου, καὶ γράψε ὀγδοήκοντα.

8 Καὶ ἐπαίνεσεν ὁ αὐθέντης τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρόνιμα ἐπορεύθηκε· διατὶ οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου εἶναι φρονιμώτεροι περισσότερον ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεάν τους.

9 Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· Κάμετε φίλους εἰς τοῦ λόγου σας ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῆς ἀδικίας· καὶ ὁπόταν ἀποθάνετε, θέλουν σᾶς δεχθῆ εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

10 Ἐκεῖνος ὁπου εἶναι ἐμπιστευμένος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ ἐμπιστευμένος εἶναι· καὶ ἐκεῖνος ὁπου εἶναι ἄδικος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ ἄδικος εἶναι.

11 Ἂν λοιπὸν εἰς τὸν ἄδικον πλοῦτον δὲν ἐγενήκετε ἐμπιστευμένοι, ποῖος θέλει σᾶς ἐμπιστευθῆ τὸν ἀληθινόν;

12 Καὶ ἐὰν εἰς τὰ ξένα δὲν ἐγενήκετε ἐμπιστευμένοι, τὸν ἐδικόν σας πλοῦτον τίς θέλει σᾶς τὸν δώσει;

13 Κανένας δουλευτὴς δὲν δύνεται νὰ δουλεύῃ δύο αὐθεντάδες· διατὶ ἢ τὸν ἕνα θέλει μισήσει, καὶ τὸν ἄλλον

ἀνθέξεται, καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ.

14 Ἤκουον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι, φιλάργυροι ὑπάρχοντες· καὶ ἐξεμυκτήριζον αὐτόν.

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων· ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστιν.

16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως Ἰωάννου· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται.

17 Εὐκοπώτερον δὲ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν, ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν.

18 Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμῶν ἑτέραν, μοιχεύει· καὶ πᾶς ὁ ἀπολελυμένην ἀπὸ ἀνδρὸς γαμῶν, μοιχεύει.

19 Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

20 Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο

θέλει ἀγαπήσει· ἢ τὸν ἕνα θέλει διαλέξει, καὶ τὸν ἄλλον θέλει καταφρονέσει· δὲν δύνεσθε νὰ δουλεύετε Θεὸν καὶ πλοῦτον.

14 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἤκουσαν ἐτοῦτα ὅλα, καὶ τὸν ἐγελοῦσαν· διατὶ ἦταν φιλάργυροι.

15 Καὶ λέγει τους· Ἐσεῖς εἶσθε ὁποῦ δικαιώνετε τοῦ λόγου σας ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀμὴ ὁ Θεὸς γνωρίζει ταῖς καρδίαις σας· διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι ὑψηλὸν ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι συγχασία ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως τὸν καιρὸν τοῦ Ἰωάννου ἦταν· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ κάθε ἄνθρωπος εἰς αὐτὴν βιάζεται.

17 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, παρὰ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν νόμον μία ἄκρη.

18 Κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ ἀφήσει τὴν γυναῖκά του, καὶ πανδρευθῇ ἄλλην, εἶναι μοιχός· καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ πανδρεύεται γυναῖκα ἀπολελυμένην ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, μοιχεύει.

19 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος ἦτον πλούσιος, καὶ ἐνδύνετον κόκκινα καὶ βύσσινα φορέματα, καὶ εὐφραίνετον καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

20 Καὶ ἦτον καὶ ἕνας πτωχὸς τὸ ὄνομά του Λάζαρος, ὁ

πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος.

21 Καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ.

22 Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν, καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη.

23 Καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.

24 Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραὰμ ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου· ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

25 Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι.

26 Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις,

ὁποῖος ἦτον ἐῤῥιμμένος ὀμπροστὰ εἰς τὴν θύραν του πληγωμένος.

21 Καὶ ἐπεθύμα νὰ χορτάσῃ ἀπὸ ταῖς ψίχαις ὅπου ἐπέφτασιν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ σκύλοι ἤρχουνταν καὶ ἔγλυφαν ταῖς πληγαῖς του.

22 Καὶ ἦλθε καιρὸς καὶ ἀπέθανεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἐπῆράν τον οἱ ἄγγελοι, καὶ ἐπῆγάν τον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· καὶ ἀπέθανε καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐθάπτη.

23 Καὶ μέσα εἰς τὸν ᾅδην, εὑρισκόμενος εἰς τὰ βάσανα, ἐσήκωσε τὰ μάτιά του, καὶ εἶδε τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρὰ, καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του.

24 Καὶ αὐτὸς ἐφώναξε, καὶ εἶπεν. Ὦ πάτερ Ἀβραὰμ λυπήσου με, καὶ πέμψε τὸν Λάζαρον, νὰ βουτήσῃ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου του εἰς τὸ νερὸ, νὰ δροσίσῃ τὴν γλῶσσάν μου· διατὶ βασανίζομαι μέσα εἰς τὴν φλόγαν ἐτούτην.

25 Καὶ ὁ Ἀβραὰμ τοῦ εἶπεν· Ὦ παιδί μου, ἐνθυμήθησου, ὅτι ἐσὺ ἀπόλαυσες τὰ ἀγαθά σου εἰς τὴν ζωήν σου, καὶ ὁ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· καὶ τώρα ἐτοῦτος παρακαλεῖται, καὶ ἐσὺ λυπᾶσαι.

26 Καὶ ἀπάνω εἰς ὅλα ἐτοῦ-

μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς, μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.

27 Εἶπε δέ· Ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου·

28 Ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφοὺς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.

29 Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἔχουσι Μωσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν.

30 Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχὶ, πάτερ Ἀβραάμ· ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτοὺς, μετανοήσουσιν.

31 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ, πεισθήσονται.

τα, ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς καὶ εἰς ἐμᾶς εἶναι μεγάλον χάσμα, διὰ νὰ μὴν δύνουνται ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλουν περάσουν ἀπ' ἐδῶ εἰς ἐσᾶς, μηδὲ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπ' ἐκεῖ, νὰ περνοῦσιν εἰς ἐμᾶς.

27 Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Παρακαλῶ σε λοιπὸν, ὦ πάτερ, νὰ τὸν πέμψῃς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός μου·

28 Διατὶ ἔχω πέντε ἀδελφοὺς, νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ ἐτοῦτα, διὰ νὰ μὴν ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον ἐτοῦτον τῆς βασάνου.

29 Λέγει του ὁ Ἀβραάμ· Ἔχουσι τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἂς ἀκούσουν αὐτούς.

30 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὄχι, πάτερ Ἀβραάμ· ἀμὴ ἂν πάγῃ κανένας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς εἰς ἐκείνους, θέλουν μετανοήσει.

31 Καὶ ὁ Ἀβραὰμ τοῦ εἶπεν· Ἂν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας δὲν ἀκούουσιν, οὐδὲ ἂν ἀνασταθῇ κανένας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, θέλουν τὸν πιστεύσει.

Κεφ. ιζ'. 17.

ΕΙΠΕ δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· Ἀνένδεκτόν ἐστι μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· οὐαὶ δὲ δι' οὗ ἔρχεται.

2 Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἔῤῥιπται εἰς

ΚΑΙ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του· Ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν ἔλθουν τὰ σκάνδαλα· ἀμὴ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἔρχονται.

2 Καλλίτερόν του εἶναι, νὰ εἶναι μία μυλόπετρα τριγύρω εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ ῥιφθῇ

τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδα-
λίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τού-
των.
3 Προσέχετε ἑαυτοῖς. Ἐὰν
δὲ ἁμάρτῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός
σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ· καὶ ἐὰν
μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ.
4 Καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς
ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σέ, καὶ
ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ
ἐπὶ σε, λέγων· Μετανοῶ·
ἀφήσεις αὐτῷ.
5 Καὶ εἶπον οἱ ἀπόστολοι τῷ
Κυρίῳ· Πρόσθες ἡμῖν πίστιν.
6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Εἰ
εἴχετε πίστιν ὡς κόκκον σινά-
πεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ
ταύτῃ· Ἐκριζώθητι, καὶ φυ-
τεύθητι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ
ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν.

7 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον
ἔχων ἀροτριῶντα, ἢ ποιμαί-
νοντα, ὃς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ
ἀγροῦ ἐρεῖ εὐθέως· Παρελθὼν
ἀνάπεσαι;

8 Ἀλλ' οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ·
Ἑτοίμασον τί δειπνήσω, καὶ
περιζωσάμενος διακόνει μοι,
ἕως φάγω καὶ πίω· καὶ
μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ
πίεσαι σύ;
9 Μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ
ἐκείνῳ ὅτι ἐποίησε τὰ διατα-
χθέντα αὐτῷ; οὐ δοκῶ.
10 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν

εἰς τὴν θάλασσαν, παρὰ νὰ
σκανδαλίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς μι-
κροὺς ἐτούτους.
3 Ἔχετε τὸν νοῦν σας. Καὶ
ἐὰν σφάλλῃ ὁ ἀδελφός σου εἰς
ἐσένα, ἐπιτίμησέ τον· καὶ ἐὰν
μετανοήσῃ, συγχώρεσέ του.
4 Καὶ ἂν σοῦ σφάλλῃ ἑπτὰ
φοραῖς τὴν ἡμέραν, καί εἰς
ταῖς ἑπτὰ νὰ γυρίσῃ εἰς ἐσένα
νὰ εἰπῇ· Μετανοῶ· νὰ τοῦ
συγχωρέσῃς.
5 Καὶ οἱ ἀπόστολοι εἶπαν εἰς
τὸν Κύριον· Αὔξησέ μας πίστιν.
6 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· Ἐὰν
ἔχετε πίστιν ὡσὰν τὸ κοκκὶ
τοῦ συναπίου, ἠθέλετε εἰπῇ εἰς
ἐτούτην τὴν συκαμιναίαν· Ξερι-
ζώσου, καὶ φυτεύσου εἰς τὴν
θάλασσαν· καὶ ἤθελε σᾶς
ὑπακούσῃ.
7 Καὶ ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς ἔχων-
τας δοῦλον ὁποῦ νὰ κάμνῃ τὸ
ἀλέτρι, ἢ νὰ βόσκῃ τὰ πρό-
βατα, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλθῃ
μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸ
χωράφι, τοῦ λέγει παρευθύς·
Πέρασε κάθισε;
8 Καὶ δὲν θέλει τοῦ εἰπεῖ·
Ἑτοίμασε τίποτες νὰ δειπνήσω,
καὶ περιζώσου καὶ ὑπηρέτα με,
ἕως ὁποῦ νὰ φάγω· καὶ νὰ πίω·
καὶ ὕστερον θέλεις φάγει καὶ
θέλεις πιεῖ καὶ ἐσύ;
9 Τάχα εὐχαριστᾷ τὸν δοῦ-
λον ἐκεῖνον, ὅτι ἔκαμεν ἐκεῖνα
ὁποῦ τὸν ἐδιάταξεν; δὲν λογιάζω.
10 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν κά-

ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε· Ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν· ὅτι ὃ ὠφείλομεν ποιῆσαι, πεποιήκαμεν.

11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ αὐτὸς διήρχετο διὰ μέσου Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας.

12 Καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ εἴς τινα κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόῤῥωθεν.

13 Καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνὴν, λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.

14 Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς, ἐκαθαρίσθησαν.

15 Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε, μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν.

16 Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρείτης.

17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;

18 Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος;

μετε ὅλα ἐκεῖνα, ὁποῦ σᾶς ἐδιατάχθηκαν, νὰ λέγετε· Ὅτι ἄχρηστοι δουλευτάδες εἴμεσθεν· ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ ἐχρεωστοῦσαμεν νὰ κάμωμεν, ἐκάμαμεν.

11 Καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπάγενεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐπέρνα διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας καὶ τῆς Γαλιλαίας.

12 Καὶ ἐμβαίνωντας εἰς κάποιαν χώραν, τὸν ἀπάντησαν δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρά.

13 Καὶ εὔγαλαν φωνὴν, καὶ εἶπαν· Ὦ διδάσκαλε Ἰησοῦ, λυπήσου μας.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τοὺς εἶδεν, εἶπεν· Ἄμετε, δείξετε τοῦ λόγου σας εἰς τοὺς ἱερεῖς. Καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπάγεναν ἐκαθαρίσθηκαν.

15 Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὡσὰν εἶδεν πῶς ἰατρεύθη, ἐγύρισεν, (εἰς τὸν Χριστὸν,) μὲ μεγάλαις φωναῖς δοξάζωντας τὸν Θεόν;

16 Καὶ ἔπεσε προύμητα εἰς τὰ ποδαριά του, εὐχαριστῶντάς τον· καὶ αὐτὸς ἦτον Σαμαρείτης.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Δὲν ἐκαθαρίσθηκαν καὶ οἱ δέκα; ἀμὴ οἱ ἐννέα ποῦ εἶναι;

18 Δὲν εὑρέθηκαν νὰ γυρίσουν νὰ δώσουν δόξαν τῷ Θεῷ, παρὰ μοναχὰ ἐτοῦτος ὁ ἀλλοεθνής;

19 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀναϛὰς πορεύϗ· ἡ πίϛις σϗ σέσωκέ σε.

20 Ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεϗ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεϗ μετὰ παρατηρήσεως·

21 Οὐδὲ ἐρϗσιν· Ἰδϗ ὧδε, ἤ, ἰδϗ ἐκεῖ· ἰδϗ γάρ, ἡ βασιλεία τοῦ Θεϗ ἐντὸς ὑμῶν ἐϛιν.

22 Εἶπε δὲ πρὸς τϗς μαθητάς· Ἐλεύσονται ἡμέραι, ὅτε ἐπιθυμήσετε μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱϗ τοῦ ἀνθρώπϗ ἰδεῖν, καὶ οὐκ ὄψεσθε.

23 Καὶ ἐρϗσιν ὑμῖν· Ἰδϗ ὧδε, ἤ, ἰδϗ ἐκεῖ· μὴ ἀπέλθητε, μηδὲ διώξητε.

24 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀϛραπὴ ἡ ἀϛράπτϗσα ἐκ τῆς ὑπ' ϗρανὸν, εἰς τὴν ὑπ' ϗρανὸν λάμπει· ϗτως ἔϛαι καὶ ὁ υἱὸς τϗ ἀνθρώπϗ ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτϗ.

25 Πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.

26 Καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, ϗτως ἔϛαι καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τϗ υἱϗ τϗ ἀνθρώπϗ.

27 Ἤσθιον, ἔπινον, ἐγά-

19 Καὶ λέγει τϗ· Σήκω πάγενε· ἡ πίϛις σϗ σὲ ἔσωσε.

20 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἐρώτησαν· Πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεϗ; Ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τϗς· Δὲν ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεϗ μὲ φύλαξιν·

21 Οὐδὲ θέλϗσιν εἰπεῖ· Νὰ ἐδῶ, ἤ, νὰ ἐκεῖ εἶναι· διατὶ νὰ, ἡ βασιλεία τϗ Θεϗ εἶναι μέσα σας.

22 Καὶ εἰς τϗς μαθητάδες εἶπεν· Θέλϗσιν ἔλθη ἡμέραις, νὰ ἐπιθυμήσετε μίαν ἀπὸ ταῖς ἡμέραις τϗ υἱϗ τϗ ἀνθρώπϗ νὰ εἰδῆτε, καὶ δὲν θέλετε τὴν εἰδῆ.

23 Καὶ θέλϗν σᾶς εἰπεῖ· Νὰ ἐδῶ εἶναι· νὰ ἐκεῖ εἶναι· καὶ ἐσεῖς νὰ μὴν ὑπᾶτε, μηδὲ νὰ τϗς ἀκολϗθήσετε.

24 Διατὶ καθὼς ἡ ἀϛραπὴ ὁπϗ ἀϛράπτει ἀπὸ τὴν μίαν μεραίαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν ϗρανὸν, λάμπει ἕως τὴν ἄλλην μεραίαν ἀπὸ κάτω εἰς τὸν ϗρανόν· τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ υἱὸς τϗ ἀνθρώπϗ εἰς τὴν ἡμέραν τϗ.

25 Καὶ πρῶτα κάμνει χρεία νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονεθῇ ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτϗτην.

26 Καὶ καθὼς ἔγινεν εἰς ταῖς ἡμέραις τϗ Νῶε, ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις τϗ υἱϗ τοῦ ἀνθρώπϗ.

27 Ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν,

μουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν· καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας.

28 Ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λώτ· ἤσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ᾠκοδόμουν·

29 Ἧ δὲ ἡμέρᾳ ἐξῆλθε Λὼτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας·

30 Κατὰ ταῦτα ἔσται ᾗ ἡμέρᾳ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται.

31 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὃς ἔσται ἐπὶ τοῦ δώματος, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ, μὴ καταβάτω ἆραι αὐτά· καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὁμοίως μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω.

32 Μνημονεύετε τῆς γυναικὸς Λώτ.

33 Ὃς ἐὰν ζητήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὃς ἐὰν ἀπολέσῃ αὐτὴν, ζωογονήσει αὐτήν.

34 Λέγω ὑμῖν, ταύτῃ τῇ νυκτὶ ἔσονται δύο ἐπὶ κλίνης μιᾶς· ὁ εἷς παραληφθήσεται, καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται.

35 Δύο ἔσονται ἀλήθουσαι ἐπὶ

ἐπάνδρευαν καὶ ἐπανδρεύονταν, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ ἐμβῆκεν ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν· καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ τοὺς ἐχάλασεν ὅλους,

28 Τέτοιας λογῆς ἀκόμι ὡς καθὼς ἔγινε εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ Λώτ· ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ἀγόραζαν, ἐπουλοῦσαν ἐφύτευαν, ἔκαμναν σπήτια·

29 Καὶ τὴν ἡμέραν ὁποῦ εὐγῆκεν ὁ Λὼτ ἀπὸ τὰ Σόδομα, ἔβρεξε φωτία καὶ θειάφι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ τοὺς ἐχάλασεν ὅλους·

30 Τὰ ὅμοια θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει φανερωθῆ.

31 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅποιος θέλει εἶσθαι ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, καὶ τὰ ἀγγεῖα ὁποῦ ἔχει μέσα εἰς τὸ σπῆτί του, νὰ μὴν κατέβῃ νὰ τὰ πάρῃ· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ χωράφι, ὁμοίως ἂς μὴν γυρίσῃ ὀπίσω.

32 Καὶ ἐνθυμᾶσθε τὴν γυναῖκα τοῦ Λώτ.

33 Ὅποιος ζητήσει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος τὴν χάσει, θέλει τὴν φυλάξει.

34 Λέγω σας, εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα θέλουσιν εἶσθαι δύο εἰς ἕνα κρεββάτι· καὶ ὁ ἕνας θέλει παρθῆ, καὶ ὁ ἄλλος θέλει ἀφεθῆ.

35 Δύο θέλουσιν ἀλέθη εἰς

τὸ αὐτό· ἡ μία παραληφθήσε-
ται, καὶ ἡ ἑτέρα ἀφεθήσεται.
36 Δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ·
ὁ εἷς παραληφθήσεται, καὶ ὁ
ἕτερος ἀφεθήσεται.
37 Καὶ ἀποκριθέντες λέ-
γουσιν αὐτῷ· Ποῦ, Κύριε; Ὁ
δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅπου τὸ
σῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ
ἀετοί.

μίαν μεραίαν· καὶ ἡ μία θέλει
παρθῆ, καὶ ἡ ἄλλη θέλει ἀφεθῆ.
36 Δύο θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὸ
χωράφι· ὁ ἕνας θέλει παρθῆ,
καὶ ὁ ἄλλος θέλει ἀφεθῆ.
37 Καὶ ἀπεκρίθηκαν καὶ
λέγουν του· Ποῦ, Κύριε; Καὶ ὁ
Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ὅπου εἶναι τὸ
πτῶμα, ἐκεῖ θέλουν μαζωχθῆ
καὶ οἱ ἀετοί.

Κεφ. ιη΄. 18.

ΕΛΕΓΕ δὲ καὶ παραβολὴν
αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάν-
τοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ
ἐκκακεῖν·
2 Λέγων· Κριτής τις ἦν ἔν
τινι πόλει τὸν Θεὸν μὴ φο-
βούμενος, καὶ ἄνθρωπον μὴ
ἐντρεπόμενος·
3 Χήρα δέ τις ἦν ἐν τῇ
πόλει ἐκείνῃ· καὶ ἤρχετο πρὸς
αὐτὸν, λέγουσα· Ἐκδίκησόν με
ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου.
4 Καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ
χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν
ἐν ἑαυτῷ· Εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ
φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον οὐκ
ἐντρέπομαι.
5 Διάγε τὸ παρέχειν μοι
κόπον τὴν χήραν ταύτην, ἐκ-
δικήσω αὐτήν· ἵνα μὴ εἰς τέ-
λος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με.
6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Ἀκού-
σατε τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας
λέγει·
7 Ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει

ΚΑΙ ἔλεγέν τους καὶ παρα-
βολὴν, πῶς πρέπει πάντα
νὰ προσεύχουνται, καὶ νὰ μὴν
ὀκνοῦσι.
2 Λέγωντας· Ἦταν ἕνας
κριτὴς εἰς μίαν χώραν, καὶ
μηδὲ τὸν Θεὸν ἐφοβοῦνταν, μη-
δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐντρέπουνταν.
3 Ἦτον καὶ μία χήρα εἰς
τὴν πόλιν ἐκείνην· καὶ ἤρχουνταν
εἰς τοῦτον τὸν κριτὴν, καὶ
ἔλεγεν· Αὐθέντη, ἐκδίκεσέ με
ἀπὸ τὸν ἐναντίον μου.
4 Καὶ δὲν ἠθέλησεν εἰς μερι-
κὸν καιρόν· ὕστερα εἶπεν μέσα
του· Ἀγκαλὰ καὶ τὸν Θεὸν δὲν
φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον δὲν
ἐντρέπομαι·
5 Ὅμως διατὶ νὰ μὲ πειρά-
ζῃ ἡ χήρα ἐτοῦτη, ἂς τὴν ξεκ-
δικήσω· διὰ νὰ μὴν ἔρχεται
ἕως τὸ τέλος καὶ μὲ θλίβῃ.
6 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· Ἀκού-
σετε τί λέγει ὁ κριτὴς τῆς
ἀδικίας·
7 Καὶ ὁ Θεὸς, πῶς νὰ μὴν

τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς;

8 Λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει· πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὑρήσει τὴν πίϛιν ἐπὶ τῆς γῆς;

9 Εἶπε δὲ καὶ πρός τινας τοὺς πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιποὺς, τὴν παραβολὴν ταύτην·

10 Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἷς Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

11 Ὁ Φαρισαῖος ϛαθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· Ὁ Θεὸς, εὐχαριϛῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης.

12 Νηϛεύω δὶς τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

13 Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἑϛὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι· ἀλλ' ἔτυπτεν εἰς τὸ ϛῆθος αὐτοῦ, λέγων· Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

14 Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐ-

κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν διαλεγμένων του ὁποῦ βοοῦν εἰς αὐτὸν ἡμέρα καὶ νύκτα, καὶ ὁποῦ μακροθυμεῖ εἰς αὐτούς;

8 Λέγω σας ὅτι θέλει κάμει τὴν ἐκδίκησσιν αὐτῶν γλίγωρα· ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὡσὰν ἔλθῃ, τάχα θέλει εὕρει τὴν πίϛιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν;

9 Καὶ εἶπεν καὶ εἰς κάποιους, ὁποῦ ἐπίϛευαν εἰς τοῦ λόγου τους πῶς εἶναι δίκαιοι, καὶ ἐκαταφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους, ἐτούτην τὴν παραβολήν·

10 Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν εἰς τὸ ἱερὸν νὰ προσευχηθοῦσιν· ὁ ἕνας Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἄλλος κουμερκιάρης.

11 Ὁ Φαρισαῖος ἔϛωντας νὰ ϛαθῇ εἰς τοὺς λόγους του ἐπροσεύχετον ἐτοῦτα τὰ λόγια· Ὦ Θεὲ, εὐχαριϛῶ σε, διατὶ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὡσὰν οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ὁποῦ εἶναι ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ, ἢ καὶ ὡσὰν ἐτοῦτος ὁ κουμερκιάρης.

12 Νηϛεύω δύο φοραῖς τὴν ἑβδομάδα, ἀποδεκατίζω ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔχω.

13 Καὶ ὁ κουμερκιάρης ἐϛέκετον ἀπὸ μακρὰ, καὶ δὲν ἤθελεν οὐδὲ τὰ μάτιά του νὰ τὰ σηκώσῃ εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ ἐκτύπα τὸ ϛῆθός του, καὶ ἔλεγεν· Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

14 Λέγω σας· ἐτοῦτος ἐκατέβη δεδικαιωμένος εἰς τὸ σπῆ-

τοῦ, ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ
ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσε-
ται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν,
ὑψωθήσεται.

15 Προσέφερον δὲ αὐτῷ καὶ
τὰ βρέφη, ἵνα αὐτῶν ἅπτηται·
ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ ἐπετί-
μησαν αὐτοῖς.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλε-
σάμενος αὐτὰ, εἶπεν· Ἄφετε
τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός
με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά·
τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασι-
λεία τοῦ Θεοῦ.
17 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς
ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ
εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.
18 Καὶ ἐπηρώτησέ τις αὐ-
τὸν ἄρχων, λέγων· Διδάσκαλε
ἀγαθὲ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώ-
νιον κληρονομήσω;

19 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς
ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

20 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ
μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς· Μὴ
κλέψῃς· Μὴ ψευδομαρτυρή-
σῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου
καὶ τὴν μητέρα σου.
21 Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα
πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότη-
τός μου.
22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰη-

τί του, παρὰ ἐκεῖνος· διατὶ
κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ ὑψώνε-
ται, θέλει ταπεινωθῇ· καὶ
ὅποιος ταπεινώνει τοῦ λόγου
του, θέλει ὑψωθῇ.
15 Καὶ ἔφεράν του καὶ τὰ
μικρὰ παιδία, νὰ τὰ πιάσῃ·
καὶ οἱ μαθητάδες του ὡσὰν
εἶδάν τους ὠνείδισαν ἐκείνους
ὁποῦ τὰ ἔφεραν.
16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰ ἐπροσ-
κάλεσε, καὶ εἶπεν· Ἀφῆτε τὰ
παιδία νὰ ἔρχωνται εἰς ἐμένα,
καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε· διατὶ
τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία
τοῦ Θεοῦ.
17 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι
ὅποιος δὲν δεχθῇ τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ ὡσὰν παιδὶ, δὲν θέλει
ἔμβει εἰς αὐτήν.
18 Καὶ κάποιος ἄρχων-
τας τὸν ἐρώτησε, καὶ εἶπεν·
Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί νὰ
κάμω νὰ κληρονομήσω τὴν
ζωὴν τὴν αἰώνιον;
19 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν·
Τί με λέγεις ἀγαθόν; κανένας
δὲν εἶναι ἀγαθὸς, παρὰ ἕνας,
ὁ Θεός.
20 Ταῖς παραγγελίαις ταῖς
ἠξεύρεις· Μὴν μοιχεύσῃς· Μὴν
φονεύσῃς· Μὴν κλέψῃς· Μὴν
ψευδομαρτυρήσῃς· Τίμα τὸν
πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.
21 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν·
Ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα
ἀπὸ τὴν νεότητά μου.
22 Καὶ ἀκούωντάς τα ὁ Ἰη-

σοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἕν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

23 Ὁ δὲ, ἀκούσας ταῦτα, περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

24 Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον, εἶπε· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

26 Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

27 Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

28 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

29 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ γονεῖς, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

30 Ὃς οὐ μὴ ἀπολάβῃ πολλαπλασίονα ἐν τῷ καιρῷ τού-

σοῦς, τοῦ εἶπεν· Ἀκόμι ἕνα σοῦ λείπει· ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔχῃς πούλησέ τα, καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ θέλεις ἀποκτήσει θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολούθα μου.

23 Καὶ ἐκεῖνος, ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἐλυπήθη πολλά· διατὶ ἦτον πολλὰ πλούσιος.

24 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸν εἶδεν πῶς ἐλυπήθη πολλὰ, εἶπεν· Πῶς ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν τὰ χρήματα, δύσκολα θέλουν ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ ἡ κάμηλος ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ ἄκουσαν, εἶπαν· Καὶ τίς δύνεται νὰ σωθῇ;

27 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀδύνατα σημὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ σημὰ εἰς τὸν Θεόν.

28 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Νὰ, ἐμεῖς ὁποῦ ἀφήκαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολουθήσαμεν.

29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν εἶναι κανένας ὁ ὁποῖος ἄφηκε σπῆτι, ἢ γονεῖς, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ,

30 Ὁποῦ νὰ μὴν τὰ ἀπολαύσῃ πολλαπλάσια εἰς τὸν

τῷ, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

31 Παραλαβὼν δὲ τοὺς δώδεκα, εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ τελεσθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν, τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου.

32 Παραδοθήσεται γὰρ τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαιχθήσεται, καὶ ὑβρισθήσεται, καὶ ἐμπτυσθήσεται·

33 Καὶ μαστιγώσαντες ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται.

34 Καὶ αὐτοὶ οὐδὲν τούτων συνῆκαν· καὶ ἦν τὸ ῥῆμα τοῦτο κεκρυμμένον ἀπ᾽ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὰ λεγόμενα.

35 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν εἰς Ἱεριχὼ, τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

36 Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο.

37 Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.

38 Καὶ ἐβόησε, λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

39 Καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον

καιρὸν ἐτοῦτον, καὶ εἰς τὸν ἐρχόμενον αἰῶνα ζωὴν αἰώνιον.

31 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πέρνωντας τοὺς δώδεκα μαθητάδες, τοὺς εἶπε· Νὰ, ὁποῦ ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ θέλουν τελειωθῇ ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τοὺς προφήτας, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

32 Διατὶ θέλει παραδοθῇ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλει ἐμπαιχθῇ, καὶ θέλει ὑβρισθῇ, καὶ θέλει πτυσθῇ·

33 Καὶ ὡσὰν τὸν δείρουν θέλουν τὸν σκοτώσει· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀνασταθῇ.

34 Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγροίκησαν τίποτες ἀπὸ τοῦτα· καὶ ἐτοῦτος ὁ λόγος ἦτον κρυμμένος ἀπ᾽ αὐτοὺς, καὶ δὲν ἐγνώριζαν ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλέγουνταν.

35 Καὶ ὅταν ἐσήμωνεν εἰς τὴν Ἱεριχὼ, ἐκάθουνταν ἕνας τυφλὸς εἰς τὴν στράτα καὶ ἐζῆτα.

36 Καὶ ὡσὰν ἄκουσεν ὁποῦ ἐπέρναν τὸ πλῆθος, ἐρώτησε τί εἶναι ἐτοῦτο;

37 Καὶ εἶπάν του, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος περνᾷ.

38 Καὶ ἐβόησε, καὶ εἶπε· Ὦ Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπήσου με.

39 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπάγεναν ὀμπροστὰ, τὸν ἀποπέρνασιν διὰ νὰ σιωπήσῃ· καὶ αὐτὸς πολ-

ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

40 Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν· ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν,

41 Λέγων· Τί σοι θέλεις ποιήσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω.

42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

43 Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

λὰ περισσότερον ἔκραζεν· Υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

40 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη καὶ ἐπρόσταξε νὰ τοῦ τὸν φέρουν· καὶ ὡσὰν ἐσήμωσεν αὐτὸς, τὸν ἐρώτησε,

41 Καὶ εἶπε· Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Αὐθέντη, νὰ εἰδῶ.

42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ἰδές· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε.

43 Καὶ παρευθὺς εἶδε, καὶ τοῦ ἀκολούθησε δοξάζοντας τὸν Θεόν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὡσὰν τὸ εἶδαν, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Κεφ. ιθ΄. 19.

ΚΑῚ εἰσελθὼν διήρχετο τὴν Ἱεριχώ.

2 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος· καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος.

3 Καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι· καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.

4 Καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν, ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν· ὅτι δι᾽ ἐκείνης ἤμελλε διέρχεσθαι.

5 Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον,

ΚΑΊ ὡσὰν ἐμβῆκεν μέσα ἐπέρναν ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Ἱεριχώ.

2 Καὶ νὰ, καὶ ἕνας ἄνθρωπος ὁποῦ τὸν ἔκραζαν τὸ ὄνομά του Ζακχαῖον· καὶ ἐτοῦτος ἦτον πρῶτος κουμερκιάρης, καὶ πλούσιος.

3 Καὶ ἐζήτα νὰ εἰδῇ τὸν Ἰησοῦν ποῖος εἶναι· καὶ δὲν ἐδύνετον ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὅτι ἦτον κοντὸς εἰς τὸ κορμί.

4 Καὶ ἔτρεξεν ὀμπροστὰ, καὶ ἀνέβη ἀπάνω εἰς μίαν συκομορέαν, διὰ νὰ τὸν εἰδῇ· ὅτι ἀπὸ ἐκείνην τὴν στράταν ἤμελλε νὰ περάσῃ.

5 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς

ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτὸν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.
6 Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων.

7 Καὶ ἰδόντες ἅπαντες διεγόγγυζον, λέγοντες· Ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.
8 Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· Ἰδοὺ, τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς· καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.

9 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν·
10 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.
11 Ἀκουόντων δὲ αὐτῶν ταῦτα, προσθεὶς εἶπε παραβολὴν, διὰ τὸ ἐγγὺς αὐτὸν εἶναι Ἱερουσαλὴμ, καὶ δοκεῖν αὐτοὺς ὅτι παραχρῆμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι.
12 Εἶπεν οὖν· Ἄνθρωπός τις εὐγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν, λαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν, καὶ ὑποστρέψαι.

13 Καλέσας δὲ δέκα δούλους

εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀτένισε καὶ εἶδέν τον, καὶ εἶπεν· Ζακχαῖε, κατέβα ὀγλίγωρα· διατὶ σήμερον κάμνει χρεία νὰ μείνω εἰς τὸ σπῆτί σου.
6 Καὶ ἐσπούδασε καὶ ἐκατέβη, καὶ τὸν ἐδέχθηκε χαρούμενος.
7 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν ὅλοι ἐγόγγυζαν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι εἰς ἄνθρωπον ἁμαρτωλὸν ἐπῆγε νὰ κονέψῃ.
8 Καὶ ὁ Ζακχαῖος ἐστάθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Κύριον· Νὰ, Αὐθέντη, τὰ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων μου δίδω εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ ἂν ἐσυκοφάντησα τινὸς τίποτες, τὸ δίδω ὀπίσω τετράδιπλον.
9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ὅτι σήμερον ἔγινε σωτηρία εἰς τὸ σπῆτι ἐτοῦτο, εἰς ὅσον εἶναι καὶ ἐτοῦτος υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ·
10 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ χαμένον.
11 Καὶ ἀκούοντες ἐκεῖνοι ἐτοῦτα, ἐπρόσθεσε καὶ εἶπε μίαν παραβολὴν, μὲ τὸ νὰ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ λογιάζουν, ὅτι παρευθὺς μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἀναφανῇ.
12 Λοιπὸν εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος εὐγενὴς ἐπῆγεν εἰς χώραν μακρὰν, νὰ πάρῃ διὰ λόγου του βασιλείαν, καὶ νὰ γυρίσῃ.
13 Καὶ ἔκραξε δέκα του δου-

ἑαυτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πραγματεύσασθε ἕως ἔρχομαι.

14 Οἱ δὲ πολῖται αὐτοῦ ἐμίσουν αὐτὸν, καὶ ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτοῦ, λέγοντες· Οὐ θέλομεν τοῦτον βασιλεῦσαι ἐφ᾽ ἡμᾶς.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν λαβόντα τὴν βασιλείαν, καὶ εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους τούτους, οἷς ἔδωκε τὸ ἀργύριον· ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο.

16 Παρεγένετο δὲ ὁ πρῶτος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς.

17 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εὖ ἀγαθὲ δοῦλε· ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἴσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων.

18 Καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ σου ἐποίησε πέντε μνᾶς.

19 Εἶπε δὲ καὶ τούτῳ· Καὶ σὺ γίνου ἐπάνω πέντε πόλεων.

20 Καὶ ἕτερος ἦλθε, λέγων· Κύριε, ἰδοὺ, ἡ μνᾶ σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ.

21 Ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· αἴρεις ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ οὐκ ἔσπειρας.

λευτάδες, καὶ τοὺς ἔδωκε δέκα μνᾶς, καὶ τοὺς εἶπε· Νὰ πραγματεύεσθε ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθω.

14 Καὶ οἱ πολίταις του τὸν ἐμισοῦσαν, καὶ ἔστειλαν πρέσβεις ἀποπίσω του, καὶ ἔλεγαν· Δὲν τὸν θέλομεν νὰ βασιλεύσῃ εἰς ἐμᾶς.

15 Καὶ ὅταν ἐγύρισε καὶ ἐπῆρε τὴν βασιλείαν, εἶπε νὰ τοῦ λαλήσουν τοὺς δουλευτάδες ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε τὸ ἀσῆμι του· διὰ νὰ μάθῃ τὶ ἐκέρδεσεν κάθε ἕνας εἰς τὴν πραγματείαν του.

16 Καὶ ἦλθεν ὁ πρῶτος, καὶ εἶπεν· Αὐθέντη, ἡ μία σου μνᾶ ἔκαμε παραπάνω δέκα μνᾶς.

17 Καὶ λέγει του· Ὑγιάσου, δοῦλε ἀγαθέ· ἐπειδὴ εἰς τὸ ὀλίγον ἔγινες ἐμπιστευμένος, ἔχε ἐξουσίαν ἀπάνω εἰς δέκα πόλεις.

18 Καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος, καὶ εἶπεν· Αὐθέντη, ἡ μνᾶ σου ἔκαμεν ἄλλαις πέντε μνᾶς.

19 Καὶ εἶπεν καὶ εἰς ἐτοῦτον· Καὶ σὺ νὰ γένῃς ἐξουσιαστὴς ἀπάνω εἰς πέντε πόλεις.

20 Καὶ ὁ ἄλλος ἦλθε, καὶ εἶπεν· Αὐθέντη, νὰ, ἡ μνᾶ σου, ὁποῦ τὴν εἶχα βαλμένην εἰς τὸ μανδύλιον.

21 Διατὶ σὲ ἐφοβούμουν, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος αὐστηρός· σηκώνεις ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἔβαλες, καὶ θερίζεις ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἔσπειρες.

22 Λέγει δὲ αὐτῷ· Ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ δοῦλε· ᾔδεις ὅτι ἐγὼ ἄνθρωπος αὐστηρός εἰμι, αἴρων ὃ οὐκ ἔθηκα, καὶ θερίζων ὃ οὐκ ἔσπειρα.

23 Καὶ διατί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν ἔπραξα αὐτό;

24 Καὶ τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν· Ἄρατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν μνᾶν, καὶ δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς ἔχοντι.

25 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς·

26 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

27 Πλὴν τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτοὺς, ἀγάγετε ὧδε, καὶ κατασφάξατε ἔμπροσθέν μου.

28 Καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἐπορεύετο ἔμπροσθεν, ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα.

29 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤγγισεν εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν, πρὸς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἐλαιῶν, ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,

22 Καὶ λέγει του ὁ αὐθέντης του· Ἀπὸ τὸ στόμα σου θέλω σε κρίνει, πονηρὲ δοῦλε· ἤξευρες ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος αὐστηρὸς, σηκώνω ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἔβαλα, καὶ θερίζω ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἔσπειρα.

23 Καὶ διατὶ δὲν ἔδωκες τὸ ἀργύριόν μου εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ὡσὰν ἤρχουμουν ἤθελα τὸ πάρῃ μὲ τὸν κάματον;

24 Καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ, εἶπεν· Ἐπάρετε ἀπ' αὐτὸν τὴν μνᾶν, καὶ δότε την ἐκείνου ὁποῦ ἔχει τὰς δέκα μνᾶς.

25 Καὶ λέγουν του· Αὐθέντη, ἔχει δέκα μνᾶς·

26 Διατὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, κάθε ἕνας ὁποῦ ἔχει, θέλει τοῦ δοθῇ· καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.

27 Καὶ ἀπέκει τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, ὁποῦ δὲν ἠθέλησαν νὰ βασιλεύσω εἰς αὐτοὺς, φέρετέ μου τους ἐδῶ, καὶ κατασφάξετέ τους ὀμπροστά μου.

28 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα ὁ Ἰησοῦς, ἐπάγενεν ὀμπροστὰ, ἀναβαίνοντας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

29 Καὶ ὡσὰν ἐσήμωσεν εἰς τὴν Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν, εἰς τὸ ὄρος ὁποῦ κράζεται Ἐλαιῶν, ἔστειλε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του.

30 Εἰπών· Ὑπάγετε εἰς τὴν
κατέναντι κώμην· ἐν ᾗ εἰσπο-
ρευόμενοι εὑρήσετε πῶλον δεδε-
μένον, ἐφ᾽ ὃν οὐδεὶς πώποτε
ἀνθρώπων ἐκάθισε· λύσαντες
αὐτὸν ἀγάγετε.

31 Καὶ ἐάν τις ὑμᾶς ἐρωτᾷ·
Διὰ τί λύετε; Οὕτως ἐρεῖτε
αὐτῷ· Ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ
χρείαν ἔχει.
32 Ἀπελθόντες δὲ οἱ ἀπε-
σταλμένοι, εὗρον καθὼς εἶπεν
αὐτοῖς.
33 Λυόντων δὲ αὐτῶν τὸν
πῶλον, εἶπον οἱ κύριοι αὐτοῦ
πρὸς αὐτούς· Τί λύετε τὸν
πῶλον;
34 Οἱ δὲ εἶπον· Ὁ Κύριος
αὐτοῦ χρείαν ἔχει.
35 Καὶ ἤγαγον αὐτὸν πρὸς
τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐπιῤῥίψαντες
ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐπὶ τὸν
πῶλον, ἐπεβίβασαν τὸν Ἰησοῦν.
36 Πορευομένου δὲ αὐτοῦ,
ὑπεστρώννυον τὰ ἱμάτια αὐτῶν
ἐν τῇ ὁδῷ.
37 Ἐγγίζοντος δὲ αὐτοῦ
ἤδη πρὸς τῇ καταβάσει τοῦ
ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἤρξαντο
ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν
χαίροντες αἰνεῖν τὸν Θεὸν φωνῇ
μεγάλῃ περὶ πασῶν ὧν εἶδον
δυνάμεων,
38 Λέγοντες· Εὐλογημέ-
νος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς ἐν

30 Καὶ εἶπεν· Σύρτε εἰς τὸ
χωρίον ὁποῦ εἶναι ἀγνάντια·
καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐμβαίνετε εἰς αὐτὸ
θέλετε εὕρει ἕνα πουλάρι δε-
μένον, εἰς τὸ ὁποῖον κανένας
ἄνθρωπος ἀκόμι δὲν ἐκάθισε·
καὶ λύσετε καὶ φέρετέ μου το.
31 Καὶ ἂν σᾶς ἐρωτήσῃ
κανένας· Διατί τὸ λύετε; Νὰ
τοῦ εἰπῆτε ἔτζι· Ὅτι ὁ Αὐ-
θέντης του τὸ χρειάζεται.
32 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν οἱ
ἀπεσταλμένοι, εὑρῆκαν καθὼς
τοὺς εἶπε.
33 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔλυναν
τὸ πουλάρι, τοὺς εἶπαν οἱ αὐ-
θεντάδες του· Διατί λύνετε τὸ
πουλάρι;
34 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ὅτι
ὁ Αὐθέντης του τὸ χρειάζεται.
35 Καὶ ἤφεραν τὸ πουλάρι
εἰς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἔβαλλαν
ἀπάνω τὰ φορέματά τους, καὶ
ἐκάθισαν τὸν Ἰησοῦν.
36 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπέρνα,
ἐστρώνασιν ἀπὸ κάτω τὰ φορέ-
ματά τους εἰς τὴν στράταν.
37 Καὶ ὡσὰν ἐσήμωσεν ὡρα-
μάν εἰς τὸν κατήφορον τοῦ βουνοῦ
τῶν Ἐλαιῶν, ἄρχισαν ὅλον τὸ
πλῆθος τῶν μαθητῶν καὶ ἐχαί-
ρουνταν, καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεὸν
μὲ μεγάλην φωνὴν διὰ ὅλαις
ταῖς δύναμαις, ὁποῦ εἶδαν.
38 Καὶ ἔλεγαν· Εὐλογη-
μένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς

ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνη ἐν οὐρανῷ, καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις.

39 Καί τινες τῶν Φαρισαίων ἀπὸ τοῦ ὄχλου εἶπον πρὸς αὐτόν· Διδάσκαλε, ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου.

40 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται.

41 Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν τὴν πόλιν, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῇ,

42 Λέγων· Ὅτι εἰ ἔγνως καὶ σύ, καί γε ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου ταύτῃ, τὰ πρὸς εἰρήνην σου· νῦν δὲ ἐκρύβη ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου.

43 Ὅτι ἥξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σε, καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροί σου χάρακά σοι, καὶ περικυκλώσουσί σε, καὶ συνέξουσί σε πάντοθεν·

44 Καὶ ἐδαφιοῦσί σε, καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί· καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοὶ λίθον ἐπὶ λίθῳ· ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνως τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.

45 Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἱερόν, ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀγοράζοντας,

46 Λέγων αὐτοῖς· Γέγραπται· Ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς ἐστιν· ὑμεῖς δὲ

ἐν ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνη ἐν οὐρανῷ καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις.

39 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ εἶπαν· Διδάσκαλε, φοβέρισε τοὺς μαθητάδες σου.

40 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν τους· Λέγω σας, ὅτι ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, ἡ πέτραις θέλουν λαλήσει.

41 Καὶ ὡσὰν ἐσήμωσεν εἶδε τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἔκλαυσε,

42 Λέγοντας· Ὅτι ἂν ἐγνώριζες καὶ ἐσύ, κἂν εἰς τὴν ἡμέραν σου τούτην, τὰ πράγματα ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν εἰρήνην σου· ἀμὴ τώρα ἐκρύφθη ἀπὸ τὰ μάτιά σου·

43 Ὅτι θέλουσι σοῦ ἔλθη ἡμέραις, καὶ οἱ ἐχθροί σου θέλουσι βάλλει τριγύρω σου χαντάκι, καὶ θέλουσι σὲ τριγυρίσει, καὶ θέλουσι σὲ θλίψει ἀπὸ κάθε τόπον·

44 Καὶ θέλουν σὲ ξεπατώσει ἕως τὰ θεμέλια, καὶ τὰ παιδιά σου θέλουν χαλάσει μέσα εἰς ἐσένα· καὶ δὲν θέλουν σοῦ ἀφήσει πέτραν ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν· διατὶ δὲν ἐγνώρισες τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.

45 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ ἱερόν, ἄρχισε νὰ εὐγάνῃ ἔξω ἐκείνους ὁποῦ ἐπουλοῦσαν μέσα καὶ ἀγόραζαν,

46 Λέγοντάς τους· Εἶναι γιγραμμένον, Ὅτι τὸ σπῆτί μου εἶναι σπῆτι προσευχῆς; καὶ ἐσεῖς

αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.

47 Καὶ ἦν διδάσκων τὸ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ· οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζήτουν αὐτὸν ἀπολέσαι, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ·

48 Καὶ οὐχ εὕρισκον τὸ τί ποιήσωσιν· ὁ λαὸς γὰρ ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων.

τὸ ἐκάμετε σπηλαιὰ τῶν κλεπτῶν.

47 Καὶ ἐδίδασκε κάθε ἡμέραν εἰς τὸ ἱερόν· καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐγύρευαν νὰ τὸν χαλάσουν, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ·

48 Καὶ δὲν εὕρισκαν τὸ τί νὰ ἤθελαν τοῦ κάμῃ· διατὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐκρέμετον ἀπ' αὐτὸν νὰ τοῦ ἀκούῃ.

Κεφ. κ'. 20.

ΚΑΙ' ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, διδάσκοντος αὐτοῦ τὸν λαὸν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εὐαγγελιζομένου, ἐπέστησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς σὺν τοῖς πρεσβυτέροις,

2 Καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν, λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, ἢ τίς ἐστιν ὁ δούς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

3 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον· καὶ εἴπατέ μοι·

4 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων;

5 Οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτοὺς, λέγοντες· Ὅτι ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ· Διὰ τί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

6 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν· Ἐξ ἀνθρώπων· πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς· πεπεισμένος

ΚΑΙ' μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, διδάσκωντας τὸν λαὸν εἰς τὸ ἱερὸν καὶ εὐαγγελίζωντας, ἀπροσδοκήτως ἐπῆγαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἡ γραμματεῖς μαζὺ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους,

2 Καὶ εἶπάν του· Εἰπέ μας μὲ ποίαν ἐξουσίαν κάμνεις ἐτοῦτα; ἢ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ σοῦ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην;

3 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν τους· Νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· καὶ εἰπέτε μου·

4 Τὰ βάπτισμα Ἰωάννου ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἦτον, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἐσυλλογίζουνταν μέσα τους, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἂν εἰποῦμεν· Ἀπὸ τὸν οὐρανόν· θέλει εἰπεῖ· Διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιστεύσετε;

6 Ἂν εἰποῦμεν· Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· ὅλος ὁ λαὸς θέλει μᾶς λιθάσει· διατὶ εἶναι καλα-

γάρ ἐςὶν Ἰωάννην προφήτην
εἶναι·
7 Καὶ ἀπεκρίθησαν μὴ
εἰδέναι πόθεν.
8 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς εἶπεν αὐ-
τοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν
ποίᾳ ἐξȣσίᾳ ταῦτα ποιῶ.
9 Ἤρξατο δὲ πρὸς τὸν λαὸν
λέγειν τὴν παραβολὴν ταύτην·
Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμ-
πελῶνα, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν
γεωργοῖς· καὶ ἀπεδήμησε χρό-
νȣς ἱκανȣ́ς.

10 Καὶ ἐν καιρῷ ἀπέςειλε
πρὸς τȣ̀ς γεωργȣ̀ς δȣ̃λον, ἵνα
ἀπὸ τȣ̃ καρπȣ̃ τȣ̃ ἀμπελῶνος
δῶσιν αὐτῷ· οἱ δὲ γεωργοὶ
δείραντες αὐτὸν, ἐξαπέςειλαν
κενόν.
11 Καὶ προσέθετο πέμψαι
ἕτερον δȣ̃λον· οἱ δὲ κἀκεῖνον
δείραντες καὶ ἀτιμάσαντες
ἐξαπέςειλαν κενόν.

12 Καὶ προσέθετο πέμψαι
τρίτον· οἱ δὲ καὶ τȣ̃τον τραυ-
ματίσαντες ἐξέβαλον.

13 Εἶπε δὲ ὁ κύριος τȣ̃ ἀμ-
πελῶνος· Τί ποιήσω; πέμψω
τὸν υἱόν μȣ τὸν ἀγαπητόν· ἴ-
σως τȣ̃τον ἰδόντες ἐντραπήσον-
ται.
14 Ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ γεωρ-
γοὶ, διελογίζοντο πρὸς ἑαυτȣ̀ς,
λέγοντες· Οὗτός ἐςιν ὁ κληρο-

πεισμένος, πῶς ὁ Ἰωάννης νὰ
εἶναι προφήτης.
7 Καὶ ἀπεκρίθηκαν πῶς
δὲν ἰξεύρȣσιν ἀπὸ πȣ̃ εἶναι.
8 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς τȣ̀ς εἶπεν·
Οὐδὲ ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποίαν
ἐξȣσίαν τὰ κάμνω ἐτȣ̃τα.
9 Καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς
τὸν λαὸν ἐτȣ́την τὴν παραβο-
λήν· Ἕνας ἄνθρωπος ἐφύτευ-
σεν ἀμπέλι, καὶ τὸ ἔδωσεν
ἔξω εἰς τȣ̀ς γεωργȣ̀ς νὰ τὸ
ἀμπελȣργȣ̃ν· καὶ ἐδιέβη καὶ
ἔλειψε χρόνȣς μερικȣ́ς.
10 Καὶ εἰς τὸν καιρὸν
ἀπέςειλε δȣλευτὴν εἰς τȣ̀ς
γεωργȣ̀ς, νὰ τȣ̃ δώσȣν ἀπὸ τὸν
καρπὸν τοῦ ἀμπελίȣ· καὶ οἱ
γεωργοὶ τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν
ἔςειλαν εὔκαιρον.
11 Καὶ πάλιν ἀπέςειλαν
ἄλλον δȣ̃λον· καὶ οἱ γεωργοὶ
τὸν ἔδειραν καὶ ἐκεῖνον, καὶ
τὸν ἀτίμασαν καὶ τὸν ἐξαπέ-
ςειλαν εὔκαιρον.
12 Καὶ πάλιν ἔπεμψεν
ἀκόμι καὶ τρίτον· καὶ ἐκεῖνοι
καὶ τȣ̃τον τὸν ἐπλήγωσαν καὶ
τὸν εὔγαλαν ἔξω.
13 Καὶ ὁ αὐθέντης τȣ̃ ἀμπε-
λίȣ εἶπε· Τί νὰ κάμω; ἂς πέμ-
ψω τὸν υἱόν μȣ τὸν ἀγαπη-
μένον· καὶ ἂν τύχῃ ὡσὰν τὸν
εἰδȣ̃σι θέλȣσι τὸν ἐντραπεῖ.
14 Ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ ὡσὰν
τὸν εἶδαν, ἔσυλλογίζȣνταν μέσα
τȣς, καὶ ἔλεγαν· ἐτȣ̃τος εἶναι ὁ

νόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν
αὐτὸν, ἵνα ἡμῶν γένηται ἡ
κληρονομία.
15 Καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν
ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, ἀπέκτει-
ναν. Τί οὖν ποιήσει αὐτοῖς
ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος;
16 Ἐλεύσεται καὶ ἀπο-
λέσει τοὺς γεωργοὺς τούτους, καὶ
δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.
Ἀκούσαντες δὲ εἶπον· Μὴ
γένοιτο.
17 Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐ-
τοῖς, εἶπε· Τί οὖν ἐστι τὸ
γεγραμμένον τοῦτο· Λίθον ὃν
ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες,
οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν
γωνίας;
18 Πᾶς ὁ πεσὼν ἐπ' ἐκεῖνον
τὸν λίθον, συνθλασθήσεται·
ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει
αὐτόν.
19 Καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀρχιε-
ρεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐπι-
βαλεῖν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας
ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ· καὶ ἐφοβή-
θησαν τὸν λαόν· ἔγνωσαν γὰρ
ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παρα-
βολὴν ταύτην εἶπε.
20 Καὶ παρατηρήσαντες
ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑπο-
κρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους
εἶναι· ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ
λόγου, εἰς τὸ παραδοῦναι αὐτὸν

κληρονόμος· ἐλᾶτε, καὶ ἂς τὸν
σκοτώσωμεν, διὰ νὰ γένῃ ἡ
κληρονομία του ἐδική μας.
15 Καὶ εὔγαλάν τον ἔξω
ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, καὶ τὸν
ἐσκότωσαν. Τί θέλει κάμει
λοιπὸν ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελίου
εἰς ἐκείνους τοὺς γεωργούς;
16 Θέλει ἔλθη καὶ θέλει
χαλάσει τοὺς γεωργοὺς ἐτούτους,
καὶ τὸ ἀμπέλι θέλει τὸ δώσει
εἰς ἄλλους. Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν
τὸ ἤκουσαν, εἶπαν· Μὴ γένοιτο.
17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε
καὶ τοὺς εἶδε, καὶ εἶπε· Τί εἶναι
λοιπὸν ἐτοῦτο τὸ γεγραμμένον·
Ὅτι ἡ πέτρα τὴν ὁποίαν ἐκα-
ταφρόνεσαν οἱ κτιστάδες, ἐκείνη
ἔγινε κεφάλι τῆς γωνίας;
18 Καὶ ὅποιος πέσει ἀπά-
νω εἰς αὐτὴν τὴν πέτραν, θέ-
λει συντριφθῇ· καὶ εἰς ὅποιον
πέσει, θέλει τὸν λιχνίσει.
19 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
γραμματεῖς ἠθέλησαν ἐκείνην
τὴν ὥραν νὰ ἁπλώσουν τὰ χέ-
ριά τους ἀπάνω του· ἀμὴ
ἐφοβήθηκαν τὸν λαόν· διατὶ
ἐγνώρισαν, ὅτι διὰ λόγου τους
εἶπεν τὴν παραβολὴν ἐκείνην.
20 Καὶ παραφυλάγοντές
τον ἔστειλαν ἀνθρώπους ἐπιβού-
λους, οἱ ὁποῖοι ἐμεταπλάττουνταν
νὰ εἶναι δίκαιοι· διὰ νὰ πά-
ρουσιν ἀπ' αὐτὸν λόγον, νὰ τὸν
παραδώσουν εἰς τὴν αὐθεντίαν,

τῇ ἀρχῇ καὶ τῇ ἐξϐσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος.
21 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ ϐ λαμβάνεις πρόσωπον, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεϐ διδάσκεις·
22 Ἔξεστιν ἡμῖν Καίσαρι φόρον δοῦναι, ἢ ϐ;
23 Κατανοήσας δὲ αὐτῶν τὴν πανϐργίαν, εἶπε πρὸς αὐτϐς· Τί με πειράζετε;
24 Ἐπιδείξατέ μοι δηνάριον· τίνος ἔχει εἰκόνα καὶ ἐπιγραφήν; Ἀποκριθέντες δὲ εἶπον· Καίσαρος.
25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀπόδοτε τοίνυν τὰ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεϐ τῷ Θεῷ.
26 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλαβέσθαι αὐτοῦ ῥήματος ἐναντίον τοῦ λαϐ· καὶ θαυμάσαντες ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει αὐτοῦ, ἐσίγησαν.
27 Προσελθόντες δέ τινες τῶν Σαδδουκαίων (οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι) ἐπηρώτησαν αὐτὸν,
28 Λέγοντες· Διδάσκαλε, Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν· Ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ ἔχων γυναῖκα, καὶ ϐτος ἄτεκνος ἀποθάνῃ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς

καὶ εἰς τὴν ἐξϐσίαν τοῦ ἡγεμῶνος.
21 Καὶ τὸν ἐρώτησαν, καὶ εἶπαν· Διδάσκαλε, ἰξεύρομεν ὅτι καλὰ λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ δὲν ἀποβλέπεις εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ ἐπ' ἀληθείας τὴν στράταν τοῦ Θεϐ διδάσκεις·
22 Ἠμπορϐμεν ἐμεῖς νὰ δίδωμεν χαράτζι εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι;
23 Καὶ γνωρίζωντας τὴν πανϐργίαν τϐς, τϐς λέγει· Τί με πειράζετε;
24 Δείξετέ μϐ ἕνα δηνάρι· τίνος εἰκόνα ἔχει καὶ ἀπανώγραμμα; Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπαν· Τοῦ Καίσαρος.
25 Καὶ ὁ Ἰησϐς τϐς εἶπεν· Ἀπόδοτε λοιπὸν τὰ πράγματα τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεϐ εἰς τὸν Θεόν.
26 Καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν πιάσϐν εἰς λόγον ὀμπροστὰ εἰς τὸν λαόν· καὶ ἐθαύμασαν εἰς τὴν ἀπόκρισίν τϐ, καὶ ἐσιώπασαν.
27 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τϐς Σαδδϐκαίϐς, ὁπϐ ἐναντιϐνται πῶς νὰ μὴν εἶναι ἀνάστασις, ἐπῆγαν κοντὰ, καὶ τὸν ἐρώτησαν,
28 Καὶ εἶπαν· Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς ἔγραψεν εἰς τὸν νόμον· Ἐὰν ἀποθάνῃ κανενὸς ἀδελφὸς, ὁπϐ νὰ ἔχῃ γυναῖκα, καὶ ἐτοῦτος νὰ ἀποθάνῃ

αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

29 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος, λαβὼν γυναῖκα, ἀπέθανεν ἄτεκνος.

30 Καὶ ἔλαβεν ὁ δεύτερος τὴν γυναῖκα, καὶ οὗτος ἀπέθανεν ἄτεκνος.

31 Καὶ ὁ τρίτος ἔλαβεν αὐτήν· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἑπτά· καὶ οὐ κατέλιπον τέκνα, καὶ ἀπέθανον.

32 Ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

33 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, τίνος αὐτῶν γίνεται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

34 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίσκονται.

35 Οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίσκονται·

36 Οὔτε γὰρ ἀποθανεῖν ἔτι δύνανται· ἰσάγγελοι γάρ εἰσι· καὶ υἱοί εἰσι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως υἱοὶ ὄντες.

37 Ὅτι δὲ ἐγείρονται οἱ νεκροὶ, καὶ Μωσῆς ἐμήνυσεν ἐπὶ τῆς βάτου, ὡς λέγει Κύριον τὸν

ἄτεκνος, νὰ πάρῃ ὁ ἀδελφός του τὴν γυναῖκά του, νὰ ἐξαναστήσῃ σπέρμα εἰς τὸν ἀδελφόν του.

29 Ἑπτὰ λοιπὸν ἦταν ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος ἐπῆρε γυναῖκα, καὶ ἀπέθανεν ἄτεκνος.

30 Καὶ ἐπῆρεν ὁ δεύτερος τὴν γυναῖκα, καὶ ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος ἄτεκνος.

31 Καὶ ἐπῆρέν την ὁ τρίτος· ὁμοίως καὶ οἱ ἑπτά· καὶ δὲν ἄφησαν παιδία, καὶ ἀπέθαναν.

32 Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλους ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

33 Τίνος λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ὅλους εἰς τὴν ἀνάστασιν θέλει εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ τὴν εἶχαν καὶ οἱ ἑπτὰ γυναῖκα.

34 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· Οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου πανδρεύουν καὶ πανδρεύουνται.

35 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁποῦ καταξιωθοῦσι νὰ τύχουν τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, οὔτε πανδρεύουν, οὔτε πανδρεύουνται·

36 Οὔτε ἠμποροῦσι πλέον νὰ ἀποθάνουσι· διατὶ εἶναι ἴσα μὲ τοὺς ἀγγέλους· καὶ εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ υἱοὶ τῆς ἀναστάσεως.

37 Καὶ ὅτι οἱ ἀποθαμμένοι σηκώνονται, καὶ ὁ Μωϋσῆς τὸ ἐσήμανεν εἰς τὴν βάτον, ἐκεῖ

Θεὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὸν Θεὸν
Ἰσαὰκ, καὶ τὸν Θεὸν Ἰακώϐ.

38 Θεὸς δὲ οὐκ ἔςι νεκρῶν,
ἀλλὰ ζώντων· πάντες γὰρ
αὐτῷ ζῶσιν.

39 Ἀποκριθέντες δέ τινες
τῶν γραμματέων εἶπον· Διδά-
σκαλε, καλῶς εἶπας.

40 Οὐκ ἔτι δὲ ἐτόλμων
ἐπερωτᾷν αὐτὸν οὐδέν.

41 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς·
Πῶς λέγουσι τὸν Χριςὸν υἱὸν
Δαβὶδ εἶναι;
42 Καὶ αὐτὸς Δαβὶδ λέγει
ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· Εἶπεν ὁ
Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου
ἐκ δεξιῶν μου,

43 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς
σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

44 Δαβὶδ οὖν Κύριον
αὐτὸν καλεῖ, καὶ πῶς υἱὸς
αὐτοῦ ἐςιν;
45 Ἀκούοντος δὲ παντὸς
τοῦ λαοῦ, εἶπε τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ.
46 Προσέχετε ἀπὸ τῶν
γραμματέων τῶν θελόντων
περιπατεῖν ἐν ςολαῖς, καὶ
φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς
ἀγοραῖς, καὶ πρωτοκαθεδρίας
ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ

ὁποῦ λέγει Κύριον εἶναι τὸν
Θεόν τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ τὸν
Θεὸν τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ τὸν
Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.
38 Καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι
νεκρῶν Θεὸς, ἀλλὰ ἐκεινῶν ὁποῦ
ζοῦσι· διατὶ ὅλοι εἰς αὐτὸν
ζοῦσι.
39 Καὶ ἀπεκρίθηκαν κά-
ποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς
καὶ εἶπαν· Διδάσκαλε, καλῶς
εἶπας.
40 Καὶ πλέον δὲν ἀποκοτοῦ-
σαν νὰ τὸν ἐρωτήσουν τίπο-
τες.
41 Καὶ εἶπεν εἰς ἐκείνους·
Πῶς λέγουσι τὸν Χριςὸν νὰ
εἶναι υἱὸς τοῦ Δαβίδ;
42 Καὶ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ
εἰς τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν
λέγει· Εἶπεν ὁ Αὐθέντης εἰς
τὸν Αὐθέντην μου· Κάθου ἀπὸ
τὴν δεξιάν μου,
43 Ἕως ὁποῦ νὰ βάλλω
τοὺς ἐχθρούς σου ἀπὸ κάτω εἰς
τὰ ποδάριά σου.
44 Ὁ Δαβὶδ τὸ λοιπὸν
τὸν κράζει Αὐθέντην, καὶ πῶς
εἶναι υἱός του;
45 Καὶ ἀκούοντας ὅλος ὁ
λαὸς, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητά-
δες του·
46 Ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ
τοὺς γραμματεῖς ὁποῦ θέλουν
νὰ περιπατοῦσι μὲ ςολαῖς, καὶ
ἀγαποῦν τοὺς χαιρετισμοὺς εἰς
τοὺς φόρους, καὶ ταῖς πρωτοκα-
θεδρίαις εἰς τὰ συναγώγια, καὶ

πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις.

47 Οἳ κατεσθίεσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται· ἔτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

νὰ προκαθέζωνται εἰς τὰ δεῖπνα.

47 Οἱ ὁποῖοι κατατρώγεσι τὰ σπήτια τῶν χηρῶν, καὶ κάμνεν ἀφορμὴν πῶς προσεύχονται μεγάλαις προσευχαῖς· ἐτῆτοι θέλεσι πάρει περισσότερον κρίμα.

Κεφ. κά. 21.

Ἀναβλέψας δὲ εἶδε τὲς βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον πλεσίες.

2 Εἶδε δὲ καί τινα χήραν πενιχρὰν βάλλεσαν ἐκεῖ δύο λεπτά.

3 Καὶ εἶπεν· Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλεν·

4 Ἅπαντες γὰρ ἔτοι ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεῦ· αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὑςερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.

5 Καί τινων λεγόντων περὶ τοῦ ἱερῦ, ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε·

6 Ταῦτα ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς ὀ καταλυθήσεται.

ΚΑῚ ἀτένισεν ὁ Ἰησῦς καὶ εἶδε πλεσίες ὁπῦ ἔϐαλαν τὰ δῶρά τες εἰς τὸ κετίον τῆς ἐλεημοσύνης.

2 Καὶ εἶδε καὶ κάποιαν χήραν πτωχὴν, ἡ ὁποῖα ἔβαλλε δύο φόλλαις.

3 Καὶ εἶπεν· Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ ἐτέτη ἔβαλλε περισσότερον ἀπὸ ὅλες·

4 Διατὶ ὅλοι ἐτῆτοι ἔβαλαν εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεῦ ἀπὸ ἐκεῖνο ὁπῦ τὲς ἐπερίσσευεν· ἀμὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ πτωχικόν της ὅλον της τὸν βίον ὅσον καὶ ἂν εἶχεν τὸν ἔβαλλε.

5 Καὶ διὰ κάποιες ὁπῦ ἔλεγαν διὰ τὸ ἱερὸν, ὅτι εἶναι ςολισμένον μὲ πέτραις ὄμορφαις καὶ μὲ ἀφιερώματα, εἶπεν·

6 Αὐτὰ ὁπῦ βλέπετε, θέλεν ἔλθη ἡμέραις, ὁπῦ νὰ μὴν ἀπομείνῃ πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁπῦ νὰ μὴν χαλασθῇ.

7 Ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, πότε ȣ̃ν ταῦτα ἔϛαι; καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι;

8 Ὁ δὲ εἶπε· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μȣ, λέγοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι· καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε· μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.

9 Ὅταν δὲ ἀκȣ́σητε πολέμȣς καὶ ἀκαταϛασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον· ἀλλ' οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.

10 Τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν.

11 Σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπȣς, καὶ λιμοὶ, καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' ȣ̓ρανȣ̃ μεγάλα ἔϛαι.

12 Πρὸ δὲ τȣ́των ἁπάντων ἐπιβαλȣ̃σιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξȣσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένȣς ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τȣ̃ ὀνόματός μȣ.

13 Ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον.

14 Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρ-

7 Καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες· Διδάσκαλε, πότε λοιπὸν θέλȣν γένει ἐτȣ̃τα; καὶ τί εἶναι τὸ σημάδι ὅπαν μέλλȣν νὰ γενȣ̃ν ἐτȣ̃τα;

8 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς εἶπε· Βλέπετε νὰ μὴν πλανηθῆτε· διατὶ πολλοὶ θέλȣσιν ἔλθη εἰς τὸ ὄνομά μȣ, νὰ εἰπȣ̃σιν· Ὅτι ἐγὼ εἶμαι· καὶ ὁ καιρὸς ἐσήμωσε· μὴν πᾶτε λοιπὸν ὀπίσω τȣς.

9 Καὶ ὅταν ἀκȣ́σετε πολέμȣς καὶ ἀκαταϛασίας, μὴν φοβηθῆτε· διατι κάμνει χρεία νὰ γένȣν ἐτȣ̃τα πρῶτα· ἀλλὰ δὲν εἶναι παρευθὺς τὸ τέλος.

10 Τότε τȣς ἔλεγεν· Θέλει σηκωθῆ ἕνα ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν·

11 Καὶ θέλȣν γένει σεισμοὶ μεγάλοι κατὰ τόπȣς, καὶ πεῖναις, καὶ πανȣ́κλαις, καὶ πράγματα ὁπȣ̃ νὰ δίδȣν φόβον καὶ σημάδια μεγάλα ἀπὸ τὸν ȣ̓ρανὸν θέλȣσιν εἶσθαι.

12 Καὶ προτίτερα ἀπὸ τȣ̃τα ὅλα θέλȣν ἁπλώσει τὰ χέριά τȣς ἀπάνω σας, καὶ θέλȣν σᾶς κατατρέχει, νὰ σᾶς παραδώσȣν εἰς συναγώγια καὶ εἰς φυλακαῖς, νὰ σᾶς πᾶσιν εἰς βασιλεῖς καὶ αὐθεντάδες, διὰ ὄνομά μȣ.

13 Ἀμὴ θέλει σᾶς εὔγει εἰς μαρτύριον.

14 Βάλλετε λοιπὸν εἰς τὴν

δίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾷν ἀπολογηθῆναι.

15 Ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.

16 Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν·

17 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου.

18 Καὶ θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται.

19 Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

20 Ὅταν δὲ ἴδητε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλὴμ, τότε γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.

21 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη· καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς, ἐκχωρείτωσαν· καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις, μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὗταί εἰσι, τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.

23 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις

καρδίαν σας, νὰ μὴν προμελετᾶτε τὶ νὰ ἀποκριθῆτε.

15 Διατὶ ἐγὼ θέλω σᾶς δώσει στόμα καὶ σοφίαν, ὁποῦ νὰ μὴν ἠμποροῦσιν νὰ σᾶς ἐναντιωθοῦν, μηδὲ νὰ ἀντισταθοῦν ὅλοι οἱ ἐναντίοι σας.

16 Καὶ θέλετε παραδοθῆ καὶ ἀπὸ γονεῖς, καὶ ἀπὸ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους· καὶ θέλουν θανατώσει μερικοὺς ἀπὸ σᾶς.

17 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου.

18 Ἀμὴ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι σας δὲν θέλει χαθῆ.

19 Μὲ τὴν ὑπομονήν σας θέλετε ἀποκτήσει ταῖς ψυχαῖς σας.

20 Καὶ ὅταν εἰδῆτε τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ εἶναι τριγυρισμένη ἀπὸ φουσάτα, τότε νὰ γνωρίζετε ὅτι ἐσήμωσεν ἡ ἐρήμωσίς της.

21 Τότε ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουσιν εἰς τὰ ὄρη· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν μέσην της, ἂς ἀναχωρήσουν· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς χώραις, ἂς μὴν ἐμβοῦσιν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι αὐταῖς εἶναι ἡμέραις ἐκδικήσεως, νὰ πληρωθοῦν ὅλα τὰ γεγραμμένα.

23 Καὶ ἀειλύμονον εἰς ταῖς ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις

ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔςαι γὰρ ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὀργὴ ἐν τῷ λαῷ τȣ́τῳ.

24 Καὶ πεσοῦνται ςόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ Ἱερȣσαλὴμ ἔςαι πατȣμένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

25 Καὶ ἔςαι σημεῖα ἐν ἡλίῳ, καὶ σελήνῃ, καὶ ἄςροις· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, ἠχȣ́σης θαλάσσης καὶ σάλȣ·

26 Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβȣ καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκȣμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν ȣ̓ρανῶν σαλευθήσονται.

27 Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπȣ ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

28 Ἀρχομένων δὲ τȣ́των γίνεσθαι, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν· διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

29 Καὶ εἶπε παραβολὴν αὐτοῖς· Ἴδετε τὴν συκῆν καὶ πάντα τὰ δένδρα·

ὁπȣ̃ βυζάνȣνται εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· διατὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη ἀνάγκη ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὀργὴ μεγάλη εἰς τὸν λαὸν ἐτȣ̃τον.

24 Καὶ θέλȣν πέσει εἰς τὸ ςόμα τοῦ σπαθίȣ, καὶ θέλȣν σκλαβωθῆ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ ἡ Ἱερȣσαλὴμ θέλει εἶσθαι καταπατημένη ἀπὸ τὰ ἔθνη, ἕως ὁπȣ̃ νὰ τελειωθȣ̃σιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν.

25 Καὶ θέλȣσιν εἶσθαι σημεῖα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ εἰς τὸ φεγγάρι, καὶ εἰς τὰ ἄςρα· καὶ ςενοχωρία ἐθνῶν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἡ θάλασσα νὰ εὐγάζῃ ἦχον καὶ ταραχήν.

26 Νὰ ἀποθαίνȣν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν φόβον τȣς, καὶ ἀπὸ τὴν προσδοκίαν ἐκεινῶν τῶν πραγμάτων ὁπȣ̃ ἔρχȣνται εἰς τὴν οἰκȣμένην· διατὶ αἱ δυνάμεις τῶν ȣ̓ρανῶν θέλȣσι σαλευθῆ.

27 Καὶ τότε θέλȣσιν εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπȣ νὰ ἔρχεται εἰς σύννεφον, μὲ δύναμιν καὶ δόξαν πολλήν.

28 Καὶ ὅταν ἀρχίσȣν ἐτȣ̃τα νὰ γίνωνται, σηκῶτε ἀπάνω, καὶ σηκώσετε τὰ κεφάλιά σας· διατὶ σημώνει ἡ ἐλευθερία σας.

29 Καὶ εἶπέν τȣς καὶ παραβολήν· Εἰδέτε τὴν συκιὰν, καὶ ὅλα τὰ δένδρα·

30 Ὅταν προβάλωσιν ἤδη, βλέποντες ἀφ᾽ ἑαυτῶν γινώσκετε, ὅτι ἤδη ἐγγὺς τὸ θέρος ἐςίν·

31 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐςιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεȣ̃.

32 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ȣ̓ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα γένηται.

33 Ὁ ȣ̓ρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μȣ ȣ̓ μὴ παρέλθωσι.

34 Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ, καὶ μέθῃ, καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ᾽ ὑμᾶς ἐπιςῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

35 Ὡς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τȣ̀ς καθημένȣς ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

36 Ἀγρυπνεῖτε οὖν, ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι, ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ ςαθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱȣ̃ τοῦ ἀνθρώπȣ.

37 Ἦν δὲ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων· τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ηὐλίζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλȣ́μενον Ἐλαιῶν.

30 Ὅταν ἀνοίξȣν, τότε βλέποντες γνωρίζετε ἀπὸ λόγȣ σας, ὅτι σιμὰ εἶναι τὸ θέρος·

31 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἰδῆτε ἐτȣ̃τα ὅλα πῶς γίνονται, γνωρίζετε ὅτι σιμὰ εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεȣ̃.

32 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ ἐτȣ́τη, ἕως ὁπȣ̃ νὰ γενȣ̃ν ἐτȣ̃τα ὅλα.

33 Ὁ ȣ̓ρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλȣσι παρέλθη, ἀμὴ τὰ λόγιά μȣ δὲν θέλȣν παρέλθη.

34 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦν σας μήπως καὶ καμίαν φορὰν βαρυνθοῦν ἡ καρδίαις σας εἰς τὴν σπατάλην καὶ εἰς τὴν μέθην καὶ εἰς φροντίδες κοσμικαῖς, καὶ ἔλθῃ ἔξαφνα εἰς ἐσᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

35 Διατὶ ὡσὰν παγίδα θέλει ἔλθη εἰς ὅλȣς ὁπȣ̃ κάθȣνται ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

36 Ἀγρυπνᾶτε τὸ λοιπὸν, καὶ παρακαλεῖτε κάθε καιρὸν, νὰ ἀξιωθῆτε νὰ φύγετε ἐτȣ̃τα ὅλα ὁπȣ̃ μέλλȣν νὰ γενοῦν, καὶ νὰ ςαθῆτε ὀμπροςὰ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπȣ.

37 Καὶ τὴν ἡμέραν ἐδίδασκεν ὁ Ἰησȣ̃ς εἰς τὸ ἱερόν· καὶ τὴν νύκτα εὔγενεν ἔξω καὶ ἔμενεν εἰς τὸ ὄρος ὁπȣ̃ κράζεται Ἐλαιῶν.

38 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ.

38 Καὶ ὅλ☉ ὁ λαὸς ἐσηκώνετον εἰς τὸν ὄρθρον καὶ ἐπάγεναν εἰς τὸ ἱερὸν νὰ τοῦ ἀκούσουν.

Κεφ. κβ΄. 22.

ΗΓΓΙΖΕ δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη Πάσχα.

2 Καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ, πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν· ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαόν.

3 Εἰσῆλθε δὲ ὁ Σατανᾶς εἰς Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα·

4 Καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς, τὸ, πῶς αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς.

5 Καὶ ἐχάρησαν· καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι·

6 Καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτὸν αὐτοῖς ἄτερ ὄχλου.

7 Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύεσθαι τὸ πάσχα·

8 Καὶ ἀπέστειλε Πέτρον καὶ Ἰωάννην, εἰπών· Πορευθέντες ἑτοιμάσατε ἡμῖν τὸ πάσχα, ἵνα φάγωμεν.

ΚΑΙ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ὁποῦ ἐλέγετον Πάσχα, ἐσήμωνε.

2 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζητοῦσαν, μὲ τὶ τρόπον νὰ τὸν σκοτώσουν· διατὶ ἐφοβοῦνταν τὸν λαόν.

3 Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν Ἰούδαν ὁποῦ ἐκράζετον Ἰσκαριώτης, ὁ ὁποῖ☉ ἦτον ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα·

4 Καὶ ἐπῆγε καὶ ἐσύντυχε μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ μὲ τοὺς στρατηγοὺς, τὸ, πῶς νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ.

5 Καὶ ἐχάρηκαν· καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ τοῦ δώσουν ἀργύριον.

6 Καὶ αὐτὸς ἔταξε (νὰ τὸ κάμῃ·) καὶ ἐζήτα εὐκολίαν νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ χωρὶς σύγχυσιν.

7 Καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ὁποῦ ἔκαμε χρεία νὰ θυσιάσουν τὸ πάσχα·

8 Καὶ (ὁ Χριστὸς) ἔστειλε τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, καὶ εἶπεν· Ὑπάγετε καὶ ἑτοιμάσετέ μας διὰ νὰ φᾶμε τὸ πάσχα.

9 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ποῦ
θέλεις ἑτοιμάσωμεν;
10 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰδού,
εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς τὴν πό-
λιν, συναντήσει ὑμῖν ἄνθρωπος
κεράμιον ὕδατος βαστάζων·
ἀκολουθήσατε αὐτῷ εἰς τὴν
οἰκίαν οὗ εἰσπορεύεται.
11 Καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκοδεσ-
πότῃ τῆς οἰκίας· Λέγει σοι ὁ
διδάσκαλος· Ποῦ ἐστι τὸ κα-
τάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ
τῶν μαθητῶν μου φάγω;
12 Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει
ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον· ἐκεῖ
ἑτοιμάσατε.
13 Ἀπελθόντες δὲ εὗρον
καθὼς εἴρηκεν αὐτοῖς· καὶ
ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.
14 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὥρα,
ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστο-
λοι σὺν αὐτῷ.
15 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τοῦτο
τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ᾽ ὑμῶν
πρὸ τοῦ με παθεῖν.
16 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι
οὐκέτι οὐ φάγω ἐξ αὐτοῦ, ἕως
ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ
τοῦ Θεοῦ.
17 Καὶ δεξάμενος ποτή-
ριον, εὐχαριστήσας εἶπε· Λά-
βετε τοῦτο, καὶ διαμερίσατε
ἑαυτοῖς·
18 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ

9 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν·
Ποῦ θέλεις νὰ ἑτοιμάσωμεν;
10 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν·
Εὐθὺς ὁποῦ ἐσεῖς ἐμβῆτε εἰς τὴν
πόλιν, θέλει σᾶς ἀπαντήσει
ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ση-
κώνει ἕνα λαγήνι νερό· καὶ
ἀκολουθήσετέ του ἕως εἰς τὸ
σπῆτι ὁποῦ ἐμβαίνει.
11 Καὶ θέλετε εἰπεῖ εἰς τὸν
οἰκοκύριον τοῦ σπητίου· Ὁ διδά-
σκαλος σοῦ λέγει· Ποῦ εἶναι τὸ
κατοίκημα, ὁποῦ μέλλω νὰ φά-
γω τὸ πάσχα μαζὺ μὲ τοὺς
μαθητάδες μου;
12 Καὶ ἐκεῖνος θέλει σᾶς
δείξει ἀνώγεον μεγάλον στρω-
μένον· ἐκεῖ ἑτοιμάσετε.
13 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν, εὕ-
ρηκαν καθὼς τοὺς εἶπε· καὶ
ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.
14 Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα,
ἐκάθισε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστο-
λοι μαζὺ μετ᾽ αὐτόν.
15 Καὶ εἶπέν τους· Μὲ μεγά-
λην ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησα νὰ
φάγω τοῦτο τὸ πάσχα μετ᾽
ἐσᾶς, πρὸ τοῦ νὰ πάθω.
16 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι
πλέον δὲν θέλω φάγει ἀπ᾽
αὐτό, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθῇ
εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
17 Καὶ ἐπῆρε ποτήριον, καὶ
εὐχαρίστησε καὶ εἶπεν· Ἐπάρετε
τοῦτο, καὶ διαμοιρασθῆτέ το
ἀνάμεσά σας·
18 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι

πίω ἀπὸ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλȣ, ἕως ὅτȣ ἡ βασιλεία τοῦ Θεȣ̃ ἔλθη.

19 Καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐχαριστήσας ἔκλασε· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς, λέγων· Τȣ̃τό ἐστι τὸ σῶμά μȣ, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τȣ̃το ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

20 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τȣ̃το τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵματί μȣ, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον.

21 Πλὴν ἰδȣ̀, ἡ χεὶρ τοῦ παραδιδόντος με μετ' ἐμȣ̃ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ πορεύεται κατὰ τὸ ὡρισμένον· πλὴν ȣ̓αὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' ȣ̃ παραδίδοται.

23 Καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς ἑαυτȣ̀ς, τὸ, τίς ἄρα εἴη ἐξ αὐτῶν ὁ τȣ̃το μέλλων πράσσειν.

24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ, τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.

25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύȣσιν αὐτῶν· καὶ οἱ ἐξȣσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται.

26 Ὑμεῖς δὲ ȣ̓χ ȣ̈τως· ἀλλ'

δὲν θέλω πίει ἀπὸ τὸ γέννημα τῆς ἀμπέλȣ, ἕως ὁπȣ̃ νὰ ἔλθη ἡ βασιλεία τοῦ Θεȣ̃.

19 Καὶ πέρνωντας ψωμὶ, καὶ εὐχαριστῶντας τὸ ἔκοψε· καὶ τȣ̀ς ἔδωκε, καὶ εἶπε· τȣ̃το εἶναι τὸ κορμί μȣ, ὁπȣ̃ δίδεται διὰ λόγȣ σας· ἐτȣ̃το κάμετε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μȣ.

20 Ὁμοίως ἐπῆρε καὶ τὸ ποτήριον, καὶ τȣ̀ς τὸ ἔδωκε, ὕστερον ἀφόντις ἐδείπνησε, λέγωντας· Τȣ̃το τὸ ποτήριον εἶναι ἡ καινȣ́ρια διαθήκη εἰς τὸ αἷμά μȣ, τὸ ὁποῖον χύνεται διὰ λόγȣ σας.

21 Ὅμως νὰ, τὸ χέρι ἐκείνȣ ὁπȣ̃ μὲ παραδίνει, εἶναι μαζύ μȣ εἰς τὸ τραπέζι.

22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ παγένει καθὼς εἶναι ὡρισμένον· ὅμως ἀειλύμομον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ μέσȣ τοῦ ὁποίȣ παραδίδεται.

23 Καὶ αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ γυρεύȣν ἀνάμεσα τȣς, τὸ, ποῖος ἄρα νὰ εἶναι ἀπ' αὐτȣ̀ς ὁπȣ̃ μέλλει νὰ κάμη ἐτȣ̃το.

24 Καὶ ἔγινε καὶ φιλονεικία εἰς αὐτȣ̀ς, τὸ, ποῖος ἀπ' αὐτȣ̀ς νὰ εἶναι ὁ μεγαλίτερος.

25 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς τȣ̀ς εἶπεν· οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύȣσιν αὐτὰ τὰ ἔθνη· καὶ ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ τὰ ἐξȣσιάζȣσι κράζονται εὐεργέται.

26 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν εἶσθε

ὁ μείζων ἐν ὑμῖν, γενέσθω ὡς ὁ νεώτερος· καὶ ὁ ἡγούμενος, ὡς ὁ διακονῶν.

27 Τίς γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος, ἢ ὁ διακονῶν; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δέ εἰμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν.

28 Ὑμεῖς δέ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου.

29 Κἀγὼ διατίθεμαι ὑμῖν, καθὼς διέθετό μοι ὁ πατήρ μου, βασιλείαν·

30 Ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ καθίσησθε ἐπὶ θρόνων, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ, ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς, τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον·

32 Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας, στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου.

33 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, μετὰ σοῦ ἕτοιμός εἰμι καὶ εἰς

ἔτζι· ἀλλὰ ὁ μεγαλίτερος ἀνάμεσά σας, ἂς γένει ὡσὰν ὁ μικρότερος· καὶ ὁ προεστὼς, ὡσὰν ὁ ὑπηρέτης.

27 Διατὶ ποῖος εἶναι μεγαλίτερος, ἐκεῖνος ὁποῦ κάθεται, ἢ ἐκεῖνος ὁποῦ ὑπηρετᾷ; δὲν εἶναι μεγαλίτερος ἐκεῖνος ὁποῦ κάθεται; ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν μέσην σας ὡσὰν ἐκεῖνος ὁποῦ ὑπηρετᾷ.

28 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμείνετε πάντοτε μαζύ μου εἰς τοὺς πειρασμούς μου.

29 Καὶ καθὼς ὁ πατήρ μου διέθεσεν εἰς ἐμένα τὴν βασιλείαν, ἔτζι καὶ ἐγὼ διαθέτω ἐκείνην εἰς ἐσᾶς·

30 Νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε εἰς τὸ τραπέζι μου εἰς τὴν βασιλείαν μου· καὶ νὰ καθίσετε εἰς τοὺς θρόνους, νὰ κρίνετε τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

31 Καὶ ὁ Κύριος εἶπε· Σίμων, Σίμων, νὰ, ὁ σατανᾶς ὁποῦ σᾶς ἐζήτησε νὰ σᾶς κοσκινίσῃ ὡσὰν ὁποῦ κοσκινίζουν τὸ σιτάρι·

32 Καὶ ἐγὼ ἐπαρακάλεσα διὰ λόγου σου, διὰ νὰ μὴν ἐκλείπῃ ἡ πίστις σου· καὶ ἐσὺ τότε ὡσὰν γυρίσῃς, στήριξε τοὺς ἀδελφούς σου.

33 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπεν· Αὐθέντη, ἕτοιμος εἶμαι μετὰ

φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι.

34 Ὁ δὲ εἶπε· Λέγω σοι, Πέτρε, οὐ μὴ φωνήσει σήμερον ἀλέκτωρ, πρὶν ἢ τρὶς ἀπαρνήσῃ μὴ εἰδέναι με.

35 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλαντίου, καὶ πήρας, καὶ ὑποδημάτων, μή τινος ὑστερήσατε; Οἱ δὲ εἶπον· Οὐδενός.

36 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς· Ἀλλὰ νῦν, ὁ ἔχων βαλάντιον, ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν· καὶ ὁ μὴ ἔχων, πωλησάτω τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ ἀγορασάτω μάχαιραν.

37 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τό· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· Καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.

38 Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἱκανόν ἐστι.

39 Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· ἠκολούθησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

40 Γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου, εἶπεν αὐτοῖς· Προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν.

σένα νὰ πάγω καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

34 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· Λέγω σου, Πέτρε, ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς σήμερον, θέλεις ἀρνηθῇ τρεῖς φοραῖς πῶς δέν με ἰξεύρεις.

35 Καὶ εἶπέν τους· Ὅταν σᾶς ἔστειλα χωρὶς πουγγὶ, καὶ σακκοῦλι, καὶ ὑποδήματα, μήνα ὑστερηθήκετε τίποτες; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Τίποτες δέν μας ἔλειψε.

36 Εἶπέν τους λοιπόν· Ἀλλὰ τώρα, ὅποιος ἔχει πουγγὶ, ἂς τὸ πάρει· τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ ὅποιος ἔχει σακκοῦλι, ἂς τὸ πάρει· καὶ ὅποιος δὲν ἔχει σπαθὶ, ἂς πουλήσει τὸ φόρεμά του, καὶ ἂς ἀγοράσει σπαθί.

37 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ἀκόμι ἐτοῦτο τὸ γραμμένον κάμνει χρεία νὰ τελειωθῇ εἰς ἐμένα, τό· Πῶς ἐλογαριάσθη μὲ τοὺς ἀνόμους. Διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γραμμένα διὰ λόγου μου τελειώνουνται.

38 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Αὐθέντη, νὰ ἐδῶ δύο σπαθία. Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν· Φθάνει.

39 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκεν ἔξω ἰδιέβη κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· καὶ ἀκολούθησάν τον καὶ οἱ μαθητάδες του.

40 Καὶ παγένοντας εἰς τὸν τόπον, τοὺς εἶπε· Προσεύχεσθε νὰ μὴν πέσετε εἰς πειρασμόν.

41 Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολὴν, καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύχετο,

42 Λέγων· Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γενέσθω.

43 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν.

44 Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ, ἐκτενέστερον προσηύχετο· ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν.

45 Καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης.

46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί καθεύδετε; ἀναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.

47 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ ὄχλος, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας, εἷς τῶν δώδεκα, προήρχετο αὐτῶν, καὶ ἤγγισε τῷ Ἰησοῦ φιλῆσαι αὐτόν.

48 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;

49 Ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν τὸ ἐσόμενον, εἶπον αὐτῷ· Κύριε,

41 Καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε μακρὰ ἀπ' αὐτοὺς ὡς μίαν πετροβολίαν τόπον· καὶ γονατίζωντας ἐπροσεύχετον,

42 Λέγωντας· Ὦ πάτερ, ἂν θέλῃς, νὰ περάσῃ τοῦτο τὸ ποτήρι ἀπὸ λόγου μου· ὅμως ὄχι τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ ἐδικόν σου ἃς γένει.

43 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ ὁποῖος τὸν ἐδυνάμωνε.

44 Καὶ ἔστωντας νὰ ἔλθῃ εἰς στενοχωρίαν, ἐπροσεύχετον πλέον σφοδρότερον· καὶ ὁ ἵδρως του ἔγινεν ὡσὰν κόμποι αἵματος καὶ ἔπεφταν εἰς τὴν γῆν.

45 Καὶ ὡσὰν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν προσευχὴν, ἦλθεν εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ τοὺς ηὗρεν ὁποῦ ἐκοιμοῦνταν ἀπὸ τὴν λύπην τους.

46 Καὶ τοὺς εἶπε· Τί κοιμᾶσθε; σηκῶτε, προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν ἐμβῆτε εἰς πειρασμόν.

47 Καὶ ἀκόμι ἐκεῖ ὁποῦ τὸ ἔλεγε, καὶ νὰ ὄχλος καὶ ἔφθασε, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἐπάγαινεν ὀμπροστὰ ἀπ' αὐτούς· καὶ ἐσήμωσεν εἰς τὸν Ἰησοῦν νὰ τὸν φιλήσῃ.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ὦ Ἰούδα, μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;

49 Καὶ ὡσὰν εἶδαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν τριγύρω του ἐκεῖνο

εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ;

50 Καὶ ἐπάταξεν εἷς τις ἐξ αὐτῶν τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ οὖς τὸ δεξιόν.

51 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ἐᾶτε ἕως τούτου. Καὶ ἁψάμενος τοῦ ὠτίου αὐτοῦ, ἰάσατο αὐτόν.

52 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς παραγινομένους ἐπ' αὐτὸν ἀρχιερεῖς καὶ στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ καὶ πρεσβυτέρους· Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξεληλύθατε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων;

53 Καθ' ἡμέραν ὄντος μου μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ ἱερῷ, οὐκ ἐξετείνατε τὰς χεῖρας ἐπ' ἐμέ· ἀλλ' αὕτη ὑμῶν ἐστιν ἡ ὥρα, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.

54 Συλλαβόντες δὲ αὐτὸν ἤγαγον, καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιερέως· Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει μακρόθεν.

55 Ἁψάντων δὲ πῦρ ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, καὶ συγκαθισάντων αὐτῶν, ἐκάθητο ὁ Πέτρος ἐν μέσῳ αὐτῶν.

56 Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκη τις καθήμενον πρὸς τὸ φῶς, καὶ ἀτενίσασα αὐτῷ, εἶπε· Καὶ οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν.

57 Ὁ δὲ ἠρνήσατο αὐτὸν, λέγων· Γύναι, οὐκ οἶδα αὐτόν.

ὁποῦ ἔμελλε νὰ γένῃ, λέγουν του· Αὐθέντη, θέλεις νὰ κτυπήσωμεν μὲ τὸ σπαθί;

50 Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἀφαίρεσε τὸ αὐτί του τὸ δεξιόν.

51 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ἀφῆτε, φθάνει ἕως ἐδῶ. Καὶ ἐπίασε τὸ αὐτί του, καὶ τὸν ἰάτρευσε.

52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ὁποῦ ἦλθαν ἀπάνω του· Ὡσὰν εἰς λῃστὴν εὐγήκετε εἰς ἐμένα μὲ σπαθία καὶ μὲ ξύλα;

53 Καθ' ἡμέραν ἤμουν μετ' ἐσᾶς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ δὲν ἁπλώσετε τὰ χέριά σας ἀπάνω μου· ἀμὴ ἐτούτη εἶναι ἡ ὥρα σας, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.

54 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐπίασαν, ἤφεραν καὶ ἔμβασάν τον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀρχιερέως. Καὶ ὁ Πέτρος ἀκολούθα ἀπὸ μακρά·

55 Καὶ ἔστωντας νὰ ἀνάψουν φωτία εἰς τὴν μέσην τῆς αὐλῆς, ἐκάθισαν μαζὺ, καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθετον εἰς τὴν μέσην τους.

56 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε μία κοπέλα ὁποῦ ἐκάθετον αὐτὸς εἰς τὴν φωτία, καὶ ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, εἶπε· Καὶ ἐτοῦτος μαζὺ μετ' αὐτὸν ἦτον.

57 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθη, λέγωντας· Ὦ γυναῖκα, δὲν τὸν ἠξεύρω.

58 Καὶ μετὰ βραχὺ ἕτερος ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· Καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ. Ὁ δὲ Πέτρος εἶπεν· Ἄνθρωπε, οὐκ εἰμί.

59 Καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς, ἄλλος τις διϊσχυρίζετο, λέγων· Ἐπ' ἀληθείας καὶ οὗτος μετ' αὐτοῦ ἦν· καὶ γὰρ Γαλιλαῖός ἐστιν.

60 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἄνθρωπε, οὐκ οἶδα ὃ λέγεις. Καὶ παραχρῆμα, ἔτι λαλοῦντος αὐτοῦ, ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ.

61 Καὶ στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ· καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὡς εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, ἀπαρνήσῃ με τρίς.

62 Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς.

63 Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ συνέχοντες τὸν Ἰησοῦν, ἐνέπαιζον αὐτῷ, δέροντες.

64 Καὶ περικαλύψαντες αὐτὸν, ἔτυπτον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον· καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Προφήτευσον τίς ἐστιν ὁ παίσας σε.

65 Καὶ ἕτερα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγον εἰς αὐτόν.

66 Καὶ ὡς ἐγένετο ἡμέρα, συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, ἀρχιερεῖς τε καὶ γραμματεῖς, καὶ ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον ἑαυτῶν,

67 Λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ

58 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ὀλίγον, τὸν εἶδεν ἄλλος, καὶ εἶπε· Καὶ σὺ ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι. Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Ὦ ἄνθρωπε, δὲν εἶμαι.

59 Καὶ περνῶντας ἕως μία ὥρα, κάποιος ἄλλος τὸ ἐβεβαίωνε, καὶ ἔλεγεν· Ἐπ' ἀληθείας καὶ ἐτοῦτος μετ' αὐτὸν ἦτον· διατὶ Γαλιλαῖος εἶναι.

60 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Ἄνθρωπε, δὲν ἰξεύρω τί λέγεις. Καὶ παρευθὺς, ἀκόμι ἐκεῖ ὁποῦ τὸ ἔλεγε, καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

61 Καὶ γυρίζωντας ὁ Κύριος εἶδε εἰς τὸν Πέτρον· καὶ ὁ Πέτρος ἀναθυμήθη τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁποῦ τοῦ εἶπεν· Ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς, θέλεις μὲ ἀρνηθῇ τρεῖς φοραῖς.

62 Καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὁ Πέτρος καὶ ἔκλαυσε πικρά.

63 Καὶ οἱ ἄνδρες ὁποῦ ἐκρατοῦσαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀνέμπαιζαν καὶ τὸν ἔδερναν.

64 Καὶ σκεπάζοντές τον, τοῦ ἐκτυποῦσαν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔλεγαν· Προφήτευσε τίς εἶναι ὁποῦ σοῦ ἐκτύπησε.

65 Καὶ ἄλλα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγαν εἰς αὐτόν.

66 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, ἐμαζώχθηκαν τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, καὶ ἀνέβασάν τον εἰς τὴν σύναξίν τους,

67 Καὶ τοῦ ἔλεγαν· Εἰπέ

Χριςός; εἰπὲ ἡμῖν. Εἶπε δὲ
αὐτοῖς· Ἐὰν ὑμῖν εἴπω, ȣ̓
μὴ πιςεύσητε·
68 Ἐὰν δὲ καὶ ἐρωτήσω,
ȣ̓ μὴ ἀποκριθῆτέ μοι, ἢ
ἀπολύσητε.
69 Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔςαι ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ καθήμενος
ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ
Θεȣ̃.
70 Εἶπον δὲ πάντες· Σὺ
ȣ̓ν εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεȣ̃; Ὁ δὲ
πρὸς αὐτȣ̀ς ἔφη· Ὑμεῖς λέγετε
ὅτι ἐγώ εἰμι.
71 Οἱ δὲ εἶπον· Τί ἔτι
χρείαν ἔχομεν μαρτυρίας;
αὐτοὶ γὰρ ἠκȣ́σαμεν ἀπὸ τοῦ
ςόματος αὐτȣ̃.

μας, ἂν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριςός;
Καὶ λέγει τȣς· Ἐὰν σᾶς
εἰπῶ, δὲν θέλετε μȣ̃ πιςεύσει.
68 Καὶ ἐὰν καὶ σᾶς ἐρω-
τήσω, δὲν θέλετε μȣ̃ ἀποκριθῆ,
μηδὲ θέλετε μὲ ἀπολύσει.
69 Ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροςὰ
ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπȣ θέλει
καθίζει ἐκ δεξιῶν τῆς δυνά-
μεως τοῦ Θεȣ̃.
70 Καὶ ὅλοι εἶπαν· Ἐσὺ
λοιπὸν εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεȣ̃;
Καὶ ἐκεῖνος τȣς εἶπεν· Ἐσεῖς
τὸ λέγετε, ὅτι ἐγῶμαι.
71 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Τί
χρείαν ἔχομεν πλέον μαρτυ-
ρίας; αὐτοὶ ἐμεῖς τὸ ἀκȣ́σαμεν
ἀπὸ τὸ ςόμα τȣ.

Κεφ. κγ'. 23.

ΚΑΙ' ἀναςὰν ἅπαν τὸ πλῆ-
θος αὐτῶν, ἤγαγεν αὐτὸν
ἐπὶ τὸν Πιλάτον.
2 Ἤρξαντο δὲ κατηγορεῖν
αὐτȣ̃, λέγοντες· Τȣ̃τον εὕρο-
μεν διαςρέφοντα τὸ ἔθνος, καὶ
κωλύοντα Καίσαρι φόρȣς δι-
δόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριςὸν
βασιλέα εἶναι.
3 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπηρώτη-
σεν αὐτὸν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ
βασιλεὺς τῶν Ἰȣδαίων; Ὁ δὲ
ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· Σὺ
λέγεις.
4 Ὁ δὲ Πιλάτος εἶπε πρὸς
τȣ̀ς ἀρχιερεῖς καὶ τȣ̀ς ὄχλȣς·

ΚΑΙ' σηκωνόμενον ὅλον τὸ
πλῆθος τῶν Ἰȣδαίων,
τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Πιλάτον.
2 Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν
κατηγορȣ̃σι, νὰ λέγȣσιν· Ἐμεῖς
εὑρήκαμεν ἐτȣ̃τον ὁπȣ̃ ἐγύριζε
τὸ ἔθνος, καὶ ἐμπόδιζέ τȣς νὰ
δίδȣν δόσιμον τȣ̃ Καίσαρος,
λέγωντας τȣ̃ λόγȣ τȣ, πῶς νὰ
εἶναι Χριςὸς βασιλεύς.
3 Καὶ ὁ Πιλάτος τὸν
ἐρώτησε, καὶ εἶπεν· Ἐσὺ
εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰȣδαίων;
Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ἀπεκρίθη καὶ
εἶπέν τȣ· Ἐσὺ τὸ λέγεις.
4 Καὶ ὁ Πιλάτος εἶπε εἰς
τȣ̀ς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τὸν ὄχλον·

Οὐδὲν εὑρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ.

5 Οἱ δὲ ἐπίσχυον, λέγοντες· Ὅτι ἀνασείει τὸν λαὸν, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε.

6 Πιλάτος δὲ ἀκούσας Γαλιλαίαν, ἐπηρώτησεν εἰ ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖός ἐστι.

7 Καὶ ἐπιγνοὺς ὅτι ἐκ τῆς ἐξουσίας Ἡρώδου ἐστὶν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἡρώδην, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.

8 Ὁ δὲ Ἡρώδης, ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρη λίαν· ἦν γὰρ θέλων ἐξ ἱκανοῦ ἰδεῖν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀκούειν πολλὰ περὶ αὐτοῦ· καὶ ἤλπιζέ τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον.

9 Ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ.

10 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ.

11 Ἐξουθενήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ, καὶ ἐμπαίξας, περιβαλὼν αὐτὸν ἐσθῆτα λαμπρὰν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν τῷ Πιλάτῳ.

12 Ἐγένοντο δὲ φίλοι ὅ, τε Πιλάτος καὶ ὁ Ἡρώδης ἐν

Ἐγὼ δὲν εὑρίσκω τίποτες ἀφορμὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον.

5 Ἀμὴ ἐκεῖνοι φιλονεικοῦντες δυνατώτερα ἐκαταπονοῦσαν, λέγοντες· Ὅτι συγχύζει τὸν λαὸν, διδάσκωντας εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀρχίζωντας ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἕως ἐδῶ.

6 Καὶ ὁ Πιλάτος ὡσὰν ἤκουσεν Γαλιλαίαν, ἐρώτησεν, ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι Γαλιλαῖος.

7 Καὶ ὡσὰν ἔμαθεν πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἡρώδου, τὸν ἔπεμψεν εἰς τὸν Ἡρώδην, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις εἰς τὴν Ἱεροσολύμην.

8 Καὶ ὁ Ἡρώδης, ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρη κατὰ πολλά· διατὶ ἤθελεν ἀπὸ πολὺν καιρὸν νὰ τὸν εἰδῇ· διατὶ ἄκουε πολλὰ πράγματα δι' αὐτόν· καὶ ἤλπιζε νὰ εἰδῇ τίποτες σημεῖον ὁποῦ νὰ γενῇ ἀπ' αὐτόν.

9 Καὶ ἐρώτησέν τον εἰς πολλά λόγια· ἀμὴ αὐτὸς δὲν τοῦ ἀπεκρίθη τίποτες.

10 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐστέκουνταν καὶ τὸν ἐκατηγοροῦσαν δυνατά.

11 Καὶ ὁ Ἡρώδης μαζὺ μὲ τοὺς στρατιώτας του τὸν ἀτίμασε, καὶ τὸν ἐνέπαιξε, καὶ ἐνδύνωντάς τον ἕνα φόρεμα λαμπρὸν, τὸν ἔστειλε πάλιν εἰς τὸν Πιλάτον.

12 Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγίνηκαν φίλοι ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ

αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ μετ' ἀλλήλων· προϋπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς.

13 Πιλάτος δὲ, συγκαλεσάμενος τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ τὸν λαὸν,

14 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Προσηνέγκατέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὡς ἀποστρέφοντα τὸν λαόν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας, οὐδὲν εὗρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον, ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ.

15 Ἀλλ' οὐδὲ Ἡρώδης· ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἰδοὺ, οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ.

16 Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

17 Ἀνάγκην δὲ εἶχεν ἀπολύειν αὐτοῖς κατὰ ἑορτὴν ἕνα.

18 Ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεὶ, λέγοντες· Αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν·

19 Ὅστις ἦν διὰ στάσιν τινὰ γενομένην ἐν τῇ πόλει καὶ φόνον, βεβλημένος εἰς φυλακήν.

20 Πάλιν οὖν ὁ Πιλάτος προσεφώνησε, θέλων ἀπολῦσαι τὸν Ἰησοῦν.

21 Οἱ δὲ ἐπεφώνουν, λέγον-

Πιλάτος ἕνας μὲ τὸν ἄλλον· διατὶ προτίτερα εἶχαν ἔχθραν ἀνάμεσόν τους.

13 Καὶ ὁ Πιλάτος ἐμάζωξε τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ τὸν λαὸν,

14 Καὶ εἶπέν τους· Ἐσεῖς μοῦ ἐφέρετε τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον, ὡσὰν ὁποῦ διαστρέφει τὸν λαόν· καὶ νὰ, ἐγὼ ὁποῦ ὀμπροστά σας τὸν ἐξέταξα, καὶ δὲν εὕρηκα τίποτες ἀφορμὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ τὸν κατηγορεῖτε.

15 Ἀλλὰ μηδὲ ὁ Ἡρώδης εὕρηκε τίποτες· διατὶ ἐγὼ ἐπὶ τούτου σᾶς ἔπεμψα εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ, ὁποῦ δὲν ἔκαμε τίποτες ὁποῦ νὰ εἶναι ἄξιον θανάτου.

16 Νὰ τὸν παιδεύσω λοιπὸν καὶ νὰ τὸν ἀπολύσω.

17 Εἶχεν καὶ ἀνάγκην εἰς τὴν ἑορτὴν, νὰ τοὺς ἀπολύσῃ ἕνα φυλακωμένον.

18 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ἔκραξαν, λέγοντες· Εὔγαλε τοῦτον ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἀπόλυσέ μας τὸν Βαραββᾶν.

19 Ὁ ὁποῖος Βαραββᾶς ἦτον βαλμένος εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ κάποιαν διχοστασίαν ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὴν πόλιν καὶ διὰ φόνον.

20 Θέλωντας λοιπὸν ὁ Πιλάτος νὰ ἀπολύσῃ τὸν Ἰησοῦν, τοὺς ἐλάλησε πάλιν.

21 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ἐφώναζαν

τες· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν.

22 Ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; οὐδὲν αἴτιον θανάτου εὗρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

23 Οἱ δὲ ἐπέκειντο φωναῖς μεγάλαις, αἰτούμενοι αὐτὸν σταυρωθῆναι· καὶ κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων.

24 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἴτημα αὐτῶν.

25 Ἀπέλυσε δὲ αὐτοῖς τὸν διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλημένον εἰς τὴν φυλακὴν ὃν ᾐτοῦντο· τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν.

26 Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτὸν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου τοῦ ἐρχομένου ἀπ᾽ ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν, φέρειν ὄπισθεν τοῦ Ἰησοῦ.

27 Ἠκολούθει δὲ αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ γυναικῶν· αἳ καὶ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτόν.

28 Στραφεὶς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε. Θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ, μὴ κλαίετε ἐπ᾽ ἐμὲ, πλὴν ἐφ᾽ ἑαυτὰς κλαίετε, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν·

29 Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέ-

καὶ ἔλεγαν· Σταύρωσε, σταύρωσέ τον.

22 Καὶ ὁ Πιλάτος εἶπε τρίτον εἰς ἐκείνους· Καὶ τί κακὸν ἔκαμεν ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος; ἐγὼ δὲν εὑρῆκα εἰς αὐτὸν οὐδὲ μίαν ἀφορμὴν θανάτου· νὰ τὸν παιδεύσω λοιπὸν, καὶ νὰ τὸν ἀπολύσω.

23 Καὶ ἐκεῖνοι ἐπέμεναν φωνάζοντες μεγάλαις φωναῖς, ζητῶντες νὰ σταυρωθῇ· καὶ ἡ φωναῖς αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων ἐκαταπονοῦσαν.

24 Καὶ ὁ Πιλάτος ἀποφάσισε νὰ γένῃ τὸ ζήτημά τους.

25 Καὶ τοὺς ἀπόλυσεν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐζητοῦσαν· ὁ ὁποῖος ἦτον βαλμένος μέσα εἰς τὴν φυλακὴν διὰ διχοστασίαν καὶ διὰ φόνον· καὶ τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐπαράδωκε εἰς τὸ θέλημά τους.

26 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐπάγεναν, ἐπίασαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναῖον ὁ ὁποῖος ἤρχετον ἀπὸ τὸ χωράφι, καὶ ἔβαλαν ἀπάνω του τὸν σταυρὸν νὰ τὸν σηκώνῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν.

27 Καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστὸν πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ τῶν γυναικῶν· αἱ ὁποίαις τὸν ἐλυποῦνταν καὶ τὸν ἔκλαιαν.

28 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισεν εἰς αὐταῖς, καὶ ταῖς εἶπεν. Ὦ θυγατέραις τῆς Ἱερουσαλὴμ, μὴν κλαίετε ἐμένα, ἀλλὰ κλαίετε τοῦ λόγου σας, καὶ τὰ παιδιά σας·

29 Ὅτι νὰ, ὁποῦ ἔρχουνται

ραι ἐν αἷς ἐρεῖσι· Μακάριαι αἱ ςεῖραι, καὶ κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαςοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν.

30 Τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς ὄρεσι· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς· καὶ τοῖς βυνοῖς· Καλύψατε ἡμᾶς.

31 Ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;

32 Ἤγοντο δὲ καὶ ἕτεροι δύο κακῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι.

33 Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλύμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐςαύρωσαν αὐτὸν καὶ τὺς κακύργυς· ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριςερῶν.

34 Ὁ δὲ Ἰησῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· ὐ γὰρ οἴδασι τί ποιῦσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτῦ, ἔβαλον κλῆρον.

35 Καὶ εἱςήκει ὁ λαὸς θεωρῶν· ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς, λέγοντες· Ἄλλυς ἔσωσε, σωσάτω ἑαυτὸν, εἰ ὗτός ἐςιν ὁ Χριςὸς ὁ τοῦ Θεῦ ἐκλεκτός.

36 Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ ςρατιῶται, προσερχόμενοι, καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ,

37 Καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰυδαίων, σῶσον σεαυτόν.

ἡμέραις εἰς ταῖς ὁποίαις θέλυν εἰπεῖ· καλότυχαις ἡ ςεῖραις, καὶ ἡ κοιλίαις ὁπῦ δὲν ἐγέννησαν, καὶ τὰ βυζιὰ ὁπῦ δὲν ἐβύζασαν.

30 Τότε θέλυν ἀρχίσει νὰ λέγυν εἰς τὰ ὄρη· Πέσετε ἀπάνω μας· καὶ τὰ βυνά· Σκεπάσετέ μας.

31 Ὅτι ἂν εἰς τὸ χλωρὸν ξύλον κάμνυσιν αὐτὰ, εἰς τὸ ξερὸν τί θέλει γένει;

32 Καὶ ἐφέρνυνταν καὶ ἄλλοι δύο κακῦργοι νὰ σκοτωθῦσι μαζὺ μὲ τὸν Ἰησῦν.

33 Καὶ ὅταν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον ὁπῦ ἐκράζετον Κράνιον, ἐκεῖ τὸν ἐςαύρωσαν, καὶ τὺς κακύργυς· τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν δεξιὰν, καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν ζερβιάν.

34 Καὶ ὁ Ἰησῦς ἔλεγεν· Ὦ πάτερ, συγχώρησέ τυς· διατὶ δὲν ἠξεύρυν τί κάμνυσι. Καὶ διαμοιράζοντες τὰ φορέματά τυ, ἔρριχναν λαχνύς.

35 Καὶ ὁ λαὸς ἐςέκετον καὶ ἔβλεπε· καὶ μαζὺ μετ' αὐτὺς καὶ οἱ ἄρχοντες τὸν ἐγελῦσαν, καὶ ἔλεγαν· Ἄλλυς ἔσωσεν, ἂς σώσει καὶ τῦ λόγυ τυ, ἂν εἶναι ἐτῦτος ὁ Χριςὸς ὁ διαλεγμένος τοῦ Θεῦ.

36 Καὶ τὸν ἀνέμπαιζαν καὶ οἱ ςρατιῶται, ἐρχόμενοι κοντὰ, φέρνοντές τυ ξύδι,

37 Καὶ ἔλεγαν· Ἂν ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰυδαίων, σῶσε τῦ λόγυ συ.

38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· ΟΥ͂ΤΟΣ ἘΣΤΙΝ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

39 Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς.

40 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων· Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;

41 Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε.

42 Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

43 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.

44 Ἦν δὲ ὡσεὶ ὥρα ἕκτη, καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐννάτης.

45 Καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον.

46 Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ

38 Ἦτον καὶ ἡ ἀπανωγραφὴ γεγραμμένη ἀποπάνω του μὲ γράμματα Ἑλληνικὰ καὶ Ῥωμαϊκὰ καὶ Ἑβραϊκά· ἘΤΟΥ͂ΤΟΣ ΕἾΝΑΙ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

39 Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς τοὺς κρεμασμένους ἐβλασφήμαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγεν· Ἐὰν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, γλύτωσε καὶ τοῦ λόγου σου καὶ ἐμᾶς.

40 Καὶ ὁ ἄλλος ἀπεκρίθη καὶ τὸν ὠνείδισε, καὶ τοῦ εἶπε· Δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεὸν, ὅτι ἐσὺ εἶσαι εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα;

41 Καὶ ἐμεῖς δικαίως τὰ παθαίνομεν· διατὶ ἀπολαμβάνομεν ἄξια ἐκεινῶν ὁποῦ ἐκάμαμεν· ἀμὴ ἐτοῦτος κανένα ἄτοπον δὲν ἔκαμε.

42 Καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν Ἰησοῦν· Αὐθέντη, ἐνθυμήσου με ὅταν ἔλθῃς εἰς τὴν βασιλείαν σου.

43 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια σοῦ λέγω, σήμερον μετ' ἐμένα θέλεις εἶσαι μέσα εἰς τὸν παράδεισον.

44 Καὶ ἦτον κοντὰ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας, καὶ ἔγινε σκοτάδι εἰς ὅλην τὴν γῆν, ἕως τὴν ἐννάτην ὥραν.

45 Καὶ ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη, καὶ τὸ σκέπασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς τὴν μέσην.

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐφώναξε φωνὴν μεγάλην καὶ εἶπεν· Ὦ πάτερ, εἰς τὰ χέριά σου παρα-

πνεῦμά μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν.

47 Ἰδὼν δὲ ὁ ἑκατόνταρχος τὸ γενόμενον, ἐδόξασε τὸν Θεὸν, λέγων· Ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν.

48 Καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον.

49 Εἱστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.

50 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσὴφ, βουλευτὴς ὑπάρχων, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος,

51 (Οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν) ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων· ὃς καὶ προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

52 Οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

53 Καὶ καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδέπω οὐδεὶς κείμενος.

54 Καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευὴ, καὶ σάββατον ἐπέφωσκε.

δίδω τὸ πνεῦμά μου. Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἐξεψύχησε.

47 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος ὡσὰν εἶδεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν, ἐδόξασε τὸν Θεὸν, λέγωντας· Βέβαια ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἦτον δίκαιος.

48 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὁποῦ ἐπῆγε μαζὺ εἰς τὴν θεωρίαν ἐκείνην, βλέπωντας ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνουνταν, κτυπῶντας τὰ στήθη τους ἐγύριζαν.

49 Καὶ ἐστέκουνταν ὅλοι οἱ γνώριμοί του ἀπὸ μακρὰ, καὶ γυναῖκαις ἡ ὁποίαις τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἔβλεπαν ἐτοῦτα.

50 Καὶ νὰ, καὶ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, τὸ ὄνομά του Ἰωσὴφ, ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, ὁ ὁποῖος ἦτον βουλευτής·

51 Ἐτοῦτος δὲν ἐσυμφώνησεν εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτῶν· ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν πόλιν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπροσεδέχετον καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

52 Ἐτοῦτος ἐπῆγεν εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

53 Καὶ τὸ ἐκατέβασε καὶ τὸ ἐτύλιξεν μὲ ἕνα σενδόνι, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς ἕνα μνῆμα πελεκυτὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμι κανεὶς δὲν ἦτον βαλμένος.

54 Καὶ ἡ ἡμέρα ἦτον παρασκευὴ, καὶ ἐσήμωνε τὸ σάββατον.

55 Κατακολυθήσασαι δὲ καὶ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον, καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτῦ.

56 Ὑποςρέψασαι δὲ ἡτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα· καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

55 Καὶ ἔςωντας νὰ ἀκολυθήσυν καὶ γυναῖκαις, ἡ ὁποίαις εἶχασιν ἔλθη μαζὺ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εἶδασι τὸ μνῆμα, καὶ πῶς ἐβάλθη τὸ σῶμά τυ ἐκεῖ.

56 Καὶ γυρίζοντες ἑτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα· καὶ ἡσύχασαν τὸ σάββατον κατὰ τὴν ἐντολήν.

Κεφ. κδ'. 24.

ΤΗ͂ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων, ὄρθρυ βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνῆμα φέρυσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα· καί τινες σὺν αὐταῖς.

2 Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείυ.

3 Καὶ εἰσελθῦσαι ὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίυ Ἰησῦ.

4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τύτυ, καὶ ἰδὺ, δύο ἄνδρες ἐπέςησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀςραπτύσαις·

5 Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, καὶ κλινυσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

6 Οὐκ ἔςιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη. Μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ,

ἈΜΗ͂Ν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, σύννυχτα, ἦλθαν εἰς τὸ μνῆμα αἱ γυναῖκαις ἐκεῖναις, καὶ ἔφερναν τὰ ἠδύσματα ὁπῦ ἑτοίμασαν· καὶ κάποιαις ἄλλαις μαζὺ μετ' αὐταῖς.

2 Καὶ εὕρηκαν τὴν πέτραν κυλισμένην ἀπὸ τὸ μνῆμα.

3 Καὶ ἐμβαίνοντες μέσα δὲν εὕρηκαν τὸ κορμὶ τῦ Κυρίυ Ἰησῦ.

4 Καὶ ἐκεῖ ὁπῦ ἀπορῦσαν διὰ τῦτο τὸ πρᾶγμα, νὰ, καὶ δύο ἄνδρες καὶ ἦλθαν εἰς αὐταῖς μὲ φορέματα ὁπῦ ἄςραπταν.

5 Καὶ ἔςωντας νὰ φοβηθῦσιν ἐκείναις, καὶ νὰ βάλλυν τὸ πρόσωπόν τυς κάτω εἰς τὴν γῆν, ταῖς εἶπαν· Τί ζητεῖτε τὸν ζωντανὸν μὲ τὺς νεκρύς;

6 Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ἀναςάθη· Ἐνθυμηθῆτε καθὼς σᾶς εἶπε τότε, ὅταν ἀκόμι εὑρίσκετον εἰς τὴν Γαλιλαίαν,

7 Λέγων· Ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

8 Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ.

9 Καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἕνδεκα καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

10 Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάννα καὶ Μαρία Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἳ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα.

11 Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν, ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς.

12 Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

13 Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ᾗ ὄνομα Ἐμμαούς.

14 Καὶ αὐτοὶ ὡμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.

7 Λέγωντας· Ὅτι κάμνει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς χέρια ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ νὰ σταυρωθῇ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀναστηθῇ.

8 Καὶ ἐθυμήθηκαν τὰ λόγιά του.

9 Καὶ ὡσὰν ἐγύρισαν ἀπὸ τὸ μνῆμα, τὰ εἶπαν ὅλα ἐτοῦτα εἰς τοὺς ἕνδεκα, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐπιλοίπους.

10 Καὶ ἦταν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Ἰωάννα, καὶ Μαρία τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ ἐπίλοιπαις μαζὺ μετ' αὐταῖς, ἡ ὁποίαις ἔλεγαν εἰς τοὺς ἀποστόλους ἐτοῦτα.

11 Καὶ ἐφάνηκαν ὀμπροστά τους ὡσὰν φλυαρία τὰ λόγιά τους, καὶ δὲν ταῖς ἐπίστευσαν.

12 Καὶ ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἔτρεξεν καὶ ἦλθεν εἰς τὸ μνῆμα· καὶ σκύπτει καὶ βλέπει μοναχὰ τὰ σενδόνια ὁποῦ ἐκείτουνταν· καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ ἐθαύμαζε μέσα του ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε.

13 Καὶ νὰ, καὶ δύο ἀπ' αὐτοὺς ὁποῦ ἐπηγένασιν αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰς μίαν χώραν, ἡ ὁποῖα εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴν ἑξῆντα στάδια, τὸ ὄνομά της Ἐμμαούς·

14 Καὶ ἐτοῦτοι ἐσυντύχαιναν ἀνάμεσά τους διὰ ὅλα ἐτοῦτα ὁποῦ ἐσυνέβηκαν.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς.

16 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν.

17 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες, καί ἐστε σκυθρωποί;

18 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς ᾧ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ.

20 Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν·

21 Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ· ἀλλά γε σὺν πᾶσι τούτοις, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο.

22 Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες

15 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐσυνομιλοῦσαν καὶ ἐδιαλεγοῦνταν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐσήμωσε καὶ ἐπάγενε μετ' αὐτούς.

16 Καὶ τὰ μάτιά τους ἐμποδίζουνταν νὰ μὴν τὸν γνωρίσουν.

17 Καὶ εἶπέν τους· Τί εἶναι τὰ λόγια αὐτὰ ὁποῦ συντυχαίνετε ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἐδῶ ὁποῦ περιπατεῖτε, καὶ εἶσθε σκυθρωποί;

18 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἕνας, τὸ ὄνομά του Κλεόπας, καὶ εἶπέν του· Ἐσὺ κατοικῶντας εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, μόνος δὲν ἰξεύρεις ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγίνηκαν μέσα εἰς αὐτὴν εἰς ταῖς ἡμέραις ἐτούταις;

19 Καὶ λέγει τους· Ποῖα; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Τὰ πράγματα ὁποῦ ἐγίνηκαν διὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἄνθρωπος προφήτης, δυνατὸς καὶ εἰς ἔργα καὶ εἰς λόγια ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς ὅλον τὸν λαόν.

20 Καὶ πῶς τὸν ἐπαράδωκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντές μας εἰς κρίμα θανάτου, καὶ τὸν ἐσταύρωσαν.

21 Καὶ ἐμεῖς ἠλπίζαμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ μέλλει νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰσραήλ· ὅμως μὲ τοῦτα ὅλα τρεῖς ἡμέραις μὲ τούτην τὴν ἡμέραν ἔχει σήμερον, ἀφόντις ἐγίνηκαν ἐτοῦτα.

22 Ἀλλὰ καὶ κάποιαις γυναῖ-

ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενό-
μεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνη-
μεῖον·
23 Καὶ μὴ εὑροῦσαι τὸ σῶμα
αὐτοῦ, ἦλθον, λέγουσαι καὶ
ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι,
οἳ λέγουσιν αὐτὸν ζῇν.
24 Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν
σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ
εὗρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ γυναῖ-
κες εἶπον· αὐτὸν δὲ οὐκ εἶ-
δον.
25 Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐ-
τούς· Ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ
καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν
οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται.
26 Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν
τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς
τὴν δόξαν αὐτοῦ;
27 Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ
Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων
τῶν προφητῶν, διηρμήνευεν
αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γρα-
φαῖς τὰ περὶ αὐτοῦ.
28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώ-
μην οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς
προσεποιεῖτο πο͗ῤῥωτέρω πο-
ρεύεσθαι.
29 Καὶ παρεβιάσαντο αὐ-
τὸν, λέγοντες· Μεῖνον μεθ'
ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ,
καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσ-
ῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς.
30 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατα-

καις ἀπὸ ταῖς ἐδικαῖς μας μᾶς
ἐξετρόμαζαν, αἱ ὁποῖαις ἐπῆ-
γαν τὴν αὐγὴν εἰς τὸ μνῆμα·
23 Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν εὕρουσι
τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθαν καὶ
εἶπαν πῶς νὰ εἴδασι καὶ ὀπτα-
σίαν ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἄγγελοι
λέγουσιν αὐτὸν πῶς νὰ ζῇ.
24 Καὶ ἐπῆγαν κάποιοι
ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζὺ
μετ' ἐμᾶς εἰς τὸ μνῆμα, καὶ
εὕρηκαν ἔτζι καθὼς εἶπαν καὶ
αἱ γυναῖκες· ἀμὴ αὐτὸν
δὲν τὸν εἶδαν.
25 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν· Ὦ
ἄγνωστοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ
εἰς τὸ νὰ πιστεύετε εἰς ἐκεῖνα
ὅλα ὁποῦ ἐλάλησαν οἱ προφῆται.
26 Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ πάθῃ
ἐτοῦτα ὁ Χριστὸς, καὶ νὰ ἔμβῃ
εἰς τὴν δόξαν του;
27 Καὶ ἀρχίζωντας ἀπὸ
τὸν Μωϋσέα καὶ περνῶντας
ἀπὸ ὅλους τοὺς προφήτας, τοὺς
ἐξήγησεν τὰ πράγματα ὁποῦ
ἐγράφηκαν διὰ λόγου του εἰς
ὅλαις ταῖς γραφαῖς.
28 Καὶ ἐσήμωσαν εἰς τὴν
χώραν ὁποῦ ἐπάγεναν· καὶ
αὐτὸς ἐκαμώθη πῶς πάγει
μακρύτερα.
29 Καὶ τὸν ἐβίασαν, λέ-
γοντες· Μεῖνε μετ' ἐμᾶς, ὅτι
βραδιάζει, καὶ ἐπέρασεν ἡ
ἡμέρα. Καὶ ἔμβηκε μέσα νὰ
μείνῃ μετ' αὐτούς.
30 Καὶ ὅταν ἐκάθισεν αὐ-

κλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.

31 Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.

32 Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;

33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς,

34 Λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι.

35 Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν.

37 Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.

38 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διατὶ διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

τὸς μετ' αὐτοὺς, ἐπῆρε τὸ ψωμὶ, καὶ τὸ εὐλόγησε, καὶ ἔκοψε καὶ τοὺς ἔδιδε.

31 Καὶ τότε ἀνοίχθηκαν τὰ μάτιά τους, καὶ τὸν ἐγνώρισαν· καὶ αὐτὸς ἔγινεν ἄφαντος ἀπ' αὐτούς.

32 Καὶ εἶπαν ἀνάμεσά τους· Δὲν ἦτον ἡ καρδιά μας καϊμένη εἰς ἐμᾶς, ὅταν μᾶς ἐλάλει εἰς τὴν στράτα, καὶ ὅταν μᾶς ἐξῆγαν ταῖς γραφαῖς;

33 Καὶ αὐτοὶ σηκωνώμενοι, ἐκείνην τὴν ὥραν ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὑρῆκαν μαζωμένους τοὺς ἕνδεκα, καὶ τοὺς ἄλλους ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ' αὐτούς,

34 Ὁποῦ ἔλεγαν· Ὅτι ὁ Κύριος ἀνεστάθη βέβαια, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Σίμωνα.

35 Καὶ αὐτοὶ οἱ δύο ὁποῦ ἦλθαν ἐδιηγοῦνταν τὰ πράγματα ὁποῦ ἔγιναν εἰς τὴν στράταν· καὶ πῶς τὸν ἐγνώρισαν ἐκεῖ ὁποῦ ἔκοπτε τὸ ψωμί.

36 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔλεγαν αὐτοὶ αὐτὰ τὰ λόγια, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη εἰς τὴν μέσην τους, καὶ λέγει τους· Εἰρήνη εἰς ἐσᾶς·

37 Καὶ ἔστωντας νὰ φοβηθοῦσι δυνατὰ καὶ νὰ τρομάξουν, τοὺς ἐφαίνετον νὰ βλέπουν πνεῦμα.

38 Καὶ λέγει τους· Διατί εἶσθε συγχυσμένοι; καὶ διατί λογισμοὶ ἀναβαίνουσιν εἰς ταῖς καρδίαις σας;

39 Ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου· ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε· ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.

40 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

41 Ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ θαυμαζόντων, εἶπεν αὐτοῖς· Ἔχετέ τι βρώσιμον ἐνθάδε;

42 Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος, καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου.

43 Καὶ λαβὼν, ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.

44 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Οὗτοι οἱ λόγοι οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὢν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως, καὶ προφήταις, καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ.

45 Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν, τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς·

46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι οὕτω γέγραπται, καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ,

47 Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς

39 Ἰδέτε τὰ χέριά μου καὶ τὰ ποδάριά μου· ὅτι αὐτὸς εἶμαι ἐγὼ· ψηλαφήσετέ μου· καὶ ἰδέτε με· διατὶ τὸ πνεῦμα ζάρκα καὶ κόκαλα δὲν ἔχει, καθὼς βλέπετε ἐμένα ὁποῦ ἔχω.

40 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια.

41 Καὶ ἔστωντας νὰ ἀπιστοῦν ἀκόμι ἀπὸ τὴν χαράν τους, καὶ νὰ θαυμάζουν, τοὺς εἶπεν· Ἔχετε τίποτες φαγισερὸν ἐδῶ;

42 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωκαν ἕνα κομμάτι ψάρι ψητὸν, καὶ ἀπὸ μελόπητα.

43 Καὶ ἐπῆρεν ὀμπροστά τους καὶ ἔφαγε.

44 Καὶ εἶπέν τους· Ἐτοῦτα εἶναι ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς ἐλάλησα ἀκόμι ὤντας μετ᾽ ἐσᾶς, ὅτι πῶς κάμνει χρεία νὰ πληρωθοῦν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γραμμένα εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, καὶ εἰς τοὺς προφήτας, καὶ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς διὰ λόγου μου.

45 Τότε τοὺς ἄνοιξεν τὸν νοῦν τους, νὰ καταλάβουν ταῖς γραφαῖς.

46 Καὶ εἶπέν τους· Ὅτι ἔτζι εἶναι γραμμένον· καὶ τέτοιας λογῆς ἔκαμνε χρεία νὰ πάθῃ ὁ Χριστός· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ ἀπὸ τοὺς νεκρούς·

47 Καὶ νὰ κηρυχθῇ εἰς τὸ ὄνομά του μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη,

πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον
ἀπὸ Ἱερȣσαλήμ.
48 Ὑμεῖς δέ ἐϛε μάρτυρες
τȣ́των.
49 Καὶ ἰδȣ̀, ἐγὼ ἀποϛέλ-
λω τὴν ἐπαγγελίαν τȣ͂ πατρός
μȣ ἐφ᾽ ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ κα-
θίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερȣσαλὴμ,
ἕως ȣ͂ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ
ὕψȣς.
50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτȣ̀ς ἔξω
ἕως εἰς Βηθανίαν· καὶ ἐπάρας
τὰς χεῖρας αὐτοῦ, εὐλόγησεν
αὐτȣ́ς.
51 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλο-
γεῖν αὐτὸν αὐτȣ̀ς, διέϛη ἀπ᾽
αὐτῶν, καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν
ȣ̓ρανόν.
52 Καὶ αὐτοὶ προσκυνή-
σαντες αὐτὸν, ὑπέϛρεψαν εἰς
Ἱερȣσαλὴμ μετὰ χαρᾶς με-
γάλης.
53 Καὶ ἦσαν διαπαντὸς
ἐν τῷ ἱερῷ, αἰνοῦντες καὶ εὐλο-
γοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

ἀρχίζωντας ἀπὸ τὴν Ἱερȣσα-
λήμ.
48 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε μάρτυ-
ρες ἐτȣ́των.
49 Καὶ νὰ, ἐγὼ ὁπȣ͂ ϛέλλω
τὸ τάξιμον τοῦ πατρός μȣ εἰς
ἐσᾶς· καὶ ἐσεῖς καθίσατε εἰς
τὴν πόλιν Ἱερȣσαλὴμ, ἕως ȣ͂
νὰ ἐνδυθῆτε δύναμιν ἀπὸ
πάνω.
50 Καὶ εὔγαλέν τȣς ἔξω
ἕως εἰς τὴν Βηθανίαν· καὶ
ἐσήκωσε τὰ χέριά τȣ, καὶ τȣ̀ς
εὐλόγησε.
51 Καὶ ἐκεῖ ὁπȣ͂ αὐτὸς
τȣ̀ς εὐλογȣ͂σεν, ἐχωρίσθη ἀπ᾽
αὐτȣ̀ς, καὶ ἐφέρετον ἀπάνω
εἰς τὸν ȣ̓ρανόν.
52 Καὶ αὐτοὶ ὡσὰν τὸν
ἐπροσκύνησαν, ἐγύρισαν εἰς
τὴν Ἱερȣσαλὴμ μὲ χαρὰν με-
γάλην·
53 Καὶ εὑρίσκȣνταν πάν-
τοτε εἰς τὸ ἱερὸν, ὑμνοῦντες
καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.
Ἀμήν.

ΤῸ ΚΑΤᾺ ἸΩΆΝΝΗΝ

ΕΥ᾿ΑΓΓΕ´ΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

ἘΝ ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος.

2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν.

3 Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν.

4 Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων·

5 Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.

6 Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης.

7 Οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτὸς, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ.

8 Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός.

9 Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

10 Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ

ΕἸΣ τὴν ἀρχὴν ἦτον ὁ λόγος· καὶ ὁ λόγος ἦτον μὲ τὸν Θεόν· καὶ Θεὸς ἦτον ὁ λόγος.

2 Ἐτοῦτος ἦτον εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ τὸν Θεόν.

3 Ὅλα (τὰ πράγματα) διὰ μέσου τοῦ (λόγου) ἐγίνηκαν, καὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν ἔγινε κανένα ἀπὸ ὅσα ἔγιναν.

4 Εἰς αὐτὸν ἦτον ζωή· καὶ ἡ ζωὴ ἦτον τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων·

5 Καὶ τὸ φῶς εἰς τὴν σκοτίαν φέγγει, καὶ ἡ σκοτία δὲν τὸ ἐκατάλαβε.

6 Ἔγινεν ἕνας ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν, τὸ ὄνομά του Ἰωάννης.

7 Ἐτοῦτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅλοι διὰ μέσου αὐτοῦ.

8 Δὲν ἦτον ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλὰ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς.

9 Ἦτον τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, τὸ ὁποῖον φωτίζει κάθε ἄνθρωπον ὁποῦ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον.

10 Εἰς τὸν κόσμον ἦτον· καὶ

κόσμος δὶ αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω.

11 Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν ȣ̓ παρέλαβον.

12 Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξȣσίαν τέκνα Θεȣ̃ γενέσθαι, τοῖς πιςεύȣσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ·

13 Οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, ȣ̓δὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, ȣ̓δὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ Θεȣ̃ ἐγεννήθησαν.

14 Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο· καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, (καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενȣ̃ς παρὰ πατρὸς,) πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

15 Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτȣ̃, καὶ κέκραγε, λέγων· Οὗτος ἦν ὃν εἶπον· Ὁ ὀπίσω μȣ ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μȣ γέγονεν· ὅτι πρῶτός μȣ ἦν.

16 Καὶ ἐκ τȣ̃ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος·

17 Ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃ ἐγένετο.

18 Θεὸν ȣ̓δεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς, ὁ ὢν εἰς

ὁ κόσμος διὰ μέσȣ αὐτοῦ ἔγινεν· ἀμὴ ὁ κόσμος δὲν τὸν ἐγνώρισεν.

11 Εἰς τὰ ἐδικά τȣ ἦλθεν, καὶ οἱ ἐδικοί τȣ δὲν τὸν ἐδέχθηκαν·

12 Καὶ ὅσοι τὸν ἐδέχθηκαν, εἰς αὐτουνȣ̀ς ἔδωκεν ἐξȣσίαν νὰ γενοῦν τέκνα Θεȣ̃, (τȣ̃τ' ἐςιν,) εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ πιςεύουν εἰς τὸ ὄνομά τȣ·

13 Οἱ ὁποῖοι ȣ̓δὲ ἀπὸ αἵματα, ȣ̓δὲ ἀπὸ τὸ θέλημα τῆς σαρκὸς, ȣ̓δὲ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐγεννήθηκαν.

14 Καὶ ὁ λόγος ἔγινε σὰρξ, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἐμᾶς, καὶ εἴδαμεν τὴν δόξαν τȣ, δόξαν ὡσὰν (υἱȣ̃) μονογενȣ̃ς ἀπὸ τὸν πατέρα, γεμάτος χάριν καὶ ἀλήθειαν.

15 Ὁ Ἰωάννης ἐμαρτύρησε δὶ αὐτὸν, καὶ ἔκραζε, λέγοντας· Ἐτȣ̃τος εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σᾶς εἶπα· Ὅτι ἐκεῖνος ὁπȣ̃ ἔρχεται ὀπίσω μȣ, ἔγινεν ὀμπροςὰ μȣ· ὅτι ἦτον προτίτερός μȣ.

16 Καὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμά τȣ ἐμεῖς ὅλοι ἀπολαύσαμεν, καὶ ἐπήραμεν χάριν ἀπάνω εἰς χάριν·

17 Ὅτι ὁ νόμος ἐδόθη διὰ μέσȣ τοῦ Μωϋσέως· (ἀμὴ) ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἔγινε διὰ μέσȣ τοῦ Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃.

18 Τὸν Θεὸν ȣ̓δὲ κανένας ποτὲ δὲν τὸν εἶδεν· ὁ μονογενὴς

τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

19 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεῖς καὶ λευΐτας, ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτόν· Σὺ τίς εἶ;

20 Καὶ ὡμολόγησε, καὶ οὐκ ἠρνήσατο· καὶ ὡμολόγησεν· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ Χριστός.

21 Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν· Τί οὖν; Ἠλίας εἶ σύ; Καὶ λέγει· Οὐκ εἰμί. Ὁ προφήτης εἶ σύ; Καὶ ἀπεκρίθη· Οὔ.

22 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τίς εἶ; ἵνα ἀπόκρισιν δῶμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς· τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ;

23 Ἔφη· Ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

24 Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων·

25 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί οὖν βαπτίζεις, εἰ σὺ οὐκ εἶ ὁ Χριστὸς, οὔτε Ἠλίας, οὔτε ὁ προφήτης;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰωάννης, λέγων· Ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ

υἱὸς, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν κόρφον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος τὸν ἐξηγήθη.

19 Καὶ ἐτοῦτη εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὁπόταν ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἱερεῖς καὶ λευΐτας, νὰ τὸν ἐρωτήσουν· Ἐσὺ ποῖος εἶσαι;

20 Καὶ ὡμολόγησε, καὶ δὲν τὸ ἀρνήθη· ὡμολόγησε, λέγωντας· Ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός.

21 Καὶ ἐρώτησάν τον· Τί εἶσαι λοιπόν; Ἠλίας εἶσαι ἐσύ; Καὶ λέγει· Δὲν εἶμαι. Ὁ προφήτης εἶσαι; Καὶ ἀπεκρίθη· Ὄχι.

22 Καὶ λέγουν του· Ποῖος εἶσαι λοιπόν; διὰ νὰ δώσωμεν ἀπόκρισιν εἰς ἐκείνους ὁποῦ μᾶς ἐπέμψασι· τί λέγεις διὰ λόγου σου;

23 Εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ἡ φωνὴ ἐκείνου ὁποῦ βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· Ἰσιάσατε τὴν στράταν τοῦ Κυρίου· καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

24 Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦταν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους.

25 Καὶ ἐρώτησάν τον, καὶ εἶπάν του· Διατὶ λοιπὸν βαπτίζεις, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, οὔτε Ἠλίας, οὔτε ὁ προφήτης;

26 Ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίθη, λέγωντας· Ἐγὼ βαπτίζω εἰς νερόν· ἀμὴ ἐκεῖνος στέκεται εἰς

ὑμῶν ἕστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ
οἴδατε·
27 Αὐτός ἐστιν ὁ ὀπίσω μου
ἐρχόμενος, ὃς ἔμπροσθέν μου
γέγονεν· οὗ ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἄξιος
ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἱμάντα
τοῦ ὑποδήματος.
28 Ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ
ἐγένετο πέραν τοῦ Ἰορδάνου,
ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων.

29 Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ
Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον
πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει· Ἴδε ὁ
ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν
ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

30 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ
εἶπον· Ὀπίσω μου ἔρχεται
ἀνὴρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγο-
νεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.

31 Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν·
ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραὴλ,
διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδα-
τι βαπτίζων.
32 Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάν-
νης, λέγων· Ὅτι τεθέαμαι τὸ
Πνεῦμα καταβαῖνον ὡσεὶ πε-
ριστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν
ἐπ' αὐτόν.
33 Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν·
ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν
ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν·
Ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα
καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ'
αὐτὸν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων
ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

τὴν μέσην σας, τὸν ὁποῖον
ἐσεῖς δὲν τὸν γνωρίζετε·
27 Αὐτὸς εἶναι ὁποῦ ἔρχε-
ται ὀπίσω μου, ὁ ὁποῖος ἔγινεν
ὀμπροστά μου· τοῦ ὁποίου ἐγὼ
δὲν εἶμαι ἄξιος, νὰ λύσω τὸ
λουρίον τοῦ ὑποδημάτου του.
28 Ἐτοῦτα ἐγίνηκαν εἰς
τὴν Βηθαβαρὰν πέραν τοῦ
Ἰορδάνου, ἐκεῖ ὁποῦ ὁ Ἰωάννης
ἐβάπτιζε.
29 Τὴν αὐριοσινὴν (ἡμέ-
ραν) βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν
Ἰησοῦν ὁποῦ ἤρχουντον εἰς
αὐτὸν, καὶ λέγει· Νὰ ὁ ἀμνὸς
τοῦ Θεοῦ ὁποῦ σηκώνει καὶ εὐ-
γάνει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.
30 Ἐτοῦτος εἶναι (ἐκεῖνος)
διὰ τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶπα·
Ἄνθρωπος ἔρχεται ὀπίσω μου,
ὁ ὁποῖος ἔγινε ὀμπροστά μου·
ὅτι ἦτον πρῶτός μου.
31 Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἤξευρα·
ἀμὴ διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν
Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθα ἐγὼ
βαπτίζωντας εἰς τὸ νερό.
32 Καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ
Ἰωάννης, λέγωντας· Ὅτι εἶδα
τὸ Πνεῦμα ὁποῦ ἐκατέβαινεν
ὡσὰν περιστέρι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν,
καὶ ἔμεινεν ἀπάνω του.
33 Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώρι-
ζα· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔπεμ-
ψε νὰ βαπτίζω εἰς τὸ νερὸν,
ἐκεῖνος μοῦ εἶπεν· Εἰς ὅποιον καὶ
ἂν εἴδῃς τὸ Πνεῦμα ὁποῦ νὰ
καταβαίνῃ καὶ νὰ μένῃ εἰς
αὐτὸν, ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ βαπ-
τίζει μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

34 Κἀγὼ ἑώρακα, καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐςιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

35 Τῇ ἐπαύριον πάλιν εἱςήκει ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

36 Καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι, λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

37 Καὶ ἤκουσαν αὐτοῦ οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντος, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ.

38 Στραφεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ἀκολουθοῦντας, λέγει αὐτοῖς.

39 Τί ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ῥαββί, (ὃ λέγεται ἑρμηνευόμενον, Διδάσκαλε,) ποῦ μένεις;

40 Λέγει αὐτοῖς· Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε· Ἦλθον καὶ εἶδον ποῦ μένει· καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα δὲ ἦν ὡς δεκάτη.

41 Ἦν Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου, εἷς ἐκ τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων παρὰ Ἰωάννου, καὶ ἀκολουθησάντων αὐτῷ.

42 Εὑρίσκει οὗτος πρῶτος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα, καὶ λέγει αὐτῷ· Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐςι μεθερμηνευόμενον ὁ Χριςός·

43 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς

34 Καὶ ἐγὼ τὸν εἶδα, καὶ ἐμαρτύρησα, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ τὴν αὐριοσινὴν ἡμέραν πάλιν ἐςέκετον ὁ Ἰωάννης, καὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του δύο.

36 Καὶ βλέπωντας τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐπεριπάτει, λέγει· Ἴδες νὰ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

37 Καὶ ἤκουσάν τον οἱ δύο του μαθητάδες ὁποῦ τὸ εἶπε, καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν.

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γυρίζωντας, καὶ βλέπωντάς τους ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν, λέγει τους·

39 Τί γυρεύετε; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ῥαββί, (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπεῖ μεταγλωττιζόμενον, Διδάσκαλε,) ποῦ μένεις;

40 Καὶ λέγει τους· Ἐλᾶτε καὶ εἰδῆτε. Ἦλθαν καὶ εἶδαν ποῦ μένει· καὶ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην σιμά του· καὶ ἦτον ὡς δεκάτη ὥρα (τῆς ἡμέρας.)

41 Ἦτον ὁ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος Πέτρου, ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ὁποῦ ἄκουσαν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνον τὸν λόγον, καὶ ἀκολουθήσασι τοῦ Χριςοῦ.

42 Καὶ ἐτοῦτος πρῶτος εὗρε τὸν ἴδιόν του ἀδελφὸν τὸν Σίμωνα, καὶ λέγει του· Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, τὸ ὁποῖον μεταγλωττιζόμενον θέλει νὰ εἰπεῖ ὁ Χριςός·

43 Καὶ ἔφερέν τον εἰς τὸν

τὸν Ἰησοῦν. Ἐμβλέψας δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ· σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται Πέτρος.

44 Τῇ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει Φίλιππον, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

45 Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδὰ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

46 Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.

47 Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ. Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Ἔρχου καὶ ἴδε.

48 Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.

49 Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν, εἶδόν σε.

50 Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ, σὺ εἶ ὁ

Ἰησοῦν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸν εἶδεν, εἶπεν· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Σίμων ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ· ἐσὺ θέλεις καλεσθῇ Κηφᾶς, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ Πέτρος.

44 Καὶ τὴν αὔριοσινὴν ἡμέραν πάλιν ἠθέλησεν (ὁ Ἰησοῦς) νὰ εὔγῃ ἔξω εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει τὸν Φίλιππον καὶ λέγει του· Ἀκολούθα μου.

45 Καὶ ὁ Φίλιππος ἦτον ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ, ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

46 Ὁ Φίλιππος ηὗρε τὸν Ναθαναὴλ, καὶ λέγει του· Ἐκεῖνον ὁποῦ ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν νόμον καὶ οἱ προφῆται εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ.

47 Καὶ λέγει του ὁ Ναθαναήλ· Ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι τίποτες καλόν; Λέγει του ὁ Φίλιππος· Ἔλα καὶ ἰδέ.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν Ναθαναὴλ ὁποῦ ἤρχουντον εἰς αὐτὸν, καὶ εἶπε δι' αὐτόν· Ἴδες ἀληθινὰ Ἰσραηλίτης, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δόλος.

49 Λέγει του ὁ Ναθαναήλ· Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν του· Πρὸ τοῦ νὰ σὲ λαλήσῃ ὁ Φίλιππος, ὁποῦ ἤσουν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν συκιὰν, σὲ εἶδα.

50 Ὁ Ναθαναὴλ ἀπεκρίθη, καὶ λέγει του· Διδάσκαλε,

υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

51 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι εἶπόν σοι· Εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις· μείζω τούτων ὄψει.

52 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ἀπ᾽ ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

51 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν του· Διατὶ σοῦ εἶπα πῶς σὲ εἶδα ἀπὸ κάτω εἰς τὴν συκιὰν, πιστεύεις; μεγαλίτερα ἀπὸ τοῦτα θέλεις εἰδῆ.

52 Καὶ λέγει του· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροστὰ θέλετε εἰδῆ τὸν οὐρανὸν ἀνοικτὸν, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὁποῦ νὰ ἀναβαίνουσιν καὶ νὰ καταβαίνουσιν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Κεφ. β΄. 2.

ΚΑῚ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ.

2 Ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον.

3 Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν· Οἶνον οὐκ ἔχουσι.

4 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; οὔπω ἥκει ἡ ὥρα μου.

5 Λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς διακόνοις· Ὅ, τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε.

6 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαι λίθιναι ἓξ, κείμεναι κατὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν Ἰουδαίων,

ΚΑῚ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγινε γάμος εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἐκεῖ ἦτον ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ.

2 Καὶ ἐκάλεσαν καὶ τὸν Ἰησοῦν, καὶ τοὺς μαθητάδες του εἰς τὸν γάμον.

3 Καὶ ἔστωντας νὰ λείψῃ κρασὶ, λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν ἡ μητέρα του· Κρασὶ δὲν ἔχουσιν.

4 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ὦ γυναῖκα, τί ἔχεις (νὰ κάμῃς) ἐσὺ μετ᾽ ἐμένα; ἀκόμι δὲν ἦλθεν ἡ ὥρα μου.

5 Λέγει ἡ μητέρα του εἰς τοὺς ὑπηρέτας· Ὅ, τι καὶ ἂν σᾶς εἰπεῖ, κάμετέ το.

6 Καὶ ἦταν ἐκεῖ πιθάρια πέτρινα ἕξι, ὁποῦ ἐκείτουνται διὰ καθαρισμὸν (κατὰ τὴν

χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς.

7 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἄνω.

8 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἀντλήσατε νῦν, καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Καὶ ἤνεγκαν.

9 Ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ ἀρχιτρίκλινος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγενημένον, (καὶ οὐκ ᾔδει πόθεν ἐστίν· οἱ δὲ διάκονοι ᾔδεισαν οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ,) φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ ἀρχιτρίκλινος,

10 Καὶ λέγει αὐτῷ· Πᾶς ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησι, καὶ ὅταν μεθυσθῶσι, τότε τὸν ἐλάσσω· σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι.

11 Ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ· καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

12 Μετὰ τοῦτο κατέβη εἰς Καπερναοὺμ, αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἐκεῖ ἔμειναν οὐ πολλὰς ἡμέρας.

13 Καὶ ἐγγὺς ἦν τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς.

14 Καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα

συνήθειαν) τῶν Ἰουδαίων· τὰ ὁποῖα (πιθάρια) ἐχωροῦσαν ἀπὸ δύο καὶ τρία μέτρα.

7 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Γεμίσετε τὰ πιθάρια νερό. Καὶ τὰ ἐγέμισαν ὡς ἀπάνω.

8 Καὶ λέγει τους· Εὐγάλετε τῶρα, καὶ φέρετε εἰς τὸν κελλάρην. Καὶ ἔφεραν.

9 Καὶ ὡσὰν τὸ ἐγεύθηκεν ὁ κελλάρης τὸ νερὸν ὁποῦ ἔγινε κρασὶ, (καὶ δὲν ἤξευρεν ἀπὸ ποῦ εἶναι· ἀμὴ οἱ ὑπηρέται ὁποῦ ἀνάσυραν τὸ νερὸ τὸ ἤξευραν,) ἐλάλησε τὸν γαμβρὸν,

10 Καὶ λέγει του· Κάθε ἄνθρωπος πρῶτα βάνει τὸ καλὸν κρασὶ, καὶ ὡσὰν μεθύσουν (βάνει) τὸ ἀχαμνόν· καὶ ἐσὺ ἐφύλαξες τὸ καλὸν κρασὶ ἕως τῶρα.

11 Ἐτούτην τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν του· καὶ ἐπίστευσαν οἱ μαθητάδες του εἰς αὐτόν.

12 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτο ἐκατέβη εἰς τὴν Καπερναοὺμ, αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα του, καὶ οἱ ἀδελφοί του, καὶ οἱ μαθητάδες του· καὶ δὲν ἐστάθηκαν ἐκεῖ πολλαῖς ἡμέραις.

13 Καὶ ἦτον σιμὰ τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

14 Καὶ ηὗρε μέσα εἰς τὸ ἱερὸν ἐκείνους ὁποῦ ἐπουλοῦσαν

καὶ περιστερὰς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους.

15 Καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων, πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τά τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας· καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε.

16 Καὶ τοῖς τὰς περιστερὰς πωλοῦσιν εἶπεν· Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου οἶκον ἐμπορίου.

17 Ἐμνήσθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ὅτι γεγραμμένον ἐστίν· Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.

18 Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί σημεῖον δεικνύεις ἡμῖν, ὅτι ταῦτα ποιεῖς;

19 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν.

20 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν;

21 Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

22 Ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ

βόδια καὶ πρόβατα καὶ περιστέρια, καὶ ἐκείνους ὅπου ἄλλαζαν τὰ ἄσπρα καθημένους.

15 Καὶ κάμνωντας ἕνα φραγγέλι ἀπὸ σχοινία, τοὺς εὔγαλεν ἔξω ὅλους ἀπὸ τὸ ἱερὸν, μὲ τὰ πρόβατα καὶ μὲ τὰ βόδια· καὶ τὰ ἄσπρα τῶν σαράφιδων ἔχυσε, καὶ ταῖς τράπεζαις τους ταῖς ἐγύρισεν ἄνω κάτω.

16 Καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου ἐπουλοῦσαν τὰ περιστέρια, εἶπε· Σηκῶτέ τα αὐτὰ ἀπ' ἐδῶ· καὶ μὴν κάμνετε τὸ σπῆτι τοῦ πατρός μου σπῆτι πραγματείας.

17 Καὶ οἱ μαθητάδες του ἐνθυμήθηκαν, πῶς εἶναι γραμμένον· Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.

18 Ἀπεκρίθηκαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπάν του· Τί σημάδι μᾶς δείχνεις, ὅτι κάμνεις ἐτοῦτα;

19 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· Χαλάσετε ἐτοῦτον τὸν ναὸν, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις θέλω τὸν σηκώσει.

20 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν εἶπαν· Ὁ ναὸς ἐτοῦτος ἐκτίσθη εἰς σαρανταέξι χρόνους, καὶ ἐσὺ εἰς τρεῖς ἡμέραις νὰ τὸν οἰκοδομήσης;

21 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔλεγε διὰ τὸν ναὸν τοῦ κορμίου του.

22 Ὅταν τὸ λοιπὸν ἀνεστάθη ἐκ νεκρῶν, ἐνθυμήθηκαν οἱ

αὐτοῦ, ὅτι τοῦτο ἔλεγεν αὐτοῖς· καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ, καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

μαθητάδες του, ὅτι ἐτοῦτο τοὺς ἔλεγε· καὶ ἐπίστευσαν τὴν γραφὴν, καὶ τὸν λόγον ὁποῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

23 Ὡς δὲ ἦν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

23 Καὶ ὅταν ἦταν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομά του, βλέποντες τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμε.

24 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς, διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας.

24 Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐπιστεύετον τοῦ λόγου του εἰς αὐτοὺς, διατὶ αὐτὸς ἴξευρεν ὅλους.

25 Καὶ ὅτι οὐ χρείαν εἶχεν ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

25 Καὶ ὅτι δὲν εἶχε χρείαν νὰ μαρτυρήσῃ κανεὶς διὰ τὸν ἄνθρωπον· διατὶ αὐτὸς ἐγνώριζε τί ἦτον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Κεφ. γ΄. 3.

ΗΝ δὲ ἄνθρωπος ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

ΚΑΙ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, τὸ ὄνομά του Νικόδημος, ἄρχωντας τῶν Ἰουδαίων.

2 Οὗτος ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββὶ, οἴδαμεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος· οὐδεὶς γὰρ ταῦτα τὰ σημεῖα δύναται ποιεῖν ἃ σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ᾖ ὁ Θεὸς μετ᾽ αὐτοῦ.

2 Ἐτοῦτος ἦλθε τὴν νύκτα εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπέν του· Διδάσκαλε, ἰξεύρομεν ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦλθες διδάσκαλος· διατὶ αὐτὰ τὰ σημεῖα ὁποῦ κάμνεις ἐσὺ, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ, ἂν δὲν εἶναι ὁ Θεὸς μετ᾽ αὐτόν.

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν του· Βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ἀνίσως καὶ κανεὶς δὲν γεννηθῇ ἄνωθεν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰδῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

4 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· Πῶς δύναται ἄνθρω-

4 Λέγει τοῦ ὁ Νικόδημος· Πῶς ἠμπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος

πῶς γεννηθῆναι γέρων ὤν; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δεύτερον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι;

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

6 Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς, σάρξ ἐστι· καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ πνεύματος, πνεῦμά ἐστι.

7 Μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἶπόν σοι· Δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν.

8 Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ· καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ᾽ οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστὶ πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Πνεύματος.

9 Ἀπεκρίθη Νικόδημος, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι;

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις;

11 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι ὃ οἴδαμεν λαλοῦμεν, καὶ ὃ ἑωράκαμεν μαρτυροῦμεν· καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν οὐ λαμβάνετε.

12 Εἰ τὰ ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν, καὶ οὐ πιστεύετε· πῶς, ἐὰν

ὁποῦ εἶναι γέροντας νὰ γεννηθῇ; μῆνα ἠμπορεῖ δεύτερον νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του νὰ γεννηθῇ;

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ὅτι ὅποιος δὲν γεννηθῇ ἀπὸ νερὸ καὶ Πνεῦμα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

6 Ἐκεῖνο ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν σάρκα, εἶναι σάρκα· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ πνεῦμα, εἶναι πνεῦμα.

7 Μὴν θαυμάσῃς διατὶ σοῦ εἶπα· Ἀνάγκη εἶναι νὰ γεννηθῆτε ἐσεῖς ἄνωθεν.

8 Ὁ ἄνεμος ὅπου θέλει φυσᾷ· καὶ τὴν φωνήν του ἀκούεις, ἀμὴ δὲν ἰξεύρεις πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· τέτοιας λογῆς εἶναι κάθε ἕνας ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα.

9 Ὁ Νικόδημος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν του· Πῶς ἠμποροῦν νὰ γένουν ἐτοῦτα;

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν του· Ἐσὺ εἶσαι ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ δὲν τὰ ἰξεύρεις ἐτοῦτα;

11 Βέβαια βέβαια σοῦ λέγω, ὅτι ἐμεῖς ἐκεῖνο ὁποῦ εἴδαμεν μαρτυροῦμεν· καὶ τὴν μαρτυρίαν μας δὲν τὴν πιάνετε.

12 Ἀνίσως καὶ σᾶς εἶπα τὰ ἐπίγεια, καὶ δὲν πιστεύετε·

εἴπω ὑμῖν τὰ ἐπουράνια, πιστεύσετε;

13 Καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.

14 Καὶ καθὼς Μωσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου·

15 Ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

16 Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

17 Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

18 Ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πιστεύων, ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

19 Αὕτη δέ ἐστιν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος, ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα.

20 Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσ-

πως θέλετε πιστεύσει, ἂν σᾶς εἰπῶ τὰ ἐπουράνια;

13 Καὶ κανένας δὲν ἀνέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

14 Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φίδι εἰς τὴν ἔρημον, τέτοιας λογῆς κάμνει χρεία νὰ ὑψωθῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου·

15 Διὰ νὰ μὴν χαθῇ κάθ' ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

16 Διατὶ τέτοιας λογῆς ἀγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὁποῦ ἔδωκε τὸν υἱόν του τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴν χαθῇ κάθ' ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν ἔστειλε τὸν υἱόν του εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὸν κατακρίνῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος διὰ μέσου αὐτοῦ.

18 Ὁποῖος πιστεύει εἰς αὐτὸν, δὲν κατακρίνεται· ἀμὴ ὁποῖος δὲν πιστεύει, ἀπὸ τώρα ἐκατακρίθη, ὅτι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ ἡ κατάκρισις ἐτούτη εἶναι, ὅτι τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν περισσότερον τὸ σκότος, παρὰ τὸ φῶς· διατὶ τὰ ἔργα τους ἦταν κακά.

20 Καὶ κάθ' ἕνας ὁποῦ κά-

σων, μισεῖ τὸ φῶς· καὶ οὐκ
ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ
ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ.
21 Ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλή-
θειαν, ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς,
ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα,
ὅτι ἐν Θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα.

22 Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ
Ἰησοῦς, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς
τὴν Ἰουδαίαν γῆν· καὶ ἐκεῖ διέ-
τριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἐβάπτιζεν.
23 Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης
βαπτίζων ἐν Αἰνὼν, ἐγγὺς
τοῦ Σαλεὶμ, ὅτι ὕδατα πολλὰ
ἦν ἐκεῖ· καὶ παρεγίνοντο καὶ
ἐβαπτίζοντο.
24 Οὔπω γὰρ ἦν βεβλη-
μένος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ
Ἰωάννης.
25 Ἐγένετο οὖν ζήτησις
ἐκ τῶν μαθητῶν Ἰωάννου
μετὰ Ἰουδαίων περὶ καθα-
ρισμοῦ·
26 Καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰω-
άννην καὶ εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ,
ὃς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ Ἰορδά-
νου, ᾧ σὺ μεμαρτύρηκας, ἴδε,
οὗτος βαπτίζει, καὶ πάντες
ἔρχονται πρὸς αὐτόν.

27 Ἀπεκρίθη Ἰωάννης καὶ
εἶπεν· Οὐ δύναται ἄνθρωπος
λαμβάνειν οὐδὲν ἐὰν μὴ ᾖ
δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
28 Αὐτοὶ ὑμεῖς μοι μαρτυ-
ρεῖτε ὅτι εἶπον· Οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ

μνει κακὰ, μισᾷ τὸ φῶς, καὶ
δὲν ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ
μὴν ἐλεγχθοῦσι τὰ ἔργα του.
21 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ κά-
μνει τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται
εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ φανερωθοῦν
τὰ ἔργα του, ὅτι τὰ ἔκαμε
εἰς τὸν Θεόν.
22 Ὕστερον ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς
καὶ οἱ μαθητάδες του εἰς τὴν
Ἰουδαίαν· καὶ ἐκεῖ ἐδιέτριβε
μετ' αὐτοὺς καὶ ἐβάπτιζε.
23 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτον
εἰς τὴν Αἰνὼν, κοντὰ εἰς τοῦ
Σαλεὶμ, καὶ ἐβάπτιζεν, ὅτι
ἐκεῖ ἦταν πολλὰ νερά· καὶ
ἐπάγεναν καὶ ἐβαπτίζουνταν.
24 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἀκόμι
τότε δὲν ἦτον βαλμένος εἰς
τὴν φυλακήν.
25 Ἔγινε λοιπὸν ζήτησις
ἀπὸ τοὺς μαθητάδες τοῦ
Ἰωάννου μὲ τοὺς Ἰουδαίους διὰ
τὸν καθαρισμόν·
26 Καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰωάν-
νην καὶ εἶπάν του· Διδάσκαλε,
ἐκεῖνος ὁποῦ ἦτον μαζὺ μετ'
ἐσένα πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τὸν
ὁποῖον ἐσὺ ἐμαρτύρησες, νὰ,
ὁποῦ ἐκεῖνος βαπτίζει, καὶ
ὅλοι πηγένουσιν εἰς αὐτόν.
27 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης
καὶ εἶπε· Δὲν ἠμπορεῖ ἄνθρω-
πος νὰ πάρῃ τίποτες ἂν δὲν του
εἶναι δομένον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
28 Ἐσεῖς αὐτοί σας μοῦ μαρ-
τυρᾶτε ὅτι εἶπα· Δὲν εἶμαι ἐγὼ

Χριςὸς, ἀλλ' ὅτι ἀπεςαλμένος εἰμὶ ἔμπροσθεν ἐκείνου.

29 Ὁ ἔχων τὴν νύμφην, νυμφίος ἐςίν· ὁ δὲ φίλος τοῦ νυμφίου ὁ ἑςηκὼς καὶ ἀκούων αὐτοῦ, χαρᾷ χαίρει διὰ τὴν φωνὴν τοῦ νυμφίου. Αὕτη οὖν ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ πεπλήρωται.

30 Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι.

31 Ὁ ἄνωθεν ἐρχόμενος, ἐπάνω πάντων ἐςίν· ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐςι, καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος, ἐπάνω πάντων ἐςί.

32 Καὶ ὃ ἑώρακε καὶ ἤκουσε, τοῦτο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ οὐδεὶς λαμβάνει.

33 Ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐσφράγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθής ἐςιν.

34 Ὃν γὰρ ἀπέςειλεν ὁ Θεὸς, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ λαλεῖ· οὐ γὰρ ἐκ μέτρου δίδωσιν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα.

35 Ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν, καὶ πάντα δέδωκεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

36 Ὁ πιςεύων εἰς τὸν υἱὸν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπει-

ὁ Χριςὸς, ἀλλὰ ὅτι εἶμαι ἀπεςαλμένος ὀμπροςὰ ἀπ' ἐκεῖνον.

29 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει τὴν νύμφην, εἶναι γαμβρός· καὶ ὁ φίλος τοῦ γαμβροῦ ὁποῦ στέκει καὶ τοῦ ἀκούει, χαίρεται πολλὰ διὰ τὴν φωνὴν τοῦ γαμβροῦ. Αὕτη λοιπὸν ἡ χαρὰ ἡ ἐδική μου ἐπληρώθηκεν.

30 Ἐκεῖνος εἶναι ἀνάγκη νὰ αὐξάνῃ, καὶ ἐγὼ νὰ ὀλιγοςεύω.

31 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται ἀπὸ πάνω, εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλους· ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι, καὶ ἀπὸ τὴν γῆν λαλεῖ· ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, εἶναι ἀπάνω ἀπὸ ὅλους.

32 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶδε καὶ ἄκουσεν, ἐκεῖνο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρτυρίαν του κανεὶς δὲν τὴν πιάνει.

33 Ἐκεῖνος ὁποῦ πιάσει τὴν μαρτυρίαν του, ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀληθινός.

34 Διατὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἔςειλεν ὁ Θεὸς, ἐκεῖνος τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ λαλεῖ· διατὶ ὁ Θεὸς δὲν τοῦ δίδει τὸ πνεῦμα μὲ μέτρον.

35 Ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν, καὶ ὅλα τὰ ἔδωκεν εἰς τὰ χέρια του.

36 Ἐκεῖνος ὁποῦ πιςεύει εἰς τὸν υἱὸν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ἀμὴν ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν πείθεται

θῶν τῷ υἱῷ, οὐκ ὄψεται ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τȣ̃ Θεȣ̃ μένει ἐπ' αὐτόν.

τοῦ υἱȣ̃, δὲν θέλει εἰδῆ ζωὴν, ἀλλὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεȣ̃ μένει εἰς αὐτόν.

Κεφ. δ'. 4.

ΩΣ οὖν ἔγνω ὁ Κύριος ὅτι ἤκȣσαν οἱ Φαρισαῖοι ὅτι Ἰησȣ̃ς πλείονας μαθητὰς ποιεῖ καὶ βαπτίζει ἢ Ἰωάννης,

2 (Καίτοιγε Ἰησȣ̃ς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτȣ̃·)

3 Ἀφῆκε τὴν Ἰȣδαίαν, καὶ ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

4 Ἔδει δὲ αὐτὸν διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας.

5 Ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Σιχὰρ, πλησίον τȣ̃ χωρίȣ ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτȣ̃.

6 Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τȣ̃ Ἰακώβ· ὁ οὖν Ἰησȣ̃ς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκαθέζετο ȣ̈τως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη.

7 Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησȣ̃ς· Δός μοι πιεῖν.

8 Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτȣ̃ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι.

9 Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ

ΩΣΑΝ ἐγνώρισεν λοιπὸν ὁ Κύριος ὅτι ἄκȣσαν οἱ Φαρισαῖοι, ὅτι ὁ Ἰησȣ̃ς περισσότερȣς μαθητάδες κάμνει καὶ βαπτίζει, παρὰ ὁ Ἰωάννης·

2 (Ἀγκαλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησȣ̃ς δὲν ἐβάπτιζεν, ἀλλὰ οἱ μαθητάδες τȣ·)

3 Ἄφηκε τὴν Ἰȣδαίαν, καὶ ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

4 Καὶ ἔκαμνε χρεία νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Σαμαρείας.

5 Ἦλθε λοιπὸν εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας ὁπȣ̃ τὴν ἔλεγαν Σιχὰρ, σιμὰ εἰς τὸν τόπον ὁπȣ̃ ἔδωκεν ὁ Ἰακὼβ τȣ̃ Ἰωσὴφ, τȣ̃ υἱȣ̃ τȣ.

6 Καὶ ἐκεῖ ἦτον πηγάδι τȣ̃ Ἰακώβ· ὁ Ἰησȣ̃ς λοιπὸν κοπιασμένος ἀπὸ τὴν στράτα, καὶ ἔτζι ἐκάθισεν εἰς τὸ πηγάδι· καὶ ἦτον ὡσὰν ἕκτη ὥρα.

7 Ἦλθε λοιπὸν μία γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν νὰ ἀνασύρῃ νερό· καὶ λέγει της ὁ Ἰησȣ̃ς· Δός μȣ νὰ πίω.

8 Διατὶ οἱ μαθητάδες τȣ εἶχαν πάγει εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἀγοράσȣν φαγητά.

9 Λέγει τȣ λοιπὸν ἡ γυναῖ-

Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰεδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰεδαῖοι Σαμαρείταις.

10 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ᾔδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι· Δός μοι πιεῖν· σὺ ἂν ᾔτησας αὐτὸν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν.

11 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;

12 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακὼβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

13 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν.

14 Ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

15 Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή·

κα ἡ Σαμαρείτισσα· Πῶς ἐσὺ ὤντας Ἰεδαῖος ζητᾶς νὰ πιῇς ἀπὸ μένα, ὁποῦ εἶμαι γυναῖκα Σαμαρείτισσα; διατὶ οἱ Ἰεδαῖοι δὲν σμίγονται μὲ τοὺς Σαμαρείτας.

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν της· Ἂν ἴξευρες τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ σοῦ λέγει· Δός μου νὰ πίω· ἐσὺ ἤθελες τοῦ ζητήσῃ, καὶ ἤθελε σοῦ δώσῃ νερὸ ζωντανόν.

11 Λέγει του ἡ γυναῖκα· Αὐθέντη, ἐσὺ ἀνασυρτάρι δὲν ἔχεις· καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ζωντανόν;

12 Μῆνα ἐσὺ εἶσαι μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἰακὼβ, ὁποῦ μᾶς ἔδωκε τὸ πηγάδι, καὶ ἔπιε καὶ αὐτὸς ἀπ' αὐτὸ, καὶ οἱ υἱοί του, καὶ τὰ θρέμματά του;

13 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν της· Κάθ' ἕνας ὁποῦ πίνει ἀπὸ τὸ νερὸν ἐτοῦτο, θέλει διψάσει πάλιν·

14 Ἀμὴ ὅποιος πίει ἀπὸ τὸ νερὸν ὁποῦ θέλω τοῦ δώσει ἐγὼ, δὲν θέλει διψάσει εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ νερὸν ὁποῦ θέλω τοῦ δώσει, θέλει γένει εἰς αὐτὸν βρύσις νεροῦ ὁποῦ νὰ ἀναβρύῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

15 Λέγει του ἡ γυναῖκα· Αὐ-

Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε, φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε.

17 Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ, καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας. Ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω.

18 Πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες· καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας.

19 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης σύ·

20 Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τούτῳ τῷ ὄρει προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.

21 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί.

22 Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε· ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν.

23 Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ

θέντη, δός μου ἐτοῦτο τὸ νερὸ, διὰ νὰ μὴν διψῶ, μηδὲ νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ ἀνασύρνω.

16 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Σύρε, λάλησε τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἔλα ἐδῶ.

17 Ἀπεκρίθη ἡ γυναῖκα, καὶ εἶπε· Δὲν ἔχω ἄνδρα· Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Καλὰ εἶπες, Ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα.

18 Διατὶ πέντε εἶχες· καὶ τώρα αὐτὸν ὁποῦ ἔχεις, δὲν εἶναι ἄνδρα σου· ἐτοῦτο ἀλήθεια τὸ εἶπες.

19 Λέγει του ἡ γυναῖκα· Αὐθέντη, βλέπω ὅτι προφήτης εἶσαι.

20 Οἱ πατέρες μας εἰς τὸ ὄρος τοῦτο ἐπροσκύνησαν· καὶ ἐσεῖς λέγετε, ὅτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ προσκυνοῦμεν.

21 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ὦ γυναῖκα, πίστευσόν μου, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὁποῦ οὔτε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, οὔτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα θέλετε προσκυνήσει τὸν πατέρα.

22 Ἐσεῖς προσκυνᾶτε ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἰξεύρετε· ἐμεῖς προσκυνοῦμεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἰξεύρομεν· ὅτι ἡ σωτηρία εἶναι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

23 Ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, καὶ τώρα εἶναι, ὅταν οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θέλουσι προσκυνήσει τὸν πατέρα μὲ πνεῦμα καὶ μὲ ἀλήθειαν· διατὶ καὶ ὁ

τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν.

24 Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

25 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.

26 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.

27 Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἤ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

28 Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις.

29 Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

30 Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

31 Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ, λέγοντες· Ῥαββὶ, φάγε.

32 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ

πατὴρ τέτοιους ζητᾷ ἐκείνους ὁποῦ τὸν προσκυνοῦσιν.

24 Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν προσκυνοῦσι, κάμνει χρεία νὰ τὸν προσκυνοῦσιν μὲ πνεῦμα καὶ μὲ ἀλήθειαν.

25 Λέγει του ἡ γυναῖκα· Ἰξεύρω ὅτι ἔρχεται Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· καὶ ὅταν ἔλθη ἐκεῖνος, θέλει μᾶς τὰ εἰπεῖ ὅλα.

26 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ὁποῦ σοῦ λαλῶ, εἶμαι ἐκεῖνος.

27 Καὶ ἀπάνω εἰς τοῦτο ἦλθαν οἱ μαθητάδες του, καὶ ἐθαύμασαν πῶς ἐσυντύχαινε μὲ γυναῖκα· ὅμως κανεὶς δὲν εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τι συντυχαίνεις μετ' αὐτήν;

28 Ἄφηκε λοιπὸν τὸ λαγήνι της ἡ γυναῖκα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

29 Ἐλᾶτε, νὰ εἰδῆτε ἕνα ἄνθρωπον ὁποῦ μοῦ εἶπεν ὅλα ὅσα ἔκαμα· μήπως καὶ εἶναι ἐτοῦτος ὁ Χριστός;

30 Εὐγῆκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἤρχουνταν εἰς αὐτόν.

31 Καὶ ἀνάμεσα εἰς τοῦτο τὸν ἐπαρακαλοῦσαν οἱ μαθητάδες, καὶ τοῦ ἔλεγαν· Διδάσκαλε, φάγε.

32 Ἀμὴ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν·

βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

33 Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μήτις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

34 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.

35 Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνόν ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδοὺ, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη.

36 Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ θερίζων.

37 Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.

38 Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

39 Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα.

Ἐγὼ ἔχω φαγὶ νὰ φαγῶ, τὸ ὁποῖον ἐσεῖς δὲν τὸ ἰξεύρετε.

33 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ μαθητάδες ἀνάμεσά τους· Μήπως καὶ τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ;

34 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Ἐδικόν μου φαγὶ εἶναι, νὰ κάμω τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, καὶ νὰ τελειώσω τὴν δουλείαν του.

35 Δὲν λέγετε ἐσεῖς, ὅτι ἀκόμι τέσσαρες μῆνες εἶναι ἕως τὸ θέρος; Νὰ, ὁποῦ σᾶς λέγω· σηκώσετε τὰ μάτιά σας ἀπάνω, καὶ εἰδῆτε τὰ χωράφια, ὅτι εἶναι ἄσπρα ὡραμάν διὰ θέρος.

36 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ θερίζει, πέρνει πληρωμὴν, καὶ μαζώνει καὶ καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· διὰ νὰ χαίρεται μαζὺ ἐκεῖνος ὁποῦ σπέρνει, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ θερίζει.

37 Διατὶ εἰς τοῦτο (τὸ πρᾶγμα) ἀληθινὸς εἶναι ὁ λόγος, ὅτι ἄλλος εἶναι ὁποῦ σπέρνει, καὶ ἄλλος ὁποῦ θερίζει.

38 Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νὰ θερίζετε ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκοπιάσετε· ἄλλοι ἐκοπίασασι, καὶ ἐσεῖς ἤλθετε καὶ ἐμβήκετε εἰς τὸν κόπον τους.

39 Καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρείτας ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, ὁποῦ ἐμαρτύρησεν (λέγουσα·) Ὅτι εἶπέ μου ὅλα ὅσα ἔκαμα.

40 Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

41 Καὶ πολλῷ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ.

42 Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

43 Μετὰ δὲ τὰς δύο ἡμέρας ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

44 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν, ὅτι προφήτης ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τιμὴν οὐκ ἔχει.

45 Ὅτε οὖν ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐδέξαντο αὐτὸν οἱ Γαλιλαῖοι, πάντα ἑωρακότες ἃ ἐποίησεν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῇ ἑορτῇ· καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν ἑορτήν.

46 Ἦλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐποίησε τὸ ὕδωρ οἶνον. Καὶ ἦν τις βασιλικὸς, οὗ ὁ υἱὸς ἠσθένει ἐν Καπερναούμ.

47 Οὗτος ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ἥκει ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠρώτα αὐτὸν, ἵνα κα-

40 Ὡσὰν ἦλθαν λοιπὸν οἱ Σαμαρεῖται εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ ἀπομείνῃ εἰς αὐτούς· καὶ ἀπόμεινε δύο ἡμέραις.

41 Καὶ πολλὰ περισσότεροι ἐπίστευσαν διὰ τὰ λόγιά του.

42 Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα ἔλεγαν· Ὅτι πλέον δὲν πιστεύομεν διὰ τὰ λόγια τὰ ἐδικά σου· διατὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀκούσαμεν καὶ εἴδαμεν, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

43 Καὶ ὕστερον ἀπὸ δύο ἡμέραις εὐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

44 Διατὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν, ὅτι προφήτης εἰς τὴν πατρίδα του δὲν ἔχει τιμήν.

45 Ὅταν τὸ λοιπὸν ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τὸν ἐδέχθηκαν οἱ Γαλιλαῖοι, ὁποῦ εἶδαν ὅλα ὅσα ἔκαμεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν ἑορτήν· διατὶ καὶ αὐτοὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἑορτήν.

46 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἐκεῖ ὁποῦ ἔκαμε τὸ νερὸ κρασί. Καὶ ἦτον κάποιος βασιλικὸς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὴν Καπερναούμ.

47 Ἐτοῦτος ὡσὰν ἤκουσεν, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐπῆγεν εἰς ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἐπα-

ταβῆ καὶ ἰάσηται αὐτοῦ τὸν υἱόν· ἤμελλε γὰρ ἀποθνήσκειν.

48 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· Ἐὰν μὴ σημεῖα καὶ τέρατα ἴδητε, οὐ μὴ πιστεύσητε.

49 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλικός· Κύριε, κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου.

50 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου· ὁ υἱός σου ζῇ· Καὶ ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν αὐτῷ Ἰησοῦς, καὶ ἐπορεύετο.

51 Ἤδη δὲ αὐτοῦ καταβαίνοντος, οἱ δοῦλοι αὐτοῦ ἀπήντησαν αὐτῷ, καὶ ἀπήγγειλαν, λέγοντες· Ὅτι ὁ παῖς σου ζῇ.

52 Ἐπύθετο οὖν παρ' αὐτῶν τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομψότερον ἔσχε· καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὅτι χθὲς ὥραν ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.

53 Ἔγνω οὖν ὁ πατὴρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐν ᾗ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ. καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη.

54 Τοῦτο πάλιν δεύτερον σημεῖον ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

ρακάλει, νὰ κατέβῃ νὰ ἰατρεύσῃ τὸν υἱόν του· διατὶ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

48 Εἶπέν του λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν δὲν εἴδητε σημεῖα καὶ τέρατα, δὲν θέλετε πιστεύσει.

49 Λέγει του ὁ βασιλικός· Αὐθέντη, κατέβα πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνῃ τὸ παιδί μου.

50 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Σύρε, καὶ ὁ υἱός σου ζῇ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσε τὸν λόγον ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐπάγενε.

51 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκατέβαινεν, τὸν ἀπάντησαν οἱ δουλευτάδες του, καὶ εἶπάν του· Ὅτι τὸ παιδί σου ζῇ.

52 Ἐρώτησε λοιπὸν αὐτοὺς τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἔγινε καλλίτερα· καὶ τοῦ εἶπαν. Ὅτι ἐχθὲς τὴν ἑβδόμην ὥραν τὸν ἄφηκεν ἡ θέρμη.

53 Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, ὅτι ἐκείνην τὴν ὥραν ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, Ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ, ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν ἄφηκεν ἡ θέρμη· καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς, καὶ ὅλον του τὸ σπῆτι.

54 Ἐτοῦτο πάλιν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς δεύτερον σημεῖον, ἀφ' οὗ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Κεφ. ε'. 5.

ΜΕΤΑ` ταῦτα ἦν ἑορτὴ τῶν Ἰȣδαίων, καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησȣ̃ς εἰς Ἱεροσόλυμα.

2 Ἔςι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊςὶν Βηθεσδὰ, πέντε ςοὰς ἔχȣσα.

3 Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενȣ́ντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν.

4 Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ο ȣ̓̃ν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τȣ̃ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι.

5 Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ.

6 Τȣ̃τον ἰδὼν ὁ Ἰησȣ̃ς κατακείμενον, καὶ γνȣ̀ς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;

7 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον ȣ̓κ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμȣ̃ καταβαίνει.

ΚΑΙ` ὕςερον ἀπὸ τȣ̃τα ἦτον ἑορτὴ τῶν Ἰȣδαίων, καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

2 Καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν προβατικὴν (ἀγορὰν) ἦτον κολυμβήθρα, ἡ ὁποῖα ἐλέγετον Ἑβραϊκὰ Βηθεσδὰ, ἡ ὁποία εἶχεν πέντε καμάραις.

3 Μέσα εἰς αὐταῖς ἐκείτετον πολὺ πλῆθος ἀσθενημένων, τυφλῶν, κȣ̓λζῶν, ξηρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκαρτερȣ̃σαν τὴν ἀνακάτωσιν τοῦ νερȣ̃.

4 Διατὶ ἄγγελος εἰς κάποιον καιρὸν ἐκατέβαινεν εἰς τὴν κολυμβήθραν, καὶ ἐτάραττε τὸ νερό· καὶ ὁ πρῶτος λοιπὸν ὁπȣ̃ ἤθελεν ἔμβῃ ὕςερα ἀπὸ τὴν ταραχὴν τȣ̃ νερȣ̃, ἐγίνετον ὁλόγερρος, ἀπὸ ὅ, τι λογῆς ἀσθένειαν ἤθελε κρατιέται.

5 Καὶ ἐκεῖ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε τριαντα-οκτὼ χρόνȣς ἀσθενημένος.

6 Ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ Ἰησȣ̃ς ὁπȣ̃ ἐκείτετον, καὶ γνωρίζοντας ὅτι ἔχει πολλȣ̀ς χρόνȣς ἀσθενημένος, λέγει τȣ· Θέλεις νὰ γένῃς καλά;

7 Καὶ ὁ ἀσθενημένος τοῦ ἀπεκρίθη· Αὐθέντη, ἄνθρωπον δὲν ἔχω, ὅταν ταραχθῇ τὸ νερὸ, νὰ μὲ βάλλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν· καὶ τὴν ὥραν ὁπȣ̃ ἔρχομαι ἐγὼ, καταβαίνει ἄλλος προτίτερα ἀπὸ μένα.

8 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειραι, ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει.

9 Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ, καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

10 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράββατον.

11 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει.

12 Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει;

13 Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

14 Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τι σοί γένηται.

15 Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

16 Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐζήτουν

8 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Σήκω, ἔπαρε τὸ κρεββάτι σου, καὶ περιπάτει.

9 Καὶ παρευθὺς ἔγινε γερρὸς ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι του, καὶ ἐπεριπάτει· καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτον σάββατον.

10 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸν ἰατρευμένον· Σάββατον εἶναι, καὶ δὲν σοῦ πρέπει νὰ σηκώνῃς τὸ κρεββάτι σου.

11 Ἀπεκρίθη τους· Ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἰάτρευσεν, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε· Σήκωσε τὸ κρεββάτι σου, καὶ περιπάτει.

12 Ἐρώτησάν τον λοιπόν· Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ σοῦ εἶπε· Σήκωσε τὸ κρεββάτι σου, καὶ περιπάτει;

13 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἰατρεύθη δὲν ἤξευρε ποῖος εἶναι· διατὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τὸ νὰ εἶναι πλῆθος πολὺ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐστράφηκεν ἔξω.

14 Καὶ ὕστερα τὸν ηὗρεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ εἶπόν του· Νὰ, ὁποῦ ἔγινες ὁλόγερρος· πλέον νὰ μὴν ἁμαρτάνῃς, διὰ νὰ μὴν σοῦ γένῃ τίποτες χειρότερον.

15 Ἐπῆγεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπέν το εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτον ὁποῦ τὸν ἔκαμε γερρόν.

16 Καὶ διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν ἐκατάτρεχαν τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐγύρευαν νὰ

αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ.

17 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς· Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι.

18 Διὰ τοῦτο οὖν μᾶλλον ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι, ὅτι οὐ μόνον ἔλυε τὸ σάββατον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἴδιον ἔλεγε τὸν Θεὸν, ἴσον ἑαυτὸν ποιῶν τῷ Θεῷ.

19 Ἀπεκρίνατο οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ δύναται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδὲν, ἐὰν μή τι βλέπῃ τὸν πατέρα ποιοῦντα· ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ.

20 Ὁ γὰρ πατὴρ φιλεῖ τὸν υἱὸν, καὶ πάντα δείκνυσιν αὐτῷ ἃ αὐτὸς ποιεῖ· καὶ μείζονα τούτων δείξει αὐτῷ ἔργα, ἵνα ὑμεῖς θαυμάζητε.

21 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκροὺς καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς οὓς θέλει ζωοποιεῖ.

22 Οὐδὲ γὰρ ὁ πατὴρ κρίνει οὐδένα, ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ υἱῷ·

23 Ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν υἱὸν, καθὼς τιμῶσι τὸν πατέρα· ὁ μὴ τιμῶν τὸν υἱὸν, οὐ τιμᾷ τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.

τὸν σκοτώσουν, ὅτι τὸ σάββατον ἔκαμεν ἐτοῦτα.

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· Ὁ πατήρ μου ἐργάζεται ἕως τώρα, καὶ ἐργάζομαι καὶ ἐγώ·

18 Διὰ τοῦτο λοιπὸν περισσότερον τὸν ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν σκοτώσουν, διατὶ ὄχι μόνον ἔλυε τὸ σάββατον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἴδιον ἔλεγε τὸν Θεὸν, κάμνωντας τοῦ λόγου του ἴσα μὲ τὸν Θεόν.

19 Ἀπεκρίθη λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν τους· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, δὲν δύνεται ὁ υἱὸς νὰ κάμῃ τίποτες ἀπὸ λόγου του, ἂν δὲν βλέπῃ τὸν πατέρα νὰ τὸ κάμῃ· διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει ἐκεῖνος, αὐτὰ (τὰ ἴδια) ὁμοίως κάμνει καὶ ὁ υἱός.

20 Διατὶ ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν, καὶ ὅλα τοῦ τὰ δείχνει ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει αὐτός· καὶ μεγαλίτερα ἀπὸ τοῦτα θέλει τοῦ δείξει, διὰ νὰ θαυμάζετε ἐσεῖς.

21 Διατὶ καθὼς ὁ πατὴρ ἀναστήνει τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς ζωοποιεῖ, ἔτζι καὶ ὁ υἱὸς ὅποιους θέλει ζωοποιεῖ.

22 Διατὶ ὁ πατὴρ δὲν κρίνει κανένα, ἀλλὰ ὅλην τὴν κρίσιν τὴν ἔδωκε τοῦ υἱοῦ.

23 Διὰ νὰ τιμοῦσιν ὅλοι τὸν υἱὸν, καθὼς τιμοῦσιν τὸν πατέρα· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τιμᾷ τὸν υἱὸν, δὲν τιμᾷ τὸν πατέρα ὁποῦ τὸν ἔπεμψε.

24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μȣ ἀκȣ́ων, καὶ πιϛεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τȣ̃ θανάτȣ εἰς τὴν ζωήν.

25 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐϛιν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τȣ̃ υἱοῦ τȣ̃ Θεȣ̃· καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται.

26 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ.

27 Καὶ ἐξȣσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπȣ ἐϛί.

28 Μὴ θαυμάζετε τȣ̃το· ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκȣ́σονται τῆς φωνῆς αὐτȣ̃·

29 Καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εἰς ἀνάϛασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνάϛασιν κρίσεως.

30 Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐδέν· καθὼς ἀκȣ́ω, κρίνω· καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐϛίν· ὅτι ȣ̓ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τȣ̃ πέμψαντός με πατρός.

24 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁπȣ̃ ἀκȣ́ει τὸν λόγον μȣ, καὶ πιϛεύει εἰς ἐκεῖνον ὁπȣ̃ μὲ ἔπεμψεν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὴν κρίσιν, ἀλλὰ ἐμετέβη ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωήν.

25 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ τῶρα εἶναι, ὅταν οἱ νεκροὶ θέλȣν ἀκȣ́σει τῆς φωνῆς τοῦ υἱȣ̃ τȣ̃ Θεȣ̃· καὶ ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ τὴν ἀκȣ́σȣν θέλȣσι ζήσει.

26 Διατὶ καθὼς ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν εἰς τοῦ λόγȣ τȣ, ἔτζι ἔδωκε καὶ τοῦ υἱȣ̃ νὰ ἔχῃ ζωὴν εἰς τοῦ λόγȣ τȣ.

27 Καὶ ἔδωκέν τȣ ἐξȣσίαν καὶ νὰ κάμῃ κρίσιν, καὶ ὅτι εἶναι υἱὸς ἀνθρώπȣ.

28 Μὴν θαυμάζετε τȣ̃το· ὅτι ἔρχεται ὥρα εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι ὁπȣ̃ εἶναι εἰς τὰ μνήματα θέλȣσιν ἀκȣ́σει τὴν φωνήν τȣ·

29 Καὶ θέλȣσιν εὔγει ἔξω ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ ἔκαμαν τὰ ἀγαθὰ, εἰς τὴν ἀνάϛασιν τῆς ζωῆς· καὶ ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ ἔκαμαν τὰ κακὰ, εἰς τὴν ἀνάϛασιν τῆς κατακρίσεως.

30 Δὲν δύνομαι ἐγὼ νὰ κάμω ἀπὸ λόγȣ μȣ τίποτες· καθὼς ἀκȣ́ω, κρίνω· καὶ ἡ κρίσις μȣ εἶναι δικαία· διατὶ δὲν ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐδικόν μȣ, ἀλλὰ τὸ θέλημα τȣ̃ πατρός μȣ ὁπȣ̃ μὲ ἔπεμψεν.

31 Ἐὰν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

32 Ἄλλος ἐστὶν ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ οἶδα ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία ἣν μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.

33 Ὑμεῖς ἀπεστάλκατε πρὸς Ἰωάννην, καὶ μεμαρτύρηκε τῇ ἀληθείᾳ.

34 Ἐγὼ δὲ οὐ παρὰ ἀνθρώπου τὴν μαρτυρίαν λαμβάνω· ἀλλὰ ταῦτα λέγω ἵνα ὑμεῖς σωθῆτε.

35 Ἐκεῖνος ἦν ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων· ὑμεῖς δὲ ἠθελήσατε ἀγαλλιασθῆναι πρὸς ὥραν ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ.

36 Ἐγὼ δὲ ἔχω τὴν μαρτυρίαν μείζω τοῦ Ἰωάννου· τὰ γὰρ ἔργα ἃ ἔδωκέ μοι ὁ πατὴρ ἵνα τελειώσω αὐτὰ, αὐτὰ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὅτι ὁ πατήρ με ἀπέσταλκε.

37 Καὶ ὁ πέμψας με πατὴρ, αὐτὸς μεμαρτύρηκε περὶ ἐμοῦ· οὔτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε, οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἑωράκατε.

38 Καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ οὐκ ἔχετε μένοντα ἐν ὑμῖν· ὅτι ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος, τούτῳ ὑμεῖς οὐ πιστεύετε.

39 Ἐρευνᾶτε τὰς γραφὰς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς

31 Ἂν ἐγὼ μαρτυρῶ διὰ λόγου μου, ἡ μαρτυρία μου δὲν εἶναι ἀληθινή.

32 Ἄλλος εἶναι ὁποῦ μαρτυρᾷ διὰ λόγου μου, καὶ ἰξεύρω ὅτι ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία ὁποῦ μαρτυρᾷ διὰ λόγου μου.

33 Ἐσεῖς ἐστείλετε εἰς τὸν Ἰωάννην, καὶ ἐκεῖνος ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν.

34 Ἀμὴ ἐγὼ δὲν πέρνω ἀπὸ ἄνθρωπον τὴν μαρτυρίαν· ἀλλὰ σᾶς λέγω ἐτοῦτα, διὰ νὰ σωθῆτε ἐσεῖς.

35 Ἐκεῖνος ἦταν ὁ λύχνος ὁποῦ ἐκαίετον καὶ ἔφεγγε· καὶ ἐσεῖς ἠθελήσετε πρὸς ὥραν νὰ χαρῆτε εἰς τὸ φῶς του.

36 Ἀμὴ ἐγὼ ἔχω μαρτυρίαν μεγαλιτέρην (ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν) τοῦ Ἰωάννου· διατὶ τὰ ἔργα ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ πατὴρ διὰ νὰ τελειώσω, αὐτὰ τὰ ἔργα ὁποῦ κάμνω ἐγὼ, μαρτυροῦν διὰ λόγου μου, ὅτι ὁ πατὴρ μὲ ἀπέστειλε.

37 Καὶ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, αὐτὸς ἐμαρτύρησε διὰ λόγου μου· οὐδὲ τὴν φωνήν του ἀκούσετε ποτὲ, οὐδὲ τὸ εἶδός του εἴδετε.

38 Καὶ τὸν λόγον του δὲν τὸν ἔχετε ὁποῦ νὰ μένῃ εἰς ἐσᾶς· ὅτι δὲν πιστεύετε τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος σᾶς ἔστειλεν.

39 Ἐξετάζετε ταῖς γραφαῖς, ὅτι ἐσεῖς λογιάζετε νὰ

ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμȣ̃.

40 Καὶ ȣ̓ θέλετε ἐλθεῖν πρός με, ἵνα ζωὴν ἔχητε.

41 Δόξαν παρὰ ἀνθρώπων ȣ̓ λαμβάνω·

42 Ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς, ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεȣ̃ ȣ̓κ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς.

43 Ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μȣ, καὶ ȣ̓ λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε.

44 Πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλλήλων λαμβάνοντες· καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνȣ Θεȣ̃ ȣ̓ ζητεῖτε;

45 Μὴ δοκεῖτε ὅτι ἐγὼ κατηγορήσω ὑμῶν πρὸς τὸν πατέρα· ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑμῶν, Μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε.

46 Εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωσῇ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ ἐμȣ̃ ἐκεῖνος ἔγραψεν.

47 Εἰ δὲ τοῖς ἐκείνȣ γράμμασιν ȣ̓ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι πιστεύσετε;

ἔχετε εἰς αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐκεῖναις αἱ γραφαῖς εἶναι ὁπȣ̃ μαρτυρȣ̃ν διὰ λόγȣ μȣ.

40 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ ἔλθῆτε εἰς ἐμένα, διὰ νὰ ἔχετε ζωήν.

41 Ἐγὼ δόξαν ἀπὸ ἀνθρώπȣς δὲν πέρνω·

42 Ἀλλὰ σᾶς ἐγνώρισα, ὅτι τὴν ἀγάπην τȣ̃ Θεȣ̃ δὲν τὴν ἔχετε εἰς τοῦ λόγȣ σας.

43 Ἐγὼ ἦλθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μȣ, καὶ δὲν με δέχεσθε· ἐὰν ἔλθῃ ἄλλος εἰς τὸ ὄνομα τὸ ἐδικόν τȣ, ἐκεῖνον θέλετε δεχθῆ.

44 Πῶς ἠμπορεῖτε ἐσεῖς νὰ πιστεύσετε, ὁπȣ̃ πέρνετε δόξαν ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον; καὶ τὴν δόξαν ὁπȣ̃ εἶναι ἀπὸ τὸν μόνον Θεὸν δὲν τὴν γυρεύετε.

45 Μὴν λογιάζετε, ὅτι ἐγὼ θέλω σᾶς κατηγορήσει εἰς τὸν πατέρα· εἶναι ὁ Μωϋσῆς ὁπȣ̃ σᾶς κατηγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσεῖς ἐλπίζετε.

46 Διατὶ ἂν ἐπιστεύετε εἰς τὸν Μωϋσῆν, ἠθέλετε πιστεύσῃ καὶ εἰς ἐμένα· διατὶ ἐκεῖνος διὰ λόγȣ μȣ ἔγραψε.

47 Καὶ ἀνίσως καὶ ἐκείνȣ τὰ γράμματα δὲν πιστεύετε, πῶς θέλετε πιστεύσει τὰ ἐδικά μȣ λόγια;

Κεφ. ϛ'. 6.

ΜΕΤΑ` ταῦτα ἀπῆλθεν ὁ Ἰησῦς πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς Τιβεριάδος.

2 Καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολὺς, ὅτι ἑώρων αὐτῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων.

3 Ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτῦ.

4 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

5 Ἐπάρας οὖν ὁ Ἰησῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ θεασάμενος ὅτι πολὺς ὄχλος ἔρχεται πρὸς αὐτὸν, λέγει πρὸς τὸν Φίλιππον· Πόθεν ἀγοράσομεν ἄρτους, ἵνα φάγωσιν οὗτοι;

6 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε πειράζων αὐτόν· αὐτὸς γὰρ ᾔδει τί ἔμελλε ποιεῖν.)

7 Ἀπεκρίθη αὐτῷ Φίλιππος· Διακοσίων δηναρίων ἄρτοι οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς, ἵνα ἕκαστος αὐτῶν βραχύ τι λάβῃ.

8 Λέγει αὐτῷ εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου·

9 Ἔστι παιδάριον ἓν ὧδε ὃ ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια· ἀλλὰ ταῦτα τί ἐστιν εἰς τοσούτους;

10 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· Ποιήσατε τοὺς ἀνθρώπους ἀναπεσεῖν.

ΚΑΙ` ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς πέρ' ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, τῆς Τιβεριάδος.

2 Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσεν ὄχλος πολὺς, διατὶ ἔβλεπαν τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τοὺς ἀσθενημένους.

3 Καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκάθετον μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάδες του.

4 Καὶ ἦτον σιμὰ τὸ πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων·

5 Ἐσήκωσε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τὰ μάτιά του, καὶ ὡσὰν εἶδεν ὅτι πολὺς λαὸς ἔρχεται εἰς αὐτὸν, λέγει εἰς τὸν Φίλιππον· Ἀπὸ ποῦ νὰ ἀγοράσωμεν ψωμία, διὰ νὰ φᾶσιν ἐτοῦτοι;

6 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπεν δοκιμάζωντάς τον· διατὶ αὐτὸς ἴξευρε τὶ ἔμελλε νὰ κάμῃ.

7 Ἀπεκρίθη του ὁ Φίλιππος· Διακοσίων δηναρίων ψωμία δὲν τοὺς φθάνει, νὰ πάρῃ κάθε ἕνας ἀπὸ κομματάκι.

8 Λέγει του ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος τοῦ Πέτρου·

9 Εἶναι ἐδῶ ἕνα παιδὶ ὁποῦ ἔχει πέντε ψωμία κριθαρένια καὶ δύο ψάρια· ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ εἰς τόσους ἀνθρώπους;

10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Κάμετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ καθί-

Ἦν δὲ χόρτος πολὺς ἐν τῷ
τόπῳ. Ἀνέπεσον οὖν οἱ ἄνδρες
τὸν ἀριθμὸν ὡσεὶ πεντακισ-
χίλιοι.
11 Ἔλαβε δὲ τȣς ἄρτȣς ὁ
Ἰησȣς, καὶ εὐχαριστήσας διέ-
δωκε τοῖς μαθηταῖς, οἱ δὲ
μαθηταὶ τοῖς ἀνακειμένοις·
ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν ὀψαρίων
ὅσον ἤθελον.

12 Ὡς δὲ ἐνεπλήσθησαν,
λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτȣ·
Συναγάγετε τὰ περισσεύσαν-
τα κλάσματα, ἵνα μή τι
ἀπόληται.
13 Συνήγαγον ȣ̃ν, καὶ
ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνȣς
κλασμάτων ἐκ τῶν πέντε
ἄρτων τῶν κριθίνων, ἃ ἐπερίσ-
σευσε τοῖς βεβρωκόσιν.

14 Οἱ ȣ̃ν ἄνθρωποι ἰδόντες
ὃ ἐποίησε σημεῖον ὁ Ἰησȣς,
ἔλεγον· Ὅτι ȣ̃τός ἐστιν ἀληθῶς
ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς
τὸν κόσμον.

15 Ἰησȣς ȣ̃ν γνȣς ὅτι
μέλλȣσιν ἔρχεσθαι, καὶ ἁρ-
πάζειν αὐτὸν ἵνα ποιήσωσιν
αὐτὸν βασιλέα, ἀνεχώρησε
πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μόνος.
16 Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο,
κατέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτȣ
ἐπὶ τὴν θάλασσαν.
17 Καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ
πλοῖον, ἤρχοντο πέραν τῆς

σȣν. Καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον
ἦτον πολὺ χορτάρι. Ἐκάθισαν
λοιπὸν οἱ ἄνδρες κοντὰ πέντε
χιλιάδες τὸν ἀριθμόν.
11 Καὶ ἐπῆρε τὰ ψωμία
ὁ Ἰησȣς, καὶ εὐχαρίστησε καὶ
τὰ ἐμοίρασε εἰς τȣς μαθητά-
δες τȣ· καὶ οἱ μαθητάδες (τὰ
ἐμοίρασαν) εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ
ἐκάθȣνταν· ἔτζι καὶ ἀπὸ τὰ
ψάρια ὅσον ἤθελαν.
12 Καὶ ὡσὰν ἐχόρτασαν,
λέγει εἰς τȣς μαθητάδες τȣ·
Μαζώξετε τὰ κομμάτια ὁπȣ
ἐπερίσσευσαν, νὰ μὴν χαθῇ
τίποτες.
13 Ἐμάζωξαν λοιπὸν, καὶ
ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνια κομ-
μάτια ἀπὸ τὰ πέντε ψωμία
τὰ κρίθινα, τὰ ὁποῖα ἐπερίσ-
σευσαν ἀπ' ἐκείνȣς ὁπȣ ἔφα-
γαν.
14 Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν
ὡσὰν εἶδαν τὸ θαῦμα ὁπȣ
ἔκαμεν ὁ Ἰησȣς, ἔλεγαν·
Ἐτȣ̃τος εἶναι ἀληθινὰ ὁ
προφήτης ὁπȣ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ
εἰς τὸν κόσμον·
15 Ὡσὰν ἐγνώρισε λοιπὸν
ὁ Ἰησȣς, ὅτι μέλλȣν νὰ ἔλθȣν
νὰ τὸν ἁρπάξȣν νὰ τὸν κάμȣν
βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς
τὸ ὄρος αὐτὸς μοναχός τȣ.
16 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν,
ἐκατέβηκαν οἱ μαθητάδες τȣ
εἰς την θάλασσαν.
17 Καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ κα-
ράβι, καὶ ἐπερνȣ̃σαν πέρ' ἀπὸ

θαλάσσης εἰς Καπερναοὺμ· καὶ
σκοτία ἤδη ἐγεγόνει, καὶ
οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτοὺς ὁ
Ἰησοῦς.
18 Ἥ τε θάλασσα, ἀνέμου
μεγάλου πνέοντος, διηγείρε-
το.
19 Ἐληλακότες οὖν ὡς στα-
δίους εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα,
θεωροῦσι τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦν-
τα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ
ἐγγὺς τοῦ πλοίου γινόμενον· καὶ
ἐφοβήθησαν.
20 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς·
Ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.
21 Ἤθελον οὖν λαβεῖν
αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον· καὶ
εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο
ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆ-
γον.
22 Τῇ ἐπαύριον ὁ ὄχλος ὁ
ἑστηκὼς πέραν τῆς θαλάσσης,
ἰδὼν ὅτι πλοιάριον ἄλλο οὐκ ἦν
ἐκεῖ, εἰ μὴ ἓν ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐνέβη-
σαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι
οὐ συνεισῆλθε τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοιάριον,
ἀλλὰ μόνοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἀπῆλθον·
23 Ἄλλα δὲ ἦλθε πλοιά-
ρια ἐκ Τιβεριάδος ἐγγὺς τοῦ
τόπου ὅπου ἔφαγον τὸν ἄρτον,
εὐχαριστήσαντος τοῦ Κυ-
ρίου.
24 Ὅτε οὖν εἶδεν ὁ ὄχλος
ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐνέβησαν καὶ

τὴν θάλασσαν εἰς τὴν Καπερ-
ναούμ· καὶ ὥραμάν ἐσκοτει-
νίασε, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν
ἤθελε ὑπάγη εἰς αὐτούς.
18 Καὶ ἡ θάλασσα ἐφού-
σκωνε, διατὶ ἐφύσα μεγάλος
ἄνεμος.
19 Λοιπὸν ὡσὰν ἔλαμναν
εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα στάδια,
βλέπουσι τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐπερι-
πάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασ-
σαν, καὶ ἦλθε κοντὰ εἰς τὸ
καράβι· καὶ ἐφοβήθηκαν.
20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν·
Ἐγὼ εἶμαι, μὴν φοβᾶσθε.
21 Ἤθελαν λοιπὸν νὰ τὸν
πάρουν εἰς τὸ καράβι· καὶ
παρευθὺς τὸ καράβι εὑρέθη εἰς
τὴν γῆν ὁποῦ ἐσπούδαζαν (νὰ
πᾶσιν.)
22 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν
ὁ λαὸς ὁποῦ ἐστέκετον πέρ᾽ ἀπὸ
τὴν θάλασσαν, βλέποντας
ὅτι ἄλλο καράβι δὲν εἶναι ἐκεῖ,
παρὰ ἕνα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον
ἐμβῆκαν οἱ μαθητάδες του, καὶ
ὅτι δὲν ἐμβῆκε μαζὺ μὲ τοὺς
μαθητάδες του ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ
καράβι, ἀλλὰ μοναχοὶ οἱ μα-
θητάδες του ἐδιέβηκαν·
23 Καὶ ἦλθαν καὶ ἄλλα
μικρὰ καράβια ἀπὸ τὴν Τιβε-
ριάδα, κοντὰ εἰς τὸν τόπον
ἐκεῖνον ὁποῦ, εὐχαριστῶντας ὁ
Κύριος, ἔφαγαν τὸ ψωμί.
24 Καὶ ὅταν λοιπὸν εἶδαν
τὸ πλῆθος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν
εἶναι ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθητάδες του,

αὐτοὶ εἰς τὰ πλοῖα, καὶ ἦλθον εἰς Καπερναοὺμ, ζητοῦντες τὸν Ἰησοῦν.

25 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης, εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ, πότε ὧδε γέγονας;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ζητεῖτέ με οὐχ ὅτι εἴδετε σημεῖα, ἀλλ᾽ ὅτι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἄρτων, καὶ ἐχορτάσθητε.

27 Ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει· τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν, ὁ Θεός.

28 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Τί ποιῶμεν, ἵνα ἐργαζώμεθα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;

29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος.

30 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τί οὖν ποιεῖς σὺ σημεῖον, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμέν σοι; τί ἐργάζῃ;

31 Οἱ πατέρες ἡμῶν τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθώς ἐστι γεγραμμένον· Ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς φαγεῖν.

32 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ᾽ ὁ πατήρ μου δίδωσιν

ἐμβῆκαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ καράβια, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Καπερναοὺμ, γυρεύοντες τὸν Ἰησοῦν.

25 Καὶ ὡσὰν τὸν ηὗραν πέρ᾽ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εἶπάν του· Διδάσκαλε, πότε ἦλθες ἐδῶ;

26 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, μὲ γυρεύετε, ὄχι διατὶ εἴδετε σημεῖα, ἀλλὰ ὅτι ἐφάγετε ἀπὸ τὸ ψωμὶ, καὶ ἐχορτάσετε.

27 Μὴ δουλεύετε διὰ τὸ φαγὶ ὁποῦ φθείρεται, ἀλλὰ διὰ τὸ φαγὶ ὁποῦ μένει εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὸ ὁποῖον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει σᾶς τὸ δώσει· διατὶ τοῦτον ὁ πατὴρ ὁ Θεὸς ἐσφράγισεν.

28 Εἶπάν του λοιπόν· Τί νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ κάμωμεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;

29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, νὰ πιστεύσετε εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἔστειλεν αὐτός.

30 Εἶπάν του· Τί σημεῖον λοιπὸν κάμνεις ἐσὺ, νὰ εἰδοῦμεν, νὰ σὲ πιστεύσωμεν; τί κάμνεις;

31 Οἱ πατέρες μας ἔφαγαν τὸ Μάννα εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἄρτον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τοὺς ἔδωκε νὰ φᾶσι.

32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· Ὅτι ὄχι ὁ Μωϋσῆς σᾶς ἔδωκε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ ὁ

ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἀληθινόν.

33 Ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ.

34 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Κύριε, πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον.

35 Εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με, οὐ μὴ πεινάσῃ· καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε.

36 Ἀλλ' εἶπον ὑμῖν ὅτι καὶ ἑωράκατέ με, καὶ οὐ πιστεύετε.

37 Πᾶν ὃ δίδωσί μοι ὁ πατὴρ, πρὸς ἐμὲ ἥξει· καὶ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω.

38 Ὅτι καταβέβηκα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.

39 Τοῦτο δὲ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι, μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

40 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν, καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν, ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

πατήρ μου σᾶς δίδει τὸ ψωμὶ τὸ ἀληθινὸν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

33 Διατὶ τὸ ψωμὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ δίδει ζωὴν εἰς τὸν κόσμον.

34 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Αὐθέντη, δός μας πάντοτε τὸ ψωμὶ ἐτοῦτο.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ τῆς ζωῆς· ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, δὲν θέλει πεινάσει· καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν θέλει διψάσει οὐδὲ ποτέ.

36 Ἀλλὰ εἶπά σας, ὅτι καὶ εἴδετέ με, καὶ δὲν πιστεύετε.

37 Ὅλον ἐκεῖνο ὁποῦ μοῦ δίδει ὁ πατὴρ, θέλει ἔλθη εἰς ἐμένα· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, δὲν θέλω τὸν εὐγάλει ἔξω.

38 Διατὶ ἐγὼ ἐκατέβηκα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὄχι νὰ κάμω τὸ θέλημα τὸ ἐδικόν μου, ἀλλὰ τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

39 Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς ὁποῦ μὲ ἔπεμψε, νὰ μὴν χάσω κανένα ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀναστήσω εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

40 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, ὅτι καθε ἕνας ὁποῦ βλέπει τὸν υἱὸν καὶ πιστεύει εἰς αὐτὸν, νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀναστήσω εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

41 Ἐγόγγυζον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

42 Καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ, οὗ ἡμεῖς οἴδαμεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; Πῶς οὖν λέγει οὗτος· Ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ γογγύζετε μετ' ἀλλήλων.

44 Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ ὁ πέμψας με ἑλκύσῃ αὐτόν, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

45 Ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις· Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ· Πᾶς οὖν ὁ ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ μαθὼν, ἔρχεται πρός με.

46 Οὐχ ὅτι τὸν πατέρα τὶς ἑώρακεν, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ· οὗτος ἑώρακε τὸν πατέρα.

47 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες ὑμῶν ἔφαγον τὸ μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἀπέθανον.

50 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ

41 Ἐγόγγυζαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι δι' αὐτὸν, ὅτι εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος, ὁποῦ ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

42 Καὶ ἔλεγαν· Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ ὁποίου ἐμεῖς ἰξεύρομεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; Πῶς λοιπὸν λέγει ἐτοῦτος· Ὅτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκατέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· Μὴν γογγύζετε ἀνάμεσά σας.

44 Κανένας δὲν δύνεται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα, ἀνίσως καὶ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔστειλε δὲν τὸν σύρει, καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀναστήσει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

45 Εἶναι γεγραμμένον εἰς τοὺς προφήτας· Καὶ ὅλοι θέλουσι γένει διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ· Κάθε ἕνας (ἄνθρωπος) τὸ λοιπὸν, ὁποῦ ἀκούσει ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ μάθει, ἔρχεται πρὸς ἐμένα.

46 Ὄχι πῶς κανεὶς εἶδε τὸν πατέρα, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐτοῦτος εἶδε τὸν πατέρα.

47 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες σας ἔφαγαν τὸ Μάννα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἀπέθαναν.

50 Ἐτοῦτο εἶναι τὸ ψωμὶ

τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τὶς ἐξ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ.

51 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σάρξ μου ἐστὶν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.

52 Ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δοῦναι τὴν σάρκα φαγεῖν;

53 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.

54 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ·

55 Ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις.

56 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

57 Καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατὴρ, κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν

ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ὅποιος τὸ φάγει.

51 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ τὸ ζωντανὸν, ὁποῦ ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ ὅποιος φάγει ἀπὸ τοῦτο τὸ ψωμὶ, θέλει ζήσει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ τὸ ψωμὶ ὁποῦ θέλω δώσει ἐγὼ, εἶναι ἡ σάρκα μου, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ θέλω τὴν δώσει διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου.

52 Ἐμάχουνταν λοιπὸν ἀνάμεσά τους οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἔλεγαν· Πῶς ἠμπορεῖ ἐτοῦτος νὰ μᾶς δώσῃ τὴν σάρκα του νὰ τὴν φᾶμεν;

53 Εἶπέν τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ἐὰν δὲν φᾶτε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ πιῆτε τὸ αἷμά του, δὲν ἔχετε ζωὴν εἰς τοῦ λόγου σας.

54 Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει τὴν σάρκα μου, καὶ πίνει τὸ αἷμά μου, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀναστήσει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν·

55 Διατὶ ἡ σάρκα μου εἶναι ἀληθινὸν φαγὶ, καὶ τὸ αἷμά μου εἶναι ἀληθινὸν πιοτόν.

56 Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει τὴν σάρκα μου, καὶ πίνει τὸ αἷμά μου, μένει εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς αὐτόν.

57 Καθὼς ὁ ζῶν πατὴρ μὲ ἀπέστειλε, καὶ ἐγὼ ζῶ διὰ τὸν

πατέρα· καὶ ὁ τρώγων με,
κἀκεῖνος ζήσεται δι᾽ ἐμέ.

58 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· οὐ καθὼς
ἔφαγον οἱ πατέρες ὑμῶν τὸ
μάννα, καὶ ἀπέθανον· ὁ τρώ-
γων τοῦτον τὸν ἄρτον, ζήσεται
εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συνα-
γωγῇ, διδάσκων ἐν Καπερ-
ναούμ.
60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες
ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, εἶπον·
Σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς
δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;

61 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐν
ἑαυτῷ ὅτι γογγύζουσι περὶ
τούτου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν
αὐτοῖς· Τοῦτο ὑμᾶς σκανδα-
λίζει;
62 Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα
ὅπου ἦν τὸ πρότερον;

63 Τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ
ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ
οὐδέν· τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ
ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή
ἐστιν.
64 Ἀλλ᾽ εἰσὶν ἐξ ὑμῶν
τινες οἳ οὐ πιστεύουσιν· ᾔδει γὰρ
ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς, τίνες εἰσὶν
οἱ μὴ πιστεύοντες, καὶ τίς ἐστιν
ὁ παραδώσων αὐτόν.

65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο

πατέρα· ἔτζι καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ
μὲ τρώγει, θέλει ζήσει καὶ
ἐκεῖνος διάτ᾽ ἐμένα.
58 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἄρτος
ὁποῦ ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρα-
νόν· ὄχι καθὼς ἔφαγαν οἱ
πατέρες σας τὸ Μάννα, καὶ
ἀπέθαναν· ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει
ἐτοῦτο τὸ ψωμὶ, θέλει ζήσει
εἰς τὸν αἰῶνα.
59 Ἐτοῦτα εἶπεν εἰς τὴν
συναγωγὴν, διδάσκωντας εἰς
τὴν Καπερναούμ.
60 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς
μαθητάδες του ὁποῦ ἄκουσαν
ἐτοῦτον τὸν λόγον, εἶπαν· Σκλη-
ρὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος· τίς
ἠμπορεῖ νὰ τοῦ ἀκούῃ;
61 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζων-
τας εἰς τοῦ λόγου του, ὅτι γογ-
γύζουσιν οἱ μαθητάδες του διὰ
τοῦτον τὸν λόγον, τοὺς εἶπε·
Τοῦτο σᾶς σκανδαλίζει;
62 Ἂν λοιπὸν ἠθέλετε εἰδῇ
τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀνα-
βαίνῃ ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν
ἀρχήν;
63 Τὸ Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο
ὁποῦ ζωοποιεῖ· ἡ σάρκα δὲν
ὠφελεῖ τίποτες· τὰ λόγια ὁποῦ
σᾶς λαλῶ ἐγὼ, εἶναι πνεῦμα
καὶ ζωή.
64 Ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς
κάποιοι ὁποῦ δὲν πιστεύουσι·
διατὶ ὁ Ἰησοῦς ἤξευρεν ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν, ποῖοι εἶναι ὁποῦ δὲν πι-
στεύουσι, καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος
ὁποῦ μέλλει νὰ τὸν παραδώσῃ.
65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο

εἴρηκα ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ πατρός μου.

66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπῆλθον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν.

67 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;

68 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις·

69 Καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

70 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην, καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολός ἐστιν;

71 Ἔλεγε δὲ τὸν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτην· οὗτος γὰρ ἤμελλεν αὐτὸν παραδιδόναι, εἷς ὢν ἐκ τῶν δώδεκα.

σᾶς εἶπα, ὅτι κανένας δὲν δύνεται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα, ἂν δὲν εἶναι δεδομένον εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

66 Ἀπὸ τοῦτο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ἐγύρισαν ὀπίσω, καὶ πλέον δὲν ἐπεριπατοῦσαν μετ' αὐτόν.

67 Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς δώδεκα· Μῆνα θέλετε καὶ ἐσεῖς νὰ πηγένετε;

68 Ὁ Σίμων Πέτρος τοῦ ἀποκρίθηκεν· Αὐθέντη, εἰς τίνα νὰ πᾶμεν, ἐσὺ ἔχεις λόγια ζωῆς αἰωνίου·

69 Καὶ ἐμεῖς ἐπιστεύσαμεν, καὶ ἐγνωρίσαμεν ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

70 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· Δὲν ἐδιάλεξα ἐγὼ ἐσᾶς τοὺς δώδεκα, καὶ ἀπὸ σᾶς εἶναι ἕνας διάβολος;

71 Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγε διὰ τὸν Ἰούδαν τὸν υἱὸν τοῦ Σίμωνος τὸν Ἰσκαριώτην· διατὶ ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ τὸν παραδώσῃ, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα.

Κεφ. ζ'. 7.

ΚΑΙ' περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.

2 Ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ἡ σκηνοπηγία.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ ταῦτα ἐπεριπάτει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· διατὶ δὲν ἤθελε νὰ περιπατῇ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι τὸν ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν φονεύσουν.

2 Καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων τῆς σκηνοπηγίας ἦτον κοντά.

3 Εἶπον ȣν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτȣ. Μετάβηθι ἐντεῦθεν, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰȣδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σȣ θεωρήσωσι τὰ ἔργα σȣ ἃ ποιεῖς·

4 Οὐδεὶς γὰρ ἐν κρυπτῷ τὶ ποιεῖ, καὶ ζητεῖ αὐτὸς ἐν παῤῥησίᾳ εἶναι· εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.

5 Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτȣ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.

6 Λέγει ȣν αὐτοῖς ὁ Ἰησȣς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς ȣπω πάρεστιν· ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.

7 Οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτȣ, ὅτι τὰ ἔργα αὐτȣ πονηρά ἐστιν.

8 Ὑμεῖς ἀνάβητε εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην· ἐγὼ ȣπω ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς ȣπω πεπλήρωται.

9 Ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐτοῖς, ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

10 Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτȣ, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτήν, ȣ φανερῶς, ἀλλ' ὡς ἐν κρυπτῷ.

11 Οἱ ȣν Ἰȣδαῖοι ἐζήτȣν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ, καὶ ἔλεγον· Πȣ ἐστιν ἐκεῖνος;

12 Καὶ γογγυσμὸς πολὺς

3 Καὶ οἱ ἀδελφοί τȣ τοῦ εἶπαν· Εὔγα ἀπ' ἐδῶ, καὶ σύρε εἰς τὴν Ἰȣδαίαν, διὰ νὰ εἰδȣσιν οἱ μαθητάδες σȣ τὰ ἔργα ὁπȣ κάμνεις·

4 Διατὶ ȣδὲ κανένας κάμνει τίποτες κρυφὰ, καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ φανερωθῇ· ἐπειδὴ καὶ κάμνεις ἐτȣτα, φανέρωσε τȣ λόγȣ σȣ εἰς τὸν κόσμον.

5 Διατὶ ȣδὲ οἱ ἀδελφοί τȣ δὲν ἐπίστευαν εἰς αὐτόν.

6 Λέγει τȣς λοιπὸν ὁ Ἰησȣς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐδικός μȣ ἀκόμι δὲν ἦλθεν· ἀμὴ ὁ ἐδικός σας πάντοτε εἶναι ἕτοιμος.

7 Ὁ κόσμος ἐσᾶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς μισῇ· ἀμὴ ἐμένα μὲ μισᾷ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ δι' αὐτὸν, ὅτι τὰ ἔργα τȣ εἶναι κακά.

8 Ἐσεῖς ἀνεβᾶτε εἰς τὴν ἑορτήν· ἐγὼ ἀκόμι δὲν ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ἐτȣτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐδικός μȣ ἀκόμι δὲν ἔφθασε.

9 Καὶ ὡσὰν τȣς εἶπεν ἐτȣτα τὰ λόγια, αὐτὸς ἀπόμεινεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

10 Καὶ ὡσὰν ἀνέβηκαν οἱ ἀδελφοί τȣ, τότε ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἑορτὴν, ὄχι φανερὰ, ἀλλὰ ὡσὰν κρυφά.

11 Οἱ Ἰȣδαῖοι λοιπὸν τὸν ἐζήτησαν εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ ἔλεγαν· Πȣ εἶναι ἐκεῖνος;

12 Καὶ πολὺς γογγυσμὸς

περὶ αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις· οἱ μὲν ἔλεγον, ὅτι ἀγαθός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Οὔ· ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.

13 Οὐδεὶς μέντοι παῤῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε, μὴ μεμαθηκώς;

16 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με.

17 Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ.

18 Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ λαλῶν, τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ· ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτὸν, οὗτος ἀληθής ἐστι, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

19 Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον; τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι;

ἦτον μέσα εἰς τὸν ὄχλον διὰ λόγου του· ἄλλοι ἔλεγαν· Καλὸς εἶναι· ἄλλοι ἔλεγαν· Ὄχι· ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.

13 Ὅμως κανένας παῤῥησίᾳ δὲν ἐλάλει διὰ λόγου του, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Καὶ ὡραμὰν ὅταν ἐμέσασεν ἡ ἑορτὴ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐθαύμαζαν, καὶ ἔλεγαν· Πῶς ἠξεύρει ἐτοῦτος γράμματα, ὁποῦ δὲν ἔμαθε;

16 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπεν· Ἡ διδαχή μου δὲν εἶναι ἐδική μου, ἀλλὰ ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

17 Καὶ ἀνίσως καὶ κανεὶς θέλῃ νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θέλει γνωρίσει, ἐὰν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι ἐτούτη ἡ διδαχὴ, ἢ ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου λαλῶ.

18 Ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ ἀπὸ λόγου του, γυρεύει τὴν ἐδικήν του δόξαν· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ζητᾷ τὴν δόξαν ἐκείνου ὁποῦ τὸν ἔπεμψεν, ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὸς, καὶ ἀδικία εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

19 Δὲν σᾶς ἔδωκεν ὁ Μωϋσῆς τὸν νόμον, καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν κάμνει τὸν νόμον; διατί γυρεύετε νά με σκοτώσετε;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε γυρεύει νά σε σκοτώσῃ;

21 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἓν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομὴν, (οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωσέως ἐςὶν, ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων,) καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ;

24 Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε.

25 Ἔλεγον οὖν τίνες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτός ἐςιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι;

26 Καὶ ἴδε, παῤῥησίᾳ λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι· μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐςιν ἀληθῶς ὁ Χριςός;

27 Ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐςίν· ὁ δὲ Χριςὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐςίν.

28 Ἔκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγων· Κἀμὲ οἴδατε, καὶ οἴδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἔςιν ἀλη-

21 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπεν· Ἕνα ἔργον ἔκαμα, καὶ ὅλοι σᾶς θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο ὁ Μωϋσῆς σᾶς ἔδωκε τὴν περιτομὴν, (ὄχι διατὶ εἶναι ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς πατέρας,) καὶ ἐσεῖς τὸ σάββατον περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Ἂν τὸ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος περιτέμνεται τὸ σάββατον, διὰ νὰ μὴν χαλάσῃ ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως, πῶς μὲ ὀργίζεσθε διατὶ ἔκαμα ὅλον τὸν ἄνθρωπον γερρὸν τὸ σάββατον;

24 Μὴν κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε.

25 Ἔλεγαν λοιπὸν κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἱεροσολυμίτας· Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ἐκεῖνος ὁποῦ γυρεύουν νὰ χαλάσουν;

26 Καὶ νὰ, ὁποῦ συντυχαίνει παῤῥησίᾳ, καὶ δὲν τοῦ λέγουσι τίποτες· μήπως τάχα οἱ ἄρχοντες ἐγνώρισαν ἀληθινὰ, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ Χριςός;

27 Ἀλλὰ ἐμεῖς τοῦτον τὸν ἰξεύρομεν, ἀπὸ ποῦ εἶναι· καὶ ὁ Χριςὸς ὅταν ἔρχεται, κανένας δὲν ἰξεύρει ἀπὸ ποῦ εἶναι.

28 Ἔκραξε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖ ὁποῦ ἐδίδασκε, καὶ εἶπε· Καὶ ἐμένα ἰξεύρετε, καὶ ἀπὸ ποῦ εἶμαι· ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἦλθα, ἀλλὰ εἶναι ἀλη-

θινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

29 Ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτὸν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι, κἀκεῖνός με ἀπέστειλεν.

30 Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

31 Πολλοὶ δὲ ἐκ τοῦ ὄχλου ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὅτι ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μήτι πλείονα σημεῖα τούτων ποιήσει ὧν οὗτος ἐποίησεν;

32 Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα· καὶ ἀπέστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας, ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

33 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με.

34 Ζητήσετέ με, καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

35 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς· Ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι, ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι, καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;

36 Τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος ὃν

θινὸς ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔπεμψε, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν ἰξεύρετε.

29 Ἀμὴ ἐγὼ τὸν ἰξεύρω, ὅτι ἀπ' ἐκεῖνον εἶμαι, καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε.

30 Ἐζητοῦσαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν πιάσουν· ἀμὴ κανένας δὲν ἅπλωνεν ἀπάνω του χέρι, διατὶ ἀκόμι δὲν εἶχεν ἔλθη ἡ ὥρα του.

31 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μῆνα θέλει κάμει περισσότερα ἀπὸ τοῦτα τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμεν ἐτοῦτος;

32 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν ἄκουσαν τὸ πλῆθος ὁποῦ ἐγόγγυζαν ἐτοῦτα διὰ λόγου του· καὶ ἔστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας, νὰ τὸν πιάσουσι.

33 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν εἶμαι μετ' ἐσᾶς, ἔπειτα ὑπάγω εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

34 Θέλετε μὲ γυρέψει, καὶ δὲν θέλετε μὲ εὕρει· καὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶμαι ἐγὼ, ἐμεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε.

35 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι εἶπαν ἀνάμεσά τους· Ποῦ μέλλει νὰ ὑπάγῃ ἐτοῦτος, ὁποῦ ἐμεῖς δὲν θέλομεν τὸν εὕρει; μῆνα εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει νὰ ὑπάγῃ, νὰ διδάσκῃ τοὺς Ἕλληνας;

36 Τί θέλει νὰ εἰπῇ ἐτοῦτος

εἶπε· Ζητήσετέ με, καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

37 Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε, λέγων· Ἐάν τις διψῇ, ἐρχέσθω πρός με, καὶ πινέτω.

38 Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

39 (Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.)

40 Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

42 Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν.

44 Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας.

ὁ λόγος ὁποῦ εἶπε· Θέλετε μὲ ζητήσει, καὶ δὲν θέλετε μὲ εὕρει· καὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶμαι ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν δύνεσθε νὰ ἔλθητε;

37 Καὶ εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν τὴν μεγάλην τῆς ἑορτῆς ἐστέκετον ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε, καὶ εἶπεν· Ἐὰν, διψᾷ κανένας, ἂς ἔλθῃ εἰς ἐμένα, καὶ ἂς πίῃ.

38 Ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ νεροῦ ζωντανοῦ θέλουσι τρέξει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του.

39 (Καὶ τοῦτο τὸ εἶπε διὰ τὸ Πνεῦμα ὁποῦ ἔμελλαν νὰ πάρουν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· διατὶ ἀκόμι δὲν ἦτον δομένον Πνεῦμα ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν ἐδοξάσθη.)

40 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἔλεγαν· Ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγαν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστός· καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· Μῆνα ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἔρχεται ὁ Χριστός;

42 Δὲν εἶπεν ἡ γραφὴ, ὅτι ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ τὴν χώραν ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Διχοστασία λοιπὸν ἔγινεν εἰς τὸ πλῆθος δι' αὐτόν.

44 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἄπλωνε ἀπάνω του χέρια.

45 Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διὰ τί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

47 Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε;

48 Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;

49 Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι.

50 Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτοὺς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτὸν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν.

51 Μὴ ὁ νόμος ὑμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον, καὶ γνῷ τί ποιεῖ;

52 Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

53 Καὶ ἐπορεύθη ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

45 Ἦλθαν λοιπὸν οἱ ὑπηρέται εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν· Διατί δὲν τὸν ἐφέρετε;

46 Ἀπεκρίθηκαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδὲ καμίαν φορὰν τέτοιας λογῆς ἐλάλησε κανένας ἄνθρωπος, ὡσὰν ὁποῦ ἐλάλησεν ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος.

47 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν τοὺς ἀπεκρίθηκαν· Μήπως καὶ ἐπλανηθήκετε καὶ ἐσεῖς;

48 Μῆνα κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν, ἢ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους;

49 Ἀλλὰ ἐτοῦτος ὁ ὄχλος ὁποῦ δὲν γνωρίζει τὸν νόμον, εἶναι καταραμένος.

50 Λέγει τους ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπάγει τὴν νύκτα εἰς αὐτὸν ὄντας ἕνας ἀπ' αὐτούς·

51 Μῆνα ὁ νόμος μας κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἂν δὲν ἀκούσῃ προτίτερα αὐτὸν, καὶ νὰ γνωρίσῃ τί κάμνει;

52 Ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπάν του· Μῆνα εἶσαι καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; ἐξέταξε καταλεπτῶς καὶ ἴδε, ὅτι προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν δὲν ἐσηκώθη.

53 Καὶ πᾶσα ἕνας ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι του.

Κεφ. η'. 8.

ΙΗΣΟΥΣ δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ
ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.
2 Ὄρθρου δὲ πάλιν παρ-
εγένετο εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ πᾶς
ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν·
καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐ-
τούς.
3 Ἄγουσι δὲ οἱ γραμμα-
τεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς
αὐτὸν γυναῖκα ἐν μοιχείᾳ
κατειλημμένην· καὶ στήσαντες
αὐτὴν ἐν μέσῳ,
4 Λέγουσιν αὐτῷ· Διδά-
σκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατει-
λήφθη ἐπαυτοφώρῳ μοιχευο-
μένη·
5 Ἐν δὲ τῷ νόμῳ Μωσῆς
ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύ-
τας λιθοβολεῖσθαι· σὺ οὖν τί
λέγεις;
6 Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειρά-
ζοντες αὐτὸν, ἵνα ἔχωσι κατη-
γορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς
κάτω κύψας, τῷ δακτύλῳ
ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.
7 Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶν-
τες αὐτὸν, ἀνακύψας εἶπε
πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀναμάρτητος
ὑμῶν, πρῶτος τὸν λίθον ἐπ'
αὐτῇ βαλέτω.
8 Καὶ πάλιν κάτω κύψας,
ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.
9 Οἱ δὲ, ἀκούσαντες, καὶ
ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμε-
νοι, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς,

ΚΑΙ ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγεν εἰς τὸ
ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.
2 Καὶ πάλιν τὴν ὥραν
τοῦ ὄρθρου ἦλθεν εἰς τὸ ἱερόν·
καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἤρχουνταν εἰς
αὐτόν· καὶ ἐκεῖνος ἐκάθισε
καὶ τοὺς ἐδίδασκε.
3 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ
οἱ Φαρισαῖοι ἐφέρασι μίαν
γυναῖκα εἰς αὐτὸν ὁποῦ τὴν
ἐπίασαν εἰς μοιχείαν· καὶ
τὴν ἔστησαν εἰς τὴν μέσην,
4 Καὶ λέγουν τοῦ· Διδά-
σκαλε, ἐτούτην τὴν γυναῖκα
ἐπιάσαμεν ἀπάνω εἰς τὸ
κακὸν ὁποῦ ἐμοιχεύετον·
5 Καὶ εἰς τὸν νόμον ὁ
Μωϋσῆς μᾶς ἐπαρήγγειλεν, ἡ
τέτοιαις γυναῖκες νὰ λιθοβο-
λοῦνται· λοιπὸν ἐσὺ τί λέγεις;
6 Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγαν
δοκιμάζοντές τον, διὰ νὰ ἔχουν
ἀφορμὴν νὰ τὸν κατηγοροῦσιν.
Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς ἔσκυψε κάτω,
καὶ μὲ τὸ δάκτυλόν του ἔγρα-
φεν εἰς τὴν γῆν.
7 Καὶ ὡσὰν ἀνέμεναν ἐρω-
τῶντές τον, ἐσηκώθη ἀπάνω καὶ
εἶπέν τους· Ὅποιος ἀπὸ σᾶς δὲν
ἔχει ἁμαρτίαν, ἐκεῖνος πρῶ-
τος ἂς ῥίξῃ πέτραν εἰς αὐτήν.
8 Καὶ πάλιν ἔσκυψε κάτω,
καὶ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.
9 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ
ἤκουσαν, ἐλεγχόμενοι ἀπὸ τὴν
συνείδησίν τους, εὔγαιναν ἕνας

ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων· καὶ κατελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ ἑστῶσα.

10 Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ μηδένα θεασάμενος πλὴν τῆς γυναικὸς, εἶπεν αὐτῇ· Ἡ γυνὴ, ποῦ εἰσιν ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου; οὐδείς σε κατέκρινεν;

11 Ἡ δὲ εἶπεν· Οὐδεὶς, Κύριε. Εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω· πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε.

12 Πάλιν οὖν ὁ Ἰησοῦς αὐτοῖς ἐλάλησε, λέγων· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς·

13 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι· Σὺ περὶ σεαυτοῦ μαρτυρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

14 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία μου· ὅτι οἶδα πόθεν ἦλθον, καὶ ποῦ ὑπάγω· ὑμεῖς δὲ οὐκ οἴδατε πόθεν ἔρχομαι, καὶ ποῦ ὑπάγω.

15 Ὑμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε, ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα.

16 Καὶ ἐὰν κρίνω δὲ ἐγὼ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής ἐστιν· ὅτι

ἕνας ἔξω, ἀρχίζοντες ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους ἕως τοὺς ὑστέρους· καὶ ἀπόμεινεν ὁ Ἰησοῦς μοναχὸς, καὶ ἡ γυναῖκα ὁποῦ ἐστέκετον εἰς τὴν μέσην.

10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθη, καὶ ὡσὰν δὲν εἶδε κανένα, παρὰ τὴν γυναῖκα, εἶπέν της· Ὦ γυναῖκα, ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου; κανένας δὲν σε κατέκρινε;

11 Καὶ ἐκείνη εἶπεν· Οὐδὲ κανένας, Αὐθέντη. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπεν· Οὐδὲ ἐγὼ σὲ κατακρίνω· σύρε, καὶ ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπροστὰ πλέον νὰ μὴν ἁμαρτάνῃς.

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν τοὺς ἐλάλησε, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀκολουθᾷ, δὲν θέλει περιπατήσει εἰς τὴν σκοτίαν, ἀλλὰ θέλει ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

13 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν· Ἐσὺ μαρτυρᾷς διὰ λόγου σου· ἡ μαρτυρία σου δὲν εἶναι ἀληθινή.

14 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν τους· Κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ διὰ λόγου μου, ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία μου· διατὶ ἰξεύρω ἀπὸ ποῦ ἦλθα, καὶ ποῦ ὑπάγω· ἀμὴ ἐσεῖς δὲν ἰξεύρετε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, καὶ ποῦ ὑπάγω.

15 Ἐσεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ δὲν κρίνω κανένα.

16 Καὶ ἂν ἐγὼ κρίνω, ἡ κρίσις ἡ ἰδική μου εἶναι ἀληθινή·

μόνος οὐκ εἰμὶ, ἀλλ' ἐγὼ καὶ
ὁ πέμψας με πατήρ.

17 Καὶ ἐν τῷ νόμῳ δὲ τῷ
ὑμετέρῳ γέγραπται, ὅτι δύο
ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀληθής
ἐςιν.
18 Ἐγώ εἰμι ὁ μαρτυρῶν
περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ μαρτυρεῖ
περὶ ἐμοῦ ὁ πέμψας με πατήρ.
19 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Ποῦ
ἐςιν ὁ πατήρ σου; Ἀπεκρίθη
ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε ἐμὲ οἴδατε,
οὔτε τὸν πατέρα μου· εἰ ἐμὲ
ᾔδειτε, καὶ τὸν πατέρα μου
ᾔδειτε ἄν.
20 Ταῦτα τὰ ῥήματα
ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ
γαζοφυλακίῳ, διδάσκων ἐν τῷ
ἱερῷ· καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτὸν,
ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα
αὐτοῦ.
21 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ὑπάγω, καὶ
ζητήσετέ με, καὶ ἐν τῇ ἁμαρ-
τίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε· ὅπου
ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε
ἐλθεῖν.
22 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι·
Μήτι ἀποκτενεῖ ἑαυτὸν, ὅτι
λέγει· Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω,
ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

23 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐςὲ, ἐγὼ
ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ
κόσμου τούτου ἐςὲ, ἐγὼ οὐκ εἰμὶ
ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

διατὶ δὲν εἶμαι μοναχὸς,
ἀλλὰ εἶμαι ἐγὼ, καὶ ὁ
πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.
17 Καὶ εἰς τὸν νόμον τὸν
ἐδικόν σας εἶναι γεγραμμένον,
ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία
εἶναι ἀληθινή.
18 Εἶμαι ἐγὼ ὁποῦ μαρτυρῶ
διὰ λόγου μου· καὶ μαρτυρεῖ καὶ
ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.
19 Ἔλεγάν του λοιπόν· Ποῦ
εἶναι ὁ πατήρ σου; Ἀπεκρίθη
ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐμένα ἰξεύρετε,
οὐδὲ τὸν πατέρα μου· ἂν ἰξεύ-
ρετε ἐμένα, ἠθέλετε ἰξεύρῃ καὶ
τὸν πατέρα μου.
20 Ἐτοῦτα τὰ λόγια ἐλά-
λησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ γαζοφυ-
λάκιον, διδάσκωντας εἰς τὸ
ἱερόν· καὶ κανένας δὲν τὸν
ἐπίασεν, ὅτι ἀκόμι δὲν εἶχεν
ἔλθῃ ἡ ὥρα του.
21 Εἶπέν τους πάλιν ὁ Ἰη-
σοῦς· Ἐγὼ ὑπάγω, καὶ θέλετε
μὲ ζητήσει, καὶ εἰς τὴν ἁμαρ-
τίαν σας θέλετε ἀποθάνει· καὶ
ἐκεῖ ὁποῦ ὑπάγω ἐγὼ, ἐσεῖς
δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε.
22 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν ἔλε-
γαν· Μήπως καὶ θέλει σκο-
τώσει τοῦ λόγου του, καὶ διὰ
τοῦτο λέγει· Ὅπου ὑπάγω ἐγὼ,
ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε;
23 Καὶ εἶπέν τους· Ἐσεῖς
εἶσθε ἀπὸ τοὺς κάτω, ἐγὼ εἶμαι
ἀπὸ τοὺς ἀπάνω· ἐσεῖς εἶσθε
ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον, ἐγὼ δὲν
εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον.

24 Εἶπον οὖν ὑμῖν ὅτι ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν· ἐὰν γὰρ μὴ πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Σὺ τίς εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ἀρχὴν ὅ, τι καὶ λαλῶ ὑμῖν.

26 Πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν λαλεῖν καὶ κρίνειν· ἀλλ᾽ ὁ πέμψας με ἀληθής ἐστι· κἀγὼ ἃ ἤκουσα παρ᾽ αὐτοῦ, ταῦτα λέγω εἰς τὸν κόσμον.

27 Οὐκ ἔγνωσαν ὅτι τὸν πατέρα αὐτοῖς ἔλεγεν.

28 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ ποιῶ οὐδὲν, ἀλλὰ καθὼς ἐδίδαξέ με ὁ πατήρ μου, ταῦτα λαλῶ.

29 Καὶ ὁ πέμψας με, μετ᾽ ἐμοῦ ἐστιν· οὐκ ἀφῆκέ με μόνον ὁ πατὴρ, ὅτι ἐγὼ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε.

30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μου ἐστέ·

32 Καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλή-

24 Εἶπά σας λοιπὸν, ὅτι θέλετε ἀποθάνει εἰς ταῖς ἁμαρτίαις σας· διατὶ ἂν δὲν πιστεύετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι, θέλετε ἀποθάνει εἰς ταῖς ἁμαρτίαις σας.

25 Ἔλεγάν του λοιπόν· Καὶ ποῖος εἶσαι ἐσύ; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἐκεῖνος εἶμαι ὁποῦ σᾶς λαλῶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

26 Πολλὰ ἔχω νὰ εἰπῶ καὶ νὰ κρίνω διὰ λόγου σας· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν εἶναι ἀληθινός· καὶ ἐγὼ ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσα ἀπ᾽ αὐτὸν, αὐτὰ λαλῶ εἰς τὸν κόσμον.

27 Δὲν ἐγνώρισαν ὅτι διὰ τὸν πατέρα τοὺς ἔλεγε.

28 Εἶπέν τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε θέλετε γνωρίσει, ὅτι ἐγὼ εἶμαι, καὶ ἀπὸ λόγου μου δὲν κάμνω τίποτες, ἀλλὰ καθὼς μὲ ἐδίδαξεν ὁ πατήρ μου, ἐτοῦτα λέγω.

29 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔπεμψε, μετ᾽ ἐμένα εἶναι· καὶ δέν με ἄφηκε μοναχὸν ὁ πατὴρ, ὅτι ἐγὼ κάμνω πάντοτε ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ ἀρέσουν.

30 Λέγωντας αὐτὸς ἐτοῦτα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· Ἐὰν ἐσεῖς μείνετε εἰς τὸν λόγον τὸν ἐδικόν μου, ἀλήθεια μαθητάδες μου εἶσθε·

32 Καὶ θέλετε γνωρίσει τὴν

θειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν, καὶ ὐδενὶ δεδȣλεύκαμεν πώποτε· πῶς σὺ λέγεις· Ὅτι ἐλεύθεροι γενήσεσθε;

34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, δȣ̃λός ἐςι τῆς ἁμαρτίας.

35 Ὁ δὲ δȣ̃λος ȣ̓ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ υἱὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

36 Ἐὰν ȣ̓̃ν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε.

37 Οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀβραάμ ἐςε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ὅτι ὁ λόγ☉ ὁ ἐμὸς ȣ̓ χωρεῖ ἐν ὑμῖν.

38 Ἐγὼ ὃ ἑώρακα παρὰ τῷ πατρί μȣ, λαλῶ· καὶ ὑμεῖς ȣ̓̃ν ὃ ἑωράκατε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν, ποιεῖτε.

39 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐςι. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς· Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ ἐποιεῖτε ἄν.

40 Νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκȣσα παρὰ τοῦ Θεȣ̃· τȣ̃το Ἀβραὰμ οὐκ ἐποίησεν.

41 Ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα

ἀλήθειαν· καὶ ἡ ἀλήθεια θέλει σᾶς ἐλευθερώσει.

33 Ἀπεκρίθηκάν τȣ· Ἐμεῖς εἴμεσθε σπέρμα τȣ̃ Ἀβραὰμ, καὶ κανένα δὲν ἐδȣλεύσαμεν ποτέ· πῶς ἐσὺ λέγεις· Ὅτι θέλετε ἐλευθερωθῆ;

34 Ἀπεκρίθη τȣς ὁ Ἰησȣ̃ς· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ὁπȣ̃ κάμνει τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι δȣ̃λ☉ τῆς ἁμαρτίας.

35 Καὶ ὁ δȣ̃λ☉ δὲν μένει εἰς τὸ σπῆτι παντοτεινά· ὁ υἱὸς μένει πάντοτε.

36 Ἐὰν λοιπὸν ὁ υἱὸς σᾶς ἐλευθερώσῃ, βέβαια ἐλεύθεροι θέλετε εἶσθαι.

37 Ἰξεύρω ὅτι σπέρμα τȣ̃ Ἀβραὰμ εἶσθε· ἀλλὰ γυρεύετε νὰ μὲ φονεύσετε, ὅτι ὁ λόγ☉ ὁ ἐδικός μȣ δὲν χωρεῖ εἰς ἐσᾶς.

38 Ἐγὼ ἐκεῖνο ὁπȣ̃ εἶδα σιμὰ εἰς τὸν πατέρα μȣ, λαλῶ· καὶ ἐσεῖς λοιπὸν ἐκεῖνο ὁπȣ̃ εἴδετε ἀπὸ τὸν πατέρα σας, κάμνετε.

39 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν τȣ· Ὁ πατέρας μας εἶναι ὁ Ἀβραάμ. Λέγει τȣς ὁ Ἰησȣ̃ς Ἂν ἦσθαν παιδία τοῦ Ἀβραὰμ, ἠθέλετε κάμνῃ τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ.

40 Ἀμὴ τώρα ζητᾶτε νὰ μὲ φονεύσετε, ἄνθρωπον ὁπȣ̃ σᾶς ἐλάλησα τὴν ἀλήθειαν, ὁπȣ̃ ἄκȣσα ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐτȣ̃το ὁ Ἀβραὰμ δὲν τὸ ἔκαμε.

41 Ἐσεῖς κάμνετε τὰ ἔργα

τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννήμεθα· ἕνα πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν.

42 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ· ἐγὼ γὰρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἥκω· οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε.

43 Διατί τὴν λαλιὰν τὴν ἐμὴν οὐ γινώσκετε; ὅτι οὐ δύνασθε ἀκούειν τὸν λόγον τὸν ἐμόν.

44 Ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν· ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ· ὅτι ψεύστης ἐστί, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

45 Ἐγὼ δὲ ὅτι τὴν ἀλήθειαν λέγω, οὐ πιστεύετέ μοι.

46 Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας; εἰ δὲ ἀλήθειαν λέγω, διατί ὑμεῖς οὐ πιστεύετέ μοι;

47 Ὁ ὢν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει· διὰ τοῦτο ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστέ.

48 Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπον αὐτῷ· Οὐ

τοῦ πατρός σας. Εἶπάν του· Ἐμεῖς ἀπὸ πορνείαν δὲν ἐγεννηθήκαμεν· ἕναν πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν.

42 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἂν ὁ Θεὸς ἦτον ὁ πατέρας σας, ἠθέλετε ἀγαπᾷ ἐμένα· διατὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν Θεὸν εὐγῆκα καὶ ἦλθα· διατὶ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἦλθα, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε.

43 Διατί δὲν γνωρίζετε τὴν λαλιάν μου; ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἀκούετε τὰ λόγιά μου.

44 Ἐσεῖς εἴσθε ἀπὸ τὸν πατέρα σας τὸν διάβολον, καὶ θέλετε νὰ κάμνετε ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ πατρός σας· ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἦτον ἀνθρωποκτόνος, καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐστάθητε· διατὶ ἀλήθεια εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι· ὅταν λαλῇ τὸ ψέμμα, ἀπὸ τὰ ἰδικά του λαλεῖ· ὅτι ψεύστης εἶναι, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους.

45 Ἐγὼ διατὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν, δέν με πιστεύετε;

46 Ποῖος ἀπὸ σᾶς μὲ ἐλέγχει περὶ ἁμαρτίας; ἀμὴ ἂν ἐγὼ λέγω ἀλήθειαν, διατί ἐσεῖς δὲν με πιστεύετε;

47 Ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο ἐσεῖς δὲν ἀκούετε, διατὶ δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν Θεόν.

48 Ἀπεκρίθηκαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπάν του· Δὲν λέ-

καλῶς λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι Σαμαρείτης εἶ σὺ, καὶ δαιμόνιον ἔχεις;

49 Ἀπεκρίθη Ἰησȣ̃ς· Ἐγὼ δαιμόνιον οὐκ ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τὸν πατέρα μȣ, καὶ ὑμεῖς ἀτιμάζετέ με.

50 Ἐγὼ δὲ ȣ̓ ζητῶ τὴν δόξαν μȣ· ἔςιν ὁ ζητῶν καὶ κρίνων.

51 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν τις τὸν λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον ȣ̓ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.

52 Εἶπον ȣ̓̃ν αὐτῷ οἱ Ἰȣδαῖοι· Νῦν ἐγνώκαμεν ὅτι δαιμόνιον ἔχεις. Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφῆται, καὶ σὺ λέγεις· Ἐάν τις τὸν λόγον μȣ τηρήσῃ, ȣ̓ μὴ γεύσεται θανάτȣ εἰς τὸν αἰῶνα.

53 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραὰμ, ὅςις ἀπέθανε; καὶ οἱ προφῆται ἀπέθανον· τίνα σεαυτὸν σὺ ποιεῖς;

54 Ἀπεκρίθη Ἰησȣ̃ς· Ἐὰν ἐγὼ δοξάζω ἐμαυτὸν, ἡ δόξα μȣ ȣ̓δέν ἐςιν· ἔςιν ὁ πατήρ μȣ ὁ δοξάζων με, ὃν ὑμεῖς λέγετε, ὅτι Θεὸς ὑμῶν ἐςι.

55 Καὶ οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν· ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν· καὶ ἐὰν εἴπω ὅτι ȣ̓κ οἶδα αὐτὸν, ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν, ψεύςης· ἀλλ' οἶδα

γομεν ἐμεῖς καλὰ ὅτι Σαμαρείτης εἶσαι, καὶ δαιμόνιον ἔχεις;

49 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησȣ̃ς· Ἐγὼ δαιμόνιον δὲν ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τὸν πατέρα μȣ, καὶ ἐσεῖς μὲ ἀτιμάζετε.

50 Καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ τὴν δόξαν μȣ· εἶναι ἐκεῖνος ὁπȣ̃ τὴν ζητᾷ καὶ κρίνει.

51 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅποιος φυλάξει τὸν λόγον μȣ, δὲν θέλει εἰδῆ θάνατον εἰς τὸν αἰῶνα.

52 Εἶπάν τȣ λοιπὸν οἱ Ἰȣδαῖοι· Τῶρα ἐγνωρίσαμεν πῶς ἔχεις δαιμόνιον· ὁ Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφῆται, καὶ ἐσὺ λέγεις· Ὅποιος φυλάξει τὸν λόγον μȣ, δὲν θέλει γευθῆ θάνατον εἰς τὸν αἰῶνα.

53 Μῆνα εἶσαι ἐσὺ μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἀβραὰμ; ὁ ὁποῖος ἀπέθανε, καὶ οἱ προφῆται ἀπέθαναν· ποῖον κάμνεις ἐσὺ τȣ̃ λόγȣ σȣ;

54 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησȣ̃ς· Ἂν ἐγὼ δοξάζω τȣ̃ λόγȣ μȣ, ἡ δόξα μȣ δὲν εἶναι τίποτες· ὁ πατέρας μȣ εἶναι ὁπȣ̃ μὲ δοξάζει, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς λέγετε, ὅτι εἶναι Θεός σας.

55 Καὶ δὲν τὸν ἐγνωρίσετε· ἀμὴ ἐγὼ τὸν ἰξεύρω· καὶ ἂν εἰπῶ, πῶς δὲν τὸν ἰξεύρω, θέλω εἶσθαι καὶ ἐγὼ μιᾶς λογῆς ὡσὰν καὶ ἐσᾶς, ψεύςης· ἀλλὰ τὸν ἰξεύρω,

αὐτὸν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ τηρῶ.

56 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη.

57 Εἶπον οὖν οἱ Ἰȣδαῖοι· πρὸς αὐτόν· Πεντήκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις, καὶ Ἀβραὰμ ἑώρακας;

58 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησȣς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμι.

59 Ἦραν οὖν λίθȣς ἵνα βάλωσιν ἐπ' αὐτόν· Ἰησȣς δὲ ἐκρύβη, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱερȣ, διελθὼν διὰ μέσȣ αὐτῶν· καὶ παρῆγεν ȣτως.

καὶ φυλάττω τόν λόγον τȣ.

56 Ἀβραὰμ ὁ πατέρας σας χαρὰ τὸ εἶχε, νὰ εἰδῇ τὴν ἡμέραν τὴν ἐδικήν μȣ· καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη.

57 Καὶ οἱ Ἰȣδαῖοι τοῦ εἶπαν· Ἀκόμι πενῆντα χρονῶν δὲν εἶσαι, καὶ εἶδες τὸν Ἀβραάμ;

58 Καὶ ὁ Ἰησȣς τȣς εἶπε· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, πρὸ τȣ νὰ γένῃ ὁ Ἀβραὰμ, ἐγὼ εἶμαι.

59 Ἐσήκωσαν λοιπὸν πέτραις νὰ ῥίξουν ἀπάνω τȣ· ἀμὴ ὁ Ἰησȣς ἐκρυβήθη, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, περνῶντας ἀπὸ τὴν μέσην τȣς· καὶ ἔτζι ἐπέρασε καὶ ἐδιέβη.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑΙ` παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

2 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββὶ τίς ἥμαρτεν, ȣτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησȣς· Οὔτε ȣτος ἥμαρτεν, ȣτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τȣ Θεȣ ἐν αὐτῷ·

4 Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα

ΚΑΙ` περνῶντας εἶδεν ἕνα ἄνθρωπων ὁπȣ ἦτον τυφλὸς ἀφόντις ἐγεννήθη.

2 Καὶ τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθητάδες τȣ, καὶ εἶπαν. Διδάσκαλε, τίς ἥμαρτεν, ἐτȣτος ἢ οἱ γονεῖς τȣ, νὰ γεννηθῇ τυφλός;

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησȣς· Οὐδὲ ἐτȣτος ἥμαρτεν, ȣδὲ οἱ γονεῖς τȣ· ἀλλὰ (ἐγεννήθη τυφλὸς) διὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τȣ Θεȣ εἰς αὐτόν.

4 Ἐμένα πρέπει νὰ κάμνω τὰ ἔργα ἐκείνȣ ὁπȣ μὲ ἔπεμψεν ἕως ὁπȣ εἶναι ἡμέρα· ἔρ-

ἐςίν· ἔρχεται νὺξ, ὅτε ȣ̓δεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

5 Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμȣ.

6 Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ, καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τȣ͂ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς τοῦ τυφλȣ͂.

7 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ, (ὃ ἑρμηνεύεται, ἀπεςαλμένος·) Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων.

8 Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ ȣ̔͂τός ἐςιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν;

9 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι ȣ̔͂τός ἐςιν· ἄλλοι δέ· Ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐςιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγώ εἰμι.

10 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεῴχθησάν σοι οἱ ὀφθαλμοί;

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησȣ͂ς, πηλὸν ἐποίησε, καὶ ἐπέχρισέ μȣ τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς, καὶ εἶπέ μοι· Ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τȣ͂ Σιλωὰμ, καὶ νίψαι· Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα.

12 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Πȣ͂ ἐςιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα.

13 Ἄγȣσιν αὐτὸν πρὸς

χεται νύκτα, ὁπόταν ȣ̓δὲ κανένας δὲν δύνεται νὰ ἐργάζεται.

5 Ὅταν εἶμαι εἰς τὸν κόσμον, εἶμαι φῶς τοῦ κόσμȣ.

6 Ἐτȣ͂τα εἶπε, καὶ ἔπτυσε κάτω, καὶ ἔκαμε πηλὸν ἀπὸ τὸ πτύσμα τȣ, καὶ ἔχρισε τὸν πηλὸν εἰς τὰ μάτια τοῦ τυφλȣ͂.

7 Καὶ εἶπέν τȣ· Σύρε, νίψȣ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ· (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ, ἀπεςαλμένος·) Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐνίφθη, καὶ ἐγύρισε βλέποντας.

8 Οἱ γειτόνοι λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι ὁπȣ͂ τὸν ἔβλεπαν προτίτερα ὅτι ἦτον τυφλὸς, ἔλεγαν· Δὲν εἶναι ἐτȣ͂τος ὁπȣ͂ ἐκάθετον καὶ ἐζήτα;

9 Ἄλλοι ἔλεγαν· Ὅτι ἐτȣ͂τος εἶναι· ἄλλοι ἔλεγαν. Τȣ͂ ὁμοιάζει· Καὶ ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγῶμαι.

10 Ἔλεγάν τȣ· Καὶ πῶς λοιπὸν ἄνοιξαν τὰ μάτιά σȣ;

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος ὁπȣ͂ τὸν λέγȣν Ἰησȣ͂ν, ἔκαμε πηλὸν, καὶ ἔβαλλεν ἀπάνω εἰς τὰ μάτιά μȣ, καὶ εἶπέ μȣ· Σύρε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ, καὶ νίψȣ. Καὶ ἐπῆγα καὶ ἐνίφθηκα, καὶ εἶδα.

12 Εἶπάν τȣ· Καὶ πȣ͂ εἶναι ἐκεῖνος; Λέγει τȣς· Δὲν ἰξεύρω.

13 Καὶ ἔφεραν εἰς τȣ̀ς

τοὺς φαρισαίους, τὸν ποτε
τυφλόν.
14 Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν
πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ
ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.
15 Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐ-
τὸν καὶ οἱ φαρισαῖοι πῶς
ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐ-
τοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς
ὀφθαλμούς μου, καὶ ἐνιψάμην,
καὶ βλέπω.
16 Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν
φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ
ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ
Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ
τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς
δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς
τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ
σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.
17 Λέγουσι τῷ τυφλῷ
πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ
αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς
ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅτι
προφήτης ἐστίν.
18 Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ
Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς
ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου
ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ
τοῦ ἀναβλέψαντος.
19 Καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς,
λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς
ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι
τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν
ἄρτι βλέπει;
20 Ἀπεκρίθησαν αὐτοῖς οἱ
γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν

φαρισαίους ἐκεῖνον, ὁποῦ ἦτον
ἕνα καιρὸν τυφλός.
14 Καὶ ὅταν ἔκαμεν ὁ
Ἰησοῦς τὸν πηλὸν, καὶ ἄνοιξε
τὰ μάτιά του, ἦτον σάββατον.
15 Πάλιν λοιπὸν τὸν ἐρω-
τοῦσαν καὶ οἱ φαρισαῖοι, πῶς
ἀνέβλεψε, καὶ ἐκεῖνος τοὺς
εἶπε· Πηλὸν ἔβαλλεν ἀπάνω
εἰς τὰ μάτιά μου, καὶ ἐνίφ-
θηκα, καὶ βλέπω.
16 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς
φαρισαίους ἔλεγαν· Ἐτοῦτος ὁ
ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν
Θεὸν, διατὶ δὲν φυλάγει τὸ
σάββατον. Ἄλλοι ἔλεγαν· Πῶς
δύνεται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς
νὰ κάμῃ τέτοιας λογῆς ση-
μεῖα; Καὶ ἦταν διχοστασία
ἀνάμεσά τους.
17 Λέγουσι πάλιν τοῦ τυ-
φλοῦ· Ἐσὺ τί λέγεις διὰτ' αὐ-
τὸν, ὅτι ἄνοιξε τὰ μάτιά
σου; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὅτι
προφήτης εἶναι.
18 Δὲν ἐπίστευσαν λοιπὸν
οἱ Ἰουδαῖοι δι' αὐτὸν, ὅτι ἦτον
τυφλὸς καὶ εἶδεν, ἕως ὁποῦ
ἐλάλησαν τοὺς γονεῖς ἐκείνου
ὁποῦ ἀνέβλεψε.
19 Καὶ ἐρώτησάν τους, καὶ
εἶπαν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱὸς
σας, ὁποῦ λέγετε ὅτι τυφλὸς
ἐγεννήθη; πῶς λοιπὸν τώρα
βλέπει;
20 Οἱ γονεῖς του τοὺς ἀπεκρί-
θηκαν καὶ εἶπαν· Ἰξεύρομεν ὅτι

ὅτι ȣ̓τός ἐςιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ
ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη.
21 Πῶς δὲ νῦν βλέπει, οὐκ
οἴδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ
τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς, ἡμεῖς οὐκ οἴ-
δαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει,
αὐτὸν ἐρώτησατε· αὐτὸς περὶ
αὐτοῦ λαλήσει.
22 Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς
αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τȣ̀ς Ἰȣ-
δαίȣς· ἤδη γὰρ συνετέθειντο
οἱ Ἰȣδαῖοι, ἵνα ἐὰν τις αὐτὸν
ὁμολογήσῃ Χριςὸν, ἀποσυνά-
γωγος γένηται.
23 Διὰ τȣ̃το οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει,
αὐτὸν ἐρωτήσατε.
24 Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευ-
τέρȣ τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυ-
φλὸς, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς
δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν
ὅτι ὁ ἄνθρωπος ȣ̃τος ἁμαρ-
τωλός ἐςιν.
25 Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος,
καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλός ἐςιν,
οὐκ οἶδα· ἓν οἶδα, ὅτι τυφλὸς
ὢν, ἄρτι βλέπω.
26 Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν·
Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σȣ
τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς;
27 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς. Εἶ-
πον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκȣ́-
σατε· τί πάλιν θέλετε ἀκȣ́ειν;
μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ
μαθηταὶ γενέσθαι;

ἐτȣ̃τος εἶναι ὁ υἱὸς μας, καὶ
ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·
21 Ἀμὴ τῶρα πῶς βλέπει,
δὲν ἰξεύρομεν· ἢ τίς ἄνοιξε τὰ
μάτιά τȣ, ἐμεῖς δὲν ἰξεύρομεν·
αὐτὸς ἔχει ἡλικίαν, αὐτὸν ἐρω-
τήσατε· αὐτὸς διὰ λόγȣ τȣ
θέλει σᾶς εἰπεῖ.
22 Ἐτȣ̃τα εἶπαν οἱ γονεῖς
τȣ, διατὶ ἐφοβȣ̃νταν τȣ̀ς Ἰȣ-
δαίȣς· διατὶ καὶ προτίτερα
ἐσυμφώνησαν οἱ Ἰȣδαῖοι, ὅτι
ὅποιος ὁμολογήσει αὐτὸν πῶς
εἶναι Χριςὸς, νὰ τὸν διώχνουν
ἀπὸ τὸ συναγώγι.
23 Διὰ τȣ̃το εἶπαν οἱ
γονεῖς τȣ· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει,
αὐτὸν ἐρωτήσετε.
24 Ἐλάλησαν λοιπὸν δεύ-
τερον τὸν ἄνθρωπον, ὁπȣ̃ ἦτον
τυφλὸς, καὶ εἶπάν τȣ· Δόξασε
τὸν Θεόν· ἐμεῖς ἰξεύρομεν, ὅτι
ὁ ἄνθρωπος ἐτȣ̃τος εἶναι
ἁμαρτωλός.
25 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ
εἶπεν· Ἂν εἶναι ἁμαρτωλὸς, δὲν
ἰξεύρω· ἕνα μόνον ἰξεύρω, ὅτι
ἀπ' ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἤμουν τυφλὸς,
τῶρα βλέπω.
26 Καὶ πάλιν εἶπάν τȣ·
Τί σȣ̃ ἔκαμε; πῶς ἄνοιξε τὰ
μάτιά σȣ;
27 Τȣ̀ς ἀπεκρίθη· Προτί-
τερα σᾶς τὸ εἶπα, καὶ δὲν
ἀκȣ́σετε· τί πάλιν θέλετε νὰ
ἀκȣ́σετε; μῆνα θέλετε καὶ
ἐσεῖς νὰ γενῆτε μαθητάδες τȣ;

28 Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτὸν, καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωσέως ἐσμὲν μαθηταί.

29 Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωσῇ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν.

30 Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστὶ, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.

31 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει.

32 Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου.

33 Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.

34 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω· καὶ εὑρὼν αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

36 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

28 Ὕβρισάν τον λοιπὸν, καὶ εἶπαν· Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἀμὴ ἐμεῖς εἴμεσθε μαθητάδες τοῦ Μωϋσέως.

29 Ἐμεῖς ἠξεύρομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐσύντυχε μὲ τὸν Μωϋσῆν· ἀμὴ ἐτοῦτον, δὲν τὸν ἠξεύρομεν πόθεν εἶναι.

30 Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπέν τους· Ἐτοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν, ὅτι ἐσεῖς δὲν ἠξεύρετε πόθεν εἶναι, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτιά μου.

31 Ὅμως ἠξεύρομεν ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει· ἀλλὰ ἂν εἶναι κανένας ὁποῦ σέβεται τὸν Θεὸν, καὶ κάμνει τὸ θέλημά του, ἐτούτου ἀκούει.

32 Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου δὲν ἀκούσθηκεν, ὅτι κανένας νὰ ἄνοιξε μάτια κανενοῦ, ὁποῦ νὰ ἐγεννήθηκε τυφλός.

33 Ἂν δὲν ἦτον ἐτοῦτος ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν ἠμπόρει νὰ κάμῃ τίποτες.

34 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν του· Ἐσὺ ὅλος διόλου ἐγεννήθης εἰς ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ ἐσὺ μᾶς διδάσκεις; Καὶ τὸν εὔγαλαν ἔξω.

35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τὸν εὔγαλαν ἔξω· καὶ ὡσὰν τὸν ηὗρε, τοῦ εἶπεν· Πιστεύεις ἐσὺ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

36 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν του· Καὶ ποῖος εἶναι, Αὐθέντη, νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν;

37 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας, αὐτὸν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν.
38 Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.
39 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον· ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι, καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται.
40 Καὶ ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ ὄντες μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοί ἐσμεν;
41 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε· Ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει.

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Καὶ τὸν εἶδες, καὶ ἐκεῖνος εἶναι ὅπου συντυχαίνει μετ' ἐσένα.
38 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Πιστεύω, Αὐθέντη· καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.
39 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγὼ εἰς κρίσιν ἦλθα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· διὰ νὰ εἰδοῦν ἐκεῖνοι ὅπου δὲν βλέπουν, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου βλέπουν νὰ γενοῦν τυφλοί.
40 Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἦταν μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, τὰ ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ εἶπάν του· Μῆνα καὶ ἐμεῖς τυφλοὶ εἴμεσθε;
41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἂν ἦσθαν τυφλοὶ, δὲν εἴχετε ἁμαρτίαν· ἀμὴ τῶρα λέγετε· Ὅτι βλέπομεν· ἡ ἁμαρτία σας λοιπὸν μένει.

Κεφ. ι'. 10.

ἈΜΗ'Ν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ λῃστής.
2 Ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ποιμήν ἐστι τῶν προβάτων.
3 Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει· καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά.

ΒΕ'βαια βέβαια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνει ἀπ' ἀλλοῦ, ἐκεῖνος εἶναι κλέπτης καὶ λῃστής.
2 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὅπου ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν, ἐκεῖνος εἶναι βοσκὸς τῶν προβάτων.
3 Ἐτουτουνοῦ ὁ πορτάρης τοῦ ἀνοίγει· καὶ τὰ πρόβατα ἀκοῦν τὴν φωνήν του· καὶ τὰ ἴδια πρόβατα κράζει κατὰ τὸ ὄνομά τους, καὶ τὰ εὐγάνει ἔξω.

4 Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρό-
βατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐ-
τῶν πορεύεται· καὶ τὰ πρό-
βατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι
οἴδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ.
5 Ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκο-
λουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται
ἀπ' αὐτοῦ· ὅτι οὐκ οἴδασι
τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν.
6 Ταύτην τὴν παροιμίαν
εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι
δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ
ἐλάλει αὐτοῖς.
7 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω
ὑμῖν, ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύρα
τῶν προβάτων.
8 Πάντες ὅσοι πρὸ ἐμοῦ
ἦλθον, κλέπται εἰσὶ καὶ
λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν
αὐτῶν τὰ πρόβατα.
9 Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα·
δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ,
σωθήσεται· καὶ εἰσελεύσεται
καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν
εὑρήσει.
10 Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρ-
χεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ
θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον
ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν
ἔχωσιν.
11 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ
καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ
τῶν προβάτων.
12 Ὁ μισθωτὸς δὲ, καὶ οὐκ
ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρό-

4 Καὶ ὅταν εὐγάλει ἔξω
τὰ ἴδια πρόβατα, παγένει
ὀμπροστά τους· καὶ τὰ πρό-
βατα τοῦ ἀκολουθοῦν, ὅτι
ἰξεύρουσι τὴν φωνήν του.
5 Ἀμὴ τοῦ ξένου δὲν θέλουν
τοῦ ἀκολουθήσει, ἀλλὰ θέλουν
φύγει ἀπ' αὐτόν· ὅτι δὲν γνωρί-
ζουν τῶν ξένων τὴν φωνήν.
6 Ἐτούτην τὴν παροιμίαν
τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴ ἐκεῖνοι
δὲν ἐγνώρισαν, τί ἦταν ἐκεῖνα
ὁποῦ τοὺς ἐλάλει.
7 Εἶπέν τους πάλιν ὁ
Ἰησοῦς· Βέβαια βέβαια σᾶς
λέγω, ὅτι ἐγῶμαι ἡ θύρα
τῶν προβάτων.
8 Ὅλοι ὅσοι ἦλθαν προτί-
τερα ἀπὸ μένα, εἶναι κλέπται
καὶ λῃστάδες· ἀλλὰ τὰ πρό-
βατα δὲν τοὺς ἄκουσαν.
9 Ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα· ἐὰν
ἔμβῃ τινὰς διὰ μέσου τοῦ
λόγου μου, θέλει σωθῇ· καὶ
θέλει ἔμβει καὶ θέλει εὔγει,
καὶ θέλει εὕρει βοσκήν.
10 Ὁ κλέπτης δὲν ἔρχεται,
παρὰ διὰ νὰ κλέψῃ, καὶ νὰ
σφάξῃ, καὶ νὰ χαλάσῃ· ἐγὼ
ἦλθα διὰ νὰ ἔχουν ζωὴν, καὶ νὰ
ἔχουν καὶ εὐπορίαν περισσήν.
11 Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας
ὁ καλός· ὁ ποιμένας ὁ καλὸς
βάνει τὴν ζωήν του διὰ τὰ
πρόβατα.
12 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι
στοιχηνὸς, καὶ δὲν εἶναι ποιμένας,

βατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.

13 Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ ȣ̓ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.

14 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν.

15 Καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ, κἀγὼ γινώσκω τὸν πατέρα· καὶ τὴν ψυχήν μȣ τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων.

16 Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν· καὶ τῆς φωνῆς μȣ ἀκȣ́σȣσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.

17 Διὰ τȣ̃το ὁ πατήρ με ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχήν μȣ, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν.

18 Οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν ἀπ' ἐμȣ̃· ἀλλ' ἐγὼ τίθημι αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτȣ̃· ἐξȣσίαν ἔχω θεῖναι αὐτὴν, καὶ ἐξȣσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν· ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μȣ.

19 Σχίσμα οὖν πάλιν

τοῦ ὁποίȣ δὲν εἶναι τὰ πρόβατα ἐδικά τȣ, ὅταν βλέπῃ τὸν λύκον ὁπȣ̃ ἔρχεται, ἀφίνει τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.

13 Καὶ ὁ στοιχητὸς φεύγει, ὅτι εἶναι στοιχητὸς, καὶ δὲν τὸν μέλει διὰ τὰ πρόβατα.

14 Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλὸς, καὶ γνωρίζω τὰ ἐδικά μȣ, καὶ γνωρίζομαι ἀπὸ τὰ ἐδικά μȣ.

15 Καθὼς μὲ γνωρίζει ὁ πατὴρ, γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν πατέρα· καὶ βάνω τὴν ψυχήν μȣ διὰ τὰ πρόβατα.

16 Ἔχω καὶ ἄλλα πρόβατα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἐτȣ́την· καὶ κάμνει χρεία νὰ τὰ μαζώξω· καὶ ἐκεῖνα νὰ ἀκȣ́σουν τὴν φωνήν μȣ· καὶ θέλει γένει μία ποίμνη, καὶ ἕνας ποιμένας.

17 Διὰ τȣ̃το ὁ πατὴρ μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ βάνω τὴν ψυχήν μȣ, διὰ νὰ τὴν πάρω πάλιν.

18 Κανένας δὲν τὴν πέρνει ἀπὸ μένα· ἀλλὰ ἐγὼ τὴν βάνω ἀπὸ λόγȣ μȣ· ἔχω ἐξȣσίαν νὰ τὴν θέσω, καὶ ἔχω ἐξȣσίαν πάλιν νὰ τὴν πάρω· ἐτȣ́την τὴν παραγγελίαν ἐπῆρα ἀπὸ τὸν πατέρα μȣ.

19 Καὶ ἔγινε πάλιν διχο-

ἐγένετο ἐν τοῖς Ἰȣδαίοις διὰ
τȣ̀ς λόγȣς τȣ́τȣς.
20 Ἔλεγον δὲ πολλοὶ ἐξ
αὐτῶν· Δαιμόνιον ἔχει, καὶ
μαίνεται· τί αὐτοῦ ἀκȣ́ετε;
21 Ἄλλοι ἔλεγον· Ταῦτα τὰ
ῥήματα οὐκ ἔϛι δαιμονιζομένȣ·
μὴ δαιμόνιον δύναται τυφλῶν
ὀφθαλμȣ̀ς ἀνοίγειν;
22 Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια
ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καὶ χει-
μὼν ἦν.
23 Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησȣ̃ς
ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τῇ ϛοᾷ τοῦ
Σολομῶντος.
24 Ἐκύκλωσαν οὖν αὐτὸν
οἱ Ἰȣδαῖοι, καὶ ἔλεγον αὐτῷ·
Ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν
αἴρεις; εἰ σὺ εἶ ὁ Χριϛὸς,
εἰπὲ ἡμῖν παῤῥησίᾳ.
25 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σȣ̃ς· Εἶπον ὑμῖν καὶ ȣ̓ πιϛεύε-
τε· τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ ἐν τῷ
ὀνόματι τȣ̃ πατρός μȣ, ταῦτα
μαρτυρεῖ περὶ ἐμȣ̃.
26 Ἀλλ᾽ ὑμεῖς ȣ̓ πιϛεύετε·
ȣ̓ γάρ ἐϛε ἐκ τῶν προ-
βάτων τῶν ἐμῶν καθὼς εἶπον
ὑμῖν.
27 Τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ
τῆς φωνῆς μȣ ἀκȣ́ει, κἀγὼ
γινώσκω αὐτὰ, καὶ ἀκολȣθȣ̃σί
μοι·
28 Κἀγὼ ζωὴν αἰώνιον δί-
δωμι αὐτοῖς, καὶ ȣ̓ μὴ ἀπόλων-
ται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ȣ̓χ
ἁρπάσει τις αὐτὰ ἐκ τῆς
χειρός μȣ.

στασία ἀνάμεσα εἰς τȣ̀ς Ἰȣ-
δαίȣς διὰ τὰ λόγια ἐτȣ̃τα.
20 Καὶ πολλοὶ ἀπ᾽ αὐτȣ̀ς
ἔλεγαν· Δαιμόνιον ἔχει, καὶ
λωλαίνεται· τί τοῦ ἀκȣ́ετε;
21 Ἄλλοι ἔλεγαν· Ἐτȣ̃τα τὰ
λόγια δὲν εἶναι δαιμονισμένȣ·
μῆνα τὸ δαιμόνιον δύνεται νὰ
ἀνοίγῃ τὰ μάτια τῶν τυφλῶν;
22 Καὶ τότε ἐγίνηκαν εἰς
τὰ Ἱεροσόλυμα τὰ ἐγκαίνια·
καὶ ἦτον χειμῶνας.
23 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ἐπεριπάτει
μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, εἰς τὴν
καμάραν τοῦ Σολομῶντος.
24 Ἐτριγύρισάν τον λοιπὸν
οἱ Ἰȣδαῖοι, καὶ τȣ̃ ἔλεγαν· Ἕως
πότε ἔχεις κρεμασμένην τὴν
ψυχήν μας; ἂν εἶσαι ἐσὺ ὁ
Χριϛὸς, εἰπέ μας τὸ παῤῥησίᾳ.
25 Ἀπεκρίθη τȣς ὁ Ἰησȣ̃ς·
Εἶπά σας, καὶ δὲν πιϛεύετε·
τὰ ἔργα ὁπȣ̃ ἐγὼ κάμνω εἰς
τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μȣ,
αὐτὰ μαρτυροῦν διὰ λόγȣ μȣ.
26 Ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν πιϛεύετε·
διατὶ δὲν εἶσθεν ἀπὸ τὰ πρό-
βατα τὰ ἐδικά μȣ, καθὼς
σᾶς εἶπα·
27 Τὰ πρόβατα τὰ ἐδικά
μȣ ἀκȣ́ȣν τὴν φωνήν μȣ· καὶ
ἐγὼ τὰ γνωρίζω, καὶ μȣ̃ ἀκο-
λȣθȣ̃ν.
28 Καὶ ἐγὼ τῶν δίδω ζωὴν
αἰώνιον, καὶ δὲν θέλουν χα-
λασθῆ εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ
κανένας δὲν θέλει τὰ ἁρπάξει
ἀπὸ τὰ χέρια μȣ.

29 Ὁ πατήρ μου ὃς δέδωκέ μοι, μείζων πάντων ἐστί· καὶ οὐδεὶς δύναται ἁρπάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πατρός μου.

30 Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕν ἐσμεν.

31 Ἐβάστασαν οὖν πάλιν λίθους οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα λιθάσωσιν αὐτόν.

32 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πολλὰ καλὰ ἔργα ἔδειξα ὑμῖν ἐκ τοῦ πατρός μου· διὰ ποῖον αὐτῶν ἔργον λιθάζετέ με;

33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, καὶ ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὢν ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν.

34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἔστι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ ὑμῶν· Ἐγὼ εἶπα, θεοί ἐστε;

35 Εἰ ἐκείνους εἶπε θεοὺς, πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο, καὶ οὐ δύναται λυθῆναι ἡ γραφή·

36 Ὃν ὁ πατὴρ ἡγίασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ὑμεῖς λέγετε· Ὅτι βλασφημεῖς, ὅτι εἶπον, υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰμι;

37 Εἰ οὐ ποιῶ τὰ ἔργα τοῦ πατρός μου, μὴ πιστεύετέ μοι·

38 Εἰ δὲ ποιῶ, κἂν ἐμοὶ μὴ

29 Ὁ πατήρ μου ὁποῦ μοῦ τὰ ἔδωκεν, εἶναι μεγαλίτερος ἀπὸ ὅλους· καὶ κανένας δὲν δύνεται νὰ τὰ ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατρός μου.

30 Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕνα εἴμεσθεν.

31 Καὶ πάλιν ἐπίασαν πέτραις οἱ Ἰουδαῖοι, νὰ τὸν λιθάσουν.

32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· Πολλὰ καλὰ ἔργα σᾶς ἔδειξα ἀπὸ τὸν πατέρα μου· διὰ ποῖον ἔργον ἀπὸ τοῦτα μὲ λιθάζετε;

33 Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπάν του· Διὰ καλὸν ἔργον δέν σε λιθάζομεν, ἀλλὰ διὰ βλασφημίαν· ὅτι ἐσὺ ὤντας ἄνθρωπος κάμνεις τοῦ λόγου σου Θεόν.

34 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· Δὲν εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον σας· Ὅτι ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστέ;

35 Ἐὰν ἐκείνους εἶπεν θεοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἔγινεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ γραφὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ λυθῇ·

36 Ἐκεῖνον ὁποῦ ὁ πατὴρ ἁγίασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ἐσεῖς λέγετε· Ὅτι βλασφημεῖς, διατὶ σᾶς εἶπα, ὅτι υἱὸς εἶμαι τοῦ Θεοῦ;

37 Ἂν δὲν κάμνω τὰ ἔργα τοῦ πατρός μου, μή με πιστεύετε·

38 Ἀμὴ ἂν τὰ κάμνω, κἂν

πιστεύητε, τοῖς ἔργοις πιστεύσατε· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε ὅτι ἐν ἐμοὶ ὁ πατὴρ κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

39 Ἐζήτουν οὖν πάλιν αὐτὸν πιάσαι· καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν.

40 Καὶ ἀπῆλθε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦν Ἰωάννης τὸ πρῶτον βαπτίζων· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ.

41 Καὶ πολλοὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὅτι Ἰωάννης μὲν σημεῖον ἐποίησεν οὐδέν· πάντα δὲ ὅσα εἶπεν Ἰωάννης περὶ τούτου, ἀληθῆ ἦν.

42 Καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐκεῖ εἰς αὐτόν.

ἐμένα δὲν πιστεύετε, τὰ ἔργα μου πιστεύσετε· διὰ νὰ γνωρίσετε, καὶ νὰ πιστεύσετε, ὅτι ὁ πατὴρ εἶναι εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς τὸν πατέρα.

39 Ἐζητοῦσαν λοιπὸν πάλιν νὰ τὸν πιάσουν· ἀμὴ ἐξέβη ἀπὸ τὰ χέρια τους.

40 Καὶ ἐπῆγε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἦτον Ἰωάννης πρῶτα καὶ ἐβάπτιζε· καὶ ἐστάθη ἐκεῖ.

41 Καὶ πολλοὶ ἤλθασιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκαμε κανένα σημεῖον· ἀμὴ ὅλα ὅσα εἶπεν ὁ Ἰωάννης διὰ ἐτοῦτον, εἶναι ἀληθινά.

42 Καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐκεῖ εἰς αὐτόν.

Κεφ. ια'. 11.

ἮΝ δέ τις ἀσθενῶν Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας, ἐκ τῆς κώμης Μαρίας, καὶ Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

2 (Ἦν δὲ Μαρία ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρῳ, καὶ ἐκμάξασα τοὺς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξὶν αὐτῆς· ἧς ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἠσθένει.)

3 Ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαὶ πρὸς αὐτὸν, λέγουσαι· Κύριε, ἴδε, ὃν φιλεῖς, ἀσθενεῖ.

ἮΤΟΝ καὶ κάποιος ἀσθενὴς Λάζαρος ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἀπὸ τὸ χωρίον τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας τῆς ἀδελφῆς της.

2 Καὶ ἡ Μαρία ἦτον ὁποῦ ἄλειψε τὸν Κύριον μύρον, καὶ μὲ τὰ μαλλιά της ἐσφούγγισε τὰ ποδάριά του· τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἦτον ἀσθενής.

3 Ἔστειλαν λοιπὸν αἱ ἀδελφαῖς του εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· Αὐθέντη, ἰδὲ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀγαπᾷς, ἐκεῖνος ἀσθενεῖ.

4 Ἀκȣ́σας δὲ ὁ Ἰησȣ̃ς εἶπεν· Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔςι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεȣ̃, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεȣ̃ δι' αὐτῆς.

5 Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησȣ̃ς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν Λάζαρον.

6 Ὡς οὖν ἤκȣσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπῳ δύο ἡμέρας.

7 Ἔπειτα μετὰ τȣ̃το λέγει τοῖς μαθηταῖς· Ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰȣδαίαν πάλιν.

8 Λέγȣσιν αὐτῷ οἱ μαθηταί· Ῥαββὶ, νῦν ἐζήτȣν σε λιθάσαι οἱ Ἰȣδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;

9 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησȣ̃ς· Οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὧραι τῆς ἡμέρας; ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ȣ̓ προσκόπτει ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμȣ τȣ́τȣ βλέπει·

10 Ἐὰν δέ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτὶ, προσκόπτει· ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔςιν ἐν αὐτῷ.

11 Ταῦτα εἶπε· καὶ μετὰ τȣ̃το λέγει αὐτοῖς· Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν.

12 Εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ

4 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ὡσὰν τὸ ἤκȣσεν, εἶπεν· Ἐτȣ́τη ἡ ἀσθένεια δὲν εἶναι διὰ θάνατον, ἀλλὰ εἶναι διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεȣ̃, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεȣ̃ διὰ μέσȣ αὐτῆς.

5 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ἀγάπα τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφήν της καὶ τὸν Λάζαρον.

6 Ὡσὰν ἄκȣσε λοιπὸν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε ἐςάθη εἰς τὸν τόπον ὁπȣ̃ ἦτον, δύο ἡμέραις.

7 Μετὰ ταῦτα ὕςερον ἀπὸ τȣ̃το λέγει εἰς τȣ̀ς μαθητάδες· Ἂς πᾶμε πάλιν εἰς τὴν Ἰȣδαίαν.

8 Λέγȣν τȣ οἱ μαθητάδες· Διδάσκαλε, ἀπὸ τῶρα σὲ ἐζητȣ̃σαν οἱ Ἰȣδαῖοι νὰ σὲ λιθάσȣν, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;

9 Καὶ ὁ Ἰησȣ̃ς ἀπεκρίθη· Δὲν εἶναι δώδεκα ὥραις τῆς ἡμέρας; ὅποιος περιπατεῖ τὴν ἡμέραν, δὲν σκοντάπτει· ὅτι βλέπει τὸ φῶς τȣ̃ κόσμȣ ἐτȣ́τȣ·

10 Ἀμὴ ὅποιος περιπατεῖ τὴν νύκτα, σκοντάπτει· ὅτι δὲν ἔχει τὸ φῶς εἰς τοῦ λόγȣ τȣ.

11 Ἐτȣ̃τα εἶπεν· καὶ ὕςερον ἀπὸ τȣ̃το τȣ̀ς λέγει· Λάζαρος ὁ φίλος μας ἐκοιμήθη· καὶ πηγένω νὰ τὸν ἐξυπνίσω.

12 Καὶ οἱ μαθητάδες

αὐτοῦ· Κύριε, εἰ κεκοίμηται, σωθήσεται.

13 Εἰρήκει δὲ ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει.

14 Τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παῤῥησίᾳ· Λάζαρος ἀπέθανε·

15 Καὶ χαίρω δι' ὑμᾶς (ἵνα πιστεύσητε) ὅτι οὐκ ἤμην ἐκεῖ· ἀλλ' ἄγωμεν πρὸς αὐτόν.

16 Εἶπεν οὖν Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, τοῖς συμμαθηταῖς· Ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ.

17 Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗρεν αὐτὸν τέσσαρας ἡμέρας ἤδη ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ.

18 (Ἦν δὲ ἡ Βηθανία ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε·)

19 Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, ἵνα παραμυθήσωνται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν.

20 Ἡ οὖν Μάρθα ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο.

21 Εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει·

εἶπαν· Αὐθέντη, ἂν ἐκοιμήθη, θέλει σηκωθῇ.

13 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε διὰ τὸν θάνατόν του· καὶ ἐκείνους τοὺς ἐφάνη, ὅτι διὰ τὸ κοίμησμα τοῦ ὕπνου λέγει.

14 Τότε λοιπὸν τοὺς εἶπε παῤῥησίᾳ· Λάζαρος ἀπέθανε·

15 Καὶ χαίρομαι διάτ' ἐσᾶς, (διὰ νὰ πιστεύσετε·) ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμουν ἐκεῖ· ἀλλὰ ἂς πᾶμεν εἰς αὐτόν.

16 Καὶ ὁ Θωμᾶς ὁποῦ ἐλέγετον Δίδυμος, εἶπεν εἰς τοὺς συμμαθητάδες του· Ἂς πᾶμεν καὶ ἐμεῖς, νὰ ἀποθάνωμεν μετ' αὐτόν.

17 Ὅταν λοιπὸν ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς, τὸν ηὗρεν ὁποῦ εἶχεν ὡραμάη τέσσαρες ἡμέραις εἰς τὸ μνῆμα.

18 Καὶ ἡ Βηθανία ἦτον κοντὰ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἕως δεκαπέντε στάδια.

19 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἐπήγασιν εἰς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν, νὰ ταῖς παρηγορήσουν διὰ τὸν ἀδελφόν τους.

20 Ἡ Μάρθα λοιπὸν ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἐπροϋπάντησεν· ἀμὴ ἡ Μαρία ἐκάθετον εἰς τὸ σπῆτι.

21 Ἡ Μάρθα λοιπὸν εἶπεν τοῦ Ἰησοῦ· Αὐθέντη, ἂν ἤσουν ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν ἤθελεν ἀποθάνῃ·

22 Ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεὸν, δώσει σοι ὁ Θεός.

23 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου.

24 Λέγει αὐτῷ Μάρθα· Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

25 Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται.

26 Καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο;

27 Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· ἐγὼ πεπίστευκα, ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος.

28 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε, καὶ ἐφώνησε Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρα, εἰποῦσα· Ὁ διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε.

29 Ἐκείνη ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχὺ, καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτόν.

30 (Οὔπω δὲ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην· ἀλλ' ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα.)

31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ' αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτὴν, ἰδόντες

22 Ἀλλὰ καὶ τώρα ἠξεύρω, ὅτι ὅσα ζητήσεις ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὁ Θεὸς θέλει σοῦ τὰ δώσει.

23 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Θέλει ἀναστηθῇ ὁ ἀδελφός σου.

24 Λέγει του ἡ Μάρθα· Ἠξεύρω ὅτι θέλει ἀναστηθῇ εἰς τὴν ἀνάστασιν εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

25 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή· ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμένα, ἂν καὶ ἀποθένῃ, θέλει ζήσει·

26 Καὶ κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ ζῇ καὶ πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν ἀποθένει εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο;

27 Λέγει του ἡ Μάρθα· Ναὶ Αὐθέντη· ἐγὼ ἐπίστευσα, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον.

28 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἐπῆγε καὶ ἐλάλησε τὴν Μαρίαν τὴν ἀδελφήν της κρυφὰ, καὶ τῆς εἶπεν· Ὁ διδάσκαλος εἶναι ἐδῶ, καὶ σὲ κράζει.

29 Ἐκείνη ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἐσηκώθη γλίγωρα, καὶ ἐπῆγεν εἰς αὐτόν.

30 (Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ χωρίον, ἀλλὰ ἦτον εἰς τὸν τόπον ὁποῦ τὸν ἀπάντησεν ἡ Μάρθα.)

31 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν ὁποῦ ἦταν μετ' αὐτὴν εἰς τὸ σπῆτι, καὶ τὴν ἐπαρηγοροῦσαν, ὡσὰν

τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐτῇ, λέγοντες· Ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον, ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ.

32 Ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτὸν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός.

33 Ἰησοῦς οὖν, ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν, καὶ τοὺς συνελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν·

34 Καὶ εἶπε· Ποῦ τεθείκατε αὐτόν; Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε.

35 Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς.

36 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν.

37 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Οὐκ ἠδύνατο οὗτος, ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀποθάνῃ;

38 Ἰησοῦς οὖν πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· Ἦν δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῷ.

39 Λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἄρατε τὸν λίθον. Λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τεθνηκότος Μάρ-

εἶδαν τὴν Μαρίαν ὅτι ἐσηκώθη γλίγωρα καὶ εὐγῆκεν ἔξω, τὴν ἀκολούθησαν, λογιάζοντες· Ὅτι πάγει εἰς τὸ μνῆμα, διὰ νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ.

32 Ἡ Μαρία λοιπὸν ὡσὰν ἐπῆγεν ἐκεῖ ὅπου ἦτον ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὸν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του, λέγοντάς του· Αὐθέντη, ἐὰν ἤσουν ἐδῶ, δὲν ἤθελεν ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός μου.

33 Ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὴν εἶδεν ὅπου ἔκλαιε, καὶ τοὺς Ἰουδαίους ὅπου ἦταν μαζὺ καὶ ἔκλαιαν, ἐπόνεσεν ἡ ψυχή του, καὶ ἐσυγχύσθη·

34 Καὶ εἶπεν· Ποῦ τὸν ἐβάλετε; Λέγουν του· Αὐθέντη, ἔλα καὶ ἴδε.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσε.

36 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἰδὲς πῶς τὸν ἀγάπα.

37 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς εἶπαν· Ἐτοῦτος ὅπου ἄνοιξε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, δὲν ἐδύνετον νὰ κάμῃ, (καὶ ἐτοῦτο,) νὰ μὴν ἀποθάνῃ ἐτοῦτος;

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν βρυχώμενος μέσα του, ἐπῆγεν εἰς τὸ μνημεῖον· Καὶ ἦτον σπήλαιον, καὶ ἀπάνω εἰς αὐτὸ ἐκείτετον πέτρα.

39 Καὶ λέγει ὁ Ἰησοῦς· Σηκώσετε τὴν πέτραν. Λέγει του ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀποθαμμένου

θα· Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι.

40 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;

41 Ἦραν οὖν τὸν λίθον, οὗ ἦν ὁ τεθνηκὼς κείμενος· Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἦρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω, καὶ εἶπε· Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου.

42 Ἐγὼ δὲ ᾔδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

43 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω.

44 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς, δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο· Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Λύσατε αὐτὸν, καὶ ἄφετε ὑπάγειν.

45 Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μαρίαν, καὶ θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

46 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθον πρὸς τοὺς Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς.

ἡ Μάρθα· Αὐθέντη, ὡραμάτη βρωμᾷ· διατὶ ἔχει τέσσαρες ἡμέραις.

40 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Δὲν σοῦ εἶπα, ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, θέλεις εἰδῇ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;

41 Ἐσήκωσαν λοιπὸν τὴν πέτραν ἀπὸ ἐκεῖ, ὁποῦ ἐκείτετον ὁ ἀποθαμμένος· Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσήκωσε τὰ μάτιά του ἀπάνω, καὶ εἶπε· Πάτερ, εὐχαριστῶ σε, ὅτι μοῦ ἄκουσες.

42 Καὶ ἐγὼ ἴξευρα ὅτι πάντοτε μοῦ ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν λαὸν ὁποῦ στέκει τριγύρω εἶπα, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅτι ἐσὺ μὲ ἔστειλες.

43 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, μὲ μεγάλην φωνὴν ἔκραξε· Λάζαρε, εὔγα ἔξω.

44 Καὶ εὐγῆκεν ὁ ἀποθαμμένος, δεμένα τὰ ποδάριά του καὶ τὰ χέριά του μὲ φασκίαις· καὶ τὸ πρόσωπόν του μὲ μανδύλι δεμένον· Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Λύσετέ τον, καὶ ἀφῆτε τον νὰ ὑπάγῃ.

45 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἦλθαν εἰς τὴν Μαρίαν, καὶ εἶδαν ἐκεῖνα ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

46 Ἀμὴ κάποιοι ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐπῆγαν εἰς τοὺς Φαρισαίους, καὶ εἶπάν τους ἐκεῖνα ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς.

47 Συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέδριον, καὶ ἔλεγον· Τί ποιοῦμεν; ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ.

48 Ἐὰν ἀφῶμεν αὐτὸν οὕτω, πάντες πιστεύσουσιν εἰς αὐτόν· καὶ ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀροῦσιν ἡμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος.

49 Εἷς δέ τις ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς οὐκ οἴδατε οὐδέν·

50 Οὐδὲ διαλογίζεσθε ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος ἀπόληται.

51 Τοῦτο δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ οὐκ εἶπεν· ἀλλ' ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, προεφήτευσεν ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους·

52 Καὶ οὐχ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν.

53 Ἀπ' ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτόν.

47 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς λοιπὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔκαμαν σύνοδον, καὶ ἔλεγαν· τί νὰ κάμωμεν; ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος κάμνει πολλὰ σημεῖα.

48 Ἂν τὸν ἀφήσωμεν ἔτζι, ὅλοι θέλουν πιστεύσει εἰς αὐτόν· καὶ θέλουν ἔλθη οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ θέλουν χαλάσει καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος μας.

49 Καὶ κάποιος ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, Καϊάφας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου, τοὺς εἶπεν· Ἐσεῖς δὲν ἰξεύρετε τίποτες·

50 Οὐδὲ βάνετε εἰς τὸν νοῦν σας, ὅτι καλλίτερόν μας εἶναι, νὰ ἀποθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος ἀντὶς διὰ τὸν λαὸν, καὶ νὰ μὴν χαλασθῇ ὅλον τὸ ἔθνος.

51 Καὶ τοῦτο δὲν τὸ εἶπεν ἀπὸ λόγου του· ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἐπροφήτευσεν, ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸ ἔθνος·

52 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸ ἔθνος, ἀλλὰ διὰ νὰ μαζώξῃ εἰς ἕνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διασκορπισμένα.

53 Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐσυμβουλεύθηκαν, νὰ τὸν χαλάσουν.

54 Ἰησοῦς οὖν οὐκ ἔτι παῤῥησίᾳ περιεπάτει ἐν τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλὰ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν χώραν ἐγγὺς τῆς ἐρήμου, εἰς Ἐφραῒμ λεγομένην πόλιν· κἀκεῖ διέτριβε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

55 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνέβησαν πολλοὶ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τῆς χώρας πρὸ τοῦ πάσχα, ἵνα ἁγνίσωσιν ἑαυτούς.

56 Ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔλεγον μετ' ἀλλήλων ἐν τῷ ἱερῷ ἑστηκότες· Τί δοκεῖ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν;

57 Δεδώκεισαν δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐντολὴν, ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν.

54 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν πλέον παῤῥησίᾳ δὲν ἐπεριπάτει εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ ἐπῆγεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν χώραν ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὴν ἔρημον, εἰς πόλιν ὅπου λέγεται Ἐφραΐμ· καὶ ἐκεῖ διέτριβε μὲ τοὺς μαθητάδες του.

55 Καὶ ἦτον σιμὰ τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνέβηκαν πολλοὶ ἀπὸ τὴν χώραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα προτίτερα ἀπὸ τὸ πάσχα, διὰ νὰ καθαρίσουν τοῦ λόγου τους.

56 Καὶ ἐζητοῦσαν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔλεγαν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἐκεῖ ὅπου ἐστέκουνταν εἰς τὸ ἱερόν· Τί σᾶς φαίνεται, ὅτι (τάχα) νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν;

57 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔδωκαν παραγγελίαν, ἀνίσως καὶ γνωρίσῃ κανένας ποῦ εἶναι, νὰ τοὺς τὸ εἰπῇ, διὰ νὰ τὸν πιάσουν.

Κεφ. ιβ'. 12.

Ὁ οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκὼς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἓξ ἡμέραις προτίτερα ἀπὸ τὸ πάσχα ἦλθεν εἰς τὴν Βηθανίαν, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Λάζαρος ὁποῦ ἀπέθανε, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

2 Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ.

2 Ἔκαμάν τυ λοιπὸν δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρέταν· καὶ ὁ Λάζαρος ἦτον ἕνας ἀπ' ἐκείνους ὁπου ἐκάθουνταν εἰς τὴν τράπεζαν μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

3 Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου.

3 Ἡ Μαρία λοιπὸν ἐπῆρε μίαν λίτραν μύρον ἀπὸ νάρδον ὑγρὸν πολυτίμητον, καὶ ἄλειψε τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μὲ τὰ μαλιά της τὰ ἐσφούγγισε· καὶ τὸ σπῆτι ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν μυροδιὰν τοῦ μύρου.

4 Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι·

4 Λέγει λοιπὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, Ἰούδας ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ὁπου ἔμελλε νὰ τὸν παραδώσῃ·

5 Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων, καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;

5 Διατί δὲν ἐπουλήθη ἐτοῦτο τὸ μύρον διὰ τριακόσια δηνάρια, νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς;

6 Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν.

6 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπεν, ὄχι πῶς τὸν ἔμελε διὰ τοὺς πτωχούς, ἀλλὰ διατὶ ἦτον κλέπτης, καὶ ἐβάστα τὸ πουγγίον, καὶ ἐκράτει ἐκεῖνα ὁπου ἐβάνασι.

7 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν· εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφης την· (ὅτι) τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου.

8 Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

8 Διατὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζύ σας, ἀμὴ ἐμένα πάντοτε δὲν με ἔχετε.

9 Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστι· καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

9 Καὶ πολὺς ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ἔμαθαν ὅτι ἐκεῖ εἶναι· καὶ ἦλθαν ὄχι μοναχὰ διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰδοῦσι καὶ τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

10 Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν·

11 Ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα,

13 Ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

14 Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτὸ, καθὼς ἐστι γεγραμμένον·

15 Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σιών· ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται, καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ.

17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

10 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐσυμβουλεύθηκαν, νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Λάζαρον·

11 Διατὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους διὰ τὸν (Λάζαρον) παρακινούμενοι ἐπήγεναν, καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

12 Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ πολὺς ὄχλος ὁποῦ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἑορτὴν, ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα,

13 Ἐπῆραν τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ εὐγῆκαν νὰ τὸν ἀπαντήσουν, καὶ ἔκραζαν· Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ηὗρεν ἕνα γαϊδουράκι, καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω του, καθὼς εἶναι γεγραμμένον·

15 Ὦ θύγατερ Σιὼν μὴν φοβᾶσαι· νὰ, ὁ βασιλεύς σου ὁποῦ ἔρχεται καβαλάρης ἀπάνω εἰς τὸ πουλάρι τῆς γαϊδάρας.

16 Καὶ ἐτοῦτα δὲν τὰ ἐγνώρισαν οἱ μαθητάδες του εἰς τὴν ἀρχήν· ἀλλὰ ὅταν ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐθυμήθηκαν, ὅτι ἐτοῦτα ἦταν γραμμένα δι' αὐτὸν, καὶ ἐτοῦτα ἔκαμαν εἰς αὐτόν.

17 Τὸ πλῆθος λοιπὸν ἐμαρτύρα ὁποῦ ἦταν μετ' αὐτὸν, ὅτι ἐλάλησε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνῆμα, καὶ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

18 Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος· ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

19 Οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Θεωρεῖτε ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν; ἴδε, ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν.

20 Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ.

21 Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν.

22 Ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ· καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ·

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς, λέγων· Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει.

25 Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν.

26 Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις,

18 Καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀπάντησε τὸ πλῆθος· ὅτι ἄκουσε πῶς ἔκαμεν αὐτὸς ἐτοῦτο τὸ σημεῖον.

19 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν εἶπαν ἀνάμεσά τους· Βλέπετε πῶς δὲν ὠφελεῖτε τίποτες; νὰ, ὁ κόσμος ὅλος ὁποῦ ἐπῆγεν κατόπιν του.

20 Ἦταν καὶ κάποιοι Ἕλληνες ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἀνέβαιναν νὰ προσκυνήσουν εἰς τὴν ἑορτήν·

21 Ἐτοῦτοι λοιπὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Φίλιππον ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ (ἡ ὁποῖα εἶναι πόλις) τῆς Γαλιλαίας, καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, καὶ ἔλεγαν· Αὐθέντη, θέλομεν νὰ εἰδοῦμεν τὸν Ἰησοῦν.

22 Ἔρχεται ὁ Φίλιππος καὶ λέγει το εἰς τὸν Ἀνδρέαν· καὶ ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος πάλιν τὸ εἶπαν εἰς τὸν Ἰησοῦν·

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ἐὰν δὲν πέσῃ τὸ σπειρὶ τοῦ σιταρίου εἰς τὴν γῆν νὰ ἀποθάνῃ, αὐτὸ μοναχὸν ἀπομένει· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ, φέρνει πολὺν καρπόν.

25 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾷ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος τὴν μισᾷ εἰς τὸν κόσμον ἐτοῦτον, θέλει τὴν φυλάξει εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

26 Ἐὰν μὲ ὑπηρετᾷ κανέ-

ἐμοὶ ἀκολουθείτω· καὶ ὅπου
εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος
ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐάν τις ἐμοὶ
διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ
πατήρ.
27 Νῦν ἡ ψυχή μου τετά-
ρακται· καὶ τί εἴπω; Πάτερ,
σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης·
ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν
ὥραν ταύτην.
28 Πάτερ, δόξασόν σου τὸ
ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἐδόξασα,
καὶ πάλιν δοξάσω.
29 Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἑστὼς
καὶ ἀκούσας, ἔλεγε βροντὴν
γεγονέναι. Ἄλλοι ἔλεγον·
Ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν.
30 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ
γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς.
31 Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου
τούτου· νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου
τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω.
32 Κἀγώ, ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ
τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς
ἐμαυτόν.
33 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε, σημαί-
νων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν
ἀποθνήσκειν.)
34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ
ὄχλος· Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ
τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει
εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πῶς σὺ
λέγεις, ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; τίς ἐστιν
οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;

νας, ἂς μοῦ ἀκολουθᾷ· καὶ ὅπου
εἶμαι ἐγώ, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι
καὶ ὁ ὑπηρέτης ὁ ἐδικός μου·
καὶ ἂν μοὶ ὑπηρετᾷ κανένας,
θέλει τὸν τιμήσει ὁ πατήρ.
27 Τῶρα ἡ ψυχή μου εἶναι
ταραγμένη· καὶ τί νὰ εἰπῶ;
Ὦ πάτερ, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ
τὴν ὥραν ἐτούτην· ἀλλὰ διὰ
τοῦτο ἦλθα εἰς τὴν ὥραν ἐτούτην.
28 Ὦ πάτερ, δόξασον τὸ
ὄνομά σου. Φωνὴ ἦλθεν λοιπὸν
ἀπὸ τὸν οὐρανὸν (λέγουσα·) Καὶ
τὸ ἐδόξασα, καὶ πάλιν θέλω
τὸ δοξάσει.
29 Ὁ ὄχλος λοιπὸν ὁποῦ
ἐστέκουνταν καὶ ἄκουαν, ἔλεγαν
νὰ εἶναι βροντή. Ἄλλοι ἔλε-
γαν· Ἄγγελος τοῦ ἐσύντυχε.
30 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν· Ἐτούτη ἡ φωνὴ δὲν ἔγινε
διὰ λόγου μου, ἀλλὰ διὰ λόγου
σας.
31 Τῶρα εἶναι ἡ κρίσις τοῦ
κόσμου τούτου· τῶρα ὁ ἄρχων τοῦ
κόσμου τούτου θέλει ῥιχθῆ ἔξω.
32 Καὶ ἐὰν ὑψωθῶ ἀπὸ
τὴν γῆν, θέλω σύρει ὅλους εἰς
τοῦ λόγου μου.
33 (Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγε
σημαίνωντας μὲ τὶ λογῆς θά-
νατον ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.)
34 Ὁ ὄχλος τοῦ ἀπεκρίθη·
Ἐμεῖς ἀκούσαμεν ἀπὸ τὸν νό-
μον, ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν
αἰῶνα· καὶ πῶς ἐσὺ λέγεις,
κάμνει χρεία νὰ ὑψωθῇ ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου; ποῖος εἶναι ἐτοῦ-
τος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;

35 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστι· περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει.

36 Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε. Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν.

37 Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος ἔμπροσθεν αὐτῶν, οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν·

38 Ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πληρωθῇ, ὃν εἶπε· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν, καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;

39 Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναντο πιστεύειν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας·

40 Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν· ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

41 Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτε εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ.

42 Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὡμολόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται.

35 Εἶπέν τους (πάλιν) ὁ Ἰησοῦς· Ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν τὸ φῶς εἶναι μετ' ἐσᾶς· πορπατεῖτε ἕως ὁποῦ ἔχετε τὸ φῶς, διὰ νὰ μὴν σᾶς πλακώσῃ τὸ σκοτάδι· καὶ ὅποιος πορπατεῖ εἰς τὸ σκοτάδι, δὲν ἠξεύρει ποῦ ὑπάγει.

36 Ἕως ὁποῦ ἔχετε τὸ φῶς, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ γενῆτε υἱοὶ τοῦ φωτός. Ἐτοῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, ἔπειτα ἐπῆγε καὶ ἐκρυβήθη ἀπ' αὐτούς.

37 Καὶ τόσα σημεῖα ὁποῦ ἔκαμεν ὀμπροστά τους, δὲν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν·

38 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ὁποῦ εἶπεν· Αὐθέντη, τίς ἐπίστευσε τὸ κήρυγμά μας; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου εἰς τίνα ἀπεκαλύφθη;

39 Διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας·

40 Ἐτύφλωσε τὰ μάτιά τους, καὶ ἐσκλήρυνε τὴν καρδίαν τους· διὰ νὰ μὴν εἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιά τους, καὶ νοήσουν μὲ τὴν καρδίαν τους, καὶ γυρίσουν, καὶ τοὺς ἰατρεύσω.

41 Ἐτοῦτα εἶπεν Ἡσαΐας, ὅταν εἶδε τὴν δόξαν του· καὶ ἐλάλησεν διὰ τὸν Χριστόν.

42 Ὅμως ἀκόμι καὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους δὲν τὸν ὁμολογοῦσαν, διὰ νὰ μὴν διωχθοῦσιν ἀπὸ τὸ συναγώγι·

43 Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἤπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

44 Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν πέμψαντά με.

45 Καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ, θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με.

46 Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ.

47 Καὶ ἐάν τις μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων, καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν. Οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον.

48 Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ·

49 Ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα· ἀλλ' ὁ πέμψας με πατὴρ, αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω.

50 Καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιός ἐστιν· ἃ οὖν λαλῶ ἐγὼ, καθὼς εἴρηκέ μοι ὁ πατὴρ, οὕτω λαλῶ.

43 Διατὶ ἠγάπησαν περισσότερον τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

44 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν πιστεύει εἰς ἐμένα, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

45 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ βλέπει ἐμένα, βλέπει ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

46 Ἐγὼ ἦλθα φῶς εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μὴν μείνῃ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα.

47 Καὶ ὅποιος ἀκούσει τὰ λόγιά μου, καὶ δὲν τὰ πιστεύσει, ἐγὼ δὲν τὸν κρίνω. Διατὶ δὲν ἦλθα νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσω.

48 Ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ καταφρονᾷ, καὶ δὲν πιάνει τὰ λόγιά μου, ἔχει ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν κρίνει· ὁ λόγος ὁποῦ ἐλάλησα ἐγὼ, ἐκεῖνος θέλει τὸν κρίνει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν·

49 Ὅτι ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἐλάλησα· ἀλλὰ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, αὐτὸς μοῦ ἐπαράγγειλε τὶ νὰ εἰπῶ, καὶ τὶ νὰ λαλήσω.

50 Καὶ ἰξεύρω ὅτι ἡ ἐντολή του εἶναι ζωὴ αἰώνιος· ἐκεῖνα λοιπὸν ὁποῦ ἐγὼ λαλῶ, καθὼς μοῦ τὰ εἶπεν ὁ πατὴρ, ἔτζι τὰ λαλῶ.

Κεφ. ιγʹ. 13.

ΠΡΟ` δὲ τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα, εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐλήλυθεν αὐτοῦ ἡ ὥρα ἵνα μεταβῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν πατέρα, ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς.

2 Καὶ δείπνου γενομένου, (τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτου, ἵνα αὐτὸν παραδῷ·)

3 Εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα δέδωκεν αὐτῷ ὁ πατὴρ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει·

4 Ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια· καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν.

5 Εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος.

6 Ἔρχεται οὖν πρὸς Σίμωνα Πέτρον· καὶ λέγει αὐτῷ ἐκεῖνος· Κύριε, σύ μου νίπτεις τοὺς πόδας;

7 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὃ ἐγὼ ποιῶ, σὺ οὐκ οἶδας ἄρτι, γνώσῃ δὲ μετὰ ταῦτα.

8 Λέγει αὐτῷ Πέτρος· Οὐ

ΚΑΙ` πρωτίτερα ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα, ἰξεύρωντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του, νὰ εὔγῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον νὰ πάγῃ εἰς τὸν πατέρα, μὲ τὸ νὰ ἀγαπήσῃ τοὺς ἰδικούς του ὁποῦ ἦταν εἰς τὸν κόσμον, ἕως τὸ τέλος τοὺς ἀγάπησε·

2 Καὶ ὡσὰν ἔγινε τὸ δεῖπνον, (ἔστωντας νὰ ἔβαλεν ὡραμάϊ ὁ διάβολος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰούδα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σίμωνος τοῦ Ἰσκαριώτου, νὰ τὸν παραδώσῃ·)

3 Ἰξεύρωντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὅλα τὰ ἔδωκεν ὁ πατὴρ εἰς τὰ χέριά του, καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦλθε, καὶ εἰς τὸν Θεὸν ὑπάγει.

4 Σηκώνεται ἀπὸ τὸ δεῖπνον, καὶ βάνει κάτω τὰ φορέματά του, καὶ πέρνωντας φοῦτα, ἐζώσθη.

5 Καὶ ἀπέκει ἔβαλε νερὸ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ ἄρχισε νὰ νίπτῃ τὰ ποδάρια τῶν μαθητῶν, καὶ νὰ τὰ σφουγγίζῃ μὲ τὸν φοῦτα ὁποῦ ἦτον ζωσμένος.

6 Ἔρχεται λοιπὸν εἰς τὸν Σίμωνα τὸν Πέτρον· καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Αὐθέντη, ἐσὺ νίπτεις τὰ ποδάριά μου;

7 Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἶπεν· Ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνω ἐγὼ, ἐσὺ τώρα δὲν τὸ γνωρίζεις, ἀμὴ ὕστερον θέλεις τὸ γνωρίσει.

8 Λέγει του ὁ Πέτρος· Νὰ

μὴ νίψῃς τοὺς πόδας μου εἰς
τὸν αἰῶνα. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ
Ἰησοῦς· Ἐὰν μὴ νίψω σε, οὐκ
ἔχεις μέρος μετ᾽ ἐμοῦ.
9 Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέ-
τρος· Κύριε, μὴ τοὺς πόδας
μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖ-
ρας καὶ τὴν κεφαλήν.
10 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ
τοὺς πόδας νίψασθαι, ἀλλ᾽ ἔστι
καθαρὸς ὅλος· καὶ ὑμεῖς καθα-
ροί ἐστε, ἀλλ᾽ οὐχὶ πάντες.
11 Ἤδει γὰρ τὸν παραδι-
δόντα αὐτόν· διὰ τοῦτο εἶπεν·
Οὐχὶ πάντες καθαροί ἐστε.
12 Ὅτε οὖν ἔνιψε τοὺς πόδας
αὐτῶν, καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια
αὐτοῦ, ἀναπεσὼν πάλιν, εἶ-
πεν αὐτοῖς· Γινώσκετε τί πε-
ποίηκα ὑμῖν;
13 Ὑμεῖς φωνεῖτέ με· Ὁ
διδάσκαλος καὶ ὁ κύριος· καὶ
καλῶς λέγετε· εἰμὶ γάρ.
14 Εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν
τοὺς πόδας, ὁ κύριος καὶ ὁ δι-
δάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφεί-
λετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς
πόδας.
15 Ὑπόδειγμα γὰρ ἔδωκα
ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα
ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε.
16 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυ-
ρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἀπόστολος μεί-
ζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν.

μὴν νίψῃς τὰ ποδάριά μου εἰς
τὸν αἰῶνα. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ
ἀπεκρίθη· Ἂν δὲν σὲ νίψω,
δὲν ἔχεις μερτικὸν μετ᾽ ἐμένα.
9 Λέγει του ὁ Σίμων Πέ-
τρος· Αὐθέντη, ὄχι μοναχὰ τὰ
ποδάριά μου, ἀλλὰ καὶ τὰ
χέριά μου, καὶ τὸ κεφάλι μου.
10 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Ὁ
λουσμένος δὲν ἔχει χρείαν παρὰ
νὰ νίψῃ τὰ ποδάριά του, ἀλλὰ
εἶναι καθαρὸς ὅλος· καὶ ἐσεῖς
καθαροὶ εἶσθε, ἀλλ᾽ ὄχι ὅλοι·
11 Διατὶ ἴξευρεν ἐκεῖνον
ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδε· διὰ τοῦτο
εἶπε· Δὲν εἶσθε ὅλοι καθαροί.
12 Ὅταν ἔνιψε λοιπὸν τὰ
ποδάρια τῶν μαθητῶν, καὶ
ἐπῆρε τὰ φορέματά του, ἐκάθισε
πάλιν, καὶ λέγει τους· Γνωρίζετε
τί σᾶς ἔκαμα;
13 Ἐσεῖς μὲ κράζετε· Ὁ δι-
δάσκαλος καὶ ὁ αὐθέντης·
καὶ καλὰ λέγετε, ὅτι εἶμαι.
14 Ἂν ἐγὼ λοιπὸν ὁ αὐθέντης
καὶ ὁ διδάσκαλος ἔνιψα τὰ
ποδάριά σας, χρεωστεῖτε καὶ
ἐσεῖς ἕνας τὸν ἄλλον νὰ νίπτετε
τὰ ποδάρια.
15 Διατὶ παράδειγμα σᾶς
ἔδωκα, διὰ νὰ κάμετε καὶ ἐσεῖς,
καθὼς ἔκαμα ἐγὼ εἰς ἐσᾶς.
16 Βέβαια βέβαια σᾶς λέ-
γω, δὲν εἶναι κανένας δουλευτὴς
μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν αὐθέντην
του, οὐδὲ ἀπεσταλμένος μεγα-
λίτερος ἀπ᾽ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν
ἔπεμψεν.

17 Εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοί ἐςε ἐὰν ποιῆτε αὐτά.

18 Οὐ περὶ πάντων ὑμῶν λέγω· ἐγὼ οἶδα οὓς ἐξελεξάμην· ἀλλ' ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ τὸν ἄρτον ἐπῆρεν ἐπ' ἐμὲ τὴν πτέρναν αὐτοῦ.

19 Ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται, πιςεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι.

20 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ὁ λαμβάνων ἐάν τινα πέμψω, ἐμὲ λαμβάνει· ὁ δὲ ἐμὲ λαμβάνων, λαμβάνει τὸν πέμψαντά με.

21 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐταράχθη τῷ πνεύματι, καὶ ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπεν· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.

22 Ἔβλεπον οὖν εἰς ἀλλήλους οἱ μαθηταὶ, ἀπορούμενοι περὶ τίνος λέγει.

23 Ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς.

24 Νεύει οὖν τούτῳ Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τίς ἂν εἴη περὶ οὗ λέγει.

25 Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ

17 Ἐὰν ἐξεύρετε ἐτοῦτα, καλότυχοι θέλετε εἶσθε, ἀνίσως καὶ τὰ κάμνετε.

18 Ἐγὼ δὲν λέγω διὰ ὅλους σας· διατὶ ἐξεύρω ἐκείνους ὁποῦ ἐδιάλεξα· ἀλλὰ διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ (ὁποῦ λέγει·) Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει ψωμὶ μετ' ἐμένα ἐσήκωσεν ἐναντία μου τὴν πτέρναν του.

19 Ἀπὸ τῶρα σᾶς τὸ λέγω πρὸ τοῦ νὰ γένῃ, διὰ νὰ πιςεύσετε ὅταν γένῃ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι.

20 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· Ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ δέχεται ἐκεῖνον ὁποῦ θέλω πέμψει, ἐμένα δέχεται· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν.

21 Ἐτοῦτα εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐταράχθη εἰς τὴν ψυχήν του, καὶ ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπε· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπὸ σᾶς θέλει μὲ παραδώσει.

22 Καὶ οἱ μαθητάδες ἔβλεπαν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἀποροῦσαν διὰ ποῖον λέγει.

23 Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ἦτον πλαγιασμένος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἰησοῦ· τὸν ὁποῖον ἀγάπα ὁ Ἰησοῦς.

24 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος τοῦ ἔνευψε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον λέγει.

25 Καὶ ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τὸ

τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, λέγει
αὐτῷ· Κύριε, τίς ἐστιν;
26 Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς·
Ἐκεῖνός ἐστιν ᾧ ἐγὼ βάψας τὸ
ψωμίον ἐπιδώσω. Καὶ ἐμβά-
ψας τὸ ψωμίον, δίδωσιν Ἰούδα
Σίμωνος Ἰσκαριώτῃ.
27 Καὶ μετὰ τὸ ψωμίον
τότε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ
Σατανᾶς. Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ
Ἰησοῦς· Ὃ ποιεῖς, ποίησον
τάχιον.
28 Τοῦτο δὲ οὐδεὶς ἔγνω
τῶν ἀνακειμένων πρὸς τί
εἶπεν αὐτῷ·
29 Τινὲς γὰρ ἐδόκουν, ἐπεὶ
τὸ γλωσσόκομον εἶχεν ὁ Ἰούδας,
ὅτι λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἀγόρασον ὧν χρείαν ἔχομεν
εἰς τὴν ἑορτήν· ἢ τοῖς πτωχοῖς
ἵνα τι δῷ.
30 Λαβὼν οὖν τὸ ψωμίον
ἐκεῖνος, εὐθέως ἐξῆλθεν· ἦν
δὲ νύξ.
31 Ὅτε οὖν ἐξῆλθε, λέγει
ὁ Ἰησοῦς· Νῦν ἐδοξάσθη ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς
ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ.
32 Εἰ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη
ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ Θεὸς δοξάσει
αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ εὐθὺς
δοξάσει αὐτόν.
33 Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ'

στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, καὶ λέγει του·
Αὐθέντη, ποῖος εἶναι;
26 Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς
καὶ λέγει του· Ὁποίου ἐγὼ
θέλω δώσει τὸ ψωμάκιον ὅπου
βουτίσω, ἐκεῖνος εἶναι. Καὶ
βουτῶντας ἕνα ψωμάκιον, τὸ
ἔδωσε τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη
τοῦ υἱοῦ τοῦ Σίμωνος.
27 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸ
ψωμάκιον, ἐμβῆκεν εἰς ἐκεῖνον
ὁ Σατανᾶς. Καὶ λέγει του ὁ
Ἰησοῦς· Ὅ, τι ἔχεις νὰ κάμῃς,
κάμε το γλίγωρα.
28 Καὶ οὐδὲ κανένας ἀπ'
ἐκείνους ὅπου ἦταν ἐκεῖ καθή-
μενοι δὲν τὸ ἐγνώρισαν διατὶ
εἶπεν ἐτοῦτο εἰς τὸν Ἰούδαν.
29 Διατὶ κάποιοι ἐλογία-
ζαν, ἐπειδὴ ὁ Ἰούδας εἶχε τὸ
πουγγίον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ
εἶπεν· Ὅτι ἀγόρασε ἐκεῖνα
ὅπου χρειαζόμεσθεν εἰς τὴν
ἑορτήν· ἢ διὰ νὰ δώσῃ τίποτες
εἰς τοὺς πτωχούς.
30 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὡσὰν
ἐπῆρε τὸ ψωμίον, παρευθὺς
εὐγῆκεν ἔξω· καὶ ἦτον νύκτα.
31 Ὅταν λοιπὸν εὐγῆκεν,
λέγει ὁ Ἰησοῦς· Τῶρα ἐδοξά-
σθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ
ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη εἰς αὐτόν.
32 Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη
εἰς αὐτὸν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει
τὸν δοξάσει εἰς τοῦ λόγου του,
καὶ παρευθὺς θέλει τὸν
δοξάσει.
33 Παιδάκιά μου, ἀκόμι
ὀλίγον καιρὸν εἶμαι μετ' ἐσᾶς·

ὑμῶν εἰμι· ζητήσετέ με, καὶ καθὼς εἶπον τοῖς Ἰȣδαίοις· Ὅτι ὅπȣ ὑπάγω ἐγὼ, ὑμεῖς ȣ̓ δύνασθε ἐλθεῖν· καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι.

34 Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλȣς· καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλȣς.

35 Ἐν τȣ́τῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐςε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.

36 Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πȣ̃ ὑπάγεις; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησȣ̃ς· Ὅπȣ ὑπάγω, ȣ̓ δύνασαί μοι νῦν ἀκολȣθῆσαι, ὕςερον δὲ ἀκολȣθήσεις μοι.

37 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, διατί ȣ̓ δύναμαί σοι ἀκολȣθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυχήν μȣ ὑπέρ σȣ θήσω.

38 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησȣ̃ς· Τὴν ψυχήν σȣ ὑπὲρ ἐμȣ̃ θήσεις; Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ȣ̓ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσει ἕως ȣ̃ ἀπαρνήσῃ με τρίς.

θέλετε μὲ ζητήσει, καί καθὼς εἶπα εἰς τȣ̀ς Ἰȣδαίȣς· Ὅτι ὅπȣ ὑπάγω ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε· καὶ πρὸς ἐσᾶς τώρα λέγω.

34 Καινȣ́ριαν ἐντολὴν σᾶς δίδω, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ καθὼς σᾶς ἀγάπησα, ἔτζι καὶ ἐσεῖς νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

35 Μὲ τȣ̃το θέλȣν σᾶς γνωρίσει ὅλοι πῶς εἶσθε μαθητάδες μȣ, ἐὰν ἔχετε ἀγάπην ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

36 Λέγει τȣ ὁ Σίμων Πέτρος· Αὐθέντη, πȣ̃ ὑπάγεις; Ὁ Ἰησȣ̃ς τοῦ ἀπεκρίθη· Ἐκεῖ ὁπȣ̃ ὑπάγω ἐγὼ, ἐσὺ τώρα δὲν ἠμπορεῖς νὰ μȣ̃ ἀκολȣθήσῃς, ἀμὴ ὕςερα θέλεις μȣ̃ ἀκολȣθήσει.

37 Λέγει τȣ ὁ Σίμων Πέτρος· Αὐθέντη, διατί δὲν δύνομαι νὰ σȣ̃ ἀκολȣθήσω τώρα; τὴν ζωήν μȣ νὰ βάλλω διὰ λόγȣ σȣ.

38 Ὁ Ἰησȣ̃ς τȣ̃ ἀπεκρίθη· Τὴν ζωήν σȣ νὰ βάλλῃς διὰ λόγȣ μȣ; Βέβαια βέβαια σȣ̃ λέγω, ὁ πετεινὸς δὲν θέλει λαλήσει, ἕως ὁπȣ̃ νὰ μὲ ἀρνηθῇς τρεῖς φοραῖς.

Κεφ. ιδ'. 14.

ΜΗ' ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία· πιςεύετε εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς ἐμὲ πιςεύετε.

ΑΣ μὴν ταράσσεται ἡ καρδία σας· πιςεύετε εἰς τὸν Θεὸν, πιςεύετε καὶ εἰς ἐμένα.

2 Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου μοναὶ πολλαί εἰσιν· εἰ δὲ μὴ, εἶπον ἂν ὑμῖν· πορεύομαι ἑτοιμάσαι τόπον ὑμῖν.

3 Καὶ ἐὰν πορευθῶ, καὶ ἑτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν· ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγω καὶ ὑμεῖς ἦτε.

4 Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε.

5 Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς· Κύριε, οὐκ οἴδαμεν ποῦ ὑπάγεις· καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναι;

6 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ.

7 Εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν· καὶ ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτὸν, καὶ ἑωράκατε αὐτόν.

8 Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα, καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν.

9 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με; Φίλιππε, ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ, ἑώρακε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις· Δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα;

10 Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ, καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί

2 Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός μου εἶναι πολλαῖς κατοικίαις· καὶ ἐὰν δὲν ἦταν, ἤθελα σᾶς εἰπῆ· ἐγὼ πάγω νὰ σᾶς ἑτοιμάσω τόπον προτίτερα.

3 Καὶ ἐὰν πάγω, καὶ σᾶς ἑτοιμάσω τόπον, πάλιν ἔρχομαι, καὶ θέλω σας πάρει εἰς τοῦ λόγου μου· διὰ νὰ εἶσθε καὶ ἐσεῖς ἐκεῖ ὅπου εἶμαι καὶ ἐγώ.

4 Καὶ ὅπου ὑπάγω ἐγὼ, ἐσεῖς τὸ ἰξεύρετε, καὶ τὴν στράταν ἰξεύρετε.

5 Λέγει του ὁ Θωμᾶς· Αὐθέντη, δὲν ἰξεύρομεν ποῦ ὑπάγεις· καὶ πῶς ἠμποροῦμεν νὰ ἰξεύρομεν τὴν στράταν;

6 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἶμαι ἡ στράτα, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή· κανένας δὲν ἔρχεται εἰς τὸν πατέρα, παρὰ διὰ μέσου ἐμοῦ.

7 Ἂν ἠθέλητε γνωρίζῃ ἐμένα, ἠθέλετε γνωρίζῃ καὶ τὸν πατέρα μου· ἀπὸ τῶρα τὸν γνωρίζετε, καὶ τὸν εἴδετε.

8 Λέγει του ὁ Φίλιππος· Αὐθέντη, δεῖξέ μας τὸν πατέρα, καὶ σώνει μας.

9 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Τόσον καιρὸν εἶμαι μετ' ἐσᾶς, καὶ δέν με ἐγνώρισες; Φίλιππε, ἐκεῖνος ὅπου εἶδεν ἐμένα, εἶδε τὸν πατέρα· καὶ πῶς ἐσὺ λέγεις· Δεῖξέ μας τὸν πατέρα;

10 Δὲν πιστεύεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸν πατέρα, καὶ ὁ

ἐςι; τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ
ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτȣ̃ ȣ̓ λαλῶ· ὁ
δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων,
αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.

11 Πιςεύετέ μοι ὅτι ἐγὼ
ἐν τῷ πατρὶ, καὶ ὁ πατὴρ ἐν
ἐμοί ἐςιν· εἰ δὲ μὴ, διὰ τὰ
ἔργα αὐτὰ πιςεύετέ μοι.

12 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὁ πιςεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ
ἐγὼ ποιῶ, κἀκεῖνος ποιήσει,
καὶ μείζονα τȣ́των ποιήσει·
ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μȣ
πορεύομαι.

13 Καὶ ὅ, τι ἂν αἰτήσητε
ἐν τῷ ὀνόματί μȣ, τȣ̃το
ποιήσω· ἵνα δοξασθῇ ὁ πα-
τὴρ ἐν τῷ υἱῷ.

14 Ἐάν τι αἰτήσητε ἐν
τῷ ὀνόματί μȣ, ἐγὼ ποιήσω.

15 Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς
ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε.

16 Καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν
πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλη-
τον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ'
ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα·

17 Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλη-
θείας, ὃ ὁ κόσμος ȣ̓ δύναται
λαβεῖν, ὅτι ȣ̓ θεωρεῖ αὐτὸ,
ȣ̓δὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς
δὲ γινώσκετε αὐτὸ, ὅτι παρ'
ὑμῖν μένει, καὶ ἐν ὑμῖν
ἔςαι.

πατέρας εἶναι εἰς ἐμένα; τὰ
λόγια ὁπȣ̃ σᾶς λέγω, ἀπὸ
λόγȣ μȣ δὲν τὰ λέγω· ἀλλὰ
ὁ πατὴρ ὁπȣ̃ εὑρίσκεται εἰς
ἐμένα, αὐτὸς κάμνει τὰ ἔργα.

11 Μὲ πιςεύετε ὅτι ἐγὼ
εἶμαι εἰς τὸν πατέρα, καὶ ὁ
πατὴρ εἶναι εἰς ἐμένα; εἰ δὲ
μὴ, δι' αὐτὰ τὰ ἔργα πιςεύ-
ετέ με.

12 Βέβαια βέβαια σᾶς
λέγω, ἐκεῖνος ὁπȣ̃ πιςεύει εἰς
ἐμένα, τὰ ἔργα ὁπȣ̃ κάμνω
ἐγὼ, θέλει τὰ κάμει καὶ
ἐκεῖνος, καὶ θέλει κάμει καὶ
μεγαλίτερα ἀπὸ τȣ̃τα·

13 Ὅτι ἐγὼ παγένω εἰς
τὸν πατέρα μȣ, καὶ ὅ, τι καὶ
ἂν ζητήσετε εἰς τὸ ὄνομά μȣ,
θέλω τὸ κάμει, διὰ νὰ δοξασθῇ
ὁ πατὴρ εἰς τὸν υἱόν.

14 Ἐὰν ζητήσετε τίποτες
εἰς τὸ ὄνομά μȣ, ἐγὼ θέλω
τὸ κάμει.

15 Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε, ταῖς
παραγγελίαις μȣ φυλάξετε.

16 Καὶ ἐγὼ θέλω παρα-
καλέσει τὸν πατέρα, καὶ
θέλει σᾶς δώσει ἄλλον παρά-
κλητον, διὰ νὰ εὑρίσκεται
μετ' ἐσᾶς εἰς τὸν αἰῶνα·

17 (Δηλαδὴ) τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας· τὸ ὁποῖον ὁ
κόσμος δὲν ἠμπορεῖ νὰ το
πάρῃ, ὅτι δὲν τὸ βλέπει, ȣ̓δὲ
τὸ γνωρίζει· ἀμὴ ἐσεῖς τὸ γνω-
ρίζετε, ὅτι εἰς ἐσᾶς εὑρίσκεται,
καὶ εἰς ἐσᾶς θέλει εἶσθαι.

18 Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς.

19 Ἔτι μικρὸν, καὶ ὁ κόσμος με οὐκ ἔτι θεωρεῖ· ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε.

20 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρί μου, καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν ὑμῖν.

21 Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου, καὶ τηρῶν αὐτὰς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με, ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν.

22 Λέγει αὐτῷ Ἰούδας, (οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης·) Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ;

23 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει· καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτὸν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν.

24 Ὁ μὴ ἀγαπῶν με, τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε, οὐκ ἔστιν ἐμὸς, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με πατρός.

18 Καὶ δὲν θέλω σᾶς ἀφήσει ὀρφανούς· ἔρχομαι (πάλιν) εἰς ἐσᾶς.

19 Ἀκόμι ὀλίγον, καὶ ὁ κόσμος πλέον δὲν μὲ βλέπει· ἀμὴ ἐσεῖς μὲ βλέπετε· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ἐσεῖς θέλετε ζήσει.

20 Καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλετε γνωρίσει ἐσεῖς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐσεῖς εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσᾶς.

21 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει ταῖς ἐντολαῖς μου, καὶ ταῖς φυλάττει, ἐκεῖνος εἶναι ὁποῦ μὲ ἀγαπᾷ· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀγαπᾷ, θέλει ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα μου· καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀγαπήσει, καὶ θέλω φανερώσει τοῦ λόγου μου εἰς αὐτόν.

22 Λέγει του ὁ Ἰούδας, (ὄχι ὁ Ἰσκαριώτης·) Αὐθέντη, τί ἔγινε ὅτι μέλλεις νὰ φανερώσῃς τοῦ λόγου σου εἰς ἐμᾶς, καὶ ὄχι εἰς τὸν κόσμον.

23 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπέν του· Ἂν μὲ ἀγαπᾷ τινὰς, θέλει φυλάξει τὸν λόγον μου· καὶ ὁ πατὴρ θέλει τὸν ἀγαπήσει, καὶ θέλομεν ἔλθη εἰς αὐτὸν, καὶ θέλομεν κάμει κατοικίαν εἰς αὐτόν.

24 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷ, δὲν φυλάττει τοὺς λόγους μου· καὶ ὁ λόγος ὁποῦ ἀκούετε, δὲν εἶναι ἐδικός μου, ἀλλὰ τοῦ πατρὸς ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

25 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν μένων·

26 Ὁ δὲ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μȣ, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα, καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν.

27 Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, ȣ̓ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν· μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδὲ δειλιάτω.

28 Ἠκȣ́σατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. Εἰ ἠγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μȣ μείζων μȣ ἐϛί.

29 Καὶ νῦν εἴρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι· ἵνα ὅταν γένηται, πιϛεύσητε.

30 Οὐκ ἔτι πολλὰ λαλήσω μεθ' ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμȣ τȣ́τȣ ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει ȣ̓δέν.

31 Ἀλλ' ἵνα γνῷ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατὴρ, ȣ̔́τω ποιῶ· ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

25 Ἐτȣ̃τα σᾶς ἐλάλησα εὑρισκόμενος εἰς ἐσᾶς·

26 Καὶ ὁ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁπȣ̃ μέλλει νὰ πέμψῃ ὁ πατὴρ εἰς τὸ ὄνομά μȣ, ἐκεῖνος θέλει σᾶς διδάξει (ἐτȣ̃τα) ὅλα, καὶ θέλει σᾶς ἀναθυμίσει ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα.

27 Εἰρήνην σᾶς ἀφίνω, τὴν εἰρήνην τὴν ἐδικήν μȣ σᾶς δίδω, ὄχι καθὼς δίδει ὁ κόσμος, ἐγὼ σᾶς δίδω· καὶ ἂς μὴν ταράσσεται ἡ καρδία σας, μηδὲ νὰ φοβᾶται.

28 Ἀκȣ́σετε ὅτι ἐγὼ σᾶς εἶπα· Ὑπάγω καὶ πάλιν ἔρχομαι εἰς ἐσᾶς. Ἂν με ἀγαπȣ́σετε, ἠθέλετε χαρῇ, ὅτι εἶπα, παγένω εἰς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μȣ εἶναι μεγαλίτερός μȣ.

29 Καὶ τῶρα σᾶς τὸ εἶπα πρὸ τοῦ νὰ γένῃ· διὰ νὰ πιϛεύσετε ὅταν γένῃ.

30 Πλέον δὲν θέλω συντύχει πολλὰ (λόγια) μὲ τȣ̃ λόγȣ σας· διατὶ ἔρχεται ὁ ἄρχων ἐτȣτυνȣ̃ τοῦ κόσμȣ, καὶ δὲν ἔχει τίποτες εἰς ἐμένα.

31 Ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος, ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα· καὶ καθὼς μȣ̃ ἐπαράγγειλεν ὁ πατὴρ, ἔτζι κάμνω· σηκωθῆτε νὰ πᾶμεν ἀπ' ἐδῶ.

Κεφ. ιε΄. 15.

ΕΓΩ' εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι.

2 Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτὸ, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ.

3 Ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν.

4 Μείνατε ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν ὑμῖν· καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ· οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε.

5 Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν· ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.

6 Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτὰ, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.

7 Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοὶ, καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσεσθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.

8 Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν

ἘΓΩ᾿ εἶμαι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή· καὶ ἐσεῖς τὰ κλήματα· καὶ ὁ πατήρ μου εἶναι ὁ γεωργός.

2 Κάθε κλῆμα ὁποῦ δὲν κάμνει καρπὸν εἰς ἐμένα, τὸ κόπτει καὶ τὸ ῥίχνει· καὶ κάθε κλῆμα ὁποῦ κάμνει καρπὸν, τὸ καθαιρίζει, διὰ νὰ κάμῃ περισσότερον καρπόν.

3 Τῶρα ἐσεῖς καθαροὶ εἶσθε διὰ τὸν λόγον ὁποῦ σᾶς εἶπα.

4 Μείνετε εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσᾶς· καθὼς τὸ κλῆμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καρπὸν ἀπὸ λόγου του, ἂν δὲν σταθῇ εἰς τὸ ἀμπέλι· ἔτζι οὐδὲ ἐσεῖς, ἂν δὲν μείνετε εἰς ἐμένα.

5 Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἄμπελος, ἐσεῖς τὰ κλήματα· ἐκεῖνος ὁποῦ μένει εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν, ἐκεῖνος κάμνει πολὺν καρπόν· ὅτι χωρὶς ἐμένα δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτες.

6 Ἐὰν δὲν μείνῃ κανένας εἰς ἐμένα, ἐῤῥίχθη ἔξω ὡσὰν τὸ κλῆμα, καὶ ἐξεράνθη· καὶ τὰ μαζώνουσι, καὶ τὰ βάνουσιν εἰς τὴν φωτία, καὶ καίονται.

7 Ἐὰν εὑρίσκεσθε εἰς ἐμένα, καὶ τὰ λόγιά μου εὑρίσκουνται εἰς ἐσᾶς, ὅ,τι πρᾶγμα θέλετε ζητήσει, θέλει σᾶς γένει.

8 Εἰς τοῦτο ἐδοξάσθη ὁ πάτήρ μου, διὰ νὰ καρποφορή-

φέρητε· καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί.

9 Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.

10 Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου· καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ πατρός μου τετήρηκα, καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ.

11 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ, καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ.

12 Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς.

13 Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.

14 Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστὲ, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν.

15 Οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἴρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρός μου, ἐγνώρισα ὑμῖν.

16 Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν

σετε πολύ· καὶ ἔτζι θέλετε γενεῖ μαθητάδες μου.

9 Καθὼς μὲ ἠγάπησεν ὁ πατὴρ, ἠγάπησα καὶ ἐγὼ ἐσᾶς· μείνατε εἰς τὴν ἀγάπην μου.

10 Ἐὰν φυλάξετε ταῖς παραγγελίαις μου, θέλετε μείνει εἰς τὴν ἀγάπην μου· καθὼς ἐγὼ ἐφύλαξα ταῖς παραγγελίαις τοῦ πατρός μου, καὶ μένω εἰς τὴν ἀγάπην του.

11 Ἐτοῦτα σᾶς ἐλάλησα, διὰ νὰ μείνῃ ἡ χαρά μου εἰς ἐσᾶς, καὶ ἡ χαρά σας νὰ πληρωθῇ·

12 Ἐτούτη εἶναι ἡ παραγγελία ἡ ἐδική μου, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς σᾶς ἀγάπησα.

13 Μεγαλίτερην ἀπὸ τούτην τὴν ἀγάπην κανένας δὲν ἔχει, ἀπὸ τὸ νὰ βάλλῃ κανεὶς τὴν ζωήν του διὰ τοὺς φίλους του.

14 Ἐσεῖς φίλοι μου εἶσθε, ἂν κάμνετε ὅσα σᾶς παραγγέλλω.

15 Δέν σας λέγω πλέον δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος δὲν ἠξεύρει τί κάμνει ὁ αὐθέντης του· ἀμὴ ἐσᾶς σᾶς εἶπα φίλους, ὅτι ὅλα ὅσα ἤκουσα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, σᾶς τὰ ἐφανέρωσα.

16 Ἐσεῖς δὲν με ἐδιαλέξετε, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς ἐδιάλεξα, καὶ σᾶς ἔβαλλα, διὰ νὰ πᾶτε ἐσεῖς, νὰ φέρετε καρπὸν, καὶ ὁ καρπός σας νὰ μένῃ· διὰ νὰ

μένῃ· ἵνα ὅ, τι ἂν αἰτήσητε
τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί
μου, δῷ ὑμῖν.
17 Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν,
ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

18 Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ,
γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν
μεμίσηκεν.
19 Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ
κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι
δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ᾽
ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ
κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς
ὁ κόσμος.

20 Μνημονεύετε τοῦ λόγου
οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἔστι
δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ·
εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς
διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου
ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον
τηρήσουσιν.

21 Ἀλλὰ ταῦτα πάντα
ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνο-
μά μου, ὅτι οὐκ οἴδασι τὸν
πέμψαντά με.
22 Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλά-
λησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ
εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ
ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας
αὐτῶν.
23 Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν
πατέρα μου μισεῖ.
24 Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν
αὐτοῖς ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν,
ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ

σᾶς δώσῃ ὁ πατὴρ, ὅ, τι καὶ
ἂν τοῦ ζητήσετε διὰ τὸ ὄνομά
μου.
17 Ἐτοῦτα σᾶς παραγ-
γέλνω, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν
ἄλλον.
18 Ἐὰν ὁ κόσμος σᾶς μι-
σᾷ, ἰξεύρετε ὅτι ἐμένα ἐμίση-
σεν πρωτίτερα ἀπὸ σᾶς.
19 Ἂν ἦσθαν ἀπὸ τὸν
κόσμον, ὁ κόσμος ἤθελεν
ἀγαπήσῃ τὸ ἴδιόν του· ἀλλὰ
διατὶ δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν κόσμον,
ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς ἐδιάλεξα ἀπὸ
τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο σᾶς
μισᾷ ὁ κόσμος.
20 Ἐνθυμᾶσθε τὸν λόγον
ὁποῦ σᾶς εἶπα· Δὲν εἶναι δου-
λευτὴς μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν
αὐθέντην του· ἂν ἐμένα ἐδίωξαν,
καὶ ἐσᾶς θέλουν διώξει· ἂν
ἐφύλαξαν τὸν λόγον μου, καὶ
τὸν ἐδικόν σᾶς θέλουν φυλά-
ξει.
21 Ἀλλὰ ἐτοῦτα ὅλα θέ-
λουν σᾶς τὰ κάμει διὰ τὸ ὄνομά
μου· διατὶ δὲν ἰξεύρουσιν ἐκεῖ-
νον ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν.
22 Ἐὰν δὲν ἤθελα ἔλθῃ,
καὶ δὲν ἤθελα τοὺς λαλήσῃ,
ἁμαρτίαν δὲν εἶχαν· ἀμὴ τώ-
ρα πρόφασιν δὲν ἔχουσι διὰ
τὴν ἁμαρτίαν τους.
23 Ἐκεῖνος ὁποῦ μισᾷ ἐμέ-
να, μισᾷ καὶ τὸν πατέρα μου.
24 Ἂν δὲν ἔκαμα τὰ ἔργα
ἐκεῖνα εἰς αὐτοὺς, τὰ ὁποῖα
ἄλλος κανένας δὲν τὰ ἔκαμε,

ἑωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου.

25 Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν.

26 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται,) ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ.

27 Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε.

δὲν εἶχαν ἁμαρτίαν· ἀμὴ τῶρα καὶ εἴδασι, καὶ ἐμίσησαν καὶ ἐμένα καὶ τὸν πατέρα μου.

25 Ἀμὴ διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος ὅπου εἶναι γεγραμμένος μέσα εἰς τὸν νόμον τους· Ὅτι δωρεανὰ μὲ ἐμίσησαν.

26 Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ παράκλητος, τὸν ὁποῖον ἐγὼ σᾶς θέλω πέμψει ἀπὸ τὸν πατέρα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, (τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν πατέρα,) ἐκεῖνο θέλει μαρτυρήσει διὰ λόγου μου.

27 Ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς μαρτυρᾶτε, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μετ' ἐμένα εἶσθε.

Κεφ. ια'. 16.

ΤΑῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε.

2 Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς, δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

3 Καὶ ταῦτα ποιήσουσιν ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν πατέρα οὐδὲ ἐμέ.

4 Ἀλλὰ ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονεύητε αὐτῶν, ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ εἶπον, ὅτι μεθ' ὑμῶν ἤμην.

5 Νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐρωτᾷ με· Ποῦ ὑπάγεις;

ἘΤοῦτα σᾶς ἐλάλησα, διὰ νὰ μὴν σκανδαλισθῆτε.

2 Θέλουν σᾶς διώξει ἀπὸ ταῖς συναγωγαῖς· ἀλλὰ καὶ θέλει ἔλθῃ ὥρα, ὅπου κάθ' ἕνας ὅπου σᾶς σκοτώσει, νὰ τοῦ φανῇ πῶς φέρνει θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

3 Καὶ ἐτοῦτα θέλουν σᾶς τὰ κάμει, διατὶ δὲν ἐγνώρισαν τὸν πατέρα, οὐδὲ ἐμένα.

4 Ἀλλὰ ἐτοῦτα σᾶς τὰ εἶπα, διὰ νὰ ἐνθυμᾶσθε, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὅτι ἐγὼ σᾶς τὰ εἶπα· καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν σᾶς τὰ εἶπα, διατὶ ἤμουν μετ' ἐσᾶς.

5 Ἀμὴ τῶρα ὑπάγω εἰς ἐκεῖνον ὅπου μὲ ἔπεμψε· καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν μὲ ἐρωτᾷ· Ποῦ παγένεις;

6 Ἀλλ' ὅτι ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλήρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν.

7 Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν, συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐὰν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς.

8 Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος, ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως.

9 Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ·

10 Περὶ δικαιοσύνης δὲ, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπάγω, καὶ οὐκ ἔτι θεωρεῖτέ με·

11 Περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται.

12 Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι.

13 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

14 Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

15 Πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ, ἐμά ἐστι· διὰ τοῦτο εἶπον

6 Ἀλλὰ διατὶ σᾶς ἐλάλησα ἐτοῦτα, ἡ λύπη ἐγέμισε τὴν καρδίαν σας.

7 Ἀλλ' ἐγὼ σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὠφέλιμον εἶναι εἰς ἐσᾶς, νὰ ὑπάγω ἐγώ· διατὶ ἂν ἐγὼ ὑπάγω, ὁ παράκλητος δὲν θέλει ἔλθη εἰς ἐσᾶς· ἀμὴ ἂν ὑπάγω, θέλω σᾶς τὸν πέμψει.

8 Καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν ἔλθῃ, θέλει ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως.

9 Περὶ ἁμαρτίας, διατὶ δὲν πιστεύουσιν εἰς ἐμένα.

10 Περὶ δικαιοσύνης, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ πλέον δὲν θέλετε μὲ εἰδῆ·

11 Καὶ περὶ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου ἐτούτου ἐκρίθη.

12 Ἀκόμι πολλὰ ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀμὴ τῶρα δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὰ βαστᾶτε.

13 Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τᾶς ἀληθείας, θέλει σᾶς ὁδηγήσει εἰς ὅλην τὴν ἀλήθειαν· διατὶ δὲν θέλει λαλήσει ἀπὸ λόγου του, ἀλλ' ὅσα καὶ ἂν ἀκούσῃ, θέλει λαλήσει, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ μέλλουν νὰ ἔλθουν θέλει σᾶς τὰ εἰπεῖ.

14 Ἐκεῖνος θέλει δοξάσει ἐμένα, ὅτι θέλει πάρει ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου, καὶ θέλει σᾶς τὸ εἰπεῖ.

15 Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ, ἐδικά μου εἶναι· διὰ τοῦτο εἶπα

ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

16 Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα.

17 Εἶπον οὖν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους· Τί ἐστιν τοῦτο ὃ λέγει ἡμῖν· Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με· καί· Ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα;

18 Ἔλεγον οὖν· Τοῦτο τί ἐστιν ὃ λέγει, τὸ μικρόν; οὐκ οἴδαμεν τί λαλεῖ.

19 Ἔγνω οὖν ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἤθελον αὐτὸν ἐρωτᾷν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Περὶ τούτου ζητεῖτε μετ᾽ ἀλλήλων, ὅτι εἶπον· Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με;

20 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ᾽ ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται.

21 Ἡ γυνὴ ὅταν τίκτῃ, λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκ ἔτι μνημονεύει τῆς θλίψεως, διὰ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον.

22 Καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν

ὅτι ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου παίρνει, καὶ θέλει σᾶς τὸ εἰπεῖ.

16 Θέλει περάσει ὀλίγος καιρὸς, καὶ δὲν θέλετε μὲ εἰδῆ· καὶ πάλιν ὀλίγον, καὶ θέλετε μὲ εἰδῆ ὅτι ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου.

17 Εἶπαν λοιπὸν (κάποιοι) ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ἀνάμεσά τους· Τί εἶναι ἐτοῦτο ὁποῦ λέγει· Ὀλίγον, καὶ δέν με βλέπετε· καὶ πάλιν ὀλίγον, καὶ θέλετε μὲ εἰδῆ· καί· Ὅτι ἐγὼ παγένω εἰς τὸν πατέρα μου;

18 Ἔλεγαν λοιπόν· Τί εἶναι ἐτοῦτο ὁποῦ λέγει, τὸ ὀλίγον; δὲν ἰξεύρομεν τὶ λαλεῖ.

19 Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν ἐρτωήσουν, καὶ εἶπέν τους· Διὰ τοῦτο ζητᾶτε ἀνάμεσά σας, ὅτι εἶπα· Ὀλίγον, καὶ δέν με βλέπετε· καὶ πάλιν ὀλίγον, καὶ θέλετε μὲ εἰδῆ;

20 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι θέλετε κλαύσει ἐσεῖς καὶ θέλετε θρηνήσει, ἀμὴ ὁ κόσμος θέλει χαρεῖ· καὶ ἐσεῖς θέλετε λυπηθῆ, ἀλλὰ ἡ λύπη σας θέλει γένει εἰς χαράν.

21 Ἡ γυναῖκα ὅταν γεννᾷ, ἔχει λύπην, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα της· ἀμὴ ὅταν γεννήσῃ τὸ παιδίον, πλέον, δὲν ἐνθυμᾶται τὴν λύπην, διὰ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐγγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον.

22 Καὶ ἐσεῖς λοιπὸν τώρα

νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν ὀδεὶς αἴρει ἀφ᾽ ὑμῶν.

23 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε ὀδέν. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν.

24 Ἕως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε ὀδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη.

25 Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ᾽ ἔρχεται ὥρα ὅτε οὐκ ἔτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ περὶ τοῦ πατρὸς ἀναγγελῶ ὑμῖν.

26 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε· καὶ ὀ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν·

27 Αὐτὸς γὰρ ὁ πατὴρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον.

28 Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον, καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα.

29 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ἴδε, νῦν παῤῥησίᾳ λαλεῖς, καὶ παροιμίαν ὀδεμίαν λέγεις.

ἔχετε λύπην· ἀμὴ πάλιν θέλω σᾶς εἰδῆ, καὶ ἡ καρδία σας θέλει χαρεῖ· καὶ τὴν χαράν σας κανεὶς δὲν θέλει τὴν πάρει ἀπὸ λόγου σας.

23 Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐμένα δὲν θέλετέ με ἐρωτήσει τίποτες. Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὅσα ζητήσετε ἀπὸ τὸν πατέρα εἰς τὸ ὄνομά μου, θέλει σᾶς τὰ δώσει.

24 Ἕως τώρα δὲν ἐζητήσετε τίποτες εἰς τὸ ὄνομά μου· ζητᾶτε, καὶ θέλετε πάρει, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά σας τελειωμένη.

25 Μὲ παροιμίαις σᾶς ἐλάλησα· ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, ὅπου δὲν θέλω σᾶς λαλήσει πλέον μὲ παροιμίαις, ἀλλὰ θέλω σᾶς λαλήσει παῤῥησίᾳ διὰ τὸν πατέρα.

26 Ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλετε ζητήσει εἰς τὸ ὄνομά μου· καὶ δὲν σᾶς λέγω ὅτι ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν πατέρα διὰ λόγου σας·

27 Διατὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ σᾶς ἀγαπᾷ, ὅτι ἐσεῖς ἀγαπήσατε ἐμένα, καὶ ἐπιστεύσετε ὅτι ἐγὼ ἀπὸ τὸν Θεὸν εὐγῆκα.

28 Εὐγῆκα ἀπὸ τὸν πατέρα, καὶ ἦλθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίνω τὸν κόσμον, καὶ παγένω εἰς τὸν πατέρα.

29 Λέγουν του οἱ μαθητάδες του· Νά, τώρα ὅπου λαλεῖς παῤῥησίᾳ, καὶ δὲν λέγεις καμίαν παροιμίαν.

30 Νῦν οἴδαμεν ὅτι οἶδας πάντα, καὶ ȣ̓ χρείαν ἔχεις ἵνα τίς ἐρωτᾷ· ἐν τȣ́τῳ πιςεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεȣ̃ ἐξῆλθες.

31 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς· Ἄρτι πιςεύετε;

32 Ἰδȣ̀, ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαςος εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆτε· καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ μετ' ἐμȣ̃ ἐςι.

33 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε· ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.

30 Τῶρα ἰξεύρομεν, ὅτι ὅλα τὰ γνωρίζεις, καὶ δὲν κάμνει χρεία νὰ σὲ ἐρωτᾷ τινάς· εἰς τȣ̃το πιςεύομεν, ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦλθες.

31 Ἀπεκρίθη τȣ̃ς ὁ Ἰησȣ̃ς· Τῶρα πιςεύετε;

32 Νὰ, ὁπȣ̃ ἔρχεται ὥρα, καὶ τῶρα ἦλθεν, νὰ σκορπισθῆτε κάθε ἕνας εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐμένα νὰ ἀφῆσετε μοναχόν· ἀλλὰ δὲν εἶμαι μοναχὸς, ὅτι ὁ πατήρ μȣ εἶναι μετ' ἐμένα.

33 Ἐτȣ̃τα σᾶς τὰ εἶπα, διὰ νὰ ἔχετε εἰρήνην εἰς ἐμένα, εἰς τὸν κόσμον θέλετε ἔχει θλίψιν· ἀλλὰ ἔχετε θάῤῥος, ἐγὼ ἐνίκησα τὸν κόσμον.

Κεφ. ιζ'. 17.

ΤΑῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησȣ̃ς, καὶ ἐπῆρε τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς αὐτȣ̃ εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν, καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, δόξασόν σȣ τὸν υἱὸν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς σȣ δοξάσῃ σε·

2 Καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξȣσίαν πάσης σαρκὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.

3 Αὕτη δέ ἐςιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ὃν ἀπέςειλας Ἰησȣ̃ν Χριςόν.

4 Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω.

Ἐτȣ̃τα εἶπεν ὁ Ἰησȣ̃ς, καὶ ἐσήκωσε τὰ μάτιά τȣ εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν, καὶ εἶπεν· Ὦ Πατέρ, ἦλθεν ἡ ὥρα, δόξασε τὸν υἱόν σȣ, διὰ νὰ σε δοξάσῃ καὶ ὁ υἱός σȣ·

2 Καθὼς τȣ̃ ἔδωκες ἐξȣσίαν κάθε σάρκας, διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν αἰώνιον εἰς ὅλȣς ὅσȣς τȣ̃ ἔδωκες.

3 Ἐτȣ́τη εἶναι ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, νὰ γνωρίζȣσιν ἐσένα τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ἐκεῖνον ὁπȣ̃ ἔςειλες τὸν Ἰησȣ̃ν Χριςόν.

4 Ἐγώ σε ἐδόξασα εἰς τὴν γῆν· τὸ ἔργον ὁπȣ̃ μȣ̃ ἔδωκες διὰ νὰ κάμω, τὸ ἐτελείωσα.

5 Καὶ νῦν δόξασόν με σὺ πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, παρὰ σοί.

6 Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι.

7 Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστιν·

8 Ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

9 Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι.

10 Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σά ἐστι, καὶ τὰ σὰ ἐμά· καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς.

11 Καὶ οὐκ ἔτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρός σε ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς.

12 Ὅτε ἤμην μετ᾽ αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς

5 Καὶ τῶρα, ὦ Πάτερ, ἐσὺ δόξασέ με σημὰ σου τὴν δόξαν, ὅπου εἶχα εἰς ἐσένα προτίτερα παρὰ νὰ γένῃ ὁ κόσμος.

6 Ἐφανέρωσα τὸ ὄνομά σου εἰς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ὅπου μοῦ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμον· ἐδικοί σου ἦταν, καὶ μοῦ τοὺς ἔδωκες, καὶ ἐφύλαξαν τὸν λόγον σου.

7 Τῶρα ἐγνώρισαν, ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες ἀπὸ λόγου σου εἶναι·

8 Ὅτι τὰ λόγια ὅπου μου ἔδωκες, τοὺς ἔδωκα· καὶ αὐτοὶ τὰ ἐπῆραν, καὶ ἐγνώρισαν ἀληθινὰ, ὅτι ἀπὸ ἐσένα εὐγῆκα, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες.

9 Ἐγὼ δι᾽ αὐτοὺς παρακαλῶ· ὄχι διὰ τὸν κόσμον παρακαλῶ, ἀλλὰ διὰ ἐκείνους ὅπου μοῦ ἔδωκες, διατὶ εἶναι ἐδικοί σου.

10 Καὶ τὰ ἐδικά μου ὅλα, ἐδικά σου εἶναι, καὶ τὰ ἐδικά σου, ἐδικά μου· καὶ ἐδοξάσθηκα εἰς αὐτούς.

11 Καὶ δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον, ἀμὴ ἐτοῦτοι εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι εἰς ἐσένα. Πάτερ ἅγιε, φύλαξέ τους εἰς τὸ ὄνομά σου, ἐκείνους ὅπου μοῦ ἔδωκες, διὰ νὰ εἶναι ἕνα ὡσὰν καὶ ἐμεῖς.

12 Ὅταν ἤμουν μετ᾽ αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ τοὺς ἐφύλαγα εἰς τὸ ὄνομά σου· ἐκείνους

μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐ-
τῶν ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς
ἀπωλείας· ἵνα ἡ γραφὴ πλη-
ρωθῇ.
13 Νῦν δὲ πρός σε ἔρχο-
μαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ
κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν
τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν
αὐτοῖς.
14 Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν
λόγον σου, καὶ ὁ κόσμος ἐμίση-
σεν αὐτοὺς, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ
κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ
τοῦ κόσμου.
15 Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐ-
τοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ᾽ ἵνα τη-
ρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ.
16 Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσὶ,
καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ
εἰμί.
17 Ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ
ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλή-
θειά ἐστι.
18 Καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας
εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέ-
στειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.
19 Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ
ἁγιάζω ἐμαυτὸν, ἵνα καὶ
αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀλη-
θείᾳ.
20 Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ
μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν
πιστευσόντων διὰ τοῦ λόγου αὐ-
τῶν εἰς ἐμέ·
21 Ἵνα πάντες ἓν ὦσι, κα-
θὼς σὺ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν

ὁποῦ μοῦ ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα,
καὶ κανένας ἀπ᾽ αὐτοὺς δὲν ἐχά-
θη, παρὰ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας·
διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφή.
13 Ἀμὴ τώρα ἔρχομαι εἰς
ἐσένα, καὶ λαλῶ ἐτοῦτα εἰς τὸν
κόσμον, διὰ νὰ ἔχουσι τὴν χα-
ρὰν τὴν ἐδικήν μου τελείαν εἰς
τοῦ λόγου τους.
14 Ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὸν λόγον
σου, καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἐμίσησε,
διατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον,
καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ
τὸν κόσμον.
15 Δὲν παρακαλῶ νὰ τοὺς
σηκώσῃς ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ
νὰ τοὺς φυλάξῃς ἀπὸ τὸν πονηρόν.
16 Ἐκεῖνοι δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν
κόσμον, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν
εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον.
17 Ἁγίασέ τους εἰς τὴν ἀλή-
θειάν σου· ὁ λόγος ὁ ἐδικός σου
εἶναι ἀλήθεια.
18 Καθὼς ἔστειλες ἐμένα εἰς
τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἔστειλα
αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.
19 Καὶ διὰ ταυτοὺς ἁγιάζω
ἐγὼ τοῦ λόγου μου, διὰ νὰ εἶναι
καὶ αὐτοὶ ἁγιασμένοι εἰς τὴν
ἀλήθειαν.
20 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τούτους
παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐκεί-
νους ὁποῦ μέλλουν νὰ πιστεύσουν
διὰ μέσου τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς
ἐμένα·
21 Διὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα, κα-
θὼς εἶσαι καὶ ἐσὺ, πάτερ, εἰς

σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν· ἵνα ὁ κόσμος πιςεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέςειλας.

22 Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· ἵνα ὦσιν ἓν, καθὼς ἡμεῖς ἕν ἐσμεν.

23 Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοὶ, ἵνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἓν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέςειλας, καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς, καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας.

24 Πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐμοῦ· ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν ἔδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου.

25 Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σύ με ἀπέςειλας.

26 Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου, καὶ γνωρίσω· ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με, ἐν αὐτοῖς ᾖ, κἀγὼ ἐν αὐτοῖς.

ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσένα, νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἕνα εἰς ἐμᾶς· διὰ νὰ πιστεύῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέςειλες.

22 Καὶ ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὴν δόξαν ὅπου μοῦ ἔδωκες· διὰ νὰ εἶναι ἕνα, καθὼς καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν ἕνα.

23 Ἐγὼ εἶμαι εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐσὺ εἰς ἐμένα, διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ τελειωμένοι εἰς ἕνα, καὶ διὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέςειλες, καὶ τοὺς ἀγάπησες, καθὼς ἀγάπησες ἐμένα.

24 Ὦ πάτερ, ἐκείνους ὅπου μοῦ ἔδωκες, θέλω ἐκεῖ ὅπου εἶμαι ἐγὼ, νὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνοι μετ' ἐμένα· διὰ νὰ βλέπουσι τὴν δόξαν τὴν ἐδικήν μου ὅπου μοῦ ἔδωκες, ὅτι μὲ ἀγάπησες προτίτερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

25 Ὦ πάτερ δίκαιε, ὁ κόσμος δέν σε ἐγνώρισε, ἀμὴ ἐγώ σε ἐγνώρισα, καὶ ἐτοῦτοι ἐγνώρισαν ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέςειλες.

26 Καὶ ἔκαμα νὰ γνωρίσουν τὸ ὄνομά σου, καὶ ἀκόμι θέλω τὸ κάμει γνώριμον εἰς αὐτούς· διά νὰ εὑρίσκεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἀγάπη ὅπου μὲ ἀγάπησες, καὶ ἐγὼ νὰ εὑρίσκομαι εἰς αὐτούς.

Κεφ. ιη΄. 18.

ΤΑῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθε σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Ἤδει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, τὸν τόπον· ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

3 Ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπεῖραν, καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων.

4 Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ᾽ αὐτὸν, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα ζητεῖτε;

5 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι. Εἱστήκει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, μετ᾽ αὐτῶν.

6 Ὡς οὖν εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἔπεσον χαμαί.

7 Πάλιν οὖν αὐτοὺς ἐπηρώτησε· Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

8 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Εἶ-

Ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα ὁ Ἰησοῦς, εὐγῆκε μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες του (καὶ ἐπῆγε) πέρ᾽ ἀπὸ τὸ ποτάμι ὁποῦ λέγεται Κέδρων, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον κῆπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβῆκε μέσα αὐτὸς καὶ οἱ μαθητάδες του.

2 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδεν, ἤξευρε τὸν τόπον· διατὶ πολλαῖς φοραῖς ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγεν ἐκεῖ μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες του.

3 Ὁ Ἰούδας λοιπὸν ἐπῆρε τὸ τάγμα τῶν στρατιωτῶν, καὶ ὑπηρέτας ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ ἦλθεν ἐκεῖ μὲ φανοὺς καὶ λαμπάδες καὶ ἄρματα.

4 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν, ὡσὰν εἶδεν ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἤρχουνταν ἀπάνω του, εὐγῆκεν ἔξω καὶ λέγει τους· Τίνα ζητᾶτε;

5 Τοῦ ἀπεκρίθηκαν· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἶμαι. Καὶ ἐστέκετον μετ᾽ αὐτοὺς καὶ ὁ Ἰούδας ὁποῦ τὸν ἐπαράδιδε.

6 Ὡσὰν τοὺς εἶπεν λοιπόν· Ὅτι ἐγὼ εἶμαι, ἐσύρθηκαν ὀπίσω, καὶ ἔπεσαν κάτω.

7 Καὶ πάλιν τοὺς ἐμετερώτησε· Τίνα ζητᾶτε; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

8 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη·

που ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι· εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἄφετε τούτους ὑπάγειν.

9 Ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὃν εἶπεν· Ὅτι οὓς δέδωκάς μοι, οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα.

10 Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν, εἵλκυσεν αὐτὴν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δοῦλον, καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος.

11 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην. τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατὴρ, οὐ μὴ πίω αὐτό;

12 Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χιλίαρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔδησαν αὐτόν.

13 Καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν πρὸς Ἄνναν πρῶτον· ἦν γὰρ πενθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὃς ἦν ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου.

14 Ἦν δὲ Καϊάφας ὁ συμβουλεύσας τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

15 Ἠκολούθει δὲ τῷ Ἰησοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ ὁ ἄλλος μαθητής. ὁ δὲ μαθητὴς ἐκεῖνος ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ

Εἶπά σας ὅτι ἐγὼ εἶμαι· ἐὰν λοιπὸν ζητᾶτε ἐμένα, ἀφῆτε τούτους νὰ πᾶσιν.

9 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τὸν ὁποῖον εἶπεν· Ὅτι ἐκείνους ὁποῦ μοῦ ἔδωκες, δὲν ἔχασα ἀπ' αὐτοὺς κανένα.

10 Ὁ Σίμων Πέτρος λοιπὸν εἶχε σπαθὶ, καὶ εὔγαλέν το, καὶ ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἔκοψε τὸ αὐτί του τὸ δεξιόν· καὶ τὸ ὄνομα τούτου δούλου ἦτον Μάλχος.

11 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν εἶπε τοῦ Πέτρου· Βάλε τὸ σπαθί σου εἰς τὸ θηκάρι. τὸ ποτήριον ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου, νὰ μὴν τὸ πίω;

12 Τὸ τάγμα λοιπὸν τὸ στρατιωτικὸν καὶ ὁ χιλίαρχος, καὶ οἱ δουλευτάδες τῶν Ἰουδαίων ἐπίασαν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔδεσάν τον.

13 Καὶ τὸν ἐπῆγαν πρῶτον εἰς τὸν Ἄνναν· διατὶ ὁ Ἄννας ἦτον πενθερὸς τοῦ Καϊάφα· ὁ ὁποῖος ἦτον ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου.

14 Καὶ ὁ Καϊάφας ἦτον ὁποῦ ἐσυμβούλευε τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι συμφέρει ἕνας ἄνθρωπος νὰ χαλασθῇ διὰ τὸν λαόν.

15 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν. καὶ ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ἦτον γνώριμος

συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως.

16 Ὁ δὲ Πέτρος εἱστήκει πρὸς τῇ θύρᾳ ἔξω. ἐξῆλθεν οὖν ὁ μαθητὴς ὁ ἄλλος ὃς ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ εἶπε τῇ θυρωρῷ, καὶ εἰσήγαγε τὸν Πέτρον.

17 Λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ θυρωρὸς τῷ Πέτρῳ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Λέγει ἐκεῖνος· Οὐκ εἰμί.

18 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακιὰν πεποιηκότες, ὅτι ψύχος ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ μετ' αὐτῶν ὁ Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος.

19 Ὁ οὖν ἀρχιερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ.

20 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ παῤῥησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοθεν οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν·

21 Τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώ-

τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἐμβῆκε μέσα μὲ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως.

16 Ἀμὴ ὁ Πέτρος ἐστέκουντον ἔξω εἰς τὴν θύραν. εὐγῆκε λοιπὸν ὁ μαθητὴς ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἦτον γνώριμος τοῦ ἀρχιερέως, καὶ εἶπε τῆς πορτάρισσας, καὶ ἔβαλλε μέσα τὸν Πέτρον.

17 Λέγει λοιπὸν ἡ δουλεύτρα ἡ πορτάρισσα τοῦ Πέτρου· Μῆνα εἶσαι καὶ ἐσὺ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες τοῦ ἀνθρώπου ἐτούτου; Λέγει ἐκεῖνος· Δὲν εἶμαι.

18 Καὶ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἐστέκουνταν καὶ ἄναπταν ἀνθρακοφωτιάν, ὅτι ἦταν κρύο καὶ ἐζεσταίνουνταν· καὶ ἐστέκετον καὶ ὁ Πέτρος μαζὺ μετ' αὐτοὺς καὶ ἐζεσταίνετον.

19 Ὁ ἀρχιερεὺς λοιπὸν ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς μαθητάδες του, καὶ διὰ τὴν διδαχήν του.

20 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ παῤῥησίᾳ ἐλάλησα εἰς τὸν κόσμον· ἐγὼ πάντα ἐδίδαξα εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν, ὅπου πάντοτε μαζώνουνται οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ κρυφὰ τίποτες δὲν ἐλάλησα·

21 Τί με ἐρωτᾷς; ἐρώτησε

τησον τοὺς ἀκηκοότας, τί ἐλά-
λησα αὐτοῖς· ἴδε, οὗτοι οἴδασιν
ἃ εἶπον ἐγώ.
22 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος,
εἷς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκὼς
ἔδωκε ῥάπισμα τῷ Ἰησοῦ,
εἰπών· Οὕτως ἀποκρίνῃ τῷ
ἀρχιερεῖ;
23 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ
Ἰησοῦς· Εἰ κακῶς ἐλάλησα,
μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ·
εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;
24 Ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν
ὁ Ἄννας δεδεμένον πρὸς Καϊά-
φαν τὸν ἀρχιερέα.
25 Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος
ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος. εἶπον
οὖν αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ εἶ; Ἠρνή-
σατο ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Οὐκ
εἰμί.
26 Λέγει εἷς ἐκ τῶν δούλων
τοῦ ἀρχιερέως, συγγενὴς ὢν οὗ
ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὠτίον·
Οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ
μετ' αὐτοῦ;
27 Πάλιν οὖν ἠρνήσατο ὁ
Πέτρος, καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ
ἐφώνησεν.
28 Ἄγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν
ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώ-
ριον. ἦν δὲ πρωΐα· καὶ αὐτοὶ
οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώρι-

ἐκείνους ὁποῦ μὲ ἄκουσαν, τί τοὺς
ἐλάλησα· νά, ἐτοῦτοι ἰξεύρουσιν
ἐκεῖνα ὁποῦ εἶπα ἐγώ.
22 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα,
ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ὁποῦ
ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ, τοῦ ἐκτύ-
πησε ῥάπισμα, καὶ εἶπεν· Ἔτζι
ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν ἀρχιερέα;
23 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη·
Ἂν ἐσύντυχα κακά, μαρτύ-
ρησε διὰ τὸ κακόν· ἀμὴ ἂν
(ἐσύντυχα) καλά, τί μὲ
δέρνεις;
24 Ὁ Ἄννας λοιπὸν τὸν
ἔστειλε δεμένον εἰς τὸν Καϊάφαν
τὸν ἀρχιερέα.
25 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος
ἐστέκετον καὶ ἐζεσταίνουντον. καὶ
λέγουν του· Μῆνα εἶσαι καὶ
ἐσὺ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του;
Καὶ ἐκεῖνος ἀρνήθη, καὶ εἶπε·
Δὲν εἶμαι.
26 Λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς
δουλευτάδες τοῦ ἀρχιερέως, ὁ
ὁποῖος ἦτον συγγενὴς ἐκείνου
ὁποῦ ἔκοψεν ὁ Πέτρος τὸ αὐτί
του· Δέν σε εἶδα ἐγὼ εἰς τὸν
κῆπον μετ' αὐτόν;
27 Πάλιν λοιπὸν ἀρνήθηκεν
ὁ Πέτρος, καὶ παρευθὺς ὁ
πετεινὸς ἐλάλησε.
28 Φέρνουσι λοιπὸν τὸν Ἰη-
σοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ
πραιτώριον. καὶ ἦτον ταχύ· καὶ
αὐτοὶ δὲν ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὸ
πραιτώριον, διὰ νὰ μὴν μιαν-

ον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ πάσχα.

29 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;

30 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιὸς, οὐκ ἄν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν.

31 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα.

32 Ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ, ὃν εἶπε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν.

33 Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλάτος, καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;

34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀφ' ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ;

35 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Μήτι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι; τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας;

36 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου

θοῦσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ φᾶσιν τὸ πάσχα.

29 Εὐγῆκε λοιπὸν ἔξω ὁ Πιλάτος εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶπεν· Τί κατηγορίαν ἔχετε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐτούτου;

30 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν του· Ἂν δὲν ἦτον ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος κακοποιὸς, δὲν ἠθέλαμεν σοῦ τὸν παραδώσῃ.

31 Εἶπέν τους λοιπὸν ὁ Πιλάτος· Ἐπάρετέ τον ἐσεῖς, καὶ κατὰ τὸν νόμον σας κρίνετέ τον. Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ εἶπαν· Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ σκοτώσωμεν οὐδένα.

32 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον εἶπε σημαδεύωντας μὲ τί θάνατον ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

33 Ἐμβῆκε λοιπὸν πάλιν ὁ Πιλάτος εἰς τὸ πραιτώριον, καὶ ἔκραξε τὸν Ἰησοῦν· καὶ εἶπέν του· Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;

34 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· Ἀπὸ λόγου σου τὸ λέγεις ἐτοῦτο, ἢ ἄλλος σοῦ τὸ εἶπε διὰ λόγου μου;

35 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Μῆνα ἐγὼ εἶμαι Ἰουδαῖος; τὸ ἔθνος τὸ ἐδικόν σου καὶ οἱ ἀρχιερεῖς σὲ ἐπαράδωκαν εἰς ἐμένα· τί ἔκαμες;

36 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· Ἡ βασιλεία ἡ ἐδική μου δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον· ἂν ἦτον

τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν.

37 Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ· ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει μου τῆς φωνῆς.

38 Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστιν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν, πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ.

39 Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ πασχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες, λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.

ἡ βασιλεία ἡ ἐδική μου ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον, οἱ ὑπηρέται μου ἤθελαν ἀγωνίζεσθαι νὰ μὴν παραδοθῶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους· ἀμὴ τώρα ἡ βασιλεία ἡ ἐδική μου δὲν εἶναι ἀπ᾽ ἐδῶ.

37 Ὁ Πιλάτος τοῦ εἶπε· Τὸ λοιπὸν βασιλεὺς εἶσαι; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἐσὺ τὸ λέγεις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι βασιλεύς· ἐγὼ διὰ τοῦτο ἐγεννήθηκα, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀκούει τὴν φωνήν μου.

38 Λέγει του ὁ Πιλάτος· Τί εἶναι ἀλήθεια; Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, πάλιν εὐγῆκεν ἔξω εἰς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει τους· Ἐγὼ δὲν εὑρίσκω καμίαν ἀφορμὴν εἰς αὐτόν.

39 Καὶ εἶναι συνήθεια εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ σᾶς ἀπολύσω ἕνα εἰς τὸ πάσχα· θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Καὶ πάλιν ἔκραξαν ὅλοι καὶ εἶπαν· Μὴ ἐτοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· καὶ ὁ Βαραββᾶς ἦτον ἕνας λῃστής.

Κεφ. ιθ΄. 19.

ΤΟΤΕ οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐμαστίγωσε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπί-

ΤΟΤΕ λοιπὸν ἐπίασεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸν ἔδειρε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶταις ἔπλεξαν ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια,

θηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν.

3 Καὶ ἔλεγον· Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίσματα.

4 Ἐξῆλθεν οὖν πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε, ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω.

5 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω, φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον, καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.

6 Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν, λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

7 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν.

8 Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη.

9 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν, καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ.

καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ τὸν ἔνδυσαν ἕνα φόρεμα κόκκινον.

3 Καὶ ἔλεγαν· Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὸν ἔδερναν.

4 Εὐγῆκε πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει τους· Νά, ὁποῦ σᾶς τὸν φέρνω ἔξω, διὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι εἰς αὐτὸν δὲν εὑρίσκω οὐδὲ καμίαν αἰτίαν.

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἐφόρει τὸ ἀγκαθένιον στεφάνι, καὶ τὸ φόρεμα τὸ κόκκινον. Καὶ λέγει τους ὁ Πιλάτος· Νὰ ὁ ἄνθρωπος.

6 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν λοιπὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐφώναξαν, καὶ εἶπαν· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει τους ὁ Πιλάτος· Ἐπάρετέ τον ἐσεῖς, καὶ σταυρώσετέ τον· διατὶ ἐγὼ καμίαν ἀφορμὴν δὲν εὑρίσκω εἰς αὐτόν.

7 Οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ ἀποκρίθηκαν· Ἐμεῖς ἔχομεν νόμον, καὶ κατὰ τὸν νόμον μας χρεωστεῖ νὰ ἀποθάνῃ ὅτι ἔκαμεν τοῦ λόγου του υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

8 Ὅταν λοιπὸν ἄκουσεν ὁ Πιλάτος ἐτοῦτον τὸν λόγον, περισσότερον ἐφοβήθηκε.

9 Καὶ ἐμβῆκε πάλιν εἰς τὸ πραιτώριον, καὶ λέγει τοῦ Ἰησοῦ· Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ἐσύ; Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν τοῦ ἀπεκρίθη.

10 Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολῦσαί σε;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ᾽ ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν· διὰ τοῦτο ὁ παραδιδούς με σοὶ μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει.

12 Ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολῦσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον, λέγοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλέα αὐτὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι.

13 Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον, ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος, εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.

14 Ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, ὥρα δὲ ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.

15 Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν· Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρ-

10 Λέγει του ὁ Πιλάτος· Μετ᾽ ἐμένα δὲν λαλεῖς; δὲν ἰξεύρεις ὅτι ἔχω ἐξουσίαν νὰ σὲ σταυρώσω, καὶ ἔχω ἐξουσίαν νὰ σὲ ἀπολύσω;

11 Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· Οὐδεμίαν ἐξουσίαν δὲν ἤθελες ἔχῃ ἐναντία μου, ἂν δὲν σοῦ ἦτον δεδομένον ἀποπάνω· διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἐπαράδωκε εἰς ἐσένα, ἔχει μεγαλίτερην ἁμαρτίαν.

12 Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐζῆτα ὁ Πιλάτος νὰ τὸν ἀπολύσῃ ἀμὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἔκραζαν, καὶ ἔλεγαν· Ἂν ἀπολύσῃς ἐτοῦτον, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος. κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ κάμνει τοῦ λόγου του βασιλέα, ἐναντιεῖται τὸν Καίσαρα.

13 Ὁ Πιλάτος λοιπὸν ὡσὰν ἄκουσεν ἐτοῦτα τὰ λόγια, εὔγαλεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ τὸν λέγουν Λιθόστρωτον, καὶ Ἑβραϊκὰ Γαββαθᾶ.

14 Καὶ ἦτον ἡ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, κοντὰ ἕκτη ὥρα· καὶ λέγει εἰς τοὺς Ἰουδαίους· Νὰ ὁ βασιλεύς σας.

15 Καὶ ἐκεῖνοι ἐφώναξαν· Σήκωσε, σήκωσε, σταύρωσέ τον. Λέγει τους ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλέα σας νὰ σταυρώσω; Ἀπεκρίθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς

χιερεῖς· Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.

16 Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ. παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπήγαγον.

17 Καὶ βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον, ὃς λέγεται Ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶ.

18 Ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν.

19 Ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. ἦν δὲ γεγραμμένον· ἸΗΣΟΥ͂Σ Ὁ ΝΑΖΩΡΑΙ͂ΟΣ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

20 Τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων· ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ῥωμαϊστί.

21 Ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· Μὴ γράφε· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε· Βασιλεύς εἰμι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·

καὶ εἶπαν· Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν βασιλέα παρὰ τὸν Καίσαρα.

16 Τότε λοιπὸν τοὺς τὸν ἐπαράδωκεν διὰ νὰ σταυρωθῇ. καὶ ἐπῆραν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἐπάγεναν.

17 Καὶ ἐσήκωνε τὸν σταυρόν του καὶ εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐλέγετον τόπος Κρανίου, ὁ ὁποῖος λέγεται Ἑβραϊκὰ Γολγοθᾶ.

18 Ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτὸν ἄλλους δύο, ἕνα ἀπὸ τὴν μίαν μεραίαν, καὶ ἄλλον ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ εἰς τὴν μέσην τὸν Ἰησοῦν.

19 Καὶ ὁ Πιλάτος ἔγραψε καὶ ἀπανωγραφήν, καὶ ἔβαλεν ἀπάνω εἰς τὸν σταυρόν. καὶ ἦτον γεγραμμένη· ἸΗΣΟΥ͂Σ Ὁ ΝΑΖΩΡΑΙ͂ΟΣ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

20 Ἐτούτην τὴν ἀπανωγραφὴν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τὴν ἀνάγνωσαν· διατὶ ἦτον κοντὰ εἰς τὴν πόλιν ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦτον γραμμένη Ἑβραϊκά, Ἑλληνικά, καὶ Λατεινικά.

21 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων ἔλεγαν εἰς τὸν Πιλάτον· Μὴν γράφεις· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε· Βασιλεὺς εἶμαι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·

Ὃ γέγραφα, γέγραφα.

23 Οἱ οὖν στρατιῶται, ὅτι ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, (καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ στρατιώτῃ μέρος,) καὶ τὸν χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄῤῥαφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου.

24 Εἶπον οὖν πρὸς ἀλλήλους· Μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ, τίνος ἔσται· ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ ἡ λέγουσα· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν.

25 Εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26 Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα, καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἰδοὺ ὁ υἱός σου.

27 Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου· Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια.

Ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγραψα, ἔγραψα.

23 Ὅταν λοιπὸν ἐσταύρωσαν οἱ στρατιῶται τὸν Ἰησοῦν, ἐπῆραν τὰ φορέματά του, (καὶ ἔκαμάν τα τέσσαρα μερτικά, καθ' ἑνὸς στρατιώτου τὸ μερτικόν του,) καὶ τὸν χιτῶνα. καὶ ὁ χιτὼν ἦτον ἄῤῥαφος, ἀποπάνω ἕως κάτω ὅλως.

24 Εἶπαν λοιπὸν ἀνάμεσά τους· Ἂς μὴν τὸν σχίσωμεν, ἀλλὰ ἂς ῥίξωμεν λαχνοὺς δι' αὐτόν, τίνος θέλει εἶσθαι· διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ὁποῦ λέγει· Ἐμοίρασαν τὰ φορέματά μου ἀνάμεσά τους, καὶ εἰς τὴν φορεσίαν μου ἔῤῥιξαν λαχνούς. Οἱ στρατιῶται λοιπὸν ἔκαμασιν ἔτουτα.

25 Καὶ ἐστέκουνταν κοντὰ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός του, Μαρία ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26 Ὅσαν εἶδε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τὴν μητέρα του, καὶ τὸν μαθητὴν ὁποῦ ἀγάπα ὁποῦ ἐστέκουνταν σιμά, λέγει εἰς τὴν μητέρα του· Ὦ γύναι, νὰ ὁ υἱός σου.

27 Ἀπέκει λέγει εἰς τὸν μαθητήν· Νὰ ἡ μητέρα σου· Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὴν ἐπῆρεν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος εἰς τὸ σπῆτί του.

28 Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεςαι, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ, λέγει· Διψῶ.

29 Σκεῦος ὖν ἔκειτο ὄξυς μεστόν· οἱ δὲ, πλέσαντες σπόγγον ὄξυς, καὶ ὑσσώπῳ περιθέντες, προσήνεγκαν αὐτῷ τῷ ςόματι.

30 Ὅτε ὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησῦς, εἶπε· Τετέλεςαι· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Οἱ ὖν Ἰυδαῖοι, ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ ςαυρῦ τὰ σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν, (ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ σαββάτου,) ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν.

32 Ἦλθον ὖν οἱ ςρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτυ κατέαξαν τὰ σκέλη, καὶ τῦ ἄλλυ τοῦ συςαυρωθέντος αὐτῷ.

33 Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, ὐ κατέαξαν αὐτῦ τὰ σκέλη·

34 Ἀλλ' εἷς τῶν ςρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ.

28 Καὶ ὕςερον ἀπὸ τῦτο, ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησῦς ὅτι ὡραμάν πάντα ἐτελειώθηκαν, διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ, λέγει· Διψῶ.

29 Λοιπὸν ἐκείτετον ἐκεῖ ἀγγεῖον γεμάτον ὀξύδι· καὶ ἐκεῖνοι γεμίζοντες τὸ σφογγάρι ὀξύδι, καὶ ἐμπήγοντές τὸ εἰς τὸ καλάμι, τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ ςόμα τυ.

30 Ὅταν λοιπὸν ἐπῆρε τὸ ὀξύδι ὁ Ἰησῦς, εἶπεν· Ἐτελειώθη· καὶ σκύπτωντας τὸ κεφάλι τυ, ἐπαράδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Καὶ οἱ Ἰυδαῖοι, διὰ νὰ μὴν μείνυσι τὰ κορμία ἀπάνω εἰς τὸν ςαυρὸν τὸ σάββατον, ἐπειδὴ ἦτον παρασκευὴ, (καὶ ἡ ἡμέρα τῦ σαββάτυ ἐκείνυ ἦτον μεγάλη,) ἐπαρακάλεσαν τὸν Πιλάτον, διὰ νὰ τζακίσυν τὰ σκέλιά τυς, καὶ νὰ τὺς σηκώσυν ἀπέκει.

32 Ἦλθαν λοιπὸν οἱ ςρατιῶται, καὶ τοῦ πρώτυ ἐτζάκισαν τὰ σκέλιά τυ, καὶ τοῦ ἄλλυ ὁποῦ ἐςαυρώθη μαζὺ μετ' αὐτόν.

33 Καὶ ἔςωντας νὰ ἔλθυν καὶ εἰς τὸν Ἰησῦν, ὡσὰν εἶδαν ὁπῦ ἦτον ἀποθαμμένος, δὲν ἐτζάκισαν τὰ σκέλιά τυ·

34 Ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τὺς ςρατιώτας ἐκέντησε τὴν πλευράν τυ μὲ λόγχην, καὶ παρευθὺς εὐγῆκεν αἷμα καὶ νερόν.

35 Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστιν ἡ μαρτυρία· κἀκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα ὑμεῖς πιστεύσητε.

36 Ἐγένετο γὰρ ταῦτα ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ.

37 Καὶ πάλιν ἑτέρα γραφὴ λέγει· Ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

38 Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, (ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων,) ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος· ἦλθεν οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

39 Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος, (ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον,) φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρας ἑκατόν.

40 Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν.

41 Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη.

35 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ εἶδε τὸ ἐμαρτύρησε, καὶ ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία του· καὶ ἐκεῖνος τὸ ἰξεύρει ὅτι ἀλήθεια λέγει, διὰ νὰ πιστεύσετε ἐσεῖς.

36 Διατὶ ἐτοῦτα ἔγιναν διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ὁποῦ λέγει· Κόκκαλον δὲν θέλει τζακισθῇ ἀπ' αὐτόν.

37 Καὶ πάλιν ἄλλη γραφὴ λέγει· Θέλουν εἰδῆ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκέντησαν.

38 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ὁ Ἰωσὴφ ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, (ὁ ὁποῖος ἦτον μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ἀμὴ ἦτον κρυμμένος διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων,) ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πιλάτον, νὰ σηκώσῃ τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ὁ Πιλάτος τοῦ ἔδωσεν ἄδειαν· ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐσήκωσε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

39 Καὶ ἦλθε καὶ ὁ Νικόδημος, (ὁ ὁποῖος ἦλθε τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἰησοῦν νύκτα,) καὶ ἔφερεν ἕνα μίγμα, σμύρνα καὶ ἀλόην ἕως ἑκατὸν λίτραις.

40 Ἐπῆραν λοιπὸν τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδεσάν το μὲ σενδόνια μαζὺ μὲ τὰ μυριστικά, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

41 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς ἦτον κῆπος, καὶ μέσα εἰς τὸν κῆπον ἦτον ἕνα μνῆμα καινούριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμι κανένας δὲν ἐβάλθη.

42 Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

42 Ἐκεῖ λοιπὸν ἔβαλαν τὸν Ἰησοῦν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, διατὶ ἦτον τὸ μνῆμα κοντά.

Κεφ. κ'. 20.

ΤΗ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωῒ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου.

2 Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς· καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

3 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον.

4 Ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον.

5 Καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν.

6 Ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα,

7 Καὶ τὸ σουδάριον ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν

ΚΑΙ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ τὴν αὐγὴν, ὁποῦ ἦτον ἀκόμι σκοτάδι, εἰς τὸ μνῆμα· καὶ βλέπει τὴν πέτραν σηκωμένην ἀπὸ τὸ μνῆμα.

2 Τρέχει λοιπὸν καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Σίμωνα τὸν Πέτρον, καὶ τὸν ἄλλον μαθητὴν, ὁποῦ ἀγάπαν ὁ Ἰησοῦς· καὶ λέγει τους· Ἐσήκωσαν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸ μνῆμα, καὶ δὲν ἠξεύρομεν ποῦ τὸν ἔβαλαν.

3 Εὐγῆκε λοιπὸν ἔξω ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς, καὶ ἤρχουνταν εἰς τὸ μνῆμα.

4 Καὶ ἔτρεχαν καὶ οἱ δύο μαζὺ, ἀμὴ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἐπρόδραμε γλιγωρώτερα ἀπὸ τὸν Πέτρον, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον.

5 Καὶ σκύπτωντας βλέπει ὁποῦ ἐκείτουνταν τὰ σενδόνια· ὅμως δὲν ἐμβῆκε (μέσα.)

6 Ἔρχεται λοιπὸν ὁ Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶντάς τον, καὶ ἐμβῆκεν μέσα εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὰ σενδόνια ὁποῦ ἐκείτουνταν,

7 Καὶ τὸ μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του,

ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς
ἐντετυλιγμένον εἰς ἕνα τό-
πον.
8 Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ
ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν
πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ
εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν.
9 Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν
τὴν γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτὸν
ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.

10 Ἀπῆλθον οὖν πάλιν
πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί.
11 Μαρία δὲ εἱστήκει πρὸς
τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω·
ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς
τὸ μνημεῖον·
12 Καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλους
ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἕνα
πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἕνα
πρὸς τοῖς ποσὶν, ὅπου ἔκειτο
τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ λέγουσιν αὐτῇ
ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις;
Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν
Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ
ἔθηκαν αὐτόν.
14 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα,
ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ
θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα·
καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς
ἐστι.
15 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς;
Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός
ἐστι, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ
ἐβάστασας αὐτὸν, εἰπέ μοι ποῦ

ὄχι μὲ τὰ σενδόνια κείμενον,
ἀλλὰ χώρια τυλιγμένον εἰς
ἕνα τόπον.
8 Τότε λοιπὸν ἐμβῆκε μέσα
καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς, ὁποῦ
ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνῆμα,
καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσε.
9 Διατὶ ἀκόμι δὲν ἤξευραν
τὴν γραφὴν, ὅτι κάμνει χρεία
αὐτὸς νὰ ἀνασταθῇ ἐκ νε-
κρῶν.
10 Ἐγύρισαν πάλιν οἱ
μαθητάδες εἰς τοὺς ἰδικούς τους.
11 Καὶ ἡ Μαρία ἐστέκουνταν
ἔξω εἰς τὸ μνῆμα, καὶ ἔκλαιεν·
ὡσὰν ἔκλαιε λοιπὸν, ἐπαρά-
σκυψεν εἰς τὸ μνῆμα·
12 Καὶ βλέπει δύο ἀγγέ-
λους ὁποῦ ἐκάθουνταν μὲ ἄσπρα
φορέματα, ἕνα εἰς τὴν κεφα-
λὴν, καὶ ἕνα εἰς τὰ ποδάρια,
ἐκεῖ ὁποῦ ἐκείτουνταν τὸ κορμὶ
τοῦ Ἰησοῦ.
13 Καὶ λέγουν της ἐκεῖνοι·
Ὦ γυναῖκα, τί κλαίεις; Λέ-
γει τους· Ὅτι ἐσήκωσαν τὸν
Αὐθέντην μου, καὶ δὲν ἠξεύρω
ποῦ τὸν ἔβαλαν.
14 Καὶ ὡσὰν εἶπεν
ἐτοῦτα, ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ
βλέπει τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἔστεκε·
καὶ δὲν ἤξευρεν ὅτι εἶναι ὁ
Ἰησοῦς.
15 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ὦ
γυναῖκα, διατί κλαίεις; τίνα
ζητᾷς; Ἐκείνη, λογιάζοντας ὅτι
εἶναι ὁ περιβολάρης, τοῦ λέγει·
Αὐθέντη, ἐὰν ἐσὺ τὸν ἐπίασες,

αὐτὸν ἔθηκας· κἀγὼ αὐτὸν
ἀρῶ.
16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησȣ̃ς·
Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη
λέγει αὐτῷ· Ῥαββȣνὶ, ὃ
λέγεται, διδάσκαλε.
17 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησȣ̃ς·
Μή μȣ ἅπτȣ· ȣ̓́πω γὰρ
ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα
μȣ· πορεύȣ δὲ πρὸς τȣ̀ς
ἀδελφȣ́ς μȣ, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς·
Ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα
μȣ καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ
Θεόν μȣ καὶ Θεὸν ὑμῶν.
18 Ἔρχεται Μαρία ἡ
Μαγδαληνὴ, ἀπαγγέλλȣσα
τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἑώρακε
τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν
αὐτῇ.
19 Οὔσης ȣ̓̃ν ὀψίας τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν
σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, ὅπȣ ἦσαν οἱ
μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν
φόβον τῶν Ἰȣδαίων, ἦλθεν
ὁ Ἰησȣ̃ς, καὶ ἔςη εἰς τὸ μέσον,
καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη
ὑμῖν.
20 Καὶ τȣ̃το εἰπὼν, ἔδειξεν
αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν
πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν
ȣ̓̃ν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν
Κύριον.
21 Εἶπεν ȣ̓̃ν αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς
πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς
ἀπέςαλκέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ
πέμπω ὑμᾶς.
22 Καὶ τȣ̃το εἰπὼν, ἐνε-

εἰπέ μȣ πȣ̃ τὸν ἔβαλλες· καὶ
ἐγὼ θέλω τὸν σηκώσει.
16 Λέγει της ὁ Ἰησȣ̃ς·
Μαρία. Ἐκείνη ἐγύρισε, καὶ
λέγει τȣ· Ῥαββȣνί· τὸ ὁποῖον
θέλει νὰ εἰπῇ, διδάσκαλε.
17 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς·
Μή με πιάνεις· διατὶ ἀκόμι
δὲν ἀνέβηκα εἰς τὸν πατέρα
μȣ· ἀμὴ σύρε εἰς τȣ̀ς ἀδελ-
φȣ́ς μȣ, καὶ εἰπέ τȣς· Ἀνα-
βαίνω εἰς τὸν πατέρα μȣ καὶ
πατέρα σας, καὶ Θεόν μȣ
καὶ Θεόν σας.
18 Ἦλθεν ἡ Μαρία ἡ
Μαγδαληνὴ, καὶ εἶπεν ἐτȣ̃τα
εἰς τȣ̀ς μαθητάδες, ὅτι εἶδε
τὸν Κύριον, καὶ πῶς τῆς
εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια.
19 Ὡσὰν ἐβραδίασε λοι-
πὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν
πρώτην τῆς ἑβδομάδ⊛, ὄντες
ἡ θύραις σφαλισμέναις, ἐκεῖ
ὁπȣ̃ ἦταν οἱ μαθητάδες μαζω-
μένοι διὰ τὸν φόβον τῶν
Ἰȣδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ
ἐςάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέ-
γει τȣς· Εἰρήνη εἰς ἐσᾶς.
20 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτȣ̃-
τον τὸν λόγον, τȣ̀ς ἔδειξε τὰ
χέριά τȣ καὶ τὴν πλευράν
τȣ. Και οἱ μαθητάδες ἐχάρη-
καν ὡσὰν εἶδαν τὸν Κύριον.
21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν
τȣ̀ς εἶπεν· Εἰρήνη εἰς ἐσᾶς·
καθὼς μὲ ἔςειλεν ὁ πατὴρ,
καὶ ἐγὼ πέμπω ἐσᾶς.
22 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτȣ̃το,

φύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον.

23 Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

24 Θωμᾶς δὲ, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησȣ̃ς.

25 Ἔλεγον ȣ̃ν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτȣ̃ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μȣ εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μȣ εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, ȣ̓ μὴ πιϛεύσω.

26 Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν· ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔϛη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν.

27 Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σȣ ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μȣ· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σȣ, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μȣ· καὶ μὴ γίνȣ ἄπιϛος, ἀλλὰ πιϛός.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μȣ καὶ ὁ Θεός μȣ

29 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησȣ̃ς· Ὅτι ἑώρακάς με, Θωμᾶ, πε-

ἐνεφύσησεν εἰς αὐτȣ̀ς, καὶ εἶπε· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον.

23 Καὶ ὅποιων ἁμαρτίαις συγχωρήσετε, εἶναι συγχωρημέναις· καὶ ὅποιων κρατῆτε, εἶναι κρατημέναις.

24 Καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἕνας ἀπὸ τȣ̀ς δώδεκα, δὲν ἦτον ἐκεῖ μετ' αὐτȣ̀ς, ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησȣ̃ς.

25 Ἔλεγάν τȣ λοιπὸν οἱ ἄλλοι μαθητάδες· Εἴδαμεν τὸν Κύριον. Καὶ ἐκεῖνος τȣ̀ς εἶπεν· Ἂν δὲν εἰδῶ εἰς τὰ χέρια τȣ τὰ σημάδια τῶν καρφίων, καὶ ἂν δὲν βάλλω τὸν δάκτυλόν μȣ εἰς τὰ σημάδια τῶν καρφίων, καὶ ἂν δὲν βάλλω τὸ χέρι μȣ εἰς τὴν πλευράν τȣ, δὲν θέλει πιϛεύσει.

26 Καὶ ὕϛερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέραις, πάλιν ἦταν οἱ μαθητάδες μέσα, καὶ ὁ Θωμᾶς μετ' αὐτȣ́ς· καὶ ἦλθεν ὁ Ἰησȣ̃ς ὄντες ἡ θύραις σφαλισμέναις, καὶ ἐϛάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη εἰς ἐσᾶς.

27 Ἀπέκει λέγει εἰς τὸν Θωμᾶν· Φέρε τὸν δάκτυλόν σȣ ἐδῶ, καὶ ἰδὲ τὰ χέρια μȣ· καὶ φέρε τὸ χέρι σȣ, καὶ βάλλε το εἰς τὴν πλευράν μȣ· καὶ μὴν γίνεσαι ἄπιϛος, ἀλλὰ πιϛός.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, καὶ εἶπέν τȣ· Ὁ Κύριός μȣ, καὶ ὁ Θεός μȣ.

29 Λέγει τȣ ὁ Ἰησȣ̃ς· Διατί μὲ εἶδες, Θωμᾶ, ἐπίϛευ-

πίστευκας· μακάριοι, οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες.

30 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

31 Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

στες· καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν εἶδαν, καὶ ἐπίστευσαν.

30 Καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα λοιπὸν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς ὀμπροστὰ εἰς τοὺς μαθητάδες του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον ἐτοῦτο.

31 Καὶ ἐτοῦτα ἐγράφηκαν, διὰ νὰ πιστεύσετε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ ἔχετε ζωὴν αἰώνιον πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομά του.

Κεφ. κα΄. 21.

ΜΕΤΑ` ταῦτα ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως.

2 Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

3 Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἁλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοι. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθὺς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν.

4 Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μέντοι ᾔδεισαν οἱ μαθηταὶ ὅτι Ἰησοῦς ἐστι.

ΚΑΙ` ὕστερον ἀπὸ τοῦτα πάλιν ἐφανέρωσε τοῦ λόγου του ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες του εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος· καὶ ἐφανέρωσε τέτοιας λογῆς.

2 Ἦσαν μαζὺ ὁ Σίμων Πέτρος καὶ Θωμᾶς ὁποῦ ἐλέγετον Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του.

3 Λέγει τους ὁ Σίμων Πέτρος· Ἐγὼ πάγω νὰ ψαρεύω. Λέγουν του οἱ ἄλλοι· Ἐρχόμεσθε καὶ ἐμεῖς μαζύ σου. Εὐγῆκαν ἔξω, καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ μονόξυλον εὐθὺς, καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἐπίασαν τίποτες.

4 Καὶ ὅταν ἔφεγξεν, ἐστάθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ παραγιάλι· ὅμως οἱ μαθητάδες δὲν ἤξευραν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδία, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὔ.

6 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. Ἔβαλον οὖν, καὶ οὐκ ἔτι αὐτὸ ἑλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνὸς,) καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον. (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων,) σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων.

9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον.

10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων ὧν ἐπιάσατε νῦν.

11 Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἵλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

5 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Παίδια, μῆνα ἔχετε τίποτες προσφάγι; Ἀπεκρίθηκάν του· Ὄχι.

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Ῥίξετε τὸ δίκτυον εἰς τὴν δεξιὰν μερίαν τοῦ μονοξύλου, καὶ θέλετε εὕρει. Ἔρριξάν το λοιπὸν, καὶ πλέον δὲν ἠμπορoῦσαν νὰ τὸ σύρουσιν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ψαρίων.

7 Ὁ μαθητὴς λοιπὸν ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγάπα ὁ Ἰησοῦς, λέγει τοῦ Πέτρου· Ὁ Κύριος εἶναι. Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος, ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι, ἐζώσθη τὸ ὑποκάμισον, (διατὶ ἦτον γυμνὸς,) καὶ ἔρριξε τοῦ λόγου του εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Καὶ οἱ ἄλλοι μαθητάδες ἦλθαν μὲ τὸ μονοξύλον, (διατὶ δὲν ἦταν μακρὰ ἀπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ ἕως διακόσιαις πῆχαις,) σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ψαρίων.

9 Ὡσὰν εὐγῆκαν λοιπὸν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσι ἀνθρακοφωτιὰν ὁποῦ ἐκείτετον, καὶ ψάρι ὁποῦ ἐκείτετον ἀπάνω εἰς τὴν ἀνθρακοφωτιὰν, καὶ ψωμί.

10 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Φέρετε ἀπὸ τὰ ψάρια ὁποῦ ἐπιάσετε τώρα.

11 Ἀνέβη ὁ Σίμων Πέτρος, καὶ ἔσυρε τὸ δίκτυον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, γεμάτον ψάρια μεγάλα ἑκατὸν πενῆντα τρία· καὶ τόσα ὁποῦ ἦταν, δὲν ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Ἐλᾶ-

Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ
ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξε-
τάσαι αὐτὸν, Σὺ τίς εἶ;
εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν.
13 Ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ
λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν
αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως.
14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανε-
ρώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

15 Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει
τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς·
Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με
πλεῖον τούτων; Λέγει αὐτῷ·
Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι
φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκε
τὰ ἀρνία μου.
16 Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύ-
τερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς
με; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε·
σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε· Λέγει αὐ-
τῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.
17 Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον·
Σίμων Ἰωνᾶ φιλεῖς με; Ἐλυ-
πήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ
τὸ τρίτον· Φιλεῖς με; καὶ
εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα
οἶδας σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ
σε. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Βόσκε τὰ πρόβατά μου.
18 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι,
ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σε-
αυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου
ἤθελες· ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκ-
τενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ
ἄλλος σε ζώσει, καὶ οἴσει ὅπου
οὐ θέλεις.

τε, φᾶτε. Καὶ κανένας δὲν ἀπο-
κόταν ἀπὸ τοὺς μαθητάδες νὰ
τὸν ἐξετάξῃ, Ἐσύ ποῖος εἶσαι;
ἐξεύροντες ὅτι ἦτον ὁ Κύριος.
13 Ἦλθε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς,
καὶ ἐπῆρε τὸ ψωμὶ, καὶ τοὺς τὸ
ἔδωσε, καὶ τὸ ψάρι ὁμοίως.
14 Ἐτοῦτη ἦτον τότε τρίτη
φορὰ ὁποῦ ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς
εἰς τοὺς μαθητάδες του, ἀφόντις
ἀναστάθη ἐκ νεκρῶν.
15 Ἀφόντις λοιπὸν ἔφαγαν,
λέγει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Σίμωνα
Πέτρον· Ὦ Σίμων (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ,
ἀγαπᾷς με περισσότερον ἀπὸ
τούτους; Λέγει του· Ναὶ Αὐθέντη·
ἐσὺ ἐξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ σε. Λέ-
γει του· Βόσκε τὰ ἀρνία μου.
16 Λέγει του πάλιν δεύτερον·
Ὦ Σίμων (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, ἀγα-
πᾷς με; Λέγει του· Ναὶ Αὐθέντη·
ἐσὺ ἐξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ σε. Λέγει
του· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.
17 Λέγει του τὸ τρίτον Ὦ
Σίμων (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, φιλεῖς
με; Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος, ὅτι
τοῦ εἶπεν τὸ τρίτον Φιλεῖς
με; καὶ λέγει του· Αὐθέντη, ἐσὺ
ἐξεύρεις ὅλα· ἐσὺ γνωρίζεις ὅτι
σὲ ἀγαπῶ. Λέγει του ὁ Ἰησοῦς·
Βόσκε τὰ πρόβατά μου.
18 Βέβαια βέβαια σοῦ λέγω,
ὅταν ἤσουν νεώτερος, ἐζώνουσουν,
καὶ ἐπεριπάτεις ὅπου ἤθελες·
ἀμὴ ὅταν γηράσῃς, θέλεις
ἁπλώσει τὰ χέριά σου, καὶ ἄλ-
λος θέλει σε ζώσει, καὶ θέλεις
πάγει ἐκεῖ ὁποῦ δὲν θέλεις.

19 Τοῦτο δὲ εἶπε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπών, λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

20 Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούς σε;

21 Τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί;

22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε; σὺ ἀκολούθει μοι.

23 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει· καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει· ἀλλ'· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε;

24 Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων, καὶ γράψας ταῦτα· καὶ οἴδαμεν ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

25 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἕν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

19 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπε, σημαδεύωντας μὲ τὶ λογῆς θάνατον θέλει δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, λέγει του· Ἀκολούθα μου.

20 Καὶ γυρίζωντας ὁ Πέτρος βλέπει ὅπου ἀκολούθαν ὁ μαθητὴς ὅπου ἀγάπαν ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὸ στῆθός του εἰς τὸν δεῖπνον, καὶ εἶπεν· Αὐθέντη, ποῖος εἶναι ὅπου σὲ παραδίδει;

21 Ὡσὰν εἶδεν ὁ Πέτρος ἐτοῦτον, λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν· Αὐθέντη, ἀμὴ ἐτοῦτος τί (θέλει γένει;)

22 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ στέκῃ αὐτὸς ἕως ὅπου νὰ ἔλθω, τί σὲ μέλει ἐσένα; ἐσὺ ἀκολούθα μου.

23 Εὐγῆκε λοιπὸν ἔξω ὁ λόγος ἐτοῦτος εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος δὲν ἀποθνήσκει· ἀμὴ δὲν τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι δὲν ἀποθαίνει· ἀλλά· Ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ εὑρίσκεται ἕως ὅπου νὰ ἔλθω, τί σε μέλει ἐσένα;

24 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ μαθητὴς ὅπου μαρτυρᾷ διὰ ἐτοῦτα, καὶ ὅπου ἔγραψεν ἐτοῦτα· καὶ ἠξεύρομεν ὅτι ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία του.

25 Καὶ εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, τὰ ὁποῖα ἐὰν γράφωνται καθ' ἕνα, λογιάζω οὐδὲ αὐτὸς ὁ κόσμος ἤθελε χωρέσῃ τὰ βιβλία ὅπου ἤθελαν γραφῇ. Ἀμήν.

ΠΡΑ'ΞΕΙΣ

ΤΩ͂Ν Α'ΓΙ'ΩΝ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΩΝ.

Κεφ. α'. 1.

ΤΟ`Ν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν,

2 Ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος ἁγίου, οὓς ἐξελέξατο, ἀνελήφθη.

3 Οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν, ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου·

5 Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας.

6 Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ

ΕΓΩ`, ὦ Θεόφιλε, ἔγραψα τὸν πρῶτον λόγον διὰ ὅλα ἐκεῖνα, ὁποῦ ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ κάμνῃ καὶ νὰ διδάσκῃ,

2 Ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ ἀνελήφθη, ἔστωντας καὶ νὰ ἐπρόσταξε τοὺς ἀποστόλους διὰ μέσου τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοὺς ὁποίους ἐδιάλεξεν.

3 Εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐπαράστησεν τοῦ λόγου του ζωντανὸν ὕστερα ἀπὸ τὸ πάθος, μὲ πολλὰ σημάδια, σαράντα ἡμέραις φαινόμενος εἰς αὐτοὺς, καὶ λέγωντας τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ συναναστρεφόμενος μετ' αὐτοὺς τοὺς ἐπαράγγειλεν, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ μὴν χωρίσουν, ἀλλὰ νὰ προσμένουν τὸ τάξιμον τοῦ πατρὸς, τὸ ὁποῖον ἀκούσετε, ὁποῦ σᾶς εἶπα·

5 Ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε μὲ νερὸν, ἀμὴ ἐσεῖς θέλετε βαπτισθῆ μὲ Πνεῦμα ἅγιον, εἰς ὀλίγαις ἡμέραις.

6 Οἱ ἀπόστολοι λοιπὸν ἔστωντας νὰ μαζωχθοῦσιν εἰς μίαν μερίαν, τὸν ἐρωτοῦσαν, λέγον-

ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ;

7 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ.

8 Ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ᾽ ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

9 Καὶ ταῦτα εἰπών, βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

10 Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδού, ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ.

11 Οἳ καὶ εἶπον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἑστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ᾽ ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.

12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ

τες· Αὐθέντη, τάχα εἰς τὸν χρόνον τοῦτον ἀποκαταστάινεις τὴν βασιλείαν εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ;

7 Καὶ λέγει τους· Δὲν εἶναι ἐδικόν σας νὰ γνωρίζετε χρόνους ἢ καιρούς, τοὺς ὁποίους ὁ πατὴρ τοὺς ἔθεσε εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

8 Ἀλλὰ ὡσὰν ἔλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς ἐσᾶς, θέλετε πάρει δύναμιν ἀπ᾽ αὐτό· καὶ θέλετε εἶσθαι μάρτυρές μου, καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ εἰς τὴν Σαμάρειαν, καὶ ἕως εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς.

9 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, βλέποντες ἐκεῖνοι, ὑψώθη, καὶ ἕνα σύννεφον τὸν ἐπῆρεν ἀπ᾽ ὀμπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτιά τους.

10 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐστέκουνταν καὶ ἔβλεπαν ἀπάνω εἰς τὸν οὐρανόν, πηγένωντας ἐκεῖνος, καὶ νά, καὶ δύο ἄνδρες καὶ ἐστάθηκαν σιμὰ εἰς αὐτοὺς μὲ φορέματα ἄσπρα.

11 Οἱ ὁποῖοι καὶ εἶπαν· Ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, διατί στέκεσθε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἐτοῦτος ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ ἀνελήφθηκεν ἀπὸ σᾶς εἰς τὸν οὐρανόν, τέτοιας λογῆς θέλει ἔλθῃ πάλιν, καθὼς τὸν εἴδετε πηγένοντα εἰς τὸν οὐρανόν.

12 Τότε ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄρος ὁποῦ

καλεμένε Ἐλαιῶνος, ὅ ἐςιν ἐγγὺς Ἱερεσαλὴμ, σαββάτε ἔχον ὁδόν.

13 Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῷον, ἓ ἦσαν καταμένοντες, ὅ, τε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωάννης, καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίε καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰέδας Ἰακώβε.

14 Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτερῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, σὺν γυναιξὶ, καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησῦ, καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῦ.

15 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναςὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν, εἶπεν· (ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν.)

16 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην ἣν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ ςόματος Δαβὶδ, περὶ Ἰέδα τοῦ γενομένε ὁδηγῦ τοῖς συλλαβῦσι τὸν Ἰησῦν·

17 Ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης.

18 Οὗτος μὲν ὖν ἐκτήσατο

ἐκράζετον Ἐλαιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι σιμὰ εἰς τὴν Ἱερεσαλὴμ, ἔχοντας διάςημα ςράταν σαββάτε.

13 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκαν εἰς τὸ σπῆτι, ἀνέβηκαν εἰς τὸ ἀνώγεον, ὁπῦ ἐκάθεντον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, καὶ Φίλιππος καὶ ὁ Θωμᾶς, καὶ Βαρθολομαῖος· καὶ ὁ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίε καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰέδας Ἰακώβε.

14 Ἐτῦτοι ὅλοι ἐπροσκαρτερῦσαν ὁμοψύχως εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν δέησιν, μαζὺ μὲ ταῖς γυναῖκες, καὶ μὲ τὴν Μαρίαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησῦ, καὶ μὲ τῦς ἀδελφῦς τυ.

15 Καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις τῦταις ἐσηκώθη ὁ Πέτρος εἰς τὴν μέσην τῶν μαθητῶν, καὶ εἶπεν· (καὶ ἦτον πλῆθος, εἰς μίαν μεραίαν, ὡς ἑκατὸν εἴκοσι ὀνομάτοι.)

16 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἔκαμνε χρεία νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ἐτῦτη, τὴν ὁποίαν ἐπροεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ μέσε τοῦ ςόματος τοῦ Δαβὶδ, διὰ τὸν Ἰέδα ὁπῦ ἔγινεν ὁδηγὸς εἰς ἐκείνες ὁπῦ ἐπίασαν τὸν Ἰησῦν·

17 Διατὶ ἦτον συναριθμημένος μετ' ἐμᾶς, καὶ ἐπῆρε τὸν λαχνὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐτῦτης.

18 Ἐτῦτος λοιπὸν ἀπόκτη-

χωρίον ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς
ἀδικίας· καὶ πρηνὴς γενόμενος
ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη
πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ.

19 Καὶ γνωστὸν ἐγένετο
πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσα-
λὴμ, ὥστε κληθῆναι τὸ χωρίον
ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν,
Ἀκελδαμὰ, τουτέστι, χωρίον
αἵματος.

20 Γέγραπται γὰρ ἐν
βίβλῳ ψαλμῶν· Γενηθήτω ἡ
ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος, καὶ μὴ
ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῷ. Καί·
Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι
ἕτερος.

21 Δεῖ οὖν τῶν συνελθόν-
των ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ
χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ
ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος
Ἰησοῦς,

22 Ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ
βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως
τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήφθη ἀφ'
ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως
αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα
τούτων.

23 Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσὴφ
τὸν καλούμενον Βαρσαβᾶν, ὃς
ἐπεκλήθη Ἰοῦστος, καὶ Ματ-
θίαν.

24 Καὶ προσευξάμενοι
εἶπον· Σὺ Κύριε καρδιογνῶστα

σεν ἕνα χωράφι ἀπὸ τὴν πλη-
ρωμὴν τῆς ἀδικίας· καὶ ἔπεσε
προύμητα, καὶ ἔσκασεν εἰς τὴν
μέσην, καὶ ἐχύθηκαν ἔξω ὅλα
τὰ ἐντόσθιά του.

19 Καὶ τοῦτο ἐγνωρίσθη εἰς
ὅλους ὁποῦ κατοικοῦν εἰς τὴν
Ἱερουσαλὴμ, τόσον ὁποῦ ἐκα-
λέσθη τὸ χωράφι ἐκεῖνο εἰς
τὴν γλῶσσαν τὴν ἐδικήν τους,
Ἀκελδαμὰ, ὡσὰν νὰ εἰπῇς,
χωράφι αἵματος.

20 Διατὶ εἶναι γραμμένον
εἰς τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν· Ἂς
γένει ἡ κατοικία του ἔρημος,
καὶ ἂς μὴν εἶναι κανένας,
ὁποῦ νὰ κατοικῇ εἰς αὐτήν.
Καί· Τὸ ἀξίωμά του, ἂς τὸ
πάρῃ ἄλλος.

21 Κάμνει χρεία λοιπὸν
ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἄνδρας ὁποῦ
ἦλθαν μετ' ἐμᾶς εἰς ὅλον τὸν
καιρὸν, ὁποῦ ἐμβῆκε καὶ εὐγῆ-
κεν εἰς ἐμᾶς ὁ Αὐθέντης ὁ
Ἰησοῦς,

22 Ἀρχίζωντας ἀπὸ τὸ
βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἕως
τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἀνελήφθη ἀπὸ
ἐμᾶς, ἕνας ἀπὸ τούτους μαζὺ
μετ' ἐμᾶς νὰ γένῃ μάρτυρας
τῆς ἀναστάσεώς του.

23 Καὶ ἔβαλλαν δύο, τὸν
Ἰωσὴφ ὁποῦ ἐκαλεῖτον Βαρσα-
βᾶς, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετον
Ἰοῦστος, καὶ τὸν Ματθίαν.

24 Καὶ προσευχόμενοι εἶ-
παν· Ἐσὺ, ὦ Αὐθέντη, ὁποῦ γνω-

πάντων, ἀνάδειξον ἐκ τȣ́των τῶν δύο ἕνα ὃν ἐξελέξω,

25 Λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰȣ́δας, πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον.

26 Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων.

ρίζεις ταῖς καρδίαις ὅλονῶν, φανέρωσε ἐκεῖνον ὁπȣ̃ ἐδιάλεξες ἀπὸ τȣ́τȣς τȣ̀ς δύο τὸν ἕνα,

25 Νὰ πάρῃ τὸν λαχνὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐτȣ́της καὶ τῆς ἀποστολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπαρέβη ὁ Ἰȣ́δας, νὰ πάγῃ εἰς τὸν τόπον τȣ τὸν ἴδιον.

26 Καὶ ἔρριξαν λαχνȣ̀ς, καὶ ἔπεσεν ὁ λαχνὸς εἰς τὸν Ματθίαν, καὶ συναριθμήθη μαζὺ μὲ τȣ̀ς ἕνδεκα ἀποστόλȣς.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑῚ ἐν τῷ συμπληρȣ̃σθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό.

2 Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ ȣ̓ρανȣ̃ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον ȣ̃ ἦσαν καθήμενοι.

3 Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν.

4 Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίȣ, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδȣ αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι.

5 Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερȣσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰȣδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς, ἀπὸ παντὸς ἔθνȣς

ΚΑῚ ὅταν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν ὅλοι μαζωμένοι ὁμοψύχως εἰς ἕνα τόπον.

2 Καὶ παρευθὺς ἔγινε μία βοὴ ἀπὸ τὸν ȣ̓ρανὸν ὡσὰν νὰ ἤρχουντον φυσιματία δυνατὴ, καὶ ἐγέμισε τὸ σπῆτι ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἐκάθουνταν.

3 Καὶ τȣ̀ς ἐφάνηκαν γλώσσαις ὁπȣ̃ ἐδιαμοιράζουνταν ὡσὰν φωτία, καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω εἰς κάθ' ἕνα ἀπ' αὐτȣ́ς.

4 Καὶ ἐγέμισαν ὅλοι Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἄρχισαν νὰ λαλοῦν ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα τȣ̀ς ἔδιδε νὰ λαλοῦν.

5 Καὶ ἐκατοικȣ̃σαν εἰς τὴν Ἱερȣσαλὴμ ἄνδρες Ἰȣδαῖοι εὐλαβεῖς, ἀπὸ κάθε λογῆς

τῶν ὑπὸ τὸν ἐρανόν.

6 Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης, συνῆλθε τὸ πλῆθος, καὶ συνεχύθη· ὅτι ἤκεον εἷς ἕκαςος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν.

7 Ἐξίςαντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον, λέγοντες πρὸς ἀλλήλες· Οὐκ ἰδὲ πάντες ἕτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι;

8 Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκέομεν ἕκαςΘ τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν;

9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰεδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

10 Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰεδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,

11 Κρῆτες καὶ Ἄραβες, ἀκέομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεῦ.

12 Ἐξίςαντο δὲ πάντες καὶ διηπόρουν, ἄλλΘ πρὸς ἄλλον λέγοντες· Τί ἂν θέλοι τῦτο εἶναι;

ἔθνΘ ὁπε εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν ἐρανόν.

6 Καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἐμαζώχθη τὸ πλῆθΘ, καὶ ἐσυγχύσθη· ὅτι ἄκεε κάθ' ἕνας ὁπε ἐσυντυχαίναν τὴν γλῶσσάν τε.

7 Καὶ ἐτρόμαζαν ὅλοι καὶ ἐθαύμαζαν, καὶ ἔλεγαν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· Δὲν εἶναι ὅλοι ἐτῦτοι ὁπε συντυχαίνουν Γαλιλαῖοι;

8 Καὶ πῶς ἐμεῖς τὲς ἀκέομεν πᾶσα ἕνας τὴν ἐδικήν μας γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννηθήκαμεν;

9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ ἐκεῖνοι ὁπε κατοικεσι τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Ἰεδαίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

10 Τὴν Φρυγίαν καὶ Παμφυλίαν, τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης, ὁπε εἶναι ἀγνάντια εἰς τὴν Κυρήνην, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οἱ ξένοι, Ἰεδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,

11 Κρητικοὶ καὶ Ἀράπιδες, γροικεμεν ὁπε λέγουν αὐτοὶ μὲ ταὶς γλώσσαις ταῖς ἐδικαῖς μας τὰ μεγαλεῖα τε Θεῦ.

12 Καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν περισσὰ καὶ ἀπορεσαν, λέγοντες ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· Τί θέλει νὰ εἶναι ἐτετο;

13 Ἕτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον· Ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσί.

14 Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα, ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς· Ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω, καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου.

15 Οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ἀπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας·

16 Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ·

17 Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, (λέγει ὁ Θεὸς,) ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται.

18 Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι.

19 Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ.

13 Καὶ ἄλλοι ἀναμπαίζοντες ἔλεγαν· Ὅτι εἶναι μουστωμένοι.

14 Καὶ ὁ Πέτρος ἐστάθη μαζὺ μὲ τοὺς ἕνδεκα, καὶ ἐσήκωσε τὴν φωνήν του, καὶ τοὺς εἶπεν· Ὦ ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ ἐσεῖς ὅλοι ὁποῦ κατοικᾶτε τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἂς εἶναι γνώριμον ἐτοῦτο εἰς τοῦ λόγου σας, καὶ ἀκούσετε τὰ λογιά μου.

15 Διατὶ ὄχι, καθὼς ἐσεῖς λογιάζετε, ἐτοῦτοι μεθοῦσι· διατὶ ἀκόμι τρίτη ὥρα εἶναι τῆς ἡμέρας·

16 Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἰωήλ·

17 Καὶ εἰς ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις, (λέγει ὁ Θεὸς,) θέλω χύσει ἀπὸ τὸ Πνεῦμά μου εἰς πᾶσαν σάρκα· καὶ θέλουν προφητεύσει οἱ υἱοί σας καὶ αἱ θυγατέραις σας, καὶ οἱ νεανίσκοι σας θέλουν εἰδῇ ὁράσεις, καὶ οἱ γεροντώτεροί σας θέλουν ἐνυπνιασθῇ ἐνύπνια.

18 Καὶ θέλω χύσει ἀπὸ τὸ Πνεῦμά μου εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις εἰς τοὺς δούλους μου καὶ εἰς ταῖς δούλαις μου, καὶ θέλουν προφητεύσει.

19 Καὶ θέλω δώσει τέρατα ἀπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ σημάδια κάτω εἰς τὴν γῆν, αἷμα καὶ φωτία καὶ ἀτμίδα καπνοῦ.

20 Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ.

21 Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

22 Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι᾽ αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε,

23 Τοῦτον τῇ ὡρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἔκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε.

24 Ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ.

25 Δαβὶδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντὸς, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστὶν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

26 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου· ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ᾽ ἐλπίδι,

20 Ὁ ἥλιος θέλει γυρίσει εἰς σκότος, καὶ τὸ φεγγάρι εἰς αἷμα, πρὸ τοῦ παρὰ νὰ ἔλθη ἡ ἡμέρα Κυρίου ἡ μεγάλη καὶ λαμπρά.

21 Καὶ θέλει εἶσθαι, ὅποιος ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα Κυρίου, θέλει σωθῇ.

22 Ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσετε ἐτοῦτα τὰ λόγια· τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα φανερωμένον εἰς ἐσᾶς ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ δύναμαις καὶ μὲ τέρατα καὶ μὲ σημάδια, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε διὰ μέσου αὐτοῦ ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς, καθὼς τὰ ἰξεύρετε καὶ ἐσεῖς·

23 Ἐτοῦτον δεδομένον μὲ τὴν ὡρισμένην βουλὴν καὶ μὲ τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ πιάνοντές τον ἐσεῖς, καὶ διὰ μέσου ἀνόμων ἀνδρῶν σταυρώντές τον τὸν ἐσκοτώσετε·

24 Τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύωντας τοὺς πόνους τοῦ θανάτου, εἰς ὅσον δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ τὸν κρατῇ ὁ θάνατος.

25 Διατὶ καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει δὶ αὐτόν· Ἐπρόβλεπα τὸν Αὐθέντην πάντοτε ὀμπροστά μου, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν δεξιάν μου, διὰ νὰ μὴν σαλευθῶ.

26 Διὰ τοῦτο ἡ καρδία μου εὐφράνθη, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἠγαλλιάσθη· καὶ ἀκόμι καὶ τὸ κορμί μου θέλει κατοικίσει μὲ ἐλπίδα·

27 Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

28 Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου.

29 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παῤῥησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ πατριάρχου Δαβὶδ, ὅτι καὶ ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη, καὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἐστιν ἐν ἡμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

30 Προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς ὅτι ὅρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν, καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ,

31 Προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾅδου, οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν.

32 Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες.

33 Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς, τήν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε.

34 Οὐ γὰρ Δαβὶδ ἀνέβη εἰς

27 Διατὶ δὲν θέλεις ἀφήσει τὴν ψυχήν μου εἰς τὸν ᾅδην, οὐδὲ θέλεις δώσει τὸν ὅσιόν σου νὰ εἴδῃ διαφθοράν.

28 Ἔκαμές με νὰ γνωρίσω ταῖς στράταις τῆς ζωῆς· θέλεις μὲ γεμίσει χαρὰν διὰ μέσου τοῦ προσώπου σου.

29 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἠμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν μετὰ παῤῥησίας εἰς ἐσᾶς διὰ τὸν πατριάρχην Δαβὶδ, ὅτι καὶ ἀπέθανε καὶ ἐθάπτη, καὶ τὸ μνῆμά του εἶναι εἰς ἐμᾶς ἕως τὴν ἡμέραν ἐτούτην.

30 Ὡσὰν λοιπὸν προφήτης, καὶ ἐξεύρωντας ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ὤμωσεν ὅρκον, ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς μέσης του νὰ ἀναστήσῃ τὸν Χριστὸν κατὰ σάρκα, καὶ νὰ τὸν καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον του,

31 Προγνωρίζωντας ἐλάλησε διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἀπόμεινεν ἡ ψυχή του εἰς τὸν ᾅδην, οὐδὲ τὸ κορμί του εἶδε διαφθοράν.

32 Ἐτοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, τοῦ ὁποίου ὅλοι ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες.

33 Ἐκεῖνος λοιπὸν ἔστωντας νὰ ὑψωθῇ μὲ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τὸ τάξιμον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐξέχεεν ἐτοῦτο ὁποῦ βλέπετε καὶ ἀκούετε ἐσεῖς τώρα.

34 Διατὶ ὁ Δαβὶδ δὲν ἀ-

τοὺς οὐρανούς· λέγει δὲ αὐτός· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

35 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

36 Ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.

37 Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;

38 Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

39 Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσηται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

40 Ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει, λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης.

41 Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ,

νέβη εἰς τοὺς οὐρανούς· ἀμὴ αὐτὸς λέγει· Εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

35 Ἕως ὁποῦ νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ἀποκατωπάτημα εἰς τὰ ποδάριά σου.

36 Ἄς γνωρίζῃ λοιπὸν ὅλον τὸ σπῆτι τοῦ Ἰσραὴλ μὲ ἀσφάλειαν, ὅτι ἐτοῦτον τὸν Ἰησοῦν τὸν ὁποῖον ἐσεῖς ἐσταυρώσετε ὁ Θεὸς τὸν ἔκαμεν Αὐθέντην καὶ Χριστόν.

37 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν ἐκατανύχθη ἡ καρδία τους, καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· Τί νὰ κάμωμεν, ὦ ἄνδρες ἀδελφοί;

38 Καὶ ὁ Πέτρος τοὺς εἶπε· Μετανοήσετε, καὶ ἂς βαπτισθῇ κάθ' ἕνας ἀπὸ σᾶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν· καὶ θέλετε πάρει τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

39 Διατὶ εἰς ἐσᾶς εἶναι τὸ τάξιμον καὶ εἰς τὰ παιδιά σας, καὶ εἰς ὅλους τοὺς μακρυνοὺς, ὅσους ἂν προσκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεός μας.

40 Καὶ μὲ ἄλλα λόγια περισσότερα τοὺς ἐμαρτύρα, καὶ τοὺς ἐπαρακίνα, λέγωντας· Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτούτην τὴν διεστραμμένην.

41 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐδέχθηκαν τὸν λόγον του μετὰ χαρᾶς,

ἐβαπτίσθησαν· καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι.

42 Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, καὶ ταῖς προσευχαῖς.

43 Ἐγένετο δὲ πάσῃ ψυχῇ φόβος· πολλά τε τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο.

44 Πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά.

45 Καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον, καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι, καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε.

46 Καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας,

47 Αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ Κύριος προσετίθει τοὺς σωζομένους κάθ' ἡμέραν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ἐβαπτίσθηκαν· καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπροστέθηκαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κοντὰ τρεῖς χιλιάδες ψυχαῖς.

42 Καὶ ἐκαρτεροῦσαν εἰς τὴν διδαχὴν τῶν ἀποστολῶν, εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸ κόψιμον τοῦ ψωμίου, καὶ εἰς ταῖς προσευχαῖς.

43 Καὶ κάθε ψυχὴ ἐφοβᾶτον· καὶ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα ἐγίνουνταν διὰ μέσου τῶν ἀποστόλων.

44 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἐπίστευσαν ἦταν εἰς ἕνα τόπον, καὶ εἶχαν ὅλα κοινά.

45 Καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ ὑπάρχοντά τους τὰ ἐπουλοῦσαν, καὶ τὰ ἐμοίραζαν εἰς ὅλους, ὅ, τι καὶ ἂν ἤθελε χρειασθῇ κάθε ἕνας.

46 Καὶ πᾶσα ἡμέρα ἐστέκουνταν εἰς τό ἱερὸν ὁμοψύχως, καὶ κόπτοντες ψωμὶ ἀπὸ σπῆτι εἰς σπῆτι, ἐμεταλάμβανον τροφὴν μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἁπλὴν καρδίαν.

47 Ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες παῤῥησίαν καὶ χάριν εἰς ὅλον τὸν λαόν. Καὶ ὁ Κύριος ἐπρόστιθεν πᾶσα ἡμέρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνους ὁποῦ ἔμελλαν νὰ σωθοῦσι.

Κεφ. γ'. 3.

ἘΠΙ` τὸ αὐτὸ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐννάτην.

2 Καί τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐβαστάζετο· ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱερȣ̃ τὴν λεγομένην Ὡραίαν, τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν.

3 Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν.

4 Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε· Βλέψον εἰς ἡμᾶς.

5 Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν.

6 Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀργύριον καὶ χρυσίον ȣ̓χ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω, τȣ̃το σοι δίδωμι· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίȣ ἔγειραι καὶ περιπάτει.

7 Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά.

ΚΑΙ` ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβαιναν μαζὺ εἰς τὸ ἱερὸν εἰς τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐννάτην.

2 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος, ὁπȣ̃ ἦτον κȣτζὸς ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας τȣ, τὸν ἐσήκωναν· τὸν ὁποῖον τὸν ἔβαναν κάθε ἡμέραν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἱερȣ̃ τὴν λεγομένην Ὡραίαν, νὰ ζητᾷ ἐλεημοσύνην ἀπ' ἐκείνȣς ὁπȣ̃ ἐμβαίνασιν εἰς τὸ ἱερόν.

3 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ὁπȣ̃ ἐμέλλασι νὰ ἐμβȣ̃σιν εἰς τὸ ἱερὸν, ἐζῆτα ἐλεημοσύνην.

4 Καὶ ὁ Πέτρος ἀτενίζωντας εἰς αὐτον μαζὺ μὲ τὸν Ἰωάννην, εἶπε· Στοχάσου εἰς ἐμᾶς.

5 Καὶ ἐκεῖνος εἶχε τὰ μάτιά τȣ εἰς αὐτȣ̀ς, ἀναμένωντας νὰ πάρῃ τίποτες ἀπ' αὐτȣ̃ς.

6 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Ἀσήμι καὶ χρυσάφι δὲν ἔχω· ἀμὴ ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἔχω, ἐκεῖνο σοῦ δίδω· Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστȣ̃ τοῦ Ναζωραίȣ σήκω ἀπάνω καὶ περιπάτει.

7 Καὶ πιάνωντάς τον ἀπὸ τὸ δεξιὸν χέρι τὸν ἐσήκωσε· καὶ παρευθὺς ἐστερεώθηκαν ἡ πατȣ̃ιαις τȣ, καὶ οἱ ἀστραγάλοι τȣ.

8 Καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη, καὶ περιεπάτει· καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν, περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος, καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

9 Καὶ εἶδεν αὐτὸν πᾶς ὁ λαὸς περιπατοῦντα καὶ αἰνοῦντα τὸν Θεόν·

10 Ἐπεγίνωσκόν τε αὐτὸν ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ Ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐπλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ.

11 Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰαθέντος χωλοῦ τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος ἔκθαμβοι.

12 Ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν;

13 Ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς παρεδώκατε, καὶ ἠρνήσασθε αὐτὸν κατὰ πρόσωπον Πιλάτου,

8 Καὶ πηδῶντας ἐστάθη, καὶ ἐπεριπάτει· καὶ ἐμβῆκε μαζὺ μετ᾽ αὐτοὺς εἰς τὸ ἱερὸν, περιπατῶντας καὶ πηδῶντας καὶ ὑμνῶντας τὸν Θεόν.

9 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς τὸν εἶδεν ὅπου ἐπεριπάτει καὶ ὕμνει τὸν Θεόν·

10 Καὶ τὸν ἐγνώριζαν πῶς ἦτον ἐτοῦτος ὅπου ἐκάθουνταν εἰς τὴν Ὡραίαν πύλην τοῦ ἱεροῦ ζητῶντας ἐλεημοσύνην· καὶ πολλὰ ἐθαύμασαν, καὶ ἔγιναν ἐκστατικοὶ εἰς ἐκεῖνο ὅπου τοῦ ἐσυνέβη.

11 Καὶ ὁ κουτζὸς ὅπου ἰατρεύθη ἔμεινεν ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, καὶ ὁ λαὸς ὅλος ὤντας ἐκπεπληγμένος ἔτρεξεν εἰς αὐτοὺς εἰς τὴν καμάραν ὅπου ἐκράζετον τοῦ Σολομῶντος.

12 Καὶ ὁ Πέτρος ὡσὰν εἶδεν ἐτοῦτο, εἶπεν εἰς τὸν λαόν· Ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε εἰς ἐτοῦτο, ἢ τί ἀτενίζετε εἰς ἐμᾶς, ὡσὰν νὰ τὸ ἐκάμαμε μὲ δύναμιν ἢ εὐσέβειαν ἐδικήν μας νὰ περιπατῇ αὐτός;

13 Ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸ παιδί του τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς τὸν ἐπαραδώκετε, καὶ τὸν ἀρνηθήκετε ὀμπροστὰ εἰς τὸ

κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν.

14 Ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήσασθε, καὶ ᾐτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν.

15 Τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρές ἐσμεν·

16 Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.

17 Καὶ νῦν, ἀδελφοὶ, οἶδα ὅτι κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε ὥσπερ καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν.

18 Ὁ δὲ Θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, παθεῖν τὸν Χριστὸν, ἐπλήρωσεν οὕτω.

19 Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε, εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας· ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ ἀποστείλῃ τὸν προ-

πρόσωπον τοῦ Πιλάτου, ὁποῦ ἔκρινεν ἐκεῖνος νὰ τὸν ἀπολύσῃ.

14 Ἀμὴ ἐσεῖς ἀρνηθήκετε τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον, καὶ ἐζητήσετε νὰ σᾶς χαρίσουν ἕνα ἄνδρα φονέα.

15 Καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς τὸν ἐσκοτώσετε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἀπὸ τοὺς νεκρούς· τοῦ ὁποίου ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες·

16 Καὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὀνόματός του, τὸ ὄνομά του ἐστερέωσεν ἐτοῦτον, τὸν ὁποῖον βλέπετε καὶ ἰξεύρετε· καὶ ἡ πίστις ὁποῦ εἶναι δι' αὐτοῦ τοῦ ἔδωκεν ἐτούτην τὴν ὑγιείαν ὅλου τοῦ σώματος, ὀμπροστὰ εἰς ὅλους σας.

17 Καὶ τώρα, ἀδελφοὶ, ἰξεύρω, ὅτι μὴν ἰξεύροντες τὸ ἐκάμετε, καθὼς καὶ οἱ ἄρχοντές σας.

18 Ἀμὴ ὁ Θεὸς ἐκεῖνα ὁποῦ ἐπροεῖπε διὰ μέσου τοῦ στόματος ὅλων τῶν προφητῶν του, νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς, ἔτζι τὰ ἐτελείωσεν.

19 Μετανοήσετε λοιπὸν καὶ γυρίσετε, διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἡ ἁμαρτίαις σας· διὰ νὰ ἔλθουν καιροὶ παρηγορίας ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ νὰ στείλῃ ἐκεῖνον

κεκηρυγμένον ὑμῖν Ἰησοῦν Χριστὸν,

21 Ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπ' αἰῶνος.

22 Μωσῆς μὲν γὰρ πρὸς τοὺς πατέρας εἶπεν· Ὅτι προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς·

23 Ἔσται δὲ, πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ.

24 Καὶ πάντες δὲ οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν, καὶ προκατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας.

25 Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς Ἀβραάμ· Καὶ τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.

26 Ὑμῖν πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς, ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

ὁποῦ ἦτον προτίτερα κηρυγμένος εἰς ἐσᾶς, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν,

21 Τὸν ὁποῖον εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τὸν ἔχῃ ὁ οὐρανὸς, ἕως τὸν καιρὸν ὁποῦ νὰ ἀποκατασταθοῦν ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος ὅλων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

22 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπεν εἰς τοὺς πατέρας· Ὅτι ὁ Αὐθέντης ὁ Θεός σας θέλει σᾶς ἀναστήσει ἕνα προφήτην ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας, ὡσὰν ἐμένα· αὐτουνοῦ νὰ ἀκούσετε εἰς ὅλα ὅσα λαλήσῃ εἰς ἐσᾶς·

23 Καὶ πᾶσα ψυχὴ ὁποῦ νὰ μὴν ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, θέλει ἐξολοθρευθῇ ἀπὸ τὸν λαόν.

24 Καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ καὶ ἐδῶθεν, ὅσοι ἐλάλησαν, ἐπροεῖπαν καὶ ταῖς ἡμέραις ἐτούταις.

25 Ἐσεῖς εἶσθε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς πατέρας μας, λέγοντας εἰς τὸν Ἀβραάμ· Καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου θέλουν εὐλογηθῇ ὅλαις ἡ γενεαῖς τῆς γῆς.

26 Ὁ Θεὸς πρῶτον ἀνέστησεν εἰς ἐσᾶς τὸ παιδί του τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸν ἔστειλεν νὰ σᾶς εὐλογᾷ, γυρίζοντας καθένας ἀπὸ ταῖς πονηρίαις σας.

Κεφ. δ᾽. 4.

ΛΑλούντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν λαὸν, ἐπέστησαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ σαδδουκαῖοι,

2 Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, καὶ καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν.

3 Καὶ ἐπέβαλον αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς τὴν αὔριον· ἦν γὰρ ἑσπέρα ἤδη.

4 Πολλοὶ δὲ τῶν ἀκουσάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὡσεὶ χιλιάδες πέντε.

5 Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τὴν αὔριον συναχθῆναι αὐτῶν τοὺς ἄρχοντας καὶ πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς εἰς Ἱερουσαλήμ·

6 Καὶ Ἄνναν τὸν ἀρχιερέα καὶ Καϊάφαν καὶ Ἰωάννην καὶ Ἀλέξανδρον, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ.

7 Καὶ στήσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ, ἐπυνθάνοντο· Ἐν ποίᾳ δυνάμει ἢ ἐν ποίῳ ὀνόματι ἐποιήσατε τοῦτο ὑμεῖς;

8 Τότε Πέτρος πλησθεὶς Πνεύματος ἁγίου εἶπε πρὸς

ΚΑΙ᾽ ἐκεῖ ὁποῦ ἐσυντύχαιναν αὐτοὶ ἐτοῦτα τὰ λόγια εἰς τὸν λαὸν, ἔφθασαν εἰς αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ σαδδουκαῖοι,

2 Λυπημένοι πολλὰ διατὶ ἐδίδασκαν αὐτοὶ τὸν λαὸν, καὶ ἐκήρυτταν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν.

3 Καὶ ἔβαλαν τὰ χέριά τους ἀπάνω τους, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσαν ἕως τὴν αὔριον· διατὶ τότε ἦτον βράδυ.

4 Καὶ πολλοὶ ἀπ᾽ ἐκείνους ὁποῦ ἄκουσαν τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ ὁ λογαριασμὸς τῶν ἀνδρῶν ἔγινεν ἕως πέντε χιλιάδες.

5 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμαζώχθηκαν οἱ ἄρχοντές τους καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ·

6 Καὶ Ἄννας ὁ ἀρχιερεὺς καὶ Καϊάφας καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅσοι ἦσαν ἀπὸ γένος ἀρχιερατικόν.

7 Καὶ ἔστησάν τους εἰς τὸ μέσον, καὶ τοὺς ἐρωτοῦσαν· Μὲ ποίαν δύναμιν ἢ εἰς ποῖον ὄνομα ἐκάμετε τοῦτο ἐσεῖς;

8 Τότε ὁ Πέτρος ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου, καὶ τοὺς

αὐτούς· Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραὴλ,

9 Εἰ ἡμεῖς σήμερον ἀνακρινόμεθα ἐπὶ εὐεργεσίᾳ ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, ἐν τίνι οὗτος σέσωσται·

10 Γνωστὸν ἔστω πᾶσιν ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, ἐν τούτῳ οὗτος παρέστηκεν ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής.

11 Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας·

12 Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς.

13 Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παῤῥησίαν καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον, ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν·

14 Τὸν δὲ ἄνθρωπον βλέποντες σὺν αὐτοῖς ἑστῶτα τὸν τεθεραπευμένον, οὐδὲν εἶχον ἀντειπεῖν.

εἶπεν· Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραὴλ,

9 Ἐπειδὴ ἐμεῖς σήμερον ἐξεταζόμεσθε διὰ εὐεργεσίαν ἀνθρώπου ἀσθενημένου, μὲ τί τρόπον ἐτοῦτος ἰατρεύθη·

10 Ἂς εἶναι γνώριμον εἰς ὅλους ἐσᾶς καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὁποῦ ἐσεῖς ἐσταυρώσετε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, εἰς τοῦτο (λέγω) τὸ ὄνομα ἐτοῦτος παραστέκεται γερὸς ὀμπροστά σας.

11 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ λίθος ὁποῦ ἐκαταφρονέθη ἀπὸ σᾶς τοὺς οἰκοδόμους, καὶ ἔγινεν κεφαλὴ τῆς γωνίας.

12 Καὶ δὲν εἶναι σωτηρία εἰς ἄλλον κανένα· διατὶ δὲν εἶναι ἄλλο ὄνομα ἀποκάτω εἰς τὸν οὐρανὸν ὁποῦ νὰ ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὸ ὁποῖον κάμνει χρεία νὰ σωθοῦμεν.

13 Καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι τὴν παῤῥησίαν τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαμβάνοντες ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζαν, καὶ ἐγνώρισάν τους πῶς εἶχαν σταθῆ προτίτερα μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

14 Καὶ βλέποντες τὸν ἄνθρωπον τὸν ἰατρεμένον ὁποῦ ἐστέκουντον μαζὺ μετ' αὐτοὺς, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐναντιωθοῦσι τίποτες.

15 Κελεύσαντες δὲ αὐτὲς ἔξω τοῦ συνεδρίε ἀπελθεῖν, συνέβαλον πρὸς ἀλλήλες,	15 Ἀμὴ ἔςωντας νὰ τὲς προςάξεν νὰ εὔγεν ἔξω ἀπὸ τὴν σύνοδον, ἐσυμβελεύθηκαν ἀνάμεσά τες,
16 Λέγοντες· Τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τέτοις; ὅτι μὲν γὰρ γνωςὸν σημεῖον γέγονε δι᾽ αὐτῶν, πᾶσι τοῖς κατοικεσιν Ἱερεσαλὴμ φανερὸν, καὶ οὐ δυνάμεθα ἀρνήσασθαι.	16 Λέγοντες· Τί να τὲς κάμωμεν τὲς ἀνθρώπες ἐτέτες; διατὶ, ὅτι πῶς να ἔγινε διὰ μέσε αὐτῶν σημάδι γνώριμον, εἰς ὅλες εἶναι φανερὸν ἐτέτες ὁπε κατοικοῦν εἰς τὴν Ἱερεσαλὴμ, καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀρνηθεμεν·
17 Ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαὸν, ἀπειλῇ ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τέτῳ μηδενὶ ἀνθρώπων.	17 Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν διασκορπισθῇ περισσότερον τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν λαὸν, νὰ τὲς φοβερίσωμεν νὰ μὴν λαλεσι πλέον εἰς τὸ ὄνομα ἐτετο εἰς κανένα ἄνθρωπον.
18 Καὶ καλέσαντες αὐτὲς, παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλε μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.	18 Καὶ ἔκραξάν τες, καὶ τὲς ἐπαράγγειλαν καθόλε μηδὲ νὰ λέγεσι, μηδὲ νὰ διδάσκεσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησε.
19 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀποκριθέντες πρὸς αὐτὲς, εἶπον· Εἰ δίκαιόν ἐςιν ἐνώπιον τοῦ Θεε, ὑμῶν ἀκέειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεε, κρίνατε·	19 Καὶ ἀπεκρίθηκαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, καὶ τὲς εἶπαν· Ἂν εἶναι δίκαιον ὀμπροςὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἀκέωμεν ἐσᾶς περισσότερον παρὰ τὸν Θεὸν, κρίνετέ το·
20 Οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς, ἃ εἴδομεν καὶ ἠκέσαμεν, μὴ λαλεῖν.	20 Ἐμεῖς δὲν ἠμπορεμεν, νὰ μὴν λαλεμεν ἐκεῖνα, ὁπε εἴδαμεν καὶ ἀκέσαμεν.
21 Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτὲς, μηδὲν εὑρίσκοντες τὸ πῶς κολάσωνται αὐτὲς, διὰ τὸν λαόν· ὅτι πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ γεγονότι·	21 Καὶ ἐκεῖνοι ἔςωντας νὰ τὲς μεταφοβερίσουν τὲς ἀπόλυσαν, διατὶ δὲν εὑρίσκασιν τίποτες ἀφορμὴν πῶς νὰ τὲς τιμωρήσουν διὰ τὸν λαὸν ὅτι ὅλοι ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν εἰς ἐκεῖνο ὁπε ἔγινε·

22 Ἐτῶν γὰρ ἦν πλειόνων τεσσαράκοντα ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὃν ἐγεγόνει τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἰάσεως.

23 Ἀπολυθέντες δὲ ἦλθον πρὸς τοὺς ἰδίους, καὶ ἀπήγγειλαν ὅσα πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶπον.

24 Οἱ δὲ ἀκούσαντες, ὁμοθυμαδὸν ἦραν φωνὴν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπον· Δέσποτα, σὺ ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

25 Ὁ διὰ στόματος Δαβὶδ τοῦ παιδός σου εἰπών· Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

26 Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

27 Συνήχθησαν γὰρ ἐπ' ἀληθείας ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, ὃν ἔχρισας, Ἡρώδης τε καὶ Πόντιος Πιλάτος, σὺν ἔθνεσι καὶ λαοῖς Ἰσραὴλ,

28 Ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι.

22 Διατὶ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγινε τὸ σημεῖον ἐτοῦτο τῆς ἰατρείας, ἦτον περισσότερον παρὰ σαράντα χρονῶν.

23 Καὶ ὡσὰν ἀπολύθηκαν ἦλθαν εἰς τοὺς ἐδικούς τους, καὶ εἶπαν ὅσα τοὺς εἶπαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

24 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ὅλοι μὲ μίαν ψυχὴν ἐσήκωσαν φωνὴν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπαν· Ὦ Δέσποτα, ἐσὺ ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκαμες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα ὅσα εἶναι μέσα εἰς αὐτά·

25 Ἐσὺ ὁποῦ εἶπες διὰ μέσου τοῦ στόματος τοῦ Δαβὶδ τοῦ παιδός σου· Διατί ἐσυγχύσθηκαν τὰ ἔθνη, καὶ οἱ λαοὶ ἐμελετήσασιν εὔκαιρα;

26 Ἐπαραστάθηκαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες ἐμαζώχθηκαν ἐπιταυτοῦ ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ του.

27 Διατὶ ἐπ' ἀληθείας ἐμαζώχθηκαν εἰς τὴν πόλιν ἐτούτην ἐναντία τοῦ ἁγίου παιδός σου τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχρισες, καὶ ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πόντιος ὁ Πιλάτος, μὲ τὰ ἔθνη καὶ μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ Ἰσραὴλ,

28 Νὰ κάμουσιν ὅσα προώρισε τὸ χέρι σου καὶ ἡ βουλή σου νὰ γένουν.

29 Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, καὶ δὸς τοῖς δȣ́λοις σȣ μετὰ παῤῥησίας πάσης λαλεῖν τὸν λόγον σȣ,

30 Ἐν τῷ τὴν χεῖρά σου ἐκτείνειν σε εἰς ἴασιν, καὶ σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίȣ παιδός σȣ Ἰησȣ̃.

31 Καὶ δεηθέντων αὐτῶν ἐσαλεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃ μετὰ παῤῥησίας.

32 Τȣ̃ δὲ πλήθȣς τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία· καὶ ȣ̉δ' εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά.

33 Καὶ μεγάλῃ δυνάμει ἀπεδίδουν τὸ μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίȣ Ἰησοῦ· χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτȣ́ς.

34 Οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων,

35 Καὶ ἐτίθουν παρὰ τȣ̀ς πόδας τῶν ἀποστόλων· διεδί-

29 Καὶ τώρα, Αὐθέντη, ϛοχάσȣ εἰς τȣ̀ς φοβερισμȣ̀ς τȣς, καὶ δὸς εἰς τȣ̀ς δȣ́λȣς σȣ νὰ λαλȣ̃σι τὸν λόγον σȣ μὲ κάθε λογῆς παῤῥησίαν,

30 Ἁπλώνωντας τὸ χέρι σȣ εἰς ἰατρείαν, καὶ νὰ γίνονται σημεῖα καὶ τέρατα διὰ μέσȣ τȣ̃ ὀνόματος τȣ̃ ἁγίȣ παιδός σȣ τοῦ Ἰησȣ̃.

31 Καὶ ὡσὰν ἐπαρακάλεσαν, ὁ τόπος ὅλος ἐσαλεύθη ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἦταν μαζωμένοι· καὶ ἐγέμισαν ὅλοι ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃ μὲ παῤῥησίαν.

32 Καὶ τὸ πλῆθος ὁποῦ ἐπίστευσεν, ἦταν ἡ καρδία τȣς καὶ ἡ ψυχή τȣς μία· καὶ ȣ̉δὲ κανένας ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά τȣ ἔλεγεν νὰ εἶναι τίποτες ἐδικόν τȣ, ἀλλὰ ὅλα ἦταν εἰς αὐτȣ̀ς κοινά.

33 Καὶ οἱ ἀπόστολοι μὲ μεγάλην δύναμιν ἐπαράδιδαν τὸ μαρτύριον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίȣ Ἰησοῦ καὶ χάρις μεγάλη ἦτον εἰς ὅλȣς αὐτȣ́ς.

34 Διατὶ ȣ̉δὲ κανένας ἦτον ἐνδεὴς εἰς αὐτȣ́ς· καὶ ὅσοι ἦταν κτήτορες τόπων ἢ σπητίων, ἐπȣλȣ̃σαν καὶ ἔφερναν ταῖς τιμαῖς ἐκεινῶν ὁπȣ̃ ἐπȣλοῦνταν·

35 Καὶ τὰ ἔῤῥιχνον εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποστόλων· καὶ

δοτο δὲ ἑκάςῳ καθότι ἄν τις χρείαν εἶχεν.

36 Ἰωσῆς δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν ἀποςόλων, (ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, υἱὸς παρακλήσεως,) Λευΐτης, Κύπριος τῷ γένει,

37 Ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγρȣ͂, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα, καὶ ἔθηκε παρὰ τȣ̀ς πόδας τῶν ἀποςόλων.

ἐδίδȣνταν εἰς καθένα καθὼς τȣ͂ ἔκαμνε χρεία.

36 Καὶ ὁ Ἰωσῆς, ὁπȣ͂ ἐκαλέσθη ἀπὸ τȣ̀ς ἀποςόλȣς Βαρνάβας, (τὸ ὁποῖον μεθερμηνεύεται υἱὸς παρηγορίας,) ὤντας Λευΐτης, τὸ γένος τȣ Κύπριος,

37 Εἶχεν ἕνα χωράφι, καὶ τὸ ἐπȣ́λησε, καὶ ἔφερε τὰ ἄσπρα, καὶ τὰ ἔβαλεν σημὰ εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποςόλων.

Κεφ. ε'. 5.

ΑΝὴρ δέ τις Ἀνανίας ὀνόματι, σὺν Σαπφείρῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆμα·

2 Καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτȣ͂· καὶ ἐνέγκας μέρος τι, παρὰ τȣ̀ς πόδας τῶν ἀποςόλων ἔθηκεν.

3 Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σȣ, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίȣ;

4 Οὐχὶ μένον, σοὶ ἔμενε, καὶ πραθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξȣσίᾳ ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθȣ ἐν τῇ καρδίᾳ σȣ τὸ πρᾶγμα τȣ͂το; οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ.

ΚΑὶ κάποιος ἄνθρωπος τὸ ὄνομά τȣ Ἀνανίας, μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκά τȣ τὴν Σαπφείραν ἐπȣ́λησε χωράφι·

2 Καὶ ἐχώρισε διὰ λόγȣ τȣ μερικὰ ἄσπρα ἀπὸ τὴν τιμήν τȣ, καὶ τὸ ἤξευρεν καὶ ἡ γυναῖκά τȣ· καὶ ἔφερεν ἕνα μέρος, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποςόλων.

3 Καὶ ὁ Πέτρος τȣ͂ εἶπεν· Ἀνανία, διατί ἐγέμισεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σȣ, νὰ εἴπῃς ψέμματα εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νὰ ξεχωρίσῃς διὰ λόγȣ σȣ ἀπὸ τὴν τιμὴν τοῦ χωραφίȣ;

4 Ἂν τὸ ἐκράτῃς, δὲν ἦτον εἰς ἐσένα; καὶ ὡσὰν ἐπȣλήθη, δὲν ἦτον εἰς τὴν ἐξȣσίαν σȣ; διὰ τί ἔβαλλες τοῦτο τὸ πρᾶγμα μέσα εἰς τὴν καρδίαν σȣ; δὲν ἐγέλασες ἀνθρώπȣς, ἀλλὰ τὸν Θεόν.

5 Ἀκέων δὲ Ἀνανίας τὲς λόγες τέτες, πεσὼν ἐξέψυξε· καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τὲς ἀκέοντας ταῦτα.

6 Ἀναςάντες δὲ οἱ νεώτεροι συνέςειλαν αὐτὸν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν.

7 Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάςημα, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῦ μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονὸς εἰσῆλθεν·

8 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῇ ὁ Πέτρος· Εἰπέ μοι, εἰ τοσέτε τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; Ἡ δὲ εἶπε· Ναὶ, τοσέτε.

9 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν· Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίε; ἰδὲ οἱ πόδες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σε, ἐπὶ τῇ θύρᾳ, καὶ ἐξοίσεσί σε.

10 Ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρὰ τὲς πόδας αὐτῦ, καὶ ἐξέψυξεν· εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκρὰν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

11 Καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ' ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπὶ πάντας τὲς ἀκέοντας ταῦτα.

12 Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποςόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά·

5 Καὶ ὁ Ἀνανίας ὡσὰν ἄκεσεν ἐτῦτα τὰ λόγια, ἔπεσε καὶ ἐξεψύχησε· καὶ ἔγινε μεγάλος φόβος εἰς ὅλες ἐκείνες ὅπε τὰ ἄκεσαν,

6 Καὶ ἐσηκώθηκαν οἱ νέοι, καὶ τὸν ἐσυμάζωξαν, καὶ εὔγαλαν καὶ ἐπῆγαν καὶ ἔθαψάν τον.

7 Καὶ ἐπέρασαν ἕως τρεῖς ὥραις, καὶ ἡ γυναῖκά τε μὴ ἰξεύρωντας ἐκεῖνο ὅπε ἔγινεν ἐμβῆκε μέσα.

8 Καὶ ὁ Πέτρος τῆς εἶπεν· Εἰπέ με, ἂν ἐπελήσετε τὸ χωράφι τόσα ἄσπρα; Καὶ ἐκείνη εἶπε· Ναὶ, τόσα.

9 Καὶ ὁ Πέτρος τῆς εἶπε· Διατί ἐσυμφωνήσετε ἐσεῖς νὰ πειράξετε τὸ πνεῦμα τῦ Κυρίε; νὰ, τὰ ποδάρια ἐκεινῶν ὅπε ἔθαψαν τὸν ἄνδρα σε, εἰς τὴν θύραν, καὶ θέλεσιν εὐγάλει καὶ ἐσένα.

10 Καὶ παρευθὺς ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά τε, καὶ ἐξεψύχησε· καὶ ὡσὰν ἐμβῆκαν μέσα οἱ νέοι, τὴν εὐρῆκαν ἀπεθαμένην, καὶ εὔγαλαν καὶ ἐκείνην καὶ τὴν ἔθαψαν κοντὰ εἰς τὸν ἄνδρα της.

11 Καὶ ἔγινε φόβος μεγάλος εἰς ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἄκεαν ἐτῦτα.

12 Καὶ πολλὰ σημεῖα καὶ τέρατα ἐγίνεντον εἰς τὸν λαὸν διαμέσε τῶν χειρῶν τῶν

(καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες
ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος.

ἀποστόλων· (καὶ μὲ μίαν ψυ-
χὴν ὅλοι εὑρίσκουνται εἰς τὴν
καμάραν τοῦ Σολομῶντος.

13 Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς
ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς·
ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ
λαός.

13 Καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπίλοιπους
κανένας δὲν ἀποκόταν νὰ πάγῃ
νὰ σταθῇ κοντὰ τους· ἀλλὰ ὁ
λαὸς τοὺς ἐτίμα μεγάλως.

14 Μᾶλλον δὲ προσετί-
θεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ,
πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυ-
ναικῶν.)

14 Καὶ περισσότερον αὐ-
ξάνασιν τὸ πλῆθος τῶν ἀν-
δρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ὁποῦ
ἐπίστευαν εἰς τὸν Κύριον.)

15 Ὥστε κατὰ τὰς πλα-
τείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς,
καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ
κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου
Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ
τινὶ αὐτῶν.

15 Εἰς τόσον ὁποῦ εὐγάνα-
σιν ἔξω τοὺς ἀσθενεῖς εἰς ταῖς
πλατείαις στράταις, καὶ τοὺς
ἔβαναν εἰς μικραῖς κλίναις καὶ
κρεββάτια, διὰ νὰ ἐπισκιάσῃ
κἂν εἰς κανένα ἀπ' αὐτοὺς ὁ
ἴσκιος τοῦ Πέτρου ὅταν περνᾷ.

16 Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ
πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς
Ἱερουσαλὴμ, φέροντες ἀσθενεῖς
καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμά-
των ἀκαθάρτων· οἵτινες ἐθε-
ραπεύοντο ἅπαντες.

16 Καὶ τὸ πλῆθος τῶν πό-
λεων ὁποῦ ἦταν τριγύρω ἐμα-
ζώνουνταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ,
καὶ ἐφέρνασι τοὺς ἀσθενεῖς,
καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐπειράζουνταν
ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα· οἱ
ὁποῖοι ὅλοι ἰατρεύουνταν.

17 Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς
καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, (ἡ
οὖσα αἵρεσις τῶν σαδδουκαίων,)
ἐπλήσθησαν ζήλου·

17 Καὶ ἐσηκώθη ὁ ἀρχιε-
ρεὺς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν
μαζύ του, (ὁποῦ ἦτον ἡ αἵρεσις
τῶν σαδδουκαίων,) καὶ ἐγί-
μισαν φθόνον·

18 Καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖ-
ρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους,
καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει
δημοσίᾳ.

18 Καὶ ἅπλωσαν τὰ χέ-
ρια τους εἰς τοὺς ἀποστόλους,
καὶ ἔβαλάν τους εἰς φύλαξιν
κοινήν.

19 Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ
τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας
τῆς φυλακῆς· ἐξαγαγών τε
αὐτοὺς, εἶπε·

19 Ἀμὴ ἄγγελος Κυρίου
τὴν νύκτα ἄνοιξε ταῖς θύραις
τῆς φυλακῆς· καὶ εὔγαλέν τους
ἔξω, καὶ εἶπε·

20 Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

21 Ἀκούσαντες δὲ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκον. Παραγενόμενος δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, συνεκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ πᾶσαν τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἀχθῆναι αὐτούς.

22 Οἱ δὲ ὑπηρέται παραγενόμενοι οὐχ εὗρον αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ· ἀναστρέψαντες δὲ ἀπήγγειλαν,

23 Λέγοντες· Ὅτι τὸ μὲν δεσμωτήριον εὕρομεν κεκλεισμένον ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, καὶ τοὺς φύλακας ἔξω ἑστῶτας πρὸ τῶν θυρῶν· ἀνοίξαντες δὲ, ἔσω οὐδένα εὕρομεν.

24 Ὡς δὲ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους ὅ, τε ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, διηπόρουν περὶ αὐτῶν, τί ἂν γένοιτο τοῦτο.

25 Παραγενόμενος δέ τις ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, λέγων· Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οὓς ἔθεσθε ἐν τῇ φυλακῇ, εἰσὶν ἐν τῷ ἱερῷ ἑστῶτες, καὶ διδάσκοντες τὸν λαόν.

26 Τότε ἀπελθὼν ὁ στρατη-

20 Παγένετε, καὶ σταθέντες λαλήσετε εἰς τὸ ἱερὸν εἰς τὸν λαὸν ὅλα τὰ λόγια ἐτούτης τῆς ζωῆς.

21 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκαν. Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζὺ μετ' αὐτὸν, ἐκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ ὅλην τὴν σύναξιν τῶν γερόντων τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ ἔστειλαν ἀνθρώπους εἰς τὴν φυλακὴν, νὰ τοὺς φέρουν.

22 Καὶ οἱ ὑπηρέται ὡσὰν ἐπῆγαν, δὲν τοὺς εὑρῆκαν εἰς τὴν φυλακήν· ἀμὴ γυρίζοντες ἀνέφεραν,

23 Λέγοντες· Ὅτι τὴν φυλακὴν τὴν εὑρήκαμεν σφαλισμένην πολλὰ φυλαγμένα, καὶ τοὺς φύλακας ἔξω ὁποῦ ἐστέκουνταν ὀμπροστὰ εἰς ταῖς θύραις· ἀμὴ ὡσὰν ἀνοίξαμεν, δὲν ηὕραμεν μέσα κανένα.

24 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν τὰ λόγια ἐτοῦτα ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀποροῦσαν δι' αὐτοὺς πῶς θέλει καταντήσει ἐτοῦτο (τὸ πρᾶγμα).

25 Καὶ κάποιος ἐπῆγε καὶ τοὺς εἶπε· Ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἐβάλλετε εἰς τὴν φυλακὴν, νά τους ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ ἱερὸν καὶ στέκουνται καὶ διδάσκουν τὸν λαόν.

26 Τότε ἐπῆγεν ὁ στρατηγὸς

γὸς σὺν τοῖς ὑπηρέταις, ἤγαγεν αὐτοὺς, οὐ μετὰ βίας· (ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαὸν ἵνα μὴ λιθασθῶσιν.)

27 Ἀγαγόντες δὲ αὐτοὺς ἔστησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ ἀρχιερεὺς,

28 Λέγων· Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; καὶ ἰδοὺ, πεπληρώκατε τὴν Ἱερουσαλὴμ τῆς διδαχῆς ὑμῶν, καὶ βούλεσθε ἐπαγαγεῖν ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.

30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

31 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

32 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν αὐτοῦ μάρτυρες τῶν ῥημάτων τούτων, καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς πειθαρχοῦσιν αὐτῷ.

33 Οἱ δὲ, ἀκούσαντες διεπρίοντο, καὶ ἐβουλεύοντο ἀνελεῖν αὐτούς·

μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ τοὺς ἔφερε, ὄχι στανικῶς· (διατὶ ἐφοβοῦνταν τὸν λαὸν, νὰ μὴν τοὺς λιθάσουν.)

27 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἔφεραν, τοὺς ἔστησαν εἰς τὸ συνέδριον· καὶ τοὺς ἐρώτησεν ὁ ἀρχιερεὺς,

28 Καὶ εἶπε· Δὲν σᾶς ἐπαραγγείλαμεν ἐμεῖς παντελῶς νὰ μὴν διδάσκετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο; καὶ νὰ, ἐσεῖς ὡραμάν ἐγεμίσετε τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὴν διδαχήν σας, καὶ βούλεσθε νὰ ῥίξετε ἀπάνω μας τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἐτούτου.

29 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ εἶπαν· Κάμνει χρεία περισσότερον νὰ ὑπακούῃ τινὰς τοῦ Θεοῦ παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας ἀνάστησε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς τὸν ἐσκοτώσετε, μὲ τὸ νὰ τὸν κρεμάσετε εἰς τὸ ξύλον.

31 Ὁ Θεὸς ἐτοῦτον τὸν ὕψωσε μὲ τὴν δεξιάν του (καὶ τὸν ἔκαμεν) ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα, νὰ δώσῃ μετάνοιαν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

32 Καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν μάρτυρες αὐτουνοῦ ἐτούτων τῶν λόγων, καὶ ἀκόμι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁποῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ἐκείνους ὁποῦ τοῦ ὑπακούουσιν.

33 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὰ ἄκουσαν, ἔτριζαν τὰ δόντιά τους, καὶ ἐσυμβουλεύονταν νὰ τοὺς φονεύσουν.

34 Ἀναστὰς δέ τις ἐν τῷ συνεδρίῳ Φαρισαῖος, ὀνόματι Γαμαλιὴλ, νομοδιδάσκαλος, τίμιος παντὶ τῷ λαῷ, ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι·

35 Εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε ἑαυτοῖς ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, τί μέλλετε πράσσειν.

36 Πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέστη Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν, ᾧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων· ὃς ἀνῃρέθη, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ, διελύθησαν, καὶ ἐγένοντο εἰς οὐδέν.

37 Μετὰ τοῦτον ἀνέστη Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἀπέστησε λαὸν ἱκανὸν ὀπίσω αὐτοῦ· κἀκεῖνος ἀπώλετο, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ, διεσκορπίσθησαν.

38 Καὶ τὰ νῦν λέγω ὑμῖν, ἀπόστητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων, καὶ ἐάσατε αὐτούς· ὅτι ἐὰν ᾖ ἐξ ἀνθρώπων ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται·

39 Εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστιν, οὐ δύνασθε καταλῦσαι αὐτὸ, μήποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε.

34 Ἀλλὰ ἐσηκώθη μέσα εἰς τὴν σύναξιν ἕνας Φαρισαῖος, τὸ ὄνομά του Γαμαλιὴλ, νομοδιδάσκαλος, τιμημένος εἰς ὅλον τὸν λαὸν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ εὐγάλουν ἔξω καμπόσον τοὺς ἀποστόλους·

35 Καὶ εἶπέν τους· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, στοχασθῆτε, τί μέλλετε νὰ κάμετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐτούτους.

36 Διατὶ προτίτερα ἀπὸ τούταις ταῖς ἡμέραις ἐσηκώθη ὁ Θευδᾶς, λέγωντας τοῦ λόγου του, πῶς νὰ εἶναι κάποιος μέγας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκολλήθηκαν ἄνδρες ἕως τετρακόσιοι τὸν ἀριθμόν· ὁ ὁποῖος ἐσκοτώθη, καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἐπίστευαν, ἐσκορπίσθηκαν, καὶ ἐγίνηκαν ἀδελίπολες

37 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτον ἐσηκώθη ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἔσυρε λαὸν ἀρκετὸν ὀπίσω του· καὶ ἐχαλάσθη καὶ ἐκεῖνος, καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἐπίστευαν, ἐσκορπίσθηκαν.

38 Καὶ τώρα σᾶς λέγω, λείπετε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τούτους, καὶ ἀφῆτε τους· καὶ ἂν εἶναι ἡ βουλὴ ἐτούτη ἢ τὸ ἔργον ἐτοῦτο ἀπὸ ἀνθρώπους, θέλει χαλασθῆ·

39 Ἀμὴ ἂν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ χαλάσετε, μήπως καὶ εὑρεθῆτε καὶ θεομάχοι.

40 Ἐπείσθησαν δὲ αὐτῷ· καὶ προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀποστόλους, δείραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν αὐτούς.

41 Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι·

42 Πᾶσάν τε ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ᾽ οἶκον οὐκ ἐπαύοντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν.

40 Καὶ ἐκαταπείσθηκαν εἰς αὐτόν· καὶ ἐκάλεσαν τοὺς ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἔδειραν, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλαν νὰ μὴν λαλοῦν πλέον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τοὺς ἀπόλυσαν.

41 Καὶ οἱ ἀπόστολοι λοιπὸν ἐπάγεναν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς συνόδου μὲ χαράν, ὅτι ἐκαταξιώθηκαν νὰ ἀτιμασθοῦν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

42 Καὶ ὅλαις ταῖς ἡμέραις δὲν ἔπαυαν νὰ διδάσκουν, καὶ νὰ εὐαγγελίζουν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν καὶ εἰς τὰ σπήτια.

Κεφ. ς'. 6.

ἘΝ δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν.

2 Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν, εἶπον· Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν τραπέζαις.

3 Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσωμεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης.

4 Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ

ΚΑῚ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὡσὰν ἐπλήθυναν οἱ μαθητάδες, ἐγόγγυζαν οἱ Ἑλληνισταὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι αἱ χῆραίς τους ἐπαραβλέπουνταν εἰς τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν.

2 Καὶ οἱ δώδεκα ἐπροσκάλεσαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν, καὶ εἶπαν· Δὲν μᾶς πρέπει νὰ ἀφίνωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑπηρετοῦμεν τράπεζαις.

3 Προμηθεύσετε λοιπὸν ἀπὸ λόγου σας ἑπτὰ ἄνδρας, ἀδελφοί, ὁποῦ νὰ εἶναι μαρτυρημένοι, γεμάτοι ἀπὸ πνεῦμα ἅγιον καὶ σοφίαν, τοὺς ὁποίους θέλομεν καταστήσει εἰς τὴν χρείαν ἐτούτην.

4 Καὶ ἐμεῖς θέλομεν εὑρί-

καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν.

5 Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα.

6 Οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων· καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας.

7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα· πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

8 Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ.

9 Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων, καὶ Κυρηναίων, καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας, συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ.

10 Καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει.

11 Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας

σκεσθαι εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου.

5 Καὶ ἄρεσεν ὁ λόγος ὀμπροστὰ εἰς ὅλον τὸ πλῆθος· καὶ ἐδιάλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνθρωπον γεμάτον ἀπὸ πίστιν καὶ πνεῦμα ἅγιον, καὶ τὸν Φίλιππον, καὶ τὸν Πρόχορον, καὶ τὸν Νικάνορα, καὶ τὸν Τίμωνα, καὶ τὸν Παρμενᾶν, καὶ τὸν Νικόλαον τὸν Ἀντιοχέα τὸν προσήλυτον.

6 Τοὺς ὁποίους ἔστησαν ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀποστόλους· καὶ ὡσὰν ἐπροσευχήθηκαν, ἔβαλλαν ἀπάνω τους τὰ χέριά τους.

7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὐξάνετον, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐπλήθυνεν κατὰ πολλὰ μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὑπακούασιν εἰς τὴν πίστιν.

8 Καὶ ὁ Στέφανος μὲ τὸ νὰ εἶναι γεμάτος πίστιν καὶ δύναμιν ἔκαμνε μεγάλα σημεῖα καὶ τέρατα εἰς τὸν λαόν.

9 Καὶ ἐσηκώθηκαν κάποιοι ἀπὸ τὴν συναγωγὴν ὁποῦ ἐλέγειον τῶν Λιβερτίνων, καὶ ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Κυρηναίων, καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν Κιλικίαν καὶ Ἀσίαν, καὶ ἐφιλονεικοῦσαν μὲ τὸν Στέφανον.

10 Καὶ δὲν ἐδύνουνταν νὰ ἀντισταθοῦσι τὴν σοφίαν καὶ τὸ πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐλάλει.

11 Τότε ἔβαλλαν κρυφὰ ἄν-

λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτȣ̃ λαλȣ̃ντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωσῆν καὶ τὸν Θεόν.

12 Συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τȣ̀ς πρεσβυτέρȣς καὶ τȣ̀ς γραμματεῖς· καὶ ἐπιςάντες συνήρπασαν αὐτὸν, καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον.

13 Ἔςησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς, λέγοντας· Ὁ ἄνθρωπος ȣ̃τος ȣ̓ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπȣ τοῦ ἁγίȣ τȣ́τȣ καὶ τοῦ νόμȣ.

14 Ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτȣ̃ λέγοντος ὅτι Ἰησȣ̃ς ὁ Ναζωραῖος ȣ̃τος καταλύσει τὸν τόπον, τȣ̃τον, καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθη ἃ παρέδωκεν ὑμῖν Μωϋσῆς.

15 Καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ, εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτȣ̃ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλȣ.

δρας ὁπȣ̃ ἔλεγαν, ὅτι ἀκȣ́σαμεν ἀπ' αὐτὸν ὁπȣ̃ ἐλάλει λόγια βλάσφημα εἰς τὸν Μωϋσῆν καὶ εἰς τὸν Θεόν.

12 Καὶ ἐπαρακίνησαν τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρȣς καὶ τȣ̀ς γραμματεῖς· καὶ ἦλθαν καὶ τὸν ἅρπαξαν, καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν σύναξιν.

13 Καὶ ἔβαλλαν μάρτυρες ψεύςαις, ὁπȣ̃ ἔλεγαν· Ἐτȣ̃τος ὁ ἄνθρωπος δὲν παύει νὰ λαλῇ λόγια βλάσφημα ἐναντία τȣ̃ ἁγίȣ τόπȣ ἐτȣ́τȣ, καὶ τȣ̃ νόμȣ.

14 Διατὶ ἀκȣ́σαμεν αὐτὸν ὁπȣ̃ ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ἰησȣ̃ς ἐτȣ̃τος ὁ Ναζωραῖος θέλει χαλάσει ἐτȣ̃τον τὸν τόπον, καὶ θέλει ἀλλάξει ταῖς τάξαις ὁπȣ̃ μᾶς ἐπαράδωκεν ὁ Μωϋσῆς.

15 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἐκάθȣνταν εἰς τὴν σύναξιν, ἀναντράνισαν εἰς αὐτὸν, καὶ εἶδαν τὸ πρόσωπόν τȣ ὡσὰν πρόσωπον ἀγγέλȣ.

Κεφ. ζ'. 7.

ΕἾΠΕ δὲ ὁ ἀρχιερεύς· Εἰ ἄρα ταῦτα ȣ̔́τως ἔχει;

2 Ὁ δὲ ἔφη· Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκȣ́σατε· Ὁ Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραὰμ ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαῤῥάν·

ΚΑῚ ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν εἰς τὸν Στέφανον· Ἀνίσως καὶ τάχα εἶναι τέτοιαις λογῆς ἐτȣ̃τα;

2 Καὶ ὁ Στέφανος εἶπεν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκȣ́σατε· Ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐφάνη εἰς τὸν πατέρα μας τὸν Ἀβραὰμ (ἀκόμι) ὅταν ἦτον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, πρὶν παρὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Χαῤῥάν·

3 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σȣ καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σȣ, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω.

4 Τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων, κατῴκησεν ἐν Χαῤῥάν. Κἀκεῖθεν, μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ, μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε.

5 Καὶ ȣ̓κ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ, ȣ̓δὲ βῆμα ποδός· καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δȣ̃ναι εἰς κατάσχεσιν αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτȣ̃ μετ᾽ αὐτόν, οὐκ ὄντος αὐτῷ τέκνȣ.

6 Ἐλάλησε δὲ ȣ̔́τως ὁ Θεός· Ὅτι ἔςαι τὸ σπέρμα αὐτȣ̃ πάροικον ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτὸ καὶ κακώσȣσιν ἔτη τετρακόσια.

7 Καὶ τὸ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δȣλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Θεός· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξελεύσονται, καὶ λατρεύσȣσί μοι ἐν τῷ τόπῳ τȣ́τῳ.

8 Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην περιτομῆς· καὶ ȣ̔́τως ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακὼβ τȣ̀ς δώδεκα πατριάρχας.

9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες, τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο

3 Καὶ εἶπέν τȣ· Εὔγα ἀπὸ τὴν γὴν σȣ καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν σȣ, καὶ ἔλα εἰς τὴν γὴν ὁπȣ̃ θέλω σȣ̃ δείξει.

4 Τότε εὐγένωντας ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Χαλδαίων, ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Χαῤῥάν. Καὶ ἀπεκεῖ, ὕςερα ἀφόντις ἀπέθανεν ὁ πατέρας τȣ, τὸν ἐμετακατοίκισεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν ἐτȣ́την, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσεῖς κατοικᾶτε τῶρα.

5 Καὶ δὲν τοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν κληρονομίαν, ȣ̓δὲ ἕνα πάτημα ποδαρίȣ· καὶ τοῦ ἔταξε νὰ τοῦ τὴν δώσῃ διὰ κληρονομίαν, καὶ εἰς τὸ σπέρμα τȣ ὕςερα ἀπ᾽ αὐτόν, μὴ ἔχωντας αὐτὸς παιδί.

6 Καὶ ὁ Θεὸς τȣ̃ εἶπεν ἔτζι· Ὅτι τὸ σπέρμα σȣ θέλει εἶσθαι πάροικον εἰς ξένην γῆν, καὶ θέλȣν τὸ σκλαβώσει, καὶ νὰ τὸ ταλαιπωρήσȣν τετρακόσιȣς χρόνȣς.

7 Καὶ τὸ ἔθνος, ὁπȣ̃ θέλȣν δȣλεύσει, ἐγὼ θέλω τὸ κρίνει, εἶπεν ὁ Θεός· καὶ ὕςερα θέλȣσιν εὔγει, καὶ θέλȣν μὲ λατρεύσει εἰς τὸν τόπον ἐτȣ̃τον.

8 Καὶ ὁ Θεὸς τȣ̃ ἔδωκεν διαθήκην περιτομῆς· καὶ ἔτζι ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ εἰς ταῖς ὀκτὼ τὸν περιέτεμε· καὶ ὁ Ἰσαὰκ (ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακὼβ τȣ̀ς δώδεκα πατριάρχας.

9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ἐζήλευσαν τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸν ἐπȣ́λη-

εἰς Αἴγυπτον· καὶ ἦν ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ·

10 Καὶ ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ χάριν καὶ σοφίαν ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπ' Αἴγυπτον καὶ ὅλον τὸν οἶκον αὐτοῦ.

11 Ἦλθε δὲ λιμὸς ἐφ' ὅλην τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Χαναὰν, καὶ θλίψις μεγάλη· καὶ οὐχ εὕρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν.

12 Ακούσας δὲ Ἰακὼβ ὄντα σῖτα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξαπέστειλε τοὺς πατέρας ἡμῶν πρῶτον.

13 Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀνεγνωρίσθη Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ φανερὸν ἐγένετο τῷ Φαραὼ τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ.

14 Ἀποστείλας δὲ Ἰωσὴφ μετεκαλέσατο τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰακὼβ, καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, ἐν ψυχαῖς ἑβδομήκοντα πέντε.

15 Κατέβη δὲ Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐτελεύτησεν αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν.

16 Καὶ μετετέθησαν εἰς Συχὲμ, καὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ μνήματι ὃ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς ἀργυρίου παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὸρ τοῦ Συχέμ.

σαν (νὰ φερθῇ) εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἀμὴ ὁ Θεὸς ἦτον μετ' αὐτόν·

10 Καὶ ἐλευθέρωσέν τον ἀπὸ ὅλαις ταῖς πίκραις του, καὶ ἔδωκέν του χάριν καὶ σοφίαν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Φαραὼ τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸν ἐκατάστησεν ἡγούμενον εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς ὅλην του τὸ σπῆτι.

11 Καὶ ἦλθε πεῖνα εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου καὶ Χαναὰν, καὶ μεγάλη στενοχωρία· καὶ οἱ πατέρες μας δὲν εὕρισκαν φαγητά.

12 Καὶ ὁ Ἰακὼβ ὡσὰν τὸ ἄκουσε πῶς εἶναι σιτάρι εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔστειλε τοὺς πατέρας μας πρῶτα.

13 Καὶ τὴν δεύτερην φορὰν ἐγνωρίσθη ὁ Ἰωσὴφ εἰς τοὺς ἀδελφούς του, καὶ ἐφανερώθη τὸ γένος τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸν Φαραώ.

14 Καὶ ἔστειλεν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν πατέρα του τὸν Ἰακὼβ, καὶ ὅλην του τὴν γενεὰν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἕως ἑβδομηνταπέντε ψυχαῖς.

15 Καὶ ὁ Ἰακὼβ ἐκατέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀπέθανεν αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες μας.

16 Καὶ τοὺς ἐμελατόπισαν εἰς τὴν Συχὲμ, καὶ τοὺς ἔβαλλαν εἰς τὸ μνῆμα ὅπου ἀγόρασεν ὁ Ἀβραὰμ μὲ ἄσημι ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐμμὸρ τοῦ Συχέμ.

17 Καθὼς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας ἧς ὤμοσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραὰμ, ηὔξησεν ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ,

18 Ἄχρις οὗ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ·

19 Οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν, ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοῦ ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη αὐτῶν, εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι.

20 Ἐν ᾧ καιρῷ ἐγεννήθη Μωσῆς, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, ὃς ἀνετράφη μῆνας τρεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

21 Ἐκτεθέντα δὲ αὐτὸν, ἀνείλετο αὐτὸν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καὶ ἀνεθρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς υἱόν.

22 Καὶ ἐπαιδεύθη Μωσῆς πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων· ἦν δὲ δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.

23 Ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐτῷ τεσσαρακονταετὴς χρόνος, ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.

24 Καὶ ἰδών τινα ἀδικούμενον, ἠμύνατο, καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ, πατάξας τὸν Αἰγύπτιον.

17 Καὶ καθὼς ἐσήμωνεν ὁ χρόνος τοῦ ταξίματος τοῦ ὁποίου ὤμοσεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀβραὰμ, αὔξησεν ὁ λαὸς, καὶ ἐπληθύνθη εἰς τὴν Αἴγυπτον,

18 Ἕως ὅπου ἐσηκώθη ἄλλος βασιλεὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἰωσήφ.

19 Ἐτοῦτος ἐκατατέχνευσε τὸ γένος μας, καὶ ἐκακοποίησε τοὺς πατέρας μας, μὲ τὸ νὰ κάμῃ νὰ ῥίχνουσι τὰ βρέφη τους, νὰ μὴν ζωογονοῦνται.

20 Εἰς τὸν ὁποῖον καιρὸν ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, καὶ εἶχε θείαν εὐμορφίαν, ὁ ὁποῖος ἀνεθράφη τρεῖς μῆνες εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός του.

21 Καὶ ὡσὰν τὸν ἔῤῥιξαν, τὸν ἐπῆρεν ἡ θυγατέρα τοῦ Φαραὼ, καὶ τὸν ἀνέθρεψε διὰ υἱόν της.

22 Καὶ ἐπαιδεύθη ὁ Μωϋσῆς εἰς κάθε λογῆς σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων· καὶ ἦτον δυνατὸς εἰς λόγια καὶ ἔργα.

23 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσε τὸν τεσσαρακοστὸν χρόνον, ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν του, νὰ πάγῃ νὰ εἰδῇ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

24 Καὶ ἔστωντας νὰ εἰδῇ κάποιον ἀπὸ τὸ γένος του ὅπου ἀδικεῖτον, τοῦ ἐβοήθησε, καὶ ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν εἰς τὸν καταπονούμενον, φονεύωντας τὸν Αἰγύπτιον.

25 Ἐνόμιζε δὲ συνιέναι
τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς
διὰ χειρὸς αὐτοῦ δίδωσιν αὐ-
τοῖς σωτηρίαν· οἱ δὲ οὐ συνῆ-
καν.

26 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ
ὤφθη αὐτοῖς μαχομένοις, καὶ
συνήλασεν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην,
εἰπών· Ἄνδρες, ἀδελφοί ἐστε
ὑμεῖς, ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλή-
λους;
27 Ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν
πλησίον, ἀπώσατο αὐτὸν,
εἰπών· Τίς σε κατέστησεν
ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ'
ἡμᾶς;
28 Μὴ ἀνελεῖν με σὺ
θέλεις, ὃν τρόπον ἀνεῖλες χθὲς
τὸν Αἰγύπτιον;
29 Ἔφυγε δὲ Μωσῆς ἐν
τῷ λόγῳ τούτῳ, καὶ ἐγένετο
πάροικος ἐν γῇ Μαδιὰμ, οὗ
ἐγέννησεν υἱοὺς δύο.

30 Καὶ πληρωθέντων ἐτῶν
τεσσαράκοντα, ὤφθη αὐτῷ ἐν
τῇ ἐρήμῳ τοῦ ὄρους Σινᾶ
ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ
πυρὸς βάτου.

31 Ὁ δὲ Μωσῆς ἰδὼν,
ἐθαύμασε τὸ ὅραμα· προ-
σερχομένου δὲ αὐτοῦ κατανοῆ-
σαι, ἐγένετο φωνὴ Κυρίου πρὸς
αὐτόν·
32 Ἐγὼ ὁ Θεὸς τῶν πατέ-
ρων σου, ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ

25 Καὶ ἐλογίαζε πῶς νὰ
γροικοῦν οἱ ἀδελφοί του, ὅτι ὁ
Θεὸς διὰ μέσου τῆς χειρὸς
αὐτουνοῦ θέλει νὰ τοὺς δώσῃ
σωτηρίαν· ἀμὴ ἐκεῖνοι δὲν τὸ
ἐγροίκησαν.
26 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν
ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁποῦ ἐμάχουν-
ταν, καὶ τοὺς ἀνάγκασε διὰ νὰ
κάμουν εἰρήνην, λέγωντάς τους·
Ὦ ἄνδρες, ἐσεῖς εἶσθε ἀδελφοί,
διατί ἀδικᾶ ἕνας τὸν ἄλλον;
27 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀδι-
κοῦσε τὸν γείτονά του, τὸν
ἄμπωσε, καὶ εἶπε· Ποῖος σὲ
κατέστησεν ἄρχοντα καὶ κριτὴν
ἀπάνω εἰς ἐμᾶς;
28 Μήνα θέλεις νὰ μὲ σκο-
τώσῃς καὶ ἐμένα, καθὼς ἐσκό-
τωσες ἐχθὲς τὸν Αἰγύπτιον;
29 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν
ἄκουσε τὸν λόγον ἐτοῦτον ἔφυγε,
καὶ ἔγινε πάροικος εἰς τὴν
γῆν Μαδιὰμ, ἐκεῖ ὁποῦ ἐγέν-
νησε δύο υἱούς.
30 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν
οἱ σαράντα χρόνοι, ἄγγελος
Κυρίου ἐφάνη εἰς αὐτὸν μέσα
εἰς τὴν ἔρημον τοῦ ὄρους τοῦ
Σινᾶ, εἰς τὴν φλόγα τῆς
φωτιᾶς τῆς βάτου.
31 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν
εἶδεν, τὸ ὅραμα ἐθαύμαζε·
καὶ πηγένωντας κοντὰ νὰ κα-
ταλάβῃ ἐτοῦτο, τοῦ ἦλθε φωνὴ
Κυρίου ὁποῦ τοῦ ἔλεγεν·
32 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν
πατέρων σου, ὁ Θεὸς τοῦ

Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Ἔντρομος δὲ γενόμενος Μωσῆς οὐκ ἐτόλμα κατανοῆσαι.

33 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος· Λῦσον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστίν.

34 Ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν ἤκουσα, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς· καὶ νῦν δεῦρο, ἀποστελῶ σε εἰς Αἴγυπτον.

35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἠρνήσαντο, εἰπόντες· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν τῇ βάτῳ.

36 Οὗτος ἐξήγαγεν αὐτοὺς, ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔτη τεσσαράκοντα.

37 Οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε.

38 Οὗτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ, μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ, καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐδέ-

Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐτρόμαξε, καὶ δὲν ἀποκότησε νὰ ἀτενίσῃ νὰ εἰδῇ.

33 Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· Λῦσε τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὰ ποδάριά σου· διατὶ ὁ τόπος ὁποῦ στέκεσαι, εἶναι γῆ ἁγία.

34 Εἶδα εἶδα τὴν κακοπάθειαν τοῦ λαοῦ μου ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἄκουσα τοὺς στεναγμούς των, καὶ ἐκατέβηκα νὰ τοὺς ἐλευθερώσω· καὶ τῶρα ἔλα, νὰ σὲ στείλω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

35 Ἐτοῦτον τὸν Μωϋσῆν τὸν ὁποῖον ἀρνήθηκαν, λέγοντες· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; ἐτοῦτον ὁ Θεὸς ἀπέστειλεν ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν μὲ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου ὁποῦ τοῦ ἐφάνη εἰς τὴν βάτον.

36 Ἐτοῦτος τοὺς εὔγαλεν, μὲ τὸ νὰ κάμῃ τέρατα καὶ σημεῖα εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ εἰς τὴν ἔρημον, σαράντα χρόνους.

37 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ Μωϋσῆς ὁποῦ εἶπεν εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ· Ὅτι Αὐθέντης ὁ Θεός σας θέλει σᾶς ἀναστήσει προφήτην ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ὡσὰν ἐμένα· αὐτουνοῦ νὰ ἀκούσετε.

38 Ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἔρημον, μαζὺ μὲ τὸν ἄγγελον ὁποῦ τοῦ ἐσυντύχαινεν εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ μαζὺ μὲ τοὺς πατέ-

ξατο λόγια ζῶντα, δοῦναι ἡμῖν.

39 Ὧι οὐκ ἠθέλησαν ὑπήκοοι γενέσθαι οἱ πατέρες ἡμῶν, ἀλλ' ἀπώσαντο, καὶ ἐστράφησαν ταῖς καρδίαις αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον,

40 Εἰπόντες τῷ Ἀαρών· Ποίησον ἡμῖν θεοὺς οἳ προπορεύσονται ἡμῶν· ὁ γὰρ Μωσῆς οὗτος ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἴδαμεν τί γέγονεν αὐτῷ.

41 Καὶ ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, καὶ εὐφραίνοντο ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν.

42 Ἔστρεψε δὲ ὁ Θεὸς, καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς λατρεύειν τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ· καθὼς γέγραπται ἐν βίβλῳ τῶν προφητῶν· Μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσηνέγκατέ μοι ἔτη τεσσαράκοντα ἐν τῇ ἐρήμῳ, οἶκος Ἰσραήλ;

43 Καὶ ἀνελάβετε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολὸχ, καὶ τὸ ἄστρον τοῦ θεοῦ ὑμῶν Ῥεμφὰν, τοὺς τύπους οὓς ἐποιήσατε προσκυνεῖν αὐτοῖς· καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος.

44 Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἦν ἐν τοῖς πατράσιν ἡμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθὼς διετάξατο ὁ λα-

ρες μας, ὁ ὁποῖος ἐδέχθηκε λόγια ζωντανὰ νὰ μᾶς τὰ δώσῃ.

39 Τοῦ ὁποίου δὲν ἠθέλησαν οἱ πατέρες μας νὰ τοῦ ὑπακούσουν, ἀλλὰ τὸν ἀπεδίωξαν, καὶ ἐγύρισαν μὲ τὴν καρδίαν τους εἰς τὴν Αἴγυπτον,

40 Καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἀαρών· Κάμε μας Θεοὺς, ὁποῦ νὰ πηγένουν ὀμπροστά μας· διατὶ ὁ Μωϋσῆς ἐτοῦτος ὁποῦ μᾶς εὔγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, δὲν ἰξεύρομεν τί ἔγινεν εἰς αὐτόν.

41 Καὶ ἔκαμαν δαμάλι εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἐθυσίασαν εἰς τὸ εἴδωλον, καὶ εὐφραίνουνταν εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τους.

42 Καὶ ὁ Θεὸς ἐγύρισε τὸ πρόσωπόν του ἀπ' αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐπαράδωκε νὰ λατρεύουσι τὴν στρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ· καθὼς εἶναι γραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν προφητῶν· Ὦ σπῆτι τοῦ Ἰσραὴλ, μῆνα μοῦ ἐφέρετε σφακτὰ καὶ θυσίαις σαράντα χρόνους μέσα εἰς τὴν ἔρημον;

43 Ἀλλὰ ἐπήρατε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολὸχ καὶ τὸ ἄστρον τοῦ Θεοῦ σας Ῥεμφὰν, τοὺς τύπους τοὺς ὁποίους ἐκάμετε νὰ τοὺς προσκυνᾶτε· καὶ θέλω σᾶς μετακατοικίσει παραπάνω ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα.

44 Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἦτον μὲ τοὺς πατέρες μας εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς ἐκεῖνος ὁποῦ

λῶν τῷ Μωσῇ, ποιῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν τύπον ὃν ἑωράκει.

45 Ἣν καὶ εἰσήγαγον διαδεξάμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν μετὰ Ἰησῦ ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν, ὧν ἔξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπυ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἕως τῶν ἡμερῶν Δαβίδ·

46 Ὃς εὗρε χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεῦ, καὶ ἠτήσατο εὑρεῖν σκήνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

47 Σολομῶν δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτῷ οἶκον.

48 Ἀλλ' ὐχ' ὁ ὕψιϛος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, καθὼς ὁ προφήτης λέγει·

49 Ὁ ὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μυ· Ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι, λέγει Κύριος· ἢ τίς τόπος τῆς καταπαύσεώς μυ;

50 Οὐχὶ ἡ χείρ μυ ἐποίησε ταῦτα πάντα;

51 Σκληροτράχηλοι, καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσὶν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς.

52 Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ

ἐλάλει μὲ τὸν Μωϋσῆν ἐδιάταξε, νὰ τὴν κάμῃ κατὰ τὸν τύπον ὁπῦ ἔβλεπε.

45 Τὴν ὁποίαν σκηνὴν ἔϛωντας νὰ τὴν διαδεχθῦσιν οἱ πατέρες μας μαζὺ μὲ τὸν Ἰησῦν τὴν ἔμβασαν μέσα εἰς τὸν τόπον ὁπῦ ἐκυρίευσαν καὶ εἶχαν τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα τὰ ἐξώρισεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῶν πατέρων μας, ἕως ταῖς ἡμέραις τῦ Δαβίδ·

46 Ὁ ὁποῖος ηὗρε χάριν ὀμπροςὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐζήτησε νὰ εὕρῃ κατοικίαν διὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

47 Καὶ ὁ Σολομῶν τῦ ἔκαμεν ἕνα σπῆτι.

48 Ἀλλὰ ὁ ὕψιϛος δὲν κατοικᾷ εἰς ναὺς ὁπῦ γίνυνται μὲ χέρια, καθὼς λέγει ὁ προφήτης·

49 Ὁ ὐρανὸς εἶναι θρόνος μυ, καὶ ἡ γῆ εἶναι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μυ· Ποῖον σπῆτι θέλετε μῦ κάμει, λέγει Κύριος· ἢ ποῖος τόπος εἶναι τῆς ἀναπαύσεώς μυ;

50 Ἐτῦτα ὅλα δὲν τὰ ἔκαμε τὸ χέρι μυ;

51 Ὦ σκληροτράχηλοι, καὶ ὁπῦ δὲν ἔχετε περιτομὴν τῆς καρδίας καὶ τῶν αὐτίων, ἐσεῖς πάντοτε ἐναντιεῖσθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς οἱ πατέρες σας ἔτζι καὶ ἐσεῖς.

52 Ποῖον ἀπὸ τὺς προφήτας

ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε·

53 Οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.

54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα, διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ᾽ αὐτόν.

55 Ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶδε δόξαν Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ·

56 Καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ, θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν ἑστῶτα τοῦ Θεοῦ.

57 Κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλῃ, συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ᾽ αὐτόν.

58 Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἐλιθοβόλουν· καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου,

59 Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέ-

δὲν ἐδίωξαν οἱ πατέρες σας; καὶ ἐσκότωσαν ἐκείνους ὁποῦ ἐπροεῖπαν διὰ τὸν ἐρχομὸν ἐτούτου τοῦ δικαίου, τοῦ ὁποίου τώρα ἐσεῖς ἐγινήκετε προδόται καὶ φονιάδες·

53 Οἱ ὁποῖοι (ἐσεῖς) ἐπήρετε τὸν νόμον, διὰ μέσου τῆς τακτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀγγέλων, καὶ δὲν τὸν ἐφυλάξετε.

54 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα, ἐκόπτουνταν ἡ καρδίαις τους, καὶ ἔτριζαν εἰς ἐκεῖνον τὰ δόντιά τους.

55 Καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ νὰ εἶναι γεμάτος ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶδε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶδε καὶ τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐστέκετον ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ·

56 Καὶ εἶπε· Νὰ, ὁποῦ βλέπω τοὺς οὐρανοὺς ἀνοικτοὺς, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ στέκεται ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

57 Καὶ κράζοντες μεγάλην φωνὴν, ἔφραξαν τὰ αὐτία τους, καὶ ὥρμησαν ὅλοι μὲ ἕνα θυμὸν ἀπάνω του.

58 Καὶ τὸν εὔγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τὸν ἐλιθοβολοῦσαν· καὶ οἱ μάρτυρες εὔγαλαν καὶ ἔθεσαν τὰ φορέματά τους εἰς τὰ ποδάρια κάποιου νέου, ὁποῦ ἐκράζετον Σαῦλος.

59 Καὶ ἐλιθοβολοῦσαν τὸν Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἐπροσεύ-

γοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

60 Θεὶς δὲ τὰ γόνατα, ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐκοιμήθη.

χετον καὶ ἔλεγεν· Ὦ Αὐθέντα Ἰησοῦ, δέξου τὴν ψυχήν μου.

60 Καὶ γονατίζωντας, ἔκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν καὶ εἶπεν· Κύριε, μὴν τοὺς λογαριάσῃς τὴν ἁμαρτίαν ἐτούτην. Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτον τὸν λόγον, ἐκοιμήθη.

Κεφ. η΄. 8.

ΣΑῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες τε διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν ἀποστόλων.

ΚΑῚ ὁ Σαῦλος ἦτον συμφωνημένος εἰς τὸν φόνον τοῦ Στεφάνου. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔγινε μεγάλος διωγμὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἦτον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ὅλοι ἐσκορπίσθηκαν εἰς ταῖς χώραις τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, ἔξω ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους.

2 Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς, καὶ ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ᾽ αὐτῷ.

2 Καὶ ἄνδρες εὐλαβεῖς ἔφεραν εἰς τὸ μνῆμα τὸν Στέφανον, καὶ ἔκαμαν μεγάλον θρῆνον εἰς αὐτόν.

3 Σαῦλος δὲ ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τοὺς οἴκους εἰσπορευόμενος, σύρων τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας, παρεδίδου εἰς φυλακήν.

3 Καὶ ὁ Σαῦλος ἐκαταρήμαζεν τὴν ἐκκλησίαν, ἐμβαίνωντας μέσα εἰς τὰ σπῆτια, καὶ σύρνωντας ἄνδρες καὶ γυναῖκαις, τοὺς ἐπαράδιδεν εἰς τὴν φυλακήν.

4 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες διῆλθον, εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.

4 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὅπου ἐδιασκορπίσθηκαν (ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ) ἐτρυγύριζαν, εὐαγγελίζοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν.

5 Καὶ ὁ Φίλιππος ἐκατέβη εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐκήρυττε τὸν Χριστόν.

6 Προσεῖχόν τε οἱ ὄχλοι

6 Καὶ τὸ πλῆθος ἐσοχά-

τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ὁμοθυμαδὸν, ἐν τῷ ἀκούειν αὐτοὺς καὶ βλέπειν τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

7 Πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα, βοῶντα μεγάλῃ φωνῇ ἐξήρχετο· πολλοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν.

8 Καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

9 Ἀνὴρ δέ τις ὀνόματι Σίμων, προϋπῆρχεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν.

10 Ὧι προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη.

11 Προσεῖχον δὲ αὐτῷ, διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς.

12 Ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

13 Ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ· θεωρῶν τε ση-

ζουνταν ὅλοι ὁμοψύχως εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἔλεγεν ὁ Φίλιππος, μὲ τὸ νὰ ἀκούουσιν αὐτοὶ καὶ νὰ βλέπουσι τὰ σημεῖα ὅπου ἔκαμνε.

7 Διατὶ πολλὰ πνεύματα ἀκάθαρτα εὐγένασιν ἀπ' αὐτοὺς, ὅπου τὰ εἶχασιν, μὲ μεγάλην φωνὴν φωνάζωντας· καὶ πολλοὶ παράλυτοι καὶ κουτζοὶ ἰατρεύθηκαν.

8 Καὶ μεγάλη χαρὰ ἔγινεν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν.

9 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος, τὸ ὄνομά του Σίμων, ἦτον ἀπὸ προτίτερα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐμάγευε καὶ εὔγαζε τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας ἀπὸ τὸν νοῦν τους, λέγωντας τοῦ λόγου του νὰ εἶναι κανένας μεγάλος.

10 Εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου εἶχαν τὸν νοῦν τους, καὶ ἔλεγαν· Ἐτοῦτος εἶναι ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Θεοῦ.

11 Καὶ ἀπόβλεπαν εἰς αὐτὸν, διατὶ τοὺς εὔγαλεν ἀπὸ τὸν νοῦν τους ἀρκετὸν καιρὸν μὲ ταῖς μαγείαις του.

12 Ἀμὴ ὅταν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Φίλιππον, ὅπου εὐαγγέλιζε τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζουνταν ἄνδρες καὶ γυναῖκαις.

13 Καὶ αὐτὸς ὁ Σίμων ἐπίστευσε, καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη, ἐστέκετον μαζὺ μὲ τὸν Φίλιππον· καὶ βλέπωντας

μεῖα καὶ δυνάμεις μεγάλας γινομένας, ἐξίστατο.

14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπόστολοι ὅτι δέδεκται ἡ Σαμάρεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·

15 Οἵτινες καταβάντες προσηύξαντο περὶ αὐτῶν, ὅπως λάβωσι Πνεῦμα ἅγιον.

16 (Οὔπω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκὸς, μόνον δὲ βεβαπτισμένοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.)

17 Τότε ἐπετίθουν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐλάμβανον Πνεῦμα ἅγιον.

18 Θεασάμενος δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα,

19 Λέγων· Δότε κἀμοὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ᾧ ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας, λαμβάνῃ Πνεῦμα ἅγιον.

20 Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι.

21 Οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ· ἡ γὰρ

τὰ σημεῖα καὶ ταῖς μεγάλαις δύναμαις, ὁποῦ ἐγίνουνταν ἀπ' αὐτὸν, ἐθαύμαζε κατὰ πολλά.

14 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἡ Σαμάρεια ἐδέχθη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔστειλαν εἰς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·

15 Οἱ ὁποῖοι ὅταν ἐκατέβηκαν ἐπροσευχήθηκαν διὰ τ' αὐτοὺς, διὰ νὰ λάβουν Πνεῦμα ἅγιον.

16 (Διατὶ ἀκόμι δὲν εἶχεν πέσει εἰς κανένα ἀπ' αὐτοὺς, ἀμὴ μοναχὰ ἦταν βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.)

17 Καὶ τότε ἔβαναν τὰ χέριά τους ἀπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ ἔπερναν Πνεῦμα ἅγιον.

18 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Σίμων, ὅτι μὲ τὸ νὰ βάνουν οἱ ἀπόστολοι τὰ χέριά τους ἀπάνω, δίδεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοὺς ἔφερεν ἄσπρα.

19 Λέγωντας· Δότε μου καὶ ἐμένα τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν, εἰς ὅποιον βάλλω τὸ χέρι μου ἀπάνω του, νὰ πέρνῃ Πνεῦμα ἅγιον.

20 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε· Τὰ ἄσπρα σου ἂς εἶναι μαζῦ μετ' ἐσένα εἰς ἀπώλειαν, διατὶ ἐλογίασες ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποκτᾶται μὲ ἄσπρα.

21 Δὲν ἔχεις ἐσὺ μερτικὸν οὐδὲ κληρονομίαν εἰς τὸ πρᾶ-

καρδία σȣ οὐκ ἔςιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεȣ̃.

22 Μετανόησον ȣ̃ν ἀπὸ τῆς κακίας σȣ ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεȣ̃, εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σȣ.

23 Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα.

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπε· Δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμȣ̃ πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ᾽ ἐμὲ ὧν εἰρήκατε.

25 Οἱ μὲν ȣ̃ν, διαμαρτυράμενοι, καὶ λαλήσαντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίȣ, ὑπέςρεψαν εἰς Ἰερȣσαλὴμ, πολλάς τε κώμας τῶν Σαμαρειτῶν εὐηγγελίσαντο.

26 Ἄγγελος δὲ Κυρίȣ ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον, λέγων· Ἀνάςηθι καὶ πορεύȣ κατὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνȣσαν ἀπὸ Ἰερȣσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐςὶν ἔρημος.

27 Καὶ ἀναςὰς ἐπορεύθη· καὶ ἰδȣ̀, ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνȣ̃χος, δυνάςης Κανδάκης τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων, ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἰερȣσαλήμ.

γμα τȣ̃το· διατὶ ἡ καρδία σȣ δὲν εἶναι ἴσια ὀμπροςὰ εἰς τὸν Θεόν.

22 Μετανόησε λοιπὸν ἀπὸ τȣ́την τὴν κακίαν σȣ, καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸν, ἂν τύχῃ νὰ σȣ̃ συγχωρηθῇ ὁ λογισμὸς τῆς καρδίας σȣ.

23 Διατὶ βλέπω πῶς εἶσαι εἰς χολὴν πικρίας καὶ εἰς τὸν δεσμὸν τῆς ἀδικίας.

24 Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων καὶ εἶπε· Παρακαλέσετε ἐσεῖς τὸν Κύριον διὰ λόγȣ μȣ, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ τίποτες κακὸν εἰς ἐμένα ἀπ᾽ ἐκεῖνα ὁπȣ̃ εἴπετε.

25 Ἐκεῖνοι λοιπὸν, ἀφόντις ἐμαρτύρησαν, καὶ ἐλάλησαν τὸν λόγον τȣ̃ Κυρίȣ, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἰερȣσαλὴμ, καὶ εἰς πολλαῖς χώραις τῶν Σαμαρειτῶν ἐκήρυξαν τὸ εὐαγγέλιον.

26 Καὶ ἄγγελος Κυρίȣ ἐλάλησεν εἰς τὸν Φίλιππον, καὶ εἶπε· Σήκω καὶ πάγενε εἰς τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας, εἰς τὴν ςράταν ὁπȣ̃ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν Ἰερȣσαλὴμ εἰς τὴν Γάζαν· καὶ αὐτὴ εἶναι ἔρημος.

27 Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγε· καὶ νὰ, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν εὐνȣ̃χος, δυνάςης τῆς Κανδάκης τῆς βασίλισσας τῶν Αἰθιόπων, ὁ ὁποῖος ἦτον προεςὼς εἰς ὅλον τὸν πλȣ̃τον αὐτῆς τῆς βασίλισσας, καὶ ἦλθεν νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν Ἰερȣσαλήμ.

28 Ἦν τε ὑποςρέφων, καὶ καθήμενος ἐπὶ τȣ̃ ἅρματος αὐτȣ̃, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ· Πρόσελθε, καὶ κολλήθητι τῷ ἅρματι τȣ́τῳ.

30 Προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος ἤκȣσεν αὐτȣ̃ ἀναγινώσκοντος τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· Ἆρα γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;

31 Ὁ δὲ εἶπε· Πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μήτις ὁδηγήσῃ με; Παρεκάλεσε τε τὸν Φίλιππον ἀναβάντα καθίσαι σὺν αὐτῷ.

32 Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη· Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, ȣ̎τως οὐκ ἀνοίγει τὸ ςόμα αὐτȣ̃.

33 Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτȣ̃ ἡ κρίσις αὐτȣ̃ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτȣ̃.

34 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνȣ̃χος τῷ Φιλίππῳ, εἶπε· Δέομαί σε, περὶ τίνος ὁ προφήτης λέγει τȣ̃το; περὶ ἑαυτȣ̃, ἢ περὶ ἑτέρȣ τινός;

35 Ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτȣ̃, καὶ ἀρξάμενος

28 Καὶ γυρίζωντας ἐκάθȣντον ἀπάνω εἰς τὸ ἁλογάμαξόν τȣ, καὶ ἐδιάϐαζε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Καὶ τὸ Πνεῦμα εἶπε εἰς τὸν Φίλιππον· Σύρε κοντὰ, καὶ κόλλησε εἰς τὸ ἁλογάμαξον τȣ̃το.

30 Καὶ ὁ Φίλιππος ἔδραμε καὶ τὸν ἄκȣσεν ὁπȣ̃ ἐδιάϐαζε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· Τάχα γνωρίζεις αὐτὰ ὁποῦ διαϐάζεις;

31 Καὶ ὁ εὐνȣ̃χος εἶπε· Πῶς ἤθελα ἠμπορέσῃ, ἐὰν δὲν μȣ̃ δείξῃ κανεὶς τὴν ςράταν; Καὶ ἐπαρακάλεσε τὸν Φίλιππον νὰ ἀνέϐῃ νὰ καθίσῃ μετ᾽ αὐτόν.

32 Καὶ τὸ μέρος τῆς γραφῆς ὁπȣ̃ ἐδιάϐαζεν, ἦτον ἐτȣ̃το· Ὡσὰν πρόβατον ἐφέρθη εἰς τὴν σφαγήν· καὶ ὡσὰν κριάρι ὀμπροςὰ εἰς ἐκεῖνον ὁπȣ̃ τὸ κȣρεύει εἶναι ἄφωνον, τέτοιας λογῆς δὲν ἀνοίγει τὸ ςόμα τȣ.

33 Εἰς τὴν ταπείνωσίν τȣ ἐσηκώθη ἡ κρίσις τȣ· ἀμὴ τὴν γενεάν τȣ τίς ἠμπορεῖ νὰ τὴν διηγηθῇ; διὰ τȣ̃το σηκώνεται ἀπὸ τὴν γῆν ἡ ζωή τȣ.

34 Καὶ ὁ εὐνȣ̃χος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Φίλιππον. Παρακαλῶ σε, ὁ προφήτης διὰ ποῖον τὸ λέγει ἐτȣ̃το; διὰ λόγȣ τȣ, ἢ διὰ ἄλλον κανένα;

35 Καὶ ὁ Φίλιππος ἄνοιξε τὸ ςόμα τȣ, καὶ ἀρχίζωντας ἀπὸ

ἀπὸ τῆς γραφῆς ταύτης, εὐηγ-
γελίσατο αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν.
36 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ
τὴν ὁδὸν, ἦλθον ἐπί τι ὕδωρ·
καί φησιν ὁ εὐνοῦχος· Ἰδοὺ
ὕδωρ· τί κωλύει με βαπ-
τισθῆναι;
37 Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος·
Εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς
καρδίας, ἔξεστιν· Ἀποκριθεὶς
δὲ εἶπε· Πιστεύω τὸν υἱὸν
τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν
Χριστόν.
38 Καὶ ἐκέλευσε στῆναι τὸ
ἅρμα· καὶ κατέβησαν ἀμφό-
τεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅ, τε Φίλιπ-
πος καὶ ὁ εὐνοῦχος· καὶ ἐβά-
πτισεν αὐτόν.
39 Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ
ὕδατος, Πνεῦμα Κυρίου ἥρπα-
σε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ
εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος·
ἐπορεύετο γὰρ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ
χαίρων.
40 Φίλιππος δὲ εὑρέθη
εἰς Ἄζωτον· καὶ διερχόμενος
εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πά-
σας, ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς
Καισάρειαν.

τὴν γραφὴν ἐτούτην, τοῦ εὐαγ-
γέλισε τὸν Ἰησοῦν.
36 Καὶ καθὼς ἐπεριπατοῦ-
σαν εἰς τὴν στράταν, ἐπήγασιν
εἰς ἕνα νερόν· καὶ λέγει ὁ
εὐνοῦχος· Νὰ νερόν· τί με
ἐμποδίζει νὰ βαπτισθῶ;
37 Καὶ ὁ Φίλιππος εἶπεν·
Ἂν πιστεύῃς μὲ ὅλην σου τὴν
καρδίαν, ἠμπορεῖς· Καὶ ἐκεῖ-
νος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· Πιστεύω
τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶναι
ὁ Ἰησοῦς Χριστός.
38 Καὶ ἐπρόσταξε νὰ σταθῇ
τὸ ἀλογάμαξόν του· καὶ ἐκατέ-
βηκαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ νερὸ,
καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦ-
χος· καὶ τὸν ἐβάπτισεν.
39 Καὶ ὅταν εὐγῆκαν
ἀπὸ τὸ νερὸ, Πνεῦμα Κυρίου
ἅρπαξε τὸν Φίλιππον, καὶ
δὲν τὸν εἶδεν πλέον ὁ εὐνοῦχος·
καὶ ἐπάγενε τὴν στράτα του
χαρούμενος.
40 Καὶ ὁ Φίλιππος εὑρέθη
εἰς τὴν Ἄζωτον· καὶ περνῶν-
τας διὰ μέσου εὐαγγέλιζε ταῖς
πόλεις ὅλαις, ἕως νὰ πάγῃ εἰς
τὴν Καισάρειαν.

Κεφ. θ'. 9.

Ὁ δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμπνέων
ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς τοὺς
μαθητὰς τοῦ Κυρίου, προσελθὼν
τῷ ἀρχιερεῖ,
2 Ἠτήσατο παρ' αὐτοῦ ἐπι-
στολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς

ΚΑῚ ὁ Σαῦλος ἀκόμη πνέ-
οντας φοβερισμοὺς καὶ
φόνους ἐναντία τῶν μαθητῶν τοῦ
Κυρίου, ἐπῆγεν εἰς τὸν ἀρχιερέα,
2 Καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτὸν
ἐπιστολαῖς εἰς τὰ συναγώγια

συναγωγὰς, ὅπως ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ.

3 Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι, ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίζειν τῇ Δαμασκῷ· καὶ ἐξαίφνης περιέστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ·

4 Καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις;

5 Εἶπε δέ· Τίς εἶ, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις· σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

6 Τρέμων τε καὶ θαμβῶν εἶπε· Κύριε, τί με θέλεις ποιῆσαι; Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν. Ἀνάστηθι καὶ εἴσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

7 Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ, εἱστήκεισαν ἐννεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες.

8 Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς· ἀνεῳγμένων δὲ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, οὐδένα ἔβλεπε· χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν, εἰσήγαγον εἰς Δαμασκόν.

ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν Δαμασκὸν ἂν εὕρῃ ἐκεῖ τινὰς ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν αἵρεσιν αὐτὴν ἄνδρες καὶ γυναῖκαις, νὰ τοὺς φέρῃ δεμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

3 Καὶ παγένωντας, ἐκεῖ ὁποῦ ἐσίμωνεν εἰς τὴν Δαμασκὸν, ἐξαίφνης ἔστραψε τριγύρω του ἕνα φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν·

4 Καὶ πέφτωντας εἰς τὴν γῆν, ἄκουε φωνὴν ὁποῦ τοῦ ἔλεγε· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώχνεις;

5 Καὶ αὐτὸς εἶπε· Ποῖος εἶσαι ἐσὺ, Αὐθέντη; Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ ἐσὺ κατατρέχεις· κακόν σου εἶναι νὰ κλοτζᾷς εἰς τὰ κεντρίδια.

6 Καὶ ὁ Σαοὺλ τρέμωντας καὶ ἀπορῶντας εἶπεν· Αὐθέντη, τί με ὁρίζεις νὰ κάμω; Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· Σήκω καὶ ἔμβα μέσα εἰς τὴν πόλιν, καὶ θέλει σοῦ λαληθῇ, τί κάμνει χρεία νὰ κάμῃς.

7 Καὶ οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ τὸν ἐσυνόδευαν, ἐστέκονταν (ἐξεστηκότες καὶ) ἄφωνοι, ἔστωντας νὰ ἀκούωσι τὴν φωνὴν, καὶ κανένα νὰ μὴν βλέπουσι.

8 Καὶ ὁ Σαῦλος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ εἶχε τὰ μάτιά του ἀνοικτὰ, ἀμὴ κανένα ἄνθρωπον δὲν ἔβλεπε· καὶ οἱ σύντροφοί του βαστῶντές τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔμβασαν μέσα εἰς τὴν Δαμασκόν.

9 Καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων· καὶ οὐκ ἔφαγεν, οὐδὲ ἔπιεν.

10 Ἦν δέ τις μαθητὴς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνανία. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγὼ, Κύριε.

11 Ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην, Εὐθεῖαν, καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι, Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται.

12 Καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν εἰσελθόντα, καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψῃ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἀνανίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς ἁγίοις σου ἐν Ἱερουσαλήμ·

14 Καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων, δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου.

15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· Πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἐστὶν οὗτος, τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν, καὶ βασιλέων, υἱῶν τε Ἰσραήλ.

9 Καὶ ἔκαμε τρεῖς ἡμέραις ὁποῦ δὲν ἔβλεπε· καὶ μηδὲ ἔφαγε, μηδὲ ἔπιε.

10 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἦτον ἕνας μαθητὴς τὸ ὄνομά του Ἀνανίας, καὶ εἶπέν του ὁ Κύριος διὰ ὁράματος· Ὢ Ἀνανία. Καὶ ἐτοῦτος εἶπεν· Νά με ἐδῶ, Αὐθέντη.

11 Καὶ λέγει του ὁ Κύριος· Σήκω καὶ σύρε εἰς τὴν στράταν ὁποῦ κράζητε Ἴσα, καὶ ζήτησε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰούδα κάποιον τὸ ὄνομά του Σαῦλον, ὁποῦ εἶναι Ταρσεύς· διατὶ τούτην τὴν ὥραν προσεύχεται.

12 Καὶ ὁ Σαῦλος εἶδεν διὰ μέσου ὁράματος ἕνα ἄνθρωπον τὸ ὄνομά του Ἀνανίαν, ὁποῦ ἐμβῆκε μέσα, καὶ ἔβαλλεν ἀπάνω του τὸ χέρι του, διὰ νὰ ξαναβλέψῃ.

13 Καὶ ὁ Ἀνανίας ἀπεκρίθη· Αὐθέντη, ἤκουσα ἀπὸ πολλοὺς διὰ τὸν ἄνδρα τοῦτον, πόσα κακὰ ἔκαμε εἰς τοὺς ἁγίους σου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ·

14 Καὶ ἐδῶ ἔχει ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ δέσῃ ὅλους, ὅσους ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου.

15 Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· Σύρε, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ἀγγεῖον μου διαλεγμένον, νὰ βαστάξῃ τὸ ὄνομά μου ὄμπροστὰ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

16 Ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μȣ παθεῖν.

17 Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας, εἶπε· Σαȣλ ἀδελφὲ, ὁ Κύριος ἀπέςαλκέ με, (Ἰησȣς ὁ ὀφθείς σοι ἐν τῇ ὁδῷ ᾗ ἤρχȣ,) ὅπως ἀναβλέψῃς, καὶ πλησθῇς Πνεύματος ἁγίȣ.

18 Καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτȣ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε παραχρῆμα· καὶ ἀναςὰς ἐβαπτίσθη.

19 Καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν· Ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος μετὰ τῶν ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς.

20 Καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν Χριςὸν, ὅτι ȣτός ἐςιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεȣ.

21 Ἐξίςαντο δὲ πάντες οἱ ἀκȣοντες, καὶ ἔλεγον· Οὐχ ȣτός ἐςιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱερȣσαλὴμ τȣς ἐπικαλȣμένȣς τὸ ὄνομα τȣτο· καὶ ὧδε εἰς τȣτο ἐληλύθει ἵνα δεδεμένȣς αὐτȣς ἀγάγῃ ἐπὶ τȣς ἀρχιερεῖς;

22 Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμȣτο, καὶ συνέχυνε τȣς Ἰȣδαίȣς τȣς κατοικȣντας ἐν

16 Διατὶ ἐγὼ θέλω τοῦ δείξει, ὅσα πρέπει νὰ πάθῃ αὐτὸς διὰ τὸ ὄνομά μȣ.

17 Καὶ ὁ Ἀνανίας ἐπῆγε, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο· καὶ βάζωντας τὰ χέριά τȣ ἀπάνω εἰς αὐτὸν, εἶπε· Σαȣλ ἀδελφὲ, ὁ Κύριος, (ὁ Ἰησȣς, ὁπȣ σȣ ἐφάνη εἰς τὴν ςράταν ὁπȣ ἤρχȣσȣν,) μὲ ἔςειλεν, διὰ νὰ ξαναβλέψῃς, καὶ νὰ γεμισθῇς Πνεῦμα ἅγιον.

18 Καὶ παρευθὺς ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὰ μάτιά τȣ ὡσὰν λέπια, καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐμεταεῖδε· καὶ ὡσὰν ἐσηκώθη, ἐβαπτίσθη.

19 Καὶ τρώγωντας φαγὶ ἐδυνάμωσε τοῦ λόγȣ τȣ· Καὶ ἔκαμε καμπόσαις ἡμέραις ὁ Σαῦλος ἐκεῖ μὲ τȣς μαθητάδες, ὁπȣ ἦταν εἰς τὴν Δαμασκόν.

20 Καὶ παρευθὺς μέσα εἰς τὰ συναγώγια ἐκήρυττε τὸν Χριςὸν, ὅτι ἐτȣτος εἶναι ὁ υἱὸς τȣ Θεȣ.

21 Καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἄκȣαν ἐθαυμάζȣνταν, καὶ ἔλεγαν· Δὲν εἶναι ἐτȣτος ὁπȣ ἐκȣρσευεν εἰς τὴν Ἱερȣσαλὴμ ἐκείνȣς ὁπȣ ἐπικαλȣνται τὸ ὄνομα ἐτȣτο· καὶ διὰ τȣτο ἦλθε καὶ ἐδῶ, διὰ νὰ τȣς πάγῃ δεμένȣς εἰς τȣς ἀρχιερεῖς;

22 Καὶ ὁ Σαῦλος περισσότερον ἐδυναμώνετον, καὶ ἐσύγχυζε τȣς Ἰȣδαίȣς ὁπȣ

Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.

23 Ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἡμέραι ἱκαναὶ, συνεβουλεύσαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνελεῖν αὐτόν.

24 Ἐγνώσθη δὲ τῷ Σαύλῳ ἡ ἐπιβουλὴ αὐτῶν· παρετήρουν τε τὰς πύλας ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, ὅπως αὐτὸν ἀνέλωσι.

25 Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ νυκτὸς καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους, χαλάσαντες ἐν σπυρίδι.

26 Παραγενόμενος δὲ ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς· καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτὸν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητής.

27 Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν, ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαῤῥησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

28 Καὶ ἦν μετ' αὐτῶν εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ παῤῥησιαζόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

29 Ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς· οἱ δὲ ἐπεχείρουν αὐτὸν ἀνελεῖν.

30 Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελ-

ἐκάθουνταν εἰς τὴν Δαμασκὸν, βεβαιώνωντας ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστός.

23 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν ἡμέραις πολλαῖς, ἐσυμβουλεύθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν σκοτώσουν.

24 Ἀμὴ ὁ Σαῦλος ἔμαθε τὴν ἐπιβουλήν τους· καὶ ἐπαραφύλαγαν ταῖς πόρταις ἡμέρα καὶ νύκτα, διὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

25 Ἀμὴ οἱ μαθητάδες πέρνοντές τον τὴν νύκτα τὸν ἔβαλαν εἰς ἕνα κοφίνι, καὶ τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ τεῖχον.

26 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Σαῦλος εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐδοκίμαζε νὰ κολλήσῃ μὲ τοὺς μαθητάδες· καὶ ὅλοι τὸν ἐφοβοῦνταν, διατὶ δὲν ἐπίστευαν ὅτι εἶναι μαθητής.

27 Ἀμὴ ὁ Βαρνάβας πέρνωντάς τον, τὸν ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἐδιηγήθη, πῶς εἰς τὴν στράταν εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ἐσύντυχε μετ' αὐτὸν, καὶ πῶς εἰς τὴν Δαμασκὸν ἐπαῤῥησιάσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

28 Καὶ ἐσυναναστρέφετο μετ' αὐτοὺς εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐπαῤῥησιάζετον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

29 Καὶ ἐλάλει καὶ ἐφιλονείκα μὲ τοὺς Ἑβραίους ὁποῦ ἐλλήνιζαν· καὶ ἐκεῖνοι ἐδοκίμαζαν νὰ τὸν σκοτώσουν.

30 Ἀμὴ οἱ ἀδελφοὶ ὡσὰν

φοὶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν, καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ταρσόν.

31 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχον εἰρήνην, οἰκοδομούμεναι καὶ πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.

32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

33 Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραββάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος.

34 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι, καὶ στρῶσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη.

35 Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

36 Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέ-

τὸ ἐγνώρισαν, τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ταρσόν.

31 Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν ὁποῦ ἦταν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εἰς τὴν Σαμάρειαν, εἶχαν εἰρήνην, καὶ οἰκοδομοῦνταν, καὶ ἐπάγεναν μὲ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ μὲ τὴν παρηγορίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνουνταν.

32 Καὶ περνῶντας ὁ Πέτρος διὰ μέσου ὅλονῶν, ἐκατέβη καὶ εἰς τοὺς ἁγίους ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Λύδδαν.

33 Καὶ ἐκεῖ εὑρῆκεν ἕνα ἄνθρωπον τὸ ὄνομά του Αἰνέαν, ὁποῦ ἐκείτετον ἀπὸ ὀκτὼ χρόνους εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ἦτον παράλυτος.

34 Καὶ εἶπέν του ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἰατρεύει· σήκω ἀπάνω, καὶ στρῶσαι τὸ κρεββάτι σου. Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη.

35 Καὶ εἶδάν τον ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἱ ὁποῖοι ἐγύρισαν εἰς τὸν Κύριον.

36 Καὶ εἰς τὴν Ἰόππην ἦτον κάποια μαθήτρια, τὸ ὄνομά της Ταβιθὰ, ἡ ὁποῖα μεταγλωττιζομένη λέγεται Ζαρκάδι· ἐτοῦτη ἦτον γεμάτη ἀπὸ καλὰ ἔργα καὶ ἀπὸ ἐλεημοσύναις ὁποῦ ἔκαμνε.

37 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκεί-

ραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερῴῳ.

38 Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ, οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν.

39 Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον· καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ᾽ αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς.

40 Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε· Ταβιθὰ, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

41 Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα, ἀνέστησεν αὐτήν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

42 Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ᾽ ὅλης τῆς Ἰόππης· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

43 Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ

ναις ἐσυνέβη καὶ ἀσθένησε καὶ ἀπέθανε· καὶ ὡσὰν τὴν ἔλουσαν τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ ἀνώγι.

38 Καὶ μὲ τὸ εἶναι σημὰ εἰς τὴν Ἰόππην ἡ Λύδδα, οἱ μαθητάδες ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι εἰς τὴν Λύδδαν, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας εἰς αὐτὸν, παρακαλοῦντες τὸν νὰ μὴν ὀκνήσῃ νὰ ἔλθῃ ἕως εἰς αὐτούς.

39 Καὶ ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἦλθε μαζὺ μετ᾽ αὐτούς· ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἦλθε τὸν ἀνέβασαν εἰς τὸ ἀνώγι· καὶ ἐστάθηκαν τρυγύρω του ὅλαις ἡ χήραις, καὶ ἔκλαιαν, καὶ τοῦ ἔδειχναν τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰ φορέματα ὁποῦ ἔκαμε ὅταν ἦτον μετ᾽ αὐταῖς ἡ Ζαρκάδι.

40 Καὶ ὁ Πέτρος τοὺς εὔγαλεν ὅλους ἔξω, καὶ γονατίζωντας ἐπροσευχήθη· καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ κορμὶ, καὶ εἶπεν· Ταβιθὰ, σήκω ἀπάνω. Καὶ ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτιά της, καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

41 Καὶ δίδωντάς της τὸ χέρι του, τὴν ἐσήκωσε. καὶ ἐλάλησε τοὺς ἁγίους, καὶ ταῖς χήραις, καὶ τοὺς τὴν ἐπαράστησε ζωντανήν.

42 Καὶ ἐμαθητεύθη ἐτοῦτο εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον.

43 Καὶ αὐτὸς ἀνέμεινεν ἀρκεταῖς ἡμέραις εἰς τὴν Ἰόπ-

παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.

πην, σημὰ εἰς κάποιον Σίμωνα γναφέα.

Κεφ. ι'. 10.

ΑΝΗ'Ρ δέ τις ἦν ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διαπαντός·

3 Εἶδεν ἐν ὁράματι φανερῶς, ὡσεὶ ὥραν ἐννάτην τῆς ἡμέρας, ἄγγελον τοῦ Θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Κορνήλιε.

4 Ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἔμφοβος γενόμενος, εἶπε· Τί ἐστι Κύριε; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας, καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος.

6 Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, ᾧ ἐστιν οἰκία παρὰ θάλασσαν· οὗτος λαλήσει σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

ΚΑΙ' κάποιος ἄνθρωπος ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Καισάρειαν, τὸ ὄνομά του Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος ἀπὸ τὸ τάγμα ὁποῦ ἐκράζετον Ἰταλικὸν,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι, κάμνωντας ἐλεημοσύναις πολλαῖς εἰς τὸν λαὸν, καὶ παρακαλῶντας τὸν Θεὸν πάντοτε·

3 Εἶδεν εἰς τὸ ὅραμά του φανερὰ, σημὰ εἰς τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἕνα ἄγγελον τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ἦλθεν εἰς αὐτὸν, καὶ τοῦ εἶπεν· Ὦ Κορνήλιε.

4 Καὶ ἐκεῖνος ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπέν του· Τί εἶναι, Αὐθέντη; Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε· Αἱ προσευχαί σου καὶ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβηκαν εἰς μνημόσυνον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Καὶ τώρα πέμψαι εἰς τὴν Ἰόππην ἄνδρας, καὶ προσκάλεσε κάποιον Σίμωνα ὁ ὁποῖος κράζεται Πέτρος.

6 Ἐτοῦτος εὑρίσκεται σημὰ εἰς κάποιον Σίμωνα γναφέα, τοῦ ὁποίου τὸ σπῆτι εἶναι εἰς τὸ παραγιάλι· καὶ αὐτὸς θέλει σοῦ εἰπεῖ τί κάμνει χρεία νὰ κάμῃς.

7 Ὡς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ, καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῷ,

7 Καὶ ὡσὰν ἐδιέβη ὁ ἄγγελος ὁποῦ ἐλάλει εἰς τὸν Κορνήλιον, αὐτὸς ἐλάλησε δύο ἀπὸ τοὺς δουλευτάδες του, καὶ ἕνα στρατιώτην εὐσεβῆ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἐστέκουνταν πάντα μετ' αὐτὸν,

8 Καὶ ἐξηγησάμενος αὐτοῖς ἅπαντα, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἰόππην.

8 Καὶ ἐδιηγήθηκέν τους ὅλα τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν Ἰόππην.

9 Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων, καὶ τῇ πόλει ἐγγιζόντων, ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι, περὶ ὥραν ἕκτην.

9 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν περιπατῶντες αὐτοὶ, καὶ σημώνοντες εἰς τὴν πόλιν, ἀνέβη ὁ Πέτρος εἰς τὸ δῶμα νὰ προσευχηθῇ, κοντὰ εἰς τὴν ἕκτην ὥραν.

10 Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος, καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις·

10 Καὶ ἔστωντας νὰ πεινάσῃ, ἤθελε νὰ γευθῇ· καὶ ὅσην ὥραν ἑτοίμαζαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπητίου φαγητὸν, ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἔκστασις·

11 Καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ καταβαῖνον ἐπ' αὐτὸν σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον, καὶ καθιέμενον ἐπὶ τῆς γῆς·

11 Καὶ βλέπει τὸν οὐρανὸν ἀνοικτὸν, καὶ ἕνα ἀγγεῖον ὁποῦ ἐκατέβαινεν εἰς αὐτὸν, ὡσὰν σενδόνι μεγάλον, δεμένον ἀπὸ ταῖς τέσσαρες ἄκραις, καὶ καταβαζόμενον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν·

12 Ἐν ᾧ ὑπῆρχε πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

12 Εἰς τὸ ὁποῖον σενδόνι ἦταν ὅλα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ ὅλα τὰ θηρία, καὶ ὅλα τὰ ἑρπετὰ, καὶ ὅλα τὰ πατεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

13 Καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.

13 Καὶ φωνὴ ἦλθε πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλεγεν· Ὦ Πέτρε, σήκω, σφάξε καὶ φάγε.

14 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

16 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὅραμα ὃ εἶδε, καὶ ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου, διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος, ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα·

18 Καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνθάδε ξενίζεται.

19 Τοῦ δὲ Πέτρου ἐνθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος, εἶπεν αὐτῷ τὸ Πνεῦμα· Ἰδοὺ, ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε·

20 Ἀλλὰ ἀναστὰς κατάβηθι, καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενος· διότι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.

21 Καταβὰς δὲ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀπεσταλμένους ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου πρὸς αὐτὸν, εἶπεν· Ἰδοὺ, ἐγώ εἰμι ὃν

14 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Ὄχι, Αὐθέντη· διατὶ ποτὲ δὲν ἔφαγα τίποτες συγχαμένον καὶ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ πάλιν δεύτερον τοῦ ἦλθε φωνὴ καὶ ἔλεγεν· Ἐκεῖνα ὁποῦ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν, ἐσὺ μὴν τὰ συγχαίνεσαι.

16 Καὶ τοῦτο ἔγινε τρεῖς φοραῖς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ ἀγγεῖον ἐκεῖνο εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Καὶ ἀπορῶντας ὁ Πέτρος εἰς τοῦ λόγου του τί νὰ ἤθελεν εἶσθαι τὸ ὅραμα ὁποῦ εἶδε, καὶ νὰ, οἱ ἄνδρες ὁποῦ ἦταν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, κατερωτῶντες τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν θύραν·

18 Καὶ κράζοντες ἐρώτησαν ἀνίσως ὁ Σίμων ὁποῦ κράζεται Πέτρος εἶναι κονεμμένος ἐδῶ.

19 Καὶ ὁ Πέτρος ἐνθυμούμενος τὸ ὅραμα, τοῦ εἶπε τὸ Πνεῦμα· Νὰ, τρεῖς ἄνδρες ὁποῦ σὲ ζητοῦσι·

20 Καὶ σήκω καὶ κατέβα, καὶ σύρε μετ' αὐτοὺς, καὶ τίποτες νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς· διατὶ ἐγὼ τοὺς ἔστειλα.

21 Καὶ ἐκατέβη ὁ Πέτρος εἰς τοὺς ἄνδρας ὁποῦ ἦταν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Κορνήλιον εἰς αὐτὸν, καὶ εἶπεν· Νὰ, ἐγὼ

ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι' ἣν πάρεστε;

22 Οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σοῦ.

23 Εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισε. Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁ Πέτρος ἐξῆλθε σὺν αὐτοῖς, καί τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης συνῆλθον αὐτῷ·

24 Καὶ τῇ ἐπαύριον εἰσῆλθον εἰς τὴν Καισάρειαν· ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτούς, συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

25 Ὡς δὲ ἐγένετο εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον, συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος, πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας, προσεκύνησεν.

26 Ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε, λέγων· Ἀνάστηθι· κἀγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.

27 Καὶ συνομιλῶν αὐτῷ, εἰσῆλθε, καὶ εὑρίσκει συνεληλυθότας πολλούς.

εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῦ ζητᾶτε· τί εἶναι ἡ ἀφορμὴ ὁποῦ ἤλθετε ἐδῶ;

22 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ὁ Κορνήλιος ὁ ἑκατόνταρχος, ἄνθρωπος δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, μαρτυρημένος ἀπὸ ὅλον τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων, ἐπροστάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ μέσου ἑνὸς ἁγίου ἀγγέλου, νὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ νὰ ἀκούσῃ λόγια ἀπὸ λόγου σου.

23 Ὁ Πέτρος λοιπὸν προσκαλῶντάς τους μέσα τοὺς ἐκόνεψε. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Πέτρος εὐγῆκε μαζὺ μετ' αὐτούς, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἰόππην ἐπῆγαν μετ' αὐτόν·

24 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμβήκασιν εἰς τὴν Καισάρειαν· καὶ ὁ Κορνήλιος τοὺς ἐκαρτέρει, προσκαλεσάμενος ὁμοῦ τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς φίλους του τοὺς ἀναγκαίους.

25 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν ὁ Πέτρος, τὸν ἐσυναπάντησεν ὁ Κορνήλιος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.

26 Ἀμὴ ὁ Πέτρος τὸν ἐσήκωσε, καὶ εἶπε· Σήκω ἀπάνω· καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος εἶμαι.

27 Καὶ συνομιλῶντας μετ' αὐτόν, ἐμβῆκε μέσα, καὶ εὑρῆκε πολλοὺς συμμαζωμένους.

28 Ἔφη τε πρὸς αὐτούς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· καὶ ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον.

29 Διὸ καὶ ἀναντιῤῥήτως ἦλθον μεταπεμφθείς. Πυνθάνομαι οὖν, τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· Ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύων, καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ·

31 Καὶ φησί· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχὴ, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

32 Πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην, καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα, ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι.

33 Ἐξαυτῆς οὖν ἔπεμψα πρός σε· σύ τε καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος· νῦν οὖν πάν-

28 Καὶ τοὺς εἶπεν· Ἐσεῖς ἰξεύρετε καλὰ ὅτι εἶναι ἀνομία εἰς ἄνθρωπον Ἰουδαῖον νὰ συγκολλίεται ἢ νὰ σμίγῃ μὲ ἀλλόφυλον ἄνθρωπον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς μοῦ τὸ ἔδειξεν νὰ μὴν λέγω κανένα ἄνθρωπον συγχαντὸν ἢ ἀκάθαρτον.

29 Διὰ τοῦτο μὲ τὸ νὰ προσκαλεσθῶ ἦλθα χωρὶς ἀντιλογίαν. Ἐρωτῶ σας λοιπὸν, διὰ ποῖον λογαριασμὸν μὲ ἐπροσκαλέσετε;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος εἶπεν· Ἀπεδῶ καὶ τέσσαρες ἡμέραις ἕως ἐτούτην τὴν ὥραν ἐνήστευα, καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν ἐπροσευχόμουν εἰς τὸ σπῆτί μου· καὶ νὰ, ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἐστάθη ὀμπροστά μου μὲ φόρεμα λαμπρόν·

31 Καὶ λέγει· Ὦ Κορνήλιε, ἡ προσευχή σου εἰσηκούσθη, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνεθυμίσθηκαν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

32 Πέμψε λοιπὸν εἰς τὴν Ἰόππην, καὶ προσκάλεσε τὸν Σίμωνα, ὃ ὁποῖος κράζεται Πέτρος· ἐτοῦτος εἶναι κονεμένος εἰς σπῆτι κάποιου Σίμωνος γναφέα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ παραγιάλι· καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν ἔλθῃ θέλει σοῦ συντύχει.

33 Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔπεμψα τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἐσένα· καλὰ ἔκαμες καὶ ἐσὺ

τές ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεȣ̃ πάρεσμεν, ἀκȣ̃σαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ Θεȣ̃.

34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ ϛόμα, εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἔϛι προσωπολήπτης ὁ Θεός·

35 Ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβȣ́μενος αὐτὸν, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἐϛι.

36 Τὸν λόγον ὃν ἀπέϛειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριϛȣ̃· ȣ̃τός ἐϛι πάντων Κύριος.

37 Ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ' ὅλης τῆς Ἰȣδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, μετὰ το βάπτισμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης·

38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρὲτ, ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς Πνεύματι ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τȣ̀ς καταδυναϛευομένȣς ὑπὸ τοῦ διαβόλȣ, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτοῦ.

39 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἔν τε τῇ χώρᾳ τῶν Ἰȣδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

ὁπȣ̃ ἦλθες· τῶρα λοιπὸν ἐμεῖς ὅλοι εὑρισκόμεθα ἐδῶ ὀμπροϛὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἀκȣ́σωμεν ὅλα ἐκεῖνα ὁπȣ̃ σε ἐπρόϛαξεν ὁ Θεός.

34 Καὶ ὁ Πέτρος ἄνοιξε τὸ ϛόμα τȣ, καὶ εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀποβλέπει εἰς πρόσωπα·

35 Ἀλλὰ εἰς κάθε ἔθνος ἐκεῖνον ὁπȣ̃ τὸν φοβᾶται, καὶ κάμνει δικαιοσύνην, τὸν ἰδέχεται.

36 Κατὰ τὸν λόγον ὁπȣ̃ ἔϛειλεν εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ εὐαγγελίζωντας εἰρήνην διὰ μέσȣ τοῦ Ἰησȣ̃ Χριϛȣ̃· ἐτȣ̃τος εἶναι Αὐθέντης ὁλονῶν.

37 Ἐσεῖς ἰξεύρετε τὸ πρᾶγμα ὁπȣ̃ ἔγινεν εἰς ὅλην τὴν Ἰȣδαίαν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ὕϛερα ἀπὸ τὸ βάπτισμα ὁπȣ̃ ἐκήρυξεν ὁ Ἰωάννης·

38 Τὸν Ἰησοῦν ὁπȣ̃ ἦτον ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ, πῶς τὸ ἔχρισεν ὁ Θεὸς μὲ Πνεῦμα ἅγιον καὶ μὲ δύναμιν, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν εὐεργετῶντας καὶ ἰατρεύωντας ὅλȣς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ ἐτυραννοῦνταν ἀπὸ τὸν διάβολον, διατὶ ὁ Θεὸς ἦταν μετ' αὐτόν.

39 Καὶ ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες ὁλωνῶν τῶν πραγμάτων ὁπȣ̃ ἔκαμεν, καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰȣδαίων καὶ εἰς τὴν Ἱερȣσαλήμ· τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι τὸν ἐφόνευσαν κρεμάζοντές τον εἰς τὸ ξύλον.

40 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι·

41 Οὐ παντὶ τῷ λαῷ, ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

42 Καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρύξαι τῷ λαῷ, καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.

43 Τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν.

44 Ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα, ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.

45 Καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνῆλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκκέχυται·

46 Ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις, καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μήτι τὸ ὕδωρ κωλῦσαι δύναταί τις τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔλαβον καθὼς καὶ ἡμεῖς;

40 Ἐτοῦτον ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησε τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ φανερωθῇ·

41 Ὄχι εἰς ὅλον τὸν λαὸν, ἀλλὰ εἰς ἐμᾶς ὁποῦ εἴμεσθαν μάρτυρες προτίτερα χειροτονημένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, οἱ ὁποῖοι ἐμεῖς ἐσυνεφάγαμεν καὶ ἐσυνεπίαμεν μετ' αὐτὸν, ὕστερα ἀφόντις ἀνεστάθη ἐκ νεκρῶν.

42 Καὶ μᾶς ἐπαράγγειλε, νὰ κηρύξωμεν εἰς τὸν λαὸν καὶ νὰ μαρτυρήσωμεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι διωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν κριτὴς καὶ τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν.

43 Καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἐτοῦτον μαρτυροῦσιν, ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν πέρνει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του διὰ τὸ ὄνομά του.

44 Καὶ ἀκόμι ὁ Πέτρος ἐλάλει ἐτοῦτα τὰ λόγια, καὶ τὸ Πνεύμα τὸ ἅγιον ἔπεσεν ἀπάνω εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἄκουαν τὸν λόγον.

45 Καὶ ὅσοι πιστοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἦλθαν μαζὺ μὲ τὸν Πέτρον, ἐτρόμαξαν, ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐχύθηκε καὶ εἰς τὰ ἔθνη·

46 Διατὶ ἄκουαν αὐτοὺς ὁποῦ ἐλαλοῦσαν γλώσσαις, καὶ ἐμεγάλυναν τὸν Θεόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μήνα ἠμπορεῖ κανένας νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νερὸν νὰ μὴν βαπτισθοῦσιν ἐτοῦτοι, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡσὰν καὶ ἐμεῖς;

48 Προσέταξέ τε αὐτὰς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίȣ. Τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.

48 Καὶ ἐπρόςαξε νὰ βαπτισθοῦν αὐτοὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίȣ. Τότε τὸν ἐπαρακάλεσαν, νὰ ἀπομείνῃ καμπόσαις ἡμέραις.

Κεφ. ια'. 11.

ἬΚȣσαν δὲ οἱ ἀπόςολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰȣδαίαν, ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃.

2 Καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς,

3 Λέγοντες· Ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυςίαν ἔχοντας εἰσῆλθες, καὶ συνέφαγες αὐτοῖς.

4 Ἀρξάμενος δὲ ὁ Πέτρος, ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς, λέγων·

5 Ἐγὼ ἤμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος· καὶ εἶδον ἐν ἐκςάσει ὅραμα, καταβαῖνον σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἐκ τοῦ ȣ̓ρανȣ̃, καὶ ἦλθεν ἄχρις ἐμȣ̃·

6 Εἰς ἣν ἀτενίσας κατενόουν· καὶ εἶδον τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ ȣ̓ρανȣ̃.

ΚΑΙ ἄκȣσαν οἱ ἀπόςολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὁπȣ̃ ἦταν εἰς τὴν Ἰȣδαίαν, ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέχθηκαν τὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃.

2 Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐφιλονεικȣ̃σαν μετ' αὐτὸν ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ εἶχαν περιτομὴν,

3 Καὶ ἔλεγαν· Ὅτι μὲ ἀνθρώπȣς ὁπȣ̃ ἔχουν ἀκροβυςίαν ἐπῆγες, καὶ ἔφαγες μετ' αὐτȣ́ς.

4 Καὶ ὁ Πέτρος ἄρχισε, καὶ τȣ̀ς ἐδίδασκε τὰ πράγματα κατὰ τάξιν, καὶ ἔλεγεν·

5 Ἐγὼ ἤμουν εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἰόππην καὶ ἐπροσευχȣ́μουν· καὶ εἶδα εἰς τὴν ἔκςασίν μȣ ἕνα ὅραμα, ἕνα ἀγγεῖον ὡσὰν σενδόνι μεγάλον κρεμασμένον ἀπὸ ταῖς τέσσαρες ἄκραις, καὶ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν ȣ̓ρανὸν, καὶ ἦλθεν ἕως ἐμένα·

6 Εἰς τὸ ὁποῖον ἀναντράνισα καὶ ἐςοχάσθηκα· καὶ εἶδα ὅλα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετόμενα τοῦ ȣ̓ρανȣ̃.

7 Ἤκουσα δὲ φωνῆς λεγούσης μοι· Ἀναςὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.
8 Εἶπον δέ· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ ςόμα μου.

9 Ἀπεκρίθη δέ μοι φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη ἅπαντα εἰς τὸν οὐρανόν.
11 Καὶ ἰδοὺ, ἐξαυτῆς τρεῖς ἄνδρες ἐπέςησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἤμην, ἀπεςαλμένοι ἀπὸ Καισαρείας πρός με.
12 Εἶπε δέ μοι τὸ Πνεῦμα συνελθεῖν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενον· ἦλθον δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἓξ ἀδελφοὶ οὗτοι, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός.

13 Ἀπήγγειλέ τε ἡμῖν πῶς εἶδε τὸν ἄγγιλον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ςαθέντα καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Ἀπόςειλον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον,
14 Ὃς λαλήσει ῥήματα πρός σε, ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ

7 Καὶ ἄκουσα φωνὴν ὁποῦ μοῦ ἔλεγεν· Ὦ Πέτρε, σήκω καὶ σφάξε καὶ φάγε.
8 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Ὄχι, Αὐθέντη· ὅτι κανένα συγχαμένον ἢ ἀκάθαρτον οὐδὲ καμία φορὰ δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸ ςόμα μου.
9 Καὶ μοῦ ἀπεκρίθη μία φωνὴ δεύτερον ἀπὸ τὸν οὐρανόν· Ἐκεῖνα ὁποῦ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν, ἐσὺ μὴν τὰ συγχαίνεσε.
10 Καὶ τοῦτο ἔγινε τρεῖς φοραῖς· καὶ πάλιν ἐσύρθηκαν ὅλα εἰς τὸν οὐρανόν.
11 Καὶ νὰ, πάραυτα τρεῖς ἄνδρες καὶ ἦλθαν εἰς τὸ σπῆτι ὁποῦ ἤμουν, ἀπεςαλμένοι ἀπὸ τὴν Καισάρειαν εἰς ἐμένα.
12 Καὶ τὸ Πνεῦμα μοῦ εἶπε νὰ πάγω μετ' αὐτοὺς, καὶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλω τίποτες· καὶ ἦλθαν μαζύ μου καὶ οἱ ἓξ ἐτοῦτοι ἀδελφοὶ, καὶ ἐπήγαμεν καὶ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.
13 Καὶ ἐκεῖνος μᾶς εἶπε πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον εἰς τὸ σπῆτί του ὁποῦ ἐςάθη, καὶ τοῦ εἶπεν· Στεῖλε ἀνθρώπους εἰς τὴν Ἰόππην, καὶ προσκάλεσε τὸν Σίμωνα, ὁποῦ κράζεται Πέτρος,
14 Ὁ ὁποῖος θέλει σοῦ εἰπεῖ λόγια, διὰ μέσου τῶν

καὶ πᾶς ὁ οἶκός σȣ.

15 Ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με λαλεῖν, ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτȣ̀ς, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ.

16 Ἐμνήσθην δὲ τοῦ ῥήματος Κυρίȣ, ὡς ἔλεγεν· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

17 Εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ ἡμῖν, πιςεύσασιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριςὸν, ἐγὼ δὲ τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι τὸν Θεόν;

18 Ἀκȣ́σαντες δὲ ταῦτα ἡσύχασαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, λέγοντες· Ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωήν.

19 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρȣ καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰȣδαίοις.

20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλȣν πρὸς τȣ̀ς Ἑλληνιςὰς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

ὁποίων θέλεις σωθῇ ἐσὺ καὶ ὅλον σȣ τὸ σπῆτι.

15 Καὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἄρχισα ἐγὼ νὰ τȣ̀ς λαλῶ, ἔπεσεν ἀπάνω τȣς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡσὰν ἔπεσε καὶ εἰς ἐμᾶς εἰς τὴν ἀρχήν.

16 Καὶ ἐθυμήθηκα τὸν λόγον τοῦ Κυρίȣ, ὁπȣ̃ ἔλεγεν· Ὅτι ὁ Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε μὲ νερὸν, ἀμὴ ἐσεῖς θέλετε βαπτισθῇ μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

17 Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς αὐτȣ̀ς ὁπȣ̃ ἐπίςευσαν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριςὸν, τȣ̀ς ἔδωκε τὴν ἴσιαν χάριν ὡσὰν καὶ ἐμᾶς, ἐγὼ τί ἤσουν δυνατὸς νὰ ἐμποδίσω τὸν Θεόν;

18 Ὡσὰν ἄκȣσαν ἐτȣ̃τα ἡσύχασαν, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλεγαν· Ὁ Θεὸς λοιπὸν καὶ εἰς τὰ ἔθνη ἔδωκε μετάνοιαν εἰς ζωήν.

19 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὁπȣ̃ ἐδιασκορπίσθηκαν διὰ τὴν θλίψιν ὁπȣ̃ ἔγινεν εἰς τὸν Στέφανον, ἐπέρασαν ἕως τὴν Φοινίκην καὶ Κύπρον καὶ Ἀντιόχειαν, καὶ δὲν ἐλαλȣ̃σαν εἰς κανένα τὸν λόγον τοῦ Κυρίȣ, παρὰ μοναχὰ εἰς τȣ̀ς Ἰȣδαίȣς.

20 Καὶ κάποιοι ἄνδρες ἀπ' αὐτȣ̀ς ἦταν Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἱ ὁποῖοι ὡσὰν ἐμβῆκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐλαλȣ̃σαν εἰς τȣ̀ς Ἑλληνιστὰς, καὶ εὐαγγέλιζαν τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

21 Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν· πολύς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.

22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν· καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας.

23 Ὃς παραγενόμενος, καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ·

24 Ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ.

25 Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον· καὶ εὑρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.

26 Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.

27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν.

28 Ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος, ἐσήμανε διὰ

21 Καὶ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτον μετ' αὐτούς· καὶ πολὺς ἀριθμὸς (ἀνθρώπων) ἐπίστευσε καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν Κύριον.

22 Καὶ ἡ φήμη τους ἀκούσθη εἰς τὰ αὐτία τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἔστειλαν τὸν Βαρνάβαν νὰ ἔλθῃ ἕως εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

23 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἐπῆγε, καὶ εἶδε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ ἐνουθέταν ὅλους νὰ στέκουνται στερεοὶ εἰς τὸν Κύριον μὲ τὴν ὄρεξιν τῆς καρδίας τους·

24 Διατὶ ἦτον ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμάτος Πνεῦμα ἅγιον καὶ πίστιν· καὶ πολὺ πλῆθος αὐξήνθη εἰς τὸν Κύριον.

25 Καὶ ὁ Βαρνάβας εὐγῆκε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ταρσὸν νὰ ἀναγυρέψῃ τὸν Σαῦλον· καὶ ὡσὰν τὸν ηὗρεν τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

26 Καὶ ἕναν χρόνον σωστὸν ἐσυνάζουνταν αὐτοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐδίδαξαν πλῆθος πολύ, καὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν οἱ μαθητάδες ὀνομάσθηκαν Χριστιανοί.

27 Καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα προφῆται εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

28 Καὶ ἐσηκώθη ἕνας ἀπ' αὐτουνοὺς τὸ ὄνομά του Ἄγα-

τοῦ Πνεύματος, λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκȣμένην· ὅϛις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίȣ Καίσαρος.

ϐος, καὶ ἐφανέρωσε διὰ τοῦ Πνεύματος, πῶς μέλλει νὰ γένη μεγάλη πεῖνα εἰς ὅλην τὴν οἰκȣμένην· ἡ ὁποῖα καὶ ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κλαυδίȣ τοῦ Καίσαρος.

29 Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ηὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαϛος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικȣ͂σιν ἐν τῇ Ἰȣδαίᾳ ἀδελφοῖς·

29 Καὶ κάθε ἕνας ἀπὸ τȣ̀ς μαθητάδες ὥρισαν, καθὼς ἠμπόριεν κάθε ἕνας νὰ πέμψȣσι διακονίαν εἰς τȣ̀ς ἀδελφȣ̀ς ὁπȣ͂ ἐκάθουνταν εἰς τὴν Ἰȣδαίαν·

30 Ὃ καὶ ἐποίησαν, ἀποϛείλαντες πρὸς τȣ̀ς πρεσβυτέρȣς διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλȣ.

30 Τὸ ὁποῖον τὸ ἔκαμαν, ἀποϛέλλοντές την εἰς τȣ̀ς πρεσβυτέρȣς διὰ μέσȣ τῶν χειρῶν τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλȣ.

Κεφ. ιϐ'. 12.

ΚΑΤ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαί τινας τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.

ΕΙΣ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔβαλλε τὰ χέριά τȣ ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς νὰ κακοποιήσῃ μερικȣ̀ς τῶν ἐκκλησιαϛικῶν.

2 Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννȣ, μαχαίρᾳ.

2 Καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἰάκωϐον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννȣ μὲ σπαθί.

3 Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεϛόν ἐϛι τοῖς Ἰȣδαίοις, προσέθετο συλλαϐεῖν καὶ Πέτρον· (ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀζύμων·)

3 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὅτι ἐτȣ͂το ἀρέσει εἰς τȣ̀ς Ἰȣδαίȣς, ἐπρόσθεσε καὶ τȣ͂το νὰ πιάσῃ καὶ τὸν Πέτρον· (καὶ ἔλαχαν καὶ ἦταν ἡμέραις τῶν ἀζύμων·)

4 Ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδȣ̀ς τέσσαρσι τετραδίοις ϛρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν· βȣλόμενος μετὰ

4 Τὸν ὁποῖον ὡσὰν τὸν ἐπίασε τὸν ἔβαλλεν εἰς τὴν φυλακὴν, παραδίδωντάς τον εἰς δεκαέξι ϛρατιώτας νὰ τὸν φυλά-

τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ.

5 Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.

6 Ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος ἁλύσεσι δυσὶ, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακήν.

7 Καὶ ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, ἤγειρεν αὐτὸν, λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν.

8 Εἶπέ τε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Περίζωσαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι.

9 Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθές ἐστι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὅραμα βλέπειν.

10 Διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον

γοῦσι· θέλωντας ὕστερα ἀπὸ τὸ πάσχα νὰ τὸν φέρῃ ἔξω εἰς τὸν λαόν.

5 Ὁ Πέτρος λοιπὸν ἐφυλάττετον εἰς τὴν φυλακήν· καὶ ἡ ἐκκλησία ἐπροσεύχετον κατὰ πολλὰ πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν διὰ λόγου του.

6 Καὶ ὁπόταν ὁ Ἡρώδης ἔμελλε νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸν λαὸν, τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Πέτρος ἐκοιμᾶτον ἀνάμεσα εἰς δύο στρατιώταις, δεμένος μὲ δύο ἁλυσίδες, καὶ ἐφύλαγαν καὶ φυλακάτορες ὀμπροστὰ εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς.

7 Καὶ νὰ, καὶ ἦλθεν ἄγγελος Κυρίου, καὶ φῶς ἔλαμψε ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθετον, καὶ ἐκτύπησε τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, καὶ τὸν ἐσήκωσε, καὶ εἶπε· Σήκω γλίγωρα. Καὶ αἱ ἁλυσίδες ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέριά του.

8 Καὶ εἶπέν του ὁ ἄγγελος· Ζῶσου καὶ βάλλε τὰ σανδάλιά σου. Καὶ ἔκαμεν ἔτζι. Καὶ λέγει του· Βάλλε τὸ ἀπανωφόρεμά σου, καὶ ἀκολούθα μου.

9 Καὶ εὐγῆκεν ἔξω καὶ τοῦ ἀκολούθαν, καὶ δὲν ἐγνώριζε ὅτι εἶναι ἀληθινὸν ἐκεῖνο ὁποῦ ἐγίνετον ἀπὸ τὸν ἄγγελον· ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετον νὰ βλέπῃ ὅραμα.

10 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν πρώτην φύλαξιν καὶ τὴν δεύ-

ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτομάτη ἠνοίχθη αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν· καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ.

τερην, ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τὴν σιδηρένιαν, ὅπου πάγει εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποῖα μοναχή της τοὺς ἀνοίχθη· καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἐπῆγαν ὀμπροστὰ εἰς μίαν ῥύμνην· καὶ παρευθὺς ὁ ἄγγελος ἐδιέβη ἀπ' αὐτόν.

11 Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

11 Καὶ ὁ Πέτρος ὡσὰν ἐσυστάθη, εἶπε· Τῶρα ἰξεύρω ἀληθινά, ὅτι ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελόν του, καὶ μὲ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρώδου, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἐλπίδα τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 Συνιδών τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.

12 Καὶ ὡσὰν ἐγνώρισεν, ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας, τῆς μάνας τοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ἐκράζετον Μάρκος, ἐκεῖ ὅπου ἦταν καὶ ἀρκετοὶ ἀδελφοὶ μαζωμένοι καὶ ἐπροσεύχουνταν.

13 Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη·

13 Καὶ ὡσὰν ἐκτύπησεν ὁ Πέτρος τὴν θύραν τοῦ προαυλίου, ἐπῆγε μία κοπέλα, τὸ ὄνομά της Ῥόδη, νὰ ἀφουκρασθῇ τίς εἶναι·

14 Καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἑστάναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

14 Καὶ γνωρίζοντας τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τὴν χαράν της δὲν ἄνοιξε τὸ προαύλιον, ἀμὴ ἔδραμε μέσα καὶ εἶπε πῶς στέκεται ὁ Πέτρος ὀμπροστὰ εἰς τὸ προαύλιον.

15 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· Μαίνῃ. Ἡ δὲ διϊσχυρίζετο

15 Καὶ ἐκεῖνοι τῆς εἶπαν· Λωλὴ εἶσαι. Καὶ ἐκείνη τὸ

ὅτως ἔχειν. Οἱ δ᾽ ἔλεγον· Ὁ ἄγγελ☉ αὐτοῦ ἐςιν.

16 Ὁ δὲ Πέτρ☉ ἐπέμενε κρέων· ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτὸν, καὶ ἐξέςησαν.

17 Κατασείσας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾷν, διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ὁ Κύρι☉ αὐτὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς· εἶπε δέ· Ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

18 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἦν τάραχ☉ οὐκ ὀλίγ☉ ἐν τοῖς ςρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο.

19 Ἡρώδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὑρὼν, ἀνακρίνας τὰς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι· καὶ κατελθὼν ἀπὸ τῆς Ἰεδαίας εἰς τὴν Καισάρειαν, διέτριβεν.

20 Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις καὶ Σιδωνίοις· ὁμοθυμαδὸν δὲ παρῆσαν πρὸς αὐτὸν, καὶ πείσαντες Βλάςον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶν☉ τοῦ βασιλέως, ᾐτοῦντο εἰρήνην· διὰ τὸ τρέφεσθαι αὐτῶν τὴν χώραν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς.

21 Τακτῇ δὲ ἡμέρᾳ ὁ

ἐβεβαίωνε πῶς νὰ εἶναι τέτοιας λογῆς. Καὶ ἐκεῖνοι ἔλεγαν· Ὁ ἄγγελός τȣ εἶναι.

16 Καὶ ὁ Πέτρ☉ ἐςέκετον καὶ ἐκτύπαν· καὶ ὡσὰν ἄνοιξαν καὶ τὸν εἶδαν, ἐξεπλάγησαν.

17 Καὶ μὲ τὸ χέρι τȣ τȣ̀ς ἔσεισε νὰ σιωπήσουν, καὶ τȣ̀ς ἐδιηγήθη πῶς ὁ Κύριος τὸν εὔγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακήν· καὶ τȣ̀ς εἶπεν· Εἰπέτε ἐτȣ̃τα εἰς τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τȣ̀ς ἀδελφȣ́ς. Καὶ εὐγῆκεν ἔξω καὶ ἐδιέβη εἰς ἄλλον τόπον.

18 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν ἔγινε μεγάλη σύγχυσις εἰς τȣ̀ς ςρατιώτας, τὸ, τί νὰ ἔγινεν ὁ Πέτρος.

19 Καὶ ὁ Ἡρώδης τὸν ἐζήτησε, καὶ ὡσὰν δὲν τὸν ηὗρεν, ἐξέταζε τȣ̀ς φυλακάτορας, καὶ ἐπρόςαξε νὰ πᾶσιν νὰ τȣ̀ς χαλάσουν· καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης καταβαίνωντας ἀπὸ τὴν Ἰεδαίαν εἰς τὴν Καισάρειαν, διέτριβεν ἐκεῖ.

20 Καὶ ὁ Ἡρώδης ἦτον ἐχθραιμένος εἰς τȣ̀ς Τυρίȣς καὶ Σιδωνίους· καὶ ἐκεῖνοι ἦλθαν συμφωνημένοι εἰς αὐτὸν, καὶ μὲ τὸ νὰ καταπείσουν τὸν Βλάςον τὸν κρεββατοφύλακα τοῦ βασιλέως, ἐζητȣ̃σαν εἰρήνην· διατὶ ἡ χώρα τȣς ἐθρέφετον ἀπὸ τὴν βασιλικὴν (χώραν.)

21 Καὶ τὴν διατεταγμένην

Ἡρώδης ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα βασιλικὴν, καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐδημηγόρει πρὸς αὐτούς.

22 Ὁ δὲ δῆμος ἐπεφώνει· Θεοῦ φωνὴ, καὶ οὐκ ἀνθρώπου.

23 Παραχρῆμα δὲ ἐπάταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, ἀνθ᾽ ὧν οὐκ ἔδωκε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ· καὶ γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν.

24 Ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο.

25 Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, πληρώσαντες τὴν διακονίαν, συμπαραλαβόντες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μάρκον.

ἡμέραν ὁ Ἡρώδης ἐνδυμένος τὸ βασιλικὸν φόρεμα ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον του, καὶ τοὺς ἐδίδασκε.

22 Καὶ ὁ λαὸς ἐφώναζε· Θεοῦ φωνὴ, καὶ ὄχι ἀνθρώπου.

23 Καὶ παρευθὺς τὸν ἐκτύπησεν ἄγγελος Κυρίου, διατὶ δὲν ἔδωκε τὴν δόξαν εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἔστωντας νὰ σκωληκοφαγωθῇ ἐξεψύχησε.

24 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ αὔξανε καὶ ἐπληθύνετον.

25 Καὶ ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος τελειώνοντες τὴν ὑπηρεσίαν τους ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, (εἰς τὴν Ἀντιόχειαν,) καὶ ἐπῆραν μαζὺ καὶ τὸν Ἰωάννην ὁποῦ ἐκράζετον Μάρκος.

Κεφ. ιγ΄. 13.

ἮΣΑΝ δέ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὅ, τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ καλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναήν τε Ἡρώδου τοῦ τετράρχου σύντροφος, καὶ Σαῦλος.

2 Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Ἀφορίσατε δή μοι τόν τε Βαρ-

ΚΑΙ᾽ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἦταν κάποιοι προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Συμεὼν ὁποῦ ἐκράζετο Νίγερ, καὶ ὁ Λούκιος ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν Κυρήνην, καὶ ὁ Μαναὴν ὁ σύντροφος τοῦ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου, καὶ ὁ Σαῦλος.

2 Καὶ ὡσὰν ὑπηρετοῦσαν ἐτοῦτοι τὸν Κύριον καὶ ἐνήστευαν, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Χωρίσετέ μου τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν

νάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς.

3 Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι, καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς, ἀπέλυσαν.

4 Οὗτοι μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, κατῆλθον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἐκεῖθέν τε ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.

5 Καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμῖνι, κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην.

6 Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου, εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον, ᾧ ὄνομα Βαριησοῦς,

7 Ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ· οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον, ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

8 Ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος (οὕτω γὰρ μεθερμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ) ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως.

9 Σαῦλος δὲ (ὁ καὶ Παῦλος) πλησθεὶς Πνεύματος

Σαῦλον, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ τοὺς ἐκάλεσα.

3 Τότε ἐνήστευσαν καὶ ἐπροσευχήθηκαν, καὶ ἔβαλαν τὰ χέρια τους ἀπάνω τους, καὶ τοὺς ἀπόλυσαν.

4 Ἐτοῦτοι λοιπὸν πεμπόμενοι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Σελεύκειαν, καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ ἔπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.

5 Καὶ ὡσὰν ἔφθασαν εἰς τὴν Σαλαμῖνα, ἐδίδασκαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ συναγώγια τῶν Ἰουδαίων· καὶ εἶχαν καὶ τὸν Ἰωάννην ὑπηρέτην.

6 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὸ νησὶ ἕως τὴν Πάφον, ηὗραν ἐκεῖ κάποιον μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον, τὸ ὄνομά του Βαριησοῦς,

7 Ὁ ὁποῖος ἦτον μαζὺ μὲ τὸν Σέργιον Παῦλον τὸν ἀνθύπατον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἄνθρωπος φρόνιμος· ἐτοῦτος ἐπροσκάλεσε τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον, καὶ ἐζήτησε νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

8 Ἀμὴ τοὺς ἐναντιοῦντον ὁ Ἐλύμας ἤγουν ὁ μάγος (διατὶ τέτοιας λογῆς ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομά του) ζητῶντας νὰ γυρίσῃ τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τὴν πίστιν.

9 Καὶ ὁ Σαῦλος (ὁποῦ ὠνομάσθη Παῦλος) ἐγέμισε

ἁγίου, καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτὸν,

10 Εἶπεν· Ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥᾳδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;

11 Καὶ νῦν ἰδοὺ, χεὶρ τοῦ Κυρίου ἐπὶ σε· καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ· Παραχρῆμα δὲ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἀχλὺς καὶ σκότος· καὶ περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς.

12 Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς, ἐπίστευσεν, ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου.

13 Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ἦλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας· Ἰωάννης δὲ ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῶν, ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

14 Αὐτοὶ δὲ διελθόντες ἀπὸ τῆς Πέργης, παρεγένοντο εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν συναγωγὴν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, ἐκάθισαν.

15 Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν,

Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἀτένισεν εἰς αὐτὸν,

10 Καὶ εἶπεν· Ὦ υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ ὅλης τῆς δικαιοσύνης, γεμάτε κάθε λογῆς δολιότητα καὶ κάθε λογῆς πονηρίαν, δὲν θέλεις παύσῃ νὰ ξαναστρέφῃς ταῖς ἴσαις στράταις τοῦ Κυρίου;

11 Καὶ τῶρα νὰ ὁποῦ ἔφθασεν εἰς ἐσένα τὸ χέρι τοῦ Κυρίου· καὶ θέλεις εἶσθαι τυφλὸς, νὰ μὴν βλέπῃς τὸν ἥλιον ἕως ἱκανὸν καιρόν· Καὶ παρευθὺς ἔπεσεν ἀπάνω του θαμπάδα καὶ σκότος· καὶ ἐγύριζε τριγύρου καὶ ἐγύρευεν (ἀνθρώπους) νὰ τὸν βαστοῦν ἀπὸ τὸ χέρι.

12 Τότε ὡσὰν εἶδεν ὁ ἀνθύπατος ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν, ἐπίστευσε, καὶ ἐξεπλήττετον εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Κυρίου.

13 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν τριγύρω του ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὴν Πάφον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας· ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης ἀποχώρησεν ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

14 Καὶ αὐτοὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Πέργην, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας· καὶ ὡσὰν ἐμβῆκαν εἰς τὴν συναγωγὴν τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου, ἐκάθισαν.

15 Καὶ ἀφόντις ἔγινεν ἡ συνηθισμένη ἀνάγνωσις τοῦ

ἀπέστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι πρὸς αὐτοὺς, λέγοντες. Ἄνδρες ἀδελφοὶ, εἰ ἔστι λόγος ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς τὸν λαὸν, λέγετε.

16 Ἀναστὰς δὲ Παῦλος, καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ, εἶπεν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσατε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ τὸν λαὸν ὕψωσεν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς·

18 Καὶ ὡς τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

19 Καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναὰν, κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν.

20 Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Κἀκεῖθεν ᾐτήσαντο βασιλέα, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κὶς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη τεσσαράκοντα.

νόμου καὶ τῶν προφητῶν, οἱ ἀρχισυνάγωγοι ἀπέστειλαν ἄνθρωπον εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶπαν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἂν ἔχετε τίποτες λόγον νὰ νουθετήσετε τὸν λαὸν, λέγετέ τον.

16 Καὶ ἐσηκώθη ὁ Παῦλος, καὶ ἔσεισε τὸ χέρι του, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσετε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ ἐτούτου τοῦ Ἰσραὴλ ἐδιάλεξε τοὺς πατέρας μας, καὶ ὕψωσε τὸν λαὸν ἐκεῖ ὅπου ἦταν πάροικοι εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, καὶ μὲ χέρι ὑψηλὸν τοὺς εὔγαλεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον·

18 Καὶ σαράντα χρόνους τοὺς ἔθρεφε μέσα εἰς τὴν ἔρημον.

19 Καὶ ἔστωντας νὰ χαλάσῃ ἑπτὰ ἔθνη εἰς τὴν γῆν τοῦ Χαναὰν, τοὺς ἔδωκε κληρονομίαν τὴν γῆν ἐκείνων.

20 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἕως τετρακοσίους πενῆντα χρόνους ἔδωκε κριτὰς ἕως τοῦ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐδῶθε ἐζήτησαν βασιλέα, καὶ τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ, τὸν υἱὸν τοῦ Κὶς, ἄνδρα ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὶν, σαράντα χρόνους.

22 Καὶ μεταστήσας αὐτὸν, ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαβὶδ εἰς βασιλέα, ᾧ καὶ εἶπε μαρτυρήσας· Εὗρον Δαβὶδ τὸν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου.

23 Τούτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ σπέρματος κατ' ἐπαγγελίαν ἤγειρε τῷ Ἰσραὴλ σωτῆρα Ἰησοῦν,

24 Προκηρύξαντος Ἰωάννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου αὐτοῦ βάπτισμα μετανοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

25 Ὡς δὲ ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; οὐκ εἰμὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἰδοὺ, ἔρχεται μετ' ἐμὲ, οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι.

26 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, υἱοὶ γένους Ἀβραὰμ, καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἀπεστάλη.

27 Οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν, τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγι-

22 Καὶ εὐγάλωντάς τον, τοὺς ἐσήκωσε τὸν Δαβὶδ εἰς βασιλέα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπεν· Εὗρηκα τὸν Δαβὶδ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὁ ὁποῖος θέλει κάμει ὅλα τὰ θελήματά μου.

23 Ἀπὸ τὸ σπέρμα ἐτούτου ὁ Θεὸς κατὰ τὸ τάξιμόν του ἐξανάστησεν εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ τὸν σωτῆρα Ἰησοῦν.

24 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπροκήρυξε ὀμπροστίτερα ἀπὸ τὸν ἐρχομόν του βάπτισμα μετανοίας εἰς ὅλον τον λαὸν τοῦ Ἰσραήλ.

25 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωνεν ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· Ποῖον μὲ θαῤῥεῖτε πῶς νὰ εἶμαι; δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος, ἀλλὰ νὰ, ὁποῦ ἔρχεται κατὰ πόδι ἀπὸ ἐμένα, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὰ ποδάριά του.

26 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, υἱοὶ τοῦ γένους τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ἐτούτης ἐστάλθη εἰς ἐσᾶς.

27 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτονῶν, ἐτοῦτον δὲν τὸν ἐγνώρισαν, καὶ καταχρίνοντές τον, ἐτελείωσαν ταῖς

νωσκομένας, κρίναντες, ἐπλήρωσαν.

28 Καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτȣ εὑρόντες, ἠτήσαντο Πιλάτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν.

29 Ὡς δὲ ἐτέλησαν ἅπαντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλȣ ἔθηκαν εἰς μνημεῖον.

30 Ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

31 Ὃς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείȣς τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλήμ, οἵτινες εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τȣ̀ς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην,

ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν·

33 Ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ γέγραπται· Υἱός μȣ εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

34 Ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθορὰν, ὕτως εἴρηκεν· Ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαβὶδ, τὰ πιστά.

φωναῖς τῶν προφητῶν ὁπȣ̃ ἀναγινώσκουνται κάθε σάββατον.

28 Καὶ ἀγκαλὰ καὶ δὲν εὑρῆκαν καμίαν ἀφορμὴν θανάτȣ, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ σκοτωθῇ.

29 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν ὅλα ἐκεῖνα ὁπȣ̃ ἦταν γραμμένα διὶ αὐτὸν, τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ξύλον καὶ τὸν ἔβαλλαν εἰς τὸ μνημεῖον.

30 Ἀμὴ ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

31 Καὶ αὐτὸς πολλαῖς ἡμέραις ἐφάνη εἰς ἐκείνȣς ὁποῦ ἀνέβαιναν μαζὺ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ μάρτυρές τȣ εἰς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἐμεῖς σᾶς εὐαγγελίζομεν τὸ τάξιμον ὁπȣ̃ ἔγινεν εἰς τȣ̀ς πατέρας, ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἐτελείωσεν εἰς ἐμᾶς ὁπȣ̃ εἴμεσθε παιδία τȣς, μὲ τὸ νὰ ἀναστήσῃ τὸν Ἰησοῦν·

33 Καθὼς εἶναι γραμμένον καὶ εἰς τὸν δεύτερον Ψαλμόν· Υἱός μȣ εἶσαι ἐσὺ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα.

34 Καὶ ὅτι τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, καὶ πλέον δὲν μέλλει νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν διαφθορὰν, τέτοιας λογῆς εἶπεν· Ὅτι θέλω σᾶς δώσει τὰ ὅσια ἐκεῖνα ὁπȣ̃ ἔταξα εἰς τὸν Δαβὶδ τὰ πιστά.

35 Διὸ καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σε ἰδεῖν διαφθοράν.

36 Δαβὶδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλῇ, ἐκοιμήθη, καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, καὶ εἶδε διαφθοράν·

37 Ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν.

38 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοὶ, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται·

39 Καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται.

40 Βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς, τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις·

41 Ἴδετε οἱ καταφρονηταὶ, καὶ θαυμάσατε, καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ οὐ μὴ πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.

42 Ἐξιόντων δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον

35 Διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἄλλον Ψαλμὸν λέγει· Δὲν θέλεις ἀφήσει τὸν ὅσιόν σου νὰ εἰδῇ διαφθοράν.

36 Διατὶ ὁ Δαβὶδ ἔσωντας νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του, ἐκοιμήθη, καὶ ἐβάλθη εἰς τοὺς πατέρας του, καὶ εἶδε διαφθοράν·

37 Ἀμὴ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνάστησε, δὲν εἶδε διαφθοράν.

38 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἂς εἶναι λοιπὸν γνώριμον εἰς ἐσᾶς, ὅτι διὰ μέσου ἐτούτου κηρύττεται εἰς ἐσᾶς ἡ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν·

39 Καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖνα ὅλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἐδυνήθητε εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως νὰ δικαιωθῆτε, εἰς τοῦτον κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ πιστεύει δικαιώνεται.

40 Βλέπετε λοιπὸν μήπως καὶ ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήθη εἰς τοὺς προφήτας·

41 Ἰδέτε ἐσεῖς οἱ καταφρονηταὶ, καὶ θαυμάσετε, καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἐγὼ ἐργάζομαι ἔργον εἰς ταῖς ἡμέραις σας, ἔργον τὸ ὁποῖον δὲν θέλετε τὸ πιστεύσει, ἂν σᾶς τὸ διηγηθῇ τινάς.

42 Καὶ ὅταν αὐτοὶ εὔγηκαν ἀπὸ τὸ συναγώγι τῶν Ἰουδαίων, τὰ ἔθνη τοὺς ἐπαρακαλοῦσαν νὰ

λαληθῆναι αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα.

43 Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς, ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ· οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς, ἔπειθον αὐτοὺς ἐπιμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ.

44 Τῷ δὲ ἐρχομένῳ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις, ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες.

46 Παῤῥησιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, εἶπον· Ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀπωθεῖσθε αὐτὸν, καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ, στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη.

47 Οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· Τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

48 Ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἔχαιρον, καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

τοὺς διηγηθοῦν αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ἄλλο σάββατον.

43 Καὶ ἔστωντας νὰ λυθῇ ἡ συναγωγὴ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους ὁποῦ ἦταν εὐσεβεῖς ἀκολούθησαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν· οἱ ὁποῖοι συντυχαίνοντές τους, τοὺς ἔπειθαν νὰ στέκουνται εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

44 Καὶ τὸ ἐρχόμενον σάββατον παρολίγον ὅλη ἡ πόλις ἐμαζώχθη νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Καὶ οἱ Ἰουδαοῖοι ὡσὰν εἶδαν τὸ πλῆθος, ἐπλήσθηκαν φθόνου, καὶ ἐναντιοῦνταν ἐκεῖνα ὁποῦ ἔλεγεν ὁ Παῦλος, ἐναντιούμενοι καὶ βλασφημοῦντες.

46 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐπαῤῥησιάσθηκαν, καὶ εἶπαν· Ἀναγκαῖον ἦτον πρῶτον νὰ λαληθῇ εἰς ἐσᾶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἀμὴ ἐπειδὴ τὸν ἀποδιώχνετε, καὶ δὲν κρίνετε τοῦ λόγου σας ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς, νὰ, ὁποῦ γυρίζομεν εἰς τὰ ἔθνη.

47 Διατὶ ἔτζι μᾶς ἐπαράγγειλεν ὁ Κύριος (λέγωντας·) Ἔβαλά σε διὰ νὰ εἶσαι φῶς τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν σωτηρίαν, ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

48 Καὶ τὰ ἔθνη ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα τὰ λόγια ἐχαίρουνταν, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦταν διαθεμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

49 Διεφέρετο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου δι' ὅλης τῆς χώρας.

50 Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας, καὶ τὲς πρώτες τῆς πόλεως, καὶ ἐπήγειραν διωγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτὲς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

51 Οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτὲς, ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.

52 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπληρῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος ἁγίε.

49 Καὶ ὁ λόγος τῦ Κυρίε διεφέρετον διὰ μέσε ὅλης τῆς χώρας.

50 Καὶ οἱ Ἰεδαῖοι ἐπαρακίνησαν ταῖς γυναῖκαις ὁπῦ εἶχαν εὐλάβειαν εἰς τὴν θρησκείαν τες, καὶ ταῖς τιμημέναις, καὶ τὲς πρώτες τῆς πόλεως, καὶ ἐσήκωσαν διωγμὸν εἰς τὸν Παῦλον καὶ εἰς τὸν Βαρνάβαν, καὶ τὲς εὔγαλαν ἀπὸ τὰ ὅριά τες ἔξω.

51 Καὶ ἐτῦτοι ἐτίναξαν εἰς ἐκείνες τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τὰ ποδάριά τες, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἰκόνιον.

52 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐγέμισαν χαρὰν καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ἐγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ, κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτὲς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰεδαίων, καὶ λαλῆσαι ὕτως ὥςε πιςεῦσαι Ἰεδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος.

2 Οἱ δὲ ἀπειθῦντες Ἰεδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

3 Ἱκανὸν μὲν ὖν χρόνον διέτριψαν παῤῥησιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τῷ μαρτυρῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτῦ, καὶ διδόντι σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ Ἰκόνιον, ὁμοίως ἐπῆγαν εἰς τὸ συναγώγι τῶν Ἰεδαίων, καὶ ἐλάλησαν τέτοιας λογῆς ὥςε ὁπῦ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τὲς Ἰεδαίες καὶ Ἕλληνας ἐπίςευσαν.

2 Καὶ οἱ Ἰεδαῖοι ὁπῦ δὲν ἐκαταπείσθηκαν, ἐπαρακίνησαν εἰς κακὸν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐθνῶν ἐναντία εἰς τὲς ἀδελφές.

3 Καὶ αὐτοὶ λοιπὸν διέτριψαν ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ ἐπαῤῥησιάζεντανμὲ τὴν δύναμιν τῦ Κυρίε, ὁπῦ ἐμαρτύραν τὸν λόγον τῆς χάριτός τε, καὶ ἔδιδε νὰ γίνενται σημεῖα καὶ τέρατα διὰ μέσε τῶν χειρῶν αὐτονῶν.

4 Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις.

5 Ὡς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν, ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐτοὺς,

6 Συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περίχωρον·

7 Κἀκεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι.

8 Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπατήκει.

9 Οὗτος ἤκουε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι,

10 Εἶπε μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἥλλετο, καὶ περιεπάτει.

11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος, ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, Λυκαονιστὶ λέγοντες· Οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς.

12 Ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρ-

4 Καὶ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐσχίσθη· καὶ μερικοὶ ἦταν μαζὺ μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ἄλλοι ἦταν μαζὺ μὲ τοὺς ἀποστόλους.

5 Καὶ ὡσὰν ἔγινεν ὁ ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων μαζὺ μὲ τοὺς ἄρχοντάς τῶν, νὰ ὑβρίσουν τοὺς ἀποστόλους καὶ νὰ τοὺς λιθοβολήσουν,

6 Ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ ἀπόστολοι ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν εἰς ταῖς πόλεις τῆς Λυκαονίας, εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς τὴν Δέρβην, καὶ εἰς τὰ περίχωρα·

7 Καὶ ἐκεῖ εὐαγγέλιζαν.

8 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος εἰς τὴν Λύστραν ἀδύνατος εἰς τὰ ποδάρια ἐκάθουντον, ὁ ὁποῖος ἦτον κουτζὸς ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του, καὶ ποτὲ δὲν ἐπεριπάτησε.

9 Ἐτοῦτος ἄκουε τὸν Παῦλον ὁποῦ ἐλάλει· ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ εἶδεν ὅτι ἔχει πίστιν νὰ σωθῇ,

10 Εἶπε μὲ μεγάλην φωνήν· Σήκω ὀρθὸς ἀπάνω εἰς τὰ ποδάριά σου. Καὶ ἐκεῖνος ἐπήδησε, καὶ ἐπεριπάτει.

11 Καὶ τὸ πλῆθος ὡσὰν εἶδαν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Παῦλος, ἐσήκωσαν τὴν φωνήν τους Λυκαονιστὶ, καὶ εἶπαν· Οἱ Θεοὶ ὁμοιώθηκαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐκατέβηκαν εἰς ἐμᾶς.

12 Καὶ ἔκραζαν τὸν Βαρνά-

νάβαν, Δία· τὸν δὲ Παῦλον, Ἑρμῆν· ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγέμενος τοῦ λόγυ.

13 Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρυς καὶ ςέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν.

14 Ἀκέσαντες δὲ οἱ ἀπόςολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον, κράζοντες,

15 Καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τέτων τῶν ματαίων ἐπιςρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν ὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

16 Ὃς ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς εἴασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν.

17 Καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποιῶν, ὐρανόθεν ὑμῖν ὑετὲς διδὲς καὶ καιρὲς καρποφόρυς, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν.

18 Καὶ ταῦτα λέγοντες,

ϐαν, Δία· καὶ τὸν Παῦλον, τὸν ἔκραζαν Ἑρμῆν· ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτον ὁ ἡγέμενος τοῦ λόγυ.

13 Καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς, τῦ ὁποίυ ὁ ναὸς ἦτον ὀμπροςὰ εἰς τὴν πόλιν, ἔφερε ταύρυς καὶ ςεφάνια εἰς τὸ προαύλιον, μαζὺ μὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἤθελε νὰ θυσιάσῃ.

14 Ἀμὴ οἱ ἀπόςολοι ὁ Βαρνάϐας καὶ ὁ Παῦλος, ὡσὰν τὸ ἤκυσαν, ἔσχισαν τὰ φορέματά τυς, καὶ ἐπήδησαν μέσα εἰς τὸ πλῆθος, καὶ ἔκραζαν,

15 Καὶ ἔλεγαν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, διατὶ κάμνετε ἐτῦτα; καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι ὁμοιοπαθεῖς εἴμεσθε ὡσὰν καὶ ἐσεῖς, καὶ σᾶς εὐαγγελίζομεν νὰ γυρίσετε ἀπὸ τῦτα τὰ ψεύτικα εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζωντανὸν, ὁπῦ ἔκαμε τὸν ὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα ὅσα εἶναι μέσα εἰς αὐτά·

16 Ὁ ὁποῖος εἰς ταῖς περασμέναις γενεαῖς ἄφησεν ὅλα τὰ ἔθνη νὰ περιπατῦν ταῖς ςράταις τυς.

17 Ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἄφηκεν ἀμαρτύρητον τοῦ λόγυ τυ, κάμνωντας καλωσύνην, καὶ δίδωντάς μας ἀπὸ τὸν ὐρανὸν βροχαῖς καὶ καιρὺς, καρποφόρυς, χορταίνωντας φαγητὰ καὶ εὐφροσύνην ταῖς καρδίαις μας.

18 Καὶ λέγοντες ἐτῦτα,

μόλις κατέπαυσαν τὲς ὄχλες τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

19 Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίε Ἰεδαῖοι, καὶ πείσαντες τὲς ὄχλες, καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον, ἔσυρον ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι.

20 Κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν, ἀναςὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην.

21 Εὐαγγελισάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ μαθητεύσαντες ἱκανὲς, ὑπέςρεψαν εἰς τὴν Λύςραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν·

22 Ἐπιςηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλῦντες ἐμμένειν τῇ πίςει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῦ Θεῦ.

23 Χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρες κατ᾽ ἐκκλησίαν, προσευξάμενοι μετὰ νηςειῶν, παρέθεντο αὐτὲς τῷ Κυρίῳ εἰς ὃν πεπιστεύκεισαν.

24 Καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν, ἦλθον εἰς Παμφυλίαν·

25 Καὶ λαλήσαντες ἐν Πέρ-

μόλις ἐκατάπαυσαν τὸ πλῆθος νὰ μὴν τὲς θυσιάσεν.

19 Καὶ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον Ἰεδαῖοι, καὶ ἐκατάπεισαν τὸ πλῆθος, καὶ ἐλιθοβόλησαν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, λογιάζοντές τον νὰ ἀπόθανε.

20 Ἀμὴ ὡσὰν τὸν ἐτριγύρισαν οἱ μαθητάδες, ἐσηκώθη καὶ ἦλθε μέσα εἰς τὴν πόλιν· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐγῆκε μαζὺ μὲ τὸν Βαρνάβαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Δέρβην.

21 Καὶ εὐαγγέλισαν τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ ὡσὰν ἔμαθαν πολλὲς, ἐγύρισαν εἰς τὴν Λύςραν καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιον καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν·

22 Καὶ ἐςερέωναν ταῖς ψυχαῖς τῶν μαθητῶν, νεθετεῦντές τες νὰ ςέκενται εἰς τὴν πίςιν, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων κάμνει χρεία νὰ ἐμβῦμεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεῦ.

23 Καὶ τὲς ἐχειροτόνησαν πρεσβυτέρες εἰς κάθε ἐκκλησίαν, ἔςωντας νὰ προσευχηθοῦσι μὲ νηςείαν, καὶ τοὺς ἐσύςησαν εἰς τὸν Κύριον εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίςευσαν.

24 Καὶ ἐπέρασαν τὴν Πισιδίαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Παμφυλίαν·

25 Καὶ ἔςωντας νὰ λαλήσεν

γῃ τὸν λόγον, κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν.

26 Κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν· ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.

27 Παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν, ἀνήγγειλαν ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.

28 Διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.

εἰς τὴν Πέργην τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Ἀττάλειαν.

26 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπλευσαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· ἐκεῖ ὅπου ἦταν παραδεδομένοι εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὅπου ἐτελείωσαν.

27 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐμάζωξαν τὴν ἐκκλησίαν, εἶπαν ὅσα πράγματα ὁ Θεὸς ἔκαμε διὰ μέσου τῶν, καὶ ὅτι ἄνοιξε καὶ εἰς τὰ ἔθνη θύραν τῆς πίστεως.

28 Καὶ ἐκεῖ διέτριψαν πολὺν καιρὸν μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες.

Κεφ. ιέ. 15.

ΚΑΙ' τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφούς· Ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως, οὐ δύνασθε σωθῆναι.

2 Γενομένης οὖν στάσεως καὶ συζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτοὺς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καί τινας ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους, εἰς Ἱερουσαλὴμ, περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

3 Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν,

ΚΑΙ' κάποιοι ὅπου ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, ἐδίδασκαν τοὺς ἀδελφοὺς, (λέγοντες·) Ὅτι ἂν δὲν περιτμηθῆτε κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ σωθῆτε.

2 Καὶ ἔστωντας νὰ γένῃ μεγάλη φιλονεικία καὶ ζήτησις τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα μετ' ἐκείνους, ἔβαλλαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν καὶ κάποιους ἄλλους ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἀνέβουν εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους ὅπου ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, διὰ τὸ ζήτημα ἐτοῦτο.

3 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ἔστωντας νὰ συμπροπεμφθοῦσιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐπερνοῦσαν τὴν Φοι-

ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν· καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγάλην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

4 Παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἀπεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀνήγγειλάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε μετ᾽ αὐτῶν.

5 Ἐξανέστησαν δέ τινες τῶν ἀπὸ τῆς αἱρέσεως τῶν Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες· Ὅτι δεῖ περιτέμνειν αὐτοὺς, παραγγέλλειν τε τηρεῖν τὸν νόμον Μωϋσέως.

6 Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περὶ τοῦ λόγου τούτου.

7 Πολλῆς δὲ συζητήσεως γινομένης, ἀναστὰς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ᾽ ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου, καὶ πιστεῦσαι.

8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς, δοὺς αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς καὶ ἡμῖν·

9 Καὶ οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, τῇ πίστει

νίκην καὶ τὴν Σαμάρειαν, καὶ ἐδιηγοῦνταν πῶς ἐγύρισαν τὰ ἔθνη (εἰς τὴν πίστιν·) καὶ ἔδιδαν χαρὰν μεγάλην εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς.

4 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, τοὺς ἀποδέχθηκεν ἡ ἐκκλησία καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, καὶ αὐτοὶ εἶπαν ὅσα θαύματα ἔκαμεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῶν.

5 Καὶ κάποιοι ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων καὶ ἐπίστευσαν, ἐσηκώθηκαν, λέγοντες· Ὅτι κάμνει χρεία νὰ περιτέμνουν τὰ ἔθνη ὁποῦ ἐπίστευσαν, καὶ νὰ τοὺς παράγγελουν νὰ φυλάττουν τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

6 Καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι νὰ εἰδοῦσι διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

7 Καὶ ἔστωντας νὰ ἔγινε μεγάλη ἐξέταξις, ἐσηκώθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπέν τους· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐσεῖς ἰξεύρετε ὅτι ἀπὸ ἡμέραις παλαιαῖς ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀνάμεσά μας μὲ ἐδιάλεξε, νὰ ἀκούσουν τὰ ἔθνη διὰ μέσου τοῦ στόματός μου τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου, νὰ πιστεύσουν.

8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς τοὺς ἐμαρτύρησε, μὲ τὸ νὰ τοὺς δώσῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς καὶ εἰς ἐμᾶς·

9 Καὶ δὲν ἐχώρισε τίποτες ἀναμεταξὺ εἰς ἐμᾶς καὶ εἰς

καθαρίσας τὰς καρδίας αὐτῶν.

10 Νῦν οὖν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι;

11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύομεν σωθῆναι, καθ' ὃν τρόπον κἀκεῖνοι.

12 Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος, καὶ ἤκουον Βαρνάβα καὶ Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ τερατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι' αὐτῶν.

13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς ἀπεκρίθη Ἰάκωβος, λέγων· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἀκούσατέ μου.

14 Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

15 Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν· καθὼς γέγραπται·

16 Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω, καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτήν·

17 Ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ

αὐτοὺς, ἔστωντας νὰ καθαρίσῃ ταῖς καρδίαις των διὰ μέσου τῆς πίστεως.

10 Τῶρα λοιπὸν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, βάλλοντες ζυγὸν ἀπάνω εἰς τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, τὸν ὁποῖον οὐδὲ οἱ πατέρες μας οὐδὲ ἐμεῖς ἠμπορέσαμεν νὰ τὸν βαστάξωμεν;

11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύομεν νὰ σωθοῦμεν, κατὰ τὸν τρόπον ὁποῦ (ἐσώθηκαν) καὶ ἐκεῖνοι.

12 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ἐσίγησε, καὶ ἄκουαν τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου ὁποῦ ἐξηγοῦνταν ὅσα σημεῖα καὶ τέρατα ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη διὰ μέσου των.

13 Καὶ ὕστερον ἀφόντις ἐσιώπησαν αὐτοὶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἀκούσετέ μου.

14 Ὁ Συμεὼν ἐξηγήθηκε, πῶς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπρομηθεύθη νὰ πάρῃ λαὸν ἀπὸ τὰ ἔθνη εἰς τὸ ὄνομά του.

15 Καὶ εἰς τοῦτον λόγον (ὁποῦ εἶπεν ὁ Πέτρος) συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν· καθὼς γέγραπται·

16 Ὕστερα ἀπὸ τοῦτα θέλω γυρίσει πάλιν, καὶ θέλω μετακάμει τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν καταπεσημένην, καὶ τὰ χαλασμένα της θέλω τὰ μεταοικοδομήσει καὶ θέλω τὴν σηκώσει·

17 Διὰ νὰ γυρεύουν οἱ απο-

κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' ὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μȣ ἐπ' αὐτȣ́ς· λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα.

18 Γνωςὰ ἀπ' αἰῶνός ἐςι τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτȣ̃.

19 Διὸ ἐγὼ κρίνω μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιςρέφȣσιν ἐπὶ τὸν Θεόν.

20 Ἀλλὰ ἐπιςεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πορνείας καὶ τοῦ πνικτȣ̃ καὶ τοῦ αἵματος.

21 Μωσῆς γὰρ ἐκ γενεῶν ἀρχαίων κατὰ πόλιν τȣ̀ς κηρύσσοντας αὐτὸν ἔχει, ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκόμενος.

22 Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποςόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐκλεξαμένȣς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ Βαρνάβᾳ· Ἰȣ́δαν τὸν ἐπικαλȣ́μενον Βαρσαβᾶν, καὶ Σίλαν, ἄνδρας ἡγȣμένȣς ἐν τοῖς ἀδελφοῖς·

23 Γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτῶν τάδε· Οἱ ἀπόςολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ, τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν

δὲ λοιποὶ ἄνθρωποι τὸν Κύριον, καὶ ὅλα τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκαλέσθη τὸ ὄνομά μȣ εἰς αὐτȣ́ς· λέγει Κύριος ὁπȣ̃ κάμνει ἐτȣ̃τα ὅλα.

18 Γνωρισμένα εἶναι ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰς τὸν Θεὸν ὅλα τȣ τὰ ἔργα.

19 Διὰ τȣ̃το ἐγὼ κρίνω νὰ μὴν δίδωμεν πειρασμὸν εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ γυρίζȣσι ἀπὸ τὰ ἔθνη εἰς τὸν Θεόν.

20 Ἀλλὰ νὰ τȣ̀ς γράψωμεν νὰ φυλάττωνται ἀπὸ ταῖς μεμιασμέναις (θυσίαις) τῶν εἰδώλων, καὶ ἀπὸ πορνείαν, καὶ ἀπὸ πνικτὰ, καὶ ἀπὸ τὰ αἵματα.

21 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς ἔχει ἀπὸ παλαιαῖς γενεαῖς εἰς κάθε πόλιν ἄνδρας ὁπȣ̃ τὸν κηρύττȣσιν, ἔςωντας νὰ διαβάζεται κάθε σάββατον εἰς τὰ συναγώγια.

22 Τότε ἐφάνη εἰς τȣ̀ς ἀποςόλȣς καὶ εἰς τȣ̀ς πρεσβυτέρȣς μαζὺ μὲ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, νὰ διαλέξȣν ἄνδρας ἀπ' αὐτȣ̀ς νὰ πέμψȣν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μαζὺ μὲ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν ἤγȣν τὸν Ἰȣ́δαν ὁπȣ̃ κράζεται Βαρσαβᾶς, καὶ τὸν Σίλαν, ἀνθρώπȣς ἡγȣμένȣς εἰς τȣ̀ς ἀδελφȣ́ς·

23 Καὶ ἔγραψαν καὶ ἔςειλαν διὰ μέσȣ τῆς χειρὸς αὐτενῶν ἐτȣ̃τα· Οἱ ἀπόςολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ, εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ εἶναι εἰς τὴν

ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἐθνῶν, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις, ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, λέγοντες περιτέμνεσθαι, καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, οἷς οὐ διεστειλάμεθα·

25 Ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδὸν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς, σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ,

26 Ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστάλκαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σίλαν, καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά.

28 Ἔδοξε γὰρ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν, μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων·

29 Ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς, εὖ πράξετε. Ἔῤῥωσθε.

30 Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες

Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν καὶ ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὰ ἔθνη, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἀκούσαμεν ὅτι κάποιοι εὐγένοντες ἀπὸ ἐμᾶς ἦλθαν καὶ σᾶς ἐτάραξαν μὲ λόγια, χαλῶντες ταῖς ψυχαῖς σας, καὶ λέγοντες νὰ περιτέμνεσθε, καὶ νὰ φυλάττετε, τὸν νόμον, τοὺς ὁποίους ἐμεῖς δὲν τοὺς ἐπροστάξαμεν ἐτοῦτο·

25 Ἐφάνη εἰς ἐμᾶς ὁποῦ ἐσυναχθήκαμεν μὲ μίαν ψυχὴν, νὰ διαλέξωμεν νὰ πέμψωμεν εἰς ἐσᾶς ἄνδρας, μαζὺ μὲ τοὺς ἀγαπητούς μας τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον,

26 Οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄνθρωποι ὁποῦ ἐπαράδωκαν ταῖς ψυχαῖς τους διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστείλαμεν λοιπὸν τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Σίλαν, οἱ ὁποῖοι θέλουσιν εἰπεῖ μὲ λόγον τὰ αὐτὰ (ὁποῦ γράφομεν.)

28 Διατὶ ἐφάνη εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ εἰς ἐμᾶς, τίποτες περισσότερον βάρος νὰ μὴν βάλλωμεν εἰς ἐσᾶς ἔξω ἀπὸ τοῦτα τὰ ἀναγκαῖα·

29 Νὰ ἀπέχεσθε ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα καὶ ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ ἀπὸ τὰ πνικτὰ καὶ ἀπὸ τὴν πορνείαν· ἀπὸ τὰ ὁποῖα φυλάττοντες τοῦ λόγου σας, θέλετε περάσει καλά. Ἔῤῥωσθε.

30 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ἔσωντας

ἦλθον εἰς Ἀντιόχειαν· καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος, ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Ἀναγνόντες δὲ, ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.

32 Ἰούδας δὲ καὶ Σίλας, καὶ αὐτοὶ προφῆται ὄντες, διὰ λόγου πολλοῦ παρεκάλεσαν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐπεστήριξαν.

33 Ποιήσαντες δὲ χρόνον, ἀπελύθησαν μετ' εἰρήνης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους.

34 Ἔδοξε δὲ τῷ Σίλᾳ ἐπιμεῖναι αὐτοῦ.

35 Παῦλος δὲ καὶ Βαρνάβας διέτριβον ἐν Ἀντιοχείᾳ, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι μετὰ καὶ ἑτέρων πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

36 Μετὰ δέ τινας ἡμέρας εἶπε Παῦλος πρὸς Βαρνάβαν· Ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσι.

37 Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν τὸν Ἰωάννην τὸν καλούμενον Μάρκον.

38 Παῦλος δὲ ἠξίου, τὸν ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας, καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον,

νὰ συμπροπεμφθοῦσιν ἦλθαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· καὶ ἐμάζωξαν τὸ πλῆθος, καὶ ἔδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὴν ἀνάγνωσαν, ἐχάρηκαν εἰς τὴν παράκλησιν.

32 Καὶ ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Σίλας, ἔστωντας νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ προφῆται, μὲ πολλὰ λόγια ἐνουθέτησαν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τοὺς ἐστήριξαν.

33 Καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ἐκεῖ καμπόσον καιρὸν, ἐσυμπροευοδήθησαν πάλιν μὲ εἰρήνην ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τοὺς ἀποστόλους.

34 Ἀμὴ ἐφάνηκε τοῦ Σίλα νὰ ἀναμείνῃ ἐκεῖ.

35 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας διέτριβαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μαζὺ μὲ ἄλλους πολλούς.

36 Καὶ ὕστερα μὲ καμπόσαις ἡμέραις εἶπεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν Βαρνάβαν· Ἂς γυρίσωμεν νὰ πᾶμε νὰ εἰδοῦμεν τοὺς ἀδελφούς μας, πῶς εὑρίσκονται, εἰς κάθε πόλιν, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐδιδάξαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

37 Καὶ ὁ Βαρνάβας ἐσυμβουλεύθη νὰ πάρῃ μαζὺ τὸν Ἰωάννην ὁποῦ ἐκράζετον Μάρκος.

38 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἔκρινεν ἄξιον, ἐκεῖνον ὁποῦ ἐχώρησε ἀπ' αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Παμφυλίαν, καὶ δὲν ἐπῆγεν μαζὺ μετ'

μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον.

39 Ἐγένετο ὖν παροξυσμὸς, ὥςε ἀποχωρισθῆναι αὐτὺς ἀπ' ἀλλήλων· τόν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μάρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον.

40 Παῦλος δὲ ἐπιλεξάμενος Σίλαν ἐξῆλθε, παραδοθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Θεῦ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν.

41 Διήρχετο δὲ τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν, ἐπιςηρίζων τὰς ἐκκλησίας.

αὐτὺς εἰς τὸ ἔργον, νὰ μὴν τὸν πάρυσιν.

39 Μεγάλη λοιπὸν πίκρα ἔγινε, εἰς τόσον ὁπῦ νὰ ἀποχωρισθῦσιν ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον· καὶ ὁ Βαρνάβας ἐπῆρε τὸν Μάρκον, καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Κύπρον.

40 Καὶ ὁ Παῦλος ἐδιάλεξε τὸν Σίλαν καὶ εὐγῆκεν, ἔςωντας νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεῦ ἀπὸ τὺς ἀδελφύς.

41 Καὶ ἐπέρνα τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν, βεβαιώνωντας ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. ις'. 16.

ΚΑτήντησε δὲ εἰς Δέρβην καὶ Λύςραν· καὶ ἰδὲ, μαθητής τις ἦν ἐκεῖ ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς γυναικός τινος Ἰυδαίας πιςῆς, πατρὸς δὲ Ἕλληνος.

2 Ὃς ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐν Λύςροις καὶ Ἰκονίῳ ἀδελφῶν.

3 Τῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος σὺν αὐτῷ ἐξελθεῖν· καὶ λαβὼν περιέτεμεν αὐτὸν, διὰ τὺς Ἰυδαίυς τὺς ὄντας ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις· ᾔδεισαν γὰρ ἅπαντες τὸν πατέρα αὐτῦ ὅτι Ἕλλην ὑπῆρχεν.

4 Ὡς δὲ διεπορεύοντο τὰς πόλεις, παρεδίδυν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποςόλων καὶ

ΚΑΙ' ἐκατάντησεν εἰς τὴν Δέρβην καὶ τὴν Λύςραν· καὶ νὰ, καὶ ἦτον κάποιος μαθητὺς, τὸ ὄνομά τυ Τιμόθεος, υἱὸς κάποιας γυναίκας Ἰυδαίας πιςῆς, ἀμὴ ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα.

2 Ὁ ὁποῖος ἐμαρτυρᾶτον διὰ καλὸς ἀπὸ τὺς ἀδελφὺς, ὁπῦ ἦταν εἰς τὴν Λύςραν καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιαν.

3 Ἐτῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος νὰ πάγῃ μαζύ τυ· καὶ ὡσὰν τὸν ἐπῆρε τὸν ἐπερίτμησε, διὰ τὺς Ἰυδαίυς ὁπῦ ἦταν εἰς τὺς τόπυς ἐκείνυς· διατὶ ὅλοι ἤξευραν τὸν πατέρα τυ ὅτι ἦτον Ἕλληνας.

4 Καὶ ὡσὰν ἐπερνῦσαν ταῖς πόλαις, ταῖς ἐπαράδιδαν νὰ φυλάγυν τὰ δόγματα ὁπῦ ἦταν ἀποφασισμένα ἀπὸ τὺς

τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

5 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι ἐστερεοῦντο τῇ πίστει, καὶ ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν.

6 Διελθόντες δὲ τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλατικὴν χώραν, κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαλῆσαι τὸν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ,

7 Ἐλθόντες κατὰ τὴν Μυσίαν, ἐπείραζον κατὰ τὴν Βιθυνίαν πορεύεσθαι· καὶ οὐκ εἴασεν αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα.

8 Παρελθόντες δὲ τὴν Μυσίαν, κατέβησαν εἰς Τρωάδα.

9 Καὶ ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη τῷ Παύλῳ· Ἀνήρ τις ἦν Μακεδὼν ἑστώς, παρακαλῶν αὐτὸν, καὶ λέγων· Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν.

10 Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.

11 Ἀναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, τῇ τε ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν·

12 Ἐκεῖθέν τε εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς

ἀποστόλους καὶ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους ὅπου ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

5 Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν ἐστερεώνουνταν εἰς τὴν πίστιν, καὶ πᾶσα ἡμέρα ἐπερίσσευαν εἰς τὸν λογαριασμόν.

6 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν χώραν τὴν Γαλατικὴν, ἐμποδίσθηκαν ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα νὰ λαλήσουσι τὸν λόγον εἰς τὴν Ἀσίαν,

7 Καὶ ὡσὰν ἦλθασιν εἰς τὴν Μυσίαν, ἐδοκίμαζαν νὰ πᾶσιν εἰς τὴν Βιθυνίαν· ἀμὴ τὸ Πνεῦμα δὲν τοὺς ἄφησε.

8 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Μυσίαν, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Τρωάδα.

9 Καὶ ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τὸν Παῦλον ἕνα ὅραμα· Ἐστέκετον ἕνας ἄνθρωπος Μακεδὼν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπαρακάλει, λέγωντας· Πέρασε εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ βοήθησέ μας.

10 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Παῦλος τὸ ὅραμα, παρευθὺς ἐζητήσαμεν νὰ πᾶμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, σημαδεύοντες ἀπὸ τοῦτο πῶς μᾶς ἐκάλεσεν ὁ Κύριος, νὰ τοὺς εὐαγγελίσωμεν.

11 Ἐμισέψαμεν λοιπὸν μὲ καράβι ἀπὸ τὴν Τρωάδα, καὶ ἐπήγαμεν ἴσα εἰς τὴν Σαμοθράκην, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν Νεάπολιν·

12 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τοὺς Φιλίππους, ἡ ὁποῖα εἶναι

μερίδ☉ τῆς Μακεδονίας πόλις, κολώνια· ἦμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς.

13 Τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμὸν, ἒ ἐνομίζετο προσευχὴ εἶναι· καὶ καθίσαντες ἐλαλῆμεν ταῖς συνελθέσαις γυναιξί.

14 Καὶ τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεὸν, ἤκεεν· ἧς ὁ Κύρι☉ διήνοιξε τὴν καρδίαν, προσέχειν τοῖς λαλεμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλε.

15 Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη, καὶ ὁ οἶκ☉ αὐτῆς, παρεκάλεσε, λέγεσα· Εἰ κεκρίκατέ με πιςὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν με, μείνατε. Καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.

16 Ἐγένετο δέ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν, παιδίσκην τινὰ ἔχεσαν πνεῦμα Πύθων☉, ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη.

17 Αὕτη κατακολεθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε, λέγεσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, δῦλοι τοῦ Θεῦ τοῦ ὑψίςε εἰσὶν,

πρώτη πόλις τῆς μερίας τῆς Μακεδονίας, καὶ εἶναι κολώνια· καὶ εἴμεσθαν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, καὶ ἐκάμαμεν καμπόσαις ἡμέραις.

13 Καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτε εὐγήκαμεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ παραπόταμον, εἰς ἕνα τόπον ὁπῦ ἦτον συνήθεια νὰ προσεύχονται· καὶ ὡσὰν ἐκαθίσαμεν ἐσυντυχαίναμεν μὲ ταῖς γυναῖκαις ὁπῦ ἐμαζώχθηκαν.

14 Καὶ κάποια γυναῖκα, τὸ ὄνομά της Λυδία, ὁπῦ ἐπραγματεύετον πορφυρὰ πανία, ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Θυατείρων, καὶ ἐσέβετον τὸν Θεὸν, ἄκεε τὸν λόγον· τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἄνοιξεν ὁ Κύρι☉, νὰ ἔχῃ τὸν νῦν τῆς εἰς ἐκεῖνα ὁπῦ ἐλάλει ὁ Παῦλ☉.

15 Καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη αὐτὴ καὶ ἡ φαμιλία τῆς ὅλη, τὲς ἐπαρακάλεσε καὶ εἶπεν· Ἂν μὲ κρίνετε πῶς εἶμαι πιςὴ εἰς τὸν Κύριον, ἐλᾶτε νὰ μείνετε εἰς τὸ σπῆτί με. Καὶ μᾶς ἐβίασε.

16 Καὶ ὅταν ἐπηγίναμεν εἰς τὴν προσευχὴν, μᾶς ἀπάντησε μία δελεύτρια ὁπῦ εἶχε πνεῦμα Πύθων☉, ἡ ὁποῖα μαντεύωντας ἔδιδε πολὺ διάφορον εἰς τὲς αὐθεντάδες της.

17 Ἐτέτη ἀκολέθησε τοῦ Παύλε καὶ ἐμᾶς, καὶ ἔκραζε λέγεσα· Ἐτῦτοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δελευτάδες τῦ Θεῦ τοῦ ὑψί-

οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας.

18 Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπιστρέψας, τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

19 Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας.

20 Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς, εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες·

21 Καὶ καταγγέλλουσιν ἔθη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι, οὐδὲ ποιεῖν, Ῥωμαίοις οὖσι.

22 Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίζειν.

23 Πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς.

24 Ὃς παραγγελίαν τοι-

στου, οἱ ὁποῖοι σᾶς διδάσκουσι στράταν τῆς σωτηρίας.

18 Καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμεν πολλαῖς ἡμέραις· καὶ βαρέως φέρωντας ὁ Παῦλος, γυρίζωντας εἶπεν εἰς τὸ πνεῦμα· Προστάζω σε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ εὔγῃς ἀπ' αὐτήν. Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν εὔγηκεν.

19 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ αὐθεντάδες της, ὅτι ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τοῦ κέρδους τους, ἐπίασαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, καὶ τοὺς ἔσυραν εἰς τὸ κριτήριον εἰς τοὺς ἄρχοντας.

20 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἐπῆγαν εἰς τοὺς στρατηγοὺς, εἶπαν· Ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι συγχύζουν τὴν πόλιν μας, ὄντες Ἰουδαῖοι·

21 Καὶ μᾶς λέγουν τάξαις ταῖς ὁποίαις δὲν πρέπει νὰ ταῖς δεχόμεσθεν, μηδὲ νὰ ταῖς κάμωμεν, ἐμεῖς ὁποῦ εἴμεσθε Ῥωμαῖοι.

22 Καὶ τὸ πλῆθος ἐμαζώχθη καὶ ἐσηκώθηκαν ἐναντία αὐτονῶν· καὶ οἱ στρατηγοὶ ἔσχισαν τὰ φορέματά τους, καὶ ἐπρόσταζαν νὰ τοὺς δέρνουν.

23 Καὶ δέρνοντές τους πολλαῖς ῥαβδίαις, τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπαράγγειλαν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐφύλαγε τοὺς δεμένους, νὰ τοὺς φυλάγῃ παρατηρημένα.

24 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἐπῆρε

αὐτὴν εἰληφὼς, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

25 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι.

26 Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου· ἀνεῴχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη.

27 Ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν ἀνεῳγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν, ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους.

28 Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος, λέγων· Μηδὲν πράξῃς σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε.

29 Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ.

30 Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω, ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;

31 Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου.

τέτοιαν παραγγελίαν, τοὺς ἔβαλεν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὰ ποδάριά τους τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ ξύλον.

25 Καὶ τὰ μεσάνυκτα ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας ἐπροσεύχουνταν καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεόν· καὶ τοὺς ἄκουαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν δεμένοι.

26 Καὶ παρευθὺς ἔγινε μεγάλος σεισμὸς, τόσον ὁποῦ ἐσαλεύθηκαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς· καὶ παρευθὺς ἄνοιξαν ἡ θύραις ὅλαις, καὶ τὰ δεσίματα ὅλονῶν ἐλύθηκαν.

27 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐφύλαγε τοὺς δεμένους ἐξύπνισε, καὶ ὡσὰν εἶδε ταῖς θύραις τῆς φυλακῆς ἀνοικταῖς, εὔγαλε τὸ μαχαίρι νὰ σκοτώσῃ τοῦ λόγου του, λογιάζωντας πῶς ἔφυγαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν δεμένοι.

28 Ἀμὴ ὁ Παῦλος τοῦ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνὴν, καὶ εἶπε· Μὴν κάμῃς τίποτις κακὸν τοῦ λόγου σου· διατὶ ἐμεῖς ὅλοι εἴμεσθεν ἐδῶ.

29 Καὶ ἐζήτησε φῶς καὶ ἐπήδησε μέσα, καὶ τρομασμένος ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα.

30 Καὶ εὔγαλέν τους ἔξω, καὶ εἶπεν· Αὐθεντάδες, τί κάμνει χρεία νὰ κάμω νὰ σωθῶ;

31 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Πίστευσε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ θέλεις σωθῆ ἐσὺ καὶ τὸ σπῆτί σου.

32 Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

33 Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς, ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν· καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα.

34 Ἀναγαγών τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ Θεῷ.

35 Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους, λέγοντες· Ἀπόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.

36 Ἀπήγγειλε δὲ ὁ δεσμοφύλαξ τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν Παῦλον· Ὅτι ἀπεστάλκασιν οἱ στρατηγοὶ, ἵνα ἀπολυθῆτε· νῦν οὖν ἐξελθόντες, πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ.

37 Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη πρὸς αὐτούς· Δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ, ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, καὶ νῦν λάθρα ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; οὐ γάρ· ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν.

38 Ἀνήγγειλαν δὲ τοῖς στρατηγοῖς οἱ ῥαβδοῦχοι τὰ ῥήματα ταῦτα· καὶ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι Ῥωμαῖοί εἰσι.

32 Καὶ τοῦ ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς ὅλους ὅσους ἦταν μέσα εἰς τὸ σπῆτί του.

33 Καὶ τοὺς ἐπῆρεν ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νύκτας, καὶ τοὺς ἔλουσεν ἀπὸ ταῖς λαβωματιαῖς· καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ ἐδικοί του ὅλοι παρευθύς.

34 Καὶ τοὺς ἀνέβασεν εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ τοὺς ἔβαλλεν ὀμπροστὰ τραπέζι, καὶ εὐφράνθη μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι πῶς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν.

35 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, οἱ στρατηγοὶ ἔστειλαν τοὺς ῥαβδούχους, καὶ ἔλεγαν· Ἀπόλυσε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.

36 Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ εἶπεν τὰ λόγια ἐτοῦτα εἰς τὸν Παῦλον· Ὅτι ἔστειλαν οἱ στρατηγοὶ, νὰ σᾶς ἀπολύσωμεν· τῶρα λοιπὸν εὐγένοντες, σύρτε εἰς τὸ καλόν.

37 Καὶ ὁ Παῦλος τοὺς εἶπεν· Ἀφόντις μᾶς ἔδειραν παῤῥησίᾳ, χωρὶς κρίσιν, ὁποῦ εἴμεσθεν ἄνθρωποι Ῥωμαῖοι, καὶ μᾶς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, τῶρα μᾶς εὐγάζουν κρυφά; δὲν (γίνεται τοῦτο) ἔτζι· ἀλλὰ ἂς ἔλθουν αὐτοὶ καὶ ἂς μᾶς εὐγάλουσι.

38 Καὶ οἱ ῥαβδοῦχοι ἐπῆγαν καὶ εἶπαν τὰ λόγια ἐτοῦτα εἰς τοὺς στρατηγούς· καὶ οἱ στρατηγοὶ ὡσὰν ἄκουσαν πῶς εἶναι Ῥωμαῖοι, ἐφοβήθηκαν.

39 Καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτοὺς, καὶ ἐξαγαγόντες ἠρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως.

39 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν τοὺς ἐπαρηγόρησαν, καὶ τοὺς εὔγαλαν ἔξω καὶ τοὺς ἐπαρακάλεσαν νὰ εὔγουν ἀπὸ τὴν πόλιν τους.

40 Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν· καὶ ἰδόντες τοὺς ἀδελφοὺς, παρεκάλεσαν αὐτοὺς, καὶ ἐξῆλθον.

40 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἐπῆγαν μέσα εἰς τὸ σπῆτι τῆς Λυδίας· καὶ ὡσὰν εἶδαν τοὺς ἀδελφοὺς, τοὺς ἐνουθέτησαν, καὶ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐδιέβηκαν.

Κεφ. ιζ'. 17.

ΔΙοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν, ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.

2 Κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν,

3 Διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὃν ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

4 Καὶ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν, καὶ προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος, γυναικῶν τε τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι.

5 Ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, καὶ προσλα-

ΚΑΙ' ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.

2 Καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν ὅπου εἶχεν ὁ Παῦλος ἐμβῆκεν εἰς αὐτοὺς, καὶ τρία σάββατα ἐδιαλέγετο μετ' αὐτοὺς ἀπὸ ταῖς γραφαῖς,

3 Ἐξηγῶντας καὶ ἀποδεικνώντας, ὅτι ἔκαμε χρεία νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς, καὶ νὰ ἀνασταθῇ ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὅπου ἐγὼ (λέγει) σᾶς κηρύττω.

4 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἐκαταπείσθηκαν, καὶ ἐκολλήθησαν μὲ τὸν Παῦλον καὶ μὲ τὸν Σίλαν, καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ πολλαῖς γυναῖκαις ἀπὸ ταῖς πρώταις.

5 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὅπου δὲν ἐπείθουνταν ἐφθόνησαν, καὶ

βόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς
ἄνδρας πονηροὺς, καὶ ὀχλοποιή-
σαντες, ἐθορύβουν τὴν πόλιν·
ἐπιστάντες τε τῇ οἰκίᾳ Ἰά-
σονος, ἐζήτουν αὐτοὺς ἀγαγεῖν
εἰς τὸν δῆμον.

6 Μὴ εὑρόντες δὲ αὐτοὺς,
ἔσυρον τὸν Ἰάσονα καί τινας
ἀδελφοὺς ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας,
βοῶντες· Ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην
ἀναστατώσαντες, οὗτοι καὶ ἐν-
θάδε πάρεισιν,

7 Οὓς ὑποδέδεκται Ἰάσων·
καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν
δογμάτων Καίσαρος πράτ-
τουσι, βασιλέα λέγοντες ἕτε-
ρον εἶναι, Ἰησοῦν.

8 Ἐτάραξαν δὲ τὸν ὄχλον
καὶ τοὺς πολιτάρχας ἀκούον-
τας ταῦτα·

9 Καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν
παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν
λοιπῶν, ἀπέλυσαν αὐτούς.
10 Οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐθέως
διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν
τόν τε Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν
εἰς Βέροιαν· οἵτινες παραγενό-
μενοι, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν
Ἰουδαίων ἀπῄεσαν.
11 Οὗτοι δὲ ἦσαν εὐ-
γενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλο-
νίκῃ, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν
λόγον μετὰ πάσης προθυ-
μίας, τὸ καθ' ἡμέραν ἀνα-

ἐμάζωξαν κάποιους ἄνδρας
πονηροὺς φοροπλανωμένους, καὶ
ἔκαμαν ὄχλον, καὶ ἐσύγχυζαν
τὴν πόλιν· καὶ ἐρχόμενοι εἰς
τὸ σπῆτι τοῦ Ἰάσονος, ἐζητοῦ-
σαν τὸν Παῦλον καὶ ἐκείνους
ὁποῦ ἦταν μαζύ του νὰ τοὺς
φέρουν εἰς τὸν λαόν.
6 Καὶ ὡσὰν δὲν τοὺς ηὗραν,
ἔσυραν τὸν Ἰάσονα καὶ κάποιους
ἀδελφοὺς εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς
πόλεως, φωνάζοντες· Ὅτι ἐκεῖ-
νοι ὁποῦ ἤφεραν ἄνω κάτω τὴν
οἰκουμένην, ἐτοῦτοι ἦλθαν καὶ
ἐδῶ,
7 Τοὺς ὁποίους τοὺς ἀποδέ-
χθηκεν ὁ Ἰάσων· καὶ ἐτοῦτοι
ὅλοι κάμνουσιν ἐναντία τῶν
δογμάτων τοῦ Καίσαρος,
λέγοντες· Νὰ εἶναι ἄλλος
βασιλεὺς ὁ Ἰησοῦς.
8 Καὶ ἐσύγχυσαν τὸ
πλῆθος καὶ τοὺς ἄρχοντας
τῆς πολιτείας ὁποῦ ἄκουαν
ἐτοῦτα·
9 Καὶ ὡσὰν εὐχαριστήθη-
καν ἀπὸ τὸν Ἰάσονα, καὶ ἀπὸ
τοὺς λοιποὺς, τοὺς ἀπόλυσαν.
10 Καὶ οἱ ἀδελφοὶ παρευ-
θὺς τὴν νύκτα ἔστειλαν ἔξω τὸν
Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς τὴν
Βέροιαν· οἱ ὁποῖοι ὡσὰν ἔφθα-
σαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν συναγωγὴν
τῶν Ἰουδαίων.
11 Καὶ ἐτοῦτοι (οἱ Βεροιῶ-
ται) ἦταν πλέον εὐγενικώτεροι
παρὰ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Θεσ-
σαλονίκης, καὶ ἐδέχθηκαν τὸν
λόγον μὲ κάθε λογῆς προθυ-

κρίνοντες τὰς γραφὰς, εἰ ἔχοι
ταῦτα ὕτως.

μίαν, ἐξετάζοντες κάθε ἡμέ-
ραν ταῖς γραφαῖς, ἂν ἐτȣ̃τα
εὑρίσκονται τέτοιας λογῆς.

12 Πολλοὶ μὲν ȣ̃ν ἐξ
αὐτῶν ἐπίϛευσαν, καὶ τῶν
Ἑλληνίδων γυναικῶν τῶν
εὐσχημόνων, καὶ ἀνδρῶν οὐκ
ὀλίγοι.

12 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπ'
αὐτȣ̀ς ἐπίϛευσαν, καὶ ἀπὸ
ταῖς Ἑλληνίδες γυναῖκαις
ταῖς τιμημέναις, καὶ πολλοὶ
ἀπὸ τȣ̀ς ἄνδρας.

13 Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ
ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης Ἰȣ-
δαῖοι, ὅτι καὶ ἐν τῇ Βεροίᾳ
κατηγγέλη ὑπὸ τοῦ Παύλȣ ὁ
λόγος τοῦ Θεȣ̃, ἦλθον κἀκεῖ,
σαλεύοντες τȣ̀ς ὄχλȣς.

13 Καὶ ὡσὰν ἔμαθαν οἱ
Ἰȣδαῖοι οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὅτι
καὶ εἰς τὴν Βέροιαν ἐκηρύχθη
ὁ λόγ☉ τοῦ Θεȣ̃ ἀπὸ τὸν
Παῦλον, ἐπῆγαν καὶ ἐκεῖ,
κινȣ̃ντες τὸ πλῆθ☉.

14 Εὐθέως δὲ τότε τὸν
Παῦλον ἐξαπέϛειλαν οἱ ἀδελ-
φοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν
θάλασσαν· ὑπέμενον δὲ ὅ, τε
Σίλας καὶ ὁ Τιμόθε☉ ἐκεῖ.

14 Καὶ παρευθὺς οἱ ἀδελ-
φοὶ ἔϛειλαν τὸν Παῦλον νὰ
πάγῃ ὡσὰν ἀπὸ τὴν θάλασ-
σαν· καὶ ἀπόμειναν ἐκεῖ ὁ
Σίλας καὶ ὁ Τιμόθε☉.

15 Οἱ δὲ καθιϛῶντες τὸν
Παῦλον, ἤγαγον αὐτὸν ἕως
Ἀθηνῶν· καὶ λαβόντες ἐν-
τολὴν πρὸς τὸν Σίλαν καὶ
Τιμόθεον, ἵνα ὡς τάχιϛα
ἔλθωσι πρὸς αὐτον, ἐξῄε-
σαν.

15 Καὶ ἐκεῖνοι ὀπȣ̃ ἐχρεω-
ϛȣ̃σαν νὰ φυλάξȣν καὶ νὰ
πᾶσιν τὸν Παῦλον παρα-
τηρημένον, τὸν ἐπῆγαν ἕως
εἰς ταῖς Ἀθήναις· καὶ πέρ-
νοντες παραγγελίαν ἀπ' αὐ-
τὸν διὰ τὸν Σίλαν καὶ διὰ
τὸν Τιμόθεον, νὰ ἔλθȣσι
πολλὰ γλίγωρα εἰς αὐτὸν,
εὐγῆκαν.

16 Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις
ἐκδεχομένȣ αὐτȣ̀ς τοῦ Παύλȣ,
παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτȣ̃
ἐν αὐτῷ, θεωρȣ̃ντι κατείδωλον
ȣ̃σαν τὴν πόλιν.

16 Καὶ καρτερῶντάς τȣς
ὁ Παῦλ☉ εἰς ταῖς Ἀθήναις,
ἐπικραίνετον μέσα τὸ πνεῦμά
τȣ, βλέπωντας τὴν πόλιν
ὀπȣ̃ ἦτον ὅλη γεμάτη εἴ-
δωλα.

17 Διελέγετο μὲν ȣ̃ν ἐν
τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰȣδαίοις
καὶ τοῖς σεβομένοις, καὶ
ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν

17 Καὶ ἐσυντύχαινεν εἰς τὴν
συναγωγὴν τȣ̀ς Ἰȣδαίȣς, καὶ
ἐκείνȣς ὀπȣ̃ ἦταν εὐσεβεῖς εἰς
τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν

ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας.

18 Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καὶ τινες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Οἱ δέ· Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῖς εὐηγγελίζετο.

19 Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ, ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον, λέγοντες· Δυνάμεθα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή;

20 Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν· βουλόμεθα οὖν γνῶναι τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι.

21 (Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον.)

22 Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου, ἔφη· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ.

23 Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα

ἐδίδασκε κάθε ἡμέραν ὅσους ἤθελεν εὕρῃ.

18 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἐπικουρείους, καὶ ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους ἐδιαλέγουνταν μετ᾽ αὐτόν· καὶ κάποιοι ἔλεγαν· Τί τάχα θέλει νὰ εἰπῇ ἐτοῦτος ὁ σπερμολόγος; Καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· Φαίνεται νὰ εἶναι μηνυτὴς ξένων Θεῶν· διατὶ τοὺς εὐαγγέλιζε τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν.

19 Καὶ πιάνοντές τον, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, καὶ εἶπαν· (Τάχα) ἠμποροῦμεν νὰ μάθωμεν, ποῖα εἶναι ἐτούτη ἡ καινούρια διδαχὴ, ὁποῦ λέγεις ἐσύ;

20 Διατὶ φέρνεις κάποια παράξενα πράγματα εἰς τὰ αὐτία μας· καὶ θέλομεν λοιπὸν νὰ μάθωμεν, τί θέλει νὰ εἶναι αὐτά.

21 (Καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξένοι ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ, εἰς ἄλλο τίποτες δὲν εἶχαν νὰ κάμουν, παρὰ νὰ λέγουν καὶ νὰ ἀκούουν τίποτες καινούριον.)

22 Καὶ ὁ Παῦλος ἐστάθη εἰς τὴν μέσην τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ καθολικὰ σᾶς βλέπω πῶς εἶσθε εἰς κάποιον τρόπον εὐλαβεῖς περισσότερον ἀπ᾽ ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει.

23 Διατὶ περνῶντας καὶ βλέποντας τὰ σεβάσματά

ὑμῶν εὗρον καὶ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο· Ἀγνώστῳ Θεῷ. Ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

24 Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ·

25 Οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται, προσδεόμενός τινος, αὐτὸς διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα.

26 Ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὁρίσας προτεταγμένους καιροὺς, καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν·

27 Ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὕροιεν· καί τοι γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἑκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα.

28 Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ ἐσμέν· ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.

29 Γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ, οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυ-

σας εὕρηκα καὶ βωμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἀπανωγεγραμμένον· Ἀγνώστῳ Θεῷ. Ἐτοῦτον τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον ἐσεῖς μὴ ἰξεύροντες λατρεύετε, ἐτοῦτον ἐγὼ σᾶς καταγγέλλω.

24 Ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὸν, ἐτοῦτος ἔστωντας νὰ εἶναι Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δὲν κατοικεῖ εἰς ναοὺς ὁποῦ γίνονται μὲ χέρια·

25 Οὐδὲ λατρεύεται ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων, ὡσὰν νὰ χρειάζεται τίποτες, δίδωντας αὐτὸς εἰς ὅλα τὴν ζωὴν καὶ τὴν πνοὴν, καὶ τὰ ὅλα.

26 Καὶ ἀπὸ ἕνα αἷμα ἔκαμεν ὅλα τὰ ἔθνη τῶν ἀνθρώπων, νὰ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ ἐχώρισε καιροὺς (διωρισμένους) καὶ τὰ ὁροθέσια τῆς κατοκίας των·

27 Νὰ ζητοῦσι τὸν Κύριον, ἐὰν εἰς κάποιον τρόπον ψηλαφῶντες θέλουσι τὸν εὕρει· ἀγκαλὰ καὶ δὲν εἶναι μακρὰ ἀπὸ κάθε ἕνα ἀπὸ ἐμᾶς.

28 Διατὶ εἰς αὐτὸν ζοῦμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ εἴμεσθε· καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐδικούς σας τοὺς ποιητὰς εἴπασι· Ὅτι τοῦ Θεοῦ γένος εἴμεσθε.

29 Ἐπειδὴ λοιπὸν εἴμεσθε γένος τοῦ Θεοῦ, δὲν χρεωστοῦμεν νὰ λογιάζομεν πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ὅμοιος χρυσάφι ἢ ἀσήμι ἢ

μήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον.

30 Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς, τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν.

31 Διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ᾗ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

32 Ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν, οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· Ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου.

33 Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.

34 Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ, ἐπίστευσαν· ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις, καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

πέτραις, ἢ τὰ χαράγματα ὁποῦ εἶναι ἔργα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπινοίας τοῦ ἀνθρώπου.

30 Διατὶ τοὺς χρόνους τῆς ἀγνωσίας ὁ Θεὸς ἔστωντας καὶ νὰ τοὺς παραβλέψῃ, τώρα παραγγέλλει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ πανταχοῦ νὰ μετανοήσουν.

31 Διατὶ ἐδιώρισεν μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ κρίνῃ, τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, διὰ μέσου ἀνδρὸς, τὸν ὁποῖον ὥρισε, καὶ τοῦτο τὸ ἐπίστωσε φανερὰ εἰς ὅλους, ἔστωντας νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἐκ νεκρῶν.

32 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν ἀνάστασιν νεκρῶν, ἄλλοι τοῦ ἐπεριγέλασαν, ἄλλοι εἶπαν· Θέλομεν σοῦ ἀκούσει πάλιν διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

33 Καὶ τέτοιας λογῆς ὁ Παῦλος εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν μέσην τους.

34 Καὶ κάποιοι ἄνδρες τὸν ἐκολλήθηκαν, καὶ ἐπίστευσαν· ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης· καὶ μία γυναῖκα τὸ ὄνομά της Δάμαρις, καὶ ἄλλοι μαζὺ μετ' αὐτούς.

Κεφ. ιη'. 18.

ΜΕΤΑ' δὲ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς Κόρινθον.

ΚΑΙ' ὕστερον ἐχώρισεν ὁ Παῦλος ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον.

2 Καὶ εὑρών τινα Ἰουδαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα αὐτοῦ, (διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης,) προσῆλθεν αὐτοῖς·

3 Καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι, ἔμενε παρ' αὐτοῖς, καὶ εἰργάζετο· ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην.

4 Διελέγετο δὲ ἐν τῇ συναγωγῇ κατὰ πᾶν σάββατον, ἔπειθέ τε Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας.

5 Ὡς δὲ κατῆλθον ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ὅ τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, διαμαρτυρόμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

6 Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτούς· Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· καθαρὸς ἐγὼ, ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι.

7 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Ἰούστου, σεβομένου τὸν Θεὸν, οὗ ἡ

2 Καὶ εὑρίσκωντας κάποιον Ἰουδαῖον τὸ ὄνομά του Ἀκύλαν, Μαυροθαλασσίτην τὸ γένος, ὁ ὁποῖος ἦλθε τότε κοντὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, μὲ τὴν Πρίσκιλλαν τὴν γυναῖκά του, (διατὶ ἐπρόσταξεν ὁ Κλαύδιος, νὰ ἀναχωρίσουν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλοι ἀπὸ τὴν Ῥώμην,) ἔσμιξε μετ' αὐτούς·

3 Καὶ διὰ νὰ εἶναι συντεχνίτης, εὑρίσκετον σιμὰ εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐδούλευε· διατὶ ἡ τέχνη τους ἦταν νὰ κάμνουν σκηνάς.

4 Καὶ κάθε σάββατον ὡμίλει εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐκατέπειθε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἕλληνας.

5 Καὶ ὡσὰν ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ὁ Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, ἐστεναχωρεῖνταν ὁ Παῦλος εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἐμαρτύραν εἰς τοὺς Ἰουδαίους πῶς νὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

6 Καὶ ἐτοῦτοι ἐστέκουνταν ἐναντίον καὶ ἐβλασφημοῦσαν, καὶ ὁ Παῦλος τινάζωντας τὰ φορέματά του, τοὺς εἶπε· Τὸ αἷμά σας ἂς εἶναι εἰς τὸ κεφάλι σας· ἐγὼ καθαρὸς εἶμαι, ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπροστὰ θέλω πάγει εἰς τὰ ἔθνη.

7 Καὶ μετατοπίζωντας ἀπ' ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς ἕνα σπῆτι κάποιου τὸ ὄνομά του Ἰούστου, ὁποῦ

οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ.

8 Κρίσπος δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον, καὶ ἐβαπτίζοντο.

9 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος δι' ὁράματος ἐν νυκτὶ τῷ Παύλῳ· Μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴ σιωπήσῃς·

10 Διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι τοῦ κακῶσαί σε· διότι λαός ἐστί μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

11 Ἐκάθισέ τε ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ἕξ, διδάσκων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

12 Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας, κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα,

13 Λέγοντες· Ὅτι παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τοὺς ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεόν.

14 Μέλλοντος δὲ τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα, εἶπεν ὁ Γαλλίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· Εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα

ἐφοβοῦντον τὸν Θεὸν, τοῦ ὁποίου τὸ σπῆτι ἦτον σύμπλιον μὲ τὸ συναγώγι.

8 Καὶ ὁ Κρίσπος ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι· καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Κορινθίους ἀκούοντες ἐπίστευαν, καὶ ἐβαπτίζουνταν.

9 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν νύκτα εἰς τὸ ὅραμά του· Μὴν φοβᾶσαι, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴν σιωπήσῃς·

10 Διατὶ ἐγὼ εἶμαι μετ' ἐσένα, καὶ κανένας δὲν θέλει βάλλει χέρι ἀπάνω σου, νὰ σε κακοποιήσῃ· διατὶ πολὺς λαός μου εἶναι εἰς ἐτούτην τὴν πόλιν.

11 Καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα χρόνον καὶ ἕξι μῆνας, διδάσκωντας εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

12 Ἀμὴ ὅταν ὁ Γαλλίων ἔγινεν ἀνθύπατος τῆς Ἀχαΐας, ἐσηκώθηκαν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι μὲ μίαν γνώμην ἐναντία τοῦ Παύλου, καὶ ἔφεράν τον εἰς τὸ κριτήριον,

13 Καὶ ἔλεγαν· Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος καταπείθει τοὺς ἀνθρώπους νὰ σέβουνται τὸν Θεὸν ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον.

14 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔμελλεν ὁ Παῦλος νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, εἶπεν ὁ Γαλλίων εἰς τοὺς Ἰουδαίους· Ἂν ἴσως καὶ ἦτον, ὦ Ἰουδαῖοι, τίποτες ἀδίκημα, ἢ κάμωμα

πονηρὸν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ
λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν·
15 Εἰ δὲ ζήτημά ἐστι περὶ
λόγου καὶ ὀνομάτων καὶ νόμου
τοῦ καθ' ὑμᾶς, ὄψεσθε αὐ-
τοί· κριτὴς γὰρ ἐγὼ τούτων οὐ
βούλομαι εἶναι.

16 Καὶ ἀπήλασεν αὐτοὺς
ἀπὸ τοῦ βήματος.
17 Ἐπιλαβόμενοι δὲ πάν-
τες οἱ Ἕλληνες Σωσθένην τὸν
ἀρχισυνάγωγον, ἔτυπτον ἔμ-
προσθεν τοῦ βήματος· καὶ
οὐδὲν τούτων τῷ Γαλλίωνι
ἔμελεν.
18 Ὁ δὲ Παῦλος ἔτι
προσμείνας ἡμέρας ἱκανὰς,
τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος,
ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν· καὶ
σὺν αὐτῷ Πρίσκιλλα καὶ
Ἀκύλας, κειράμενος τὴν
κεφαλὴν ἐν Κεγχρεαῖς· εἶχε
γὰρ εὐχήν.

19 Κατήντησε δὲ εἰς
Ἔφεσον, κἀκείνους κατέλιπεν
αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν εἰς
τὴν συναγωγὴν, διελέχθη τοῖς
Ἰουδαίοις.

20 Ἐρωτώντων δὲ αὐτῶν
ἐπὶ πλείονα χρόνον μεῖναι
παρ' αὐτοῖς, οὐκ ἐπένευ-
σεν.
21 Ἀλλ' ἀπετάξατο αὐτοῖς,
εἰπών· Δεῖ με πάντως τὴν ἑορ-
τὴν τὴν ἐρχομένην ποιῆσαι εἰς
Ἱεροσόλυμα· πάλιν δὲ ἀνα-

κακὸν, ἤθελα σᾶς ὑπομείνη
κατὰ τὸ δίκαιον·
15 Ἀμὴ ἐπειδὴ καὶ εἶναι
ζήτημα διὰ λόγους καὶ ὀνό-
ματα, καὶ νόμον τὸν ἰδικόν
σας, ἐσεῖς θέλετε τὰ εἰδῆ·
ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γενῶ κριτὴς
ἐτούτων τῶν πραγμάτων.
16 Καὶ τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ
τὸ κριτήριον.
17 Καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες
πιάνοντες τὸν Σωσθένην τὸν
ἀρχισυνάγωγον, τὸν ἔδερναν
ὀμπροστὰ εἰς τὸ κριτήριον· καὶ
διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα τὸν Γαλ-
λίωνα δὲν τὸν ἔμελεν τίποτες.
18 Καὶ ὁ Παῦλος ἀπόμει-
νεν ἐκεῖ ἀκόμι ἀρκεταῖς ἡμέ-
ραις, ἐν τὰ ἐχαιρέτησε τοὺς
ἀδελφοὺς, καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν
Συρίαν· καὶ μετ' αὐτὸν μαζὺ
ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα,
καὶ ὁ Ἀκύλας ἐκουρεύθη εἰς
ταῖς Κεγχρεαῖς· διατὶ εἶχεν
ἀπάνω του τάξιμον.
19 Καὶ ὁ Παῦλος ἐκατάν-
τησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ
ἐκείνους τοὺς ἄφησεν ἐκεῖ· καὶ
αὐτὸς ἐμβαίνωντας εἰς τὸ
συναγώγι, ἐδιαλέγοντον μὲ
τοὺς Ἰουδαίους.
20 Καὶ ἐκεῖνοι τὸν ἐπαρα-
καλοῦσαν νὰ σταθῇ σιμὰ εἰς
αὐτοὺς περισσότερον καιρὸν,
ἀλλὰ δὲν ἔκλινεν.
21 Ἀλλὰ μισεύωντας τοὺς
ἐχαιρέτησε, καὶ εἶπε· Χρεία
εἶναι βέβαια, τὴν ἐρχομένην
ἑορτὴν νὰ τὴν κάμω εἰς τὰ

κάμψω πρὸς ὑμᾶς, τοῦ Θεοῦ θέλοντος. Καὶ ἀνήχθη ἀπὸ τῆς Ἐφέσου.

22 Καὶ κατελθὼν εἰς Καισάρειαν, ἀναβὰς, καὶ ἀσπασάμενος τὴν ἐκκλησίαν, κατέβη εἰς Ἀντιόχειαν.

23 Καὶ ποιήσας χρόνον τινὰ, ἐξῆλθε, διερχόμενος καθεξῆς τὴν Γαλατικὴν χώραν καὶ Φρυγίαν, ἐπιστηρίζων πάντας τοὺς μαθητάς.

24 Ἰουδαῖος δέ τις Ἀπολλὼς ὀνόματι, Ἀλεξανδρεὺς τῷ γένει, ἀνὴρ λόγιος, κατήντησεν εἰς Ἔφεσον, δυνατὸς ὢν ἐν ταῖς γραφαῖς.

25 Οὗτος ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου· καὶ ζέων τῷ πνεύματι, ἐλάλει καὶ ἐδίδασκεν ἀκριβῶς τὰ περὶ τοῦ Κυρίου, ἐπιστάμενος μόνον τὸ βάπτισμα Ἰωάννου.

26 Οὗτός τε ἤρξατο παῤῥησιάζεσθαι ἐν τῇ συναγωγῇ. Ἀκούσαντες δὲ αὐτοῦ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, προσελάβοντο αὐτὸν, καὶ ἀκριβέστερον αὐτῷ ἐξέθεντο τὴν τοῦ Θεοῦ ὁδόν.

27 Βουλομένου δὲ αὐτοῦ διελθεῖν εἰς τὴν Ἀχαΐαν, προτρεψάμενοι οἱ ἀδελφοὶ ἔγραψαν

Ἱεροσόλυμα· καὶ πάλιν ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς, θέλω γυρίσει εἰς ἐσᾶς. Καὶ εὐγῆκεν μὲ τὸ καράβι ἀπὸ τὴν Ἔφεσον.

22 Καὶ ἐκατέβη εἰς τὴν Καισάρειαν, ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐχαιρέτησε τὴν ἐκκλησίαν, ἔπειτα ἐκατέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

23 Καὶ ὡσὰν ἔκαμεν ἐκεῖ καμπόσον καιρὸν, εὐγῆκε, καὶ ἤρχουντον τρυγύρω ἀράδα τὸν τόπον τῆς Γαλατίας καὶ τὴν Φρυγίαν, ἐπιστηρίζων ὅλους τοὺς μαθητάδες.

24 Καὶ κάποιος Ἰουδαῖος τὸ ὄνομά του Ἀπολλὼς, Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος, ἄνθρωπος λόγιος, ἐκατάντησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἦτον δυνατὸς εἰς ταῖς γραφαῖς.

25 Ἐτοῦτος ἦτον διδαγμένος τὴν στράταν τοῦ Κυρίου· καὶ θερμότατος κατὰ τὸ πνεῦμα, καὶ ἐλάλει καὶ ἐδίδασκε καταλεπτῶς τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου, ἰξεύροντας μόνον τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

26 Ἐτοῦτος ἄρχισε νὰ παῤῥησιάζεται εἰς τὴν συναγωγήν. Καὶ ἀκούοντές τον ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα, τὸν ἐπῆραν εἰς τοῦ λόγου τους, καὶ τὸν ἐδίδαξαν ἀκριβέστερον τὴν στράταν τοῦ Θεοῦ.

27 Καὶ θέλωντας αὐτὸς νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἀχαΐαν, τὸν ἐπαρακίνησαν καὶ οἱ ἀδελφοὶ, καὶ

τοῖς μαθηταῖς ἀποδέξασθαι αὐτόν· ὅς παραγενόμενος, συνεβάλετο πολὺ τοῖς πεπιστευκόσι διὰ τῆς χάριτος.

28 Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ, ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν, εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

ἔγραψαν εἰς τοὺς μαθητάδες νὰ τὸν δεχθοῦσιν· ὁ ὁποῖος παγένωντας εἰς ἐκείνους, ἐβοήθησε πολλὰ ἐκείνους ὁποῦ ἐπίστευσαν διὰ μέσου τῆς χάριτος.

28 Διατὶ ἔλεγχε δυνατὰ τοὺς Ἰουδαίους παῤῥησίᾳ, δείχνωντας ἀπὸ ταῖς γραφαῖς, πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός.

Κεφ. ιθ'. 19.

ἘΓένετο δὲ ἐν τῷ τὸν Ἀπολλὼ εἶναι ἐν Κορίνθῳ, Παῦλον διελθόντα τὰ ἀνωτερικὰ μέρη, ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον· καὶ εὑρών τινας μαθητὰς,

2 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Εἰ Πνεῦμα ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες; Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἀλλ' οὐδὲ εἰ Πνεῦμα ἅγιόν ἐστιν, ἠκούσαμεν.

3 Εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· Εἰς τί οὖν ἐβαπτίσθητε; Οἱ δὲ εἶπον· Εἰς τὸ Ἰωάννου βάπτισμα.

4 Εἶπε δὲ Παῦλος· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέγων, εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν ἵνα πιστεύσωσι, τουτέστιν, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

5 Ἀκούσαντες δὲ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

ΚΑῚ ὅταν ἦτον ὁ Ἀπολλῶς εἰς τὴν Κόρινθον, ὁ Παῦλος ἐπέρασε τὰ ἀπάνω μέρη, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἔφεσον· καὶ εὐρῆκε κάποιους μαθητάδες,

2 Καὶ εἶπέν τους· Ἐλάβετε Πνεῦμα ἅγιον, ὅταν ἐπιστεύσατε; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ἀλλὰ οὐδὲ ἂν εἶναι Πνεῦμα ἅγιον, ἀκούσαμεν.

3 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν· Εἰς τί λοιπὸν ἐβαπτίσθητε; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

4 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, λέγωντας εἰς τὸν λαὸν, διὰ νὰ πιστεύσουν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἔρχεται καταπόδι ἀπ' αὐτὸν, τουτέστιν, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ ἄκουσαν ἐβαπτίσθηκαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλȣ τὰς χεῖρας, ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτȣ́ς· ἐλάλουν τε γλώσσαις, καὶ προεφήτευον.

7 Ἦσαν δὲ οἱ πάντες ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο.

8 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐπαῤῥησιάζετο, ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγόμενος καὶ πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεȣ͂.

9 Ὡς δέ τινες ἐσκληρύνοντο καὶ ἠπείθουν, κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθȣς, ἀποστὰς ἀπ' αὐτῶν, ἀφώρισε τȣ̀ς μαθητὰς, καθ' ἡμέραν διαλεγόμενος ἐν τῇ σχολῇ Τυράννȣ τινός.

10 Τȣ͂το δὲ ἐγένετο ἐπὶ ἔτη δύο· ὥστε πάντας τȣ̀ς κατοικοῦντας τὴν Ἀσίαν ἀκȣ͂σαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίȣ Ἰησοῦ, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας.

11 Δυνάμεις τε ȣ̓ τὰς τυχȣ́σας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλȣ·

12 Ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τȣ͂ χρωτὸς αὐτȣ͂ σουδάρια ἢ σιμικίνθια, καὶ ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσȣς, τὰ

6 Καὶ ὡσὰν ἔβαλεν ὁ Παῦλος τὰ χέριά τȣ ἀπάνω τȣς, ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς αὐτȣ́ς· καὶ ἐσυντύχαιναν γλώσσαις, καὶ ἐπροφήτευαν.

7 Καὶ ὅλοι ἦταν ἕως δώδεκα ἄνδρες.

8 Καὶ ὁ Παῦλος ἐπάγενεν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐπαῤῥησιάζουντον, εἰς τρεῖς μῆνες διαλεγόμενος καὶ πείθωντάς τȣς εἰς τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τȣ͂ Θεȣ͂.

9 Καὶ ἐπειδὴ κάποιοι ἐσκληρύνουνταν καὶ δὲν ἐπείθουνταν, ἀμὴ ἐκακολογȣ͂σαν τὴν πίστιν τȣ͂ Χριστȣ͂ ὀμπροστὰ εἰς τὸ πλῆθος, μακρύνωντας ἀπ' αὐτȣ̀ς, ἐχώρισε τȣ̀ς μαθητάδες, καὶ ἐδιαλέγουντον κάθε ἡμέραν εἰς σχολεῖον κάποιȣ ὁπȣ͂ ἐλέγετον Τύραννος.

10 Καὶ τȣ͂το ἐγίνετον δύο χρόνȣς· εἰς τόσον ὁπȣ͂ ὅλοι ὅσοι ἐκατοικȣ͂σαν τὴν Ἀσίαν, καὶ οἱ Ἰȣδαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες, ἄκȣσαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίȣ Ἰησοῦ.

11 Καὶ διὰ μέσου τῶν χειρῶν τοῦ Παύλȣ ὁ Θεὸς ἔκαμε δυνάμεις πολλὰ μεγάλαις·

12 Εἰς τόσον ὁπȣ͂ ἐφέρνασιν εἰς τȣ̀ς ἀσθενημένȣς ἀπὸ τὸ κορμί τȣ μανδύλια ἢ ποδίαις, καὶ ἐλευθερώνουνται αὐτοὶ ἀπὸ ταῖς ἀσθένειαις,

τε πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν.

13 Ἐπεχείρησαν δέ τινες ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, λέγοντες· Ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει.

14 Ἦσαν δέ τινες υἱοὶ Σκευᾶ Ἰουδαίου ἀρχιερέως ἑπτὰ, οἱ τοῦτο ποιοῦντες.

15 Ἀποκριθὲν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, εἶπε· Τὸν Ἰησοῦν γινώσκω, καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσταμαι· ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;

16 Καὶ ἐφαλλόμενος ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ ἦν τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ κατακυριεύσας αὐτῶν, ἴσχυσε κατ' αὐτῶν, ὥστε γυμνοὺς καὶ τετραυματισμένους ἐκφυγεῖν ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου.

17 Τοῦτο δὲ ἐγένετο γνωστὸν πᾶσιν Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἔφεσον· καὶ ἐπέπεσε φόβος ἐπὶ πάντας αὐτοὺς, καὶ ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ·

18 Πολλοί τε τῶν πεπιστευκότων ἤρχοντο, ἐξομολογού-

καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα εὔγιναν ἀπ' αὐτούς.

13 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἐξορκιστάδες ὁποῦ ἤρχουνταν τρυγύρω ἄρχισαν νὰ ὀνομάζουν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶχαν τὰ πονηρὰ πνεύματα, λέγοντες· Σᾶς ὁρκίζομεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ὁ Παῦλος κηρύττει.

14 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔκαμαν ἐτοῦτο, ἦταν οἱ ἑπτὰ υἱοὶ ἑνὸς Ἰουδαίου ἀρχιερέως, τὸ ὄνομά του Σκευᾶ.

15 Καὶ τοὺς ἀπεκρίθη τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ εἶπε· Ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν τὸν γνωρίζω, καὶ τὸν Παῦλον τὸν ἐξεύρω· ἀμὴ ἐσεῖς ποῖοι εἶσθε;

16 Καὶ ἐπήδησεν ἀπάνω τους ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον κατοικημένον τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ ἐδυναμώθη ἐναντία τους, τόσον ὁποῦ ἔφυγαν γυμνοὶ καὶ πληγωμένοι ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο.

17 Καὶ τοῦτο τὸ ἔμαθαν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν τὴν Ἔφεσον· καὶ μεγάλος φόβος ἔπεσεν εἰς αὐτοὺς ὅλους, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐμεγαλύνουνταν·

18 Καὶ πολλοὶ ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἐπίστευσαν ἤρχουνταν, καὶ

μενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν.

19 Ἱκανοὶ δὲ τῶν τὰ περίεργα πραξάντων, συνενέγκαντες τὰς βίβλους, κατέκαιον ἐνώπιον πάντων· καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, καὶ εὗρον ἀργυρίου μυριάδας πέντε.

20 Οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.

21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι, διελθὼν τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν, πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰπών· Ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ, δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.

22 Ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἔραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ.

24 Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην.

25 Οὓς συναθροίσας, καὶ

ἐξομολογοῦνταν, καὶ ἔλεγαν τὰ καμώματά τους.

19 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἔκαμαν τὰ μαγικὰ πράγματα, ἐμάζωξαν καὶ ἔφεραν τὰ βιβλία τους, καὶ τὰ ἔκαιαν ὀμπροστὰ εἰς ὅλους· καὶ ἐλογάριασαν τὴν τιμήν τους, καὶ εὑρῆκαν καὶ ἄχριζαν πενῆντα χιλιάδες ἀργύρια.

20 Τέτοιας λογῆς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου αὔξανε δυνατὰ, καὶ ἐδυναμώνετον.

21 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθηκαν ἐτοῦτα, ὁ Παῦλος ἔβαλλεν εἰς τὸν νοῦν του, γυρίζωντας τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἀχαΐαν, νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, λέγωντας· Ὅτι ἀφόντις πάγω ἐκεῖ, κάμνει χρεία νὰ εἰδῶ καὶ τὴν Ῥώμην.

22 Καὶ ἔστειλε δύο ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ τὸν ὑπηρετοῦσαν, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἔραστον, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ αὐτὸς ἐστάθη καμπόσον καιρὸν εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔγινε ταραχὴ μεγάλη διὰ τὴν στράταν (τῆς πίστεως.)

24 Διατὶ κάποιος τὸ ὄνομά του Δημήτριος, ἀργυροχόος, κάμνωντας ναοὺς ἀσημένιους τῆς Ἀρτέμιδος, ἔδιδε εἰς τοὺς τεχνίτας μεγάλον διάφορον.

25 Τοὺς ὁποίους τεχνίτας, καὶ

τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι·

26 Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι.

27 Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.

28 Ἀκούσαντες δὲ, καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ, ἔκραζον, λέγοντες· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

29 Καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη συγχύσεως· ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον, συναρπάσαντες Γάϊον καὶ Ἀρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους τοῦ Παύλου.

30 Τοῦ δὲ Παύλου βουλομένου

ἐργάτας ὁποῦ ἦταν εἰς τέτοια πράγματα, τοὺς ἐμάζωξε, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες, ἠξεύρετε καλὰ ὅτι ἀπὸ τούτην τὴν δουλείαν εἶναι τὸ κέρδος τῆς ζωῆς μας·

26 Καὶ τώρα βλέπετε καὶ ἀκούετε, ὅτι ὄχι μόνον τὴν Ἔφεσον, ἀλλὰ ὡραμὰν ὅλην τὴν Ἀσίαν ἐτοῦτος ὁ Παῦλος ἔπεισε καὶ ἐμεταγύρισε πολὺν λαὸν, μὲ τὸ νὰ λέγῃ πῶς δὲν εἶναι Θεοὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ γένουνται μὲ χέρια.

27 Καὶ ὄχι μόνον εἶναι κίνδυνος εἰς ἐμᾶς νὰ ἐλεγχθῇ τοῦτο τὸ μέρος τῆς τέχνης, ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ τὸ ἱερὸν τῆς μεγάλης Θεᾶς τῆς Ἀρτέμιδος, νὰ μὴν ψηφᾶται πλέον διὰ οὐδετίποτες, καὶ μέλλει νὰ χαλασθῇ τὸ μεγαλεῖόν της, τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη τιμᾷ.

28 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ἐθύμωσαν καταπολλὰ, καὶ ἐφώναζαν καὶ ἔλεγαν· Ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων εἶναι μεγάλη.

29 Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐγέμισε σύγχυσιν· καὶ ὥρμησαν μαζὺ ὅλοι εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἅρπαξαν μαζὺ τὸν Γάϊον καὶ τὸν Ἀρίσταρχον τοὺς Μακεδονίτας, οἱ ὁποῖοι ἦταν σύντροφοι τοῦ Παύλου.

30 Καὶ ὁ Παῦλος ἤθελε

εἰσελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, οὐκ εἴων αὐτὸν οἱ μαθηταί.

31 Τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἔκραζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ ὁ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεισαν.

33 Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.

34 Ἐπιγνόντων δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστι, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κραζόντων· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

35 Καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησίν· Ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ Διοπετοῦς;

νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὸ πλῆθος, ἀμὴ οἱ μαθητάδες δὲν τὸν ἄφηκαν.

31 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῆς Ἀσίας, οἱ ὁποῖοι ἦταν φίλοι του, ἔστειλαν εἰς αὐτὸν ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ μὴν δώσῃ τοῦ λόγου του εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι λοιπὸν ἐφώναζαν ἄλλο τι καὶ ἄλλοι ἄλλο· διατὶ ἡ σύναξις ἦτον συγχυσμένη, καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἴξευραν διὰ ποῖαν ἀφορμὴν ἐμαζώχθηκαν.

33 Καὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον εὔγαλαν καὶ ἐπροβίβασαν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔστωντας νὰ τὸν προβάλλουν οἱ Ἰουδαῖοι· καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔσεισε τὸ χέρι του, καὶ ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν λαόν.

34 Ἀμὴ ὡσὰν ἐγνώρισαν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, ἔγινε μία φωνὴ ἀπὸ ὅλους, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν ἕως δύο ὥραις· Ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων εἶναι μεγάλη.

35 Καὶ ὁ γραμματεὺς ἔστωντας νὰ καταπαύσῃ τὸ πλῆθος, εἶπεν· Ὦ ἄνδρες Ἐφέσιοι, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁποῦ δὲν ἰξεύρει τὴν πόλιν τῶν Ἐφεσίων, πῶς εἶναι στολίστρια τοῦ ναοῦ τῆς μεγάλης Θεᾶς τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ (εἰδώλου) ὁποῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν Δία;

36 Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράττειν.

37 Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους, οὔτε ἱεροσύλους, οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὰν ὑμῶν.

38 Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις·

39 Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.

40 Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος· περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.

36 Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐτοῦτα εἶναι ἀναντίῤῥητα, πρέπει ἐσεῖς νὰ ἡσυχάζετε, καὶ νὰ μὴν κάμετε τίποτες ἀπόκοτον.

37 Διατὶ ἐφέρετε ἐτούτους τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι οὔτε ἱερόσυλοι εἶναι, οὔτε τὴν Θεάν σας βλασφημοῦσιν.

38 Ἂν ἴσως ὁ Δημήτριος καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι μαζὺ μετ' αὐτὸν οἱ συντεχνῖταί του, ἔχουσι μὲ κανένα κρίσιν, εἶναι ἡμέραις ὁποῦ γίνονται κρίσαις, καὶ εἶναι καὶ ἀνθύπατοι· ἂς ἐγκαλεσθοῦσιν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

39 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ζητᾶτε διὰ ἄλλα, θέλουσι λυθῇ εἰς τὴν σύνοδον τὴν διατεταγμένην.

40 Διατὶ κινδυνεύομεν μήπως καὶ ἐγκαλεσθοῦμεν πῶς ἐκάμαμεν σήμερον στάσιν, ὁποῦ δὲν ἦτον τίποτες ἀφορμὴ, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν ἐτούτης τῆς συνδρομῆς. Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἔλυσε τὴν σύναξιν.

Κεφ. κ'. 20.

ΜΕΤΑ' δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον, προσκαλεσάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ ἀσπασάμενος, ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀφόντις ἔπαυσεν ἡ σύγχυσις, ἐπροσκάλεσεν ὁ Παῦλος τοὺς μαθητάδες, καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε καὶ εὐγῆκε νὰ πάγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2 Διελθὼν δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ παρακαλέσας αὐτοὺς λόγῳ πολλῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

3 Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς, γενομένης αὐτῷ ἐπιβουλῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μέλλοντι ἀνάγεσθαι εἰς τὴν Συρίαν, ἐγένετο γνώμη τοῦ ὑποστρέφειν διὰ Μακεδονίας.

4 Συνείπετο δὲ αὐτῷ ἄχρι τῆς Ἀσίας Σώπατρος Βεροιαῖος· Θεσσαλονικέων δὲ, Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος· καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος· Ἀσιανοὶ δὲ, Τυχικὸς καὶ Τρόφιμος.

5 Οὗτοι προελθόντες ἔμενον ἡμᾶς ἐν Τρωάδι.

6 Ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων, καὶ ἤλθομεν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν Τρωάδα ἄχρις ἡμερῶν πέντε, οὗ διετρίψαμεν ἡμέρας ἑπτά.

7 Ἐν δὲ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, συνηγμένων τῶν μαθητῶν τοῦ κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλων ἐξιέναι τῇ ἐπαύριον· παρέτεινέ τε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου.

2 Καὶ ἐπέρασεν ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ μὲ πολλὰ λόγια τοὺς ἐνουθέτησε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

3 Καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ τρεῖς μῆνας, καὶ ἔσωντας νὰ γένη ἐπιβουλὴ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἰς αὐτὸν, ὅπου ἔμελλε νὰ πάγῃ μὲ καράβι εἰς τὴν Συρίαν, ἐσυμβουλεύθη νὰ γυρίσῃ διὰ μέσου τῆς Μακεδονίας.

4 Καὶ τὸν ἀκολούθαν ἕως τὴν Ἀσίαν ὁ Σωσίπατρος ὁ Βεροιαῖος· καὶ ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς, ὁ Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Σεκοῦνδος, καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος· καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀσιανοὺς, ὁ Τυχικὸς καὶ ὁ Τρόφιμος.

5 Καὶ ἐτοῦτοι ἔσωντας νὰ πᾶσι προτίτερα μᾶς ἀνάμεναν εἰς τὴν Τρωάδα.

6 Καὶ ἐμεῖς ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις τῶν Ἀζύμων ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι ἀπὸ τοὺς Φιλίππους, καὶ ἤλθαμεν εἰς αὐτοὺς εἰς πέντε ἡμέραις εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἐκεῖ ἐκάμαμεν ἑπτὰ ἡμέραις.

7. Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἐκεῖ ὅπου ἦταν μαζωμένοι οἱ μαθητάδες νὰ κόψουσι ψωμὶ, ὁ Παῦλος τοὺς ἐδιαλέγουντον, μέλλωντας νὰ εὔγῃ ἐπὶ τὴν αὔριον· καὶ ἐμάκρυνε τὸν λόγον ἕως τὸ μεσάνυκτον.

8 Ἦσαν δὲ λαμπάδες ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ ὖ ἦσαν συνηγμένοι.

9 Καθήμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὔτυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένȣ τοῦ Παύλȣ ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνȣ, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριςέγȣ κάτω· καὶ ἤρθη νεκρός.

10 Καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ καὶ συμπεριλαβὼν εἶπε· Μὴ θορυβεῖσθε· ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ ἐςιν.

11 Ἀναβὰς δὲ, καὶ κλάσας ἄρτον καὶ γευσάμενος, ἐφ᾽ ἱκανόν τε ὁμιλήσας ἄχρις αὐγῆς, ὕτως ἐξῆλθεν.

12 Ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν ὐ μετρίως.

13 Ἡμεῖς δὲ προελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀνήχθημεν εἰς τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν Παῦλον· ὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένος, μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.

14 Ὡς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόντες αὐτὸν ἤλθομεν εἰς Μιτυλήνην.

8 Καὶ ἦταν καὶ πολλαῖς λαμπάδες ἀναμμέναις εἰς τὸ ἀνώγεον, ἐκεῖ ὁπȣ̃ εἴμασθαν μαζωμένοι.

9 Καὶ κάποιος νέος, τὸ ὄνομά τȣ Εὔτυχος, ἐκάθετον εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐκοιμᾶτον βαθεία, καὶ ὁ Παῦλος διαλεγόμενος περισσότερον, ὁ νέος ἔγυρεν ἀπὸ τὸν ὕπνον, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ τρίπατον κάτω· καὶ τὸν ἐσήκωσαν νεκρόν.

10 Καὶ ὁ Παῦλος ἐκατέβη καὶ ἔπεσεν ἀπάνω τȣ, καὶ ἀγκάλιασέ τον, καὶ εἶπε· Μὴ συγχύζεσθε· διατὶ ἡ ψυχή τȣ εἶναι μέσα τȣ.

11 Καὶ ἀνέβη, καὶ ἔκοψε ψωμὶ καὶ ἔφαγε, καὶ ἔςωντας νὰ ὁμιλήσῃ ἀρκετὰ ἕως τὴν αὐγὴν, τέτοιας λογῆς εὐγῆκε.

12 Καὶ ἔφεραν τὸ παιδὶ ζωντανὸν, καὶ ἐπαρηγορήθηκαν πολλά.

13 Καὶ ἐμεῖς ἐπήγαμεν ὀμπροςὰ εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐμισεύσαμεν εἰς τὴν Ἄσσον, μέλλοντες ἀπ᾽ ἐκεῖ νὰ πάρωμεν τὸν Παῦλον· διατὶ ἔτζι εἶχεν παραγγελίαν, μέλλοντας αὐτὸς νὰ πάγῃ διὰ ξηρᾶς.

14 Καὶ ὡσὰν μᾶς ἔσμιξεν εἰς τὴν Ἄσσον, τὸν ἐπήραμεν καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Μιτυλήνην.

15 Κἀκεῖθεν ἀποπλεύσαντες, τῇ ἐπιούσῃ κατηντήσαμεν ἀντικρὺ Χίου· τῇ δὲ ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον· καὶ μείναντες ἐν Τρωγυλλίῳ, τῇ ἐχομένῃ ἤλθομεν εἰς Μίλητον.

16 Ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα.

17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον, μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην·

19 Δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν, τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων·

20 Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκους·

15 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εὐγήκαμεν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκαταντήσαμεν ἐναντία τῆς Χίου· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐράξαμεν εἰς τὴν Σάμον· καὶ ἔσωντας νὰ μείνωμεν εἰς τὸ Τρωγύλλιον, τὴν ἄλλην ἤλθαμεν εἰς τὴν Μίλητον.

16 Διατὶ ὁ Παῦλος ἀποφάσισε νὰ περάσωμεν τὴν Ἔφεσον, μήπως καὶ τοῦ γένῃ ἐμπόδιον καὶ ἀργήσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν· διατὶ ἐσπούδαζε ἂν ἠμπορῇ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς νὰ εὑρεθῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

17 Καὶ ἀπὸ τὴν Μίλητον ἔπεμψεν ἄνθρωπον εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐπροσκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Καὶ ὡσὰν ἤλθασιν εἰς αὐτόν, τοὺς εἶπεν· Ἐσεῖς ἠξεύρετε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπάτησα εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς ἤμουν ὅλον τὸν καιρὸν μετ' ἐσᾶς·

19 Δουλεύωντας τὸν Κύριον μὲ κάθε λογῆς ταπεινοφροσύνην, καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ μὲ πολλοὺς πειρασμούς, ὁποῦ μοῦ ἐσυνέβηκαν ἀπὸ ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων·

20 Καὶ πῶς μηδὲ κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ ἦταν ὠφέλημα δὲν σᾶς ἔκρυψα, νὰ μὴν σᾶς τὸ εἰπῶ, καὶ νὰ σᾶς τὸ διδάξω, καὶ παῤῥησίᾳ καὶ εἰς τὰ σπήτια·

21 Διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν, καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

21 Διαμαρτυρόμενος εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, νὰ μετανοήσουν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ νὰ πιστεύουσιν εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

22 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι, πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς·

22 Καὶ τώρα νὰ ὁποῦ πάγω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὤντας δεμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, καὶ δὲν ἰξεύρω ἐκεῖνα ὁποῦ θέλουν μοῦ συνβέη·

23 Πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται, λέγον ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν.

23 Παρὰ μοναχὰ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μοῦ διαμαρτύρεται εἰς κάθε πόλιν, λέγωντας, ὅτι δεσμὰ καὶ θλίψαις μὲ ἀναμένουσιν.

24 Ἀλλ᾽ οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι, οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

24 Ἀμὴ ἐγὼ κανένα πρᾶγμα δὲν μετρῶ, οὐδὲ ἔχω τὴν ζωήν μου τόσον τιμημένην εἰς τοῦ λόγου μου, ὡσὰν ὁποῦ ἔχω νὰ τελειώσω τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ μαρτυρήσω τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ τώρα νὰ, ἐγὼ ὁποῦ ἰξεύρω ὅτι πλέον δὲν θέλετε εἰδῆ τὸ πρόσωπόν μου ὅλοι ἐσεῖς, τοὺς ὁποίους ἐπέρασα κηρύττωντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων.

26 Διὰ τοῦτο σᾶς τὸ μαρτυρῶ τὴν σήμερον ἡμέραν, ὅτι εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα ὅλονῶν.

27 Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ.

28 Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος.

29 Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου.

30 Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾷν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

31 Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην, μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον.

32 Καὶ ταννῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.

33 Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα.

34 Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι

27 Διατὶ ἐγὼ δὲν ἐσύρθηκα ὀπίσω νὰ μὴν σᾶς εἰπῶ ὅλην τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ.

28 Ἔχετε ἔννοιαν λοιπὸν, καὶ τοῦ λόγου σας καὶ ὅλου τοῦ ποιμνίου, εἰς τὸ ὁποῖον ποίμνιον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σᾶς ἔβαλλεν ἐπισκόπους, νὰ ποιμάνετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν τὴν ἀπόκτησε μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα.

29 Διατὶ ἐγὼ ἰξεύρω ἐτοῦτο, ὅτι ἀφόντις πάγω θέλουσιν ἔλθη λύκοι κακοὶ εἰς ἐσᾶς, νὰ μὴν λυπηθοῦσι τὸ ποίμνιον.

30 Καὶ ἀπ' ἐσᾶς τοὺς ἰδίους θέλουσι σηκωθῆ ἄνδρες ὁποῦ νὰ λαλοῦν διεστραμμένα λόγια, διὰ νὰ σύρνουν ὀπίσω τους τοὺς μαθητάδες.

31 Διὰ τοῦτο ἂς εἶσθε ξυπνητοὶ, ἐνθυμούμενοι, ὅτι τρεῖς χρόνους νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔπαυσα μὲ δάκρυα νὰ νουθετῶ κάθε ἕνα.

32 Καὶ τῶρα, ἀδελφοὶ, σᾶς συστήνω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτός του, ὁποῦ δύνεται νὰ αὐξήσῃ τὴν οἰκοδομήν σας, καὶ νὰ σᾶς δώσῃ κληρονομίαν, μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς ἁγιασμένους.

33 Ἀσήμι ἢ χρυσάφι, ἢ ἐνδυμασίαν κανενὸς ἀνθρώπου δὲν ἐπιθύμησα.

34 Καὶ ἐσεῖς αὐτοί σας τὸ ἰξεύρετε, ὅτι τὰ χέρια ἐτοῦτα

μετ' ἐμῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται.

35 Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι ὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίυ Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐςι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.

36 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ, σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

37 Ἱκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων· καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλυ κατεφίλουν αὐτόν·

38 Ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἰρήκει, ὅτι ὐκέτι μέλλυσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν· προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον.

ὑπηρέτησαν εἰς ταῖς χρείαις μυ, καὶ εἰς ἐκείνυς ὁπῦ ἦταν μαζὺ μετ' ἐμένα.

35 Εἰς ὅλα σᾶς ἔδειξα, ὅτι τέτοιας λογῆς πρέπει νὰ κοπιάζωμεν διὰ νὰ βοηθῦμεν τὺς ἀσθενεῖς, καὶ νὰ ἐνθυμύμεσθεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίυ Ἰησῦ, ὁπῦ εἶπε· Μακάριον ἔςι μᾶλλον νὰ δίδῃ τινὰς παρὰ νὰ πέρνῃ.

36 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτῦτα, ἐγονάτισε μὲ ὅλυς αὐτὺς, καὶ ἐπροσευχήθη.

37 Καὶ μεγάλος κλαυθμὸς ἔγινεν ὁλονῶν· καὶ ἔπεσαν ὅλοι ἀπάνω εἰς τὸν λαιμόν τυ καὶ τὸν ἐφιλῦσαν·

38 Καὶ ἐλυποῦνταν περισσότερον εἰς τὸν λόγον ὁπῦ τὺς εἶπεν, ὅτι δὲν μέλλουν πλέον νὰ εἰδοῦν τὸ πρόσωπόν τυ· καὶ τὸν συνεπροευόδησαν ἕως εἰς τὸ καράβι.

Κεφ. κα'. 21.

ΩΣ δὲ ἐγένετο ἀναχθῆναι ἡμᾶς ἀποσπασθέντας ἀπ' αὐτῶν, εὐθυδρομήσαντες ἤλθομεν εἰς τὴν Κῶν, τῇ δὲ ἑξῆς εἰς τὴν Ῥόδον, κἀκεῖθεν εἰς Πάταρα·

2 Καὶ εὑρόντες πλοῖον διαπερῶν εἰς Φοινίκην, ἐπιβάντες ἀνήχθημεν.

ΚΑῚ ὡσὰν ἐχωρίσαμεν ἀπ' αὐτὺς, εὐγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἔςωντας νὰ κάμωμεν δρόμον ἴσον, ἤλθαμεν εἰς τὴν Κῶν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ Πάταρα·

2 Καὶ ἐκεῖ ἔςωντας νὰ εὕρῦμεν καράβι ὁπῦ ἐπέρναν εἰς τὴν Φοινίκην, ἐμβήκαμεν μέσα, καὶ εὐγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος.

3 Ἀναφανέντες δὲ τὴν Κύπρον, καὶ καταλιπόντες αὐτὴν εὐώνυμον, ἐπλέομεν εἰς Συρίαν, καὶ κατήχθημεν εἰς Τύρον· ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον.

4 Καὶ ἀνευρόντες τοὺς μαθητὰς, ἐπεμείναμεν αὐτοῦ ἡμέρας ἑπτά· οἵτινες τῷ Παύλῳ ἔλεγον διὰ τοῦ Πνεύματος, μὴ ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ.

5 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, ἐξελθόντες ἐπορευόμεθα, προπεμπόντων ἡμᾶς πάντων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἕως ἔξω τῆς πόλεως· καὶ θέντες τὰ γόνατα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, προσηυξάμεθα.

6 Καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, ἐπέβημεν εἰς τὸ πλοῖον· ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

7 Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν διανύσαντες, ἀπὸ Τύρου κατηντήσαμεν εἰς Πτολεμαΐδα· καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς ἀδελφοὺς ἐμείναμεν ἡμέραν μίαν παρ' αὐτοῖς.

8 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελθόντες οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν· καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον

3 Καὶ εἴδαμεν τὴν Κύπρον, καὶ τὴν ἀφήκαμεν ζερβὰ, καὶ ἐπλέαμεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Τύρον· διατὶ ἐκεῖ ἤθελε τὸ καράβι νὰ ξεφορτώσῃ τὸ φόρτωμά του.

4 Καὶ ἔστωντας νὰ εὕρουμεν τοὺς μαθητάδες, ἐσταθήκαμεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέραις· καὶ οἱ μαθητάδες ἔλεγαν εἰς τὸν Παῦλον διὰ μέσου τοῦ Πνεύματος, νὰ μὴν ἀνέβῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

5 Καὶ ὅταν ἐτελειώσαμεν ἐκεῖναις ταῖς ἡμέραις, εὐγήκαμεν καὶ ἐπαγέναμεν, καὶ μᾶς συμπροέπεμπαν ὅλοι μὲ γυναῖκαις καὶ μὲ παιδία, ἕως ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν· καὶ γονατίζοντες ἐκεῖ εἰς τὸ παραγιάλι, ἐπροσευχηθήκαμεν.

6 Καὶ ἐχαιρετηθήκαμεν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι· καὶ ἐκεῖνοι ἐγύρισαν εἰς τὰ σπήτιά τους.

7 Καὶ ἐμεῖς τελειώνοντες τὸ πλεύσιμον, ἀπὸ τὴν Τύρον ἐκαταντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα· καὶ ἐχαιρετήσαμεν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐσταθήκαμεν εἰς ἐκείνους μίαν ἡμέραν.

8 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐγῆκεν ὁ Παῦλος καὶ ἐμεῖς ὅπου εἴμασθεν μὲ τὸν Παῦλον, καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὴν Και-

Φιλίππȣ τοῦ εὐαγγελιςȣ͂,
(τοῦ ὄντος ἐκ τῶν ἑπτὰ,)
ἐμείναμεν παρ᾽ αὐτῷ.

σάρειαν· καὶ ἐμβήκαμεν εἰς
τὸ σπῆτι τοῦ Φιλίππȣ τοῦ
εὐαγγελιςȣ͂, (ὁ ὁποῖος ἦτον
ἕνας ἀπὸ τȣ͂ς ἑπτὰ διακόνȣς,)
καὶ ἐμείναμεν εἰς αὐτόν.

9 Τȣ́τῳ δὲ ἦσαν θυγατέρες
παρθένοι τέσσαρες προφητεύ-
ȣσαι.

9 Καὶ ἐτȣ͂τος εἶχε τέσ-
σαρες θυγατέραις παρθέναις,
καὶ ἐπροφήτευαν.

10 Ἐπιμενόντων δὲ ἡμῶν
ἡμέρας πλείȣς, κατῆλθέ τις
ἀπὸ τῆς Ἰȣδαίας προφήτης
ὀνόματι Ἄγαβος·

10 Καὶ ὡσὰν εὑρισκόμα-
σθαν ἐκεῖ πολλαῖς ἡμέραις,
κατέβη κάποιος ἀπὸ τὴν
Ἰȣδαίαν προφήτης, τὸ ὄνομά
τȣ Ἄγαβος·

11 Καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς,
καὶ ἄρας τὴν ζώνην τοῦ
Παύλȣ, δήσας τε αὐτοῦ τὰς
χεῖρας καὶ τȣ̀ς πόδας, εἶπε·
Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον· Τὸν ἄνδρα, ȣ͂ ἐςιν ἡ
ζώνη αὕτη, ȣ̔́τω δήσουσιν ἐν
Ἱερȣσαλὴμ οἱ Ἰȣδαῖοι, καὶ
παραδώσȣσιν εἰς χεῖρας
ἐθνῶν.

11 Καὶ ἦλθεν εἰς ἐμᾶς,
καὶ ἐπῆρε τὸ ζωνάρι τοῦ
Παύλȣ, καὶ ἔδεσε τὰ χέριά
τȣ καὶ τὰ ποδάριά τȣ, καὶ
εἶπεν· Ἐτȣ͂τα λέγει τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Ὅτι ἔτζι
θέλουν δέσει οἱ Ἰȣδαῖοι εἰς τὴν
Ἱερȣσαλὴμ τὸν ἄνδρα, τοῦ
ὁποίȣ εἶναι ἡ ζώνη ἐτȣ́τη,
καὶ θέλουν τὸν παραδώσει
εἰς τὰ χέρια τῶν ἐθνῶν.

12 Ὡς δὲ ἠκȣ́σαμεν ταῦ-
τα, παρεκαλȣ͂μεν ἡμεῖς τε
καὶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ μὴ
ἀναβαίνειν αὐτὸν εἰς Ἱερου-
σαλήμ.

12 Καὶ ἐμεῖς ὡσὰν τὰ
ἀκȣ́σαμεν, τὸν ἐπαρακαλȣ́σα-
μεν καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ ἐντό-
πιοι, νὰ μὴν ἀνέβη εἰς τὴν
Ἱερȣσαλήμ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος·
Τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ
συνθρύπτοντές μȣ τὴν καρ-
δίαν; ἐγὼ γὰρ ȣ̓ μόνον δεθῆ-
ναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν εἰς
Ἱερουσαλὴμ ἑτοίμως ἔχω
ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ
Κυρίȣ Ἰησȣ͂.

13 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἀπο-
κρίθη καὶ εἶπε· Τί κάμνετε
ὡσὰν κλαίετε καὶ συντρίβετε
τὴν καρδίαν μȣ; ἐγὼ εἶμαι
ἕτοιμος ὄχι μόνον νὰ δεθῶ,
ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποθάνω εἰς
τὴν Ἱερȣσαλὴμ διὰ τὸ ὄνομα
τοῦ Κυρίȣ Ἰησȣ͂.

14 Μὴ πειθομένε δὲ αὐτοῦ, ἡσυχάσαμεν, εἰπόντες· Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίε γενέσθω.

15 Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερεσαλήμ.

16 Συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μαθητῶν ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν, ἄγοντες παρ' ᾧ ξενισθῶμεν, Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ.

17 Γενομένων δὲ ἡμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀσμένως ἐδέξαντο ἡμᾶς οἱ ἀδελφοί.

18 Τῇ δὲ ἐπιέσῃ εἰσῄει ὁ Παῦλος σὺν ἡμῖν πρὸς Ἰάκωβον· πάντες τε παρεγένοντο οἱ πρεσβύτεροι.

19 Καὶ ἀσπασάμενος αὐτὲς, ἐξηγεῖτο καθ' ἓν ἕκαςον ὧν ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔθνεσι διὰ τῆς διακονίας αὐτοῦ.

20 Οἱ δὲ ἀκέσαντες ἐδόξαζον τὸν Κύριον· εἶπόν τε αὐτῷ· Θεωρεῖς, ἀδελφὲ, πόσαι μυριάδες εἰσὶν Ἰεδαίων τῶν πεπιςευκότων· καὶ πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμε ὑπάρχεσι.

21 Κατηχήθησαν δὲ περὶ σῦ, ὅτι ἀποςασίαν διδάσκεις

14 Καὶ ὡσὰν δὲν μᾶς ἄκεεν, ἐσιωπήσαμεν, καὶ εἴπαμεν· Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίε ἂς γένει.

15 Καὶ ὕςερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἔςωντας νὰ πάρωμεν τὰ ῥεχά μας ἀναβαίναμεν εἰς τὴν Ἱερεσαλήμ.

16 Καὶ ἦλθαν κάποιοι μαθητάδες ἀπὸ τὴν Καισάρειαν μαζὺ μετ' ἐμᾶς, καὶ ἔφεραν καὶ ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμε χρεία νὰ κονέψωμεν, τὸ ὄνομά τε Μνάσων, Κυπριότης, παλαιὸς μαθητής.

17 Καὶ ὡσὰν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἱερεσαλὴμ, οἱ ἀδελφοὶ μᾶς ἐδέχθηκαν μὲ χαράν.

18 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμβῆκεν ὁ Παῦλος μαζὺ μετ' ἐμᾶς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰακώβε· καὶ ἦταν παρὼν καὶ ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι.

19 Καὶ ὡσὰν τὲς ἐχαιρέτησε, τὲς ἐδιηγοῦντον καθ' ἕνα ἀπ' ἐκεῖνα ὁπε ἔκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη διὰ μέσε τῆς διακονίας τε.

20 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκεσαν ἐδόξασαν τὸν Κύριον· καὶ εἶπαν εἰς τὸν Παῦλον· Βλέπεις, ἀδελφὲ, πόσαις μυριάδες εἶναι ἀπὸ τὲς Ἰεδαίες ὁπε ἐπίςευσαν· καὶ ὅλοι εἶναι ζηλωταὶ τοῦ νόμε.

21 Καὶ ἔμαθαν διὰ λόγε σε, ὅτι διδάσκεις ὅλες τὲς

ἀπὸ Μωσέως τοὺς κατὰ τὰ ἔθνη πάντας Ἰουδαίους, λέγων μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα, μηδὲ τοῖς ἔθεσι περιπατεῖν.

Ἰουδαίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ ἔθνη, καὶ λέγεις νὰ χωρήσουν ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, καὶ νὰ μὴν περιτέμνουν τὰ παιδία τους, μηδὲ νὰ περιπατοῦσι κατὰ ταῖς συνήθειαις.

22 Τί οὖν ἐστι; πάντως δεῖ πλῆθος συνελθεῖν· ἀκούσονται γὰρ ὅτι ἐλήλυθας.

22 Τί λοιπόν; βέβαια κάμνει χρεία νὰ μαζωχθοῦσι πλῆθος· διατὶ θέλουν τὸ ἀκούσει πῶς ἦλθες.

23 Τοῦτο οὖν ποίησον ὅ σοι λέγομεν· Εἰσὶν ἡμῖν ἄνδρες τέσσαρες εὐχὴν ἔχοντες ἐφ᾽ ἑαυτῶν.

23 Ἐτοῦτο λοιπὸν κάμε ὁποῦ σοῦ λέγομεν· Ἐδῶ εἶναι τέσσαρες ἄνδρες ὁποῦ ἔχουν ἀπάνω τους τάξιμον (Ναζηραίων.)

24 Τούτους παραλαβὼν, ἁγνίσθητι σὺν αὐτοῖς, καὶ δαπάνησον ἐπ᾽ αὐτοῖς, ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλήν· καὶ γνῶσι πάντες ὅτι ὧν κατήχηνται περὶ σοῦ οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων.

24 Ἐπαρέ τους τούτους, καὶ καθαρίσου μαζὺ μετ᾽ αὐτοὺς, καὶ ἐξωδίασε εἰς αὐτοὺς, νὰ ξυρίσουν τὴν κεφαλήν τους· καὶ νὰ γνωρίσουν ὅλοι, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσαν διὰ λόγου σου δὲν εἶναι τίποτες, ἀλλὰ περιπατεῖς καὶ ἐσὺ φυλάττωντας τὸν νόμον.

25 Περὶ δὲ τῶν πεπιστευκότων ἐθνῶν ἡμεῖς ἐπεστείλαμεν, κρίναντες μηδὲν τοιοῦτον τηρεῖν αὐτοὺς, εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς, τό τε εἰδωλόθυτον, καὶ τὸ αἷμα, καὶ πνικτὸν, καὶ πορνείαν.

25 Καὶ διὰ τὰ ἔθνη ὁποῦ ἐπίστευσαν, ἐμεῖς ἐγράψαμεν καὶ ἀποφασίσαμεν, νὰ μὴν φυλάττουν κανένα πρᾶγμα τέτοιας λογῆς, παρὰ μοναχὰ νὰ φυλάγουνται αὐτοὶ ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα, καὶ τὸ αἷμα, καὶ τὸ πνικτὸν, καὶ τὴν πορνείαν.

26 Τότε ὁ Παῦλος παραλαβὼν τοὺς ἄνδρας, τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ σὺν αὐτοῖς ἁγνισθεὶς εἰσῄει εἰς τὸ ἱερὸν, διαγ-

26 Τότε ὁ Παῦλος ἐπῆρε τοὺς ἄνδρας, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκαθαρίσθη μετ᾽ αὐτοὺς, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἱερὸν,

γίλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμȣ̃, ἕως ȣ̃ προσηνέχθη ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάϛȣ αὐτῶν ἡ προσφορά.

27 Ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰȣδαῖοι θεασάμενοι αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ, συνέχεον πάντα τὸν ὄχλον, καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὸν·

28 Κράζοντες· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθεῖτε· ὁ ȣ̃τός ἐϛιν ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τοῦ λαȣ̃ καὶ τοῦ νόμȣ καὶ τόπου τȣ́του πάντας πανταχȣ̃ διδάσκων· ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον τȣ̃τον.

29 (Ἦσαν γὰρ προεωρακότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον ἐν τῇ πόλει σὺν αὐτῷ, ὃν ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ ἱερὸν εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος.)

30 Ἐκινήθη τε ἡ πόλις ὅλη, καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ λαȣ̃· καὶ ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλȣ, εἷλκον αὐτὸν ἔξω τοῦ ἱερȣ̃· καὶ εὐθέως ἐκλείσθησαν αἱ θύραι.

31 Ζητȣ́ντων δὲ αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρης, ὅτι ὅλη συγκέχυται Ἱερȣσαλήμ.

32 Ὃς ἐξαυτῆς παραλαβὼν ϛρατιώτας καὶ ἑκατοντάρ-

λέγωντας φανερὰ τὴν τελείωσιν τῶν ἡμερῶν τȣ̃ καθαρισμȣ̃, ἕως ὅπȣ ὁ ἐφέρθη διὰ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτȣ̀ς προσφορά.

27 Καὶ ὡσὰν ἔμελλαν νὰ τελειωθȣ̃ν ἡ ἑπτὰ ἡμέραις, οἱ Ἰȣδαῖοι ὁπȣ̃ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν ὡσὰν τὸν εἶδαν εἰς τὸ ἱερὸν, ἐσύγχυσαν ὅλον τὸ πλῆθος, καὶ ἅπλωσαν τὰ χέριά τȣς ἀπάνω τȣ·

28 Καὶ ἔκραζαν· Ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθᾶτε· ἐτȣ̃τος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὁπȣ̃ διδάσκει ὅλȣς εἰς κάθε τόπον ἐναντία τοῦ λαȣ̃ ἐτȣ́τȣ, καὶ τοῦ νόμȣ, καὶ τοῦ τόπȣ· καὶ ἀκόμι ἔμβασεν Ἕλληνας μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐβεβήλωσον τὸν ἅγιον ἐτȣ̃τον τόπον.

29 (Διατὶ εἴδασι προτίτερα τὸν Τρόφιμον ὁπȣ̃ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἔφεσον μέσα εἰς τὴν πόλιν μαζὺ μετ' αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἐλόγιαζαν ὅτι ὁ Παῦλος τὸν ἔμβασεν εἰς τὸ ἱερόν.)

30 Καὶ ἐκινήθη ὅλη ἡ πόλις, καὶ ἔγινε σύναξις τοῦ λαȣ̃· καὶ ἐπίασαν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὸ ἱερόν· καὶ παρευθὺς ἐσφάλησαν αἱ πόρταις.

31 Καὶ ἐγύρευαν νὰ τὸν σκοτώσȣν, καὶ ἀνέβη ὁ λόγος εἰς τὸν χιλίαρχον τοῦ ϛρατεύματος, ὅτι ὅλη Ἱερȣσαλὴμ ἐσυγχύσθη.

32 Ὁ ὁποῖος παρευθὺς ἐπῆρε ϛρατιώτας καὶ ἑκατοντάρ-

χους, κατέδραμεν ἐπ' αὐτούς. Οἱ δὲ ἰδόντες τὸν χιλίαρχον καὶ τοὺς στρατιώτας, ἐπαύσαντο τύπτοντες τὸν Παῦλον.

33 Τότε ἐγγίσας ὁ χιλίαρχος ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ ἐκέλευσε δεθῆναι ἁλύσεσι δυσί· καὶ ἐπυνθάνετο, τίς ἂν εἴη, καὶ τί ἐστι πεποιηκώς.

34 Ἄλλοι δὲ ἄλλο τι ἐβόων ἐν τῷ ὄχλῳ· μὴ δυνάμενος δὲ γνῶναι τὸ ἀσφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν.

35 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἐπὶ τοὺς ἀναβαθμούς, συνέβη βαστάζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διὰ τὴν βίαν τοῦ ὄχλου·

36 Ἠκολούθει γὰρ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, κράζον· Αἶρε αὐτόν.

37 Μέλλων τε εἰσάγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν ὁ Παῦλος, λέγει τῷ χιλιάρχῳ· Εἰ ἔξεστί μοι εἰπεῖν τι πρός σε; Ὁ δὲ ἔφη· Ἑλληνιστὶ γινώσκεις;

38 Οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν σικαρίων;

39 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος

χους καὶ ἔτρεξεν ἀπάνω τους. Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν εἶδαν τὸν χιλίαρχον καὶ τοὺς στρατιώτας, ἔπαυσαν νὰ δέρνουν τὸν Παῦλον.

33 Τότε ἐσήμωσεν ὁ χιλίαρχος καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ ἐπρόσταξε νὰ δεθῇ μὲ δύο ἁλυσίδες· καὶ ἐρώτησε ποῖος εἶναι, καὶ τί ἔκαμε.

34 Καὶ ἄλλοι ἐφώναζαν ἄλλο, καὶ ἄλλοι ἄλλο μέσα εἰς τὸ πλῆθος· καὶ μὴ ἠμπορῶντας ὁ χιλίαρχος ἀπὸ τὴν σύγχυσιν νὰ μάθῃ τὸ βέβαιον, ἐπρόσταξε νὰ τὸν πᾶσιν εἰς τὸ κάστρον.

35 Καὶ ὅταν ὁ Παῦλος ἔφθασεν εἰς τὴν σκάλα, ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ὄχλου τὸν ἐσήκωναν οἱ στρατιῶται·

36 Διατὶ ἀκολοῦθαν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, καὶ ἔκραζον· Εὔγαλέ τον ἀπὸ τὴν μέσην.

37 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔμελλον νὰ ἐμβάσουν τὸν Παῦλον εἰς τὸ κάστρον, λέγει ὁ Παῦλος εἰς τὸν χιλίαρχον· Ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα λόγον; Καὶ ὁ χιλίαρχος εἶπεν· Ἰξεύρεις Ἑλληνικά;

38 Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ Αἰγύπτιος ὁποῦ ἀνακάτωσις προτίτερα ἀπὸ ταύταις ταῖς ἡμέραις, καὶ εὔγαλες εἰς τὴν ἔρημον τέσσαρες χιλιάδες ἄνδρες ἁρματωμένους μὲ τὰ στιλέτα;

39 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος Ἰουδαῖος,

Ταρσεύς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης· δέομαι δέ σου, ἐπίτρεψόν μοι λαλῆσαι πρὸς τὸν λαόν.

40 Ἐπιτρέψαντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Παῦλος ἑστὼς ἐπὶ τῶν ἀναβαθμῶν κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ· πολλῆς δὲ σιγῆς γενομένης, προσεφώνησε τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ, λέγων·

Ταρσεύς, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, πολίτης πόλεως ἐξακουσμένης· καὶ παρακαλῶ σε, δός μου ἄδειαν νὰ λαλήσω εἰς τὸν λαόν.

40 Καὶ ἔστωντας νὰ τοῦ δώσῃ ἄδειαν, ὁ Παῦλος ἐστάθη εἰς τὰ σκαλοπατήματα, καὶ ἔσεισε τὸ χέρι του εἰς τὸν λαόν· καὶ ὡσὰν ἐσίγησαν, ἐσύντυχε μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, λέγωντας·

Κεφ. κβ'. 22.

Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατέ μου τῆς πρὸς ὑμᾶς νῦν ἀπολογίας·

2 (Ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν· καὶ φησιν·)

3 Ἐγὼ μέν εἰμι ἀνὴρ Ἰουδαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατεθραμμένος δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιὴλ, πεπαιδευμένος κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρῴου νόμου, ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ, καθὼς πάντες ὑμεῖς ἐστε σήμερον·

4 Ὃς ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα ἄχρι θανάτου, δεσμεύων καὶ παραδιδοὺς εἰς φυλακὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας.

5 Ὡς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μαρτυρεῖ μοι, καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον· παρ' ὧν καὶ ἐπιστολὰς δεξάμενος πρὸς τοὺς

Ὦ Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσετε τὴν ἀπολογίαν ὁποῦ ἔχω νὰ σᾶς ἀποκριθῶ·

2 (Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι τοὺς ἐσύντυχεν μὲ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, περισσότερον τοῦ ἔδιδαν ἡσυχίαν· καὶ λέγει·)

3 Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος Ἰουδαῖος, καὶ ἐγεννήθηκα εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, ἀναθρεμμένος εἰς τὴν πόλιν ἐτούτην εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Γαμαλιὴλ, καὶ ἐπαιδεύθηκα καταλεπτῶς τὸν πατρικὸν νόμον, ἔχωντας ζῆλον τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἔχετε καὶ ἐσεῖς ὅλοι σήμερον·

4 Καὶ ἐκατάτρεξα ἐτούτην τὴν πίστιν ἕως θανάτου, δένωντας καὶ παραδίδωντας εἰς φυλακαῖς καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκαις.

5 Καθὼς μου τὸ μαρτυρᾷ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ὅλον τὸ πρεσβυτέριον· ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπῆρα καὶ ἐπιστολαῖς διὰ τοὺς

ἀδελφοὺς, εἰς Δαμασκὸν ἐπορευόμην, ἄξων καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας, δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα τιμωρηθῶσιν.

6 Ἐγένετο δέ μοι πορευομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δαμασκῷ περὶ μεσημβρίαν, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

7 Ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις;

8 Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· Τίς εἶ, Κύριε; Εἶπέ τε πρός με· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις.

9 Οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο, καὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο· τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι.

10 Εἶπον δέ· Τί ποιήσω, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρός με· Ἀναστὰς πορεύου εἰς Δαμασκόν· κἀκεῖ σοι λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν τέτακταί σοι ποιῆσαι.

11 Ὡς δὲ οὐκ ἐνέβλεπον, ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς ἐκείνου, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν συνόντων μοι, ἦλθον εἰς Δαμασκόν.

12 Ἀνανίας δέ τις, ἀνὴρ

ἀδελφοὺς, καὶ ἐπάγαινα εἰς τὴν Δαμασκὸν, μέλλωντας νὰ φέρω ἐκείνους τοὺς Χριστιανοὺς ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ, δεμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν.

6 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπάγαινα καὶ ἐσήμωνα εἰς τὴν Δαμασκὸν, μοῦ ἐσυνέβη εἰς τὴν μέσην τῆς ἡμέρας ἄξαφνα νὰ ἀστράψῃ τριγύρω μου φῶς πολὺ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

7 Καὶ ἔπεσα κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄκουσα φωνὴν ὁποῦ μοῦ ἔλεγε· Σαοὺλ, Σαοὺλ, διατί μὲ διώκνεις;

8 Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθηκα· Ποῖος εἶσαι ἐσὺ, Αὐθέντη; Καὶ μοῦ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, τὸν ὁποῖον ἐσὺ διώκνεις.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζύ μου εἶδαν τὸ φῶς, καὶ ἐφοβήθηκαν· ἀμὴ τὴν φωνὴν ἐκείνου ὁποῦ μοῦ ἐσυντύχαινε, δὲν τὴν ἄκουσαν.

10 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Τί νὰ κάμω, Αὐθέντη; Καὶ ὁ Κύριος μοῦ εἶπε· Σήκω, πάγαινε εἰς τὴν Δαμασκόν· καὶ ἐκεῖ θέλει σοῦ λαληθῇ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ σοῦ εἶναι ὀρδινιασμένα νὰ κάμῃς.

11 Καὶ ὡσὰν δὲν ἔβλεπα πλέον ἀπὸ τὴν δόξαν ἐκείνου τοῦ φωτὸς, βασταζόμενος ἀπὸ τὸ χέρι ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἦταν μαζύ μου, ἦλθα εἰς τὴν Δαμασκόν.

12 Καὶ κάποιος Ἀνανίας,

εὐσεβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν κατοικούντων Ἰουδαίων,

13 Ἐλθὼν πρός με, καὶ ἐπιστὰς εἶπέ μοι· Σαοὺλ ἀδελφὲ, ἀνάβλεψον. Κἀγὼ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

14 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἰδεῖν τὸν δίκαιον, καὶ ἀκοῦσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ·

15 Ὅτι ἔσῃ μάρτυς αὐτῷ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὧν ἑώρακας καὶ ἤκουσας.

16 Καὶ νῦν τί μέλλεις; ἀναστὰς βάπτισαι, καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου, ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει,

18 Καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι· Σπεῦσον, καὶ ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ· διότι οὐ παραδέξονταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ.

19 Κἀγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σέ.

ἄνθρωπος εὐλαβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρημένος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὅπου ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Δαμασκὸν,

13 Ἦλθεν εἰς ἐμένα, καὶ ἐστάθη ἀπάνω μου καὶ μοῦ εἶπεν· Σαοὺλ ἀδελφὲ, ἀνάβλεψε. Καὶ ἐγὼ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνέϐλεψα εἰς αὐτόν.

14 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας σὲ προώρισε διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ θέλημά του, καὶ νὰ εἴδῃς τὸν δίκαιον, καὶ νὰ ἀκούσῃς φωνὴν ἀπὸ τὸ στόμα του·

15 Διὰ νὰ εἶσαι μάρτυράς του εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐκεινῶν τῶν πραγμάτων ὅπου εἶδες καὶ ἄκουσες.

16 Καὶ τῶρα τί ἀργεῖς; σηκου ἀπάνω, βαπτίσου, καὶ λοῦσε ταῖς ἁμαρτίαις σου, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

17 Καὶ ὅταν ἐγύρισα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐπροσευχούμουν εἰς τὸ ἱερὸν, μοῦ ἐσυνέβη ἔκστασις,

18 Καὶ εἶδα τὸν Χριστὸν ὅπου μοῦ ἔλεγε· Σπούδασε, καὶ εὔγα γλίγωρα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ· διατὶ δὲν θέλουν δεχθῇ τὴν μαρτυρίαν σου διὰ λόγου μου.

19 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Κύριε, αὐτοὶ ἰξεύρουσιν ὅτι ἐγὼ ἐφυλάκωνα, καὶ ἔδερνα εἰς τὰ συναγώγια ἐκείνους ὅπου ἐπίστευαν εἰς ἐσένα.

20 Καὶ ὅτε ἐξεχεῖτο τὸ αἷμα Στεφάνȣ τȣ͂ μάρτυρός σȣ, καὶ αὐτὸς ἤμην ἐφεςὼς, καὶ συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτȣ͂, καὶ φυλάσσων τὰ ἱμάτια τῶν ἀναιρȣ́ντων αὐτόν.

21 Καὶ εἶπε πρός με· Πορεύȣ· ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποςελῶ σε.

22 Ἤκȣον δὲ αὐτȣ͂ ἄχρι τȣ́του τοῦ λόγȣ, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, λέγοντες· Αἶρε ἀπὸ τῆς γῆς τὸν τοιȣ͂τον· ȣ̓ γὰρ καθῆκον αὐτὸν ζῆν.

23 Κραυγαζόντων δὲ αὐτῶν, καὶ ῥιπτȣ́ντων τὰ ἱμάτια, καὶ κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα,

24 Ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ χιλίαρχος ἄγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν, εἰπὼν μάςιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν· ἵνα ἐπιγνῷ δι' ἣν αἰτίαν ȣ̔́τως ἐπεφώνȣν αὐτῷ.

25 Ὡς δὲ προέτεινεν αὐτὸν τοῖς ἱμᾶσιν, εἶπε πρὸς τὸν ἑςῶτα ἑκατόνταρχον ὁ Παῦλος· Εἰ ἄνθρωπον Ῥωμαῖον καὶ ἀκατάκριτον ἔξεςιν ὑμῖν μαςίζειν;

26 Ἀκȣ́σας δὲ ὁ ἑκατόνταρχος, προσελθὼν ἀπήγγειλε τῷ χιλιάρχῳ, λέγων· Ὅρα τί μέλλεις ποιεῖν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος ȣ̔͂τος Ῥωμαῖός ἐςι.

20 Καὶ ὅταν ἐχύνετον τὸ αἷμα τȣ͂ Στεφάνȣ τȣ͂ μάρτυρός σȣ, ἐςέκȣμȣν παρὼν, καὶ ἤμȣν συμφωνημένος εἰς τὸν φόνον τȣ, καὶ ἐφύλαγα τὰ φορέματα ἐκεινῶν ὁπȣ͂ τὸν ἐσκοτώνασιν.

21 Καὶ μȣ͂ εἶπε· Πάγαινε· ὅτι ἐγὼ θέλω σὲ ςείλει εἰς ἔθνη μακράν.

22 Καὶ οἱ Ἰȣδαῖοι ἕως εἰς τȣ͂τον τὸν λόγον ἄκȣαν τȣ͂ Παύλȣ, καὶ ἀπέκει ἐσήκωσαν τὴν φωνήν τȣς, καὶ εἶπαν· Εὔγαλε ἀπὸ τὴν γῆν τὸν τέτοιον (ἄνθρωπον·) διατὶ δὲν πρέπει νὰ ζῇ.

23 Καὶ κράζοντες ἐκεῖνοι, καὶ ῥίχνοντες τὰ φορέματά τȣς, καὶ βάλλοντες κονιορτὸν εἰς τὸν ἀέρα,

24 Ἐπρόςαξεν ὁ χιλίαρχος νὰ συρθῇ ὁ Παῦλος εἰς τὸ κάςρον, καὶ εἶπε νὰ τὸν ξετάξȣν μὲ ξυλίαις· διὰ νὰ γνωρίσῃ διὰ ποίαν ἀφορμὴν ἐφώναζαν τέτοιας λογῆς ἐναντίατȣ.

25 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐξάπλωσαν καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ τὰ λȣρία νὰ τὸν δείρȣν, εἶπεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἑκατόνταρχον ὁπȣ͂ ἐςέκȣντον ἐκεῖ· Ἂν ἔχετε ἐσεῖς ἐξȣσίαν νὰ δέρνετε ἄνθρωπον Ῥωμαῖον χωρὶς κρίσιν;

26 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος ὡσὰν τὸ ἄκȣσεν, ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὸν χιλίαρχον, λέγωντας· Βλέπε τί μέλλεις νὰ κάμῃς· διατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐτȣ͂τος εἶναι Ῥωμαῖος.

27 Προσελθὼν δὲ ὁ χιλίαρχος εἶπεν αὐτῷ· Λέγε μοι, εἰ σὺ Ῥωμαῖος εἶ; Ὁ δὲ ἔφη· Ναί.

28 Ἀπεκρίθη τε ὁ χιλίαρχος· Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη· Ἐγὼ δὲ καὶ γεγέννημαι.

29 Εὐθέως οὖν ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν· καὶ ὁ χιλίαρχος δὲ ἐφοβήθη, ἐπιγνοὺς ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι, καὶ ὅτι ἦν αὐτὸν δεδεκώς.

30 Τῇ δὲ ἐπαύριον βουλόμενος γνῶναι τὸ ἀσφαλὲς, τὸ, τί κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν, καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον αὐτῶν· καὶ καταγαγὼν τὸν Παῦλον, ἔστησεν εἰς αὐτούς.

27 Καὶ ὁ χιλίαρχος ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Παῦλον, καὶ λέγει του· Εἰπέ μου, ἂν εἶσαι Ῥωμαῖος; Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Ναί.

28 Ἀπεκρίθη ὁ χιλίαρχος καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ἀπόκτησα ἐτούτην τὴν πολιτείαν μὲ πολλὴν ἔξοδον. Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Ἀμὴ ἐγὼ εἶμαι πολίτης (τῆς Ῥώμης) ἀπὸ γεννήσεως.

29 Καὶ παρευθὺς ἐδιέβησαν ἀπ' αὐτὸν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔμελλαν νὰ τὸν ἐξετάζουν· καὶ ὁ χιλίαρχος ὡσὰν ἔμαθε πῶς εἶναι Ῥωμαῖος, ἐφοβήθη, ὅτι τὸν ἔδεσε.

30 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν θέλωντας νὰ γνωρίσῃ τὸ βέβαιον, τὸ, τί κατηγορεῖται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ἐπρόσταξε νὰ ἔλθουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλη ἡ σύναξίς τους· καὶ ἐκατέβασε τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔστησεν εἰς αὐτούς.

Κεφ. κγ'. 23.

Ἀτενίσας δὲ ὁ Παῦλος τῷ συνεδρίῳ, εἶπεν· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

2 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας ἐπέταξε τοῖς παρεστῶσιν αὐτῷ τύπτειν αὐτοῦ τὸ στόμα.

3 Τότε ὁ Παῦλος πρὸς αὐ-

ΚΑΙ ὁ Παῦλος ἀτενίζωντας εἰς τὴν σύναξιν, εἶπεν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐπολιτεύθηκα εἰς τὸν Θεὸν ἕως ἐτούτην τὴν ἡμέραν, μὲ κάθε λογῆς συνείδησιν καλήν.

2 Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ὁ Ἀνανίας ἐπρόσταξεν ἐκείνους ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν ἐκεῖ σιμά του, νὰ κτυποῦσι τὸ στόμα του.

3 Τότε ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς

τὸν εἶπε· Τύπτειν σε μέλλει ὁ Θεὸς, τοῖχε κεκονιαμένε· καὶ σὺ κάθη κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι;

4 Οἱ δὲ παρεστῶντες εἶπον· Τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς;

5 Ἔφη τε ὁ Παῦλος· Οὐκ ᾔδειν, ἀδελφοὶ, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεύς· γέγραπται γάρ· Ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς.

6 Γνοὺς δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἓν μέρος ἐστὶ σαδδουκαίων, τὸ δὲ ἕτερον φαρισαίων, ἔκραξεν ἐν τῷ συνεδρίῳ· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ φαρισαῖός εἰμι, υἱὸς φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι.

7 Τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν φαρισαίων καὶ τῶν σαδδουκαίων· καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος.

8 Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα· φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφότερα.

9 Ἐγένετο δὲ κραυγὴ μεγάλη· καὶ ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν φαρισαίων διεμάχοντο, λέγοντες· Οὐδὲν κακὸν εὑρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ

ἐκεῖνον· Ὦ τοῖχε ἀσβεστωμένε, ὁ Θεὸς μέλλει νὰ σὲ δείρῃ· ἐσὺ κάθεσαι νὰ μὲ κρίνῃς κατὰ τὸν νόμον, καὶ παραβαίνωντας τὸν νόμον προστάζεις νὰ μὲ δέρνουσι;

4 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπαραστέκουνταν εἶπαν· Τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ ὑβρίζεις;

5 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Δὲν τὸ ἤξευρα, ἀδελφοὶ, ὅτι εἶναι ἀρχιερεύς· διατὶ εἶναι γραμμένον· Ὅτι ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου νὰ μὴν κακολογήσῃς.

6 Καὶ ὁ Παῦλος ὡσὰν ἐγνώρισεν, ὅτι τὸ ἕνα μέρος εἶναι τῶν σαδδουκαίων, καὶ τὸ ἄλλο εἶναι τῶν φαρισαίων, ἔκραξεν εἰς τὸ συνέδριον· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ εἶμαι φαρισαῖος, υἱὸς φαρισαίου· καὶ κρίνομαι περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν.

7 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, ἔγινε φιλονεικία τῶν φαρισαίων καὶ τῶν σαδδουκαίων· καὶ τὸ πλῆθος ἐχώρισεν εἰς δύο.

8 Διατὶ οἱ σαδδουκαῖοι λέγουσι πῶς δὲν εἶναι ἀνάστασις, μηδὲ ἄγγελος, μηδὲ πνεῦμα· ἀμὴ οἱ φαρισαῖοι ὁμολογοῦσι καὶ τὰ δύο.

9 Καὶ ἔγινε μεγάλη βοή· καὶ ἐσηκώθηκαν οἱ γραμματεῖς ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν φαρισαίων, καὶ ἐμάχουνταν καὶ ἔλεγαν· Κανένα κακὸν δὲν εὑρίσκομεν εἰς τὸν ἄνθρω-

τέτῳ· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελΘ, μὴ θεομαχῶμεν.

10 Πολλῆς δὲ γενομένης ςάσεως, εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχΘ μὴ διασπασθῇ ὁ ΠαῦλΘ ὑπ' αὐτῶν, ἐκέλευσε τὸ ςράτευμα καταβὰν ἁρπάσαι αὐτὸν ἐκ μέσε αὐτῶν, ἄγειν τε εἰς τὴν παρεμβολήν.

11 Τῇ δὲ ἐπιέσῃ νυκτὶ ἐπιςὰς αὐτῷ ὁ Κύριος εἶπε· Θάρσει, Παῦλε· ὡς γὰρ διεμαρτύρω τὰ περὶ ἐμῦ εἰς Ἱερυσαλὴμ, ὕτω σε δεῖ καὶ εἰς Ῥώμην μαρτυρῆσαι.

12 Γενομένης δὲ ἡμέρας, ποιήσαντές τινες τῶν Ἰυδαίων συςροφὴν, ἀνεθεμάτισαν ἑαυτὺς λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως ὗ ἀποκτείνωσι τὸν Παῦλον.

13 Ἦσαν δὲ πλείυς τεσσαράκοντα οἱ ταύτην τὴν συνωμοσίαν πεποιηκότες.

14 Οἵτινες προσελθόντες τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, εἶπον· Ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτὺς, μηδενὸς γεύσασθαι ἕως ὗ ἀποκτείνωμεν τὸν Παῦλον.

15 Νῦν ὖν ὑμεῖς ἐμφανίσαῖε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ ὅπως αὔριον αὐτὸν καταγά-

πον ἐτῦτον· ἀμὴ ἀνίσως καὶ ἐλάλησεν εἰς αὐτὸν ἢ πνεῦμα ἢ ἄγγελος, μὴν θεομαχῦμεν.

10 Καὶ ὡσὰν ἔγινε πολλὴ φιλονεικία, φοβύμενος ὁ χιλίαρχος μήπως καὶ ξεσκισθῇ ὁ Παῦλος ἀπ' αὐτὺς, ἐπρόςαξε τὸ ςράτευμα νὰ κατέβῃ νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὴν μέσην τυς, καὶ νὰ τὸν ὑπᾶσιν εἰς τὸ κάςρον.

11 Καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ εἶπέ τυ· Ἔχε θάῤῥος, Παῦλε· διατὶ καθὼς ἐμαρτύρησες τὰ ἐδικά μυ εἰς τὴν Ἱερυσαλὴμ, ἔτζι κάμνει χρεία νὰ τὰ μαρτυρήσῃς καὶ εἰς τὴν Ῥώμην.

12 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσε, κάποιοι ἀπὸ τὺς Ἰυδαίυς ἔκαμαν σύναξιν, καὶ ἀναθεμάτισαν τῦ λόγυ τυς, καὶ εἶπαν μηδὲ νὰ φάγωσι μηδὲ νὰ πιῦσιν, ἕως ὁπῦ νὰ σκοτώσυσι τὸν Παῦλον.

13 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ ἔκαμαν ἐτύτην τὴν ὁρκομωσίαν, ἦταν περισσότεροι ἀπὸ σαράντα.

14 Οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν εἰς τὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τὺς πρεσβυτέρυς, καὶ εἶπαν· Ἐμεῖς ἀναθεματίσαμεν τοῦ λόγου μας, νὰ μὴν φᾶμεν τίποτες ἕως ὁπῦ νὰ σκοτώσωμεν τὸν Παῦλον.

15 Τῶρα λοιπὸν ἐσεῖς φανερώσεῖε τῦ χιλιάρχυ μαζῦ μὲ τὴν σύναξιν, διὰ νὰ τὸν κα-

γῃ πρὸς ὑμᾶς, ὡς μέλλοντας διαγινώσκειν ἀκριβέστερον τὰ περὶ αὐτᾶ· ἡμεῖς δὲ, πρὸ τᾶ ἐγγίσαι αὐτὸν, ἕτοιμοί ἐσμεν τοῦ ἀνελεῖν αὐτόν.

16 Ἀκάσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλα τὴν ἐνέδραν, παραγενόμενος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν παρεμβολὴν, ἀπήγγειλε τῷ Παύλῳ.

17 Προσκαλεσάμενος δὲ ὁ Παῦλος ἕνα τῶν ἑκατοντάρχων, ἔφη· Τὸν νεανίαν τᾶτον ἀπάγαγε πρὸς τὸν χιλίαρχον· ἔχει γάρ τι ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ.

18 Ὁ μὲν ἂν παραλαβὼν αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τὸν χιλίαρχον, καί φησιν· Ὁ δέσμιος Παῦλος προσκαλεσάμενός με ἠρώτησε τᾶτον τὸν νεανίαν ἀγαγεῖν πρός σε, ἔχοντά τι λαλῆσαί σοι.

19 Ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς αὐτᾶ ὁ χιλίαρχος, καὶ ἀναχωρήσας κατ' ἰδίαν, ἐπυνθάνετο· Τί ἐστιν ὃ ἔχεις ἀπαγγεῖλαί μοι;

20 Εἶπε δέ· Ὅτι οἱ Ἰαδαῖοι συνέθεντο τοῦ ἐρωτῆσαί σε ὅπως αὔριον εἰς τὸ συνέδριον καταγάγῃς τὸν Παῦλον, ὡς μέλλοντές τι ἀκριβέστερον πυνθάνεσθαι περὶ αὐτᾶ.

21 Σὺ ἂν μὴ πεισθῇς αὐτοῖς· ἐνεδρεύασι γὰρ αὐτὸν ἐξ αὐτῶν

τεβάσῃ αὔριον εἰς ἐσᾶς, ὡσὰν μέλλοντες τάχα νὰ γνωρίσετε καλλίτερα τὰ πράγματά τα· καὶ πρὸ τᾶ νὰ σημώσῃ αὐτὸς, ἐμεῖς εἴμεσθεν ἕτοιμοι νὰ τὸν σκοτώσωμεν.

16 Καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τᾶ Παύλα ἄκασε τὴν ἐπιβαλὴν ἐτάτην, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ κάστρον, καὶ τὸ εἶπε τοῦ Παύλα.

17 Καὶ ὁ Παῦλος ἐπροσκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τὰς ἑκατοντάρχας, καὶ εἶπέν τα· Ἔπαρε καὶ πάγενε ἐτᾶτον τὸν νέον εἰς τὴν χιλίαρχον· διατὶ ἔχει κάτι τί νὰ τοῦ εἰπῇ.

18 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος τὸν ἐπῆρε, καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸν χιλίαρχον, καὶ εἶπεν· Ὁ δέσμιος ὁ Παῦλος μὲ ἐλάλησε καὶ μὲ ἐπαρακάλεσε νὰ φέρω ἐτᾶτον τὸν νέον εἰς ἐσένα, καὶ ἔχει κάτι τί νὰ σᾶ λαλήσῃ.

19 Καὶ ὁ χιλίαρχος τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐπῆγε ξεχωριστὰ, καὶ τὸν ἐρώτησε· Τί εἶναι ἐκεῖνο ὁπᾶ ἔχεις νὰ μᾶ εἰπῇς;

20 Καὶ εἶπεν· Ὅτι οἱ Ἰαδαῖοι ἐσυμφώνησαν νὰ σὲ παρακαλέσαν νὰ κατεβάσῃς αὔριον τὸν Παῦλον εἰς τὴν σύναξιν, ὡσὰν μέλλοντες τάχα νὰ ἐρωτήσαν τίποτες καλλίτερα διὰ λόγα τα.

21 Ἐσὺ λοιπὸν νὰ μὴν καταπεισθῇς εἰς αὐτάς· διατὶ

ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀνέλωσιν αὐτόν· καὶ νῦν ἕτοιμοί εἰσι, προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.

περισσότεροι ἀπὸ σαράντα ἄνδρες ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐπιβουλεύονται, οἱ ὁποῖοι ἀναθεμάτισαν τοῦ λόγου τους μηδὲ νὰ φάγωσι μηδὲ νὰ πιοῦσιν, ἕως ὁποῦ νὰ τὸν ἐσκοτώσουσι· καὶ τώρα εἶναι ἕτοιμοι καὶ ἀναμένουσι, νὰ ἀκούσουν τί θέλεις τάξει.

22 Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.

22 Ὁ χιλίαρχος λοιπὸν ἀπόλυσε τὸν νέον, καὶ ἐπαράγγειλέν του λέγωντας· Νὰ μὴν τὸ εἰπῆς κανενὸς πῶς μοῦ τὰ ἐφανέρωσες ἐτοῦτα.

23 Καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν ἑκατοντάρχων, εἶπεν· Ἑτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους, ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἱππεῖς ἑβδομήκοντα, καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός·

23 Καὶ ἐπροσκάλεσε δύο κάποιους ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρχους, καὶ εἶπεν· Ἑτοιμάσετε διακοσίους στρατιώτας, διὰ νὰ ὑπᾶσιν ἕως εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἑβδομῆντα καβαλάριδες, καὶ διακοσίους σωματοφύλακας, ἀπὸ τὴν τρίτην ὥραν τῆς νύκτας·

24 Κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

24 Καὶ νὰ φέρετε καὶ ζῶα, διὰ νὰ βάλλετε ἀπάνω τὸν Παῦλον, νὰ τὸν ὑπᾶτε σῶον εἰς τὸν Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

25 Γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·

25 Καὶ ἔγραψε καὶ ἐπιστολὴν, ἡ ὁποῖα ἐπεριεῖχεν ἐτοῦτον τὸν τύπον·

26 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

26 Κλαύδιος ὁ Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

27 Τὸν ἄνδρα τοῦτον συλληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην αὐτὸν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.

27 Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐγὼ ἐπῆγα μὲ τὸ στράτευμα καὶ τὸν εὔγαλα ἀπὸ τὰ χέρια τους, μὲ τὸ νὰ μάθω πῶς εἶναι Ῥωμαῖος.

28 Βυλόμενος δὲ γνῶναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλυν αὐτῷ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν·

29 Ὃν εὗρον ἐγκαλύμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτυ ἢ δεσμῶν ἔγκλημα ἔχοντα.

30 Μηνυθείσης δέ μοι ἐπιβυλῆς εἰς τὸν ἄνδρα μέλλειν ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰυδαίων, ἐξαυτῆς ἔπεμψα πρὸς σε· παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σῦ Ἔῤῥωσο.

31 Οἱ μὲν ὖν ϛρατιῶται, κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς, ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον, ἤγαγον διὰ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα.

32 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τὺς ἱππεῖς πορεύεσθαι σὺν αὐτῷ, ὑπέϛρεψαν εἰς τὴν παρεμβολήν.

33 Οἵτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιϛολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέϛησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ.

34 Ἀναγνὺς δὲ ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχίας ἐϛὶ, καὶ πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας·

28 Καὶ θέλωντας νὰ μάθω τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐγκαλῦσαν, τὸν ἔφερα εἰς τὴν σύναξίν τυς·

29 Τὸν ὁποῖον τὸν εὕρηκα ὁπῦ ἐγκαλεῖτον διὰ ζητήματα τοῦ νόμυ τυς, καὶ δὲν εἶχε κανένα ἔγκλημα ἄξιον θανάτυ, ἢ δεσίματος.

30 Καὶ μὲ τὸ νὰ μῦ ἐμηνύθη ἐπιβυλὴ, ὁπῦ ἤμελλεν νὰ γένῃ ἀπὸ τὺς Ἰυδαίυς εἰς τὸν ἄνδρα ἐτῦτον, εὐθὺς τὸν ἔπεμψα εἰς ἐσένα· καὶ ἐπαράγγειλα εἰς τυς κατηγόρυς νὰ εἰπῦσιν ὀμπροϛὰ συ ἐκεῖνα ὁπῦ ἔχυσιν εἰς αὐτόν. Ἔῤῥωσο.

31 Οἱ ϛρατιῶται λοιπὸν, καθὼς ἦταν παραγγελμένοι, ἐπῆραν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔφεραν τὴν νύκτα εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα.

32 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἄφησαν τὺς καβαλάριδες νὰ πᾶσιν μετ' αὐτὸν, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ϛρατιῶται ἐγύρισαν εἰς τὸ κάϛρον.

33 Καὶ οἱ καβαλάριδες ἐπῆγαν εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἔδωκαν τὴν ἐπιϛολὴν εἰς τὸν ἡγεμόνα, καὶ τῦ ἐπαράϛησαν καὶ τὸν Παῦλον.

34 Καὶ ὁ ἡγεμὼν ὡσὰν ἀνάγνωσε τὴν ἐπιϛολὴν, ἐρώτησε τὸν Παῦλον ἀπὸ ποίαν ἐπαρχίαν εἶναι, καὶ ὡσὰν ἔμαθεν ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Κιλικίαν·

35 Διακέσομαί σε, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σε παραγίνωνται. Ἐκέλευσέ τε αὐτὸν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρώδε φυλάσσεσθαι.

35 Εἶπε· Θέλομεν σὲ ἀκέσει, ὅταν ἔλθεν οἱ κατήγοροί σε. Καὶ ἐπρόςαξε νὰ φύλάττεται εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ἡρώδε.

Κεφ. κδʹ. 24.

ΜΕτὰ δὲ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ῥήτορος Τερτύλλε τινὸς, οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλε.

ΚΑΙ ὕστερον ἀπὸ πέντε ἡμέραις ἐκατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μὲ τὲς πρεσβυτερες, καὶ μὲ κάποιον ῥήτορα Τέρτυλλον, οἱ ὁποῖοι ἐφανήσθηκαν εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐναντίον τοῦ Παύλε.

2 Κληθέντ☉ δὲ αὐτε, ἤρξατο κατηγορεῖν ὁ Τέρτυλλ☉, λέγων·

2 Καὶ ὡσὰν ἐκάλεσαν τὸν Παῦλον, ἄρχισεν ὁ Τέρτυλλ☉ νὰ τὸν κατηγορῇ, λέγωντας·

3 Πολλῆς εἰρήνης τυγχάνοντες διὰ σε, καὶ κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τέτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας, πάντῃ τε καὶ πανταχε ἀποδεχόμεθα, κράτιςε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριςίας.

3 Ὦ κράτιςε Φῆλιξ, ἐμεῖς ἔςωνας νὰ ἔχωμεν πολλὴν εἰρήνην διὰ μέσε σε, καὶ τῶν κατορθωμάτων ὁπε γίνονται εἰς τὸ ἔθν☉ ἐτετο, διὰ μέσε τῆς ἐδικῆς σε προμηθείας, νὰ γνωρίζομεν ἐτετα, καὶ σε εὐχαριςεμεν κατὰ πάντα, καὶ εἰς κάθε τόπον.

4 Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκεσαί σε ἡμῶν συντόμως τῇ σῇ ἐπιεικείᾳ.

4 Καὶ διὰ νὰ μὴν σὲ παραβαρῶ περισσότερον, παρακαλῶ σε νὰ μᾶς ἀκέσῃς συντόμως, κατὰ τὴν καλωσύνην σε.

5 Εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τετον λοιμὸν, καὶ κινεντα ςάσιν πᾶσι τοῖς Ἰεδαίοις τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην, πρωτοςάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως·

5 Διατὶ ἔςωνας νὰ εὕρωμεν ἐτετον τὸν ἄνδρα φθοροποιὸν, καὶ παρακινεντα διχοςασίαν εἰς ὅλες τες Ἰεδαίες ὁπε εἶναι εἰς τὴν οἰκεμένην, καὶ εἶναι πρωτοςάτης τῆς αἱρέσεως τῶν Ναζωραίων·

6 Ὃς καὶ τὸ ἱερὸν ἐπείρασε βεβηλῶσαι, ὃν καὶ ἐκρατήσαμεν, καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον ἠθελήσαμεν κρίνειν.

7 Παρελθὼν δὲ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε·

8 Κελεύσας τοὺς κατηγόρους αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἐπί σε· παρ' οὗ δυνήσῃ αὐτὸς ἀνακρίνας περὶ πάντων τούτων ἐπιγνῶναι ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ.

9 Συνέθεντο δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν.

10 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος, νεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἡγεμόνος λέγειν· Ἐκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει τούτῳ ἐπιστάμενος, εὐθυμότερον τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι·

11 Δυναμένου σου γνῶναι ὅτι οὐ πλείους εἰσί μοι ἡμέραι ἢ δεκαδύο, ἀφ' ἧς ἀνέβην προσκυνήσων ἐν Ἱερουσαλήμ.

12 Καὶ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ εὗρόν με πρός τινα διαλεγόμενον, ἢ ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, οὔτε ἐν ταῖς συναγωγαῖς, οὔτε κατὰ τὴν πόλιν·

13 Οὔτε παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν νῦν κατηγοροῦσί μου.

6 Ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασε νὰ μιάνῃ καὶ τὸ ἱερὸν, τὸν ἐπιάσαμεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰδικόν μας ἐθελήσαμεν νὰ τὸν κρίνωμεν.

7 Ἀμὴ περνῶντας ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, τὸν ἐπῆρεν στανικῶς ἀπὸ τὰ χέριά μας·

8 Καὶ ἐπρόσταξεν ἐκείνους ὁποῦ τὸν κατηγοροῦσαν νὰ ἔλθουν εἰς ἐσένα· διὰ νὰ ἤθελες ἠμπορέσῃ νὰ γνωρίσῃς ἐξετάζωντάς τον ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἐμεῖς τοῦ κατηγοροῦμεν.

9 Καὶ μὲ τὸν Τέρτυλλον ἐσυμφώνησαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες ἐτοῦτα ἔτζι εἶναι.

10 Καὶ ὁ Παῦλος, ὡσὰν τοῦ ἔννευψεν ὁ ἡγεμὼν νὰ μιλήσῃ, ἀπεκρίθη (καὶ εἶπεν·) Ἐγὼ ἰξεύρωντας πῶς ἐσὺ εἶσαι κριτὴς ἀπὸ πολλοὺς χρόνους εἰς τὸ ἔθνος ἐτοῦτο, μὲ καλλίτερην καρδίαν ἀπολογοῦμαι διὰ λόγου μου·

11 Ἠμπορῶντας ἐσὺ νὰ γνωρίσῃς, ὅτι δὲν ἔχω, παρὰ δώδεκα ἡμέραις, ἀφόντις ἀνέβηκα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσω.

12 Καὶ οὐδὲ εἰς τὸ ἱερὸν μὲ εὕρηκαν ὁποῦ νὰ διαλέγωμαι μὲ κανένα, ἢ ὁποῦ νὰ ἔκαμα σύναξιν πλήθους, οὔτε εἰς ταῖς συναγωγαῖς, οὐδὲ εἰς τὴν πόλιν·

13 Οὐδὲ δύνονται νὰ βεβαιώσουν ἐκεῖνα ὁποῦ κατηγοροῦσι τώρα.

14 Ὁμολογῶ δὲ τοῦτό σοι, ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἣν λέγουσιν αἵρεσιν, οὕτω λατρεύω τῷ πατρῴῳ Θεῷ, πιστεύων πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν νόμον καὶ ἐν τοῖς προφήταις γεγραμμένοις·

15 Ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεὸν, ἣν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καὶ ἀδίκων.

16 Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ, ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαπαντός·

17 Δι' ἐτῶν δὲ πλειόνων παρεγενόμην ἐλεημοσύνας ποιήσων εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς.

18 Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ, οὐ μετὰ ὄχλου, οὐδὲ μετὰ θορύβου, τινες ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι.

19 Οὓς ἔδει ἐπὶ σοῦ παρεῖναι, καὶ κατηγορεῖν εἴ τι ἔχοιεν πρός με.

20 Ἢ αὐτοὶ οὗτοι εἰπάτωσαν εἴ τι εὗρον ἐν ἐμοὶ ἀδίκημα, στάντος μου ἐπὶ τοῦ συνεδρίου·

21 Ἢ περὶ μιᾶς ταύτης φωνῆς, ἧς ἔκραξα ἑστὼς ἐν αὐτοῖς· Ὅτι περὶ ἀναστάσεως

14 Καὶ τοῦτο σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι κατὰ τὸν τρόπον (τῆς θρησκείας) τὴν ὁποίαν λέγουσιν (ἐτοῦτοι) αἵρεσιν, ἔτζι λατρεύω τῷ πατρικῷ Θεῷ, καὶ πιστεύω εἰς ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τοὺς προφήτας·

15 Καὶ ἔχω ἐλπίδα εἰς τὸν Θεὸν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προσδέχονται, πῶς μέλλει νὰ γένῃ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων.

16 Καὶ εἰς τοῦτο σπουδάζω, νὰ ἔχω συνείδησιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀσκανδάλιστον·

17 Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ἦλθα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μέλλωντας νὰ κάμω ἐλεημοσύναις εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς.

18 Ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα μὲ ηὗραν καθαρισμένον εἰς τὸ ἱερὸν, ὄχι μὲ πλῆθος, οὐδὲ μὲ σύγχυσιν, κάποιοι Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὴν Ἀσίαν.

19 Οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐδῶ παρὼν ὀμπροστὰ σου, καὶ νὰ κατηγοροῦσιν, ἂν ἔχουσι τίποτες ἐναντία μου.

20 Ἢ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἂς τὸ εἰποῦσιν ἂν εὑρήκασιν εἰς ἐμένα τίποτες ἀδικίαν, ὅταν ἐστάθηκα εἰς τὴν σύναξιν·

21 Παρὰ ἂν δὲν εἶναι διὰ ἕνα λόγον ἐτοῦτον καὶ μόνον, ὁποῦ ἐστάθηκα καὶ εἶπα ἀνά-

νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι σήμερον ὑφ' ὑμῶν.

22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φῆλιξ ἀνεβάλετο αὐτοὺς, ἀκριβέστερον εἰδὼς τὰ περὶ τῆς ὁδοῦ, εἰπών· Ὅταν Λυσίας ὁ χιλίαρχος καταβῇ, διαγνώσομαι τὰ καθ' ὑμᾶς.

23 Διαταξάμενός τε τῷ ἑκατοντάρχῃ τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον, ἔχειν τε ἄνεσιν, καὶ μηδένα κωλύειν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑπηρετεῖν, ἢ προσέρχεσθαι αὐτῷ.

24 Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς παραγενόμενος ὁ Φῆλιξ σὺν Δρουσίλλῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ οὔσῃ Ἰουδαίᾳ, μετεπέμψατο τὸν Παῦλον, καὶ ἤκουσεν αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

25 Διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας καὶ τοῦ κρίματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι, ἔμφοβος γενόμενος ὁ Φῆλιξ ἀπεκρίθη· Τὸ νῦν ἔχον πορεύου· καιρὸν δὲ μεταλαβὼν μετακαλέσομαί σε·

26 Ἅμα δὲ καὶ ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Παύλου, ὅπως λύσῃ αὐτόν· διὸ καὶ πυκνότερον αὐτὸν μεταπεμπόμενος, ὡμίλει αὐτῷ.

27 Διετίας δὲ πληρωθείσης

μεστά τους· Ὅτι ἐγὼ σήμερον ἐξετάζομαι ἀπὸ σᾶς περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

22 Καὶ ὁ Φῆλιξ ὡσὰν ἄκουσεν ἐτοῦτα τὰ λόγια ἀπὸ τὸν Παῦλον, ἀνέβαλλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἐξεύρωντάς την καταλεπτῶς, λέγωντάς· Ὅταν κατέβῃ ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, θέλω γνωρίσει καλλίτερον τὴν ὑπόθεσίν σας.

23 Καὶ ἐπαράγγειλεν τοῦ ἑκατοντάρχου, νὰ φυλάγῃ τὸν Παῦλον, καὶ νὰ τοῦ δίδῃ ἄνεσιν, καὶ κανένα ἀπὸ τοὺς ἐδικούς του νὰ μὴν ἐμποδίζῃ νὰ τὸν ὑπηρετᾷ, ἢ νὰ παγένῃ εἰς αὐτόν.

24 Καὶ μὲ καμπόσαις ἡμέραις ἦλθεν ὁ Φῆλιξ μὲ τὴν Δρουσίλλην τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποῖα ἦταν Ἰουδαία, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν Παῦλον, καὶ τοῦ ἄκουσεν ὅπου ἔλεγεν διὰ τὴν πίστιν τὴν εἰς τὸν Χριστόν.

25 Καὶ διαλεγόμενος ὁ Παῦλος περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας, καὶ περὶ τῆς κρίσεως ὅπου μέλλει νὰ γένῃ, ἐφοβήθη ὁ Φῆλιξ καὶ ἀπεκρίθη· Διὰ τὴν ὥραν σύρε· καὶ ὡσὰν εὕρω καιρὸν θέλω σὲ μεταπροσκαλέσει·

26 Θαῤῥῶντας ἀκόμι πῶς θέλει τοῦ δώσει ὁ Παῦλος ἄσπρα νὰ τὸν ἀπολύσῃ· διὰ τοῦτο τὸν ἐπροσκάλει πυκνότερον, καὶ τοῦ ἐσυντύχαινε.

27 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη-

ἔλαβε διάδοχον ὁ Φῆλιξ Πόρκιον Φῆστον· θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ, κατέλιπε τὸν Παῦλον δεδεμένον.

καν δύο χρόνοι, ἄφησε διάδοχον ὁ Φῆλιξ τὸν Πόρκιον τὸν Φῆστον· καὶ θέλωντας νὰ κάμῃ χάριν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὁ Φῆλιξ, ἄφησε τὸν Παύλον δεμένον.

Κεφ. κε'. 25.

Φῆστος οὖν ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ Καισαρείας.

Ὁ Φῆστος λοιπὸν ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ἀνέβη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὴν Καισάρειαν.

2 Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν,

2 Καὶ ἐφάνηκαν εἰς αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων ἐναντία τοῦ Παύλου, καὶ τὸν ἐπαρακλοῦσαν,

3 Αἰτούμενοι χάριν κατ' αὐτοῦ, ὅπως μεταπέμψηται αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλήμ· ἐνέδραν ποιοῦντες ἀνελεῖν αὐτὸν κατὰ τὴν ὁδόν.

3 Γυρεύοντες χάριν ἐναντία του, νὰ τὸν κράξῃ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· κάμνοντες ἐπιβουλὴν, νὰ τὸν σκοτώσουν εἰς τὴν στράταν.

4 Ὁ μὲν οὖν Φῆστος ἀπεκρίθη τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἐν Καισαρείᾳ, ἑαυτὸν δὲ μέλλειν ἐν τάχει ἐκπορεύεσθαι.

4 Ἀμὴ ὁ Φῆστος ἀπεκρίθη ὅτι νὰ φυλάγεται ὁ Παῦλος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ὅτι ἀτός του μέλλει νὰ πάγῃ ἐκεῖ τὸ γλιγωρώτερον.

5 Οἱ οὖν δυνατοὶ ἐν ὑμῖν, φησὶ, συγκαταβάντες, εἴ τι ἐστὶν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, κατηγορείτωσαν αὐτοῦ.

5 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὁποῦ εἶναι ἀπὸ σᾶς δυνατοὶ, εἶπεν, ἂς κατέβουν μαζὺ, καὶ ἂν εἶναι τίποτες ἄτοπον εἰς τὸν ἄνδρα ἐτοῦτον, ἂς τὸν κατηγορήσουν ἐκεῖ.

6 Διατρίψας δὲ ἐν αὐτοῖς ἡμέρας πλείους ἢ δέκα, καταβὰς εἰς Καισάρειαν, τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσε τὸν Παῦλον ἀχθῆναι.

6 Καὶ ἔστωντας νὰ διατρίψῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ περισσότεραις παρὰ δέκα ἡμέραις, ἐκατέβη εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φέρουσι τὸν Παῦλον.

7 Παραγενομένου δὲ αὐτοῦ, περιέστησαν οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβεβηκότες Ἰουδαῖοι, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, ἃ οὐκ ἴσχυον ἀποδεῖξαι·

8 Ἀπολογουμένου αὐτοῦ· Ὅτι οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων, οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν, οὔτε εἰς Καίσαρά τι ἥμαρτον.

9 Ὁ Φῆστος δὲ τοῖς Ἰουδαίοις θέλων χάριν καταθέσθαι ἀποκριθεὶς τῷ Παύλῳ εἶπε· Θέλεις εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβὰς, ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ᾽ ἐμοῦ;

10 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐπὶ τοῦ βήματος Καίσαρος ἑστώς εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι· Ἰουδαίους οὐδὲν ἠδίκησα, ὡς καὶ σὺ κάλλιον ἐπιγινώσκεις.

11 Εἰ μὲν γὰρ ἀδικῶ, καὶ ἄξιον θανάτου πέπραχά τι, οὐ παραιτοῦμαι τὸ ἀποθανεῖν· εἰ δὲ οὐδέν ἐστιν ὧν οὗτοι κατηγοροῦσί μου, οὐδείς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι· Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι.

12 Τότε ὁ Φῆστος, συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου, ἀπεκρίθη· Καίσαρα ἐπικέκλη-

7 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν αὐτὸς, ἐστάθηκαν τριγύρω ἐκεῖνοι οἱ Ἰουδαῖοι ὁποῦ ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔλεγαν ἐναντία τοῦ Παύλου πολλαῖς καὶ βαρείαις κατηγορίαις, ταῖς ὁποῖαις δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ταῖς ἀποδείξουν·

8 Ὅτι ὁ Παῦλος ἀπολογοῦνταν, λέγωντας· Οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων, οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν, οὔτε εἰς τὸν Καίσαρα ἔσφαλα τίποτες.

9 Ἀμὴ ὁ Φῆστος θέλωντας νὰ κάμῃ χάριν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον· Θέλεις νὰ ἀνέβῃς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ κριθῇς ἐκεῖ διὰ τοῦτα ὀμπροστά μου;

10 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ἐγὼ στέκομαι εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Καίσαρος, ἐκεῖ ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ κριθῶ· ἐγὼ τοὺς Ἰουδαίους τίποτες δὲν τοὺς ἀδίκησα, καθὼς τὸ γνωρίζεις καὶ ἐσὺ καλά.

11 Διατὶ ἂν ἀδικῶ, καὶ ἔκαμα τίποτες ὁποῦ νὰ εἶναι ἄξιον θανάτου, δὲν φεύγω τὸν θάνατον· ἀμὴ ἀνίσως καὶ δὲν εἶναι τίποτες ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ ἐτοῦτοι μοῦ κατηγοροῦσι, κανεὶς δὲν δύνεται νὰ μὲ χαρίσῃ εἰς αὐτούς· ἐπικαλοῦμαι τὸν Καίσαρα.

12 Τότε ὁ Φῆστος, ἐρωτῶντας νὰ συντύχῃ μὲ τὸ συμβούλιον, ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· Καίσαρα

σαι; ἐπὶ Καίσαρα πορεύσῃ.

13 Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν, Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ Βερνίκη κατήντησαν εἰς Καισάρειαν, ἀσπασόμενοι τὸν Φῆστον.

14 Ὡς δὲ πλείους ἡμέρας διέτριβον ἐκεῖ, ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, λέγων· Ἀνήρ τις ἐστὶ καταλελειμμένος ὑπὸ Φήλικος δέσμιος·

15 Περὶ οὗ, γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι κατ᾽ αὐτοῦ δίκην.

16 Πρὸς οὓς ἀπεκρίθην, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν, πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγόρους, τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος.

17 Συνελθόντων οὖν αὐτῶν ἐνθάδε, ἀναβολὴν μηδεμίαν ποιησάμενος, τῇ ἑξῆς καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσα ἀχθῆναι τὸν ἄνδρα.

18 Περὶ οὗ σταθέντες οἱ κατήγοροι οὐδεμίαν αἰτίαν

ἐπεκάλεσες; εἰς τὸν Καίσαρα θέλεις ὑπάγει.

13 Ὡσὰν ἐπέρασαν καμπόσαις ἡμέραις, ὁ Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Βερνίκη ἤλθασιν εἰς τὴν Καισάρειαν, μέλλοντες νὰ χαιρετήσουν τὸν Φῆστον.

14 Καὶ ὡσὰν ἐδιάτριβαν ἐκεῖ πολλαῖς ἡμέραις, ὁ Φῆστος ἀνέφερε εἰς τὸν βασιλέα τὰ πράγματα τοῦ Παύλου, καὶ εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ἐδῶ δεμένος, ὁποῦ τὸν ἄφησεν ὁ Φῆλιξ·

15 Διὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐζήτησαν νὰ τιμωρηθῇ.

16 Εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἀπεκρίθηκα, ὅτι δὲν εἶναι συνήθεια εἰς τοὺς Ῥωμαίους νὰ χαρίζουν κανένα ἄνθρωπον διὰ χαλασμὸν, πρὶν παρὰ νὰ ἔχῃ ἐκεῖνος ὁποῦ κατηγορεῖται ὀμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του τοὺς κατηγόρους του, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὸ ἔγκλημά του.

17 Καὶ ἐπειδὴ ἤλθασι μαζὺ μας καὶ αὐτοὶ ἐδῶ, δὲν ἔκαμα καμίαν ἄργητα, ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάθισα εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐπρόσταξα νὰ φερθῇ ὁ ἄνθρωπος ὀμπροστά.

18 Διὰ τὸν ὁποῖον ἔστωντας νὰ σταθοῦσιν οἱ κατήγοροι δὲν

ἐπέφερον ὧν ὑπενόουν ἐγώ·

19 Ζητήματα δέ τινα περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτὸν, καὶ περί τινος Ἰησοῦ τεθνηκότος, ὃν ἔφασκεν ὁ Παῦλος ζῆν.

20 Ἀπορούμενος δὲ ἐγὼ εἰς τὴν περὶ τούτου ζήτησιν, ἔλεγον εἰ βούλοιτο πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, κἀκεῖ κρίνεσθαι περὶ τούτων.

21 Τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν, ἐκέλευσα τηρεῖσθαι αὐτὸν, ἕως οὗ πέμψω αὐτὸν πρὸς Καίσαρα.

22 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Φῆστον ἔφη· Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. Ὁ δέ· Αὔριον, φησὶν, ἀκούσῃ αὐτοῦ.

23 Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, καὶ εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον σύν τε τοῖς χιλιάρχοις, καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ᾽ ἐξοχὴν οὖσι τῆς πόλεως, καὶ κελεύσαντος τοῦ Φήστου, ἤχθη ὁ Παῦλος.

24 Καί φησιν ὁ Φῆστος· Ἀγρίππα βασιλεῦ, καὶ πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες, θεωρεῖτε τοῦτον, περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων

ἀνέφεραν καμίαν ἀφορμὴν ἀπ᾽ ἐκείναις ὁποῦ ἐλογίαζα·

19 Ἀλλὰ εἶχαν ἐναντία του κάποια ζητήματα διὰ τὴν ἐδικήν τους θρησκείαν, καὶ διὰ κάποιον Ἰησοῦν ὁποῦ ἀπέθανε, τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ὁ Παῦλος πῶς νὰ ζῇ.

20 Καὶ ἀπορῶντας ἐγὼ εἰς τὴν ζήτησιν ἐτούτης τῆς ὑποθέσεως, εἶπα ἂν θέλῃ νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκεῖ νὰ κριθῇ διὰ ταῦτα.

21 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἔσωντας νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν φυλάξουν νὰ κριθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Σεβαστοῦ, ἐπρόσταξα νὰ φυλάγεται, ἕως ὁποῦ νὰ τὸν πέμψω εἰς τὸν Καίσαρα.

22 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶπε τοῦ Φήστου· Ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ ἀκούσω αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Φῆστος εἶπεν· Αὔριον θέλεις τοῦ ἀκούσει.

23 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθεν ὁ Ἀγρίππας καὶ ἡ Βερνίκη μὲ πολλὴν φαντασίαν, καὶ ἐμβήκασι μέσα εἰς τὸ ἀκροατήριον μαζὺ μὲ τοὺς χιλιάρχους, καὶ ἐξαιρέτους ἄνδρας τῆς πόλεως, καὶ προστάζοντας ὁ Φῆστος, ἐφέρθη ὁ Παῦλος.

24 Καὶ λέγει ὁ Φῆστος· Ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι εἶσθε συμπαρόντες μετ᾽ ἐμᾶς, βλέπετε ἐτοῦτον, διὰ τὸν ὁποῖον

ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν μηκέτι.

ὅλον τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων μὲ ἐνόχλησαν, καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐδῶ, φωνάζοντες πῶς αὐτὸς δὲν πρέπει πλέον νὰ ζῇ.

25 Ἐγὼ δὲ καταλαβόμενος μηδὲν ἄξιον θανάτου αὐτὸν πεπραχέναι, καὶ αὐτοῦ δὲ τούτου ἐπικαλεσαμένου τὸν Σεβαστὸν, ἔκρινα πέμπειν αὐτόν.

25 Καὶ ἐγὼ ἔστωντας νὰ καταλάβω πῶς δὲν ἔκαμε κανένα πρᾶγμα ἄξιον θανάτου, καὶ ἔστωντας νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὸς ἀτός του τὸν Σεβαστὸν, ἀποφάσισα νὰ τὸν πέμψω.

26 Περὶ οὗ ἀσφαλές τι γράψαι τῷ Κυρίῳ οὐκ ἔχω· διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ' ὑμῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης σχῶ τι γράψαι.

26 Διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω νὰ γράψω τίποτες βέβαιον εἰς τὸν Αὐθέντην· διὰ τοῦτο τὸν ἔφερα ὀμπροστὰ σας, καὶ περισσότερον, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὀμπροστὰ εἰς ἐσένα, διὰ νὰ γένῃ ἡ ἐξέταξις, καὶ ἔτζι νὰ ἔχω τὶ νὰ γράψω.

27 Ἄλογον γάρ μοι δοκεῖ, πέμποντα δέσμιον, μὴ καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτίας σημᾶναι.

27 Διατὶ μοῦ φαίνεται παράλογον, νὰ πέμψω ἕνα δεμένον, καὶ νὰ μὴν φανερώσω ταῖς ἀφορμαῖς του.

Κεφ. κϛ'. 26.

ΑΓρίππας δὲ πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· Ἐπιτρέπεταί σοι ὑπὲρ σεαυτοῦ λέγειν. Τότε ὁ Παῦλος ἀπελογεῖτο, ἐκτείνας τὴν χεῖρα·

ΚΑῚ ὁ Ἀγρίππας εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον· Νὰ ὁποῦ σοῦ ἐδόθη ἐξουσία νὰ μιλήσῃς διὰ λόγου σου. Τότε ὁ Παῦλος ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἀπολογεῖτον (λέγωντας·)

2 Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον μέλλων ἀπολογεῖ-

2 Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, μέλλωντας νὰ δώσω σήμερον ἀπολογίαν ὀμπροστὰ σου διὰ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγκα-

σθαι ἐπὶ σοῦ σήμερον·

3 Μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων· διὸ δέομαί σου, μακροθύμως ἀκοῦσαί μου.

4 Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος, τὴν ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένην ἐν τῷ ἔθνει μου ἐν Ἱεροσολύμοις, ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι·

5 Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν,) ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα φαρισαῖος.

6 Καὶ νῦν ἐπ᾽ ἐλπίδι τῆς πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίας γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἕστηκα κρινόμενος·

7 Εἰς ἣν τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐν ἐκτενείᾳ νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῦον ἐλπίζει καταντῆσαι· περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

8 Τί; ἄπιστον κρίνεται παρ᾽ ὑμῖν εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;

9 Ἐγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἐμαυτῷ πρὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ τοῦ

λοῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, λογιάζω νὰ εἶμαι καλότυχος·

3 Μάλιστα ὁποῦ ἰξεύρω πῶς γνωρίζεις τὰ ἤθη καὶ τὰ ζητήματα τῶν Ἰουδαίων· διὰ τοῦτο παρακαλῶ σε, μὲ ὑπομονὴν νὰ μοῦ ἀκούσῃς.

4 Τὴν ἀπὸ τὴν νεότητά μου ζωὴν, ὁποῦ ἔζησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, εἰς τὸ ἔθνος μου μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι τὴν ἰξεύρουσι·

5 Προεγνωρίζοντές με ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, (ἂν θέλουσι νὰ μαρτυρήσουσιν,) ὅτι ἐγὼ ἔζησα, κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς θρησκείας μας, φαρισαῖος.

6 Καὶ τώρα στέκομαι καὶ κρίνομαι διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ ταξίματος ὁποῦ ἔταξεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς πατέρας μας·

7 Εἰς τὸ ὁποῖον τάξιμον ἐλπίζει νὰ καταντήσῃ τὸ γένος μας τὸ δωδεκάφυλον, λατρεύοντας παντοτεινὰ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεόν· διὰ τούτην τὴν ἐλπίδα, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἐγκαλοῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

8 Τί; ἄπιστον κρίνεται σιμὰ εἰς ἐσᾶς, ὁ Θεὸς νὰ ἀνασταίνῃ νεκρούς;

9 Ἐγὼ ἐλογίαζα μέσα μου πῶς πρέπει νὰ κάμω πολλὰ

Ναζωραίου δεῖν πολλὰ ἐναντία πρᾶξαι.

ἐναντία εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

10 Ὃ καὶ ἐποίησα ἐν Ἱεροσολύμοις· καὶ πολλοὺς τῶν ἁγίων ἐγὼ φυλακαῖς κατέκλεισα, τὴν παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐξουσίαν λαβών· ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα ψῆφον·

10 Τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἔκαμα μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἁγίους τοὺς ἐσφάλισα μέσα εἰς ταῖς φυλακαῖς, πέρνωντας τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς· καὶ ὅταν τοὺς ἐσκότωναν, ἔδωκα καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου·

11 Καὶ κατὰ πάσας τὰς συναγωγὰς πολλάκις τιμωρῶν αὐτοὺς, ἠνάγκαζον βλασφημεῖν, περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις.

11 Καὶ εἰς ὅλα τὰ συναγώγια πολλαῖς φοραῖς τοὺς ἐτιμώρουν, καὶ τοὺς ἀνάγκαζα νὰ βλασφημοῦσι, καὶ πολλὰ ἐδαιμονίζουμουν εἰς αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐδίωχνα ἕως εἰς ταῖς ἔξω πόλαις.

12 Ἐν οἷς καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ᾽ ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων,

12 Ἀναμεταξὺ εἰς τὰ ὁποῖα κακὰ ὁποῦ τοὺς ἔκαμα ἐπάγενα εἰς τὴν Δαμασκὸν μὲ ἐξουσίαν καὶ ἐπιτροπὴν τῶν ἀρχιερέων.

13 Ἡμέρας μέσης, κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, περιλάμψαν με φῶς καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους.

13 Καὶ εἰς τὴν μέσην τῆς ἡμέρας, εἶδα εἰς τὴν ϛράταν, ὦ βασιλεῦ, φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ ἔλαμπε τρυγύρω μου περισσότερον ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, καὶ τρυγύρω εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐπεριπατοῦσαν μαζύ μου.

14 Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν, ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρός με, καὶ λέγουσαν τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

14 Καὶ πέφτοντες ὅλοι κάτω εἰς τὴν γῆν, ἄκουσα φωνὴν ὁποῦ μοῦ ἔλεγε μὲ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί μὲ διώκνεις; κακόν σου εἶναι νὰ κλοτζᾷς εἰς τὰ κέντρα.

15 Ἐγὼ δὲ εἶπον· Τίς εἶ, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις.

16 Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες, ὧν τε ὀφθήσομαί σοι·

17 Ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς νῦν σε ἀποστέλλω,

18 Ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς, καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ κλῆρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις, πίστει τῇ εἰς ἐμέ.

19 Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ·

20 Ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμασκῷ πρῶτον καὶ Ἱεροσολύμοις, εἰς πᾶσάν τε τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας, καὶ τοῖς ἔθνεσιν, ἀπήγγελλον μετανοεῖν, καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας.

15 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Ποῖος εἶσαι ἐσύ, Αὐθέντη; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὅπου κατατρέχεις ἐσύ.

16 Ἀμὴ σήκω ἀπάνω, καὶ στάσου εἰς τὰ ποδάριά σου· διατὶ ἐπιταυτοῦ ἐφάνηκα εἰς ἐσένα, νὰ σὲ κάμω ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ἐκεινῶν ὅπου εἶδες, καὶ ἐκεινῶν ὅπου θέλω σοῦ δείξειν·

17 Εὐγάζοντάς σε ἀπὸ τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη, εἰς τοὺς ὁποίους τώρα σὲ στέλλω,

18 Νὰ ἀνοίξῃς τὰ μάτιά τους, καὶ νὰ τοὺς γυρίσῃς ἀπὸ τὸ σκότος εἰς τὸ φῶς, καὶ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸν Θεόν, νὰ πάρουσι τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τους, καὶ κληρονομίαν μαζὺ μὲ τοὺς ἁγιασμένους, διὰ μέσου τῆς εἰς ἐμένα πίστεως.

19 Διὰ τὴν ὁποῖαν ἀφορμήν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, δὲν ἐγένηκα ἀπειθὴς εἰς τὴν ὀπτασίαν ἐκείνην τὴν οὐράνιον.

20 Ἀλλὰ πρῶτα ἐκήρυξα εἰς ἐκείνους ὅπου ἦταν μέσα εἰς τὴν Δαμασκόν, καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἰουδαίας, καὶ εἰς τὰ ἔθνη, νὰ μετανοήσουν, καὶ νὰ γυρίσουν εἰς τὸν Θεόν, καμνοντες ἔργα ἄξια μετανοίας.

21 Ἕνεκα τούτων με οἱ Ἰουδαῖοι συλλαβόμενοι ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπειρῶντο διαχειρίσασθαι.

22 Ἐπικουρίας οὖν τυχὼν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἕστηκα, μαρτυρόμενος μικρῷ τε καὶ μεγάλῳ, οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν μελλόντων γίνεσθαι, καὶ Μωσῆς·

23 Εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσι.

24 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀπολογουμένου, ὁ Φῆστος μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἔφη· Μαίνῃ, Παῦλε· τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει.

25 Ὁ δέ· Οὐ μαίνομαί, φησὶ, κράτιστε, Φῆστε, ἀλλ' ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥήματα ἀποφθέγγομαι.

26 Ἐπίσταται γὰρ περὶ τούτων ὁ βασιλεὺς, πρὸς ὃν καὶ παῤῥησιαζόμενος λαλῶ· λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο.

27 Πιστεύεις βασιλεῦ Ἀγρίππα τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις.

28 Ὁ δὲ Ἀγρίππας πρὸς τὸν

21 Διὰ τοῦτην τὴν ἀφορμὴν οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἐπίασαν μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδοκίμασαν νὰ μὲ σκοτώσουν.

22 Ἀμὴ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐγλίτωσα, καὶ στέκομαι ἕως τὴν σήμερον, μαρτυρῶντας εἰς μικρὸν καὶ εἰς μεγάλον, καὶ δὲν λέγω τίποτες ἔξω ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου ἐπροεῖπαν οἱ προφῆται καὶ ὁ Μωϋσῆς, πῶς μέλλουν νὰ γενοῦσιν·

23 Ὅτι ὁ Χριστὸς μέλλει νὰ πάθῃ, καὶ ὅτι αὐτὸς ἔστωντας νὰ ἀνασταθῇ πρῶτος ἐκ νεκρῶν, μέλλει νὰ καταγγέλῃ φῶς εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τὰ ἔθνη.

24 Καὶ ἀπολογούμενος ὁ Παῦλος ἐτοῦτα, εἶπε μὲ μεγάλην φωνὴν ὁ Φῆστος· Λωλὸς εἶσαι, Παῦλε· τὰ πολλὰ γράμματα σὲ λωλαίνουν.

25 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ὦ κράτιστε Φῆστε, δὲν εἶμαι λωλὸς, ἀλλὰ λέγω λόγια ἀληθινὰ καὶ σωφρονισμένα.

26 Διατὶ καὶ ὁ βασιλεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον λαλῶ παῤῥησίᾳ, τὰ ἰξεύρει· καὶ πιστεύω νὰ μὴν τὸν λανθάνῃ τίποτες ἀπὸ τοῦτα· διατὶ ἐτοῦτο δὲν ἔγινεν εἰς καμίαν γωνίαν.

27 Βασιλεῦ Ἀγρίππα, πιστεύεις τοὺς προφήτας· ἰξεύρω ὅτι πιστεύεις.

28 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶ-

Παῦλον ἔφη· Ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι.

πεν τοῦ Παύλου· Παρ' ὀλίγον, μὲ πείθεις νὰ γένω Χριστιανός.

29 Ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν· Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ, καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σε, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς μου σήμερον, γενέσθαι τοιούτους ὁποῖος κἀγώ εἰμι, παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τούτων.

29 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ἐγὼ παρακαλῶ τὸν Θεὸν, ὄχι μοναχὰ ἐσὺ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι μὲ ἀκούουν σήμερον, νὰ εἶναι τέτοιας λογῆς ὡσὰν εἶμαι καὶ ἐγὼ, καὶ εἰς ὀλίγον καὶ εἰς πολὺ, ἔξω ἀπὸ τοῦτα τὰ δεσμά.

30 Καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ἀνέστη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν, ἥ τε Βερνίκη, καὶ οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς.

30 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ὁ Παῦλος ἐτοῦτα, ἐσηκώθη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἡ Βερνίκη, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐκάθουνταν μαζύ τους.

31 Καὶ ἀναχωρήσαντες ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Ὅτι οὐδὲν θανάτου ἄξιον ἢ δεσμῶν πράσσει ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

31 Καὶ ὡσὰν ἀνεχώρησαν, ἐσυντύχαιναν ἀνάμεσά τους, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος δὲν κάμνει τίποτες ὁποῦ νὰ εἶναι ἄξιος διὰ θάνατον, ἢ νὰ δεθῇ.

32 Ἀγρίππας δὲ τῷ Φήστῳ ἔφη· Ἀπολελύσθαι ἐδύνατο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἰ μὴ ἐπεκέκλητο Καίσαρα.

32 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶπεν εἰς τὸν Φῆστον· Ἂν δὲν ἤθελεν προσκαλεσθῇ τὸν Καίσαρα, ἠμπόρειε νὰ ἀπολυθῇ ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος.

Κεφ. κζ'. 27.

Ὡς δὲ ἐκρίθη τοῦ ἀποπλεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρεδίδουν τὸν τε Παῦλον καί τινας ἑτέρους δεσμώτας ἑκατοντάρχῃ, ὀνόματι Ἰουλίῳ, σπείρης Σεβαστῆς.

ΚΑΙ ὡσὰν ἀποφασίσθη νὰ ταξιδεύσωμεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπαράδωκαν τὸν Παῦλον καὶ κάποιους ἄλλους ὁποῦ εἶχαν δεμένους εἰς τὸν ἑκατόνταρχον, τὸ ὄνομά του Ἰούλιον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὸ τάγμα Σεβαστόν.

2 Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ Ἀδραμυττηνῷ, μέλλοντες πλεῖν τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπους, ἀνήχθημεν, ὄντος σὺν ἡμῖν Ἀριστάρχου Μακεδόνος Θεσσαλονικέως.

2 Καὶ ὡσὰν ἐμβήκαμεν εἰς κάποιον καράβι Ἀδραμυττηνόν, μέλλοντες νὰ πλεύσωμεν κατὰ τοὺς τόπους τῆς Ἀσίας, εὐγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἦτον μαζὺ μετὰ μᾶς ὁ Ἀρίσταρχος ὁ Μακεδὼν ὁ Θεσσαλονικεύς.

3 Τῇ τε ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα· φιλανθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος, ἐπέτρεψε πρὸς τοὺς φίλους πορευθέντα ἐπιμελείας τυχεῖν.

3 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤλθαμεν εἰς τὴν Σιδῶνα· καὶ ὁ Ἰούλιος φιλανθρώπως ἐφέρετο εἰς τὸν Παῦλον, καὶ ἔδωκεν ἄδειαν νὰ πάγῃ εἰς τοὺς φίλους του νὰ τὸν κοιτάξουν.

4 Κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, διὰ τὸ τοὺς ἀνέμους εἶναι ἐναντίους.

4 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐταξιδεύαμεν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν Κύπρον, μὲ τὸ νὰ εἶναι οἱ ἄνεμοι ἐναντίοι.

5 Τό, τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες, κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.

5 Καὶ περνῶντες τὸ πέλαγος ὁποῦ εἶναι σιμὰ εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν, ἤλθαμεν εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας.

6 Κἀκεῖ εὑρὼν ὁ ἑκατόνταρχος πλοῖον Ἀλεξανδρῖνον πλέον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό.

6 Καὶ ἐκεῖ εὑρίσκωντας ἑκατόνταρχος ἕνα καράβι Ἀλεξανδρινόν, τὸ ὁποῖον ἐπάγενεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, μᾶς ἔβαλλεν μέσα εἰς αὐτό.

7 Ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες, καὶ μόλις γενόμενοι κατὰ τὴν Κνίδον, μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην·

7 Καὶ πολλαῖς ἡμέραις πλέοντες ἀργά, καὶ μετὰ βίας σημώσαντες εἰς τὴν Κνίδον, διατὶ δὲν μᾶς ἄφινεν ὁ ἄνεμος, ἐπλεύσαμεν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν Κρήτην, ὀμπροστὰ εἰς τὴν Σαλμώνην.

8 Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτήν, ἤλθομεν εἰς τόπον τινὰ

8 Καὶ μετὰ βίας περνῶντες κοντὰ ἀπ' αὐτήν, ἐπήγαμεν εἰς

καλούμενον Καλοὺς λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία.

κάποιον τόπον ὅπου τὸν ἐκράζασι Καλοὺς λιμνιῶνας· εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον κοντὰ ἡ πόλις Λασαία.

9 Ἱκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου, καὶ ὄντος ἤδη ἐπισφαλοῦς τοῦ πλοός, διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, παρῄνει ὁ Παῦλος,

9 Καὶ ἔσωντας νὰ περάσῃ πολὺς καιρός, καὶ τὸ πλεύσιμον νὰ εἶναι ὡραμάη κινδυνευμένον, διατὶ καὶ ἡ νηστεία τότε ἦτον περασμένη, ὁ Παῦλος τοὺς ἐνουθέταν,

10 Λέγων αὐτοῖς· Ἄνδρες, θεωρῶ ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φόρτου καὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν.

10 Καὶ τοὺς ἔλεγεν· Ὦ ἄνδρες, ἐγὼ βλέπω, ὅτι μέλλει νὰ γένῃ ἐτοῦτο τὸ ταξίδι μὲ πειρασμὸν καὶ πολλὴν ζημίαν, ὄχι μόνον τοῦ φορτώματος καὶ τοῦ καραβίου, ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς μας.

11 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἐπείθετο μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις.

11 Ἀμὴ ὁ ἑκατόνταρχος περισσότερον ἐπίστευε τὸν τιμωνιέρην καὶ τὸν ναύκληρον, παρὰ ἐκεῖνα ὁποῦ ἔλεγεν ὁ Παῦλος.

12 Ἀνευθέτου δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν, οἱ πλείους ἔθεντο βουλὴν ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, εἴ πως δύναιντο καταντήσαντες εἰς Φοίνικα παραχειμάσαι λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ Λίβα καὶ κατὰ Χῶρον.

12 Καὶ διὰ νὰ μὴν εἶναι ὁ λιμένας ἐπιτήδειος διὰ ξεχείμασμα, οἱ περισσότεροι ἐσυμβουλεύθηκαν νὰ σηκωθοῦμεν ἀπ' ἐκεῖ, ἂν ἠμπορέσωμεν εἰς κανένα τρόπον νὰ καταντήσωμεν εἰς τὴν Φοίνικα, νὰ ξεχειμάσωμεν, ὁ ὁποῖος εἶναι λιμένας τῆς Κρήτης, καὶ βλέπει εἰς δύο ἀνέμους, εἰς τὸν Λίβα καὶ εἰς τὸν Χῶρον.

13 Ὑποπνεύσαντος δὲ Νότου, δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, ἄραντες Ἄσ-

13 Καὶ ἔσωντας νὰ φυσήσῃ ὁ νότος, ἐλογίασαν ὅτι ἔτυχαν τοῦ σκοποῦ, καὶ κάμνοντες ἄρμενα

σον παρελέγοντο τὴν Κρήτην.

14 Μετ᾽ ὀ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ᾽ αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων.

15 Συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου, καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, ἐπιδόντες ἐφερόμεθα.

16 Νησίον δέ τι ὑποδραμόντες καλούμενον Κλαύδην, μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης·

17 Ἣν ἄραντες, βοηθείαις ἐχρῶντο ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον· φοβούμενοί τε μὴ εἰς τὴν Σύρτιν ἐκπέσωσι, χαλάσαντες τὸ σκεῦος, οὕτως ἐφέροντο.

18 Σφοδρῶς δὲ χειμαζομένων ἡμῶν, τῇ ἑξῆς ἐκβολὴν ἐποιοῦντο.

19 Καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν.

20 Μήτε δὲ ἡλίου, μήτε ἄστρων ἐπιφαινόντων ἐπὶ πλείονας ἡμέρας, χειμῶνός τε οὐκ

ἐπερνοῦσαν ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν Κρήτην.

14 Καὶ δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἔβαλεν ἄνεμος ἐναντία τῆς Κρήτης ἀνεμοστρόφιλος ταραχώδης, ὁ ὁποῖος κράζεται Εὐροκλύδων.

15 Καὶ ἔςωντας νὰ ἀρπαχθῇ τὸ καράβι, καὶ νὰ μὴν δύνεται νὰ περάσῃ ἐναντία εἰς τὸν ἄνεμον, ἔςωντας νὰ ἀφήσωμεν τὸ καράβι εἰς τὸν ἄνεμον ἐφερόμεσθαν.

16 Καὶ ἔςωντας νὰ περάσωμεν κάποιον νησὶ, τὸ ὁποῖον ἐκράζετον Κλαύδη, μετὰ βίας ἠμπορέσαμεν νὰ πάρωμεν τὴν βάρκαν.

17 Τὴν ὁποίαν ἔςωντας νὰ τὴν σηκώσουν καὶ νὰ τὴν βάλουν μέσα εἰς τὸ καράβι, ἔκαμαν βοήθειαις, καὶ ἐζώνασι τὸ καράβι· φοβούμενοι μήπως καὶ πέσουσιν εἰς τὴν ξέρην, καὶ ἐκατέβασαν τὰ ἄρμενα, καὶ τέτοιας λογῆς ἐφέρνουνταν.

18 Καὶ ἐπειδὴ ἐχειμαζούμασθαν δυνατὰ, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔκαμαν χύσιν.

19 Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν μὲ τὰ ἴδιά μας χέρια ἐῤῥίξαμεν τὴν ἀρματωσίαν τοῦ καραβίου.

20 Καὶ μηδὲ ἥλιος μηδὲ ἄςρα ἐφαίνουνταν πολλαῖς ἡμέραις, καὶ χειμῶνας πο-

ὀλίγου ἐπικειμένου, λοιπὸν περιῃρεῖτο πᾶσα ἐλπὶς τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς.

21 Πολλῆς δὲ ἀσιτίας ὑπαρχούσης, τότε σαθεὶς ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἶπεν· Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, κερδῆσαί τε τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν.

22 Καὶ τανῦν παραινῶ ὑμᾶς εὐθυμεῖν· ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς οὐδεμία ἔσαι ἐξ ὑμῶν, πλὴν τοῦ πλοίου.

23 Παρέση γάρ μοι τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ οὗ εἰμι, ᾧ καὶ λατρεύω,

24 Λέγων· Μὴ φοβοῦ, Παῦλε· Καίσαρί σε δεῖ παρασῆναι· καὶ ἰδοὺ, κεχάρισαί σοι ὁ Θεὸς πάντας τοὺς πλέοντας μετὰ σοῦ.

25 Διὸ εὐθυμεῖτε, ἄνδρες· πισεύω γὰρ τῷ Θεῷ ὅτι οὕτως ἔσαι καθ᾽ ὃν τρόπον λελάληταί μοι.

26 Εἰς νῆσον δέ τινα δεῖ ἡμᾶς ἐκπεσεῖν.

27 Ὡς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτη νὺξ ἐγένετο, διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, κατὰ

λοὺς μᾶς ἐπλάκωσε, τόσον ὁποῦ δὲν ἀπόμεινε καμία ἐλπίδα σωτηρίας.

21 Καὶ διὰ νὰ ἔχουν πολλαῖς ἡμέραις νηστικοὶ, ἐσάθη ὁ Παῦλος εἰς τὴν μέσην τους, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες, ἔπρεπε νὰ μὲ πισεύσετε, νὰ μὴν σηκωθῆτε ἀπὸ τὴν Κρήτην, να ἔχετε διάφορον καὶ τὸν πειρασμὸν καὶ τὴν ζημίαν ἐτούτην.

22 Καὶ τῶρα σᾶς νουθετῶ νὰ ἔχετε καλὴν καρδίαν· διατὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θέλει χάσει τὴν ζωήν του, παρὰ μοναχὰ τὸ καράβι (θέλει χαλασθῆ.)

23 Διατὶ ἐτούτην τὴν νύκτα ἦλθεν εἰς ἐμένα ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου εἶμαι, καὶ ὁποῦ λατρεύω,

24 Καὶ μοῦ εἶπεν· Ὦ Παῦλε, μὴ φοβᾶσαι· κάμνει χρεία νὰ σαθῇς ὀμπροσὰ εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ νὰ, ὁποῦ σοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ὅλους αὐτουνοὺς ὁποῦ πλέουν μαζύ σου.

25 Διὰ τοῦτο σαθεῖτε μὲ καλὴν καρδίαν, ὦ ἄνδρες· διατὶ πισεύω εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι ἔτζι θέλει εἶσθαι καθὼς μοῦ ἐλαλήθη.

26 Καὶ κάμνει χρεία νὰ πέσωμεν ἔξω εἰς κάποιο νησί.

27 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν ἡ τέσσαρεσκαιδεκάτη νύκτα, ὁποῦ ἐπαρακυλιόμασθαν εἰς τὸ πέ-

μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν.

28 Καὶ βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· βραχὺ δὲ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

29 Φοβούμενοί τε μήπως εἰς τραχεῖς τόπους ἐκπέσωσιν, ἐκ πρύμνης ῥίψαντες ἀγκύρας τέσσαρας, ηὔχοντο ἡμέραν γενέσθαι.

30 Τῶν δὲ ναυτῶν ζητούντων φυγεῖν ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ χαλασάντων τὴν σκάφην εἰς τὴν θάλασσαν, προφάσει ὡς ἐκ πρώρας μελλόντων ἀγκύρας ἐκτείνειν,

31 Εἶπεν ὁ Παῦλος τῷ ἑκατοντάρχῃ καὶ τοῖς ςρατιώταις· Ἐὰν μὴ οὗτοι μείνωσιν ἐν τῷ πλοίῳ, ὑμεῖς σωθῆναι οὐ δύνασθε.

32 Τότε οἱ ςρατιῶται ἀπέκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκάφης, καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν.

33 Ἄχρι δὲ οὗ ἔμελλεν ἡμέρα γίνεσθαι, παρεκάλει ὁ Παῦλος ἅπαντας μεταλαβεῖν τροφῆς, λέγων· Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι·

λαγος τὸ Ἀδρία, τὰ μεσάνυκτα οἱ ναῦται ἐλογίαζαν νὰ σημώνουσιν εἰς κάποιαν χώραν.

28 Καὶ ὡσὰν ἔῤῥιξαν τὸ σκαντάλι εὑρήκασιν εἴκοσι ὀργυίαις· καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν καμπόσον παρακεῖθε, πάλιν ἐβόλισαν, καὶ εὑρῆκαν δεκαπέντε ὀργυίαις.

29 Καὶ φοβούμενοι μήπως καὶ πέσουν εἰς τόπους δύσκολους, ἔῤῥιξαν τέσσαρες ἄγκυρες ἀπὸ τὴν πρύμην, καὶ ἐπαρακαλοῦσαν πότε νὰ ξημερώσῃ.

30 Καὶ οἱ ναῦταις ἐγύρευαν νὰ φύγουσιν ἀπὸ τὸ καράβι, καὶ ἐκατέβασαν τὴν βάρκαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφορμῇ πῶς μέλλουν ἀπὸ τὴν πλώρην νὰ ῥίξουν τὰ σίδερα,

31 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς τὸν ἑκατόνταρχον καὶ τοὺς ςρατιώτας· Ἂν δὲν ἀπομείνουν ἐτοῦτοι μέσα εἰς τὸ καράβι, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ γλιτώσετε.

32 Τότε οἱ ςρατιῶται ἔκοψαν τὰ σχοινία τῆς βάρκας, καὶ τὴν ἄφησαν νὰ πέσῃ ἔξω.

33 Καὶ ἕως ὁποῦ νὰ ξημερώσῃ, ὁ Παῦλος τοὺς ἐπαρακίνα ὅλους νὰ φᾶσι ψωμὶ, λέγωντάς τους· Δεκατέσσαρες ἡμέραις ἔχομεν μὲ τὴν σημερινὴν, καὶ εἶσθε νηστικοὶ, ὁποῦ δὲν ἐγευματίσετε τίποτες·

34 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς προσλαβεῖν τροφῆς· τοῦτο γὰρ πρὸς τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὑπάρχει· οὐδενὸς γὰρ ὑμῶν θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς πεσεῖται.

35 Εἰπὼν δὲ ταῦτα, καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ ἐνώπιον πάντων, καὶ κλάσας ἤρξατο ἐσθίειν.

36 Εὔθυμοι δὲ γενόμενοι πάντες, καὶ αὐτοὶ προσελάβοντο τροφῆς.

37 Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ αἱ πᾶσαι ψυχαὶ, διακόσιαι ἑβδομήκοντα ἕξ.

38 Κορεσθέντες δὲ τροφῆς, ἐκούφιζον τὸ πλοῖον, ἐκβαλλόμενοι τὸν σῖτον εἰς τὴν θάλασσαν.

39 Ὅτε δὲ ἡμέρα ἐγένετο, τὴν γῆν οὐκ ἐπεγίνωσκον· κόλπον δέ τινα κατενόουν ἔχοντα αἰγιαλὸν, εἰς ὃν ἐβουλεύσαντο, εἰ δύναιντο, ἐξῶσαι τὸ πλοῖον.

40 Καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων· καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν.

41 Περιπεσόντες δὲ εἰς τό-

34 Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ φᾶτε· διατὶ ἐτοῦτο εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν σας· διατὶ κανενὸς τρίχα δὲν θέλει βλαφθῆ ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

35 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἐπῆρε ψωμὶ, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ὀμπροστὰ εἰς ὅλους, καὶ ἔκοψε καὶ ἄρχισε νὰ τρώγῃ.

36 Καὶ ὡσὰν ἐκαλοκάρδισαν ὅλοι, ἐπίασαν καὶ αὐτοὶ νὰ τρῶσι.

37 Καὶ εἴμεσθαν εἰς τὸ καράβι ὅλαις ἡ ψυχαῖς διακόσιαις ἑβδομῆντα ἕξ.

38 Καὶ ὡσὰν ἐχόρτασαν φαγὶ, ἔχυναν τὸ σιτάρι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔτζι ἐξελάφρυναν τὸ καράβι.

39 Καὶ ὅταν ἐξημέρωσε, δὲν ἐγνώριζαν τὴν γῆν· μοναχὰ ἔβλεπαν κάποιον κόρφον ὁποῦ εἶχε παραγιάλι, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυμβουλεύουνταν, ἂν ἠμπορέσουν, νὰ ῥίξουν τὸ καράβι.

40 Καὶ ἔσωντας νὰ ἀνασπάσουν ταῖς ἄγκυραις, τὸ ἄφησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀντάμα ἔλυσαν καὶ τὰ δεσίματα τῶν τιμονίων· καὶ ἐσήκωσαν τὸ ἀρτιμόνι εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐφύσα, καὶ ἐκρατοῦσαν τὸ παραγιάλι.

41 Καὶ ἔσωντας νὰ πέσουν

ποι διθάλασσον ἐπώκειλαν τὴν ναῦν· καὶ ἡ μὲν πρώρα ἐρείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος, ἡ δὲ πρύμνα ἐλύετο ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων.

42 Τῶν δὲ στρατιωτῶν βουλὴ ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγοι.

43 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος, βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον, ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλήματος, ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾷν, ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι·

44 Καὶ τοὺς λοιποὺς, οὓς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπί τινων τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου· καὶ οὕτως ἐγένετο πάντας διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν.

εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ εἶχε δύο θάλασσαις, ἔῤῥιξαν ἔξω τὸ καράβι· καὶ ἡ μὲν πλώρη του ἔσωντας νὰ καθίσῃ εἰς τὴν γῆν ἐστέκουντον ἀσάλευτος, ἀμὴ ἡ πρύμη ἐσυντρίβετον ἀπὸ τὴν βίαν τῶν κυμάτων.

42 Καὶ οἱ στρατιῶται ἐσυμβουλεύθηκαν νὰ φονεύσουν τοὺς δεμένους ὁποῦ εἶχαν, διὰ νὰ μὴν κολυμβήσῃ κανένας τους καὶ φύγῃ.

43 Ἀμὴ ὁ ἑκατόνταρχος θέλωντας νὰ γλιτώσῃ τὸν Παῦλον, τοὺς ἐμπόδισεν ἀπὸ τὴν βουλήν τους, καὶ ἐπρόσταξε ἐκεῖνοι ὁποῦ ἠμποροῦν νὰ κολυμβοῦν, νὰ πέσουν πρῶτοι εἰς τὴν θάλασσαν νὰ εὔγουν εἰς τὴν γῆν·

44 Καὶ οἱ λοιποὶ, ἄλλοι ἀπάνω εἰς τὰ σανίδια, ἄλλοι ἀπάνω εἰς τίποτες τοῦ καραβίου νὰ εὐγοῦσιν ἔξω· καὶ τέτοιας λογῆς ὅλοι ἐγλίτωσαν εἰς τὴν γῆν.

Κεφ. κη΄. 28.

ΚΑΙ᾿ διασωθέντες, τότε ἐπέγνωσαν ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος καλεῖται.

2 Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν· ἀνάψαντες γὰρ πυρὰν, προσελάβοντο πάντας ἡμᾶς, διὰ τὸν ὑετὸν τὸν ἐφεστῶτα, καὶ διὰ τὸ ψύχος.

ΚΑΙ᾿ ὡσὰν ἐγλίτωσαν, τότε ἐγνώρισαν ὅτι ἡ νῆσος κράζεται Μελίτη.

2 Καὶ οἱ Βάρβαροι μᾶς ἐκάμαν μεγάλην φιλανθρωπίαν· διατὶ ἄναψαν φωτίαν, καὶ μᾶς ἐδέχθηκαν ὅλους, διὰ τὴν βροχὴν ὁποῦ ἔβρεχεν, καὶ διὰ τὸ κρύος.

3 Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυράν, ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ.

4 Ὡς δὲ εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Πάντως φονεύς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν διασωθέντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ δίκη ζῆν οὐκ εἴασεν.

5 Ὁ μὲν οὖν, ἀποτινάξας τὸ θηρίον εἰς τὸ πῦρ, ἔπαθεν οὐδὲν κακόν.

6 Οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι, ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. Ἐπὶ πολὺ δὲ αὐτῶν προσδοκώντων, καὶ θεωρούντων μηδὲν ἄτοπον εἰς αὐτὸν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι ἔλεγον Θεὸν αὐτὸν εἶναι.

7 Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὑπῆρχε χωρία τῷ πρώτῳ τῆς νήσου, ὀνόματι Ποπλίῳ, ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς, τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν.

8 Ἐγένετο δὲ τὸν πατέρα τοῦ Ποπλίου πυρετοῖς καὶ δυσεντερίᾳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι·

3 Καὶ μαζώνοντας ὁ Παῦλος πολλὰ φρύγανα, καὶ βάλλοντάς τα ἀπάνω εἰς τὴν φωτίαν, μία ὄχεντρα ἀπὸ τὴν ζέστην εὐγῆκεν, (ἀπὸ τὰ ξύλα,) καὶ ἐδάγκασι τὸ χέρι του.

4 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ Βάρβαροι τὸ ὀφίδι ὁποῦ ἐκρέμετον εἰς τὸ χέρι του, ἔλεγαν ἕνας με τὸν ἄλλον· Βέβαια φονέας εἶναι ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔσωντας νὰ γλιτώσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἡ δικαιοσύνη (τοῦ Θεοῦ) δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ζῇ.

5 Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἐτίναξε τὸ θηρίον μέσα εἰς τὴν φωτία, καὶ τίποτες κακὸν δὲν ἔπαθε.

6 Καὶ ἐκεῖνοι ἀνάμεναν νὰ πρισθῇ ὁ Παῦλος, ἢ νὰ πέσῃ κάτω παρευθὺς ἀποθαμένος. Καὶ πολλὴν ὥραν ἀναμένοντες, ὡσὰν εἶδαν ὁποῦ δὲν ἔπαθε τίποτες κακόν, ἐγύρισαν καὶ ἔλεγαν πῶς εἶναι αὐτὸς Θεός.

7 Καὶ τρυγύρω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον εἶχε χωρία ὁ πρῶτος τοῦ νησίου, τὸ ὄνομά του Πόπλιος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδέχθη, καὶ με φιλικὴν διάθεσιν μᾶς ἐκόνεψε τρεῖς ἡμέραις.

8 Καὶ ἔτυχε καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ποπλίου καὶ ἐκείτετον ἀπὸ θέρμην καὶ κοιλίαν· εἰς τὸν

πρὸς ὃν ὁ Παῦλος εἰσελθὼν, καὶ προσευξάμενος, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἰάσατο αὐτόν.

9 Τούτου οὖν γενομένου, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἔχοντες ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ, προσήρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο.

10 Οἳ καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν.

11 Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ, Ἀλεξανδρίνῳ, παρασήμῳ Διοσκούροις.

12 Καὶ καταχθέντες εἰς Συρακούσας, ἐπεμείναμεν ἡμέρας τρεῖς.

13 Ὅθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον· καὶ μετὰ μίαν ἡμέραν ἐπιγενομένου νότου, δευτεραῖοι ἤλθομεν εἰς Ποτιόλους.

14 Οὗ εὑρόντες ἀδελφοὺς, παρεκλήθημεν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιμεῖναι ἡμέρας ἑπτά· καὶ οὕτως εἰς τὴν Ῥώμην ἤλθομεν.

15 Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις

ὁποῖον ἐρχόμενος ὁ Παῦλος, ἐπροσευχήθη, καὶ ἔβαλε τὰ χέριά του ἀπάνω του, καὶ τὸν ἰάτρευσεν.

9 Καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἐτοῦτο, ἤρχουνταν καὶ οἱ ἄλλοι ὁποῦ ἦταν ἀσθενημένοι εἰς τὸ νησὶ, καὶ ἰατρεύουνταν.

10 Οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐτίμησαν πολλαῖς τιμαῖς, καὶ ὅταν ἠθέλαμεν νὰ ἐμβοῦμεν εἰς τὸ καράβι, μᾶς ἔκαμαν ὅλαις μας ταῖς ἔξοδαις.

11 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἐμβήκαμεν εἰς ἕνα καράβι Ἀλεξανδρινὸν, ὁποῦ ἐξεχείμασεν ἐκεῖ εἰς τὸ νησὶ, καὶ εἶχε τὴν σημαίαν τῶν Διοσκούρων.

12 Καὶ ἐκατεβήκαμεν εἰς ταῖς Συρακούσαις, καὶ ἐσταθήκαμεν τρεῖς ἡμέραις.

13 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόπον γυρίζοντες ἐκαταντήσαμεν εἰς τὸ Ῥήγιον· καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἡμέραν ἔστωντας νὰ σηκωθῇ νότος, τὴν δεύτερην ἤλθαμεν εἰς τοὺς Ποτιόλους.

14 Εἰς τὸν ὁποῖον τόπον εὑρήκαμεν ἀδελφοὺς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπαρακάλεσαν νὰ σταθοῦμεν εἰς ἐκείνους ἑπτὰ ἡμέραις· καὶ ἔτζι ἀπ' ἐκεῖ ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ῥώμην.

15 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἀδελφοὶ ὡσὰν ἄκουσαν διὰ λόγου μας, εὐγῆκαν νὰ μᾶς ἀπαντήσουν

Ἀππίȣ φόρȣ καὶ Τριῶν ταβερνῶν· ὓς ἰδὼν ὁ Παῦλος, εὐχαριϛήσας τῷ Θεῷ, ἔλαβε θάρσος.

16 Ὅτε δὲ ἤλθομεν εἰς Ῥώμην, ὁ ἑκατόνταρχος παρέδωκε τὒς δεσμίȣς τῷ ϛρατοπεδάρχῃ· τῷ δὲ Παύλῳ ἐπετράπη μένειν καθ᾽ ἑαυτὸν, σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν ϛρατιώτῃ.

17 Ἐγένετο δὲ μετὰ ἡμέρας τρεῖς συγκαλέσασθαι τὸν Παῦλον τὒς ὄντας τῶν Ἰȣδαίων πρώτȣς. Συνελθόντων δὲ αὐτῶν, ἔλεγε πρὸς αὐτȣ́ς· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ ȣ̓δὲν ἐναντίον ποιήσας τῷ λαῷ ἢ τοῖς ἔθεσι τοῖς πατρῴοις, δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων.

18 Οἵτινες ἀνακρίναντές με ἐβȣ́λοντο ἀπολῦσαι, διὰ τὸ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτȣ ὑπάρχειν ἐν ἐμοί.

19 Ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Ἰȣδαίων, ἠναγκάσθην ἐπικαλέσασθαι Καίσαρα· ȣ̓χ ὡς τοῦ ἔθνȣς μȣ ἔχων τι κατηγορῆσαι.

20 Διὰ ταύτην ȣ̓ν τὴν αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι· ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι.

ἕως τὸν φόρον τοῦ Ἀππίȣ καὶ εἰς ταῖς τρεῖς Ταβέρναις· τὒς ὁποίȣς ὡσὰν τὒς εἶδεν ὁ Παῦλος, εὐχαριϛῆσι τὸν Θεὸν, καὶ ἐπῆρε θάῤῥος.

16 Καὶ ὅταν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ ἑκατόνταρχος ἐπαράδωκεν ὅλȣς τὒς δεμένȣς εἰς τὸν μέγαν ϛρατηγόν· ἀμὴ ὁ Παῦλος ἐσυγχωρέθη νὰ εὑρίσκεται ξεχωριϛὰ τȣ, μαζὺ μὲ τὸν ϛρατιώτην ὁπȣ τὸν ἐφύλαγε.

17 Καὶ ὕϛερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ὁ Παῦλος ἐκάλεσε τὒς πρώτȣς τῶν Ἰȣδαίων. Καὶ ὡσὰν ἐμαζώχθηκαν, τὒς ἔλεγεν ὁ Παῦλος· Ἐγὼ, ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, δὲν ἔκαμα κανένα ἐναντίον εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς ταῖς τάξαις ταῖς πατρικαῖς, καὶ μὲ ἐπαράδωκαν δεμένον ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὰ χέρια τῶν Ῥωμαίων.

18 Οἱ ὁποῖοι ἔϛωντας νὰ μὲ ἐξετάξȣν ἤθελαν νὰ μὲ ἀφήσȣν, διατὶ δὲν ἦτον καμία ἀφορμὴ θανάτȣ εἰς ἐμένα.

19 Καὶ ἔϛωντας νὰ ἐναντιῶνται οἱ Ἰȣδαῖοι, ἀναγκάσθηκα νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Καίσαρα· ὄχι ἔχωντας νὰ κατηγορήσω τίποτες τοῦ ἔθνȣς μας.

20 Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἀφορμὴν ἐζήτησα νὰ σᾶς εἰδῶ καὶ νὰ σᾶς συντύχω· διατὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἰσραὴλ εἶμαι δεμένος ἐτȣ́την τὴν ἁλυσίδα.

21 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπον· Ἡμεῖς οὔτε γράμματα περὶ σοῦ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας· οὔτε παραγενόμενός τις τῶν ἀδελφῶν ἀπήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι περὶ σοῦ πονηρόν.

22 Ἀξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι ἃ φρονεῖς· περὶ μὲν γὰρ τῆς αἱρέσεως ταύτης γνωστόν ἐστιν ἡμῖν ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται.

23 Ταξάμενοι δὲ αὐτῷ ἡμέραν, ἧκον πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ξενίαν πλείονες· οἷς ἐξετίθετο διαμαρτυρόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, πείθων τε αὐτοὺς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπό τε τοῦ νόμου Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν, ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας.

24 Καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο τοῖς λεγομένοις, οἱ δὲ ἠπίστουν.

25 Ἀσύμφωνοι δὲ ὄντες πρὸς ἀλλήλους, ἀπελύοντο, εἰπόντος τοῦ Παύλου ῥῆμα ἕν, ὅτι καλῶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐλάλησε διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν,

26 Λέγον· Πορεύθητι πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ εἰπέ· Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

21 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ἐμεῖς οὐδὲ γράμματα ἐδέχθήκαμεν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν διὰ λόγου σου· οὐδὲ ἦλθε κανένας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς, ὁποῦ νὰ λαλήσῃ ἢ νὰ εἰπῇ τίποτες κακὸν διὰ λόγου σου.

22 Καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ λόγου σου τί γνώμην ἔχεις· διατὶ διὰ ἐτούτην τὴν αἵρεσιν ἰξεύρομεν, ὅτι παντοῦ ἐναντιεῖται.

23 Καὶ ἔστωντας νὰ τοῦ διωρίσουν μίαν ἡμέραν, οἱ περισσότεροι ἦλθασιν εἰς τὸ σπῆτί του· τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε μαρτυρῶντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ καταπείθωντάς τους τὰ πράγματα τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν, ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ βράδι.

24 Καὶ ἄλλοι ἐκαταπείθουνταν εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔλεγεν, ἄλλοι ἀπιστοῦσαν.

25 Καὶ διὰ νὰ μὴν συμφωνοῦν ἀνάμεσά τους, ἀναχωροῦσαν, μὲ τὸ νὰ εἰπῇ ὁ Παῦλος ἕνα λόγον, ὅτι καλὰ εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου εἰς τοὺς πατέρους μας,

26 Λέγωντας· Σύρε εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ εἰπέ· Μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει, καὶ δὲν θέλετε γροικήσει· καὶ μὲ τὰ μάτια θέλετε βλέπει, καὶ δὲν θέλετε εἰδῇ.

27 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου· καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν· μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

28 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ ἀκούσονται.

29 Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος, ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι, πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.

30 Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι· καὶ ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσπορευομένους πρὸς αὐτόν·

31 Κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παῤῥησίας, ἀκωλύτως.

27 Διατὶ ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ ἐτούτου· καὶ με τὰ αὐτία τους βαρέα ἤκουσαν, καὶ τὰ μάτιά τους ἐσφάλησαν· μήπως καὶ εἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιά τους, καὶ μὲ τὰ αὐτία τους ἀκούσουν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν τους γροικήσουν, καὶ γυρίσουν, καὶ τοὺς ἰατρεύσω.

28 Γνωρίζετε λοιπὸν, ὅτι εἰς τὰ ἔθνη ἀπεστάλθηκεν ἡ σωτηρία τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτοὶ θέλουν τὴν ἀκούσει.

29 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα ὁ Παῦλος, ἐδιέβηκαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἔχοντες πολλὴν φιλονεικίαν ἀνάμεσά τους.

30 Καὶ ὁ Παῦλος ἔμεινεν ἐκεῖ δύο χρόνους σωστοὺς εἰς ἕνα σπῆτι ὁποῦ τὸ ἐπλήρωνεν ἀπὸ λόγου του· καὶ ἐδέχετον ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐπάγεναν εἰς αὐτόν·

31 Κηρύττωντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκωντας τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ κάθε λογῆς παῤῥησίας χωρὶς κανένα ἐμπόδιον.

ΤΕ΄ΛΟΣ.

ΤΗ͂Σ ΚΑΙΝΗ͂Σ

ΔΙΑΘΉΚΗΣ

Δευτέρον μέρος,

Περιέχον τὰς Ἐπιστολὰς καὶ τὴν

Ἀποκάλυψιν.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ΄ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ῀Σ ῬΩΜΑΙ΄ΟΥΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ΄.

Κεφ. α΄. 1.

Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ,

2 (Ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις,)

3 Περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, (τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ σάρκα·

4 Τοῦ ὁρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν,) Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

5 (Δι᾽ οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ·

6 Ἐν οἷς ἐστε καὶ ὑμεῖς, κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ·)

7 Πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ῥώμῃ, ἀγαπητοῖς Θεοῦ, κλητοῖς ἁγίοις· Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη

Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλεσμένος ἀπόστολος, χωρισμένος εἰς τὸ νὰ κηρύξω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,

2 (Τὸ ὁποῖον τὸ ἔταξε προτίτερα ὁ Θεὸς, διὰ μέσου τῶν προφητῶν του, εἰς ταῖς ἁγίαις γραφαῖς,)

3 Διὰ τὸν υἱόν του τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, (ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβὶδ κατὰ σάρκα·

4 Καὶ ἐφανερώθη υἱὸς Θεοῦ μὲ δύναμιν, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, διὰ τῆς ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν.

5 Διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐλάβαμεν χάριν καὶ ἀποστολὴν, διὰ τὸ ὄνομά του, εἰς ὑπακοὴν τῆς πίστεως εἰς ὅλα τὰ ἔθνη·

6 Ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα εἶσθε καὶ ἐσεῖς, καλεσμένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·)

7 Εἰς ὅλους ὅπου εἶναι μέσα εἰς τὴν Ῥώμην, τοὺς ἀγαπημένους τοῦ Θεοῦ, καλεσμένους

ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

9 Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεὸς, ᾧ λατρεύω ἐν τῷ πνεύματί μου, ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀδιαλείπτως μνείαν ὑμῶν ποιοῦμαι·

10 Πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος, εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

11 Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικὸν, εἰς τὸ στηριχθῆναι ὑμᾶς·

12 Τοῦτο δέ ἐστι, συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως, ὑμῶν τε καὶ μου.

13 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι πολλάκις προεθέμην ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, (καὶ ἐκωλύθην ἄρχι τοῦ δεῦρο,) ἵνα καρπόν τινα σχῶ καὶ ἐν ὑμῖν, καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν.

14 Ἕλλησί τε καὶ βαρβά-

ἁγίους· Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς, καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ ὅλους σας, ὅτι ἡ πίστις σας κηρύττεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

9 Διατὶ μάρτυς μου εἶναι ὁ Θεὸς, τὸν ὁποῖον ἐγὼ λατρεύω μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν, εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ υἱοῦ του, ὅτι παντοτεινὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι·

10 Παρακαλῶντας πάντοτε εἰς ταῖς προσευχαῖς μου, ἀνίσως καὶ καμίαν φορὰν θέλω κατευοδωθῆ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς.

11 Διατὶ ἔχω μεγάλην ἀγάπην νὰ σᾶς εἰδῶ, διὰ νὰ σᾶς μεταδώσω τίποτες χάρισμα πνευματικὸν, εἰς τὸ νὰ στηριχθῆτε ἐσεῖς·

12 Καὶ τοῦτο εἶναι, συμπαρηγορηθοῦμεν εἰς ἐσᾶς, διὰ τὴν πίστιν τὴν ἐδικήν μου καὶ τὴν ἐδικήν σας, ὁποῦ ἔχομεν ἀνάμεσά μας.

13 Καὶ θέλω νὰ τὸ ἠξεύρετε, ἀδελφοὶ, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ἐβάλθηκα νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, (ἀμὴ ἐμποδίσθηκα ἕως τώρα,) διὰ νὰ ἀπολαύσω τίποτες καρπὸν καὶ εἰς ἐσᾶς, καθὼς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη.

14 Ἐγὼ εἶμαι χρεώστης καὶ

ροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί·

15 Οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι.

16 Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστιν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.

17 Δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν· καθὼς γέγραπται· Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

18 Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων·

19 Διότι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ, φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσε.

20 Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης· εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους·

21 Διότι γνόντες τὸν Θεὸν, οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν, ἢ εὐ-

τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Βαρβάρους, καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνοήτους·

15 Ἔτζι εἶμαι πρόθυμος ὅσον τὸ κατὰ δύναμίν μου νὰ εὐαγγελίσω καὶ εἰς ἐσᾶς ὁποῦ εἶσθε μέσα εἰς τὴν Ῥώμην.

16 Διατὶ ἐγὼ δὲν ἐντρέπομαι διὰ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· διατὶ εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ εἰς σωτηρίαν, εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ πιστεύει, πρῶτον εἰς τὸν Ἰουδαῖον, εἶτα εἰς τὸν Ἕλληνα.

17 Διατὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ φανερώνεται διὰ μέσου τοῦ (εὐαγγελίου) ἀπὸ πίστιν εἰς πίστιν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ὁ δίκαιος θέλει ζήσει ἀπὸ τὴν πίστιν.

18 Διατὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ φανερώνεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς κάθε ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων, ὁποῦ κατακρατοῦσι τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀδικίαν·

19 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γροικήσῃ περὶ τοῦ Θεοῦ, εἶναι φανερὸν εἰς αὐτούς· διατὶ ὁ Θεὸς τοὺς τὸ ἐφανέρωσε.

20 Διατὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ εἶναι ἀόρατα, ἤγουν ἡ παντοτεινή του δύναμις καὶ θειότης, βλέπονται φανερὰ εἰς τὰ ποιήματά του, ἀπὸ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, ἐξεταζόμενα μὲ τὸν νοῦν· διὰ νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ ἀπολογηθοῦν·

21 Διατὶ ἔστωντας νὰ γνωρίσουν τὸν Θεὸν, δὲν τὸν ἐδόξασαν

χαρίστησαν· ἀλλ᾽ ἐματαιώθη-
σαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐ-
τῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος
αὐτῶν καρδία.

22 Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ,
ἐμωράνθησαν·
23 Καὶ ἤλλαξαν τὴν
δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν
ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ
ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν καὶ
τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν.
24 Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐ-
τοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυ-
μίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς
ἀκαθαρσίαν, τοῦ ἀτιμάζεσθαι
τὰ σώματα αὐτῶν ἐν ἑαυ-
τοῖς·
25 Οἵτινες μετήλλαξαν
τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ
ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ
ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ
τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐ-
λογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας·
ἀμήν.
26 Διὰ τοῦτο παρέδωκεν
αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτι-
μίας· αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐ-
τῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν
χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύ-
σιν·
27 Ὁμοίως τε καὶ οἱ
ἄῤῥενες ἀφέντες τὴν φυσι-
κὴν χρῆσιν τῆς θηλείας,
ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει
αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες
ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύ-
νην κατεργαζόμενοι, καὶ τὴν
ἀντιμισθίαν, ἣν ἔδει, τῆς

οὐδὲ τὸν εὐχαρίστησαν ὡσὰν
Θεόν· ἀλλὰ ἐματαιώθησαν
εἰς τοὺς συλλογισμούς τους, καὶ
ἐσκοτίσθη ἡ ἄγνωστός τους
καρδία.
22 Καὶ λέγοντες πῶς εἶναι
σοφοὶ, ἐμωράνθηκαν·
23 Καὶ ἄλλαξαν τὴν δόξαν
τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ εἰς ὁμοίωμα
εἰκόνων φθαρτῶν ἀνθρώπων,
καὶ πετεινῶν καὶ (ζώων) τε-
τραπόδων καὶ ἑρπετῶν.
24 Διὰ τοῦτο τοὺς ἐπαρά-
δωκεν ὁ Θεὸς εἰς ταῖς ἐπι-
θυμίαις τῶν καρδιῶν τους νὰ
κάμνουσιν ἀκαθαρσίαν μαγχ-
ρίζοντες τὰ κορμιά τους ἀνά-
μεσά τους.
25 Οἱ ὁποῖοι ἄλλαξαν τὴν
ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ψέμμα,
καὶ ἐτίμησαν καὶ ἐλάτρευσαν
τὸ κτίσμα περισσότερον παρὰ
ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ ἔκτισεν, ὁ
ὁποῖος εἶναι εὐλογημένος εἰς
τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
26 Διὰ τοῦτο τοὺς ἐπαράδω-
κεν ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἐντροπι-
ασμένα· διατὶ αἱ γυναῖκές
τους ἄλλαξαν τὴν φυσικὴν
χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύ-
σιν·
27 Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ
ἄνδρες ἔστωντας νὰ ἀφήσουν τὴν
φυσικὴν χρῆσιν τοῦ θηλυκοῦ,
ἐξεκάηκαν εἰς τὴν ὄρεξίν τους,
ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, κάμνοντες
τὴν ἀσχημοσύνην οἱ ἀρσενικοὶ
εἰς τοὺς ἀρσενικούς, καὶ ἔτζι τὴν
πληρωμὴν, (ὁποῦ ἔπρεπε νὰ

πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες.

28 Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα·

29 Πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ· μεστοὺς φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας·

30 Ψιθυριστὰς καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς,

31 Ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας.

32 Οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, (ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶν,) οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι.

πληρωθοῦσιν,) τῆς πλάνης τους, τὴν ἀπολαμβάνουσιν εἰς τοῦ λόγου τους.

28 Καὶ καθὼς δὲν ἐδοκίμασαν νὰ γνωρίσουν μὲ πίστιν τὸν Θεὸν, ἔτζι τοὺς ἐπαράδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, νὰ κάμνουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν πρέπει·

29 Γεμάτους κάθε λογῆς ἀδικίαν, πορνείαν, πονηρίαν, πλεονεξίαν, κακίαν· γεμάτους φθόνον, φόνον, φιλονεικίαν, δόλον, κακὰ ἤθη·

30 Παραμουρμουριστὰς, καταλάλους, θεομισητὰς, ὑβριστὰς, ὑπερηφάνους, κενοδόξους, ἐπινοητὰς κακῶν, ἀνυποτάκτους εἰς τοὺς γονεῖς τους,

31 Ἀγνώστους, ἀσυμφώνους, ἀσπλάγχνους, ἀφιλιώτους, ἀνελεήμονας.

32 Οἱ ὁποῖοι ἔστωντας νὰ γνωρίζουν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, (ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουσιν τὰ τοιαῦτα πράγματα εἶναι ἄξιοι θανάτου,) ὄχι μόνον αὐτοὶ τὰ κάμνουσιν, ἀλλὰ καὶ συμφωνοῦσιν μὲ ἐκείνους ὁποῦ τὰ κάμνουσι.

Κεφ. β'. 2.

ΔΙΟ` ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε πᾶς ὁ κρίνων, ἐν ᾧ γὰρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις· τὰ γὰρ αὐτὰ πράσσεις ὁ κρίνων.

2 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τὸ κρῖμα

ΔΙΑ` τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, ὁποῖος καὶ ἂν εἶσαι, ὁποῦ κρίνεις τὸν ἄλλον, εἶσαι ἀναπολόγητος διατὶ εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ κρίνεις τὸν ἄλλον, τοῦ λόγου σου κατακρίνεις· διατὶ ἐσὺ ὁποῦ κρίνεις, τὰ ὅμοια κάμνεις.

2 Καὶ ἠξεύρομεν ὅτι ἡ κρί-

του Θεȣ̃ ἐϛι κατὰ ἀλήθειαν ἐπὶ τȣ̀ς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας.

3 Λογίζῃ δὲ τȣ̃το, ὦ ἄνθρωπε ὁ κρίνων, τȣ̀ς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας, καὶ ποιῶν αὐτὰ, ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κρῖμα τοῦ Θεȣ̃;

4 Ἢ τοῦ πλȣ́τȣ τῆς χρηϛότητος αὐτȣ̃, καὶ τῆς ἀνοχῆς, καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηϛὸν τοῦ Θεȣ̃ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει;

5 Κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σȣ καὶ ἀμετανόητον καρδίαν, θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τȣ̃ Θεȣ̃.

6 Ὃς ἀποδώσει ἑκάϛῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτȣ̃·

7 Τοῖς μὲν καθ' ὑπομονὴν ἔργȣ ἀγαθȣ̃, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητȣ̃σι, ζωὴν αἰώνιον·

8 Τοῖς δὲ ἐξ ἐριθείας, καὶ ἀπειθȣ̃σι μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πειθομένοις δὲ τῇ ἀδικίᾳ, θυμὸς καὶ ὀργή.

9 Θλίψις καὶ ϛενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπȣ τȣ̃ κατεργαζομένȣ τὸ κακὸν, Ἰȣδαίȣ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνος.

σις τοῦ Θεȣ̃ εἶναι κατὰ ἀλήθειαν εἰς ἐκείνȣς ὁποῦ κάμνȣσι τὰ τοιαῦτα.

3 Καὶ λογιάζεις ἐτȣ̃το, ὦ ἄνθρωπε, ἐσὺ ὁπȣ̃ κρίνεις ἐκείνȣς ὁποῦ κάμνȣν τὰ τοιαῦτα, καὶ κάμνεις τὰ αὐτὰ, ὅτι θέλεις φύγει ἐσὺ τὴν κρίσιν τοῦ Θεȣ̃;

4 Ἢ καταφρονεῖς τὴν πολλήν τȣ καλωσύνην, καὶ τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὴν μακροθυμίαν, μὴν ἰξεύρωντας ὅτι ἡ καλωσύνη τοῦ Θεȣ̃ σὲ σύρνει εἰς μετάνοιαν;

5 Ἀλλὰ κατὰ τὴν σκληρότητά σȣ καὶ ἀμετανόητον καρδίαν, θηκιάζεις εἰς τȣ̃ λόγȣ σȣ ὀργὴν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεȣ̃.

6 Ὁ ὁποῖος θέλει ἀποδώσει εἰς κάθε ἕνα κατὰ τὰ ἔργα τȣ·

7 Ἐκείνȣς μὲν ὁπȣ̃ ζητȣ̃σι δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν, μὲ τὴν ὑπομονὴν τῶν καλῶν ἔργων, θέλει τȣ̀ς δώσει ζωὴν αἰώνιον·

8 Ἀμὴ εἰς τȣ̀ς φιλονείκȣς, καὶ ὁπȣ̃ δὲν ὑπακȣ́ȣσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὑπακȣ́ȣσιν εἰς τὴν ἀδικίαν, θέλει εἶσθαι θυμὸς καὶ ὀργή.

9 Θλίψις (λέγω) καὶ ϛενοχωρία εἰς κάθε ψυχὴν ἀνθρώπȣ ὁπȣ̃ κάμνει τὸ κακὸν, πρῶτον Ἰȣδαίȣ (εἶτα) καὶ Ἕλληνος.

10 Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθὸν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.

11 Οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ.

12 Ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται,

13 (Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται.

14 Ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες, ἑαυτοῖς εἰσι νόμος.

15 Οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως, καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων, ἢ καὶ ἀπολογουμένων,)

16 Ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

17 Ἴδε, σὺ Ἰουδαῖος ἐπο-

10 Ἀμὴ δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη θέλει ἀκολουθήσει εἰς κάθε ἕνα ὅπου κάμνει τὸ καλὸν, πρῶτον εἰς Ἰουδαῖον (εἶτα) καὶ εἰς Ἕλληνα.

11 Διατὶ σημὰ εἰς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι προσωποληψία.

12 Διατὶ ὅσοι ἁμάρτησαν χωρὶς νόμον, θέλουσι χαλασθῇ χωρὶς νόμον· καὶ ὅσοι ἁμάρτησαν ἔχοντες τὸν νόμον, θέλουσι κριθῇ διὰ μέσου τοῦ νόμου,

13 (Διατὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἀκούουν τὸν νόμον, δὲν εἶναι δίκαιοι σημὰ εἰς τὸν Θεὸν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὅπου κάμνουσιν ἐκεῖνα ὅπου ὁρίζει ὁ νόμος, θέλουσι δικαιωθῇ.

14 Διατὶ ὅταν τὰ ἔθνη ὅπου δὲν ἔχουσι τὸν νόμον, κάμνουσι φυσικὰ τὰ ἴδια τοῦ νόμου, ἐτοῦτοι ἔστωντας νὰ μὴν ἔχουσι νόμον, εἶναι αὐτοὶ νόμος εἰς τοῦ λόγου τους.

15 Οἱ ὁποῖοι δεῖχνουσι τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν εἰς ταῖς καρδίαις τους, ἔστωντας νὰ συμμαρτυρῇ καὶ συνείδησίς τους, καὶ νὰ κατηγοροῦσιν οἱ λογισμοί τους ἕνας τὸν ἄλλον, ἢ καὶ νὰ ἀπολογοῦνται ἀνάμεσά τους.)

16 Εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς θέλει κρίνει τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου.

17 Νὰ, ἐσὺ ὀνομάζεσαι

νομάζῃ, καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν Θεῷ,

18 Καὶ γινώσκεις τὸ θέλημα, καὶ δοκιμάζεις τὰ διαφέροντα, κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου·

19 Πέποιθάς τε σεαυτὸν ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει,

20 Παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ.

21 Ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον, σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν, κλέπτεις;

22 Ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν, μοιχεύεις; ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱεροσυλεῖς;

23 Ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζεις;

24 Τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καθὼς γέγραπται.

25 Περιτομὴ μὲν γὰρ ὠφελεῖ, ἐὰν νόμον πράσσῃς· ἐὰν δὲ παραβάτης νόμου ᾖς, ἡ περιτομή σου ἀκροβυστία γέγονεν.

26 Ἐὰν οὖν ἡ ἀκροβυστία τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου φυλάσσῃ,

Ἰουδαῖος, καὶ ἀναπαύεσαι εἰς τὸν νόμον, καὶ καυχᾶσαι εἰς τὸν Θεόν,

18 Καὶ γνωρίζεις τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ διακρίνεις τὰ διάφορα πράγματα, διδασκόμενος ἀπὸ τὸν νόμον.

19 Καὶ πιστεύεις τοῦ λόγου σου νὰ εἶσαι ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν, φῶς ἐκείνων ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σκοτάδι,

20 Παιδευτὴς τῶν ἀγνώστων, διδάσκαλος τῶν νηπίων, καὶ νὰ ἔχῃς μόρφωσιν γνώσεως καὶ ἀληθείας εἰς τὸν νόμον.

21 Ἐσὺ λοιπὸν ὁποῦ διδάσκεις ἄλλον, τοῦ λόγου σου δὲν διδάσκεις; ἐσὺ ὁποῦ κηρύττεις νὰ μὴν κλέπτουν, κλέπτεις;

22 Ἐσὺ ὁποῦ λέγεις νὰ μὴν μοιχεύουν, μοιχεύεις; ἐσὺ ὁποῦ σιχαίνεσαι τὰ εἴδωλα, εἶσαι ἱερόσυλος;

23 Ἐσὺ ὁποῦ καυχᾶσαι εἰς τὸν νόμον, ὑβρίζεις τὸν Θεὸν μὲ τὴν παράβασιν τοῦ νόμου;

24 Διατὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διατ' ἐσᾶς βλασφημεῖται εἰς τὰ ἔθνη, καθὼς εἶναι γραμμένον.

25 Διατὶ ἡ περιτομὴ ὠφελεῖ μέν, ἐὰν φυλάττῃς τὸν νόμον· ἀμὴ ἂν παραβαίνῃς τὸν νόμον, ἡ περιτομή σου ἔγινεν ἀκροβυστία.

26 Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀκροβυστία φυλάγῃ τὰ δίκαια τοῦ νόμου,

οὐχὶ ἡ ἀκροβυστία αὐτοῦ εἰς περιτομὴν λογισθήσεται;

δὲν θέλει λογαριασθῆ ἡ ἀκροβυστία του διὰ περιτομήν;

27 Καὶ κρινεῖ ἡ ἐκ φύσεως ἀκροβυστία τὸν νόμον τελοῦσα, σὲ τὸν διὰ γράμματος καὶ περιτομῆς παραβάτην νόμου;

27 Καὶ ἐκείνη ἡ ἀκροβυστία ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν, ἐὰν τελειώνῃ τὸν νόμον, δὲν θέλει κατακρίνει ἐσένα, ὁποῦ παραβαίνεις τὸν νόμον μὲ τὸ γράμμα καὶ μὲ τὴν περιτομήν;

28 Οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ, Ἰουδαῖός ἐστιν· οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερῷ, ἐν σαρκὶ, περιτομή·

28 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ φανερὸν Ἰουδαῖος, δὲν εἶναι Ἰουδαῖος· οὐδὲ ἡ περιτομὴ, ἡ σαρκικὴ, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ φανερὸν, εἶναι περιτομή·

29 Ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος, καὶ περιτομὴ καρδίας, ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι· οὗ ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ τοῦ Θεοῦ.

29 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι Ἰουδαῖος εἰς τὸ κρυφὸν, (εἶναι Ἰουδαῖος,) καὶ περιτομὴ εἶναι ἡ περιτομὴ τῆς καρδίας, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ὄχι εἰς τὸ γράμμα· τοῦ ὁποίου Ἰουδαίου ὁ ἔπαινος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Κεφ. γ'. 3.

ΤΙ' οὖν τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου, ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

ΤΙ' εἶναι λοιπὸν τὸ διάφορον τοῦ Ἰουδαίου παρὰ τὰ ἔθνη; ἢ ποῖα εἶναι ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

2 Πολὺ, κατὰ πάντα τρόπον. Πρῶτον μὲν γὰρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

2 Πολὺ εἶναι κατὰ πάντα τρόπον. Πρῶτον μὲν, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπιστεύθηκαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

3 Τί γὰρ, εἰ ἠπίστησάν τινες; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;

3 Καὶ ἂν ἀπίστησαν τινὲς, τί; μήνα ἡ ἀπιστία τους θέλει χαλάσει τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ;

4 Μὴ γένοιτο· γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθὴς, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης· καθὼς γέ-

4 Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἂς εἶναι ἀληθινὸς, καὶ κάθε ἄνθρωπος ἂς εἶναι ψεύστης·

γέγραπται· Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Διὰ νὰ δικαιωθῇς εἰς τὰ λόγιά σου, καὶ νὰ νικήσῃς εἰς τὴν κρίσιν σου.

5 Εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; μὴ ἄδικος ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀργήν; (κατὰ ἄνθρωπον λέγω.)

5 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ἡ ἀδικία μᾶς συστήνει τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, τί νὰ εἴπωμεν; μὴ νὰ εἶναι ἄδικος ὁ Θεὸς, ὁποῦ ἐπιφέρει τὴν ὀργήν; (ἀνθρωπινῶς λαλῶ.)

6 Μὴ γένοιτο· ἐπεὶ πῶς κρινεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;

6 Μὴ γένοιτο· διατὶ (ἀλλέως) πῶς θέλει κρίνει ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;

7 Εἰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ, τί ἔτι κἀγὼ ὡς ἁμαρτωλὸς κρίνομαι;

7 Διατὶ ἐὰν ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐπερίσσευσεν διὰ τὴν δόξαν του, εἰς τὸ ἐδικόν μου ψέμμα, διατί καὶ ἐγὼ κρίνομαι ὡσὰν ἁμαρτωλός;

8 Καὶ μὴ (καθὼς βλασφημούμεθα, καὶ καθώς φασί τινες ἡμᾶς λέγειν) ὅτι ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθά; ὧν τὸ κρῖμα ἔνδικόν ἐστι.

8 Καὶ ὄχι (καθὼς μᾶς συκοφαντοῦσι, καὶ καθὼς λέγουσι τινὲς νὰ λέγωμεν ἡμεῖς) ὅτι ἂς κάμωμεν τὰ κακὰ, διὰ νὰ ἔλθουν τὰ ἀγαθά; τῶν ὁποίων ἀνθρώπων τὸ κατάκριμα εἶναι δίκαιον.

9 Τί οὖν; προεχόμεθα; Οὐ πάντως· προητιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι·

9 Τί λοίπον; ἔχομεν τίποτες προτίμησιν; Οὐδαμῶς· διατὶ ἡμεῖς προτίτερα ἀποδείξαμεν, ὅτι καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες ὅλοι εἶναι ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν·

10 Καθὼς γέγραπται· Ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἷς·

10 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ὅτι δὲν εἶναι τινὰς δίκαιος, δὲν εἶναι οὐδὲ κανείς·

11 Οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

11 Δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ γροικᾷ, δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ γυρεύει τὸν Θεόν.

12 Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα

12 Ὅλοι ἐπαραστράτησαν

ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

13 Τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν· ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν.

14 Ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει·

15 Ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα.

16 Σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν.

17 Καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.

18 Οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

19 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὅσα ὁ νόμος λέγει, τοῖς ἐν τῷ νόμῳ λαλεῖ· ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ, καὶ ὑπόδικος γένηται πᾶς ὁ κόσμος τῷ Θεῷ.

20 Διότι ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιωθήσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ· διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

21 Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται, μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν.

22 Δικαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς πάν-

τὴν ἴσην στράταν, ὅλοι ἔγιναν ἄχρηστοι· δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ νὰ κάμνη καλωσύνην, δὲν εἶναι ἕως ἕνας.

13 Ὁ λάρυγγάς τους εἶναι τάφος ἀνοικτὸς· καὶ μὲ ταῖς γλώσσαις τους ἔκαμαν δολιότηταις· φαρμάκι τῆς ἀσπίδος εἶναι κρυμμένον εἰς τὰ χείλιά τους.

14 Τῶν ὁποίων τὸ στόμα γέμει ἀπὸ κατάραις καὶ πίκραις.

15 Τὰ ποδάριά τους εἶναι γλίγωρα εἰς τὸ νὰ χύσουν αἷμα.

16 Εἰς ταῖς στράταις τους εἶναι χαλασμὸς καὶ ταλαιπωρία.

17 Καὶ τὴν στράταν τῆς εἰρήνης δὲν ἐγνώρισαν.

18 Δὲν εἶναι φόβος Θεοῦ ὀμπροστὰ εἰς τὰ μάτιά τους.

19 Καὶ ἠξεύρομεν ὅτι ὅσα λέγει ὁ νόμος, τὰ λέγει εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον· διὰ νὰ φραγῇ κάθε στόμα, καὶ ὅλος ὁ κόσμος νὰ γένη ὑπόδικος τῷ Θεῷ.

20 Διατὶ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου δὲν θέλει δικαιωθῆ καμία σὰρξ ὀμπροστά του· διατὶ διὰ μέσου τοῦ νόμου γνωρίζεται ἡ ἁμαρτία.

21 Καὶ τώρα χωρὶς νόμον ἐφανερώθη ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον καὶ ἀπὸ τοὺς προφήτας.

22 Ἡ δικαιοσύνη λέγω τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι διὰ μέσου

τας καὶ ἐπὶ πάντας τȣ̀ς πιστεύοντας· ȣ̓ γάρ ἐςι διαστολή.

23 Πάντες γὰρ ἥμαρτον, καὶ ὑςερȣ̃νται τῆς δόξης τοῦ Θεȣ̃.

24 Δικαιȣ́μενοι δωρεὰν τῇ αὐτȣ̃ χάριτι, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριςῷ Ἰησοῦ.

25 Ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαςήριον διὰ τῆς πίςεως ἐν τῷ αὐτȣ̃ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτȣ̃, διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων·

26 Ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεȣ̃, πρὸς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτȣ̃, ἐν τῷ νῦν καιρῷ· εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν δίκαιον, καὶ δικαιοῦντα τὸν ἐκ πίστεως Ἰησȣ̃.

27 Πȣ̃ ȣ̃ν ἡ καύχησις; ἐξεκλείσθη. Διὰ ποίȣ νόμȣ; τῶν ἔργων; Οὐχί· ἀλλὰ διὰ νόμȣ πίςεως.

28 Λογιζόμεθα ȣ̃ν, πίςει δικαιȣ̃σθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμȣ.

29 Ἢ Ἰȣδαίων ὁ Θεὸς μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν; Ναὶ καὶ ἐθνῶν.

30 Ἐπείπερ εἷς ὁ Θεὸς, ὃς δικαιώσει περιτομὴν ἐκ πί-

τῆς πίςεως Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃, εἰς ὅλȣς καὶ ἀπάνω εἰς ὅλȣς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ πιςεύȣν· διατὶ δὲν εἶναι διαφορά.

23 Διατὶ ὅλοι ἥμαρτον, καὶ ςερεύȣνται τὴν δόξαν τοῦ Θεȣ̃.

24 Ἔςωντας νὰ δικαιώνȣνται χάρισμα μὲ τὴν χάριν τȣ, διὰ τῆς ἐξαγοράσεως ὁπȣ̃ εἶναι εἰς τὸν Ἰησȣ̃ν Χριστόν.

25 Τὸν ὁποῖον Χριςὸν ὁ Θεὸς τὸν ἐπροέθεσεν ἱλαςήριον διὰ μέσȣ τῆς πίςεως εἰς τὸ αἷμά τȣ, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης τȣ, διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων ὁπȣ̃ ἐγίνηκαν προτίτερα,

26 Εἰς τὴν ὑπομονὴν τȣ̃ Θεȣ̃, διὰ νὰ δείξῃ τὴν δικαιοσύνην τȣ εἰς τȣ̃τον τὸν καιρόν· διὰ νὰ εἶναι αὐτὸς δίκαιος, καὶ δικαιώνωντας ἐκεῖνον ὁπȣ̃ πιςεύει εἰς τὸν Ἰησȣ̃ν.

27 Πȣ̃ εἶναι λοιπὸν ἡ καύχησις; ἐσφαλίσθη ἔξω. Μὲ ποῖον νόμον; μὲ τὸν νόμον τῶν ἔργων; Ὄχι· ἀλλὰ μὲ τὸν νόμον τῆς πίςεως.

28 Συλλογιζόμεσθε λοιπὸν, πῶς μὲ τὴν πίςιν νὰ δικαιώνεται ἄνθρωπος χωρὶς τῶν ἔργων τοῦ νόμȣ.

29 Ἢ ὁ Θεὸς μόνον εἶναι Θεὸς τῶν Ἰȣδαίων; καὶ ὄχι καὶ τῶν ἐθνῶν; Ναὶ καὶ τῶν ἐθνῶν.

30 Ἐπειδὴ ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος θέλει δικαιώσει

ςεως, καὶ ἀκροβυςίαν διὰ τῆς πίςεως.

31 Νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίςεως; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ νόμον ἱςῶμεν.

τὴν περιτομὴν ἀπὸ τὴν πίςιν, καὶ τὴν ἀκροβυςίαν διὰ μέσυ τῆς πίςεως.

31 Λοιπὸν διὰ τὴν πίςιν κάμνομεν ἀργὸν τὸν νόμον; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ βεβαιώνομεν τὸν νόμον.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΙ' οὖν ἐροῦμεν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν εὑρηκέναι κατὰ σάρκα;

2 Εἰ γὰρ Ἀβραὰμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἔχει καύχημα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὸν Θεόν.

3 Τί γὰρ ἡ γραφὴ λέγει; Ἐπίςευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

4 Τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὀφείλημα.

5 Τῷ δὲ μὴ ἐργαζομένῳ, πιςεύοντι δὲ ἐπὶ τὸν δικαιοῦντα τὸν ἀσεβῆ, λογίζεται ἡ πίςις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην.

6 Καθάπερ καὶ Δαβὶδ λέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπυ, ᾧ ὁ Θεὸς λογίζεται δικαιοσύνην χωρὶς ἔργων·

7 Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν

ΤΙ' θέλομεν εἰπεῖ λοιπὸν, νὰ εὕρηκεν ὁ Ἀβραὰμ ὁ πατέρας μας κατὰ σάρκα;

2 Διατὶ ἐὰν ὁ Ἀβραὰμ ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, ἔχει καύχημα, ἀλλὰ δὲν ἔχει καύχημα εἰς τὸν Θεόν.

3 Διατὶ τί λέγει ἡ γραφή; Καὶ ἐπίςευσεν Ἀβραὰμ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τοῦ ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην.

4 Εἰς ἐκεῖνον ὁπῦ ἐργάζεται, ἡ πληρωμὴ δὲν τοῦ λογαριάζεται διὰ χάριν, ἀλλὰ διὰ χρέος.

5 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐργάζεται, καὶ πιςεύει εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δικαιώνει τὸν ἀσεβῆ, ἡ πίςις τυ λογαριάζεται εἰς αὐτὸν διὰ δικαιοσύνην.

6 Καθὼς καὶ ὁ Δαβὶδ προφέρνει μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπυ ἐκείνυ, τοῦ ὁποίυ ὁ Θεὸς λογαριάζει δικαιοσύνην χωρὶς ἔργα·

7 (Λέγωντας·) Μακάριοι εἰ-

αἱ ἀνομίαι, καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

8 Μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσηται Κύριος ἁμαρτίαν.

9 Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὸν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Λέγομεν γὰρ ὅτι ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην.

10 Πῶς οὖν ἐλογίσθη; ἐν περιτομῇ ὄντι, ἢ ἐν ἀκροβυστίᾳ; Οὐκ ἐν περιτομῇ, ἀλλ' ἐν ἀκροβυστίᾳ.

11 Καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγῖδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ· εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι' ἀκροβυστίας, εἰς τὸ λογισθῆναι καὶ αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην·

12 Καὶ πατέρα περιτομῆς, τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

13 Οὐ γὰρ διὰ νόμου ἡ ἐπαγ-

και ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἐσυγχωρέθηκαν ἡ ἀνομίαις, καὶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἐσκεπάσθηκαν αἱ ἁμαρτίαις τους.

8 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς δὲν τοῦ λογαριάζει ἁμαρτίαν.

9 Ὁ μακαρισμὸς λοιπὸν ἐτοῦτος, διὰ τὴν περιτομὴν εἶναι μόνον, ἢ καὶ διὰ τὴν ἀκροβυστίαν; Διατὶ λέγομεν, ὅτι ἡ πίστις τοῦ Ἀβραὰμ τοῦ ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην.

10 Πῶς λοιπὸν τοῦ ἐλογαριάσθη; ὥντας εἰς τὴν περιτομὴν ἐλογαριάσθη, ἢ ὥντας εἰς τὴν ἀκροβυστίαν; Ὄχι εἰς τὴν περιτομὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀκροβυστίαν.

11 Καὶ ἐπῆρε τὸ σημάδι τῆς περιτομῆς, βοῦλαν τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως, (ἡ ὁποῖα τοῦ ἐλογαριάσθη ὥντας ἀκόμι,) εἰς τὴν ἀκροβυστίαν· εἰς τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς πατὴρ ὅλονῶν ἐκεινῶν ὁποῦ πιστεύουσιν (εὑρισκόμενοι) εἰς τὴν ἀκροβυστίαν, διὰ νὰ λογαριασθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ δικαιοσύνη·

12 Καὶ νὰ εἶναι καὶ πατὴρ τῶν περιτεμνομένων, ἤγουν εἰς ἐκείνους ὁποῦ ὄχι μόνον ἔχουσι τὴν περιτομὴν, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσιν εἰς τὰ πατήματα τῆς πίστεως τοῦ πατρός μας Ἀβραὰμ, τὴν ὁποῖαν πίστιν εἶχεν ὥντας εἰς τὴν ἀκροβυστίαν.

13 Διατὶ ὄχι διὰ μέσου τοῦ

γελία τῷ Ἀβραὰμ, ἢ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, τὸ κληρονόμον αὐτὸν εἶναι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ δικαιοσύνης πίστεως.

14 Εἰ γὰρ οἱ ἐκ νόμου, κληρονόμοι, κεκένωται ἡ πίστις, καὶ κατήργηται ἡ ἐπαγγελία·

15 Ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· οὗ γὰρ οὐκ ἔστι νόμος, οὐδὲ παράβασις.

16 Διὰ τοῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα κατὰ χάριν, εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τὴν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ σπέρματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραὰμ, ὅς ἐστι πατὴρ πάντων ἡμῶν,

17 (Καθὼς γέγραπται· Ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε,) κατέναντι οὗ ἐπίστευσε, Θεοῦ, τοῦ ζωοποιοῦντος τοὺς νεκροὺς, καὶ καλοῦντος τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα·

18 Ὃς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸ εἰρημένον· Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου.

19 Καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ

νόμου ἦτον τὸ τάξιμον εἰς τὸν Ἀβραὰμ, ἢ εἰς τὸ σπέρμα του, τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς κληρονόμος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ μέσου τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως.

14 Διατὶ ἐὰν εἶναι κληρονόμοι ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἡ πίστις εἶναι ματαῖα, καὶ τὸ τάξιμον ἔγινεν ἀργόν·

15 Διατὶ ὁ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· διατὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι νόμος, οὐδὲ παράβασις εἶναι.

16 Διὰ τοῦτο (ἡ κληρονομιά εἶναι) ἀπὸ τὴν πίστιν, διὰ νὰ εἶναι κατὰ χάριν, εἰς τὸ νὰ εἶναι βέβαιον τὸ τάξιμον εἰς ὅλον τὸ σπέρμα, ὄχι μοναχὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπέρμα ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνο ὅπου εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραὰμ, ὁ ὁποῖος Ἀβραὰμ εἶναι πατέρας ὅλονῶν μας,

17 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ὅτι ἐγὼ σὲ ἔβαλα πατέρα πολλῶν ἐθνῶν,) ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευσεν, ὁ ὁποῖος ζωοποιεῖ τοὺς νεκροὺς, καὶ καλεῖ ἐκεῖνα ὅπου δὲν εἶναι, ὡσὰν νὰ εἶναι·

18 Ὁ ὁποῖος Ἀβραὰμ μὲ ἐλπίδα ἐπίστευσεν ἐκεῖνα ὅπου ξαπερνοῦσι τὴν ἐλπίδα, εἰς τὸ νὰ γένῃ αὐτὸς πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, καθὼς τοῦ ἐλαλήθη· Ἔτζι θέλει εἶσθαι τὸ σπέρμα σου.

19 Καὶ ἔστωντας νὰ μὴν

πίςει, ὃ κατενόησε τὸ ἑαυτῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον, ἑκατονταέτης πȣ ὑπάρχων, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάῤῥας.

20 Εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ ὁ διεκρίθη τῇ ἀπιςίᾳ, ἀλλ' ἐνεδυναμώθη τῇ πίςει, δȣ̀ς δόξαν τῷ Θεῷ·

21 Καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός ἐςι καὶ ποιῆσαι.

22 Διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

23 Οὐκ ἐγράφη δὲ δι' αὐτὸν μόνον, ὅτι ἐλογίσθη αὐτῷ·

24 Ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς, οἷς μέλλει λογίζεσθαι, τοῖς πιςεύȣσιν ἐπὶ τὸν ἐγείραντα Ἰησȣ̃ν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ νεκρῶν,

25 Ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν.

ἀσθενήσῃ εἰς τὴν πίστιν, δὲν ἔβαλεν εἰς τὸν νȣ̃ν τȣ ὅτι τὸ κορμί τȣ τότε ἦτον νενεκρωμένον, ὁπȣ̃ ἦτον κοντὰ ἑκατὸν χρονῶν, καὶ πῶς ἐνεκρώθη ἡ μήτρα τῆς Σάῤῥας.

20 Ἀμὴ εἰς τὸ τάξιμον τȣ̃ Θεȣ̃ δὲν ἀμφίβαλε μὲ ἀπιςίαν, ἀλλὰ ἐδυναμώθη μὲ τὴν πίςιν, δίδωντας δόξαν εἰς τὸν Θεόν·

21 Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἔταξεν (ὁ Θεὸς) δύνεται καὶ νὰ τὸ κάμῃ.

22 Διὰ τȣ̃το τȣ̃ ἐλογαριάσθη ἐτȣ̃το εἰς δικαιοσύνην.

23 Καὶ δὲν ἐγράφθηκε μοναχὰ δι' αὐτὸν, ὅτι ἐλογαριάσθη εἰς αὐτόν·

24 Ἀλλὰ (ἐγράφη) καὶ διὰ λόγȣ μας, εἰς τȣ̀ς ὁποίȣς μέλλει νὰ τȣ̀ς λογαριασθῇ, ἤγȣν ἐκείνȣς ὁπȣ̃ πιςεύȣσιν εἰς ἐκεῖνον ὁπȣ̃ ἀνάςησεν Ἰησȣ̃ν τὸν Κύριόν μας ἀπὸ τȣ̀ς νεκρȣ̀ς,

25 Ὁ ὁποῖος παρεδόθη διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, καὶ ἀνεςάθη διὰ τὴν δικαίωσίν μας.

Κεφ. ε'. 5.

Δικαιωθέντες ȣ̃ν ἐκ πίςεως, εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃·

2 Δι' ȣ̃ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίςει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ᾗ ἑςήκαμεν,

Ἔστωντας λοιπὸν νὰ δικαιωθȣ̃μεν ἀπὸ τὴν πίςιν, ἔχομεν εἰρήνην μὲ τὸν Θεὸν, διὰ μέσȣ τȣ̃ Κυρίȣ μας Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃·

2 Διὰ μέσȣ τȣ̃ ὁποίȣ ἐλάβαμεν τὴν εἴσοδον διὰ τῆς πίςεως εἰς τὴν χάριν ἐτȣ́την,

καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι
τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.
3 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ
καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν·
εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν
κατεργάζεται·
4 Ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν,
ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα·
5 Ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καται-
σχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις
ἡμῶν διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ
δοθέντος ἡμῖν.
6 Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων
ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν
ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε.
7 Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου
τὶς ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ
τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τὶς καὶ
τολμᾷ ἀποθανεῖν.
8 Συνίστησι, δὲ τὴν ἑαυτοῦ
ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς,
ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων
ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέ-
θανε.
9 Πολλῷ οὖν μᾶλλον, δι-
καιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι
αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ
ἀπὸ τῆς ὀργῆς.
10 Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες
κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ
θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ

ὁποίαν στεκόμεσθε καὶ καυ-
χώμεσθεν εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς
δόξης τοῦ Θεοῦ.
3 Καὶ ὄχι μοναχὰ ἐτοῦτο,
ἀλλὰ καὶ καυχώμεσθεν εἰς
ταῖς θλίψαις· ἠξεύροντες, ὅτι
ἡ θλίψις κάμνει ὑπομονήν·
4 Καὶ ἡ ὑπομονὴ δοκιμὴν,
καὶ ἡ δοκιμὴ ἐλπίδα·
5 Καὶ ἡ ἐλπὶς δὲν ἐντρο-
πιάζει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
εἶναι χυμένη εἰς ταῖς καρδίαις
μας, διὰ μέσου τοῦ ἁγίου πνεύ-
ματος ὁποῦ μᾶς ἐδόθη.
6 Διατὶ ὅταν ἀκόμι εἴμα-
σθαν ἀσθενεῖς, εἰς διωρισμένον
καιρὸν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν διὰ
λόγου μας, ὁποῦ εἴμασθαν
ἀσεβεῖς.
7 Διατὶ μετὰ βίας νὰ
ἀποθάνη κανεὶς διὰ κανένα
δίκαιον ἄνθρωπον· διατὶ διὰ
ἕνα καλὸν ἄνθρωπον τάχατες
ἀποκοτᾷ κανένας νὰ ἀπο-
θάνη.
8 Ἀμὴ ὁ Θεὸς συστήνει τὴν
ἀγάπην του εἰς ἐμᾶς, ὅτι
ἀκόμι ὅταν εἴμασθαν ἁμαρ-
τωλοὶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανε ἀντὶς
διὰ λόγου μας.
9 Πολλὰ περισσότερον λοι-
πὸν ἐπειδὴ ἐδικαιωθήκαμεν
τώρα εἰς τὸ αἷμά του θέλομεν
σωθῆ διὰ μέσου αὐτουνοῦ ἀπὸ
τῆς ὀργῆς.
10 Διατὶ ἐὰν ἐμεῖς ὄντες
ἐχθροὶ ἐφιλιωθήκαμεν μὲ τὸν
Θεὸν διὰ μέσου τοῦ θανάτου τοῦ

μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτῦ.

11 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ, δι' ὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν.

12 Διὰ τῦτο ὥσπερ δι' ἑνὸς ἀνθρώπυ ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ ὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπυς ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον.

13 Ἄχρι γὰρ νόμυ ἁμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ· ἁμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμυ.

14 Ἀλλ' ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδὰμ, μέχρι Μωσέως, καὶ ἐπὶ τὺς μὴ ἁμαρτήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοιώματι τῆς παραβάσεως Ἀδὰμ, ὅς ἐςι τύπος τῦ μέλλοντος.

15 Ἀλλ' ὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, ὕτω καὶ τὸ χάρισμα· εἰ γὰρ τῷ τῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῷ μᾶλλον ἡ χάρις τῦ Θεῦ καὶ ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι τῇ τῦ ἑνὸς ἀνθρώπυ Ἰησῦ Χριςῦ εἰς τὺς πολλὺς ἐπερίσσευσε.

16 Καὶ ὐχ' ὡς δι' ἑνὸς ἁμαρτήσαντος, τὸ δώρημα· τὸ μὲν

υἱῦ τῦ πολλὰ περισσότερον ὄντες φιλιωμένοι, θέλομεν σωθῆ εἰς τὴν ζωήν τυ.

11 Καὶ ὄχι μόνον τῦτο, ἀλλὰ καὶ καυχώμεσθεν εἰς τὸν Θεὸν, διὰ μέσυ τῦ Κυρίυ μας Ἰησῦ Χριςῦ, διὰ μέσυ τῦ ὁποίυ τῶρα ἀποκτήσαμεν τὴν φιλίωσιν.

12 Διὰ τῦτο καθὼς διὰ μέσυ ἑνὸς, ἀνθρώπυ ἡ ἁμαρτία ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ διὰ μέσυ τῆς ἁμαρτίας ἦλθεν ὁ θάνατος, καὶ ἔτζι ὁ θάνατος ἐπέρασεν εἰς ὅλυς τὺς ἀνθρώπυς, καθ' ὅσον ὅλοι ἥμαρτον.

13 Διατὶ ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῦ νόμυ, ἦτον ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον· ἀμὴ ἁμαρτία δὲν μετρᾶται, μὴ ὤντας νόμος.

14 Ἀλλὰ ὁ θάνατος ἐβασίλευσεν ἀπὸ τῦ Ἀδὰμ ἕως τὸν καιρὸν τῦ Μωϋσέως, καὶ εἰς ἐκείνυς ὁπῦ δὲν ἁμάρτησαν κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς παραβάσεως τῦ Ἀδὰμ, ὁ ὁποῖος Ἀδὰμ εἶναι τύπος τῦ μέλλοντος.

15 Ἀλλὰ ὄχι ὡσὰν τὸ σφάλμα, ἔτζι εἶναι καὶ τὸ χάρισμα· διατὶ ἐὰν εἰς τὸ σφάλμα τῦ ἑνὸς ἀπέθαναν οἱ πολλοὶ, πολλὰ περισσότερον ἐπερίσσευσεν ἡ χάρις τῦ Θεῦ καὶ ἡ δωρεὰ διὰ τὴν χάριν τῦ ἑνὸς ἀνθρώπυ Ἰησῦ Χριςῦ εἰς τὺς πολλύς.

16 Καὶ τὸ χάρισμα δὲν εἶναι ὡσὰν ἐκεῖνο ὁπῦ ἦλθεν διὰ

γὰρ κρῖμα ἐξ ἑνὸς εἰς κατάκριμα· τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα.

17 Εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός, πολλῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσείαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες, ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Ἄρα οὖν ὡς δι' ἑνὸς παραπτώματος, εἰς πάντας ἀνθρώπους, εἰς κατάκριμα· οὕτω καὶ δι' ἑνὸς δικαιώματος, εἰς πάντας ἀνθρώπους, εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

19 Ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

20 Νόμος δὲ παρεισῆλθεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα· οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις·

21 Ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δι-

μέσου τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ὅπου ἁμάρτησε· διατὶ τὸ κρῖμα, ἀπὸ ἕνα εἶναι εἰς κατάκριμα· ἀμὴ τὸ χάρισμα εἶναι εἰς δικαίωσιν ἀπὸ πολλῶν σφαλμάτων.

17 Διατὶ ἐὰν μὲ τὸ σφάλμα τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος διὰ μέσου ἐκείνου τοῦ ἑνὸς, πολλὰ περισσότερον ἐκεῖνοι ὅπου πέρνουσι τὸν πλοῦτον τῆς δικαιοσύνης, θέλουσι βασιλεύσει εἰς τὴν ζωὴν διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Καθὼς λοιπὸν διὰ μέσου ἑνὸς σφάλματος, ἦλθε τὸ κρῖμα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα· ἔτζι καὶ διὰ μέσου ἑνὸς δικαιώματος, ἦλθεν τὸ χάρισμα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

19 Καὶ καθὼς διὰ μέσου τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου οἱ πολλοὶ κατεστάθηκαν ἁμαρτωλοὶ, ἔτζι καὶ διὰ μέσου τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου θέλουσι κατασταθῆ οἱ πολλοὶ δίκαιοι.

20 Καὶ νόμος ἐμβῆκε, διὰ νὰ πλεονάσῃ ἡ ἁμαρτία· ἀμὴ ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ἐπερίσσευσεν ἡ χάρις παραπάνω.

21 Διὰ νά βασιλεύσῃ καὶ ἡ χάρις διὰ μέσου τῆς δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ

καιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, ὡς καθὼς ἐβασίλευσεν καὶ ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν θάνατον.

Κεφ. ϛʹ. 6.

ΤΙ' οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενοῦμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ;

2 Μὴ γένοιτο· οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;

3 Ἢ ἀγονοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;

4 Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον· ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.

5 Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα.

6 Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ.

7 Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

ΤΙ' θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; νὰ στεκόμεσθεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ πλεονάσῃ ἡ χάρις;

2 Μὴ γένοιτο· ἡμεῖς ὁποῦ ἀπεθάναμεν κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, πῶς θέλομεν ζήσει πλέον μέσα εἰς αὐτήν;

3 Ἢ δὲν ἰξεύρετε, ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημον εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατόν του ἐβαπτίσθημεν;

4 Διὰ μέσου τοῦ βαπτίσματος λοιπὸν ἐθαπτήκαμεν μαζὺ μετ' αὐτὸν εἰς τὸν θάνατον· διὰ νὰ περιπατήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς καινούριαν ζωὴν, καθὼς ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, διὰ μέσου τῆς δόξης του πατρός.

5 Διατὶ ἐὰν ἐνεκεντρίσθημεν μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸ ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, θέλομεν (ἐγκεντρισθῇ) καὶ εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς ἀναστάσεώς του.

6 Γνωρίζοντες τοῦτο, ὅτι ὁ παλαιός μας ἄνθρωπος ἐσταυρώθη μαζὺ μὲ τὸν Χριστὸν, διὰ νὰ χαλασθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, νὰ μὴν δουλεύωμεν ἐμεῖς πλέον τὴν ἁμαρτίαν.

7 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπέθανεν, ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

8 Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριςῷ, πιςεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ·

8 Καὶ ἐὰν ἀποθάνομεν μὲ τὸν Χριςὸν, πιςεύομεν ὅτι καὶ θέλομεν ζήσει μαζὺ μετ' αὐτόν·

9 Εἰδότες ὅτι Χριςὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτȣ̃ οὐκ ἔτι κυριεύει.

9 Ἔςωντας νὰ ἐξεύρωμεν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Χριςὸς ἀνεςάθη ἐκ νεκρῶν, δὲν ἀποθνήσκει πλέον· ὁ θάνατος αὐτὸν πλέον δὲν τὸν αὐθεντεύει.

10 Ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ· ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ.

10 Διατὶ καθ' ὃ ἀπέθανεν, (ὁ Χριςὸς,) ἀπέθανε κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, μίαν φοράν· ἀμὴ καθ' ὃ ζῇ, ζῇ εἰς τὸν Θεόν.

11 Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε, ἑαυτȣ̀ς νεκρȣ̀ς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

11 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς, λογαριάζετε τȣ̀ λόγȣ σας νὰ εἶσθε νεκροὶ ὅσον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ ζῆτε εἰς τὸν Θεὸν, διὰ μέσȣ τȣ̃ Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃ τȣ̃ Κυρίȣ μας.

12 Μὴ ȣ̃ν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακȣ́ειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτȣ̃.

12 Ἂς μὴν βασιλεύῃ λοιπὸν ἡ ἁμαρτία εἰς τὸ θνητόν σας κορμὶ, εἰς τὸ νὰ ὑπακȣ́ετε τὴν ἁμαρτίαν εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τȣ̃ κορμίȣ.

13 Μηδὲ παριςάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ· ἀλλὰ παραςήσατε ἑαυτȣ̀ς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ.

13 Μηδὲ νὰ παραςήνετε τὰ μέλη σας ἄρματα τῆς ἀδικίας εἰς τὴν ἁμαρτίαν· ἀλλὰ παραςήσατε τȣ̀ λόγȣ σας εἰς τὸν Θεὸν, ὡσὰν ὁπȣ̃ ἐγινήκετε ἀπὸ νεκρȣ̀ς ζωντανοὶ, καὶ τὰ μέλη σας ἄρματα δικαιοσύνης εἰς τὸν Θεόν.

14 Ἁμαρτία γὰρ ὑμῶν ȣ̓ κυριεύσει· ȣ̓ γάρ ἐςε ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν.

14 Διατὶ ἡ ἁμαρτία δὲν θέλει σᾶς βασιλεύσει· ἐπειδὴ δὲν εἶσθε ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, ἀλλ' ἀποκάτω εἰς τὴν χάριν.

15 Τί ȣ̃ν; ἁμαρτήσομεν, ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον,

15 Τί λοιπόν; νὰ ἁμαρτήσωμεν, διατὶ δὲν εἴμεσθεν ἀπο-

ἀλλ᾽ ὑπὸ χάριν; Μὴ γένοιτο.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοὴν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;

17 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ, ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς.

18 Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ.

19 Ἀνθρώπινον λέγω, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν· ὥσπερ γὰρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν· οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν.

20 Ὅτε γὰρ δοῦλοι ἦτε τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ.

21 Τίνα οὖν καρπὸν εἴχετε τότε, ἐφ᾽ οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τὸ γὰρ τέλος ἐκείνων, θάνατος.

22 Νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες

κάτω εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ εἰς τὴν χάριν; Μὴ γένοιτο.

16 Δὲν ἰξεύρετε ὅτι εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ παραστήνετε τοῦ λόγου σας δούλους εἰς τὴν ὑπακοὴν του, εἶσθε δοῦλοι ἐκείνου ὁποῦ ὑπακούετε, ἢ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν θάνατον, ἢ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην;

17 Ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς, ὅτι ἐσεῖς μὲν ἦσθαν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἀμὴ ὑπακούσετε ἀπὸ καρδίας τὸν τύπον τῆς διδαχῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαραδόθητε.

18 Καὶ ἔστοντας νὰ ἐλευθερωθήκετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἐδουλωθήκετε εἰς τὴν δικαιοσύνην.

19 Ἀνθρωπίνως λαλῶ, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκός σας· καθὼς λοιπὸν ἐπαραστήσατε τὰ μέλη σας δούλους τῆς ἀκαθαρσίας καὶ τῆς ἀνομίας εἰς τὸ νὰ κάμνετε ἀνομίαν· ἔτζι τῶρα παραστήσετε τὰ μέλη σας δούλους τῆς δικαιοσύνης εἰς ἁγιασμόν.

20 Διατὶ ὅταν ἦσθαν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἦσθαν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην.

21 Ποῖον λοιπὸν καρπὸν εἴχετε τότε εἰς ἐκεῖνα τὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα τῶρα ἐντρέπεσθε; διατὶ τὸ τέλος ἐκείνων τῶν πραγμάτων εἶναι θάνατος.

22 Ἀμὴ τῶρα ἔστωντας νὰ

ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ, ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν· τὸ δὲ τέλος, ζωὴν αἰώνιον.

ἐλευθερωθήκετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ δουλωθῆτε εἰς τὸν Θεόν, ἔχετε τὸν καρπόν σας εἰς ἁγιασμόν· καὶ τὸ τέλος (ἔχετε) ζωὴν αἰώνιον.

23 Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος· τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

23 Διατὶ ἡ πληρωμὴ τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος· ἀμὴ τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ζωὴ αἰώνιος εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

Κεφ. ζ΄. 7.

Ἢ ἀγνοεῖτε ἀδελφοί, (γινώσκουσι γὰρ νόμον λαλῶ,) ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου ἐφ᾽ ὅσον χρόνον ζῇ;

Ἢ Δὲν ἰξεύρετε, ἀδελφοί, (διατὶ ἐγὼ λαλῶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ γνωρίζουσιν νόμον,) ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τὸν ἄνθρωπον εἰς ὅσον χρόνον ζῇ;

2 Ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός·

2 Διατὶ ἡ γυναῖκα ἡ ὑπανδρεμένη, εἶναι δεμένη εἰς τὸν νόμον τοῦ ἀνδρός, ὅσον χρόνον αὐτὸς ζῇ· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, ἐλευθερώθη ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ ἀνδρός·

3 Ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρός, μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου· τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα, γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ.

3 Ζῶντος λοιπὸν τοῦ ἀνδρός της, ἐὰν σμιχθῇ μὲ ἄλλον ἄνδρα, γίνεται μοιχαλίς· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν νόμον τὸ νὰ μὴν εἶναι μοιχαλίδα, ἂν ὑπανδρευθῇ ἄλλον ἄνδρα.

4 Ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἑτέρῳ τῷ ἐκ νεκρῶν

4 Εἰς τόσον ὁποῦ καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί μου, ἀπεθάνετε ἀπὸ τὸν νόμον διὰ μέσου τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ ὑπανδρευθῆτε ἐσεῖς ἄλλον ἄνδρα, ἤγουν

ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ.

5 Ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκὶ, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, εἰς τὸ καρποφορῆσαι τῷ θανάτῳ·

6 Νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντος ἐν ᾧ κατειχόμεθα· ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος, καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος.

7 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὁ νόμος ἁμαρτία; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνων εἰ μὴ διὰ νόμου· τήν τε γὰρ ἐπιθυμίαν οὐκ ᾔδειν, εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν· Οὐκ ἐπιθυμήσεις.

8 Ἀφορμὴν δὲ λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία, διὰ τῆς ἐντολῆς, κατειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἐπιθυμίαν· χωρὶς γὰρ νόμου ἁμαρτία νεκρά·

9 Ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ· ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν·

10 Ἐγὼ δὲ ἀπέθανον· καὶ εὑρέθη μοι ἡ ἐντολὴ ἡ

ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, διὰ νὰ κάμωμεν καρποὺς τῷ Θεῷ.

5 Διατὶ ὅταν ἤμασθαν εἰς τὴν σάρκα ἐνεργοῦνται τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν, ὁποῦ ἦταν διὰ τοῦ νόμου, εἰς τὰ μέλη μας, κάμνοντες καρπὸν θανατηφόρον·

6 Ἀμὴ τώρα ἐλευθερωθήκαμεν ἀπὸ τὸν νόμον, ἔστωντας καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρατούμεσθαν· διὰ νὰ δουλεύωμεν εἰς καινουργότητα πνεύματος, καὶ ὄχι εἰς τὴν παλαιότητα τοῦ γράμματος.

7 Λοιπὸν τί θέλομεν εἰπεῖ; ὁ νόμος εἶναι ἁμαρτία; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν; δὲν τὴν ἐγνώριζα, παρὰ διὰ μέσου τοῦ νόμου· διατὶ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲν τὴν ἤξευρα, νὰ εἶναι ἁμαρτία, ἂν δὲν ἔλεγεν ὁ νόμος· Νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃς.

8 Ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία ἔστωντας νὰ πάρῃ ἀφορμὴν διὰ μέσου τῆς ἐντολῆς, ἔκαμεν εἰς ἐμένα κάθε λογῆς ἐπιθυμίαν· διατὶ χωρὶς τὸν νόμον ἡ ἁμαρτία ἦτον νεκρή·

9 Καὶ ἐγὼ ἕνα καιρὸν χωρὶς τὸν νόμον ἔζων· ἀλλὰ ὡσὰν ἦλθεν ἡ ἐντολὴ, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησε·

10 Καὶ ἐγὼ ἀπέθανα· καὶ ἡ ἐντολὴ (ὁποῦ ἐδόθη) εἰς ζωὴν

εἰς ζωὴν, αὕτη εἰς θάνατον.

11 Ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀφορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐντολῆς, ἐξηπάτησέ με, καὶ δι' αὐτῆς ἀπέκτεινεν.

12 Ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅγιος· καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.

13 Τὸ οὖν ἀγαθὸν ἐμοὶ γέγονε θάνατος; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία· ἵνα φανῇ ἁμαρτία διὰ τοῦ ἀγαθοῦ μοι κατεργαζομένη θάνατον, ἵνα γένηται καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς.

14 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστιν· ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

15 Ὃ γὰρ κατεργάζομαι, οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὃ θέλω, τοῦτο πράσσω· ἀλλ' ὃ μισῶ, τοῦτο ποιῶ.

16 Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός.

17 Νυνὶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ'

αὐτή μου εὑρέθη εἰς θάνατον.

11 Διατὶ ἡ ἁμαρτία ἔστωντας νὰ πάρῃ ἀφορμὴν διὰ τῆς ἐντολῆς, με ἀπάτησε, καὶ διὰ μέσου αὐτῆς, μὲ ἐθανάτωσεν.

12 Λοιπὸν ὁ μὲν νόμος εἶναι ἅγιος· καὶ ἡ ἐντολὴ εἶναι ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.

13 Τὸ ἀγαθὸν λοιπὸν, εἰς ἐμένα ἔγινε θάνατος; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία εἰς ἐμένα ἔγινε θάνατος· διὰ νὰ φανῇ πῶς εἶναι ἁμαρτία, κάμνουσα θάνατον εἰς ἐμένα, διὰ μέσου τοῦ ἀγαθοῦ, διὰ νὰ γένῃ κατὰ πολλὰ ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία, διὰ μέσου τῆς ἐντολῆς.

14 Διατὶ ἰξεύρομεν, ὅτι ὁ νόμος εἶναι πνευματικὸς, ἀμὴ ἐγὼ εἶμαι σαρκικὸς, πουλημένος ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

15 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνω, δὲν τὸ γινώσκω· διατὶ δὲν κάμνω ἐκεῖνο ὁποῦ θέλω· ἀλλὰ κάμνω ἐκεῖνο ὁποῦ μισῶ.

16 Καὶ ἐὰν κάμνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, συμφωνῶ μὲ τὸν νόμον, ὅτι εἶναι καλός.

17 Καὶ τώρα πλέον δὲν τὸ κάμνω ἐγὼ ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ

ἡ οἰκȣ͂σα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

18 Οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοὶ (τȣτέστιν ἐν τῇ σαρκί μȣ) ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειταί μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν, ȣ̓χ εὑρίσκω.

19 Οὐ γὰρ ὃ θέλω, ποιῶ ἀγαθόν· ἀλλ᾽ ὃ ȣ̓ θέλω κακὸν, τȣ͂το πράσσω.

20 Εἰ δὲ ὃ ȣ̓ θέλω ἐγὼ τȣ͂το ποιῶ, οὐκ ἔτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ᾽ ἡ οἰκȣ͂σα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

21 Εὑρίσκω ἄρα τὸν νόμον τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ καλὸν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν παράκειται.

22 Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον·

23 Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μȣ ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μȣ, καὶ αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μȣ.

24 Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτȣ τȣ́τȣ;

25 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησȣ͂ Χριστȣ͂ τοῦ Κυρίȣ ἡμῶν.

ἁμαρτία ὁπȣ͂ κατοικᾷ εἰς ἐμένα (τὸ κάμνει.)

18 Διατὶ ἐξεύρω ὅτι δὲν κατοικᾷ εἰς ἐμένα (ἤγουν εἰς τὴν σάρκα μου) τίποτες ἀγαθόν· διατὶ τὸ θέλειν ἔχω, ἀμὴ νὰ κάμω τὸ καλὸν, δὲν ἠμπορῶ.

19 Διατὶ ἐγὼ δὲν κάμνω τὸ καλὸν ὁπȣ͂ θέλω ἀλλὰ τὸ κακὸν ὁπȣ͂ δὲν θέλω, ἐκεῖνο κάμνω.

20 Καὶ ἐὰν ἐγὼ κάμνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, πλέον δὲν τὸ κάμνω ἐγὼ ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία ὁπȣ͂ κατοικᾷ εἰς ἐμένα.

21 Εὑρίσκω λοιπὸν τὸν νόμον εἰς τοῦ λόγȣ μȣ, ὅταν θέλω νὰ κάμνω τὸ καλὸν, ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἐμένα κακόν.

22 Διατὶ συγχαίρω εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεȣ͂ κατὰ τὸν μέσα ἄνθρωπον·

23 Ἀλλὰ βλέπω ἄλλον νόμον εἰς τὰ μέλη μȣ, ὁπȣ͂ ἀντιστρατεύεται εἰς τὸν νόμον τοῦ νοός μȣ, καὶ ὁπȣ͂ μὲ σκλαβώνει εἰς τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας, ὁ ὁποῖος εἶναι μέσα εἰς τὰ μέλη μȣ.

24 Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ· ποῖος θέλει μὲ ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸ σῶμα ἐτȣ́τȣ τοῦ θανάτȣ;

25 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησȣ͂ Χριστȣ͂ τȣ͂ Κυρίȣ μας.

Ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγὼ τῷ μὲν νοῒ δουλεύω νόμῳ Θεοῦ· τῇ δὲ σαρκὶ, νόμῳ ἁμαρτίας.

Λοιπὸν αὐτὸς ἐγὼ μὲ τὸν νοῦν δουλεύω τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ μὲ τὴν σάρκα, τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας.

Κεφ. η'. 8.

Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

2 Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

3 Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκὸς, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας, καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί·

4 Ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

5 Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος.

6 Τὸ γὰρ φρόνημα τῆς

Τώρα λοιπὸν δὲν εἶναι κανένα κατάκριμα εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν περιπατοῦσι κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα.

2 Διατὶ ὁ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, μὲ ἐλευθέρωσιν ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

3 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἐδύνετον νὰ κάμῃ ὁ νόμος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὴν σάρκα, ὁ Θεὸς πέμπωντας τὸν υἱόν του, μὲ ὁμοίωμα σάρκας ἁμαρτωλῆς, καὶ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἐκατάκρινε τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὴν σάρκα·

4 Διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου εἰς ἐμᾶς, ὁποῦ δὲν περιπατοῦμεν κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα.

5 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι κατὰ τὴν σάρκα, φρονοῦσι τὰ πράγματα τῆς σαρκός· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι κατὰ τὸ πνεῦμα, φρονοῦσι τὰ πράγματα τοῦ πνεύματος.

6 Διατὶ τὸ φρόνημα τῆς

σαρκὸς, θάνατος· τὸ δὲ φρό-
νημα τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ
εἰρήνη.

7 Διότι τὸ φρόνημα τῆς
σαρκὸς, ἔχθρα εἰς Θεόν· τῷ
γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ
ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύνα-
ται.

8 Οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες,
Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.

9 Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν
σαρκὶ, ἀλλ' ἐν πνεύματι,
εἴπερ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν
ὑμῖν· εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ
οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐ-
τοῦ.

10 Εἰ δὲ Χριστὸς ἐν ὑμῖν,
τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν δι' ἁμαρ-
τίαν· τὸ δὲ πνεῦμα, ζωὴ διὰ
δικαιοσύνην.

11 Εἰ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ
ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν
οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν
Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, ζωοποιήσει
καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν,
διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ
πνεύματος ἐν ὑμῖν.

12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοὶ,
ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκὶ,
τοῦ κατὰ σάρκα ζῇν.

13 Εἰ γὰρ κατὰ σάρκα
ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν·
εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις

σαρκὸς εἶναι θάνατος· ἀμὴ
τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος,
εἶναι ζωὴ καὶ εἰρήνη.

7 Διατὶ τὸ φρόνημα τῆς
σαρκὸς, εἶναι ἔχθρα εἰς τὸν
Θεόν· διατὶ δὲν ὑποτάσσεται
εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ
οὐδὲ δύναται.

8 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς
τὴν σάρκα, δὲν ἠμποροῦν νὰ
ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ.

9 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν εἶσθε
σαρκικοὶ, ἀλλὰ πνευματικοὶ,
ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κα-
τοικᾷ εἰς ἐσᾶς· ἀμὴ ἐὰν τινὰς
δὲν ἔχει πνεῦμα Χριστοῦ, ἐτοῦ-
τος δὲν εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

10 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς εἶναι
εἰς ἐσᾶς, τὸ μὲν κορμὶ εἶναι
νεκρὸν, διὰ τὴν ἁμαρτίαν· ἀμὴ
τὸ πνεῦμα εἶναι ζωὴ διὰ τὴν
δικαιοσύνην.

11 Ἀμὴ καὶ ἀνίσως τὸ
πνεῦμα ἐκείνου ὁποῦ ἀνάστησε
τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν κατοικᾷ
εἰς ἐσᾶς, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνάστη-
σε τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, θέ-
λει ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητά
σας κορμία, διὰ μέσου τοῦ
πνεύματός του ὁποῦ κατοικᾷ εἰς
ἐσᾶς.

12 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χρεῶ-
σται εἴμεσθεν ἡμεῖς, ὄχι εἰς
τὴν σάρκα, νὰ ζοῦμεν σαρ-
κικῶς.

13 Διατὶ ἂν ζῆτε σαρκικῶς,
μέλλετε νὰ ἀποθάνετε· ἀμὴ
ἐὰν θανατώνετε ταῖς πράξεις

τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.

14 Ὅσοι γὰρ πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ.

15 Οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ.

16 Αὐτὸ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ.

17 Εἰ δὲ τέκνα κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ· εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν.

18 Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς.

19 Ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται.

20 Τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα.

21 Ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς

τοῦ κορμίου μὲ τὸ πνεῦμα, θέλετε ζήσει.

14 Διατὶ ὅσοι (ἄνθρωποι) κυβερνῶνται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἐτοῦτοι εἶναι υἱοὶ Θεοῦ.

15 Διατὶ δὲν ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλὰ ἐλάβετε πνεῦμα τῆς υἱοθεσίας, μὲ τὸ ὁποῖον κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ.

16 Αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἰς τὸ πνεῦμά μας συμμαρτυρεῖ, ὅτι εἴμεσθε τέκνα τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ ἐὰν εἴμεσθε τέκνα, εἴμεσθε καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν τοῦ Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν πάσχομεν μαζὺ (μὲ τὸν Χριστὸν) διὰ νὰ δοξασθοῦμεν μαζὺ μετ' αὐτόν.

18 Διατὶ λογαριάζω ὅτι τὰ παθήματα ἐτούτου τοῦ καιροῦ δὲν εἶναι ἄξια εἰς τὴν δόξαν ὁποῦ μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἐμᾶς.

19 Διατὶ ἡ κτίσις ἀπαντέχει, ἐλπίζουσα τὴν φανέρωσιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Διατὶ ἡ κτίσις ὑποτάχθη εἰς τὴν ματαιότητα, ὄχι θεληματικὴ ἀλλὰ διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ τὴν ὑπόταξεν (εἰς τὴν ματαιότητα ἐτούτην.)

21 Μὲ ἐλπίδα, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις θέλει ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῆς φθορᾶς, εἰς

φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

22 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν.

23 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.

24 Τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν· ἐλπὶς δὲ βλεπομένη, οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὃ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει;

25 Εἰ δὲ ὃ οὐ βλέπομεν, ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα.

26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις.

27 Ὁ δὲ ἐρευνῶν τὰς καρδίας, οἶδε τί τὸ φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων.

28 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν, πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθὸν,

τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

22 Διατὶ ἐξεύρομεν ὅτι ὅλη ἡ κτίσις ἀναστενάζει μαζὶ καὶ συμπονεῖ ἕως τώρα.

23 Καὶ ὄχι μόνον ἡ κτίσις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐμεῖς, ἔστωντας νὰ ἔχωμεν τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος, καὶ ἐμεῖς αὐτοὶ (λέγω) ἀναστενάζομεν μέσα μας, ἀπαντιχαίνοντες υἱοθεσίαν, ἤγουν τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ κορμίου μας.

24 Διατὶ ἐμεῖς μὲ τὴν ἐλπίδα ἐσώθημεν· καὶ ἡ ἐλπὶς ἡ βλεπομένη, δὲν εἶναι ἐλπίς· διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ βλέπει κανεὶς, διατὶ τὸ ἐλπίζει πλέον;

25 Ἀμὴ ἐὰν ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν βλέπομεν, ἐλπίζομεν, τὸ ἀπαντεχαίνομεν μὲ ὑπομονήν.

26 Ὁμοίως καὶ τὸ Πνεῦμα βοηθεῖ εἰς ταῖς ἀσθενείαις μας· ὅτι δὲν ἐξεύρομεν τί νὰ προσευχηθοῦμεν, καθὼς πρέπει, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα παρακαλεῖ διὰ λόγου μας μὲ στεναγμοὺς ἀλαλήτους.

27 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐξετάζει ταῖς καρδίαις, ἐξεύρει τί εἶναι τὸ φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι παρακαλεῖ διὰ τοὺς ἁγίους κατὰ Θεόν.

28 Καὶ ἐξεύρομεν, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα συνεργοῦσιν εἰς τὸ ἀγαθὸν, εἰς ἐκείνους ὁποῦ

τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν·

ἀγαποῦσι τὸν Θεὸν, οἱ ὁποῖοι εἶναι καλεσμένοι κατὰ τὴν πρόθεσίν του·

29 Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς.

29 Ὅτι ἐκείνους ὁποῦ προεγνώρισεν (ὁ Θεὸς) αὐτοὺς καὶ προώρισε νὰ γενοῦν ὅμοιοι τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ του, διὰ νὰ εἶναι αὐτὸς πρωτότοκος ἀνάμεσα εἰς πολλοὺς ἀδελφούς.

30 Οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε.

30 Καὶ ἐκείνους ὁποῦ προώρισεν, ἐκείνους καὶ ἐκάλεσε· καὶ ἐκείνους ἀπὸ ἐκάλεσεν, ἐκείνους καὶ ἐδικαίωσεν· καὶ ὅσους ἐδικαίωσεν, ἐκείνους καὶ ἐδόξασε.

31 Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;

31 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπὸν εἰς ἐτοῦτα; ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι διατ' ἐμᾶς, τίς θέλει εἶσθαι ἐναντίος μας;

32 Ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται;

32 Ὁ ὁποῖος δὲν ἐψυχοπονέθη τὸν ἴδιόν του υἱὸν, ἀλλὰ διὰ ὅλους μᾶς τὸν ἐπαράδωκε, πῶς δὲν θέλει μᾶς χαρίσει μαζὺ μετ' αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ πράγματα;

33 Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιῶν.

33 Τίς ἠμπορεῖ νὰ ἐγκαλέσῃ ἐναντία τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ; Ὁ Θεὸς εἶναι ὁποῦ δικαιώνει.

34 Τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανὼν, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν.

34 Ποῖος εἶναι ὁποῦ κατακρίνει; Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁποῦ ἀπέθανε, καὶ περισσότερον ὁποῦ καὶ ἀνέστη, ὁ ὁποῖος καὶ εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ παρακαλεῖ διὰ λόγου μας.

35 Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλί-

35 Τίς θέλει μᾶς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ;

ψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ λιμὸς, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα;

36 (Καθὼς γέγραπται· Ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.)

37 Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.

38 Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαὶ, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστῶτα, οὔτε μέλλοντα,

39 Οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης, τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ πεῖνα, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα;

36 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ὅτι διὰ λόγου σου θανατωνόμεσθεν κάθ' ἡμέραν· ὡσὰν πρόβατα τῆς σφαγῆς ἐλογιασθήκαμεν.)

37 Ἀλλὰ μεταξὺ εἰς ὅλα ἐτοῦτα ἐμεῖς ὑπερνικοῦμεν διὰ μέσου ἐκείνου ὁποῦ μᾶς ἀγάπησε.

38 Διατὶ πιστεύω ὅτι οὐδὲ θάνατος, οὐδὲ ζωὴ, οὐδὲ ἄγγελοι, οὐδὲ ἀρχαὶ, οὐδὲ δυνάμεις, οὐδὲ τὰ παρόντα, οὐδὲ τὰ μέλλοντα,

39 Οὐδὲ ὕψος, οὐδὲ βάθος, οὐδὲ καμία ἄλλη κτίσις, θέλει δυνηθῇ νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

Κεφ. θ'. 9.

Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, (συμμαρτυρούσης μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν Πνεύματι ἁγίῳ,)

2 Ὅτι λύπη μοι ἐστὶ μεγάλη, καὶ ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου.

3 Ηὐχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα·

Ἀλήθειαν λέγω εἰς Χριστὸν, καὶ δὲν ψεύδομαι, (ἔστοντας νὰ μου συμμαρτυρῇ ἡ συνείδησίς μου εἰς Πνεῦμα ἅγιον,)

2 Ὅτι ἔχω μεγάλην λύπην, καὶ παντοτεινὸν πόνον εἰς τὴν καρδίαν μου.

3 Διατὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐπιθύμουν νὰ εἶμαι χωρισμένος ἀπὸ τὸν Χριστὸν, διὰ τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς συγγενεῖς μου κατὰ σάρκα·

4 Οἵ τινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθῆκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι·

5 Ὧν οἱ πατέρες, καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

6 Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ, οὗτοι Ἰσραήλ·

7 Οὐδ' ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραὰμ, πάντες τέκνα· ἀλλ' ἐν Ἰσαὰκ, κληθήσεταί σοι σπέρμα.

8 Τουτέστιν, οὐ τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς, ταῦτα τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐπαγγελίας, λογίζεται εἰς σπέρμα.

9 Ἐπαγγελίας γὰρ ὁ λόγος οὗτος· Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι, καὶ ἔσται τῇ Σάῤῥᾳ υἱός.

10 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ Ῥιβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν.

4 Οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἰσραηλῖται τῶν ὁποίων εἶναι ἡ υἱοθεσία, καὶ ἡ δόξα, καὶ αἱ διαθῆκαι, καὶ ἡ νομοθεσία, καὶ ἡ λατρεία, καὶ τὰ ταξίματα·

5 Τῶν ὁποίων Ἰσραηλιτῶν εἶναι οἱ πατέρες, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Χριστὸς, ὅσον εἰς τὴν σάρκα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλα Θεὸς εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

6 Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξεπέσῃ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· διατὶ ὄχι ὅλοι ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, ἐκεῖνοι εἶναι καὶ Ἰσραηλῖται·

7 Οὐδὲ ὅτι εἶναι σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ, εἶναι ὅλοι τέκνα τοῦ Ἀβραάμ· ἀλλὰ λέγει, Εἰς τὸν Ἰσαὰκ θέλει κληθῇ τὸ σπέρμα σου.

8 Ἤγουν, ὄχι τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς, αὐτὰ εἶναι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τὰ τέκνα τοῦ ταξίματος, λογαριάζονται πῶς εἶναι σπέρμα.

9 Διατὶ ὁ λόγος τοῦ ταξίματος ἐτοῦτος εἶναι· Θέλω ἔλθη εἰς τὸν καιρὸν ἐτοῦτον, καὶ ἡ Σάῤῥα θέλει ἔχει υἱόν.

10 Καὶ ὄχι μόνον ἐτοῦτο, (ὅπου εἴπαμεν,) ἀλλὰ καὶ ἡ Ῥιβέκκα, ἔσωντας νὰ συλλάβῃ ἀπὸ ἕνα, (ἤγουν,) τὸν πατέρα μας τὸν Ἰσαὰκ, (τὸ ὅμοιον ἤκουσι.)

11 Μήπω γὰρ γεννηθέντων, μηδὲ πραξάντων τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν, ἵνα ἡ κατ' ἐκλογὴν τοῦ Θεȣ̃ πρόθεσις μένη, οὐκ ἐξ ἔργων, ἀλλ' ἐκ τοῦ καλȣ̃ντος,

12 Ἐῤῥήθη αὐτῇ· Ὅτι ὁ μείζων δȣλεύσει τῷ ἐλάσσονι.

13 Καθὼς γέγραπται· Τὸν Ἰακὼβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἠσαῦ ἐμίσησα.

14 Τί ȣ̃ν ἐρȣ̃μεν; Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; Μὴ γένοιτο.

15 Τῷ γὰρ Μωσῇ λέγει· Ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω, ὃν ἂν οἰκτείρω.

16 Ἄρα ȣ̃ν ȣ̓ τοῦ θέλοντος, ȣ̓δὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεȣ̃ντος Θεȣ̃.

17 Λέγει γὰρ ἡ γραφὴ τῷ Φαραώ· Ὅτι εἰς αὐτὸ τȣ̃το ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ τὴν δύναμίν μȣ, καὶ ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μȣ ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

18 Ἄρα ȣ̃ν ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει.

19 Ἐρεῖς ȣ̃ν μοι· Τί ἔτι μέμφεται; τῷ βȣλήματι αὐτȣ̃ τίς ἀνθέστηκε;

11 Διατὶ (ἀκόμι τότε) πρὸ τȣ̃ νὰ γεννηθȣ̃ν τὰ δύο παιδία, καὶ πρὸ τȣ̃ νὰ κάμȣν τίποτες καλὸν ἢ κακὸν, διὰ νὰ μένη ἡ πρόθεσις τȣ̃ Θεȣ̃ ὁπȣ̃ εἶναι κατ' ἐκλογὴν, ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖνον ὁπȣ̃ καλεῖ,

12 Ἐλαλήθη εἰς αὐτὴν, (τὴν Ῥεβίκκα·) Ὅτι ὁ μεγαλίτερος θέλει δουλεύσει τὸν μικρότερον.

13 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Τὸν Ἰακὼβ ἀγάπησα, καὶ τὸν Ἠσαῦ ἐμίσησα.

14 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; Μήπως καὶ εἶναι ἀδικία εἰς τὸν Θεόν; Μὴ γένοιτο.

15 Διατὶ λέγει εἰς τὸν Μωϋσῆν· Θέλω ἐλεήσει, ἐκεῖνον ὁπȣ̃ ἐλεῶ, καὶ θέλω σπλαγχνισθῆ, ἐκεῖνον ὁπȣ̃ σπλαγχνίζομαι.

16 Ἄρα λοιπὸν ȣ̓δὲ τȣ̃ θέλοντος εἶναι, ȣ̓δὲ τȣ̃ τρέχοντος, ἀλλὰ τȣ̃ Θεȣ̃ ὁπȣ̃ κάμνει τὸ ἔλεος.

17 Διατὶ λέγει ἡ γραφὴ διὰ τὸν Φαραώ· Ὅτι ἐπὶ τὸ αὐτὸ σὲ ἐσήκωσα, διὰ νὰ δείξω εἰς ἐσένα τὴν δυναμίν μȣ, καὶ διὰ νὰ φημισθῇ τὸ ὄνομά μȣ εἰς ὅλην τὴν γῆν.

18 Ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν ὁποῖον θέλει ὁ Θεὸς, ἐλεεῖ· καὶ ἐκεῖνον ὁπȣ̃ θέλει, σκληρύνει.

19 Λοιπὸν θέλεις μȣ εἰπεῖ· Καὶ διατί ἀκόμι μέμφεται (ὁ Θεός;) διατὶ τίς ἀντιςέκει εἰς τὸ θέλημά τȣ;

20 Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; Μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι· Τί με ἐποίησας οὕτως;

21 Ἢ οὐκ ἔχει ἐξȣσίαν ὁ κεραμεὺς τȣ̃ πηλȣ̃, ἐκ τȣ̃ αὐτȣ̃ φυράματος ποιῆσαι, ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;

22 Εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν, καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτȣ̃, ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν;

23 Καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλȣ̃τον τῆς δόξης αὐτȣ̃ ἐπὶ σκεύη ἐλέȣς, ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν;

24 Οὓς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς, ȣ̓ μόνον ἐξ Ἰȣδαίων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐθνῶν.

25 Ὡς καὶ ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει· Καλέσω τὸν ȣ̓ λαόν μȣ, λαόν μȣ· καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην, ἠγαπημένην.

26 Καὶ ἔςαι, ἐν τῷ τόπῳ ȣ̔ ἐῤῥέθη αὐτοῖς· Οὐ λαός μȣ ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ Θεȣ̃ ζῶντος.

27 Ἡσαΐας δὲ κράζει ὑπὲρ τȣ̃ Ἰσραήλ· Ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς

20 Ἀλλὰ, ὦ ἄνθρωπε, ποῖος εἶσαι ἐσὺ ὁπȣ̃ ἀνταποκρίνεσαι τὸν Θεόν; Μήνα λέγει τὸ πλάσμα εἰς ἐκεῖνον ὁπȣ̃ τὸ ἔπλασε· Διατὶ μὲ ἔκαμες ἔτζι;

21 Ἢ δὲν ἔχει ἐξȣσίαν ὁ κεραμιδᾶς, ἀπὸ τὴν αὐτὴν λάσπιν νὰ κάμῃ, ἄλλο μὲν ἀγγεῖον εἰς τιμὴν, καὶ ἄλλο εἰς ἀτιμίαν;

22 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ὁ Θεὸς θέλωντας νὰ δείξῃ τὴν ὀργήν τȣ, καὶ νὰ κάμῃ νὰ γνωρίσȣν τὴν δύναμίν τȣ, ὑπόφερε μὲ πολλὴν μακροθυμίαν ἀγγεῖα τῆς ὀργῆς, κατασκευασμένα εἰς ἀπώλειαν;

23 Καὶ διὰ νὰ κάμῃ γνώριμον τὸν πλȣ̃τον τῆς δόξης τȣ, εἰς σκεύη ἐλέȣς, τὰ ὁποῖα προετοίμασεν εἰς δόξαν;

24 Τȣ̀ς ὁποίȣς καὶ μᾶς ἐκάλεσεν, ὄχι μόνον ἀπὸ τȣ̀ς Ἰȣδαίȣς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη.

25 Καθὼς λέγει καὶ εἰς τὸν Ὡσηέ· Ἐκεῖνον ὁπȣ̃ δὲν εἶναι λαός μȣ, θέλω τὸν ὀνομάσει λαόν μȣ· καὶ ἐκείνην ὁπȣ̃ δὲν εἶναι ἀγαπημένη, θέλω τὴν ὀνομάσει ἀγαπημένην.

26 Καὶ θέλει εἶσθαι, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁπȣ̃ ἐλαλήθη εἰς αὐτȣ̀ς· Ἐσεῖς δὲν εἶσθε λαός μȣ, ἐκεῖ θέλȣσι καλεσθῆ οἱ υἱοὶ τȣ̃ Θεȣ̃ τοῦ ζῶντος.

27 Καὶ ὁ Ἡσαΐας κράζει διὰ τὸν Ἰσραήλ· Ἐὰν ἤθελε

τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα σωθήσεται.

28 Λόγον γὰρ συντελῶν καὶ συντέμνων ἐν δικαιοσύνῃ, ὅτι λόγον συντετμημένον ποιήσει Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς.

29 Καὶ καθὼς προείρηκεν Ἡσαΐας· Εἰ μὴ Κύριος Σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γόμοῤῥα ἂν ὡμοιώθημεν.

30 Τί οὖν ἐροῦμεν; Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκ πίστεως.

31 Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον δικαιοσύνης, εἰς νόμον δικαιοσύνης οὐκ ἔφθασε.

32 Διατί; Ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἔργων νόμου· προσέκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος·

33 Καθὼς γέγραπται· Ἰδοὺ, τίθημι ἐν Σιὼν λίθον προσκόμματος, καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ καταισχυνθήσεται.

εἶσθαι ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ ὡσὰν ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ λείψανον μόνον θέλει γλιτώσει.

28 Διατὶ λογαριασμὸν θέλει συντέμνει καὶ θέλει τελειώσει μὲ δικαιοσύνην, ὅτι θέλει κάμει ὁ Κύριος λογαριασμὸν σύντομον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

29 Καὶ καθὼς ἐπροεῖπεν ὁ Ἡσαΐας· Ἂν δὲν ἤθελεν μᾶς ἀφήσῃ ὁ Κύριος Σαβαὼθ σπέρμα, ἠθέλαμεν γένῃ ὡσὰν τὰ Σόδομα, καὶ ὡσὰν τὰ Γόμοῤῥα ἠθέλαμεν ὡμοιωθῇ.

30 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; Ὅτι τὰ ἔθνη ὁποῦ δὲν ἐκυνηγοῦσαν δικαιοσύνην, ἔφθασαν τὴν δικαιοσύνην, δικαιοσύνην (λέγω) ὁποῦ εἶναι ἀπὸ πίστιν.

31 Ἀλλὰ ὁ Ἰσραὴλ κυνηγῶντας νόμον τῆς δικαιοσύνης, δὲν ἔφθασεν εἰς τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης.

32 Διατί; Ὅτι δὲν (ἐζήτα) δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀλλὰ, ὡσὰν ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου· διατὶ ἐσκόνταψαν εἰς τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου·

33 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Νὰ, ὁποῦ βάλλω εἰς τὴν Σιὼν πέτραν σκοντάματος καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, δὲν θέλει ἐντροπιασθῇ.

Κεφ. ί. 10.

Ἀδελφοὶ, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς
ἐμῆς καρδίας, καὶ ἡ δέησις
ἡ πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπὲρ τοῦ
Ἰσραὴλ ἐστιν εἰς σωτηρίαν.

2 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς
ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ
κατ' ἐπίγνωσιν·
3 Ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ
Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν
δικαιοσύνην ζητοῦντες στῆσαι,
τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ
ὑπετάγησαν.

4 Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς,
εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πι-
στεύοντι.
5 Μωσῆς γὰρ γράφει τὴν
δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου,
ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος,
ζήσεται ἐν αὐτοῖς.

6 Ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιο-
σύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἴπῃς ἐν
καρδίᾳ σου· Τίς ἀναβήσεται
εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν
καταγαγεῖν.

7 Ἤ· Τίς καταβήσεται εἰς
τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν
ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν.

8 Ἀλλὰ τί λέγει Ἐγγύς
σου τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐν τῷ στόματί
σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τοῦτ'

Ἀδελφοὶ, ἡ ἐπιθυμία τῆς
ἐδικῆς μου καρδίας, καὶ
ἡ παρακάλεσίς μου εἰς τὸν
Θεὸν, διὰ τὸν Ἰσραὴλ εἶναι
διὰ τὴν σωτηρίαν του.
2 Διατὶ τοὺς μαρτυρῶ ὅτι
ἔχουσι ζῆλον Θεοῦ, ἀλλὰ ὄχι
μὲ γνώρισιν·
3 Διατὶ ἔστωντας νὰ μὴν
γνωρίζουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ
Θεοῦ, καὶ νὰ ζητοῦσι νὰ στήκουσι
τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐδικήν
τους, δὲν ὑποτάχθηκαν εἰς τὴν
δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.
4 Διατὶ τὸ τέλος τοῦ νόμου
εἶναι ὁ Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην,
εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ πιστεύει.
5 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς γράφει
τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ
τὸν νόμον, λέγωντας ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος ὁποῦ κάμνει αὐτὰ, θέ-
λει ζήσει διὰ μέσου τους.
6 Ἀμὴ ἡ δικαιοσύνη ὁποῦ
εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν, ἔτζι λέγει·
Νὰ μὴν εἴπῃς μέσα εἰς τὴν
καρδίαν σου· Τίς θέλει ἀνέβη
εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι νὰ
κατεβάσῃ τὸν Χριστόν.
7 Ἤ· Τίς θέλει κατέβη εἰς
τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι νὰ ἀνε-
βάσῃ ἀπάνω τὸν Χριστὸν ἐκ
νεκρῶν.
8 Ἀλλὰ τί λέγει; Ὁ λόγος
εἶναι σιμὰ σου εἰς τὸ στόμα σου,
καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου, ἐτοῦ-

ἐστὶ τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν·

9 Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ.

10 Καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην· στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

11 Λέγει γὰρ ἡ γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ᾿ αὐτῷ, οὐ καταισχυνθήσεται.

12 Οὐ γάρ ἐστι διαστολὴ Ἰουδαίου τε καὶ Ἕλληνος· ὁ γὰρ αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν.

13 Πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

14 Πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; Πῶς δὲ πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; Πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος;

15 Πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; Καθὼς γέγραπται· Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά.

16 Ἀλλ᾿ οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ. Ἡσαΐας γὰρ

τος εἶναι ὁ λόγος τῆς πίστεως, τὸν ὁποῖον κηρύττομεν·

9 Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς μὲ τὸ στόμα σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου, ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῆ.

10 Διατὶ μὲ τὴν καρδίαν πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, καὶ μὲ τὸ στόμα ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

11 Διατὶ λέγει ἡ γραφή· Κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν δὲν θέλει ἐντραπῆ.

12 Διατὶ δὲν εἶναι διαφορὰ Ἰουδαίου καὶ Ἕλληνος· διατὶ ὁ αὐτὸς εἶναι αὐθέντης ὅλωνῶν, καὶ ὁποῦ πλουτίζει ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ τὸν ἐπικαλοῦνται.

13 Διατὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα Κυρίου, θέλει σωθῆ.

14 Πῶς λοιπὸν ἠμποροῦσι νὰ ἐπικαλεσθοῦν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστευσαν; Καὶ πῶς θέλουσι πιστεύσει ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ἄκουσαν; Καὶ πῶς θέλουσιν ἀκούσει χωρὶς κανένα ὁποῦ νὰ κηρύσσῃ;

15 Καὶ πῶς θέλουσι κηρύξει ἐὰν δὲν σταλθοῦσι; Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Πόσον εἶναι εὔμορφα τὰ ποδάρια ἐκείνων ὁποῦ εὐαγγελίζουσι τὴν εἰρήνην, ἐκείνων, λέγω, ὁποῦ εὐαγγελίζουν τὰ ἀγαθά.

16 Ἀλλὰ ὄχι ὅλοι ὑπήκουσαν τὸ εὐαγγέλιον· διατὶ ὁ

λέγει· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;

17 Ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς· ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ.

18 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ ἤκουσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

19 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ ἔγνω Ἰσραήλ; Πρῶτος Μωσῆς λέγει· Ἐγὼ παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ' οὐκ ἔθνει, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς.

20 Ἡσαΐας δὲ ἀποτολμᾷ, καὶ λέγει· Εὑρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν, ἐμφανὴς ἐγενόμην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι.

21 Πρὸς δὲ τὸν Ἰσραὴλ λέγει· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα.

Ἡσαΐας λέγει· Κύριε, τίς ἐπίστευσεν εἰς τὸ κήρυγμά μας;

17 Ἡ πίστις λοιπὸν εἶναι ἐξ ἀκοῆς· ἡ δὲ ἀκοὴ εἶναι διὰ μέσου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

18 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ νὰ δὲν ἄκουσαν; Βέβαια εἰς ὅλην τὴν γῆν εὐγῆκεν ἡ βοή τους, καὶ εἰς ταῖς ἄκραις τῆς οἰκουμένης τὰ λόγιά τους.

19 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ νὰ δὲν ἐγνώρισεν ὁ Ἰσραήλ; Πρῶτος ὁ Μωϋσῆς λέγει· Ἐγὼ θέλω σᾶς παρακινήσει εἰς φθόνον, διὰ μέσου ἑνὸς ἔθνους ὁποῦ δὲν εἶναι ἔθνος μου, μὲ ἔθνος, λέγω, ἀσύνετον θέλω σᾶς παρακινήσει εἰς ὀργήν.

20 Καὶ ὁ Ἡσαΐας ἀποτολμᾷ, καὶ λέγει· Εὑρέθην εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν μὲ ἐζητοῦσαν, ἐφανερώθηκα εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἐρωτοῦσαν διὰ λόγου μου.

21 Καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ λέγει· Ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχα ξαπλωμένα τὰ χέριά μου εἰς λαὸν ὁποῦ δὲν πείθεται καὶ ἀντιλέγει.

Κεφ. ια'. 11.

ΛΕ'γω οὖν· Μὴ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ; Μὴ γένοιτο· καὶ γὰρ ἐγὼ Ἰσραηλίτης εἰμί, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, φυλῆς Βενιαμίν.

2 Οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Ἢ οὐκ

ΛΕ'γω λοιπόν· Μήνα ὁ Θεὸς ἀπέῤῥιξε τὸν λαόν του; Μὴ γένοιτο· διατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἰσραηλίτης, ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν.

2 Δὲν ἀπόβαλλεν ὁ Θεὸς τὸν λαόν του τὸν ὁποῖον προεγ-

οἴδατε ἐν Ἡλίᾳ τί λέγει ἡ γραφὴ, ὡς ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων·

3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἀπέκτειναν, καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν· κἀγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου.

4 Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ.

5 Οὕτως οὖν καὶ ἐν τῷ νῦν καιρῷ λεῖμμα κατ' ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν.

6 Εἰ δὲ χάριτι, οὐκ ἔτι ἐξ ἔργων· ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκ ἔτι γίνεται χάρις· εἰ δὲ ἐξ ἔργων, οὐκ ἔτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τὸ ἔργον οὐκ ἔτι ἐστὶν ἔργον.

7 Τί οὖν; Ὃ ἐπιζητεῖ Ἰσραὴλ, τούτου οὐκ ἐπέτυχεν· ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν.

8 (Καθὼς γέγραπται· Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ ὦτα τοῦ μὴ ἀκούειν,) ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

9 Καὶ Δαβὶδ λέγει· Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς

νώρισε. Ἢ δὲν ἠξεύρετε τί λέγει ἡ γραφὴ, εἰς (τὴν ἱστορίαν τοῦ) Ἠλία, πῶς αὐτὸς συντυχαίνει εἰς τὸν Θεὸν ἐναντία τοῦ Ἰσραὴλ, λέγωντας·

3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἐσκότωσαν, καὶ τὰ θυσιαστήριά σου ἐχάλασαν· καὶ ἐγὼ ἀπόμεινα μοναχὸς, καὶ γυρεύουν νὰ πάρουν τὴν ζωήν μου.

4 Ἀλλὰ τί τοῦ λέγει ἡ ἀπόκρισις τοῦ Θεοῦ; Ἄφησα διὰ λόγου μου ἑπτὰ χιλιάδες ἄνδρες, ὁποῦ δὲν ἐγονάτισαν εἰς τὴν Βάαλ.

5 Ἔτζι λοιπὸν καὶ εἰς τοῦτον τὸν καὶ καιρὸν ἔμεινε λείψανον κατ' ἐκλογὴν χάριτος.

6 Καὶ ἐὰν εἶναι ἀπὸ τὴν χάριν, δὲν εἶναι πλέον ἀπὸ τὰ ἔργα· διατὶ ἀλλέως, ἡ χάρις δὲν εἶναι πλέον χάρις· ἀμὴ ἂν εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα, δὲν εἶναι πλέον χάρις· ἀλλέως τὸ ἔργον, δὲν εἶναι πλέον ἔργον.

7 Τί λοιπόν; Ἐκεῖνο ὁποῦ ζητᾷ ὁ Ἰσραὴλ, δὲν τὸ ἐπίτυχεν· ἀμὴ οἱ διαλεγμένοι τὸ ἐπίτυχαν, καὶ οἱ ἐπίλοιποι μακρὰ λείπουσιν ἀπ' αὐτό.

8 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἔδωκεν τους ὁ Θεὸς πνεῦμα ξεμωραμοῦ, μάτια νὰ μὴν βλέπουν, καὶ αὐτία νὰ μὴν ἀκούουν,) ἕως τὴν σημέρον ἡμέραν.

9 Καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει· Ἂς γένῃ ἡ τράπεζά τους εἰς

παγίδα, καὶ εἰς θήραν, καὶ εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς.

10 Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν· καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον.

11 Λέγω οὖν, μὴ ἔπταισαν ἵνα πέσωσι; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τῷ αὐτῶν παραπτώματι ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν, εἰς τὸ παραζηλῶσαι αὐτούς.

12 Εἰ δὲ τὸ παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμου, καὶ τὸ ἥττημα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν;

13 Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν, ἐφ' ὅσον μὲν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω·

14 Εἴπως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν.

15 Εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν, καταλλαγὴ κόσμου· τίς ἡ πρόσληψις, εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;

16 Εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα· καὶ εἰ ἡ ῥίζα ἁγία, καὶ οἱ κλάδοι.

17 Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς, καὶ συγκοινωνὸς

παγίδα, καὶ εἰς βρόχον, καὶ εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς ἀνταμοιβήν τους.

10 Ἂς σκοτισθοῦν τὰ μάτιά τους νὰ μὴν βλέπουν· καὶ τὴν ῥάχιν τους καμπουργίαινέ την πάντοτε.

11 Λέγω λοιπόν, μήνα ἔπταισαν, διὰ νὰ πέσουν; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὸ πέσιμον αὐτωνῶν, ἔγινε σωτηρία εἰς τὰ ἔθνη, νὰ παρακινηθοῦσιν ἐκεῖνοι εἰς ζηλίαν.

12 Καὶ ἐὰν τὸ πέσιμον αὐτωνῶν εἶναι πλοῦτος τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ἐλάττωμά τους εἶναι πλοῦτος τῶν ἐθνῶν, πόσω μᾶλλον τὸ πλήρωμά τους;

13 Διατὶ ἐγὼ λέγω εἰς ἐσᾶς τὰ ἔθνη, εἰς ὅσον εἶμαι ἐγὼ ἀπόστολος ἐθνῶν, τιμῶ τὴν ὑπηρεσίαν μου.

14 Εἴσως καὶ παρακινήσω εἰς ζηλίαν τὴν σάρκα μου, καὶ σώσω μερικοὺς ἀπ' αὐτούς.

15 Διατὶ ἐὰν ἡ ἀποβολή τους εἶναι φιλίωσις τοῦ κόσμου· ποία θέλει εἶσθαι ἡ δεξίωσίς τους, ἢ παρὰ ζωὴ ἡ ἐκ νεκρῶν;

16 Καὶ ἐὰν ἡ ἀπαρχὴ εἶναι ἁγία, καὶ τὸ ζύμωμα εἶναι ἅγιον· καὶ ἐὰν ἡ ῥίζα εἶναι ἁγία, καὶ τὰ κλαδία εἶναι ἅγια.

17 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ κάποια ἀπὸ τὰ κλαδία ἐσυντρίφθηκαν, καὶ ἐσὺ ὤντας ἀγριελαῖα ἐνεκεντρίσθης εἰς

τῆς ῥίζης καὶ τῆς πιότητος τῆς ἐλαίας ἐγένου,

18 Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων· εἰ δὲ κατακαυχᾶσαι, οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ῥίζα σέ.

19 Ἐρεῖς οὖν· Ἐξεκλάσθησαν οἱ κλάδοι, ἵνα ἐγὼ ἐγκεντρισθῶ.

20 Καλῶς· τῇ ἀπιστίᾳ ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ τῇ πίστει ἕστηκας· μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ.

21 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς τῶν κατὰ φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείσατο, μήπως οὐδὲ σοῦ φείσηται.

22 Ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ· ἐπὶ μὲν τοὺς πέσοντας, ἀποτομίαν· ἐπὶ δέ σε, χρηστότητα, ἐὰν ἐπιμείνῃς τῇ χρηστότητι· ἐπεὶ καὶ σὺ ἐκκοπήσῃ.

23 Καὶ ἐκεῖνοι δέ, ἐὰν μὴ ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς.

24 Εἰ γὰρ σὺ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου, καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθης εἰς καλλιέλαιον, πόσῳ μᾶλλον, οὗτοι οἱ κατὰ φύσιν, ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;

25 Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς

τὸν τόπον τους, καὶ ἔγινες συγκοινωνὸς τῆς ῥίζας καὶ τῆς ὑγρότητος τῆς ἐλαίας,

18 Μὴν καυχᾶσαι ἐναντία τῶν κλάδων· καὶ ἐὰν κατακαυχᾶσαι, ἐσὺ δὲν βαστᾷς τὴν ῥίζαν, ἀλλὰ ἡ ῥίζα βαστᾷ ἐσένα.

19 Θέλεις εἰπεῖ λοιπόν· Ἐξεκόπηκαν τὰ κλαδία, διὰ νὰ ἐγκεντρισθῶ ἐγώ.

20 Καλὰ (λέγεις·) διὰ τὴν ἀπιστίαν τους ἐξεκόπηκαν, ἀμὴ ἐσὺ στέκεσαι μὲ πίστιν· μὴν κενοδοξᾷς λοιπόν, ἀλλὰ φοβοῦ.

21 Διατὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐψήφισε τὰ φυσικὰ κλαδία, μήπως καὶ δὲν ψηφίσῃ οὐδὲ ἐσένα.

22 Ἰδὲς λοιπὸν καλωσύνην καὶ ἀποτομίαν τοῦ Θεοῦ· εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἔπεσαν, ἀποτομίαν· καὶ εἰς ἐσένα, καλωσύνην, ἐὰν σταθῇς εἰς τὴν καλωσύνην· εἰ δὲ μή, καὶ ἐσὺ θέλεις ἀποκοπῆ.

23 Καὶ ἐκεῖνοι, ἂν δὲν ἀπομείνουν εἰς τὴν ἀπιστίαν, θέλουσι ἐγκεντρισθῆ· διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς πάλιν νὰ τοὺς ἐγκεντρίσῃ.

24 Διατὶ ἐὰν ἐσὺ ἐξεκόπης ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγριελαίαν, καὶ ἐγκεντρίσθης ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν σου εἰς καλὴν ἐλαίαν, πόσῳ μᾶλλον ἐτοῦτοι οἱ φυσικοί, θέλουσι ἐγκεντρισθῆ εἰς τὴν ἰδίαν τους ἐλαίαν;

25 Διατὶ ἐγὼ δὲν θέλω,

ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, τὸ μυστήριον
τοῦτο, (ἵνα μὴ ἦτε παρ᾽ ἑαυ-
τοῖς φρόνιμοι,) ὅτι πώρωσις
ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγο-
νεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν
ἐθνῶν εἰσέλθῃ.

26 Καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ
σωθήσεται, καθὼς γέγραπ-
ται· Ἥξει ἐκ Σιὼν ὁ ῥυόμε-
νος, καὶ ἀποστρέψει ἀσεβείας
ἀπὸ Ἰακώβ.

27 Καὶ αὕτη αὐτοῖς ἡ
παρ᾽ ἐμοῦ διαθήκη, ὅταν
ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας
αὐτῶν.

28 Κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέ-
λιον, ἐχθροὶ δι᾽ ὑμᾶς· κατὰ
δὲ τὴν ἐκλογὴν, ἀγαπητοὶ διὰ
τοὺς πατέρας.

29 Ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ
χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ
Θεοῦ.

30 Ὥσπερ γὰρ καὶ ὑμεῖς
ποτε ἠπειθήσατε τῷ Θεῷ,
νῦν δὲ ἠλεήθητε τῇ τούτων
ἀπειθείᾳ.

31 Οὕτω καὶ οὗτοι νῦν
ἠπείθησαν τῷ ὑμετέρῳ ἐλέει,
ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐλεηθῶσι.

32 Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς
τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν,
ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ.

33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ

ἀδελφοὶ, νὰ μὴν γνωρίζετε
ἐσεῖς τὸ μυστήριον ἐτοῦτο, (διὰ
νὰ μὴν εἶσθε φρόνιμοι εἰς τοῦ
λόγου σας,) ὅτι τυφλάγρα με-
ρικῶς ἔγινεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ,
ἕως ὁποῦ νὰ ἔμβῃ τὸ πλή-
ρωμα τῶν ἐθνῶν.

26 Καὶ ἔτζι θέλει σωθῇ
ὅλος ὁ Ἰσραὴλ, καθὼς εἶναι
γεγραμμένον· Θέλει ἔλθῃ ἀπὸ
τὴν Σιὼν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐλευ-
θερώνει, καὶ θέλει ἀποδιώξει
ταῖς ἀσεβείαις ἀπὸ τὸν Ἰα-
κώβ.

27 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ δια-
θήκη ἀπὸ λόγου μου εἰς αὐ-
τοὺς, ὅταν ἀφαιρέσω ταῖς
ἁμαρτίαις τους.

28 Ἐκεῖνοι λοιπὸν κατὰ
τὸ εὐαγγέλιον, εἶναι ἐχθροὶ
διὰ λόγου σας· ἀμὴ κατὰ
τὴν ἐκλογὴν, εἶναι ἀγαπητοὶ
διὰ τοὺς πατέρας.

29 Διατὶ τὰ χαρίσματα
καὶ τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ εἶ-
ναι πράγματα ἀμετανόητα.

30 Καὶ καθὼς καὶ ἐσεῖς ἕνα
καιρὸν ἐγενήκετε ἀπειθεῖς εἰς
τὸν Θεὸν, καὶ τῶρα διὰ τὴν
ἀπείθειαν ἐτούτων ἐλεηθήκετε.

31 Ἔτζι καὶ ἐτοῦτοι τῶρα
ἐγένηκαν ἀπειθεῖς, διὰ νὰ
ἐλεηθοῦσι καὶ αὐτοὶ μὲ τὸ
ἔλεος, ὁποῦ ἐσεῖς ἐλεηθήκετε
(ἀπὸ τὸν Θεόν.)

32 Διατὶ ὁ Θεὸς ὅλους τοὺς
ἔκλεισεν εἰς τὴν ἀπείθειαν,
διὰ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ ὅλους.

33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ

σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ· ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ.

34 Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;

35 Ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ;

36 Ὅτι ἐξ αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα· αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ· κατὰ πολλὰ ἀνεξέταςαις εἶναι ἡ κρίσαις του, καὶ ἀκατανόηταις ἡ ςράταις του.

34 Διατὶ ποῖος ἐγνώρισε τὸν νοῦν τοῦ Θεοῦ; ἢ ποῖος ἔγινε σύμβουλός του;

35 Ἢ τίς τοῦ ἔδωκε πρῶτος, καὶ νὰ τοῦ ἀνταποδοθῇ;

36 Ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὸν, καὶ διὰ μέσου του, καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι τὰ πάντα· αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΠΑρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, παραςῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεςον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν·

2 Καὶ μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ· ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεςον καὶ τέλειον.

3 Λέγω γὰρ διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι, παντὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν· ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἑκάςῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίςεως.

4 Καθάπερ γὰρ ἐν ἑνὶ σώ-

ΠΑρακαλῶ σας λοιπὸν, ἀδελφοὶ, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, νὰ παραςήσετε τὰ σώματά σας θυσίαν ζωντανὴν, ἁγίαν, εὐάρεςον εἰς τὸν Θεὸν, τὴν λογικήν σας λατρείαν·

2 Καὶ μὴν σχηματίζεσθε ὁμοίως μὲ τὸν αἰῶνα τοῦτον· ἀλλὰ μεταμορφωθῆτε, εἰς τὴν ξανακαινούργωσιν τοῦ νοός σας, διὰ νὰ δοκιμάζετε τί εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεςον καὶ τέλειον.

3 Διατὶ ἐγὼ λέγω διὰ τῆς χάριτος ὁποῦ μοῦ ἐδόθη, κάθε ἕνας ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς, νὰ μὴν φρονῇ τίποτες περισσότερον ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει νὰ φρονῇ· ἀλλὰ νὰ φρονῇ σωφρόνως καθ' ἕνας, καθὼς ὁ Θεὸς τοῦ ἐμέτρησε μέτρον πίςεως.

4 Διατὶ καθὼς εἰς ἕνα

ματι μέλη πολλὰ ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα ὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν·

5 Οὕτως οἱ πολλοὶ ἓν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριςῷ, ὁ δὲ καθ' εἷς, ἀλλήλων μέλη.

6 Ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίςεως·

7 Εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ· εἴτε ὁ διδάσκων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ·

8 Εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει· ὁ μεταδιδὲς, ἐν ἁπλότητι· ὁ προϊςάμενος, ἐν σπεδῇ· ὁ ἐλεῶν, ἐν ἱλαρότητι.

9 Ἡ ἀγάπη, ἀνυπόκριτος. Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ.

10 Τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλες φιλόςοργοι. Τῇ τιμῇ ἀλλήλες προηγέμενοι.

11 Τῇ σπεδῇ μὴ ὀκνηροί. Τῷ πνεύματι ζέοντες. Τῷ Κυρίῳ δελεύοντες.

12 Τῇ ἐλπίδι χαίροντες. Τῇ θλίψει ὑπομένοντες.

κορμὶ ἔχομεν πολλὰ μέλη, καὶ ὅλα τὰ μέλη δὲν ἔχεσι τὴν αὐτὴν πρᾶξιν·

5 Ἔτζι οἱ πολλοὶ εἴμεσθε ἕνα κορμὶ εἰς τὸν Χριςόν, καὶ καθ' ἕνας εἴμεσθε μέλη, ἕνας τοῦ ἄλλε.

6 Καὶ ἔςωντας νὰ ἔχωμεν διάφορα χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν ὀπε μᾶς ἐδόθη, κἄν τε ἔχομεν προφητείαν, νὰ προφητεύωμεν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίςεως·

7 Κἄν τε ἔχομεν διακονίαν, νὰ διακονεμεν· κἄν τε τίς εἶναι διδάσκαλος, νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν διδασκαλίαν·

8 Καὶ ἐκεῖνος ὀπε παρηγορᾷ, νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν παρήγοριαν· καὶ ἐκεῖνος ὀπε μεταδίδῃ, νὰ τὸ κάμῃ μὲ ἁπλότητα· καὶ ὁ προεςὼς, νὰ κυβερνᾷ μὲ σπεδήν· καὶ ἐκεῖνος ὀπε κάμνει ἔλεος, νὰ τὸ κάμῃ μὲ ἱλαρότητα.

9 Ἡ ἀγάπη νὰ μὴν εἶναι πλαςή. Νὰ σιχαίνεσθε τὸ πονηρόν, νὰ σμίγετε εἰς τὸ ἀγαθόν.

10 Νὰ ἀγαπᾶτε ἀπὸ καρδίαν ἕνας τὸν ἄλλον, ὡσὰν ἀδελφοί. Εἰς τὴν τιμὴν νὰ προπέρνετε ἕνας τὸν ἄλλον.

11 Εἰς τὴν σπεδὴν νὰ μὴν εἶσθε ὀκνηροί. Θερμοὶ εἰς τὸ πνεῦμα. Νὰ δελεύετε τῷ Κυρίῳ.

12 Μὲ ἐλπίδα νὰ χαίρεσθε. Εἰς τὲς πειρασμὲς νὰ

Τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες.

13 Ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνȣ̃ντες. Τὴν φιλοξενίαν διώκοντες.

14 Εὐλογεῖτε τȣ̀ς διώκοντας ὑμᾶς· εὐλογεῖτε, καὶ μὴ καταρᾶσθε.

15 Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων.

16 Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλȣς φρονȣ̃ντες. Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονȣ̃ντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι. Μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἑαυτοῖς.

17 Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακȣ̃ ἀποδιδόντες· Προνοȣ́μενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων.

18 Εἰ δυνατὸν τὸ ἐξ ὑμῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.

19 Μὴ ἑαυτȣ̀ς ἐκδικȣ̃ντες, ἀγαπητοί· ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· Ἐμοὶ ἐκδίκησις· ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος.

20 Ἐὰν ȣ̃ν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σȣ, ψώμιζε αὐτόν· ἐὰν διψῇ, πότιζε αὐτόν· τȣ̃το γὰρ ποιῶν, ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτȣ̃.

ὑπομένετε. Εἰς τὴν προσευχὴν νὰ προσκαρτερῆτε.

13 Εἰς ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων νὰ μεταδίδετε. Τὴν φιλοξενίαν νὰ γυρεύετε.

14 Εὐλογᾶτε ἐκείνȣς ὁπȣ̃ σᾶς κατατρέχȣν· νὰ τȣ̀ς εὐλογῆτε λέγω, καὶ νὰ μὴν τȣ̀ς καταρᾶσθε.

15 Νὰ χαίρεσθε μὲ ἐκείνȣς ὁπȣ̃ χαίρȣνται, καὶ νὰ κλαίετε μὲ ἐκείνȣς ὁπȣ̃ κλαίȣσι.

16 Νὰ ἔχετε μίαν γνώμην ἀνάμεσά σας. Νὰ μὴν ὑψηλοφρονῆτε, ἀλλὰ νὰ ἀκολȣθᾶτε εἰς τὰ ταπεινά. Μὴ γίνεσθε φρόνιμοι σιμὰ εἰς τοῦ λόγȣ σας.

17 Νὰ μὴν ἀνταποδίδετε εἰς κανένα κακὸν ἀντὶ κακȣ̃· Νὰ προμηθεύεσθε ἐκεῖνα ὁπȣ̃ εἶναι καλὰ ὀμπροστὰ εἰς ὅλȣς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς.

18 Ἂν εἶναι δυνατὸν, ὅσον εἶναι εἰς τὴν δύναμίν σας, νὰ εἰρηνεύετε μὲ ὅλȣς τȣ̀ς ἀνθρώπȣς.

19 Νὰ μὴν ξεκδικιώνετε τȣ̃ λόγȣ σας, ἀγαπητοί· ἀλλὰ νὰ δίδετε τόπον τῆς ὀργῆς· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Ἐδική μȣ εἶναι ἡ ἐκδίκησις· ἐγὼ θέλω ἀνταποδώσει, λέγει Κύριος.

20 Ἐὰν πεινᾷ λοιπὸν ὁ ἐχθρός σȣ, θρέφε τον· καὶ ἐὰν διψᾷ, πότιζέ τον· διατὶ κάμνωντας ἐτȣ̃το θέλεις σωρεύσει εἰς τὸ κεφάλι τȣ κάρβȣνα ἀναμμένα.

21 Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακȣ̃· ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν.

21 Μὴν νικᾶσαι ἀπὸ τὸ κακόν· ἀλλὰ μὲ τὴν καλωσύνην νίκα τὸ κακόν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΠΑ͂σα ψυχὴ ἐξȣσίαις ὑπερεχȣ́σαις ὑποτασσέσθω· ȣ̓ γάρ ἐστιν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεȣ̃· αἱ δὲ ȣ̓̃σαι ἐξουσίαι, ὑπὸ τοῦ Θεȣ̃ τεταγμέναι εἰσίν.

ΚΑ'θε ψυχὴ ἂς ὑποτάσσεται εἰς ταῖς ἐξουσίαις, ὁπȣ̃ ὑπερέχȣν· διατὶ δὲν εἶναι ἐξȣσία (ἀπ' ἀλλȣ̃) παρὰ ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ ἡ ἐξȣσίαις ὁπȣ̃ εἶναι, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τάξιν βαλμέναις.

2 Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεȣ̃ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες, ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται.

2 Εἰς τόσον ὁπȣ̃ ἐκεῖνος ὁπȣ̃ ἐναντιεῖται τῆς ἐξουσίας, ἐναντιεῖται εἰς τὴν τάξιν τȣ̃ Θεοῦ· καὶ ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ ἐναντιȣ̃νται, θέλȣσι πάρει κρῖμα εἰς τοῦ λόγȣ τȣς.

3 Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν Θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει· καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς.

3 Διατὶ οἱ ἄρχοντες δὲν εἶναι αἰτία φόβȣ εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ κάμνȣν τὰ καλὰ ἔργα, ἀλλὰ εἶναι φόβος ἐκεινῶν ὁπȣ̃ κάμνȣν τὰ κακά. Καὶ θέλεις νὰ μὴν φοβᾶσαι τὴν ἐξȣσίαν; κάμε τὸ καλόν· καὶ θέλεις ἔχει ἔπαινον ἀπ' αὐτήν.

4 Θεȣ̃ γὰρ διάκονός ἐστί σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβȣ̃· ȣ̓ γὰρ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεȣ̃ γὰρ διάκονός ἐστιν, ἔκδικος εἰς ὀργὴν τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι.

4 Διατὶ (ὁ ἄρχων) εἶναι ὑπηρέτης τȣ̃ Θεȣ̃ εἰς ἐσένα διὰ τὸ καλόν τȣ. Ἀμὴ ἂν κάμνῃς τὸ κακὸν, φοβȣ̃· ἐπειδὴ δὲν σηκώνει τὸ σπαθὶ εὔκαιρα. διατὶ εἶναι ὑπηρέτης τȣ̃ Θεȣ̃, ἐκδικητὴς μὲ ὀργὴν εἰς ἐκεῖνον ὁπȣ̃ κάμνει τὸ κακόν.

5 Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι, ȣ̓ μόνον διὰ τὴν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.

5 Διὰ τȣ̃το ἀνάγκη εἶναι νὰ ὑποτάσσεσθε, ὄχι μόνον διὰ τὴν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.

6 Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τελεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες.

7 Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ τὸν φόρον, τὸν φόρον· τῷ τὸ τέλος, τὸ τέλος· τῷ τὸν φόβον, τὸν φόβον· τῷ τὴν τιμὴν, τὴν τιμήν.

8 Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾷν ἀλλήλους· ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον, νόμον πεπλήρωκε.

9 Τὸ γάρ· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ φονεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις· Οὐκ ἐπιθυμήσεις· καὶ εἴτις ἑτέρα ἐντολὴ, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.

10 Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη.

11 Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν.

12 Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ

6 Διατὶ διὰ τοῦτο πληρώνετε καὶ δοσίματα· διατὶ ἐκεῖνοι εἶναι ὑπηρέται τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον ἐπιμένουσι.

7 Δότε λοιπὸν εἰς ὅλους, ἐκεῖνα ὁποῦ χρεωστεῖτε· εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τὸ δόσιμον, ἀπόδοτε τὸ δόσιμον· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τὸ κουμέρκι, δότε του τὸ κουμέρκι· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τὸν φόβον, δότε του τὸν φόβον· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τιμὴν, ἀπόδοτε τὴν τιμήν.

8 Καὶ μὴν χρεωστᾶτε τινὸς τίποτες, παρὰ τὸ νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον· διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον, ἐτελείωσε τὸν νόμον.

9 Διατὶ τό· Μὴν μοιχεύσεις· Μὴν φονεύσεις· Μὴν κλέψεις· Μὴν ψευδομαρτυρήσεις· Μὴν ἐπιθυμήσεις· καὶ ὅποια ἄλλη ἐντολὴ καὶ ἂν εἶναι, εἰς τοῦτον τὸν λόγον ἀνακεφαλαιοῦται, εἰς τό· Νὰ ἀγαπᾷς τὸν γείτονά σου, ὡσὰν τοῦ λόγου σου.

10 Ἡ ἀγάπη τοῦ γείτονος κακὸν δὲν κάμνει· πλήρωμα λοιπὸν τοῦ νόμου εἶναι ἡ ἀγάπη.

11 Ἐξαιρέτως, ἠξεύροντες τὸν καιρὸν, ὅτι ὡραμὰν ὥρα εἶναι νὰ ἐξυπνήσωμεν· διατὶ τώρα εἶναι κοντήτερα μας ἡ σωτηρία, παρὰ ὅταν ἐπιστεύσαμεν.

12 Ἡ νύκτα ἐπέρασι, καὶ

δὲ ἡμέρα ἤγγικεν· ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.

13 Ὡς ἐν ἡμέρᾳ, εὐσχημόνως περιπατήσωμεν· μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ·

14 Ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας.

ἡ ἡμέρα ἐσήμωσεν· ἂς ῥίξωμεν ἀπὸ λόγου μας λοιπὸν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἂς ἐνδυθοῦμεν τὰ ἅρματα τοῦ φωτός.

13 Ἂς περιπατήσωμεν εὔτακτα, ὡσὰν ὁποῦ εἴμασθεν εἰς τὴν ἡμέραν· ὄχι εἰς πολυφαγίαις καὶ μέθαις, ὄχι εἰς σμίξαις καὶ ἀκολασίαις, ὄχι εἰς φιλονεικίαν καὶ φθόνον·

14 Ἀλλ' ἐνδυθῆτε τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ μὴν φροντίζετε διὰ τὴν σάρκα, νὰ κάμνετε ταῖς ἐπιθυμίαις της.

Κεφ. ιδ΄. 14.

ΤΟ'Ν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει, προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν.

2 Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα· ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει.

3 Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο.

4 Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθήσε-

ΚΑΙ' ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὴν πίστιν, δέχεσθέ τον εἰς τοῦ λόγου σας, ὄχι εἰς φιλονεικίαις ζητημάτων.

2 Ἕνας πιστεύει ὅτι εἶναι ἐξουσία· νὰ φάγῃ ἀπὸ ὅλα· ἀμὴ ἄλλος, ὁποῦ ἀσθενεῖ, (εἰς τὴν πίστιν,) τρώγει λάχανα.

3 Ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει, ἂς μὴν καταφρονῇ ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν τρώγει· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τρώγει, ἂς μὴν κατακρίνει ἐκεῖνον ὁπου τρώγει· διατὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐδέχθηκεν εἰς τοῦ λόγου του.

4 Ποῖος εἶσαι· ἐσὺ ὁποῦ κρίνεις ἀλλουνοῦ δουλεύτην; Εἰς τὸν ἰδικόν του αὐθέντην στέκει

ται δέ· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.

5 Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ᾽ ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν· ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω.

6 Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ· καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ οὐ φρονεῖ· ὁ ἐσθίων, Κυρίῳ ἐσθίει· εὐχαριστεῖ γὰρ τῷ Θεῷ· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, Κυρίῳ οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ Θεῷ.

7 Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῇ, καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει.

8 Ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν· ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν· ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἀνέζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.

10 Σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί

ἢ πέφτει ὅμως θέλει σταθῇ· διατὶ δυνατὸς εἶναι ὁ Θεὸς νὰ τὸν στήσῃ.

5 Καὶ ἕνας μὲν κρίνει νὰ εἶναι τιμιώτερη ἡ μία ἡμέρα, παρὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν· καὶ ἄλλος τιμᾷ μιᾶς λογῆς πᾶσαν ἡμέραν· κάθε ἕνας ἂς μανθάνει διὰ νὰ εἶναι πληροφορημένος εἰς τὸν νοῦν του (ἂν καλὰ κάμνῃ.)

6 Ἐκεῖνος ὁποῦ φροντίζει τὴν ἡμέραν, φροντίζει διὰ τὸν Κύριον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν φροντίζει τὴν ἡμέραν, δὲν φροντίζει διὰ τὸν Κύριον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τρώγει, τρώγει διὰ τὸν Κύριον· διατὶ εὐχαριστᾷ τὸν Θεόν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τρώγει, διὰ τὸν Κύριον δὲν τρώγει καὶ αὐτὸς, καὶ εὐχαριστᾷ τὸν Θεόν.

7 Διατὶ οὐδὲ κανένας ἀπὸ ἐμᾶς ζῇ εἰς τοῦ λόγου του, καὶ οὐδὲ κανένας ἀποθαίνει εἰς τοῦ λόγου του.

8 Διατὶ ἐάν τε ζῶμεν, εἰς τὸν Κύριον ζῶμεν· καὶ ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, εἰς τὸν Κύριον ἀποθνήσκομεν· κᾂν λοιπὸν ζῶμεν, κᾂν ἀποθάνωμεν, τοῦ Κυρίου εἴμεσθε.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν καὶ ἀνεστάθη καὶ ἀνέζησε, διὰ νὰ κυριεύσῃ καὶ νεκροὺς καὶ ζωντανούς.

10 Καὶ ἐσὺ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί

ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ.	καταφρονεῖς τὸν ἀδελφόν σου; διατὶ ὅλοι μέλλομεν νὰ παρασταθοῦμεν εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ.
11 Γέγραπται γάρ· Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος· ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.	11 Διατὶ εἶναι γραμμένον· Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος· ὅτι κάθε γόνατον θέλει γονατίσει εἰς ἐμένα, καὶ κάθε γλῶσσα θέλει ἐξομολογηθῆ εἰς τὸν Θεόν.
12 Ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.	12 Κάθε ἕνας λοιπὸν ἀπὸ ἐμᾶς θέλει δώσει λογαριασμὸν εἰς τὸν Θεὸν διὰ λόγου του.
13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνομεν· ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τίθεναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ, ἢ σκάνδαλον.	13 Πλέον λοιπὸν μὴν κρίνωμεν ἕνας τὸν ἄλλον· ἀλλὰ περισσότερον τοῦτο νὰ κρίνετε, τὸ νὰ μὴν δίδετε πρόσκομμα εἰς τὸν ἀδελφὸν, ἢ σκάνδαλον.
14 Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τὶ κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν.	14 Ἰξεύρω καὶ πιστεύω εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀκάθαρτον εἰς τοῦ λόγου του· ἀμὴ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ λογιάζει νὰ εἶναι τίποτες ἀκάθαρτον, εἰς ἐκεῖνον εἶναι ἀκάθαρτον τοῦτο.
15 Εἰ δὲ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκ ἔτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς· μὴ τῷ βρώματί σου ἐκεῖνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε.	15 Ἀμὴ ἐὰν κάμῃς, νὰ λυπῆται ὁ ἀδελφός σου διὰ τὸ φαγί σου, δὲν περιπατεῖς πλέον κατὰ ἀγάπην· μὴν χαλνᾷς μὲ τὸ φαγί σου ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀπέθανε.
16 Μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν.	16 Ἂς μὴν βλασφημεῖται λοιπὸν τὸ καλόν σας.

17 Οὐ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ εἰρήνη, καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

18 Ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ, εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.

19 Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους.

20 Μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· πάντα μὲν καθαρά· ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι.

21 Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα, μηδὲ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἔχεις· κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.

23 Ὁ δὲ διακρινόμενος, ἐὰν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ

17 Διατὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι φαγὶ, καὶ ποτὸν, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ εἰρήνη, καὶ χαρὰ εἰς Πνεῦμα ἅγιον.

18 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δουλεύει μὲ ἐτοῦτα τὸν Χριστὸν, εἶναι ἀρεστὸς πολλὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἶναι δόκιμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

19 Ἐμεῖς λοιπὸν ἂς κυνηγοῦμεν τὰ πράγματα τῆς εἰρήνης, καὶ τὰ πράγματα τῆς οἰκοδομῆς· ὁ καθ' ἕνας τὴν οἰκοδομὴν τὴν ἀναμεταξύ μας.

20 Μὴ καταχαλᾷς διὰ τὸ φαγητὸν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· ὅλα μὲν εἶναι καθαρά· ἀλλὰ κακὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ νὰ τρώγῃ μὲ σκάνδαλον.

21 Καλὸν εἶναι τὸ νὰ μὴν φάγῃς κρέας, μηδὲ νὰ πίῃς κρασὶ, μηδὲ νὰ κάμῃς τίποτες, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀδελφός σου σκοντάπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἔχεις· ἔχε την εἰς τοῦ λόγου σου ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν. Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν κατακρίνει τοῦ λόγου του εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ δοκιμάζει (νὰ κάμῃ.)

23 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀμφιβάλει, ἐὰν φάγῃ, εἶναι κατακεκριμένος, ὅτι δὲν τρώγει

ὃ οὐκ ἐκ πίςεως, ἁμαρτία ἐςίν.

Κεφ. ιε΄. 15.

ΟΦείλομεν δὲ, ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαςάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.

2 Ἕκαςος γὰρ ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν.

3 Καὶ γὰρ ὁ Χριςὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται· Οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε, ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμέ.

4 Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη· ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν, τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.

5 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῴη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριςὸν Ἰησοῦν·

6 Ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ ςόματι δοξάζετε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριςοῦ.

7 Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριςὸς

μὲ πίςιν· καὶ κάθε πρᾶγμα ὅπου δὲν εἶναι ἀπὸ πίςιν, εἶναι ἁμαρτία.

ΚΑῚ χρεωςοῦμεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ νὰ σηκώνωμεν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων, καὶ νὰ μὴν ἀρέσκωμεν τοῦ λόγου σας.

2 Κάθε ἕνας λοιπὸν ἀπ᾽ ἐμᾶς ἂς ἀρεσεῖ τοῦ γειτόνου τοῦ εἰς τὸ καλὸν, διὰ οἰκοδομήν.

3 Διατὶ καὶ ὁ Χριςὸς δὲν ἄρεσε τοῦ λόγου του, ἀλλὰ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Οἱ ὀνειδισμοὶ ἐκεινῶν ὅπου σε ὀνειδίζουν, ἔπεσαν ἀπάνω εἰς ἐμένα.

4 Διατὶ ὅσα ἐγράφηκαν προτίτερα, ἐγράφηκαν διὰ ἐδικήν μας διδασκαλίαν· διὰ νὰ ἔχωμεν ἐλπίδα, διὰ μέσου τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας τῶν γραφῶν.

5 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως, νὰ σᾶς δώσῃ νὰ φρονῆτε τὸ αὐτὸ ἀνάμεσά σας, κατὰ Χριςὸν Ἰησοῦν·

6 Διὰ νὰ δοξάζετε ὁμοψύχως καὶ μὲ ἕνα ςόμα τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριςοῦ.

7 Διὰ τοῦτο δέχεσθε ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ ὁ Χρι-

προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεȣ̃.

8 Λέγω δὲ Ἰησοῦν Χριςὸν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεȣ̃, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων·

9 Τὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέȣς δοξάσαι τὸν Θεόν· καθὼς γέγραπται· Διὰ τȣ̃το ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σȣ ψαλῶ.

10 Καὶ πάλιν λέγει· Εὐφράνθητε ἔθνη μετὰ τȣ̃ λαȣ̃ αὐτȣ̃.

11 Καὶ πάλιν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

12 Καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· Ἔςαι ἡ ῥίζα τȣ̃ Ἰεσσαὶ, καὶ ὁ ἀνιςάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιȣ̃σιν.

13 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιςεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι, ἐν δυνάμει Πνεύματος ἁγίȣ.

14 Πέπεισμαι δὲ, ἀδελφοί μȣ, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεςοί ἐςε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμέ-

ςὸς μᾶς ἐδέχθηκεν εἰς δόξαν τοῦ Θεȣ̃.

8 Καὶ λέγω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριςὸς νὰ ἔγινε διάκονος τῆς περιτομῆς, διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεȣ̃, διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ ταξίματα τῶν πατέρων·

9 Καὶ τὰ ἔθνη νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν, διὰ τὸ ἔλεός τȣ· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Διὰ τοῦτο θέλω σὲ ὁμολογήσει εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλω ψάλλει τὸ ὄνομά σȣ.

10 Καὶ πάλιν λέγει· Χαρῆτε ἔθνη μὲ τὸν λαόν τȣ.

11 Καὶ πάλιν· Δοξάσατε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν ὅλοι οἱ λαοί.

12 Καὶ πάλιν ὁ Ἡσαΐας λέγει· Θέλει εἶσθαι ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαὶ, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σηκωθῇ, θέλει νὰ αὐθεντεύῃ τὰ ἔθνη· καὶ τὰ ἔθνη θέλουσιν ἐλπίσει εἰς αὐτόν.

13 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἐλπίδος ἄμποτε νὰ σᾶς πληρώσῃ κάθε χαρὰν καὶ εἰρήνην διὰ μέσȣ τῆς πίςεως, εἰς τὸ νὰ περισσεύετε ἐσεῖς εἰς τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

14 Καὶ πιςεύω, ἀδελφοί μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸς διὰ λόγου σας, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς εἶσθε γεμάτοι καλωσύνην,

τι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νουθετεῖν.

15 Τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,

16 Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

17 Ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς Θεόν.

18 Οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν, λόγῳ καὶ ἔργῳ,

19 Ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει Πνεύματος Θεοῦ· ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ·

20 Οὕτω δὲ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι, οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ·

21 Ἀλλά, καθὼς γέγραπ-

γεμάτοι κάθε λογῆς γνῶσιν, καὶ δύνεσθε νὰ νουθετᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

15 Καὶ ἔγραψά σας ὀλίγον τολμηρότερον, ἀδελφοί μου, ὡς ἀναθυμίζοντάς σας, διὰ τὴν χάριν ὁποῦ μου ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεόν,

16 Εἰς τὸ νὰ εἶμαι ὑπηρέτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, νὰ ἱερουργῶ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γένῃ ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος ἡγιασμένη μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

17 Ἔχω λοιπὸν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἰς τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ.

18 Διατὶ δὲν θέλω ἀποκοτήσει νὰ εἰπῶ τίποτες ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ὁ Χριστὸς διὰ μέσου μου, εἰς τὸ νὰ ὑπακούσουν τὰ ἔθνη μὲ λόγον καὶ ἔργον,

19 Μὲ δύναμιν σημείων καὶ τεράτων, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· εἰς τόσον ὁποῦ νὰ ἐγέμισα ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τριγύρω ἕως τοὺς Ἰλλυρικούς, τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ·

20 Καὶ ἔτζι ἐγὼ σπουδάζοντας μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ εὐαγγελίζω, ὄχι ἐκεῖ ὁποῦ ὠνομάσθη ὁ Χριστός, διὰ νὰ μὴν οἰκοδομῶ ἀπάνω εἰς ἄλλουνοῦ θεμέλιον·

21 Ἀλλὰ καθὼς ἐγράφη·

ται· Οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται· καὶ οἳ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι.

22 Διὸ καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

23 Νυνὶ δὲ μηκέτι τόπον ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τούτοις, ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν·

24 Ὡς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γὰρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς, καὶ ὑφ᾽ ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ· ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλησθῶ.

25 Νυνὶ δὲ πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, διακονῶν τοῖς ἁγίοις.

26 Εὐδόκησαν γὰρ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα κοινωνίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

27 Εὐδόκησαν γὰρ, καὶ ὀφειλέται αὐτῶν εἰσίν· εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη, ὀφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς λειτουργῆσαι αὐτοῖς.

28 Τοῦτο οὖν ἐπιτελέσας, καὶ σφραγισάμενος αὐτοῖς

Εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἀνεφέρθη περὶ τοῦ Θεοῦ, θέλουσιν εἰδῆ· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν ἄκουσαν, θέλουσιν γροικήσει.

22 Διὰ τοῦτο ἐμποδιζόμουν ταῖς περισσότεραις φοραῖς, νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς.

23 Ἀλλὰ τῶρα μὴ ἔχωντας πλέον εἰς τὰ κλίματα τοῦτα τόπον, καὶ ἔχωντας ἀγάπην, νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς ἀπὸ πολλοὺς χρόνους·

24 Ὅταν πηγένω εἰς τὴν Σπανίαν, θέλω ἔλθη εἰς ἐσᾶς· διατὶ ἐλπίζω περνῶντας ἀπ᾽ αὐτοῦ νὰ σᾶς εἰδῶ, καὶ ἀποτ᾽ ἐσᾶς νὰ ξεπροβοδηθῶ ἐκεῖ· ἀνίσως καὶ χορτάσω ἀπὸ λόγου σας εἰς κάποιον τρόπον.

25 Ἀμὴ τῶρα πηγένω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὑπηρετῶντας τοὺς ἁγίους.

26 Διατὶ ἠθέλησαν ἡ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα νὰ κάμουσιν κάποιαν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἁγίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

27 Διατὶ τοὺς ἄρεσεν ἐτοῦτο, μὲ τὸ νὰ εἶναι χρεώσταις των· διατὶ ἐπειδὴ τὰ ἔθνη ἐκοινώνησαν εἰς τὰ πνευματικά τους, χρεωστοῦσι νὰ τοὺς ὑπηρετήσουσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ σαρκικά.

28 Ἐτοῦτο λοιπὸν τελειώνωντας, καὶ βουλώνωντας εἰς

τὸν καρπὸν τῦτον, ἀπελεύσομαι δι' ὑμῶν εἰς τὴν Σπανίαν.

29 Οἶδα δὲ ὅτι ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς, ἐν πληρώματι εὐλογίας τῦ εὐαγγελίυ τῦ Χριςῦ ἐλεύσομαι.

30 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, διὰ τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τῦ Πνεύματος συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμῦ πρὸς τὸν Θεόν·

31 Ἵνα ῥυσθῶ ἀπὸ τῶν ἀπειθέντων ἐν τῇ Ἰυδαίᾳ· καὶ ἵνα ἡ διακονία μυ ἡ εἰς Ἱερυσαλὴμ εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς ἁγίοις·

32 Ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς διὰ θελήματος Θεῦ, καὶ συναναπαύσωμαι ὑμῖν.

33 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

αὐτὺς τὸν καρπὸν ἐτῦτον, θέλω πάγει διὰ μέσυ σας εἰς τὴν Σπανίαν.

29 Καὶ ἰξεύρω ὅτι ἐρχόμενος εἰς ἐσᾶς, θέλω ἔλθη μὲ πλήρωμα εὐλογίας τῦ εὐαγγελίυ τῦ Χριςῦ.

30 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοὶ, διὰ τὸν Κύριον μας Ἰησοῦν Χριςὸν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῦ Πνεύματος, νὰ συναγωνισθῆτε καὶ ἐσεῖς μετ' ἐμένα εἰς ταῖς προσευχαῖς διὰ λόγυ μυ εἰς τὸν Θεόν·

31 Διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ ἐκείνυς ὁπῦ εἶναι ἀπειθεῖς εἰς τὴν Ἰυδαίαν· καὶ διὰ νὰ γένη ἡ ὑπηρεσία μυ εἰς τὴν Ἱερυσαλὴμ εὐπρόσδεκτος εἰς τὺς ἁγίυς·

32 Διὰ νὰ ἔλθω μὲ χαρὰν εἰς ἐσᾶς μὲ τὸ θέλημα τῦ Θεῦ, καὶ νὰ ἀναπαυθῶ μετ' ἐσᾶς.

33 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἂς εἶναι μὲ ὅλυς σας· ἀμήν.

Κεφ. ιϛ'. 16.

ΣΥνίςημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς·

2 Ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν ἁγίων, καὶ παραςῆτε αὐτῇ ἐν ᾧ ἂν ὑμῶν χρήζῃ πράγματι· καὶ

ΚΑΙ' σᾶς συςήνω τὴν Φοίβην τὴν ἀδελφήν μας, ἡ ὁποῖα εἶναι διακόνισσα τῆς ἐκκλησίας ὁπῦ εἶναι εἰς ταῖς Κεγχρεαῖς·

2 Διὰ νὰ τὴν δεχθῆτε ἐν Κυρίῳ καθὼς πρέπει τοὺς ἁγίυς, καὶ νὰ τὴν παραςαθῆτε εἰς ὅ, τι πρᾶγμα χρει-

γὰρ αὕτη προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, καὶ αὐτοῦ ἐμῦ.

ασθῆ ἀπὸ λόγυ σας· διατὶ καὶ αὐτὴ ἐπαραστάθη πολλῦς, καὶ αὐτὸν ἐμένα.

3 Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν τὺς συνεργύς μυ ἐν Χριςῷ Ἰησῦ.

3 Χαιρετήσετε τὴν Πρίσκιλλαν καὶ τὸν Ἀκύλαν τὺς συμβοηθῦς μου εἰν Χριςῷ Ἰησοῦ.

4 (Οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μυ τὸ ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν· οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριςῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν.)

4 (Οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν ζωὴν μυ ἔβαλαν τὸν λαιμὸν τυς· τὺς ὁποίυς ὄχι ἐγὼ μοναχὸς τὺς εὐχαριςῶ, ἀλλὰ καὶ ὅλαις ἡ ἐκκλησίαις τῶν ἐθνῶν.)

5 Καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν. Ἀσπάσασθε Ἐπαίνετον τὸν ἀγαπητόν μυ, ὅς ἐςιν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας εἰς Χριςόν.

5 Καὶ χαιρετήσετε καὶ τὴν ἐκκλησίαν ὁπῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτί τυς. Χαιρετήσετε τὸν Ἐπαινετὸν τὸν ἀγαπημένον μυ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας εἰς τὸν Χριςόν.

6 Ἀσπάσασθε Μαριὰμ, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς.

6 Χαιρετήσετε τὴν Μαριὰμ, ἡ ὁποῖα πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἐμᾶς.

7 Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τὺς συγγενεῖς μυ, καὶ συναιχμαλώτυς μυ· οἵτινές εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποςόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμῦ γεγόνασιν ἐν Χριςῷ.

7 Χαιρετήσετε τὸν Ἀνδρόνικον καὶ τὴν Ἰουνίαν τὺς συγγενεῖς μυ, καὶ συναιχμαλώτυς μου· οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐξαίρετοι ἀνάμεσα εἰς τὺς ἀποςόλυς, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ προτίτεροί μου εἰς τὸν Χριςόν.

8 Ἀσπάσασθε Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μυ ἐν Κυρίῳ.

8 Χαιρετήσετε τὸν Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μυ ἐν Κυρίῳ.

9 Ἀσπάσασθε Οὐρβανὸν τὸν συνεργὸν ἡμῶν ἐν Χριςῷ, καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητόν μυ.

9 Χαιρετήσετε τὸν Οὐρβανὸν τὸν συνεργόν μας εἰς Χριςὸν, καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπημένον μυ.

10 Ἀσπάσασθε Ἀπελλῆν, τὸν δόκιμον ἐν Χριςῷ·

10 Χαιρετήσετε τὸν Ἀπελλῆν, τὸν δόκιμον εἰς τὸν Χρι-

Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου.

11 Ἀσπάσασθε Ἡρωδίωνα τὸν συγγενῆ μου. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου, τοὺς ὄντας ἐν Κυρίῳ.

12 Ἀσπάσασθε Τρύφαιναν καὶ Τρυφῶσαν τὰς κοπιώσας ἐν Κυρίῳ. Ἀσπάσασθε Περσίδα τὴν ἀγαπητὴν, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν Κυρίῳ.

13 Ἀσπάσασθε Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.

14 Ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν, Πατρόβαν, Ἑρμῆν, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφούς.

15 Ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν, Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ Ὀλυμπᾶν, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους.

16 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς

στόν. Χαιρετήσετε ἐκείνους ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀριστόβουλον.

11 Χαιρετήσετε τὸν Ἡροδίωνα τὸν συγγενῆ μου. Χαιρετήσετε ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἐδικοὺς τοῦ Ναρκίσου, ὅπου εἶναι εἰς τὸν Κύριον.

12 Χαιρετήσετε τὴν Τρύφαιναν καὶ τὴν Τρυφῶσαν, ὁποῦ κοπιάζουν διὰ τὸν Κύριον. Χαιρετήσετε τὴν Περσίδα τὴν ἀγαπητὴν, ἡ ὁποῖα πολλὰ ἐκοπίασεν διὰ τὸν Κύριον.

13 Χαιρετήσετε τὸν Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτουνοῦ καὶ ἐμοῦ.

14 Χαιρετήσετε τὸν Ἀσύγκριτον, τὸν Φλέγοντα, τὸν Ἑρμᾶν, τὸν Πατρόβαν, τὸν Ἑρμῆν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ὅπου εἶναι μαζὺ μετ' αὐτούς.

15 Χαιρετήσετε τὸν Φιλόλογον καὶ τὴν Ἰουλίαν, τὸν Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφήν του, καὶ τὸν Ὀλυμπᾶν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους ὅπου εἶναι μαζὺ μετ' αὐτούς.

16 Χαιρετηθῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον. Σᾶς χαιρετοῦσιν αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοὶ, νὰ στοχάζεσθε ἐκείνους ὅπου κάμνουν ταῖς διχοστασίαις καὶ τὰ σκάν-

ἐμάθετε, ποιοῦντας· καὶ ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν.

18 Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ· καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων.

19 Ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ εἰς πάντας ἀφίκετο. Χαίρω οὖν τὸ ἐφ' ὑμῖν· θέλω δὲ ὑμᾶς σοφοὺς μὲν εἶναι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν.

20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

21 Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.

22 Ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐν Κυρίῳ.

23 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἔραστος ὁ οἰκόνομος τῆς πόλεως, καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

δαλα, ἔξω ἀπὸ τὴν διδαχὴν ὁποῦ ἐμάθετε· καὶ φεύγετε ἀπ' αὐτούς.

18 Διατὶ οἱ τοιοῦτοι δὲν δουλεύουσι τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀλλὰ τὴν κοιλίαν τους· καὶ μὲ καλὰ λόγια καὶ εὐλογίαν ἐξαπατοῦσι ταῖς καρδίαις τῶν ἀκάκων.

19 Διατὶ ἡ ὑπακοὴ ἡ ἐδική σας ἔφθασεν εἰς ὅλους. Χαίρομαι λοιπὸν εἰς ἐσᾶς· καὶ θέλω καὶ ἐσᾶς νὰ εἶσθε σοφοὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν, καὶ ἁπλοῖ εἰς τὸ κακόν.

20 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θέλω συντρίψει τὸν Σατανᾶν ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά σας τὸ γλιγωρώτερον. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ λόγου σας. Ἀμήν.

21 Σᾶς χαιρετοῦσιν ὁ Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.

22 Σᾶς χαιρετῶ ἐν Κυρίῳ ἐγὼ ὁ Τέρτιος ὁποῦ ἔγραψα τὴν ἐπιστολήν.

23 Χαιρετᾷ σας ὁ Γάϊος ὁ ξενοδόχος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. Χαιρετᾷ σας Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

25 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κατὰ τὸ εὐαγγελιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίȣ χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένȣ·

26 Φανερωθέντος δὲ νῦν διά τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίȣ Θεȣ̃, εἰς ὑπακοὴν πίστεως, εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος·

27 Μόνῳ σοφῷ Θεῷ, διὰ Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃, ᾧ ἡ δόξα εἰς τȣ̀ς αἰῶνας. Ἀμήν.

† Πρὸς Ῥωμαίȣς ἐγράφη ἀπὸ Κορίνθȣ διὰ Φοίβης τῆς διακόνȣ τῆς ἐν Κιγχρεαῖς ἐκκλησίας.

24 Ἡ χάρις τȣ̃ Κυρίȣ μας Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃ μὲ ὅλȣς σας. Ἀμήν.

25 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δύνεται νὰ σᾶς βεβαιώσῃ κατὰ τὸ εὐαγγελιόν μου, καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν φανέρωσιν τοῦ μυστηρίου ὁποῦ ἐσιωπήθη ἀπὸ χρόνȣς αἰώνιȣς·

26 Καὶ τῶρα ἐφανερώθη διὰ μέσȣ τῶν προφητικῶν γραφῶν, κατὰ πρόσταξιν τοῦ αἰωνίȣ Θεȣ̃ εἰς τὴν ὑπακοὴν τὴν πίστεως, καὶ ὁπȣ̃ ἐγνωρίσθη εἰς ὅλα τὰ ἔθνη·

27 Εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν ἂς εἶναι δόξα διὰ Ἰησοῦ Χριστȣ̃ εἰς τȣ̀ς αἰῶνας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Ῥωμαίȣς ἐγράφη ἀπὸ Κορίνθȣ διὰ Φοίβης τῆς διακόνȣ τῆς εἰς Κεγχρεαῖς ἐκκλησίας.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ͂ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ῀Σ ΚΟΡΙΝΘΙ΄ΟΥΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ῀

ΠΡΩ΄ΤΗ.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ κλητὸς ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός·

2 Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, ἡγιασμένοις Χριστῷ Ἰησοῦ, κλητοῖς ἁγίοις, σὺν πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν παντὶ τόπῳ αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ τῇ δοθείσῃ ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

5 Ὅτι ἐν παντὶ ἐπλουτίσθητε ἐν αὐτῷ, ἐν παντὶ λόγῳ καὶ πάσῃ γνώσει·

6 Καθὼς τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη ἐν ὑμῖν·

7 Ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκδε-

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καλεσμένος ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός·

2 Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Κόρινθον, εἰς τοὺς ἡγιασμένους ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καλεσμένους ἁγίους, μὲ ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς κάθε τόπον ἐδικόν τους καὶ ἐδικόν μας·

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Ἐγὼ πάντοτε εὐχαριστῶ τὸ Θεόν μου διὰ λόγου σας, διὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ σας ἐδόθη εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·

5 Ὅτι εἰς κάθε πρᾶγμα ἐγινήκετε πλούσιοι εἰς αὐτὸν, εἰς κάθε λόγον καὶ εἰς κάθε γνῶσιν·

6 Καθὼς ἡ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη εἰς ἐσᾶς·

7 Τόσον ὁποῦ νὰ μὴν εἶσθε ἐσεῖς ἐστερημένοι ἀπὸ κανένα

χομένους τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Ὃς καὶ βεβαιώσει ὑμᾶς ἕως τέλους ἀνεγκλήτους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Πιστὸς ὁ Θεός, δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Κυρίου ἡμῶν.

10 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ.

11 Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσι.

12 Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· Ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλώ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ.

13 Μεμέρισται ὁ Χριστός; μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν, ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;

14 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα, εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον·

χάρισμα, ἀναμένοντες τὴν φανέρωσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

8 Ὁ ὁποῖος καὶ θέλει σᾶς βεβαιώσει ἕως τὸ τέλος νὰ εἶσθε χωρὶς κατηγορίαν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Πιστὸς εἶναι ὁ Θεός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκαλέσθητε εἰς τὴν ἕνωσιν τοῦ υἱοῦ του Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

10 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ λέγετε ὅλοι τὸ αὐτό, καὶ νὰ μὴν εἶναι εἰς ἐσᾶς διχοστασίαις, ἀλλὰ νὰ εἶσθε τελείως ἑνωμένοι εἰς τὸν αὐτὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην.

11 Διατὶ διὰ λόγου σας, ἀδελφοί μου, ἐφανερώθη εἰς ἐμένα ἀπὸ τοὺς (ἀνθρώπους) τῆς Χλόης, ὅτι εἶναι φιλονεικίαις ἀνάμεσά σας.

12 Καὶ λέγω ἐτοῦτο, ὅτι κάθε ἕνας ἀπὸ σᾶς λέγει· Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου, καὶ ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀπολλώ, καὶ ἐγὼ τοῦ Κηφᾶ, καὶ ἐγὼ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ.

13 Μήνα ἐμοιράσθη ὁ Χριστός; μήνα ὁ Παῦλος ἐσταυρώθη διὰ λόγου σας; ἢ μήνα εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;

14 Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι κανένα ἀπ' ἐσᾶς δὲν ἐβάπτισα, παρὰ τὸν Κρίσπον καὶ τὸν Γάϊον·

15 Ἵνα μή τις εἴπη ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα.

16 Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα.

17 Οὐ γὰρ ἀπέςειλέ με Χριςὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι· οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ ςαυρὸς τοῦ Χριςοῦ.

18 Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ ςαυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐςὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐςι.

19 Γέγραπται γάρ· Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω.

20 Ποῦ σοφός; Ποῦ γραμματεύς; Ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

21 Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεὸν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιςεύοντας.

22 Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν·

23 Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριςὸν ἐςαυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν

15 Διὰ νὰ μὴν εἰπῇ τινὰς, ὅτι εἰς τὸ ὄνομά μου τὸν ἐβάπτισα.

16 Καὶ ἐβάπτισα καὶ τὸ σπῆτι τοῦ Στεφανᾶ· δὲν ἰξεύρω λοιπὸν ἐὰν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον.

17 Διατὶ ὁ Χριςὸς δὲν μὲ ἔςειλε νὰ βαπτίζω, ἀλλὰ νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον, ὄχι μὲ σοφίαν λόγου, διὰ νὰ μὴν ματαιωθῇ ὁ ςαυρὸς τοῦ Χριςοῦ.

18 Διατὶ ὁ λόγος λοιπὸν περὶ τοῦ ςαυροῦ, σιμὰ εἰς τοὺς ἀπωλεσμένους, εἶναι μωρία, ἀμὴ εἰς ἐμᾶς τοὺς σωζομένους, εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ.

19 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Θέλω χαλάσει τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ θέλω ἀφανίσει τὴν φρόνησιν τῶν φρονίμων.

20 Ποῦ εἶναι κανένας σοφός; Ποῦ εἶναι γραμματεύς; Ποῦ εἶναι συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Δὲν ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου ἐτούτου;

21 Διατὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισε διὰ μέσου τῆς σοφίας τὸν Θεὸν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς, νὰ σώσῃ μὲ τὴν μωρίαν τοῦ κηρύγματος, ἐκείνους ὁποῦ πιςεύουν.

22 Ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι σημεῖον γυρεύουσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσι·

23 Ἀμὴ ἐμεῖς κηρύττομεν Χριςὸν ἐςαυρωμένον, ὁ ὁποῖος

σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν·

24 Αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν.

25 Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί· καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί.

26 Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοὶ, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοὶ, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς·

27 Ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ· καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά·

28 Καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ.

29 Ὅπως μὴ καυχήσηται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ.

30 Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις·

εἰς τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδαλον, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας μωρία·

24 Ἀλλὰ εἰς τοὺς καλεσμένους Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας, ὁ Χριστὸς ὁποῦ κηρύττομεν, εἶναι Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία.

25 Διατὶ τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφώτερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ τὸ ἀσθενημένον τοῦ Θεοῦ, εἶναι δυνατώτερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

26 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, βλέπετε τὸν καλεσμόν σας, ὅτι δὲν εἴσθε πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, δὲν εἴσθε πολλοὶ δυνατοὶ, δὲν εἴσθε εὐγενεῖς πολλοί·

27 Ἀλλὰ ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου, διὰ νὰ κατεντροπιάσῃ τοὺς σοφούς· καὶ τὰ ἀσθενημένα τοῦ κόσμου ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ ἐντροπιάσῃ τὰ δυνατά·

28 Καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ καταφρονεμένα ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν εἶναι, διὰ νὰ χαλάσῃ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι.

29 Διὰ νὰ μὴν καυχηθῇ καμία σὰρξ ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

30 Καὶ ἀπ᾽ αὐτὸν τὸν Θεὸν εἴσθεν ἐσεῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος Ἰησοῦς ἔγινεν εἰς ἐμᾶς σοφία ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ δικαιοσύνη καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἐλευθέρωσις·

31 Ἵνα, καθὼς γέγραπται· Ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

31 Διὰ νὰ καυχᾶται εἰς τὸν Κύριον ἐκεῖνος ὁποῦ καυχᾶται, καθὼς εἶναι γεγραμμένον.

Κεφ. β'. 2.

Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, ἦλθον ὀ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ.

2 Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

3 Καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς.

4 Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως·

5 Ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ.

6 Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις· σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων·

7 Ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν·

ΚΑῚ ἐγὼ ὅταν ἦλθα εἰς ἐσᾶς, ἀδελφοὶ, δὲν ἦλθα μὲ ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, κηρύττωντάς σας τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ.

2 Διατὶ δὲν ἀποφάσισα ποτὲ νὰ ἠξεύρω τίποτες ἄλλο εἰς ἐσᾶς, παρὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

3 Καὶ ἐγὼ μὲ ἀσθένειαν καὶ μὲ φόβον καὶ μὲ πολὺν τρόμον ἐστάθηκα εἰς ἐσᾶς.

4 Καὶ ὁ λόγος μου, καὶ τὸ κήρυγμά μου δὲν ἦτον εἰς καλαπειστικὰ λόγια τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ μὲ ἀπόδειξιν πνεύματος καὶ δυνάμεως·

5 Διὰ νὰ μὴν εἶναι ἡ πίστις σας εἰς τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ σοφίαν λαλοῦμεν εἰς τοὺς τελείους· ἀμὴ ὄχι σοφίαν τοῦ αἰῶνος ἐτούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τῶν φθειρομένων τοῦ αἰῶνος ἐτούτου·

7 Ἀλλὰ λαλοῦμεν μυστηριώδη σοφίαν Θεοῦ, ἐκείνην λέγω τὴν σοφίαν τὴν ἀποκεκρυμμένην, τὴν ὁποῖαν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν μας·

8 Ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν.

9 Ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται· Ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν·

10 Ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

11 Τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; Οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς οἶδεν, εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

12 Ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν·

13 Ἃ καὶ λαλοῦμεν, οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος ἁγίου· πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες.

8 Τὴν ὁποίαν σοφίαν οὐδὲ κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοῦ αἰῶνος τούτου τὴν ἐγνώρισε· διατὶ ἂν ἤθελαν τὴν γνωρίσῃ, δὲν ἤθελαν σταυρώσῃ τὸν Κύριον τῆς δόξης.

9 Ἀλλὰ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐκεῖνα ὁποῦ μάτι δὲν εἶδε, καὶ αὐτίον δὲν ἄκουσε, καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐμβῆκαν, ἐκεῖνα ἑτοίμασεν ὁ Θεὸς διὰ ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσι·

10 Ἀμὴ εἰς ἐμᾶς τὰ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ Πνεύματός του· διατὶ τὸ Πνεῦμα ὅλα ἐξετάζει, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

11 Διατὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γνωρίζει τὰ νοήματα τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Ἔτζι καὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ κανεὶς δὲν τὰ ἰξεύρει, παρὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ ἐμεῖς δὲν ἐλάβαμεν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἐκεῖνα ὁποῦ μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεός·

13 Τὰ ὁποῖα καὶ λαλοῦμεν, ὄχι μὲ λόγια ὁποῦ διδάσκει ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, ἀλλὰ μὲ λόγια ὁποῦ διδάσκει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἐφαρμόζοντες τὰ πνευματικὰ εἰς τὰ πνευματικά.

14 Ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστι, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται.

15 Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ᾽ οὐδενὸς ἀνακρίνεται.

16 Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; Ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν.

14 Ἀμὴ ὁ ψυχικὸς ἄνθρωπος δὲν δέχεται τὰ πράγματα τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· διατὶ εἶναι μωρία εἰς αὐτὸν, καὶ δὲν δύνεται νὰ τὰ γνωρίσῃ, ὅτι διακρίνονται πνευματικῶς.

15 Ἀμὴ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ἀνακρίνει μὲν ὅλα, καὶ αὐτὸς δὲν ἀνακρίνεται ἀπὸ κανένα.

16 Διατὶ τίς ἐγνώρισε τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου, ὅπου νὰ τὸν διδάξῃ; Ἀμὴ ἐμεῖς ἔχομεν νοῦν Χριστοῦ.

Κεφ. γ΄. 3.

ΚΑΙ᾽ ἐγὼ, ἀδελφοὶ, οὐκ ἠδυνήθην λαλῆσαι ὑμῖν ὡς πνευματικοῖς, ἀλλ᾽ ὡς σαρκικοῖς, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ.

2 Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα· οὔπω γὰρ ἠδύνασθε· ἀλλ᾽ οὔτε ἔτι νῦν δύνασθε.

3 Ἔτι γὰρ σαρκικοί ἐστε· ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε, καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε;

4 Ὅταν γὰρ λέγῃ τις· Ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου· ἕτερος δέ· Ἐγὼ Ἀπολλῶ· οὐχὶ σαρκικοί ἐστε;

5 Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλῶς, ἀλλ᾽ ἢ

ΚΑΙ᾽ ἐγὼ, ἀδελφοὶ, δὲν ἐδυνήθηκα νὰ σᾶς λαλήσω ὡσὰν πνευματικοὺς, ἀλλὰ ὡσὰν σαρκικοὺς, ὡσὰν νηπίους εἰς τὸν Χριστόν.

2 Γάλα σᾶς ἐπότισα, καὶ ὄχι φαγητόν· διατὶ ἀκόμι δὲν ἐδύνουσθαν νὰ τὸ φᾶτε· ἀλλὰ μηδὲ τώρα δύνεσθε.

3 Διατὶ ἀκόμι σαρκικοὶ εἶσθε· διατὶ ἐπειδὴ εἶναι εἰς ἐσᾶς ζηλία καὶ φιλονεικία καὶ διχοστασίαις, δὲν εἶσθε σαρκικοὶ καὶ περιπατεῖτε κατόπιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

4 Διατὶ ὅταν λέγῃ ὁ ἕνας· Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου· καὶ ἄλλος· Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀπολλῶ· δὲν εἶσθε σαρκικοί;

5 Τίς λοιπὸν εἶναι ὁ Παῦλος, καὶ τίς εἶναι ὁ Ἀπολλῶς,

διάκονοι δι' ὧν ἐπιστεύσατε, καὶ ἑκάστῳ ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν;

6 Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν.

7 Ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός.

8 Ὁ φυτεύων δὲ καὶ ὁ ποτίζων ἕν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον.

9 Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε.

10 Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ.

11 Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

12 Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον, χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην·

13 Ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι, τὸ πῦρ δοκιμάσει.

παρὰ ὑπηρέται, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐσεῖς ἐπιστεύσατε; καὶ κάθε ἕνας, καθὼς τοῦ ἐχάρισεν ὁ Κύριος.

6 Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισε· ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὰ αὔξανε.

7 Εἰς τόσον ὁποῦ οὐδὲ ἐκεῖνος ὁποῦ φυτεύει, οὐδὲ ἐκεῖνος ὁποῦ ποτίζει εἶναι τίποτες, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὁποῦ τὰ αὐξάνει.

8 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ φυτεύει καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ποτίζει ἕνα εἶναι· καὶ κάθε ἕνας θέλει πάρει τὴν πληρωμήν του κατὰ τὸν κόπον του.

9 Διατὶ εἴμεσθε συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ· ἐσεῖς εἶσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, καὶ οἰκοδομὴ τοῦ Θεοῦ.

10 Κατὰ τὴν χάριν ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, ἐγὼ ὡσὰν σοφὸς πρωτοοικοδόμος ἔβαλλα θεμέλιον, καὶ ἄλλος οἰκοδομᾷ ἀπάνω εἰς ἐκεῖνο· ἀμὴ κάθε ἕνας ἂς βλέπει πῶς οἰκοδομᾷ.

11 Διατὶ κανένας δὲν δύνεται νὰ βάλλῃ ἄλλον θεμέλιον, ἔξω ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ κείτεται, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

12 Καὶ ἐὰν κανένας ἀπάνω εἰς ἐτοῦτον τὸν θεμέλιον οἰκοδομεῖ χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην·

13 Τὸ ἔργον καθ' ἑνὸς θέλει φανερωθῇ· διατὶ ἡ ἡμέρα θέλει τὸ φανερώσει· ὅτι μὲ φωτίαν φανερώνεται· καὶ τὸ ἔργον καθ' ἑνὸς τί λογῆς εἶναι, ἡ φωτία θέλει τὸ φανερώσει.

14 Εἴ τινῷ τὸ ἔργον μένει ὃ ἐπῳκοδόμησε, μισθὸν λήψεται·

15 Εἴ τινῷ τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται· αὐτὸς δὲ σωθήσεται, ὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεῦ ἐςε, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;

17 Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεῦ φθείρει, φθερεῖ τῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

18 Μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατάτω· εἴ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τῦτῳ, μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός.

19 Ἡ γὰρ σοφία τῦ κόσμυ τύτυ, μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐςι· γέγραπται γάρ· Ὁ δρασσόμενος τὺς σοφὺς ἐν τῇ πανυργίᾳ αὐτῶν.

20 Καὶ πάλιν· Κύριῷ γινώσκει τὺς διαλογισμὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

21 Ὥςε μηδεὶς καυχάσθω ἐν ἀνθρώποις· πάντα γὰρ ὑμῶν ἐςιν·

22 Εἴτε Παῦλῷ, εἴτε Ἀπολλῶς, εἴτε Κηφᾶς, εἴτε κόσμῷ, εἴτε ζωὴ, εἴτε θάνατος, εἴτε ἐνεςῶτα, εἴτε μέλλοντα· πάντα ὑμῶν ἐςιν·

14 Ὅ, τινῷ τὸ ἔργον ὁπῦ οἰκοδόμησε, μένει, θέλει πάρει πληρωμήν·

15 Καὶ ὅ, τινῷ τὸ ἔργον κατακαεῖ, θέλει ζημιωθῇ· καὶ αὐτὸς θέλει σωθῇ, ἀμὴ τέτοιας λογῆς, ὡσὰν διὰ μέσυ τῦ πυρός.

16 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι εἶσθε ἐσεῖς ναὸς Θεῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τῦ Θεῦ κατοικεῖ εἰς ἐσᾶς;

17 Ὁποιῷ μολύνει τὸν ναὸν τῦ Θεῦ, ὁ Θεὸς θέλει τὸν χαλάσει· διατὶ ὁ ναὸς τοῦ Θεῦ εἶναι ἅγιῷ, ὁ ὁποῖῷ εἶσθε ἐσεῖς.

18 Κανένας ἂς μὴν ἀπατᾷ τῦ λόγυ τυ· ἂν κανένας φαίνεται νὰ εἶναι σοφὸς ἀνάμεσά σας εἰς τὸν κόσμον ἐτῦτον, ἂς γένῃ μωρὸς, διὰ νὰ γένῃ σοφός.

19 Διατὶ ἡ σοφία τῦ κόσμυ ἐτύτυ εἶναι μωρία σιμὰ εἰς τὸν Θεόν· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Ὁ Θεὸς πιάνει τὺς σοφὺς εἰς τὴν πανυργίαν τυς.

20 Καὶ πάλιν· Κύριῷ γινώσκει τὰ νοήματα τῶν σοφῶν ὅτι εἶναι μάταια.

21 Εἰς τόσον ὁπῦ κανένας ἂς μὴν καυχᾶται εἰς τὺς ἀνθρώπυς· διατὶ ὅλα ἰδικά σας εἶναι·

22 Εἴτε Παῦλῷ, εἴτε Ἀπολλῶς, εἴτε Κηφᾶς, εἴτε κόσμῷ, εἴτε ζωὴ, εἴτε θάνατῷ, εἴτε παρόντα, εἴτε μέλλοντα· ὅλα ἰδικά σας εἶναι·

23 Ὑμεῖς δὲ, Χριστοῦ· Χριστὸς δὲ, Θεοῦ.

23 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε τοῦ Χριστοῦ· καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. δ'. 4.

Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ, καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ.

ΤΕ'τοιας λογῆς ἂς μας λογαριάζῃ κάθε ἕνας ἄνθρωπος, πῶς εἴμεσθεν ὑπηρέται Χριστοῦ, καὶ οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

2 Ὁ δὲ λοιπὸν, ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιστός τις εὑρεθῇ.

2 Καὶ διὰ τὸ ἐπίλοιπον, ὁποῦ ζητεῖται ἀπὸ τοὺς οἰκονόμους, διὰ νὰ εὑρεθῇ κανεὶς πιστός.

3 Ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλάχιστόν ἐστιν ἵνα ὑφ' ὑμῶν ἀνακριθῶ, ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας· ἀλλ' οὐδὲ ἐμαυτὸν ἀνακρίνω.

3 Ὅσον μὲν εἰς τοῦ λόγου μου, τίποτες δὲν εἶναι νὰ κριθῶ ἀπὸ σᾶς, ἢ ἀπὸ ἀνθρωπίνης κρίσεως· ἀλλὰ οὐδὲ τοῦ λόγου μου δὲν κρίνω.

4 Οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα· ἀλλὰ οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι· ὁ δὲ ἀνακρίνων με, Κύριός ἐστιν.

4 Διατὶ μέσα εἰς τὸ συνοιδός μου δὲν γνωρίζω νὰ εἶμαι τίποτες πταίστης· ἀλλὰ δὲν δικαιώνομαι εἰς ἐτοῦτο· ἀμὴ ὁ Κύριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ κρίνει.

5 Ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος· ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους, καὶ φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν· καὶ τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἑκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

5 Λοιπὸν μὴν κρίνετε πρὸ καιροῦ τίποτες, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος· ὁ ὁποῖος θέλει φωτίσει τὰ κρυφὰ τοῦ σκότους, καὶ θέλει φανερώσει ταῖς βουλαῖς τῶν καρδιῶν· καὶ τότε κάθε ἕνας θέλει πάρει τὸν ἔπαινον ἀπὸ τὸν Θεόν.

6 Ταῦτα δὲ ἀδελφοὶ, μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ Ἀπολλὼ, δι' ὑμᾶς· ἵνα ἐν ἡμῖν μάθητε τὸ μὴ ὑπὲρ ὃ γέ-

6 Ἐτοῦτα, ἀδελφοί μου, τὰ ἐμετασχημάτισα εἰς τοῦ λόγου μου καὶ εἰς τὸν Ἀπολλὼ, διὰ λόγου σας· διὰ νὰ μάθετε εἰς

γραπται φρονεῖν, ἵνα μὴ εἷς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς φυσιῦσθε κατὰ τοῦ ἑτέρυ.

7 Τίς γάρ σε διακρίνει; Τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; Εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;

8 Ἤδη κεκορεσμένοι ἐςὲ, ἤδη ἐπλυτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε· ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν.

9 Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τὺς ἀποςόλυς ἐσχάτυς ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.

10 Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριςὸν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριςῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.

11 Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν, καὶ γυμνητεύομεν, καὶ κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν·

12 Καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι, εὐλογοῦμεν· διωκόμενοι, ἀνεχόμεθα·

13 Βλασφημύμενοι, πα-

ἐμᾶς τὸ νὰ μὴν φρονῆτε περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπυ εἶναι γεγραμμένον, διὰ νὰ μὴν κενοδοξᾶτε ἕνας διὰ τὸν ἄλλον, ἐναντία τοῦ ἄλλυ.

7 Διατὶ τίς διακρίνει ἐσένα ἀπὸ τὸν ἄλλον; Καὶ τί ἔχεις τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἔλαβες; Καὶ ἐὰν τὸ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡσὰν νὰ μὴν τὸ ἔλαβες;

8 Τῶρα χορτάτοι εἶσθε, τῶρα ἐπλυτήσατε, δίχως ἐμᾶς ἐβασιλεύσατε· καὶ ἄμποτε νὰ ἠθέλετε βασιλεύση, διὰ νὰ συμβασιλεύσωμεν καὶ ἐμεῖς μετὰ σᾶς.

9 Διατὶ μῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρόβαλλεν εἰς ἔνδειξιν ἐμᾶς τὺς ὑςερινὺς ἀποςόλυς, ὡσὰν ἀποφασισμένυς εἰς θάνατον, διατὶ ἐγενήκαμεν θέατρον εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὺς ἀγγέλυς καὶ εἰς τὺς ἀνθρώπυς.

10 Ἐμεῖς εἴμεσθε μωροὶ διὰ τὸν Χριςὸν, καὶ ἐσεῖς εἶσθε φρόνιμοι εἰς τὸν Χριςόν· ἐμεῖς ἀσθενεῖς, καὶ ἐσεῖς δυνατοί· ἐσεῖς τιμημένοι, καὶ ἐμεῖς ἄτιμοι.

11 Ἕως ἐτύτην τὴν ὥραν, καὶ πεινῦμεν, καὶ διψῦμεν, καὶ εἴμεσθε γυμνοὶ, καὶ δερνόμεθα, καὶ γυρίζομεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μὴ ἔχοντες πῦ νὰ ςαθῦμεν·

12 Καὶ κοπιάζομεν, δυλεύοντες μετὰ ἴδιά μας χέρια· ὑβριζόμενοι, εὐλογῦμεν· διωχνόμενοι, ὑπομένομεν·

13 Βλασφημύμενοι, παρα-

ρακαλῦμεν· ὡς περικαθάρματα τῦ κόσμυ ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι.

14 Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ᾽ ὡς τέκνα μυ ἀγαπητὰ νυθετῶ.

15 Ἐὰν γὰρ μυρίυς παιδαγωγὺς ἔχητε ἐν Χριςῷ, ἀλλ᾽ ὐ πολλὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριςῷ Ἰησῦ διὰ τῦ εὐαγγελίυ ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα.

16 Παρακαλῶ ὖν ὑμᾶς, μιμηταί μυ γίνεσθε.

17 Διὰ τῦτο ἔπεμψα ὑμῖν Τιμόθεον, ὅς ἐςι τέκνον μυ ἀγαπητὸν καὶ πιςὸν ἐν Κυρίῳ, ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδύς μυ τὰς ἐν Χριςῷ, καθὼς πανταχῦ ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ διδάσκω.

18 Ὡς μὴ ἐρχομένυ δέ μυ πρὸς ὑμᾶς, ἐφυσιώθησάν τινες.

19 Ἐλεύσομαι δὲ ταχέως πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ γνώσομαι ὐ τὸν λόγον τῶν πεφυσιωμένων, ἀλλὰ τὴν δύναμιν.

20 Οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεῦ, ἀλλ᾽ ἐν δυνάμει.

21 Τί θέλετε; Ἐν ῥάβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐν ἀγάπῃ, πνεύματί τε πρᾳότητος;

καλῦμεν· ὡσὰν σαρώματα τῦ κόσμυ ἐγεινήκαμεν, ὡσὰν ἀποξύσματα ὅλονῶν ἕως τῶρα.

14 Ἐγὼ δὲν γράφω ἐτῦτα κατεντροπιάζωντάς σας, ἀλλὰ σᾶς νυθετῶ ὡσὰν τέκνα μυ ἀγαπημένα.

15 Διατὶ ἐὰν καὶ εἴχετε μυρίυς παιδαγωγὺς ἐν Χριςῷ, ἀλλὰ δὲν ἔχετε πολλὺς πατέρας· διατὶ ἐγὼ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριςῷ, διὰ μέσυ τῦ εὐαγγελίυ.

16 Παρακαλῶ σας λοιπὸν, γενῆτε μιμηταί μυ.

17 Διὰ τῦτο σᾶς ἔπεμψα τὸν Τιμόθεον, ὁ ὁποῖος εἶναι τέκνον μυ ἀγαπημένον καὶ πιςὸν ἐν Κυρίῳ, ὁ ὁποῖος θέλει σᾶς ἀναθυμίσει ταῖς ςράταις μυ ὁπῦ περιπατῶ κατὰ τὸν Χριςὸν, καθὼς διδάσκω εἰς κάθε τόπον, εἰς ὅλαις ταῖς ἐκκλησίαις.

18 Κάποιοι ἐκενοδόξησαν, ὡσὰν νὰ μὴν μέλλω νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς.

19 Ἀλλὰ θέλω ἔλθη γλίγωρα εἰς ἐσᾶς ἐὰν θελήσῃ ὁ Κύριος, καὶ θέλω γνωρίσει ὄχι τὸν λόγον ἐτῦτον τῶν κενοδόξων, ἀλλὰ τὴν δύναμιν.

20 Διατὶ ἡ βασιλεία τῦ Θεῦ δὲν εἶναι εἰς τὰ λόγια, ἀλλ᾽ εἰς τὴν δύναμιν.

21 Τί θέλετε; Νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς μὲ ῥαβδὶ, ἢ μὲ ἀγάπην, καὶ μὲ πνεῦμα πρᾳότητος;

Κεφ. ε΄. 5.

ΟΛως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία ἥτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναῖκά τινα τοῦ πατρὸς ἔχειν.

2 Καὶ ὑμεῖς πεφυσιωμένοι ἐστὲ, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπενθήσατε, ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέσου ὑμῶν ὁ τὸ ἔργον τοῦτο ποιήσας;

3 Ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἀπὼν τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ πνεύματι, ἤδη κέκρικα ὡς παρὼν, τὸν οὕτω τοῦτο κατεργασάμενον,

4 Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5 Παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ Σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκὸς, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Οὐ καλὸν τὸ καύχημα ὑμῶν· οὐκ οἴδατε· ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ;

7 Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθώς ἐστε ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐθύθη, Χριστός.

ΚΑθολικὰ ἀκούεται νὰ εἶναι ἀνάμεσά σας πορνεία, καὶ τέτοιας λογῆς πορνεία, ὁποῦ οὐδὲ εἰς τὰ ἔθνη ὀνομάζεται, εἰς τόσον ὁπου νὰ ἔχῃ κάποιος τὴν γυναῖκα τοῦ πατρός του.

2 Καὶ ἐσεῖς κενοδοξᾶτε, ἐκεῖ ὁποῦ ἔπρεπε περισσότερον νὰ λυπηθῆτε, διὰ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν μέσην σας ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὸ ἔργον ἐτοῦτο;

3 Ἐγὼ μὲν ὡσὰν ὁποῦ λείπω μὲ τὸ κορμὶ, καὶ εἶμαι αὐτοῦ μὲ τὸ πνεῦμα, ἀποφάσισα ὡσὰν νὰ εἶμαι αὐτοῦ, ἐκεῖνον ὁποῦ ἔκαμεν ἐτοῦτο τέτοιας λογῆς,

4 Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζωμένοι ἐσεῖς καὶ τὸ ἰδικόν μου πνεῦμα, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5 Νὰ παραδώσετε τὸν τοιοῦτον εἰς τὸν Σατανᾶ εἰς χαλασμὸν τῆς σάρκας, διὰ νὰ σωθῇ τὸ πνεῦμά του εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Δὲν εἶναι καλὸν τὸ καύχημά σας· δὲν ἰξεύρετε ὅτι ὀλίγον προζύμι ζυμώνει ὅλον τὸν ζυμωτόν;

7 Ξεκαθαρίσετε λοιπὸν τὸ παλαιὸν προζύμι, διὰ νὰ γένητε καινούριον ζυμωτὸν, καθὼς εἶσθε ἄζυμοι· διατὶ ὁ Χριστὸς ὁποῦ εἶναι τὸ πάσχα μας, ἐθυσιάσθη διὰ λόγου μας.

8 Ὥςε ἑορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας.

9 Ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιςολῇ, μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις.

10 Καὶ ὁ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου, ἢ τοῖς πλεονέκταις, ἢ ἅρπαξιν, ἢ εἰδωλολάτραις· ἐπεὶ ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν.

11 Νυνὶ δὲ ἔγραψα ὑμῖν μὴ συναναμίγνυσθαι, ἐάν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος, ἢ πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαξ· τῷ τοιούτῳ μηδὲ συνεσθίειν.

12 Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; Οὐχὶ τοὺς ἔσω ὑμεῖς κρίνετε;

13 Τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει. Καὶ ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν.

8 Ἂς ἑορτάζωμεν λοιπὸν, ὄχι μὲ ζύμην, παλαιὰν, μηδὲ μὲ ζύμην κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλὰ μὲ ἄζυμα καθαρότητος καὶ ἀληθείας.

9 Ἔγραψά σας εἰς τὴν ἐπιςολὴν, νὰ μὴν σμίγεσθε μὲ τοὺς πόρνους.

10 Καὶ δὲν σᾶς λέγω νὰ μὴν σμίγετε ὅλως διόλου μὲ τοὺς πόρνους τοῦ κόσμου ἐτούτου, ἢ μὲ τοὺς πλεονέκτας, ἢ μὲ τοὺς ἅρπαγας, ἢ μὲ τοὺς εἰδωλολάτρας· ἐπειδὴ λοιπὸν χρεωςεῖτε νὰ εὐγῆτε ἀπὸ τὸν κόσμον.

11 Ἀμὴ τώρα σας ἔγραψα νὰ μὴν σμίγεσθε μὲ τοὺς τοιούτους· τουτέςιν ἂν κανένας ὁποῦ ὀνομάζεται ἀδελφὸς, εἶναι πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαγας· μὲ τὸν τοιοῦτον μηδὲ νὰ τρῶτε μαζύ του.

12 Διατὶ τί χρεωςῶ ἐγὼ νὰ κρίνω ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν; Δὲν κρίνετε ἐσεῖς τοὺς ἔσω;

13 Ἀμὴ τοὺς ἔξω ὁ Θεὸς τοὺς κρίνει. Εὐγάλετε λοιπὸν τὸ κακὸν ἀπὸ λόγου σας.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Τολμᾷ τις ὑμῶν, πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων;

Ἀποκοτᾷ κανένας ἀπ' ἐσᾶς, ὁποῦ ἔχει διαφορὰν μὲ τὸν ἄλλον, νὰ πάγῃ εἰς τὰ κριτήρια τῶν ἀδίκων, καὶ ὄχι τῶν ἁγίων;

2 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσι; Καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων;

3 Οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; μήτι γε βιωτικά;

4 Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, τοὺς ἐξουθενημένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τούτους καθίζετε.

5 Πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω· οὕτως οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν σοφὸς οὐδὲ εἷς, ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ;

6 Ἀλλὰ ἀδελφὸς μετὰ ἀδελφοῦ κρίνεται, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἀπίστων;

7 Ἤδη μὲν οὖν ὅλως ἥττημα ἐν ὑμῖν ἐστιν, ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ᾽ ἑαυτῶν· διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀδικεῖσθε; διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀποστερεῖσθε;

8 Ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ ταῦτα ἀδελφούς.

9 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; Μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται,

2 Δὲν ἰξεύρετε ὅτι οἱ ἅγιοι θέλουσι κρίνει τὸν κόσμον; Καὶ ἐὰν ὁ κόσμος κρίνεται ἀπὸ ἐσᾶς, ἀνάξιοι εἶσθε νὰ κρίνετε τὰ πολλὰ μικρὰ πράγματα;

3 Δὲν ἰξεύρετε ὅτι θέλομεν κρίνει ἀγγέλους πόσω μᾶλλον τὰ πράγματα ἐτούτης τῆς ζωῆς;

4 Ἐὰν ἔχετε λοιπὸν κρίσαις διὰ πράγματα ἐτούτης τῆς ζωῆς, ἐκείνους ὁποῦ ἔχετε καταφρονεμένους εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκείνους καταστήνετε κριτάδες.

5 Διὰ ἐντροπήν σας τὸ λέγω· τόσον δὲν εἶναι εἰς ἐσᾶς οὐδὲ κανένας σοφὸς, ὁποῦ νὰ δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀδελφούς του;

6 Ἀλλὰ ἀδελφὸς μὲ ἀδελφὸν κρίνεται, καὶ τοῦτο εἰς ἀπίστους κριτάδες;

7 Βέβαια λοιπὸν ἐλάττωμα εἶναι εἰς ἐσᾶς ἐτοῦτο, ὅτι ἔχετε κρίσαις ἀνάμεσά σας· διατί δὲν προκρίνετε περισσότερον νὰ ἀδικεῖσθε; διατί δὲν προκρίνετε μᾶλλον νὰ ὑπομένετε τὴν ζημίαν;

8 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἀδικεῖτε, καὶ στερεύετε τοὺς ἄλλους, καὶ τοῦτο τὸ κάμνετε εἰς τοὺς ἀδελφούς.

9 Ἢ δὲν ἰξεύρετε ὅτι οἱ ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλουν κληρονομήσει; Μὴν πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται,

10 Οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι.

11 Καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

12 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος.

13 Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει· τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι.

14 Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε, καὶ ὑμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

15 Οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ ἐστιν; Ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο.

16 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά ἐστιν; Ἔσονται γὰρ,

10 Οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ὑβρισταὶ, οὔτε ἅρπαγες, θέλουσι κληρονομήσει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

11 Καὶ τοῦτα εἴσασθαν μερικοί· ἀλλὰ ἐκαθαρισθήκετε, ἀλλὰ ἁγιασθήκετε, ἀλλὰ ἐδικαιωθήκετε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ μας.

12 Ἔχω ἐγὼ ἐξουσίαν εἰς ὅλα, ἀλλὰ ὅλα δὲν συμφέρουσιν· εἰς ὅλα ἔχω ἐξουσίαν, ἀλλὰ δὲν θέλω ἐξουσιασθῇ ἀπὸ κανένα πρᾶγμα.

13 Τὰ φαγητὰ εἶναι διὰ τὴν κοιλίαν, καὶ ἡ κοιλία διὰ τὰ φαγητά· ἀλλὰ ὁ Θεὸς καὶ αὐτὴν καὶ αὐτὰ θέλει τὰ χαλάσει· ἀμὴ τὸ κορμὶ δὲν εἶναι διὰ τὴν πορνείαν, ἀλλὰ διὰ τὸν Κύριον, καὶ ὁ Κύριος διὰ τὸ κορμί.

14 Καὶ ὁ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἀνάστησε, καὶ ἐμᾶς θέλει ἀναστήσει διὰ μέσου τῆς δυνάμεώς του.

15 Δὲν ἠξεύρετε, ὅτι τὰ κορμιά σας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ; Πέρνωντας ἐγὼ λοιπὸν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὰ κάμω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο.

16 Ἢ δὲν ἠξεύρετε ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ κολλᾶται μὲ τὴν πόρνην, εἶναι ἕνα κορμὶ, (μετ'

φησὶν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

17 Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ, ἓν πνεῦμά ἐστι.

18 Φεύγετε τὴν πορνείαν· πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν· ὁ δὲ πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει.

19 Ἢ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν, ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;

20 Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

αὐτήν;) διατὶ λέγει, Θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

17 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ κολλᾶται μὲ τὸν Κύριον, εἶναι ἕνα πνεῦμα.

18 Φεύγετε τὴν πορνείαν· κάθε ἄλλο ἁμάρτημα ὁποῦ νὰ κάμῃ ἄνθρωπος, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ κορμί του· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ πορνεύει, ἁμαρτάνει εἰς τὸ ἰδικόν του κορμί.

19 Ἢ δὲν ἠξεύρετε, ὅτι τὸ κορμί σας εἶναι ναὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς, τὸ ὁποῖον Πνεῦμα ἔχετε ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ δὲν εἶσθε τοῦ λόγου σας;

20 Διατὶ ἐξαγορασθήκετε μὲ τιμήν· δοξάσατε λοιπὸν τὸν Θεὸν, μὲ τὸ σῶμά σας καὶ μὲ τὸ πνεῦμά σας, τὰ ὁποῖα εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. ζ'. 7.

ΠΕρὶ δὲ ὧν ἐγράψατέ μοι, καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι.

2 Διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, καὶ ἑκάστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω.

3 Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν ἀποδιδότω· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.

4 Ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώμα-

ΚΑΙ διὰ ἐκεῖνα ὁποῦ μοῦ ἐγράψετε, καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴν ἀγγίξῃ εἰς γυναῖκα.

2 Ἀλλὰ διὰ ταῖς πορνείαις, κάθε ἕνας ἂς ἔχῃ τὴν γυναῖκά του· καὶ πᾶσα μία ἂς ἔχῃ τὸν ἄνδρα της.

3 Ὁ ἄνδρας ἂς δίδῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀγάπην ὁποῦ τῆς χρεωστᾷ· ὁμοίως καὶ ἡ γυναῖκα εἰς τὸν ἄνδρα της.

4 Ἡ γυναῖκα δὲν ἐξουσιά-

τος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνήρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.

5 Μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους, εἰ μή τι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, ἵνα σχολάζητε τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ· καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέρχεσθε, ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ Σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν.

6 Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν.

7 Θέλω γὰρ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτόν· ἀλλ' ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως.

8 Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐτοῖς ἐστιν ἐὰν μείνωσιν ὡς κἀγώ.

9 Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρεῖσσον γάρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι.

10 Τοῖς δὲ γεγαμηκόσι παραγγέλλω οὐκ ἐγὼ, ἀλλ' ὁ Κύριος, γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς μὴ χωρισθῆναι.

11 Ἐὰν δὲ καὶ χωρισθῇ, μενέτω ἄγαμος, ἢ τῷ ἀνδρὶ

ζει τὸ κορμί της, ἀλλὰ ὁ ἄνδρας· ὁμοίως καὶ ὁ ἄνδρας δὲν ἐξουσιάζει τὸ ἴδιόν του κορμὶ, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα.

5 Μὴν ἀποστερεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον, ἔξω ἂν δὲν εἶναι μὲ συμφωνίαν, καὶ τοῦτο εἰς ὀλίγον καιρὸν, διὰ νὰ σπουδάζετε εἰς τὴν νηστείαν καὶ εἰς τὴν προσευχὴν· καὶ πάλιν νὰ ἀνταμώνεσθε, διὰ νὰ μὴν σᾶς πειράζῃ ὁ Σατανᾶς διατὶ δὲν δύνεσθε νὰ ἐγκρατεύεσθε.

6 Καὶ ἐτοῦτο τὸ λέγω, δίδωντας ἄδειαν, καὶ ὄχι προστάττωντας.

7 Διατὶ ἐγὼ ἤθελα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ὡσὰν τοῦ λόγου μου· ἀλλὰ κάθε ἕνας ἔχει ξεχωριστὸν τὸ ἐδικόν του χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεὸν, κάποιος ἔτζι, κάποιος ἀλλέως.

8 Καὶ λέγω εἰς τοὺς ἀνύπανδρους καὶ εἰς ταῖς χήραις, καλὸν εἶναι εἰς αὐτοὺς ἐὰν μείνουσιν ὡσὰν καὶ ἐγώ.

9 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ δὲν ἐγκρατεύονται, ἂς ὑπανδρευθοῦσι· διατὶ καλίτερον εἶναι νὰ ὑπανδρευθοῦσιν, παρὰ νὰ πυροῦνται.

10 Καὶ τοὺς ὑπανδρεμένους παραγγέλλω, ὄχι ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Κύριος, ἡ γυναῖκα ἂς μὴν χωρισθῇ, ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

11 Καὶ ἐὰν χωρισθῇ, ἂς μένῃ ἀνύπανδρη, ἢ ἂς κάμει

καταλλαγήτω· καὶ ἄνδρα γυναῖκα μὴ ἀφιέναι.

12 Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐγὼ λέγω, οὐχ ὁ Κύριος· Εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπιστον, καὶ αὐτὴ συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν·

13 Καὶ γυνὴ ἥτις ἔχει ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν.

14 Ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί· καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί· ἐπεὶ ἄρα τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι· νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν.

15 Εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω· οὐ δεδούλωται ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ ἐν τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ Θεός.

16 Τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; Ἢ τί οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις;

17 Εἰ μὴ ἑκάστῳ ὡς ἐμέρισεν ὁ Θεός, ἕκαστον ὡς κέκληκεν ὁ Κύριος, οὕτω περιπατείτω· καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πάσαις διατάσσομαι.

18 Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; Μὴ ἐπισπάσθω· ἐν

πάλιν ἀγάπην μὲ τὸν ἄνδρα της· καὶ ὁ ἄνδρας νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα.

12 Καὶ εἰς τοὺς ἐπιλοίπους ἐγὼ λέγω, καὶ ὄχι ὁ Κύριος· Ἐὰν κανένας ἀδελφὸς ἔχῃ γυναῖκα ἄπιστον, καὶ αὐτὴ ἀναπαύεται νὰ κάθεται μαζὺ μετ' αὐτὸν, ἂς μὴν τὴν ἀφήσῃ·

13 Καὶ γυναῖκα ὁποῦ νὰ ἔχῃ ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς ἀναπαύεται νὰ συνοικῇ μετ' αὐτὴν, ἂς μὴν τὸν ἀφήσῃ.

14 Διατὶ ὁ ἄνδρας ὁ ἄπιστος ἁγιάζεται διὰ μέσου τῆς γυναικὸς· καὶ ἡ γυναῖκα ἡ ἄπιστος ἁγιάζεται διὰ μέσου τοῦ ἀνδρός· ἀλλέως τὰ τέκνα σας ἤθελαν εἶσθαι ἀκάθαρτα· ἀμὴ τῶρα εἶναι ἅγια.

15 Καὶ ἐὰν ὁ ἄπιστος χωρίζεται, ἂς χωρισθῇ· ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ δὲν ἐδουλώθη εἰς τὰ τέτοιας λογῆς· εἰς εἰρήνην μᾶς ἐκάλεσεν ὁ Θεός.

16 Διατὶ τί ἠξεύρεις, γυναῖκα, ἂν σώσῃς τὸν ἄνδρα; Ἢ τί ἠξεύρεις, ὦ ἄνδρα, ἂν σώσῃς τὴν γυναῖκα;

17 Ἀλλὰ καθὼς ἐμοίρασεν ὁ Θεὸς τὰ χαρίσματα εἰς κάθε ἕνα, κάθε ἕνας καθὼς τὸν ἐκάλεσεν ὁ Κύριος, ἔτζι ἂς περιπατεῖ· καὶ ἔτζι διατάσσω εἰς ὅλαις ταῖς ἐκκλησίαις.

18 Περιτετμημένος ἐκαλέσθη κανένας, (εἰς τὴν πίστιν;)

ἀκροβυστίᾳ τις ἐκλήθη; Μὴ περιτεμνέσθω.

19 Ἡ περιτομὴ οὐδέν ἐστι, καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδὲν ἐστιν, ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ.

20 Ἕκαστος ἐν τῇ κλήσει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω.

21 Δοῦλος ἐκλήθης; Μή σοι μελέτω· ἀλλ᾽ εἰ καὶ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι.

22 Ὁ γὰρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος, ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς, δοῦλός ἐστι Χριστοῦ.

23 Τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.

24 Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἀδελφοὶ, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ τῷ Θεῷ.

25 Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω· γνώμην δὲ δίδωμι ὡς ἠλεημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι.

26 Νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν ἀνθρώπῳ τὸ οὕτως εἶναι.

27 Δέδεσαι γυναικί; Μὴ

Ἂς μὴν γίνεται ἀκροβύστιος· τὴν ἀκροβυστίαν ἐκαλέσθη κανένας; Ἂς μὴν περιτμηθῇ.

19 Ἡ περιτομὴ δὲν εἶναι τίποτες, καὶ ἡ ἀκροβυστία δὲν εἶναι τίποτες, ἀλλὰ ἡ φύλαξις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Κάθε ἕνας εἰς τὴν κλῆσιν ὁποῦ ἐκλήθη, εἰς ἐκείνην ἂς μένει.

21 Ἐκαλέσθης δοῦλος; Ἂς μὴν σὲ μέλει· ἀλλὰ ἐὰν δύνασαι νὰ γενῇς ἐλεύθερος, μεταχειρέσου καλλιότερον τὴν ἐλευθερίαν.

22 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ὄντας δοῦλος ἐκαλέσθη εἰς τὸν Κύριον, εἶναι ἐλευθερωμένος τοῦ Κυρίου· ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκλήθη εἰς τὸν Χριστὸν ὄντας ἐλεύθερος, εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ.

23 Ἀγορασθήκετε μὲ τιμήν· μὴν γίνεσθε δοῦλοι τῶν ἀνθρώπων.

24 Κάθε ἕνας, ἀδελφοὶ, εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ ἐκαλέσθη, εἰς ἐκεῖνο ἂς μένει, σιμὰ εἰς τὸν Θεόν.

25 Καὶ διὰ ταῖς παρθέναις ὁρισμὸν τοῦ Κυρίου δὲν ἔχω· ἀλλὰ συμβουλεύω ὡς ἠλεημένος ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ εἶμαι πιστός.

26 Λογιάζω λοιπὸν νὰ εἶναι ἐτοῦτο καλὸν διὰ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι ἔτζι.

27 Εἶσαι δεμένος μὲ γυ-

ζήτει λύσιν. Λέλυσαι ἀπὸ γυναικός; Μὴ ζήτει γυναῖκα.

28 Ἐὰν δὲ καὶ γήμης, οὐχ ἥμαρτες· καὶ ἐὰν γήμη ἡ παρθένος, οὐχ ἥμαρτε· θλίψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ τοιοῦτοι· ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι.

29 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοὶ, ὅτι ὁ καιρὸς συνεσταλμένος τὸ λοιπόν ἐστιν· ἵνα καὶ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι·

30 Καὶ οἱ κλαίοντες, ὡς μὴ κλαίοντες· καὶ οἱ χαίροντες, ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ ἀγοράζοντες, ὡς μὴ κατέχοντες·

31 Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου.

32 Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους εἶναι· ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ·

33 Ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί.

34 Μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος· ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ᾖ ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι· ἡ δὲ γα-

ναῖκα; Μὴν ζητᾶς νὰ λυθῇς. Εἶσαι λυμένος ἀπὸ γυναῖκα; Μὴν ζητᾷς γυναῖκα.

28 Καὶ ἐὰν ὑπανδρευθῇς, δὲν ἔσφαλες· καὶ ἐὰν ὑπανδρευθῇ ἡ παρθένος, δὲν ἔσφαλε· ἀλλὰ οἱ τοιοῦτοι θέλουσιν ἔχει θλίψιν εἰς τὴν σάρκα· καὶ ἐγὼ σᾶς λυποῦμαι.

29 Καὶ τοῦτο σᾶς λέγω, ἀδελφοὶ, ὁ καιρὸς ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπρὸς εἶναι στενός· διὰ τοῦτο πρέπει ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν γυναῖκαις, νὰ εἶναι ὡσὰν νὰ μὴν ἔχουν·

30 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κλαίουν, ὡσὰν νὰ μὴν κλαίουν· καὶ οἱ χαίροντες, ὡσὰν νὰ μὴν χαίρουνται· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀγοράζουν ὡσὰν νὰ μὴν ἀφεντεύουν·

31 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ χρῶνται τὸν κόσμον ἐτοῦτον, ὡς μὴ καταχρώμενοι· διατὶ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου ἐτούτου περνᾷ.

32 Καὶ θέλω σᾶς νὰ εἶσθε χωρὶς φροντίδες· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐπανδρεύθηκε, φροντίζει τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου, πῶς νὰ ἀρέσῃ τοῦ Κυρίου·

33 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐπανδρεύθηκε, φροντίζει τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, πῶς νὰ ἀρέσῃ τῆς γυναικός.

34 Ἐμεράσθηκε ἡ γυναῖκα καὶ ἡ παρθένος· ἐκείνη ὁποῦ δὲν ὑπανδρεύθη, φροντίζει τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ

μέριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρί.

εἶναι ἅγια καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα· ἀμὴ ἐκείνη ὁποῦ ὑπανδρεύθη, φροντίζει τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, πῶς νὰ ἀρέσῃ τοῦ ἀνδρός της.

35 Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν συμφέρον λέγω· οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως.

35 Καὶ τοῦτο τὸ λέγω διὰ τὸ συμφέρον σας· ὄχι νὰ σᾶς βάλλω θηλειὰν, ἀλλὰ νὰ στέκεσθε τακτικὰ στημὰ εἰς τὸν Κύριον, καὶ κανένα πρᾶγμα νὰ μὴν σᾶς σύρνῃ ἀπ' αὐτόν.

36 Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι· ὃ θέλει ποιείτω, οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν.

36 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ κανένας νομίζει νὰ εἶναι ἐτοῦτο ἄσχημον εἰς τὴν παρθένον του, νὰ τὴν φυλάττῃ ἄγαμον, ἐὰν εἶναι περασμένη ἀπὸ τὸν καιρόν της, καὶ κάμνει χρεία νὰ ὑπανδρευθῇ· ὅ, τι θέλει ἂς κάμει, δὲν σφάλλει· ἂς ὑπανδρεύονται.

37 Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιεῖ.

37 Καὶ ὁποῖος στέκεται βέβαιος εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην, ἀμὴ ἔχει ἐξουσίαν νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει, καὶ ἀποφάσισεν ἐτοῦτο μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, νὰ φυλάττῃ τὴν παρθένον του, καλὰ κάμνει.

38 Ὥστε καὶ ὁ ἐκγαμίζων, καλῶς ποιεῖ· ὁ δὲ μὴ ἐκγαμίζων, κρεῖσσον ποιεῖ.

38 Εἰς τόσον ὁποῦ καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὴν ὑπανδρεύει, καλὰ κάμνει· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τὴν ὑπανδρεύει, καλίτερα κάμνει.

39 Γυνὴ δέδεται νόμῳ ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ θέλει γαμηθῆναι, μόνον ἐν Κυρίῳ.

39 Ἡ γυναῖκα εἶναι δεμένη ἀπὸ τὸν νόμον, εἰς ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἄνδρας της· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, εἶναι ἐλεύθερη, ὅποιον θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, μόνον ἐν Κυρίῳ.

40 Μακαριωτέρα δέ ἐστιν

40 Ἀλλὰ ἐὰν μείνῃ ἔτζι,

ἐὰν ὕτω μείνῃ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ Πνεῦμα Θεῦ ἔχειν.

εἶναι μακαριωτέρα κατὰ τὴν ἰδικήν μυ γνώμην· διότι λογιάζω καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω Πνεῦμα Θεῦ.

Κεφ. η'. 8.

ΠΕρὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι πάντες γνῶσιν ἔχομεν· ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

ΚΑΙ' διὰ τὰ εἰδωλόθυτα, ἰξεύρομεν ὅτι ὅλοι ἔχομεν γνῶσιν· ἡ γνῶσις φυσκώνει, ἀμὴ ἡ ἀγάπη οἰκοδομάει.

2 Εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι τι, ὐδέπω ὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γνῶναι.

2 Καὶ ἐὰν κανένας λογιάζῃ πῶς γνωρίζει τίποτες, ἀκόμι δὲν ἐγνώρισε καθὼς πρέπει νὰ γνωρίσῃ.

3 Εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, ὗτος ἔγνωσαι ὑπ' αὐτοῦ.

3 Ἀμὴ ἂν ἀγαπᾷ κανένας τὸν Θεὸν, ἐτῦτος ἐγνωρίσθη ἀπ' αὐτόν.

4 Περὶ τῆς βρώσεως ὖν τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι ὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι ὐδεὶς Θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς.

4 Καὶ διὰ τῦ τρώγειν λοιπὸν τὰ εἰδωλόθυτα, ἰξεύρομεν ὅτι τὸ εἴδωλον δὲν εἶναι τίπυτες εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς παρὰ ἕνας.

5 Καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ, εἴτε ἐν ὐρανῷ, εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς· (ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ, καὶ κύριοι πολλοί·)

5 Διατὶ ἐὰν καὶ εἶναι τινὲς λεγόμενοι θεοὶ, εἴτε εἰς τὸν ὐρανὸν, εἴτε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· (καθὼς εἶναι θεοὶ πολλοὶ, καὶ κύριοι πολλοί·)

6 Ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ πατὴρ, ἐξ ὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν· καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριςὸς, δι' ὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ.

6 Ὅμως εἰς ἐμᾶς εἶναι ἕνας Θεὸς ὁ πατὴρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι τὰ πάντα, καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν εἰς αὐτόν· καὶ ἕνας Κύριος Ἰησῦς Χριςὸς, διὰ μέσυ τῦ ὁποίυ εἶναι τὰ πάντα, καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν διὰ μέσυ τυ.

7 Ἀλλ' ὐκ ἐν πᾶσιν ἡ γνῶσις· τινὲς δὲ τῇ συνειδήσει τοῦ εἰδώλυ ἕως ἄρτι, ὡς

7 Ἀλλὰ ἡ γνῶσις δὲν εἶναι εἰς ὅλυς· καὶ κάποιοι μὲ τὴν συνείδησιν τῦ εἰδώλυ ἕως τώρα

εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι, καὶ ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀσθενὴς οὖσα μολύνεται.	τρώγουσιν τὸ τοιοῦτον φαγητὸν ὡς εἰδωλόθυτον, καὶ ἡ συνείδησίς τους ὄντας νὰ εἶναι ἀσθενημένη, μολύνεται.
8 Βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν, περισσεύομεν· οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερέμεθα.	8 Τὸ φαγητὸν δὲν μᾶς παραστήνει εἰς τὸν Θεόν· διατὶ οὔτε ἐὰν φάγωμεν, περισσεύομεν· οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεσθε.
9 Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν.	9 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦν σας, μήπως καὶ αὐτὴ ἡ ἐξουσία σας γένη ἐμπόδιον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.
10 Ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;	10 Διατὶ ἐὰν κανένας εἰδῆ ἐσένα ὁποῦ ἔχεις γνῶσιν, πῶς κάθεσαι εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, δὲν θέλει οἰκοδομηθῆ ἡ συνείδησίς του ὁποῦ εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὸ νὰ τρώγῃ τὰ εἰδωλόθυτα;
11 Καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι᾽ ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν.	11 Καὶ (ἔτζι) διὰ τὴν γνῶσίν σου θέλει χαλασθῆ ὁ ἀδελφὸς ὁποῦ εἶναι ἀσθενής, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀπέθανε.
12 Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε.	12 Καὶ ἔτζι ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες τὴν συνείδησίν τους ὁποῦ εἶναι ἀσθενημένη, ἁμαρτάνετε εἰς τὸν Χριστόν.
13 Διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.	13 Διὰ τοῦτο ἐὰν τὸ φαγητὸν σκανδαλίζῃ τὸν ἀδελφόν μου, δὲν θέλω φάγει κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ νὰ μὴν σκανδαλίσω τὸν ἀδελφόν μου.

Κεφ. θ'. 9.

ΟΥ'Κ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν	ΔΕ'Ν εἶμαι ἀπόστολος; Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος; Δὲν εἶδα ἐγὼ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν

ἑώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;

2 Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

3 Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν, αὕτη ἐστί·

4 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν;

5 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς;

6 Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι;

7 Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει;

8 Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἢ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει;

9 Ἐν γὰρ τῷ Μωσέως νόμῳ γέγραπται· Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα. Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;

10 Ἢ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη, ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν

Χριστόν; Δὲν εἶσθε ἐσεῖς τὸ ἔργον μου ἐν Κυρίῳ;

2 Ἐὰν εἰς ἄλλους δὲν εἶμαι ἀπόστολος, ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς εἶμαι· διατὶ ἡ βοῦλα τῆς ἐδικῆς μου ἀποστολῆς ἐσεῖς εἶσθε ἐν Κυρίῳ.

3 Ἡ ἐδική μου ἀπόκρισις εἰς ἐκείνους ὁποῦ μὲ ἐξιτάζουσιν, ἐτούτη εἶναι·

4 Μήνα δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμεν;

5 Μήνα δὲν ἔχομεν καὶ ἐμεῖς ἐξουσίαν νὰ φέρνωμεν μὲ τοῦ λόγου μας ἀδελφὴν γυναῖκα, ὡσὰν καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς;

6 Ἢ μοναχὸς ἐγὼ καὶ Βαρνάβας δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν τὸ νὰ μὴν ἐργαζόμεσθε;

7 Τίς δουλεύει εἰς τὸν πόλεμον μὲ ἐδικήν του ἔξοδον; Ποῖος φυτεύει ἀμπέλι, καὶ ἀπὸ τὸν καρπόν του δὲν τρώγει; Ἢ ποῖος ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ποίμνης δὲν τρώγει;

8 Μήνα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀνθρώπων λαλῶ ἐτοῦτα; Ἢ δὲν τὰ λέγει καὶ ὁ νόμος ἐτοῦτα;

9 Διατὶ εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως εἶναι γεγραμμένον· Νὰ μὴν στομώσῃς τὸ βόδι ὁποῦ ἀλωνίζει. Μήνα διὰ τὰ βόδια τὸν μέλει τὸν Θεόν;

10 Ἢ τάχα διὰ λόγου μας βέβαια τὰ λέγει; Διατὶ διὰ λόγου μας ἐγράφη ἐτοῦτο, ὅτι

ἀροτριᾷν· καὶ ὁ ἀλοῶν, τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν, ἐπ' ἐλπίδι.

11 Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν;

12 Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ· ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

13 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσθίουσιν; Οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες, τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται;

14 Οὕτω καὶ ὁ Κύριος διέταξε τοῖς τὸ εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν, ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν.

15 Ἐγὼ δὲ οὐδενὶ ἐχρησάμην τούτων. Οὐκ ἔγραψα δὲ ταῦτα, ἵνα οὕτω γένηται ἐν ἐμοί· καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ.

16 Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι,

ἐκεῖνος ὁποῦ καλλιεργίζει, χρεωστεῖ νὰ καλλιεργίζῃ μὲ ἐλπίδα· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀλωνίζει, χρεωστεῖ νὰ ἀλωνίζῃ μὲ ἐλπίδα, ὅτι θέλει μεθέξει ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ ἀλωνίζει.

11 Ἐὰν ἐμεῖς ἐσπείραμεν εἰς ἐσᾶς τὰ πνευματικά, μεγάλο εἶναι ἐὰν ἐμεῖς θερίσομεν τὰ σαρκικά σας;

12 Ἐὰν οἱ ἄλλοι μετέχουσι ταύτην τὴν ἐξουσίαν εἰς ἐσᾶς, δὲν μετέχομεν ἐμεῖς περισσότερον; Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἐμεταχειρισθήκαμεν τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην· ἀλλὰ ὅλα τὰ ὑπομένομεν, διὰ νὰ μὴν κάμωμεν τίποτες ἐμπόδιον εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

13 Δὲν ἠξεύρετε ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐργάζονται τὰ ἱερά, τρώγουσιν ἀπὸ τὰ ἱερά; Ἐκεῖνοι ὁποῦ παραμένουσιν εἰς τὴν δουλείαν τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχουσι μερτικὸν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον;

14 Ἔτζι καὶ ὁ Κύριος ἐδιάταξεν ἐκείνους ὁποῦ κηρύττουσι τὸ εὐαγγέλιον, νὰ ζοῦσιν ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον.

15 Καὶ ἐγὼ δὲν ἐμεταχειρίσθηκα κανένα ἀπ' ἐτοῦτα. Καὶ δὲν τὰ ἔγραψα ἐτοῦτα διὰ νὰ γένῃ τέτοιας λογῆς εἰς ἐμένα· διατὶ καλλιότερόν μου εἶναι νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ κάμῃ τινὰς μάταιον τὸ καύχημά μου.

16 Διότι ἐὰν εὐαγγελί-

οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι.

17 Εἰ γὰρ ἑκὼν τοῦτο πράσσω, μισθὸν ἔχω· εἰ δὲ ἄκων, οἰκονομίαν πεπίστευμαι.

18 Τίς οὖν μοί ἐστιν ὁ μισθός; Ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

19 Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων, πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω.

20 Καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω·

21 Τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, (μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ,) ἵνα κερδήσω ἀνόμους.

22 Ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ

ζωμαι, δὲν ἔχω καύχημα διὰ τοῦτο· ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι εἰς ἐμένα ἀναγκαῖον· καὶ ἀιλύμονον εἰς ἐμένα ἐὰν δὲν εὐαγγελίζωμαι.

17 Διατὶ ἐὰν τὸ κάμω μὲ τὸ θέλημά μου, ἔχω μισθόν· ἀμὴ ἂν κάμω στανικῶς, ὅμως ἐπιτροπὴ μου εἶναι ὁποῦ μοῦ ἐμπιστεύθη.

18 Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ μισθός μου; Νὰ κάμω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸ ἔχουν χωρὶς ἔξοδον, εὐαγγελίζοντάς το, εἰς τὸ νὰ μὴν μεταχειρισθῶ κακὰ τὴν ἐξουσίαν ὁποῦ ἔχω εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

19 Διατὶ ἐγὼ ἔστωντας νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλα, εἰς ὅλους ἐδούλωσα τοῦ λόγου μου, διὰ νὰ κερδήσω περισσοτέρους.

20 Καὶ ἔγινα εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὡσὰν Ἰουδαῖος, διὰ νὰ κερδήσω Ἰουδαίους· εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον (ἐγίνηκα) ὡσὰν νὰ εἶμαι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ κερδήσω ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον·

21 Ἐγίνηκα εἰς τοὺς ἀνόμους ὡσὰν ἄνομος, (μὴ ὄντας ἄνομος εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἔννομος εἰς τὸν Χριστόν,) διὰ νὰ κερδήσω ἀνόμους.

22 Ἐγίνηκα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὡσὰν ἀσθενής, διὰ νὰ κερδήσω τοὺς ἀσθενεῖς· εἰς ὅλους ἔγινα

πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω.

23 Τῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γίνωμαι.

24 Οὐκ οἴδατε, ὅτι οἱ ἐν ςαδίῳ τρέχοντες, πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; ὕτω τρέχετε, ἵνα καταλάβητε.

25 Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται· ἐκεῖνοι μὲν ὖν ἵνα φθαρτὸν ςέφανον λάβωσιν· ἡμεῖς δὲ, ἄφθαρτον.

26 Ἐγὼ τοίνυν ὕτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως· ὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων.

27 Ἀλλ' ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γίνωμαι.

ὅλα, διὰ νὰ σώσω βέβαια μερικούς.

23 Καὶ τοῦτο τὸ κάμνω διὰ τὸ εὐαγγέλιον, διὰ νὰ γένω καὶ ἐγὼ συμμέτοχος αὐτοῦ τοῦ εὐαγγελίου.

24 Δὲν ἠξεύρετε, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ τρέχουσιν εἰς τὸ ςάδιον, ὅλοι μὲν τρέχουσιν, ἀμὴ ἕνας πέρνει τὸ χάρισμα; τοιουτοτρόπως τρέχετε, διὰ νὰ φθάσετε.

25 Καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ἀγωνίζεται, ἐγκρατεύεται εἰς ὅλα· ἐκεῖνοι λοιπὸν ἐγκρατεύονται καὶ ἀγωνίζονται διὰ νὰ πάρουσι φθαρτὸν ςέφανον· ἀμὴ ἐμεῖς, ἄφθαρτον.

26 Ἐγὼ λοιπὸν τέτοιας λογῆς τρέχω, ὄχι ὡσὰν ἄδηλα· τοιουτοτρόπως ἀγωνίζομαι, ὄχι ὡσὰν νὰ δέρνω τὸν ἀέρα.

27 Ἀλλὰ θλίβω τὸ σῶμά μου καὶ τὸ κάμνω δοῦλον, μήπως κηρύττωντας ἄλλους, ἐγὼ εὑρεθῶ ἀνεπιτήδειος.

Κεφ. ι'. 10.

ΟΥ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν· καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διῆλθον·

2 Καὶ πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ·

3 Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικὸν ἔφαγον·

ΘΕλω, ἀδελφοὶ, νὰ ἠξεύρετε ἐσεῖς, ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες μας ἦταν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σύννεφον· καὶ ὅλοι ἐπέρασαν διὰ μέσου τῆς θαλάσσης·

2 Καὶ ὅλοι εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσθηκαν εἰς τὸν σύννεφον καὶ εἰς τὴν θάλασσαν·

3 Καὶ ὅλοι ἔφαγαν τὸ αὐτὸ πνευματικὸν φαγητόν·

4 Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα πνευματικὸν ἔπιον· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολεθέσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριςός.

5 Ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ Θεός· κατεςρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν.

7 Μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέςησαν παίζειν.

8 Μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.

9 Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριςὸν, καθὼς καὶ τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο.

10 Μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ τινες αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτϐ.

11 Ταῦτα δὲ πάντα τύποι συνέβαινον ἐκείνοις· ἐγράφη δὲ πρὸς νϐθεσίαν ἡμῶν, εἰς ὃς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν.

4 Καὶ ὅλοι ἔπιαν τὸ αὐτὸ πνευματικὸν ποτόν· διατὶ ἔπιναν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν πέτραν ὁπϐ τὰς ἀκολϐθα· καὶ ἡ πέτρα ἦτον ὁ Χριςός.

5 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀναπαύθη εἰς τὰς περισσοτέρους ἀπ' αὐτάς· διατὶ ἔπεσαν εἰς τὴν ἔρημον.

6 Καὶ ταῦτα ἐγίνηκαν τύποι ἰδικοί μας, διὰ νὰ μὴν ἐπιθυμϐμεν ἐμεῖς τὰ κακὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι τὰ ἐπιθύμησαν.

7 Μηδὲ νὰ γενῆτε εἰδωλολάτραι, καθὼς μερικοὶ ἀπ' αὐτάς· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς νὰ φάγῃ καὶ νὰ πιῇ, καὶ ἐσηκώθηκαν νὰ παίζϐν.

8 Μηδὲ νὰ πορνεύωμεν, καθὼς μερικοὶ ἀπ' αὐτὰς ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσαν εἰς μίαν ἡμέραν εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.

9 Μηδὲ νὰ δοκιμάζωμεν τὸν Χριςὸν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτὰς τὸν ἐδοκίμασαν, καὶ ἐχαλάσθηκαν ἀπὸ τὰ ὀφίδια.

10 Μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτὰς ἐγόγγυσαν, καὶ ἐχαλάσθηκαν ἀπὸ τὸν ἐξολοθρευτήν.

11 Καὶ ἐτϐτα ὅλα ἐσυνέβηκαν τύποι εἰς ἐκείνϐς· καὶ ἐγράφηκαν διὰ νϐθεσίαν ἰδικήν μας, εἰς τὰς ὁποίϐς ἐκατάντησαν τὰ τέλη τῶν αἰώνων.

12 Ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι, βλεπέτω μὴ πέσῃ.

13 Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν, τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν.

14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας.

15 Ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε ὑμεῖς ὅ φημι.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι; Τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν;

17 Ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα, οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν.

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθίοντες τὰς θυσίας, κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσί;

19 Τί οὖν φημι; ὅτι εἴδωλον τί ἐστιν; ἢ ὅτι εἰδωλόθυτον τί ἐστιν;

20 Ἀλλ' ὅτι ἃ θύει τὰ ἔθνη,

12 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁποῦ λογιάζει πῶς νὰ στέκῃ, ἂς βλέπει νὰ μὴν πέσῃ.

13 Πειρασμὸς δὲν σᾶς ἔλαβε παρὰ ἀνθρώπινος· καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πιστός, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει σᾶς ἀφήσει νὰ πειραχθῆτε παραπάνω (ἀπ' ἐκεῖνο) ὁποῦ δύνεσθε, ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὸν πειρασμὸν θέλει κάμει καὶ τὸ εὔγασμα, διὰ νὰ δυνηθῆτε ἐσεῖς νὰ ὑποφέρετε.

14 Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν.

15 Ὡσὰν εἰς φρονίμους λαλῶ· διακρίνετε ἐσεῖς ἐκεῖνο ὁποῦ λέγω.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας τὸ ὁποῖον εὐλογοῦμεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ; Τὸ ψωμὶ ὁποῦ κόπτομεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;

17 Ὅτι ἕνα ψωμί, ἕνα σῶμα, εἴμεσθεν ἐμεῖς οἱ πολλοί· διατὶ ὅλοι μετέχομεν ἀπὸ τὸ ἕνα ψωμί;

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραήλ, ὁποῦ εἶναι κατὰ σάρκα· δὲν εἶναι κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ἐκεῖνοι ὁποῦ τρώγουσι ταῖς θυσίαις;

19 Τί λοιπὸν λέγω; ὅτι τὸ εἴδωλον νὰ εἶναι τίποτες; ἢ ὅτι τὸ εἰδωλόθυτον εἶναι τίποτες;

20 Ἀλλὰ λέγω ὅτι ἐκεῖνα

δαιμονίοις θύει, καὶ ὀ Θεῷ· ὀ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνὸς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι.

21 Οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· ὀ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν, καὶ τραπέζης δαιμονίων.

22 Ἢ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; Μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμεν;

23 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ὀ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ὀ πάντα οἰκοδομεῖ.

24 Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλ' τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος.

25 Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.

26 Τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

27 Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.

28 Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ·

ὁποῦ θυσιάζουν τὰ ἔθνη, τὰ θυσιάζουν εἰς τοὺς δαίμονας, καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν· καὶ δὲν θέλω ἐσεῖς νὰ γίνεσθε κοινωνοὶ τῶν δαιμόνων.

21 Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πίνετε τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ ποτήριον τῶν δαιμόνων· δὲν δύνεσθε νὰ μετέχετε ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν δαιμονίων.

22 Ἀνίσως καὶ ἐνοχλοῦμεν τὸν Κύριον; Μήνα εἴμεσθε ἐμεῖς δυνατώτερόν του;

23 Ἔχω ἐξουσίαν εἰς ὅλα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλα ὠφέλιμα· εἰς ὅλα ἔχω ἐξουσίαν, ἀλλὰ ὅλα δὲν οἰκοδομοῦσι.

24 Κανένας ἂς μὴν ζητᾷ τὸ ἐδικόν του (συμφέρον) ἀλλὰ κάθε ἕνας ἂς ζητᾷ (τὸ συμφέρον) τοῦ ἄλλου.

25 Κάθε πρᾶγμα ὁποῦ πουλιέται εἰς τὸ μακελλειὸν, τρῶτέ το, καὶ μὴν ἐξετάζετε τίποτες διὰ τὴν συνείδησιν.

26 Διατὶ ἡ γῆ εἶναι τοῦ Κυρίου, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτήν.

27 Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀπίστους σᾶς προσκαλῇ, καὶ θέλετε νὰ ὑπᾶτε, ἐκεῖνο ὁποῦ σᾶς βάλλουν ὀμπροστὰ τρῶτέ το, μὴν ἐξετάζοντες τίποτες διὰ τὴν συνείδησιν.

28 Ἀμὴ ἂν κανένας σᾶς εἰ-

Τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα, καὶ τὴν συνείδησιν· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

29 Συνείδησιν δὲ λέγω, οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου· ἵνα τί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;

30 Εἰ δὲ ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ;

31 Εἴτε οὖν ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε.

32 Ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ·

33 Καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι.

πῇ· Τοῦτο εἶναι εἰδωλόθυτον, μὴν τὸ φᾶτε, διατ' ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ εἶπε, καὶ διὰ τὴν συνείδησίν του· διατὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ καὶ ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς αὐτήν.

29 Καὶ συνείδησιν λέγω, ὄχι τὴν ἰδικήν σου, ἀλλὰ τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου· καὶ διατί; πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κρίνεται ἡ ἐλευθεριά μου ἀπὸ ἄλλην συνείδησιν;

30 Καὶ ἐὰν ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι εἰς ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ εὐχαριστῶ;

31 Κἂν τε λοιπὸν τρώτε, κἂν τε πίνετε, κἂν τε κάμνετε, (τίποτες ἄλλο,) ὅλα εἰς δόξαν Θεοῦ νὰ τὰ κάμνετε.

32 Γίνεσθε ἀσκανδάλιστοι, καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ·

33 Καθὼς καὶ ἐγὼ ἀρέσκω ὅλους εἰς ὅλα, μὴ ζητῶντας τὸ ἰδικόν μου συμφέρον, ἀλλὰ (τὸ συμφέρον) τῶν πολλῶν, διὰ νὰ σωθοῦσι.

Κεφ. ια'. 11.

Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ.

2 Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε,

Μιμηθῆτε ἐμένα, καθὼς ἐγὼ μιμοῦμαι τὸν Χριστόν.

2 Καὶ ἐπαινῶ σας, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μὲ ἐνθυμᾶ-

καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε.

3 Θέλω δὲ ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριςός ἐςι· κεφαλὴ δὲ γυναικὸς, ὁ ἀνήρ· κεφαλὴ δὲ Χριςοῦ, ὁ Θεός.

4 Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος ἢ προφητεύων κατὰ κεφαλῆς ἔχων, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

5 Πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν ἑαυτῆς· ἓν γάρ ἐςι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ.

6 Εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνὴ, καὶ κειράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω.

7 Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων· γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρός ἐςιν.

8 Οὐ γάρ ἐςιν ἀνὴρ ἐκ γυναικὸς, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρός.

9 Καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ

σθε, καὶ καθὼς σᾶς ἐπαράδωκα ταῖς παραδόσεις, ταῖς κρατεῖτε.

3 Καὶ θέλω νὰ ἠξεύρετε, ὅτι κάθε ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριςὸς· καὶ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς εἶναι ὁ ἄνδρας· καὶ κεφαλὴ Χριςοῦ εἶναι ὁ Θεός.

4 Κάθε ἄνδρας ὁποῦ προσεύχεται ἢ προφητεύει, καὶ ἔχει τὸ κεφάλι του σκεπασμένον, ἐντροπιάζει τὸ κεφάλι του.

5 Καὶ κάθε γυναῖκα ὁποῦ προσεύχεται ἢ προφητεύει μὲ κεφάλι ἀξεσκέπαςον, καταντροπιάζει τὸ κεφάλι της· διατὶ τοῦτο εἶναι μιᾶς λογῆς ὡσὰν νὰ εἶναι καὶ ξυρισμένη.

6 Διατὶ ἂν δὲν σκεπάζεται ἡ γυναῖκα, ἀκόμι καὶ ἂς κουρεύεται· καὶ ἂν εἶναι ἄσχημον εἰς τὴν γυναῖκα τὸ νὰ κουρεύεται, ἢ νὰ ξυρίζεται, (λοιπὸν,) ἂς σκεπάζεται.

7 Διατὶ ὁ ἄνδρας δὲν χρεωςεῖ νὰ σκεπάζῃ τὸ κεφάλι του, ἔςωντας νὰ εἶναι εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ· ἀλλὰ ἡ γυναῖκα εἶναι δόξα τοῦ ἀνδρός.

8 Διατὶ ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

9 Διότι ὁ ἄνδρας δὲν ἐκτίσθη διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ἡ γυναῖκα

γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διὰ τοὺς ἀγγέλους.

11 Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς, ἐν Κυρίῳ.

12 Ὥσπερ γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς, οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός· τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ.

13 Ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε, πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι;

14 Ἢ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς, ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστι;

15 Γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν· ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ.

16 Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ, ὅτι οὐκ εἰς τὸ κρεῖττον, ἀλλ' εἰς τὸ ἧττον συνέρχεσθε.

18 Πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,

χρειωστεῖ (διὰ τοὺς ἀγγέλους) νὰ ἔχῃ ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι της σημάδι ὅτι εἶναι ἀποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός.

11 Ὅμως οὐδὲ ὁ ἄνδρας χωρὶς γυναῖκα, οὐδὲ ἡ γυναῖκα χωρὶς ἄνδρα, εἶναι εἰς τὸν Κύριον.

12 Διατὶ καθὼς ἡ γυναῖκα εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τέτοιας λογῆς καὶ ὁ ἄνδρας εἶναι διὰ μέσου τῆς γυναικός· ἀμὴ ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

13 Ἀνάμεσά σας τὸ κρίνετε, πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ προσεύχεται τὸν Θεὸν ἀσκέπαστη;

14 Ἢ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις σᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ ἄνδρας ἐὰν ἔχῃ μαλλία, εἶναι ἀτιμία του;

15 Ἀμὴ ἡ γυναῖκα ἐὰν ἔχῃ μαλλία, εἶναι τιμή της· ὅτι τὰ μαλλία της ἐδόθηκαν, ἀντὶς σκέπασμα.

16 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ φαίνεται κανένας νὰ εἶναι φιλόνεικος, ἐμεῖς τέτοιας λογῆς συνήθειαν δὲν ἔχομεν, οὐδὲ ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ παραγγέλλωντας τοῦτο δὲν σᾶς ἐπαινῶ, ὅτι ὄχι εἰς τὸ καλλιότερον, ἀλλὰ εἰς τὸ χειρότερον συμμαζώνεσθε.

18 Διατὶ πρῶτον ὅταν συναθροίζεσθε ἐσεῖς εἰς τὴν

ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν· καὶ μέρος τι πιστεύω.

19 Δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν.

20 Συνερχομένων οὖν ὑμῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, οὐκ ἔςι Κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν.

21 Ἕκαςος γὰρ τὸ ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν, καὶ ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει.

22 Μὴ γὰρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν; Ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; Τί ὑμῖν εἴπω; ἐπαινέσω ὑμᾶς; Ἐν τούτῳ οὐκ ἐπαινῶ.

23 Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον·

24 Καὶ εὐχαριςήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐςὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

ἐκκλησίαν, ἀκούω πῶς εἶναι εἰς ἐσᾶς χωρίσματα· καὶ εἰς κάποιον μέρος τὸ πιστεύω.

19 Διατὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ εἶναι καὶ αἱρέσεις εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ φανερωθοῦν ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀνάμεσά σας δόκιμοι.

20 Ὅταν λοιπὸν συμμαζώνεσθε εἰς ἕνα τόπον, δὲν εἶναι διὰ νὰ φᾶτε τὸ Κυριακὸν δεῖπνον.

21 Διατὶ κάθε ἕνας προπέρνει τὸ ἰδικόν του δεῖπνον καὶ τὸ τρώγει, καὶ ἄλλος πεινᾷ, καὶ ἄλλος μεθᾷ.

22 Μήνα δὲν ἔχετε σπήτια διὰ νὰ φᾶτε καὶ νὰ πιῆτε; Ἢ καταφρονεῖτε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ κατεντροπιάζετε ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἔχουσι; Τί νὰ σᾶς εἰπῶ; νὰ σᾶς ἐπαινέσω· Εἰς τοῦτο δὲν σᾶς ἐπαινῶ.

23 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ σᾶς ἐπαράδωκα, τὸ ἐπαράλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς τὴν νύκτα ἐκείνην ὁποῦ ἐπαραδίδουνταν, ἐπῆρε ψωμί·

24 Καὶ εὐχαριςήσας τὸ ἔκοψε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ σῶμά μου ὁποῦ κόπτεται διὰ λόγου σας· τοῦτο κάμνετε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

25 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τῦτο τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐςὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τῦτο ποιεῖτε ὁσάκις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

26 Ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τῦ Κυρίυ καταγγέλλετε, ἄχρις ὗ ἂν ἔλθῃ.

27 Ὥςε ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τῦτον, ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίυ ἀναξίως, ἔνοχος ἔςαι τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίυ.

28 Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν, καὶ ὕτως ἐκ τοῦ ἄρτυ ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίυ πινέτω.

29 Ὁ γὰρ ἐσθίων, καὶ πίνων ἀναξίως, κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίυ.

30 Διὰ τῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄῤῥωςοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί.

31 Εἰ γὰρ ἑαυτὺς διεκρίνομεν, ὐκ ἂν ἐκρινόμεθα.

25 Τὸν ὅμοιον τρόπον ἐπῆρε καὶ τὸ ποτήριον, ὕςερα ἀφόντις ἐδείπνησε, λέγωντας· Ἐτῦτο τὸ ποτήριον εἶναι ἡ καινύρια διαθήκη εἰς τὸ αἷμά μυ· ἐτῦτο κάμνετε ὅσαις φοραῖς τὸ πίνετε, εἰς ἐδικήν μυ ἀναθύμησιν.

26 Διατὶ ὅσαις φοραῖς τρῶτε τὸ ψωμὶ ἐτῦτο, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνετε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου ἀναθυμίζετε, ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ.

27 Εἰς τόσον ὁπῦ κάθε ἕνας ὁπῦ τρώγει τὸ ψωμὶ ἐτῦτο, ἢ πίνει τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίυ ἀναξίως, εἶναι πταίςης εἰς τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίυ.

28 Καὶ κάθε ἄνθρωπος ἂς δοκιμάζῃ τοῦ λόγυ τυ, καὶ ἔτζι ἂς τρώγει ἀπὸ τὸ ψωμὶ ἐτῦτο, καὶ ἂς πίνει ἀπὸ τὸ ποτήριον ἐτῦτο.

29 Διατὶ ἐκεῖνος ὁπῦ τρώγει καὶ πίνει ἀναξίως, τρώγει καὶ πίνει κρῖμα εἰς τοῦ λόγυ τυ, μὲ τὸ νὰ μὴν διακρίνῃ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίυ.

30 Διὰ τῦτο ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς εἶναι πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄῤῥωςοι, καὶ ἀποθένουν ἀρκετοί.

31 Διατὶ ἐὰν ἐδιακρίναμεν τοῦ λόγυ μας, δὲν ἠθέλαμεν κριθῇ.

32 Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίȣ παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κοσμῷ κατακριθῶμεν.

32 Ἀμὴ ὅταν κρινόμεσθεν, παιδευόμεθα ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ μὴν κατακριθȣμεν μὲ τὸν κόσμον.

33 Ὥςε, ἀδελφοί μȣ, συνερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν ἀλλήλȣς ἐκδέχεσθε.

33 Λοιπὸν, ἀδελφοί μȣ, ὅταν συμμαζώνεσθε εἰς τὸ φαγεῖν, καρτερεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον.

34 Εἰ δέ τις πεινᾷ, ἐν οἴκῳ ἐσθιέτω, ἵνα μὴ εἰς κρῖμα συνέρχησθε. Τὰ δὲ λοιπὰ, ὡς ἂν ἔλθω, διατάξομαι.

34 Ἀμὴ ἂν πεινᾷ κανένας, ἂς τρώγει εἰς τὸ σπῆτί τȣ, διὰ νὰ μὴν συμμαζώνεσθε εἰς κατάκριμα. Καὶ τὰ ἐπίλοιπα, ὡς ἂν ἔλθω, θέλω τὰ διατάξει.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΠΕρὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοὶ, ȣ̓ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν·

ΚΑΙ` διὰ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ἀδελφοὶ, θέλω νὰ γνωρίζετε ἐκεῖνο ὁπȣ πρέπει·

2 Οἴδατε ὅτι ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα, ὡς ἂν ἤγεσθε, ἀπαγόμενοι.

2 Ἰξεύρετε ὅτι ἐσεῖς ἤσθαν ἔθνη, καὶ ἐφέρνȣσθαν εἰς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα, καθὼς σᾶς ἔσυραν.

3 Διὸ γνωρίζω ὑμῖν, ὅτι ȣ̓δεὶς ἐν Πνεύματι Θεȣ λαλῶν, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· καὶ ȣ̓δεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

3 Διὰ τȣ̃το σᾶς κάμνω νὰ γνωρίσετε, ὅτι ȣ̓δὲ κανένας ὁπȣ λαλεῖ μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· καὶ ȣ̓δὲ κανένας δύναται νὰ εἰπῇ Κύριον Ἰησοῦν, παρὰ μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

4 Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα·

4 Καὶ εἶναι διαιρέσεις τῶν χαρισμάτων, ἀμὴ τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ αὐτό·

5 Καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσι, καὶ ὁ αὐτός Κύριος·

5 Εἶναι καὶ διάφοραις ὑπηρεσίαις, ἀμὴ ὁ Κύριος εἶναι ὁ αὐτός·

6 Καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτός ἐστι Θεὸς, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

7 Ἑκάστῳ δὲ δίδοται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον.

8 Ὧι μὲν γὰρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα·

9 Ἑτέρῳ δὲ πίστις, ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι· ἄλλῳ δὲ χαρίσματα ἰαμάτων, ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι·

10 Ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων, ἑτέρῳ δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλῳ δὲ ἑρμηνεία γλωσσῶν.

11 Πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται.

12 Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἕν ἐστι, καὶ μέλη ἔχει πολλὰ, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνὸς πολλὰ ὄντα, ἕν ἐστι σῶμα· οὕτω καὶ ὁ Χριστός.

13 Καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν· εἴτε Ἰου-

6 Εἶναι καὶ διαίρεσαις τῶν ἐνεργημάτων, ἀμὴ ὁ Θεὸς ὁποῦ ἐνεργεῖ τὰ ὅλα εἰς ὅλους, εἶναι ὁ αὐτός.

7 Καὶ εἰς κάθε ἕνα δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος εἰς τὸ συμφέρον.

8 Διατὶ εἰς κάποιον δίδεται λόγος σοφίας διὰ μέσου τοῦ Πνεύματος, καὶ εἰς ἄλλον δίδεται λόγος γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα·

9 Καὶ εἰς ἄλλον δίδεται πίστις, μὲ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα· καὶ εἰς ἄλλον δίδεται χάρισμα ἰαμάτων, μὲ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα·

10 Καὶ εἰς ἄλλον ἐνεργήματα δυνάμεων, καὶ εἰς ἄλλον δίδεται προφητεία, καὶ εἰς ἄλλον δίδουνται διάκρισαις πνευμάτων, καὶ εἰς ἄλλον γένη γλωσσῶν, καὶ εἰς ἄλλον δίδεται ἑρμηνεία γλωσσῶν.

11 Καὶ ὅλα ἐτοῦτα τὰ ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, χωρίζοντας ξεχωριστὰ κάθε ἕνα καθὼς βούλεται.

12 Διατὶ καθὼς τὸ κορμὶ εἶναι ἕνα, καὶ ἔχει, μέλη πολλὰ, καὶ ὅλα τὰ μέλη εἶναι ἑνὸς κορμίου, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι πολλὰ, ὅμως εἶναι ἕνα κορμί· ἔτζι καὶ ὁ Χριστός.

13 Διατὶ ἐμεῖς ὅλοι διὰ μέσου τοῦ ἑνὸς Πνεύματος εἰς ἕνα κορμὶ ἐβαπτισθήκαμεν·

δαῖοι, εἴτε Ἕλληνες, εἴτε
δοῦλοι, εἴτε ἐλεύθεροι· καὶ
πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐπο-
τίσθημεν.
14 Καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ
ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλὰ πολλά.
15 Ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς· Ὅτι
οὐκ εἰμὶ χείρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ
τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο
οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;
16 Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς·
Ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμὸς, οὐκ
εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ
τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώμα-
τος;
17 Εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφ-
θαλμὸς, ποῦ ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον
ἀκοὴ, ποῦ ἡ ὄσφρησις;

18 Νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο
τὰ μέλη, ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐν
τῷ σώματι, καθὼς ἠθέλησεν.
19 Εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἓν
μέλος, ποῦ τὸ σῶμα;

20 Νῦν δὲ πολλὰ μὲν
μέλη, ἓν δὲ σῶμα.
21 Οὐ δύναται δὲ ὀφθαλ-
μὸς εἰπεῖν τῇ χειρί· Χρείαν
σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κε-
φαλὴ τοῖς ποσί· Χρείαν ὑμῶν
οὐκ ἔχω.
22 Ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον,
τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώμα-
τος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν,
ἀναγκαῖά ἐστι.
23 Καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμό-

κἄν τε Ἰουδαῖοι, κἄν τε Ἕλλη-
νες, κἄν τε δοῦλοι, κἄν τε ἐλεύ-
θεροι· καὶ ὅλοι εἰς ἕνα Πνεῦ-
μα ἐποτίσθημεν.
14 Διατὶ τὸ κορμὶ δὲν εἶ-
ναι ἕνα μέλος, ἀλλὰ πολλά.
15 Ἐὰν εἴπῃ τὸ ποδάρι·
Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι χέρι, δὲν εἶ-
μαι ἀπὸ τὸ κορμί· μήπως διὰ
τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κορμί;
16 Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ αὐ-
τίον· Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι μάτι,
δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ κορμί· μήπως
διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ
κορμί;
17 Ἐὰν ὅλον τὸ κορμὶ εἶ-
ναι μάτι, ποῦ (θέλει εἶσθαι)
ἡ ἀκόη; Ἐὰν εἶναι ὅλον ἀκοή,
ποῦ (θέλει εἶσθαι) ἡ ὄσφρη-
σις;
18 Ἀλλὰ τῶρα ὁ Θεὸς
ἔβαλλε, κάθε ἕνα μέλος εἰς
τὸ κορμὶ, καθὼς ἠθέλησε.
19 Καὶ ἂν ἦταν ὅλα ἕνα
μέλος, ποῦ (ἤθελεν εἶσθαι) τὸ
κορμί;
20 Ἀλλὰ τῶρα εἶναι πολ-
λὰ μέλη, ἀμὴ ἕνα κορμί.
21 Καὶ δὲν δύνεται τὸ
μάτι νὰ εἴπῃ εἰς τὸ χέρι·
Δὲν σὲ χρειάζομαι· ἢ πάλιν
ἡ κεφαλὴ εἰς τὰ ποδάρια·
Δὲν σᾶς χρειάζομαι.
22 Ἀλλὰ τὰ μέλη τοῦ
κορμίου ὁποῦ φαίνονται νὰ εἶ-
ναι ἀσθενέστερα, εἶναι πολλὰ
περισσότερον ἀναγκαῖα.
23 Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ λογιά-

τερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν· καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει.

24 Τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν, οὐ χρείαν ἔχει· ἀλλ' ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δοὺς τιμήν.

25 Ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη.

26 Καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη.

27 Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέρους.

28 Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.

29 Μὴ πάντες, ἀπόστολοι; μὴ πάντες, προφῆται; μὴ πάντες, διδάσκαλοι; μὴ πάντες, δυνάμεις;

30 Μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάν-

ζομεν νὰ εἶναι ἀτιμότερα μέλη τοῦ κορμίου, ἐτοῦτα ἐνδύνοντες, τὰ τιμοῦμεν περισσότερον· καὶ τὰ ἄσχημά μας ἔχουσι περισσότερον στολισμόν.

24 Ἀμὴ τὰ μέλη μας τὰ τίμια, δὲν ἔχουσι χρείαν· ἀλλὰ ὁ Θεὸς συνεκέρασεν τὸ κορμὶ, δίδωντας περισσότερον τιμὴν εἰς τὸ μέλος τὸ λειψιμιόν.

25 Διὰ νὰ μὴν γένῃ διχοστασία εἰς τὸ κορμὶ, ἀλλὰ τὰ μέλη νὰ φροντίζουσι τὸ αὐτὸ ἕνα διὰ τὸ ἄλλον.

26 Καὶ ἐὰν πάσχῃ ἕνα μέλος, συμπάσχουσιν ὅλα τὰ μέλη· καὶ ἐὰν δοξάζεται ἕνα μέλος, συγχαίρονται ὅλα τὰ μέλη.

27 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη κατὰ μέρος.

28 Καὶ κάποιους ἔβαλλεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, εἶτα δυνάμεις, ἔπειτα χαρίσματα ἰαμάτων, βοηθείαις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.

29 Μήνα ὅλοι εἶναι ἀπόστολοι; μήνα ὅλοι εἶναι προφῆται; μήνα ὅλοι εἶναι διδάσκαλοι; μήνα ὅλοι ἔχουσι δυνάμεις;

30 Μήνα ὅλοι ἔχουσι χαρίσματα ἰαμάτων; μήνα ὅλοι

τες γλώσσαις λαλοῦσι; μὴ πάντες διερμηνεύουσι;

γλώσσαις συντυχαίνουσι; μήνα ὅλοι ἐξηγοῦσι;

31 Ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα· καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι.

31 Ἐπιθυμεῖτε τὰ χαρίσματα τὰ μεγαλίτερα· καὶ ἀκόμι θέλω σᾶς δείξει στράταν ὑπερβολικὰ ὑψηλήν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ἘΑ'Ν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

ἘΑ'Ν ταῖς γλωσσαῖς τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀγάπην δὲν ἔχω, ἔγινα χαλκὸς ὁποῦ βοήζει, ἢ κύμβαλον ὁποῦ ἀλλαλάζει.

2 Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδέν εἰμι.

2 Καὶ ἐὰν ἔχω προφητίαν, καὶ γνωρίσω ὅλα τὰ μυστήρια καὶ ὅλην τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω ὅλην τὴν πίστιν, ὁποῦ καὶ καὶ τὰ βουνὰ νὰ μετατοπίζω, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχω, δὲν εἶμαι τίποτις.

3 Καὶ ἐὰν ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

3 Καὶ ἐὰν θρέψω ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ κορμί μου διὰ νὰ καῶ, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχω, τίποτις δὲν ὠφελοῦμαι.

4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται,

4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, σπλαγχνίζεται· ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ· ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι προπετὴς, δὲν κενοδοξᾷ,

5 Οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακὸν,

5 Δὲν κάμνει ἄσχημα πράγματα, δὲν γυρεύει τὰ ἐδικά της ὠφέλιμα, δὲν πικραίνεται, δὲν βάνει εἰς τὸν νοῦν της τὸ κακὸν,

6 Οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ·

7 Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.

8 Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· εἴτε δὲ προφητεῖαι καταργηθήσονται, εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται.

9 Ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·

10 Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.

11 Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου.

12 Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην.

13 Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπὶς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

6 Δὲν χαίρεται εἰς τὴν ἀδικίαν, ἀλλὰ συγχαίρεται εἰς τὴν ἀλήθειαν·

7 Ὅλα τὰ βαστᾷ, ὅλα τὰ πιστεύει, ὅλα τὰ ἐλπίζει, ὅλα τὰ ὑπομένει.

8 Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε δὲν ξεπέφτει· ἀλλὰ καὶ αἱ προφητεῖαις θέλουσι καταργηθῇ, καὶ αἱ γλώσσαις θέλουσι παύσει, καὶ ἡ γνῶσις θέλει ἀφανισθῇ.

9 Διατὶ ἐκ μέρους γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·

10 Ἀμὴ ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε θέλει παύσει τὸ μερικόν.

11 Ὅταν ἤμουν νήπιος, ὡσὰν νήπιος ἐλάλουν, ὡσὰν νήπιος ἐφρόνουν, ὡσὰν νήπιος ἐλογιζόμουν· ἀμὴ ὅταν ἔγινα ἄνδρας, τὰ ἄργησα τὰ πράγματα τοῦ νηπίου.

12 Διατὶ τώρα βλέπομεν διὰ μέσου τοῦ καθρέφτη ὡσὰν ὄνειρον, ἀμὴ τότε θέλομεν εἰδῇ πρόσωπον μὲ πρόσωπον· τώρα γνωρίζω ἐκ μέρους, ἀμὴ τότε θέλω γνωρίσει, καθὼς ἐγνωρίσθηκα.

13 Καὶ τώρα μένουσι τὰ τρία ἐτοῦτα, πίστις, ἐλπὶς, ἀγάπη· ἀμὴ τὸ μεγαλίτερον ἀπὸ τοῦτα, εἶναι ἡ ἀγάπη.

Κεφ. ιδ'. 14.

Διώκετε τὴν ἀγάπην, ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά· μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε.

Ζητᾶτε καὶ ἀκολουθᾶτε τὴν ἀγάπην, ἐπιθυμεῖτε διὰ νὰ ἀποκτήσετε τὰ πνευματικὰ χαρίσματα· καὶ περισσότερον διὰ νὰ προφητεύετε.

2 Ὁ γὰρ λαλῶν γλώσσῃ, οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ, ἀλλὰ τῷ Θεῷ· οὐδεὶς γὰρ ἀκούει, πνεύματι δὲ λαλεῖ μυστήρια.

2 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ γλώσσαις ἀγνώριςαις, δὲν συντυχαίνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ τὸν Θεόν· διατὶ ἀγκαλὰ καὶ κανένας δὲν τὸν καταλαμβάνῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ τὸ πνεῦμα λαλεῖ μυστήρια.

3 Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν.

3 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ προφητεύει, λαλεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παρηγορίαν.

4 Ὁ λαλῶν γλώσσῃ, ἑαυτὸν οἰκοδομεῖ· ὁ δὲ προφητεύων, ἐκκλησίαν οἰκοδομεῖ.

4 Ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ γλῶσσαν, οἰκοδομεῖ τοῦ λόγου του· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ προφητεύει, οἰκοδομεῖ τὴν ἐκκλησίαν.

5 Θέλω δὲ πάντας ὑμᾶς λαλεῖν γλώσσαις, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε· μείζων γὰρ ὁ προφητεύων ἢ ὁ λαλῶν γλώσσαις, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ, ἵνα ἡ ἐκκλησία οἰκοδομὴν λάβῃ.

5 Καὶ ἤθελα ὅλοι σας νὰ λαλῆτε γλώσσαις, ἀλλὰ περισσότερον διὰ νὰ προφητεύετε· διατὶ μεγαλίτερος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ προφητεύει, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ γλώσσαις, ἔξω ἐὰν δὲν μεταγλωτίζῃ, διὰ νὰ λάβῃ ἡ ἐκκλησία οἰκοδομήν.

6 Νυνὶ δε, ἀδελφοὶ, ἐὰν ἔλθω πρὸς ὑμᾶς γλώσσαις λαλῶν, τί ὑμᾶς ὠφελήσω, ἐὰν μὴ ὑμῖν λαλήσω ἢ

6 Καὶ τῶρα ἀδελφοὶ, ἐὰν ἔλθω εἰς ἐσᾶς λαλῶν γλώσσαις, τί θέλω σᾶς ὠφελήσει, ἐὰν δὲν σᾶς λαλήσω,

ἐν ἀποκαλύψει, ἢ ἐν γνώσει, ἢ ἐν προφητείᾳ, ἢ ἐν διδαχῇ;

7 Ὅμως τὰ ἄψυχα φωνὴν διδόντα, εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ, πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον ἢ τὸ κιθαριζόμενον.

8 Καὶ γὰρ ἐὰν ἄδηλον φωνὴν σάλπιγξ δῷ, τίς παρασκευάσεται εἰς πόλεμον;

9 Οὕτω καὶ ὑμεῖς διὰ τῆς γλώσσης ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες.

10 Τοσαῦτα, εἰ τύχοι, γένη φωνῶν ἐστιν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον.

11 Ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος.

12 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ἐπεὶ ζηλωταί ἐστε πνευμάτων, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε.

13 Διόπερ ὁ λαλῶν γλώσ-

ἢ μὲ ἀποκάλυψιν, ἢ μὲ γνῶσιν, ἢ μὲ προφητείαν, ἢ μὲ διδαχήν;

7 Ὅμως τὰ ἄψυχα ὁποῦ δίδουσι φωνὴν κἂν τε παγιαῦλι, κἂν τε κιθάρα, ἐὰν δὲν χωρίζουν ἡ φωναῖς, πῶς θέλει γνωρισθῇ ἐκεῖνο ὁποῦ παίζεται μὲ παγιαῦλι ἢ μὲ τὴν κιθάραν;

8 Καὶ ἐὰν ἡ σάλπιγγα δώσῃ φωνὴν ὁποῦ δὲν σημαίνει τίποτες, τίς θέλει ἑτοιμασθῇ εἰς πόλεμον;

9 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς ἐὰν δὲν δώσετε λόγον εὐκολοσήμαντον διὰ μέσου τῆς γλώσσης, πῶς θέλει γνωρισθῇ ἐκεῖνο ὁποῦ λαλεῖται; θέλετε λαλεῖ εἰς τὸν ἀέρα.

10 Τόσα πολλὰ γένη τῶν φωνῶν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καθὼς ἔτυχαν, καὶ οὐδὲ κανένα γένος εἶναι ἄφωνον.

11 Ἐὰν λοιπὸν δὲν γνωρίσω τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, θέλω εἶσθαι βάρβαρος εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ λαλεῖ· καὶ ὁ λαλῶν θέλει εἶσθαι εἰς ἐμένα βάρβαρος.

12 Τοιουτωτρόπως καὶ ἐσεῖς, ἐπειδὴ εἶσθε ἐρασταὶ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, ζητᾶτε διὰ νὰ πλουτῆτε εἰς αὐτὰ, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας.

13 Διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ὁποῦ

σῃ, προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ.

14 Ἐὰν γὰρ προσεύχωμαι γλώσσῃ, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται· ὁ δὲ νοῦς μου ἄκαρπος ἐστι.

15 Τί οὖν ἐστι; προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δὲ καὶ τῷ νοΐ· ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοΐ.

16 Ἐπεὶ ἐὰν εὐλογήσῃς τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, πῶς ἐρεῖ τὸ ἀμὴν ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε.

17 Σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται.

18 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶν.

19 Ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ.

20 Ἀδελφοὶ, μὴ παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν· ἀλλὰ τῇ

λαλεῖ γλῶσσαν ἀγνώριστον, ἂς παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ χάριν διὰ νὰ ἑρμηνεύῃ ἐκεῖνα ὁποῦ λέγει.

14 Διατὶ ἐὰν προσεύχωμαι μὲ γλῶσσαν ἀγνώριστον, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται· ἀμὴ ὁ νοῦς μου εἶναι ἄκαρπος.

15 Τί λοιπόν; ἂς προσευχηθῶ μὲ τὸ πνεῦμα, ἂς προσευχηθῶ καὶ μὲ τὸν νοῦν· καὶ ἂς ψάλλω μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ ἂς ψάλλω καὶ μὲ τὸν νοῦν.

16 Ἐπειδὴ ἐὰν εὐλογήσῃς μὲ τὸ πνεῦμα, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀναπληροῖ τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, πῶς θέλει εἰπεῖ τὸ ἀμὴν εἰς τὴν εὐχαριστίαν σου; ἐπειδὴ δὲν ἐξεύρει τί λέγεις.

17 Διατὶ ἐσὺ καλὰ εὐχαριστᾷς, ἀλλὰ ὁ ἄλλος δὲν οἰκοδομεῖται.

18 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, ὅτι λαλῶ γλώσσαις περισσότεραις ἀπὸ ὅλους σας.

19 Ἀλλὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καλλιότερα θέλω νὰ λαλήσω πέντε λόγους διὰ μέσου τοῦ νοός μου, διὰ νὰ διδάξω, καὶ ἄλλους, παρὰ νὰ εἰπῶ μυρίους λόγους μὲ γλῶσσαν ἄγνωστον.

20 Ἀδελφοὶ, μὴ γίνεσθε παιδία εἰς τὴν φρόνησιν· ἀλλὰ

κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δὲ φρεσὶ τέλειοι γίνεσθε.

21 Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται· Ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις, καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις, λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ' οὕτως εἰσακούσονταί μου, λέγει Κύριος.

22 Ὥστε αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν, οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις· ἡ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις, ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;

24 Ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσιν, εἰσέλθῃ δέ τις ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων·

25 Καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται· καὶ οὕτω πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, προσκυνήσει τῷ Θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι ὁ Θεὸς ὄντως ἐν ὑμῖν ἐστι.

26 Τί οὖν ἐστιν, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν

γίνεσθε νήπιοι εἰς τὴν κακίαν, καὶ εἰς τὴν φρόνησιν γίνεσθε τέλειοι.

21 Εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον· Ὅτι μὲ ξέναις γλώσσαις, καὶ μὲ ἀλλότρια χείλη θέλω λαλήσει εἰς τὸν λαὸν ἐτοῦτον, καὶ μηδὲ ἔτζι θέλουν μὲ ὑπακούσει, λέγει Κύριος.

22 Λοιπὸν ἡ γλώσσαις εἶναι σημεῖον ὄχι εἰς ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουσιν, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀπίστους· ἀμὴ ἡ προφητεία δὲν εἶναι διὰ τοὺς ἀπίστους, ἀλλὰ διὰ ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν λοιπὸν συναθροισθῇ ὅλη ἡ ἐκκλησία εἰς μίαν μεριάν, καὶ ὅλοι λαλοῦσι γλώσσαις ἀγνώσταις, καὶ ἐμβοῦσι μέσα ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, δὲν θέλουσιν εἰπεῖ ὅτι εἶσθε λωλοί;

24 Ἀμὴ ἐὰν ὅλοι προφητεύουσι, καὶ ἔμβῃ μέσα κανένας ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ἀπὸ ὅλους, ἐξετάζεται ἀπὸ ὅλους·

25 Καὶ τέτοιας λογῆς τὰ κρυφὰ τῆς καρδίας του φανερώνουνται· καὶ ἔτζι πέφτωντας κατὰ πρόσωπον θέλει προσκυνήσει τὸν Θεὸν, λέγωντας ὅτι ὁ Θεὸς βέβαια εἶναι εἰς ἐσᾶς.

26 Τί εἶναι λοιπὸν, ἀδελφοί; Ὅταν συναθροίζεσθε, καθεῖνας ἀπὸ σᾶς ἔχει ψαλ-

ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκά-
λυψιν ἔχει, ἑρμηνείαν ἔχει·
πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γενέ-
σθω.
27 Εἴτε γλώσσῃ τις λαλεῖ,
κατὰ δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς,
καὶ ἀνὰ μέρος· καὶ εἷς διερ-
μηνευέτω.
28 Ἐὰν δὲ μὴ ᾖ διερμη-
νευτὴς, σιγάτω ἐν ἐκκλησίᾳ·
ἑαυτῷ δὲ λαλείτω καὶ τῷ
Θεῷ.
29 Προφῆται δὲ δύο ἢ
τρεῖς λαλείτωσαν, καὶ οἱ
ἄλλοι διακρινέτωσαν.
30 Ἐὰν δὲ ἄλλῳ ἀπο-
καλυφθῇ καθημένῳ, ὁ πρῶτος
σιγάτω.
31 Δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα
πάντες προφητεύειν, ἵνα πάν-
τες μανθάνωσι, καὶ πάντες
παρακαλῶνται.
32 Καὶ πνεύματα προ-
φητῶν προφήταις ὑποτάσσε-
ται·
33 Οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστα-
σίας ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης, ὡς
ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις
τῶν ἁγίων.
34 Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν
ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν·
οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται αὐ-
ταῖς λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσ-
σεσθαι, καθὼς καὶ ὁ νόμος
λέγει.

μὸν, ἔχει διδαχὴν, ἔχει γλῶσ-
σαν, ἔχει ἀποκάλυψιν, ἔχει
ἑρμηνείαν· ὅλα ἂς γίνωνται
εἰς οἰκοδομήν.
27 Καὶ ἀνίσως καὶ λαλῇ
κανένας μὲ γλῶσσαν ἄγνωστον,
ἂς λαλοῦσι δύο, ἢ τὸ περισσό-
τερον τρεῖς, ἀπὸ ἕνας, ἕνας·
καὶ ἕνας νὰ τὰ ἑρμηνεύῃ.
28 Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι κανέ-
νας νὰ τὰ μεταγλωττίζῃ, ἂς
σιωπαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν
ἐκεῖνος ὁποῦ λαλεῖ μὲ γλῶσσαν
ἄγνωστον· καὶ ἂς λαλεῖ μὲ τοῦ
λόγου του καὶ μὲ τὸν Θεόν.
29 Καὶ προφῆται δύο ἢ
τρεῖς ἂς λαλοῦσι, καὶ οἱ ἄλλοι
ἂς διακρίνουν.
30 Καὶ ἐὰν ἀποκαλυφθῇ
τίποτες εἰς ἄλλον ὁποῦ κάθε-
ται, ὁ πρῶτος ἂς σιωπαίνῃ.
31 Διατὶ ὅλοι δύνεσθε
ἕνας ἕνας νὰ προφητεύετε,
διὰ νὰ μαθαίνουν ὅλοι, καὶ
ὅλοι νὰ παρηγοροῦνται.
32 Καὶ τὰ πνεύματα τῶν
προφητῶν ὑποτάσσονται εἰς
τοὺς προφήτας·
33 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι
Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ
εἰρήνης, καθὼς εἰς ὅλαις ταῖς
ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων.
34 Αἱ γυναῖκαις σας εἰς
ταῖς ἐκκλησίαις ἂς σιωπαί-
νουν· διατὶ δὲν ταῖς ἐδόθη
ἐξουσία νὰ λαλοῦσιν, ἀλλὰ
πρέπει νὰ ὑποτάσσωνται,
καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.

35 Εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοὺς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν· αἰσχρὸν γάρ ἐστι γυναιξὶν ἐν ἐκκλησίᾳ λαλεῖν.

36 Ἢ ἀφ' ὑμῶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθεν; ἢ εἰς ὑμᾶς μόνους κατήντησεν;

37 Εἴ τις δοκεῖ προφήτης εἶναι ἢ πνευματικὸς, ἐπιγινωσκέτω ἃ γράφω ὑμῖν, ὅτι τοῦ Κυρίου εἰσὶν ἐντολαί.

38 Εἰ δέ τις ἀγνοεῖ, ἀγνοείτω.

39 Ὥστε, ἀδελφοὶ, ζηλοῦτε τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ λαλεῖν γλώσσαις μὴ κωλύετε.

40 Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω.

35 Καὶ ἂν θέλουν νὰ μάθουν τίποτες, ἂς ἐρωτοῦσιν τοὺς ἄνδρες τους εἰς τὸ σπῆτι· διατὶ ἄσχημον πρᾶγμα εἶναι νὰ συντυχαίνουν αἱ γυναῖκαις εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

36 Ἢ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εὐγῆκεν ἀπὸ σᾶς; ἢ εἰς ἐσᾶς μοναχοὺς ἐκατάντησεν;

37 Ἐὰν φαίνεται κανένας νὰ εἶναι προφήτης, ἢ πνευματικὸς, ἂς γροικᾷ ἐτοῦτα ὁποῦ σᾶς γράφω, ὅτι εἶναι παραγγελίαις τοῦ Κυρίου.

38 Καὶ ἂν κανένας δὲν γνωρίζει, ἂς μὴν γνωρίζει.

39 Εἰς τόσον ὁποῦ, ὦ ἀδελφοὶ, ζητᾶτε μὲ ζῆλον τὸ νὰ προφητεύετε, καὶ μὴν ἐμποδίζετε τὸ νὰ λαλοῦν γλώσσαις.

40 Ὅλα ἂς γίνουνται πρεπόντως καὶ κατὰ τάξιν.

Κεφ. ιε΄. 15.

Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοὶ, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἑστήκατε·

2 Δι' οὗ καὶ σώζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, εἰ κατέχετε· ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε.

3 Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ

ΚΑΙ σᾶς δηλωποιῶ τὸ εὐαγγέλιον, ἀδελφοὶ, ὁποῦ σᾶς εὐαγγέλισα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπαρελάβετε, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ στέκεσθε·

2 Διὰ μέσου τοῦ ὁποίου καὶ σώζεσθε, ἐὰν τὸ κρατῆτε μὲ τὸν λόγον ὁποῦ σᾶς εὐαγγέλισα· ἔξω ἐὰν δὲν ἐπιστεύσατε εὔκαιρα.

3 Διατὶ πρῶτον σᾶς ἐπαρέδωκα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ ἐπαρέλαβον, ὅτι ὁ Χριστὸς

τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, κατὰ γραφάς·

4 Καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς γραφάς·

5 Καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς δώδεκα.

6 Ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν.

7 Ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ· εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν.

8 Ἔσχατον δὲ πάντων, ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι, ὤφθη κἀμοί.

9 Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων· ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

10 Χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ, οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα· οὐκ ἐγὼ δὲ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί.

11 Εἴτε οὖν ἐγὼ, εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν, καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε.

12 Εἰ δὲ Χριστὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται,

ἀπέθανε διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, κατὰ ταῖς γραφαῖς·

4 Καὶ ὅτι ἐθάπτη, καὶ ὅτι ἀνεστάθη τὴν τρίτην ἡμέραν, κατὰ ταῖς γραφαῖς·

5 Καὶ ὅτι ἐφάνη εἰς τὸν Κηφᾶ, ἔπειτα εἰς τοὺς δώδεκα.

6 Ἔπειτα ἐφάνη ἀπάνω εἰς πεντακόσιους ἀδελφοὺς μίαν φοράν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι εὑρίσκουνται ἕως τώρα, καὶ μερικοὶ ἐκοιμήθηκαν.

7 Ἔπειτα ἐφάνη εἰς τὸν Ἰάκωβον· ἔπειτα εἰς ὅλους τοὺς ἀποστόλους.

8 Καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλους, ὡσὰν εἰς ἀπόῤῥιγμα, ἐφάνη εἰς ἐμένα.

9 Διατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ πολλὰ μικρὸς ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους· ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλοῦμαι ἀπόστολος, διατὶ ἐκατάτρεξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

10 Ἀλλὰ διὰ μέσου τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἐκεῖνο ὁποῦ εἶμαι· καὶ ἡ χάρις του ὁποῦ εἶναι εἰς ἐμένα, δὲν ἐγίνηκεν εὔκαιρη, ἀλλὰ περισσότερον ἀπ' αὐτοὺς ὅλους ἐκοπίασα· καὶ ὄχι ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι μαζὺ μετ' ἐμένα.

11 Κἂν ἐγὼ λοιπὸν, κἂν ἐκεῖνοι, ἔτζι κηρύττομεν, καὶ ἔτζι ἐπιστεύσατε.

12 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς κηρύττεται ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πῶς

πῶς λέγουσί τινες ἐν ὑμῖν, ὅτι ἀνάςασις νεκρῶν οὐκ ἔςιν;

13 Εἰ δὲ ἀνάςασις νεκρῶν οὐκ ἔςιν, οὐδὲ Χριςὸς ἐγήγερται.

14 Εἰ δὲ Χριςὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίςις ὑμῶν.

15 Εὑρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριςόν· ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἴπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται.

16 Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριςὸς ἐγήγερται·

17 Εἰ δὲ Χριςὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίςις ὑμῶν· ἔτι ἐςὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν·

18 Ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριςῷ, ἀπώλοντο.

19 Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπικότες ἐσμὲν ἐν Χριςῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.

20 Νυνὶ δὲ, Χριςὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν· ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.

21 Ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν.

λέγουσι τινὲς ἀνάμεσά σας, ὅτι ἀνάςασις νεκρῶν δὲν εἶναι;

13 Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι ἀνάςασις νεκρῶν, οὐδὲ ὁ Χριςὸς ἀναςάθη.

14 Καὶ ἐὰν ὁ Χριςὸς δὲν ἀναςάθη, εὔκαιρον λοιπὸν εἶναι τὸ κήρυγμά μας, καὶ εὔκαιρη εἶναι καὶ ἡ πίςις σας.

15 Καὶ ἐμεῖς εὑρισκόμεσθε ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν περὶ Θεοῦ, ὅτι ἀνάςησε τὸν Χριςόν· τὸν ὁποῖον δὲν ἀνάςησεν, ἀνίσως καὶ οἱ νεκροὶ δὲν ἀναςήνονται.

16 Διατὶ ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀναςήνονται, οὐδὲ ὁ Χριςὸς ἀναςάθη·

17 Καὶ ἐὰν ὁ Χριςὸς δὲν ἀναςάθη, ἡ πίςις σας εἶναι εὔκαιρη· ἀκόμι εὑρίσκεσθε εἰς ταῖς ἁμαρτίαις σας·

18 Καὶ ἐκεῖνοι λοιπὸν ὅπου ἐκοιμήθηκαν εἰς τὸν Χριςὸν, ἐχάθηκαν.

19 Ἐὰν μόνον ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Χριςὸν εἰς τὴν ζωὴν ἐτούτην, εἴμεσθεν ἀθλιώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

20 Ἀλλὰ τῶρα ὁ Χριςὸς ἀνέςη ἐκ νεκρῶν· καὶ ἔγινεν ἀπαρχὴ ἐκείνων ὅπου κοιμῶνται.

21 Διατὶ ἐπειδὴ διαμέσου ἑνὸς ἀνθρώπου (εἶναι) ὁ θάνατος, τέτοιας λογῆς καὶ διαμέσου ἑνὸς ἀνθρώπου (εἶναι) ἡ ἀνάςασις τῶν νεκρῶν.

22 Ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριςῷ πάντες ζωοποιηθήσονται.

23 Ἕκαςος δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι· ἀπαρχὴ Χριςὸς, ἔπειτα οἱ τοῦ Χριςοῦ, ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

24 Εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδῷ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ πατρί· ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25 Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῇ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

26 Ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος.

27 Πάντα γὰρ ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὅταν δὲ εἴπῃ ὅτι πάντα ὑποτέτακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα.

28 Ὅταν δὲ ὑποταγῇ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ᾖ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

29 Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται;

22 Διατὶ καθὼς εἰς τὸν Ἀδὰμ ὅλοι ἀποθνήσκουσιν, τέτοιας λογῆς καὶ εἰς τὸν Χριςὸν ὅλοι θέλουσι ζωοποιηθῆ.

23 Ἀμὴ κάθε ἕνας εἰς τὴν ἰδίαν του τάξιν· ὁ Χριςὸς (εἶναι) ἀπαρχὴ, ἔπειτα (θέλουν ἀναςαθῆ) ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι τοῦ Χριςοῦ εἰς τὴν παρουσίαν του.

24 Εἶτα (θέλει εἶσθαι) τὸ τέλος, ὅταν παραδώσῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα· ὅταν χαλάσῃ κάθε λογῆς ἀρχὴν καὶ κάθε ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25 Διατὶ κάμνει χρεία νὰ βασιλεύῃ αὐτὸς ἕως ὁποῦ νὰ βάλλῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά του.

26 Ὑςερινὸς ἐχθρὸς ὁποῦ χαλνᾶται, εἶναι ὁ θάνατος.

27 Διατὶ ὅλα τὰ ὑπέταξεν ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά του. Καὶ ὅταν λέγῃ ὅτι ὅλα τοῦ εἶναι ὑποτεταγμένα, φανερὸν εἶναι ὅτι ἔξω ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ τοῦ ὑπόταξε τὰ πάντα.

28 Καὶ ὅταν τοῦ ὑποταχθοῦσι τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς θέλει ὑποταχθῇ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τοῦ ὑπόταξε τὰ πάντα, διὰ νὰ εἶναι ὁ Θεὸς τὰ ὅλα εἰς ὅλους.

29 Ἀλλέως τί θέλουσι κάμει ἐκεῖνοι ὁποῦ βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκροὺς, ἐὰν καθόλου οἱ νε-

τί καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ τῶν
νεκρῶν;
30 Τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύο-
μεν πᾶσαν ὥραν;
31 Καθ' ἡμέραν ἀποθνή-
σκω, νὴ τὴν ὑμετέραν καύχη-
σιν, ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ
Κυρίῳ ἡμῶν.
32 Εἰ κατὰ ἄνθρωπον
ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί
μοι τὸ ὄφελος, εἰ νεκροὶ οὐκ
ἐγείρονται; Φάγωμεν καὶ
πίωμεν· αὔριον γὰρ ἀποθνή-
σκομεν.
33 Μὴ πλανᾶσθε· Φθεί-
ρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι
κακαί.
34 Ἐκνήψατε δικαίως,
καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ἀγνω-
σίαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι·
πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω.
35 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Πῶς
ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποίῳ δὲ
σώματι ἔρχονται;
36 Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις,
οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀπο-
θάνῃ.
37 Καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ
σῶμα τὸ γενησόμενον σπεί-
ρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ
τύχοι, σίτου, ἤ τινος τῶν
λοιπῶν.
38 Ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δίδωσι
σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἑκά-

κροὶ δὲν ἀναστήνονται; διατὶ καὶ
βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκρούς;
30 Καὶ διατὶ καὶ ἐμεῖς
κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν;
31 Πᾶσα ἡμέρα ἀπο-
θαίνω, μὰ τὴν ἐδικήν σας
καύχησιν, ὁποῦ ἔχω εἰς τὸν
Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.
32 Ἐὰν ἐγὼ κατὰ ἄνθρω-
πον ἐπολέμησα μὲ θηρία εἰς
τὴν Ἔφεσον, τί εἶναι τὸ διά-
φορόν μου, ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν
ἀναστήνονται; Ἂς φᾶμε καὶ
ἂς πιοῦμε· διατὶ αὔριον ἀπο-
θαίνομεν.
33 Μὴν πλανᾶσθε. Ἡ
κακαῖς συναναστροφαῖς χαλοῦ-
σι τὰ καλὰ ἤθη.
34 Ἐξυπνίσετε (νὰ ζῆτε)
δικαίως, καὶ μὴν ἁμαρτάνετε·
διατὶ κάποιοι δὲν γνωρίζουν τὸν
Θεόν· διὰ ἐντροπήν σας τὸ
λέγω.
35 Ἀλλὰ κανένας θέλει
εἰπεῖ· Πῶς ἀναστήνονται οἱ
νεκροί; καὶ μὲ ποῖον κορμὶ
ἔρχονται;
36 Ἄγνωστε (ἄνθρωπε)
ἐκεῖνο ὁποῦ σπέρνεις ἐσὺ, δὲν
πέρνει ζωὴν, ἐὰν δὲν ἀποθάνῃ.
37 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐσὺ
σπέρνεις, δὲν σπέρνεις τὸ
σῶμα ὁποῦ μέλλει νὰ γενῇ,
ἀλλὰ γυμνὸν κοκκὶ, ἂν τύχῃ,
σιταρίου, ἢ κανενὸς ἀπὸ τὰ
λοιπὰ σπέρματα.
38 Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ δίδει σῶ-
μα καθῶς θέλει, καὶ κάθε ἕνα

στῳ τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα.

39 Οὐ πᾶσα σὰρξ ἡ αὐτὴ σάρξ· ἀλλὰ ἄλλη μὲν σὰρξ ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ σὰρξ κτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύων, ἄλλη δὲ πτηνῶν.

40 Καὶ σώματα ἐπουράνια, καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλ' ἑτέρα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἑτέρα δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων.

41 Ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ.

42 Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ·

43 Σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει·

44 Σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν· ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν.

45 Οὕτω καὶ γέγραπται· Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν.

ἀπὸ τὰ σπέρματα τὸ ἴδιόν του σῶμα (δίδει.)

39 Ὄχι κάθε σὰρξ εἶναι ἡ αὐτὴ σάρξ· ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν κτηνῶν, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν ψαριῶν, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν πετεινῶν.

40 Εἶναι καὶ σώματα ἐπουράνια, εἶναι καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τῶν ἐπουρανίων, καὶ ἄλλη ἡ δόξα τῶν ἐπιγείων.

41 Καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τοῦ ἡλίου, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τοῦ φεγγαρίου, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τῶν ἀστέρων· διατὶ ὁ ἕνας ἀστὴρ διαφέρει ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄστρον εἰς τὴν δόξαν.

42 Ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· σπέρνεται εἰς φθορὰν, ἀνασταίνεται εἰς ἀφθαρσίαν·

43 Σπέρνεται εἰς ἀτιμίαν, καὶ ἀνασταίνεται εἰς τὴν δόξαν· σπέρνεται ἀσθενημένον, καὶ ἀνασταίνεται δυναμωμένον·

44 Σπέρνεται σῶμα ψυχικὸν, καὶ ἀνασταίνεται σῶμα πνευματικόν· εἶναι σῶμα ψυχικὸν, καὶ εἶναι σῶμα πνευματικόν.

45 Τέτοιας λογῆς εἶναι καὶ γεγραμμένον· Ἔγινεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζωντανήν· ὁ ὕστερινὸς Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν.

46 Ἀλλ᾽ οὐ πρῶτον τὸ πνευματικὸν, ἀλλὰ τὸ ψυχικὸν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ.

48 Οἷος ὁ χοϊκὸς, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι.

49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

50 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοὶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.

51 Ἰδοὺ, μυστήριον ὑμῖν λέγω· Πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα·

52 Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι, (σαλπίσει γὰρ,) καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα.

53 Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν.

46 Ἀλλὰ ὄχι πρῶτον ἔγινε τὸ πνευματικὸν, ἀλλὰ τὸ ψυχικὸν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος (ἦτον) ἀπὸ τὴν γῆν χωματένιος· ὁ δεύτερος ἄνθρωπος (εἶναι) ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

48 Ὅ, τι λογῆς ἦτον ὁ χωματένιος, τέτοιας λογῆς εἶναι καὶ οἱ χωματένιοι· καὶ ὅ, τι λογῆς εἶναι ὁ ἐπουράνιος, τέτοιας λογῆς (θέλουσιν εἶσθαι) καὶ οἱ ἐπουράνιοι.

49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χωματένιου, ἔτζι θέλομεν φορέσει καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

50 Καὶ τοῦτο λέγω, ἀδελφοὶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα δὲν δύνονται νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ ἡ φθορὰ κληρονομεῖ τὴν ἀφθαρσίαν.

51 Νὰ, ὁποῦ σᾶς λέγω μυστήριον ἀληθινά· Ὅλοι δὲν θέλομεν ἀποθάνη, ἀλλὰ ὅλοι θέλομεν ἀλλαχθῆ·

52 Εἰς μίαν στιγμὴν, ὡς ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, εἰς τὴν ὑστερινὴν σάλπιγγα· (διατὶ θέλει σαλπίσει,) καὶ οἱ νεκροὶ θέλουσιν ἀνασταθῆ ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἀλλαχθῆ.

53 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ φθαρτὸν ἐτοῦτο (κορμὶ) νὰ ἐνδυθῆ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν ἐτοῦτο νὰ ἐνδυθῆ ἀθανασίαν.

54 Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος.

54 Καὶ ὅταν τὸ φθαρτὸν ἐτοῦτο (κορμὶ) ἐνδυθῇ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν ἐτοῦτο (κορμὶ) ἐνδυθῇ ἀθανασίαν, τότε θέλει γένει ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· Ἐῤῥόφηθη ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν νίκην.

55 Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ᾅδη, τὸ νῖκος;

55 Ὦ θάνατε, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου; Ὦ ᾅδη, ποῦ εἶναι τὸ κέντρον σου;

56 Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου, ἡ ἁμαρτία· ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας, ὁ νόμος.

56 Τὸ κέντρον τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία· καὶ ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ νόμος.

57 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

57 Καὶ ἂς εἶναι χάρις τῷ Θεῷ ὁποῦ μᾶς δίδει τὴν νίκην διαμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ.

58 Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, στέκεσθε στερεοί, ἀμετασάλευτοι, περισσεύοντες εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου πάντοτε, ἠξεύροντες ὅτι ὁ κόπος σας δὲν εἶναι εὔκαιρος εἰς τὸν Κύριον.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

ΠΕρὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους ὥσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε.

ΚΑΙ διὰ τῆς ζητείας (τῶν ἐλεημοσυνῶν ὁποῦ εἶναι) διὰ τοὺς ἁγίους, καθὼς ἔβαλλα εἰς τάξιν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, τέτοιας λογῆς κάμετε καὶ ἐσεῖς.

2 Κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω, θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐο-

2 Κάθε κυριακήν, κάθε ἕνας ἀπὸ σᾶς ἂς βάλλει ξεχωριστὰ εἰς τὸ σπῆτι του θησαυρίζον-

δῶται· ἵνα μὴ ὅταν ἔλθω, τότε λογίαι γίνωνται.

3 Ὅταν δὲ παραγίνωμαι, οὓς ἐὰν δοκιμάσητε δι' ἐπιστολῶν, τούτους πέμψω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ.

4 Ἐὰν δὲ ᾖ ἄξιον τοῦ κἀμὲ πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ πορεύσονται.

5 Ἐλεύσομαι δὲ πρὸς ὑμᾶς ὅταν Μακεδονίαν διέλθω· (Μακεδονίαν γὰρ διέρχομαι·)

6 Πρὸς ὑμᾶς δὲ τυχὸν παραμενῶ, ἢ καὶ παραχειμάσω, ἵνα ὑμεῖς με προπέμψητε οὗ ἐὰν πορεύωμαι.

7 Οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἄρτι ἐν παρόδῳ ἰδεῖν· ἐλπίζω δὲ χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος ἐπιτρέπῃ.

8 Ἐπιμενῶ δὲ ἐν Ἐφέσῳ ἕως τῆς πεντηκοστῆς.

9 Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη καὶ ἐνεργής, καὶ ἀντικείμενοι πολλοί.

10 Ἐὰν δὲ ἔλθῃ Τιμόθεος, βλέπετε ἵνα ἀφόβως γένηται πρὸς ὑμᾶς· τὸ γὰρ ἔργον Κυρίου ἐργάζεται ὡς καὶ ἐγώ.

τας ὅσον ἠμπορεῖ, καθὼς τὸν φωτίσει Θεός· διὰ νὰ μὴν γίνεται τότε μάζωξις τῆς ἐλεημοσύνης ὅταν ἔλθω.

3 Καὶ ὅταν ἔλθω, ὅποιους ἐσεῖς θέλετε γράψει μὲ ἐπιστολαῖς νὰ εἶναι δόκιμοι, ἐκείνους θέλω πέμψει νὰ πάρουν, καὶ νὰ ὑπᾶσι τὴν χάριν σας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

4 Καὶ ἐὰν εἶναι ἄξιον νὰ πάγω καὶ ἐγώ, θέλουσιν ὑπάγει μάζυ μου.

5 Καὶ ὅταν περάσω τὴν Μακεδονίαν, θέλω ἔλθη εἰς ἐσᾶς· (διατὶ θέλω νὰ περάσω διαμέσου τῆς Μακεδονίας·)

6 Καὶ ἂν τύχῃ θέλω σταθῇ ὀλίγον εἰς ἐσᾶς, ἢ καὶ νὰ ξεχειμάσω, διὰ νὰ μὲ συμπροευοδήσετε ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω.

7 Διατὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς εἰδῶ τώρα περαστικός· ἀμὴ ἐλπίζω νὰ ἀπομείνω καμπόσον καιρὸν εἰς ἐσᾶς, ἂν τὸ συγχωρέσῃ ὁ Κύριος.

8 Καὶ θέλω ἀπομείνει εἰς τὴν Ἔφεσον ἕως τῆς πεντηκοστῆς.

9 Διατὶ μου ἀνοίχθηκε θύρα μεγάλη καὶ ἐνεργητική, καὶ εἶναι καὶ πολλοὶ ἐναντίοι.

10 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ὁ Τιμόθεος, βλέπετε νὰ εἶναι χωρὶς φόβον ἀνάμεσά σας· διατὶ ἐργάζεται τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ὡσὰν καὶ ἐγώ.

11 Μήτις οὖν αὐτὸν ἐξουθενήσῃ· προπέμψατε δὲ αὐτὸν ἐν εἰρήνῃ, ἵνα ἔλθῃ πρός με· ἐκδέχομαι γὰρ αὐτὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν.

12 Περὶ δὲ Ἀπολλὼ τοῦ ἀδελφοῦ, πολλὰ παρεκάλεσα αὐτὸν ἵνα ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν· καὶ πάντως οὐκ ἦν θέλημα ἵνα νῦν ἔλθῃ· ἐλεύσεται δὲ ὅταν εὐκαιρήσῃ.

13 Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε·

14 Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω.

15 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς·

16 Ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσησθε τοῖς τοιούτοις, καὶ παντὶ τῷ συνεργοῦντι καὶ κοπιῶντι.

17 Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν·

18 Ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν·

11 Κανένας λοιπὸν ἂς μὴν τὸν καταφρονῇ· ἀλλὰ συντροφιάσετέ τον μὲ εἰρήνην, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα· διατὶ τὸν καρτερῶ ἀντάμα μὲ τοὺς ἀδελφούς.

12 Καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἀπολλώ, πολλὰ τὸν ἐπαρακάλεσα διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφούς· καὶ καθόλου δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ τῶρα· ἀμὴ θέλει ἔλθῃ ὅταν εὕρῃ καλὸν καιρόν.

13 Ἀγρυπνᾶτε, στέκεσθε εἰς τὴν πίστιν, ἀνδρειώνεσθε, καὶ δυναμώνεσθε·

14 Ὅλα σας (τὰ πράγματα) ἂς γίνουνται μὲ ἀγάπην.

15 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί· ἰξεύρετε τὸ σπῆτι τοῦ Στεφανᾶ, ὅτι εἶναι τὸ πρωτοφανήσιμον τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἀφιέρωσαν τοῦ λόγου τους διὰ νὰ ὑπηρετοῦσι τοὺς ἁγίους·

16 Διὰ νὰ ὑποτάσσεσθε καὶ ἐσεῖς εἰς τοὺς τοιούτους, καὶ εἰς κάθε ἕναν ὁποῦ συνεργᾷ καὶ κοπιάζει.

17 Καὶ χαίρομαι εἰς τὸν ἐρχομὸν τοῦ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ἐδικόν σας λείψιμον ἐτοῦτοι τὸ ἀνεπλήρωσαν·

18 Διατὶ καὶ τὸ ἐδικόν μου πνεῦμα, καὶ τὸ ἐδικόν

ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους.

19 Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. Ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ.

20 Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ.

21 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.

22 Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ἤτω ἀνάθεμα, μαρὰν ἀθά.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν.

24 Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Πρὸς Κορινθίους πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων διὰ Στεφανᾶ, καὶ Φουρτουνάτου, καὶ Ἀχαϊκοῦ, καὶ Τιμοθέου.

σας ἀνάπαυσαν. γνωρίζετε λοιπὸν τοὺς τοιούτους.

19 Σᾶς χαιρετοῦν αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. Σᾶς χαιρετᾷ κατὰ πολλὰ ἐν Κυρίῳ ὁ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, ὁμοῦ μὲ τὴν ἐκκλησίαν ὅπου εἶναι εἰς τὸ σπῆτι αὐτωνῶν.

20 Οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι σᾶς χαιρετοῦν. Χαιρετηθῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον.

21 Ἐτοῦτος ὁ χαιρετισμὸς (ἐγράφη) μὲ τὸ ἐδικόν μου χέρι τοῦ Παύλου.

22 Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, ἂς εἶναι ἀνάθεμα μαρὰν ἀθά.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ τοῦ λόγου σας.

24 Ἡ ἀγάπη μου μὲ ὅλους σας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Κορινθίους πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων, διὰ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ καὶ Τιμοθέου.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

'Η ΠΡΟ'Σ ΚΟΡΙΝΘΙ'ΟΥΣ 'ΕΠΙΣΤΟΛΗ' ΔΕΥΤΕ'ΡΑ.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ.

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως·

4 Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρακαλεῖν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει, διὰ τῆς παρακλήσεως ἧς παρακαλούμεθα αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

5 Ὅτι καθὼς περισσεύει τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ Χριστοῦ περισσεύει καὶ ἡ παράκλησις ἡμῶν.

6 Εἴτε δὲ θλιβόμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας, τῆς ἐνεργουμένης ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐτῶν παθημά-

ΠΑῦλος ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Κόρινθον, μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους ὁποῦ εἶναι εἰς ὅλην τὴν Ἀχαΐαν.

2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τοῦ ἐλέους, καὶ Θεὸς κάθε παρηγορίας·

4 Ὁποῦ μᾶς παρηγορᾷ εἰς ὅλαις μας ταῖς θλίψαις, εἰς τὸ νὰ δυνώμεσθεν ἐμεῖς νὰ παρηγοροῦμεν ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς κάθε θλίψιν, διαμέσου τῆς παρηγορίας μὲ τὴν ὁποίαν παρηγορούμεσθεν ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Θεόν.

5 Ὅτι καθὼς περισσεύουσιν εἰς ἐμᾶς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, ἔτζι καὶ ἡ παρηγορία μας περισσεύει διαμέσου τοῦ Χριστοῦ.

6 Καὶ ἐὰν θλιβόμεσθε, διὰ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν σωτηρίαν σας, (θλιβόμεσθε,) κἂν τε παρηγορούμεσθε, παρη-

των ὧν καὶ ἡμεῖς πάσχομεν· εἴτε παρακαλούμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας· καὶ ἡ ἐλπὶς ἡμῶν βεβαία ὑπὲρ ὑμῶν·

7 Εἰδότες ὅτι ὥσπερ κοινωνοί ἐςε τῶν παθημάτων, οὕτω καὶ τῆς παρακλήσεως.

8 Οὐ γὰρ θέλομεν ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς θλίψεως ἡμῶν τῆς γενομένης ἡμῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι καθ᾽ ὑπερβολὴν ἐβαρήθημεν ὑπὲρ δύναμιν, ὥςε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν.

9 Ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχήκαμεν, ἵνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ᾽ ἑαυτοῖς, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι τοὺς νεκρούς.

10 Ὃς ἐκ τηλικούτου θανάτου ἐῤῥύσατο ἡμᾶς, καὶ ῥύεται· εἰς ὃν ἠλπίκαμεν ὅτι καὶ ἔτι ῥύσεται·

11 Συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει, ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν.

12 Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν

γορεύμεσθε διὰ τὴν ἐδικήν σας παρηγορίαν, ἡ ὁποῖα ἐνεργεῖται μὲ τὴν ὑπομονὴν τῶν αὐτῶν παθημάτων, τὰ ὁποῖα πάσχομεν καὶ ἐμεῖς· καὶ ἡ ἐλπίδα μας διὰ λόγου σας εἶναι βεβαία·

7 Ἰξεύροντες ἐμεῖς ὅτι καθὼς εἶσθε κοινωνοὶ τῶν παθημάτων, τέτοιας λογῆς θέλετε εἶσθε κοινωνοὶ καὶ τῆς παρηγορίας.

8 Διατὶ θέλομεν νὰ ἰξεύρετε ἐσεῖς, ἀδελφοί, διὰ τὴν θλίψιν μας ὁποῦ μᾶς ἐσυνέβη εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅτι ἐβαρεθήκαμεν πολλὰ περισσὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν δύναμίν μας, εἰς τόσον ὁποῦ ἀπελπισθήκαμεν καὶ ἀπὸ τὴν ζωήν μας.

9 Ἀλλὰ καὶ εἴχαμεν εἰς τοῦ λόγου μας καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, διὰ νὰ μὴν θαῤῥοῦμεν εἰς τοῦ λόγου μας, ἀλλὰ εἰς τὸν Θεὸν, ὁποῦ ἀναςαίνει τοὺς νεκρούς.

10 Ὁ ὁποῖος μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τόσον μεγάλον θάνατον, καὶ μᾶς ἐλευθερώνει· εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἀκόμι θέλει μᾶς ἐλευθέρωσει·

11 Ἔςωντας νὰ συνυπηρετᾶτε καὶ ἐσεῖς μὲ τὴν δέησίν σας διὰ λόγου μας, διὰ νὰ εὐχαριςηθῇ διὰ λόγου μας ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα τὸ χάρισμα ὁποῦ μᾶς ἐδόθη διαμέσου πολλῶν ἀνθρώπων.

12 Διατὶ ἡ καύχησίς μας

αὕτη ἐςὶ, τὸ μαρτύριον τῆς
συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἁπ-
λότητι καὶ εἰλικρινείᾳ Θεοῦ,
οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ, ἀλλ'
ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεςράφημεν ἐν
τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ
πρὸς ὑμᾶς.

13 Οὐ γὰρ ἄλλα γράφο-
μεν ὑμῖν ἀλλ' ἢ ἃ ἀναγινώ-
σκετε, ἢ καὶ ἐπιγινώσκετε· ἐλ-
πίζω δὲ ὅτι καὶ ἕως τέλους
ἐπιγνώσεσθε.

14 Καθὼς καὶ ἐπέγνωτε
ἡμᾶς ἀπὸ μέρους, ὅτι καύχη-
μα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καὶ
ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ
Κυρίου Ἰησοῦ.

15 Καὶ ταύτῃ τῇ πεποι-
θήσει ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς
ἐλθεῖν πρότερον, ἵνα δευτέραν
χάριν ἔχητε·

16 Καὶ δι' ὑμῶν διελθεῖν
εἰς Μακεδονίαν, καὶ πάλιν
ἀπὸ Μακεδονίας ἐλθεῖν πρὸς
ὑμᾶς, καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφ-
θῆναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

17 Τοῦτο οὖν βουλευόμενος,
μήτι ἄρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρη-
σάμην; ἢ ἃ βουλεύομαι, κατὰ
σάρκα βουλεύομαι, ἵνα ᾖ παρ'
ἐμοὶ τὸ ναὶ ναὶ, καὶ τὸ οὒ
οὔ;

18 Πιςὸς δὲ ὁ Θεὸς, ὅτι ὁ
λόγος ἡμῶν ὁ πρὸς ὑμᾶς οὐκ
ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ.

ἐτούτη εἶναι, ἡ μαρτυρία τῆς
συνειδήσεώς μας, ὅτι μὲ ἀπ-
λότητα καὶ μὲ καθαρότητα
Θεοῦ, ὄχι με σοφίαν σαρκικὴν,
ἀλλὰ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ,
ἐσυναναςραφήκαμεν εἰς τὸν
κόσμον, καὶ περισσότερον εἰς
ἐσᾶς.

13 Διατὶ δὲν σᾶς γράφο-
μεν ἄλλα, παρὰ ἐκεῖνα ὁποῦ
ἀναγινώσκετε, καὶ τὰ γνω-
ρίζετε· καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ἕως
τὸ τέλος θέλετε τὰ γνωρίσει.

14 Καθὼς καὶ μᾶς ἐγνω-
ρίσετε ἀπὸ τὸ μερικὸν, ὅτι εἴ-
μεσθε καύχημά σας, καθὼς
καὶ ἐσεῖς εἶσθε καύχημα μας,
εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

15 Καὶ μὲ τοῦτο τὸ θάῤ-
ῥος ἐβούλουμουν νὰ ἔλθω πρω-
τίτερα εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ ἔχετε
καὶ δευτέραν χάριν·

16 Καὶ διαμέσου σας νὰ
περάσω εἰ τὴν Μακεδονίαν,
καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Μακεδο-
νίαν νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ
ἀπὸ σᾶς νὰ προευοδηθῶ εἰς
τὴν Ἰουδαίαν.

17 Ἐτοῦτο λοιπὸν βουλευό-
μενος, μήπως ἄρα καὶ ἐμεταχ-
χειρίσθηκα ἐλαφρότητα; ἢ
ἐκεῖνα, ὁποῦ βουλεύομαι, σαρ-
κικῶς τὰ βουλεύομαι, διὰ νὰ
εἶναι σιμὰ εἰς ἐμένα, τὸ ναὶ
ναὶ, καὶ τὸ ὄχι ὄχι;

18 (Καθὼς) ὁ Θεὸς εἶναι
πιςὸς, (ἔτζι) ὁ λόγος μας
ὁποῦ ἐλαλήθη εἰς ἐσᾶς δὲν
ἔγινε ναὶ καὶ ὄχι.

19 Ὁ γὰρ τοῦ Θεοῦ υἱὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἐν ὑμῖν δι' ἡμῶν κηρυχθεὶς, δι' ἐμοῦ καὶ Σιλουανοῦ καὶ Τιμοθέου οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὒ, ἀλλὰ ναὶ ἐν αὐτῷ γέγονεν,

20 (Ὅσαι γὰρ ἐπαγγελίαι Θεοῦ, ἐν αὐτῷ τὸ ναὶ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ἀμὴν,) τῷ Θεῷ πρὸς δόξαν δι' ἡμῶν.

21 Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν, καὶ χρίσας ἡμᾶς, Θεός·

22 Ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς, καὶ δοὺς τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

23 Ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν Θεὸν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν, οὐκέτι ἦλθον εἰς Κόρινθον.

24 Οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεργοί ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· τῇ γὰρ πίστει ἑστήκατε.

19 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁποῦ ἐκηρύχθη εἰς ἐσᾶς διαμέσου μας, διαμέσου ἐμοῦ καὶ τοῦ Σιλουανοῦ καὶ τοῦ Τιμοθέου, δὲν ἔγινε ναὶ καὶ ὄχι, ἀλλὰ ναὶ ἔγινεν εἰς αὐτόν,

20 (Διατὶ ὅλα τὰ ταξίματα τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὸν εἶναι ναὶ, καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι ἀμὴν,) εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ, διαμέσου μας.

21 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς βεβαιώνει μαζὺ μετ' ἐσᾶς εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς ἔχρισεν, εἶναι ὁ Θεός·

22 Ὁποῦ μᾶς ἐσφράγισε, καὶ μᾶς ἔδωσε τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Πνεύματος εἰς ταῖς καρδίαις μας.

23 Καὶ ἐγὼ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν εἰς τὴν ψυχήν μου, μὲ τὸ νὰ σᾶς λυποῦμαι, δὲν ἦλθα ἀκόμι εἰς τὴν Κόρινθον.

24 Ὄχι ὅτι κυριεύομεν τὴν πίστιν σας, ἀλλὰ ὅτι εἴμεσθε συνεργοὶ τῆς χαρᾶς σας· διατὶ στέκεσθε διαμέσου τῆς πίστεως.

Κεφ. β. 2.

Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο, τὸ μὴ πάλιν ἐλθεῖν ἐν λύπῃ πρὸς ὑμᾶς.

2 Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;

Ἀποφάσισα εἰς τοῦ λόγου μου τοῦτο, τὸ νὰ μὴν ἔλθω πάλιν μὲ λύπην εἰς ἐσᾶς.

2 Διατὶ ἂν ἐγὼ σᾶς λυπῶ, ποῖος ἄλλος εἶναι ὁποῦ θέλει μὲ εὐφραίνει, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ λυπᾶται ἀπὸ λόγου μου;

3 Καὶ ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτὸ, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ᾽ ὧν ἔδει με χαίρειν· πεποιθὼς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς, ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ, πάντων ὑμῶν ἐστιν.

4 Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ᾽ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς.

5 Εἰ δέ τις λελύπηκεν, οὐκ ἐμὲ λελύπηκεν, ἀλλ᾽ ἀπὸ μέρους, ἵνα μὴ ἐπιβαρῶ πάντας ὑμᾶς.

6 Ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ τῶν πλειόνων·

7 Ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς χαρίσασθαι, καὶ παρακαλέσαι, μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος.

8 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἔγραψα, ἵνα γνῶ τὴν δοκιμὴν ὑμῶν, εἰ εἰς πάντα ὑπήκοοί ἐστε.

10 Ὧι δέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι, ᾧ κεχάρισμαι, δι᾽ ὑμᾶς, ἐν προσώπῳ Χριστοῦ,

3 Καὶ ἔγραψά σας τοῦτο αὐτὸ, διὰ νὰ μὴν ἔχω λύπην, ὅταν ἔλθω, ἀπ᾽ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔκαμνε χρεία νὰ χαίρωμαι· πιστεύοντας διὰ ὅλους σας, ὅτι ἡ ἐδική μου χαρὰ εἶναι ὁλονῶν σας.

4 Διατὶ ἀπὸ πολλὴν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν τῆς καρδίας ὁποῦ εἶχα, σᾶς ἔγραψα, μὲ πολλὰ δάκρυα, ὄχι διὰ νὰ λυπηθῆτε, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσετε τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχω τὴν πολλὰ περισσὴν εἰς ἐσᾶς.

5 Ἂν κανένας μὲ ἐλύπησε, δὲν ἐλύπησεν ἐμένα, ἀλλὰ ἐλύπησε καμπόσον, διὰ νὰ μὴν τὸν βαρύνω ὅλους ἐσᾶς.

6 Ἀρκετὸν εἶναι εἰς τὸν τοιοῦτον ἡ παίδευσις αὐτὴ ὁποῦ ἔγινεν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοὺς πολλούς·

7 Εἰς τόσον ὁποῦ τὸ ἐναντίον πρέπει μᾶλλον νὰ τοῦ κάμετε χάριν, καὶ νὰ τὸν παρηγορήσετε, μήπως καὶ ἀπὸ τὴν περισσὴν λύπην ἐτοῦτος καταπιωθῇ.

8 Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ βεβαιώσετε εἰς αὐτὸν ἀγάπην.

9 Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τ᾽ αὐτοῦ σᾶς ἔγραψα, διὰ νὰ σᾶς δοκιμάσω, ἂν εἶσθε εἰς ὅλα ὑπήκοοι.

10 Καὶ ἐκείνου ὁποῦ ἐσεῖς συγχωρᾶτε τίποτες, καὶ ἐγὼ (τοῦ σύγχωρῶ·) διότι ἐγὼ ἐὰν ἐχάρισα τίποτες, ἐκεῖνο ὁποῦ

ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ·

11 Οὐ γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν.

12 Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Τρωάδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ θύρας μοι ἀνεῳγμένης ἐν Κυρίῳ, οὐκ ἔσχηκα ἄνεσιν τῷ πνεύματί μου, τῷ μὴ εὑρεῖν με Τίτον τὸν ἀδελφόν μου·

13 Ἀλλὰ ἀποταξάμενος αὐτοῖς, ἐξῆλθον εἰς Μακεδονίαν.

14 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ τὴν ὀσμὴν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντὶ τόπῳ·

15 Ὅτι Χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις·

16 Οἷς μὲν, ὀσμὴ θανάτου εἰς θάνατον· οἷς δὲ, ὀσμὴ ζωῆς εἰς ζωήν· καὶ πρὸς ταῦτα τίς ἱκανός;

17 Οὐ γάρ ἐσμεν, ὡς οἱ πολλοὶ, καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν.

τὸ ἐχάρισα, διὰ λόγου σας τὸ ἐχάρισα, ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ μὴν ζημιωθοῦμεν ἀπὸ τοῦ Σατανᾶ·

11 Διατὶ γνωρίζομεν ταῖς πανουργίαις του.

12 Καὶ ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν Τρωάδα διὰ (νὰ κηρύττω) τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἔστωντας νὰ μοῦ ἀνοιχθῇ θύρα ἐν Κυρίῳ, δὲν ἀναπαύουντον ἡ ψυχή μου, μὲ τὸ νὰ μὴν εὕρω τὸν Τίτον τὸν ἀδελφόν μου·

13 Ἀλλὰ ἀποχαιρετῶντάς τους, εὐγῆκα καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν Μακεδονίαν.

14 Καὶ χάρις τῷ Θεῷ ὁποῦ μᾶς κάμνει νὰ νικοῦμεν καὶ νὰ θριαμβεύωμεν πάντοτε διαμέσου τοῦ Χριστοῦ, καὶ φανερώνει τὴν μυρωδίαν τῆς γνώσεώς του διαμέσου μας εἰς κάθε τόπον·

15 Ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθεν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Θεὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ σώζονται, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἀπολοῦνται·

16 Εἰς κάποιους εἴμεσθεν μυρωδία θανάτου εἰς θάνατον· καὶ εἰς κάποιους, μυρωδία ζωῆς εἰς ζωήν· καὶ εἰς τοῦτα τίς εἶναι ἱκανός;

17 Διατὶ δὲν εἴμεσθεν ὡσὰν οἱ πολλοὶ, νὰ καπηλεύωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ καθαρότητος, ὡσὰν ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸν Χριστὸν λαλοῦμεν.

Κεφ. γ΄. 3.

Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; Εἰ μὴ χρῄζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν;

2 Ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων·

3 Φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐπιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖσα ὑφ' ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλαξὶ καρδίας σαρκίναις.

4 Πεποίθησιν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν·

5 Οὐχ ὅτι ἱκανοί ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι, ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ.

6 Ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ Πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ Πνεῦμα ζωοποιεῖ.

7 Εἰ δὲ ἡ διακονία τοῦ θα-

Ἀρχίζομεν πάλιν νὰ συστήνωμεν τοῦ λόγου μας; Ἢ χρειαζόμεσθεν ὡσὰν χρειάζονται μερικοὶ, συστατικαῖς ἐπιστολαῖς εἰς ἐσᾶς, ἢ συστατικαῖς ἀπ' ἐσᾶς;

2 Ἐσεῖς εἶσθε ἡ ἐπιστολή μας, γεγραμμένη εἰς ταῖς καρδίαις μας, γνωρισμένη καὶ ἀναγινωσκομένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·

3 Ἔστωντας νὰ εἶσθε φανεροὶ, ὅτι εἶσθεν ἐπιστολὴ Χριστοῦ ὁποῦ ὑπηρετήθη ἀπὸ λόγου μας, γεγραμμένη ὄχι μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὄχι εἰς πλάκες πετρένιαις, ἀλλὰ εἰς πλάκες σάρκιναις τῆς καρδίας.

4 Καὶ ἔχομεν τέτοιας λογῆς θάρρος εἰς τὸν Θεὸν διαμέσου τοῦ Χριστοῦ·

5 Ὄχι ὅτι εἴμεσθεν δυνατοὶ ἀπὸ λόγου μας νὰ νοήσωμεν τίποτες, ὡσὰν ἀπὸ λόγου μας, ἀλλὰ ἡ δύναμίς μας εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

6 Ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἔκαμεν δυνατοὺς νὰ εἴμεσθε διάκονοι τῆς καινούριας διαθήκης, ὄχι τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος· διατὶ τὸ γράμμα σκοτώνει, ἀμὴ τὸ Πνεῦμα ζωοποιεῖ.

7 Καὶ ἐὰν ἡ διακονία τοῦ

νάτȣ ἐν γράμμασιν, ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις, ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥςε μὴ δύνασθαι ἀτενίσαι τȣ̀ς υἱȣ̀ς Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον Μωσέως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπȣ αὐτȣ͂, τὴν καταργȣμένην·

8 Πῶς ȣ̓χὶ μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος ἔςαι ἐν δόξῃ;

9 Εἰ γὰρ ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως, δόξα, πολλῷ μᾶλλον περισσεύει ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ.

10 Καὶ γὰρ ȣ̓δὲ δεδόξαςαι τὸ δεδοξασμένον, ἐν τȣ́τῳ τῷ μέρει, ἕνεκεν τῆς ὑπερβαλλȣ́σης δόξης.

11 Εἰ γὰρ τὸ καταργȣ́μενον, διὰ δόξης· πολλῷ μᾶλλον τὸ μένον, ἐν δόξῃ.

12 Ἔχοντες ȣ̓͂ν τοιαύτην ἐλπίδα, πολλῇ παῤῥησίᾳ χρώμεθα·

13 Καὶ ȣ̓ καθάπερ Μωσῆς ἐτίθει κάλυμμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἑαυτȣ͂, πρὸς τὸ μὴ ἀτενίσαι τȣ̀ς υἱȣ̀ς Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος τοῦ καταργȣμένȣ.

14 Ἀλλ' ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν· ἄχρι γὰρ τῆς σήμερον τὸ αὐτὸ κάλυμμα

θανάτȣ, ὁπȣ͂ ἦτον εἰς γράμματα, τετυπωμένη εἰς πέτραις, ἔγινεν ἔνδοξος, εἰς τόσον ὁπȣ͂ νὰ μὴν δύνωνται νὰ ἀτενίσȣν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μωϋσέως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπȣ τȣ, τὴν πρόσκαιρον·

8 Πῶς δὲν θέλει εἶσθαι περισσότερον ἔνδοξος ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος;

9 Διατὶ ἐὰν ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως ἔγινεν ἔνδοξος, πολλὰ περισσότερον ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης περισσεύει εἰς δόξαν.

10 Διατὶ ἐκεῖνο ὁπȣ͂ ἐδοξάσθη τότε, δὲν ἐδοξάσθη εἰς τȣ͂το τὸ μέρος, μὲ τὴν ὑπεροχικὴν δόξαν.

11 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνο ὁπȣ͂ ἔμελλε νὰ παύσῃ, ἔγινεν ἔνδοξον· πολλὰ περισσότερον ἐκεῖνο ὁπȣ͂ μένει, πρέπει νὰ εἶναι ἔνδοξον.

12 Ἔχοντες λοιπὸν τέτοιας λογῆς ἐλπίδα, μεταχειριζόμεσθεν πολλὴν παῤῥησίαν·

13 Καὶ δὲν (κάμνομεν) ὡσὰν ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος ἔβανε σκέπασμα εἰς τὸ πρόσωπόν τȣ, διὰ νὰ μὴν ἀτενίσȣν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος (τȣ͂ νόμȣ) ὁπȣ͂ ἔμελλε νὰ παύσῃ.

14 Ἀλλὰ τὰ νοήματά τȣς ἐπωρώθησαν· διατὶ ἕως τὴν σήμερον τὸ αὐτὸ σκέπασμα

ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς παλαιᾶς διαθήκης μένει, μὴ ἀνακαλυπτόμενον, ὅ, τι ἐν Χριςῷ καταργεῖται.

15 Ἀλλ' ἕως σήμερον, ἡνίκα ἀναγινώσκεται Μωσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κεῖται.

16 Ἡνίκα δ' ἂν ἐπιςρέψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖται τὸ κάλυμμα.

17 Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐςιν· ȣ̈ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίȣ, ἐκεῖ ἐλευθερία.

18 Ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίȣ κατοπτριζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφȣ́μεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίȣ πνεύματος.

εὑρίσκεται εἰς αὐτȣ̀ς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παλαιᾶς διαθήκης, καὶ δὲν ξεσκεπάζεται, τὸ ὁποῖον (σκέπασμα) παύεται διὰ μέσȣ τȣ̃ Χριςȣ̃.

15 Ἀλλ' ἕως τῆς σήμερον, ὁπόταν ἀναγινώσκεται ὁ Μωϋσῆς, κεῖται σκέπασμα εἰς τὴν καρδίαν τȣς.

16 Ἀλλ' ὁπόταν ἐπιςρέψῃ (ὁ Ἰσραὴλ) εἰς τὸν Κύριον, θέλει παρθῇ τὸ σκέπασμα.

17 Καὶ ὁ Κύριος, εἶναι τὸ Πνεῦμα· καὶ ἐκεῖ ὁπȣ̃ εἶναι τὸ Πνεῦμα Κυρίȣ, ἐκεῖ εἶναι ἐλευθερία.

18 Καὶ ἐμεῖς ὅλοι μὲ ξεσκεπασμένον πρόσωπον βλέποντες, ὡσὰν εἰς καθρέφτην, τὴν δόξαν τȣ̃ Κυρίȣ, μεταμορφωνόμεσθεν εἰς τὴν αὐτὴν εἰκόνα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ὡσὰν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τȣ̃ Κυρίȣ.

Κεφ. δ'. 4.

ΔΙΑ' τȣ̃το ἔχοντες τὴν διακονίαν ταύτην, καθὼς ἠλεήθημεν, οὐκ ἐκκακȣ̃μεν·

2 Ἀλλ' ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, μὴ περιπατȣ̃ντες ἐν πανȣργίᾳ, μηδὲ δολȣ̃ντες τὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιςῶντες ἑαυτȣ̀ς πρὸς πᾶσαν συν-

ΔΙΑ' τȣ̃το ἔςωντας νὰ ἔχωμεν τὴν ὑπηρεσίαν ἐτȣ̃την, καθὼς ἐλεηθήκαμεν, δὲν ὀκνȣ̃μεν·

2 Ἀλλὰ ἀπαρνηθήκαμεν τὰ κρυφὰ τῆς αἰσχύνης, καὶ δὲν περιπατȣ̃μεν μὲ πανȣργίαν, μηδὲ δολώνομεν τὸν λόγον τȣ̃ Θεȣ̃, ἀλλὰ μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀληθείας συςήνομεν τȣ̃ λόγȣ μας

ειδησιν ἀνθρώπων, ἐνώπιον τȣ̃ Θεȣ̃.

3 Εἰ δὲ καὶ ἔςι κεκαλυμμένον τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἐςὶ κεκαλυμμένον·

4 Ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τȣ́τȣ ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίςων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίȣ τῆς δόξης τȣ̃ Χριςοῦ, ὅς ἐςιν εἰκὼν τοῦ Θεȣ̃.

5 Οὐ γὰρ ἑαυτȣ̀ς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριςὸν Ἰησȣ̃ν Κύριον· ἑαυτȣ̀ς δὲ, δȣ́λȣς ὑμῶν διὰ Ἰησȣ̃ν.

6 Ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότȣς φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τȣ̃ Θεȣ̃ ἐν προσώπῳ Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃.

7 Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τȣ̃τον ἐν ὀςρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν·

8 Ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ' ȣ̓ ςενοχωρȣ́μενοι· ἀπορȣ́μενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορȣ́μενοι·

9 Διωκόμενοι, ἀλλ' οὐκ

εἰς κάθε συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων, ὀμπροςὰ εἰς τὸν Θεόν.

3 Καὶ ἐὰν εἶναι σκεπασμένον τὸ εὐαγγέλιόν μας, εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ ἀπολȣ̃νται εἶναι σκεπασμένον·

4 Εἰς τȣ̀ς ὁποίȣς ὁ Θεὸς τȣ̃ αἰῶνος τȣ́τȣ ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίςων, διὰ νὰ μὴν τȣ̀ς φωτίσῃ ὁ φωτισμὸς τȣ̃ εὐαγγελίȣ τῆς δόξης τȣ̃ Χριςȣ̃, ὁ ὁποῖος Χριςὸς εἶναι εἰκὼν τȣ̃ Θεȣ̃.

5 Διατὶ δὲν κηρύττομεν τȣ̀ λόγȣ μας, ἀλλὰ (κηρύττομεν) τὸν Ἰησȣ̃ν Χριςὸν Κύριον· καὶ τȣ̀ λόγȣ μας, δȣ́λȣς σας διὰ τὸν Ἰησȣ̃ν.

6 Ὅτι ὁ Θεὸς ὁπȣ̃ εἶπε νὰ λάμψῃ φῶς ἀπὸ τό σκότος, ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ ὁποῖος ἔλαμψεν εἰς ταῖς καρδίαις μας, εἰς τὸν φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τȣ̃ Θεȣ̃, εἰς τὸ προσώπον τȣ̃ Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃.

7 Καὶ ἔχομεν τὸν θησαυρὸν ἐτȣ̃τον εἰς ἀγγεῖα πήλινα, διὰ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἐτȣ́της, καὶ ὄχι ἀπὸ λόγȣ μας·

8 Ἔςωντας νὰ θλιβώμεσθεν εἰς κάθε (πρᾶγμα) ἀλλὰ δὲν ςενοχωρȣ́μεσθεν· εἴμεσθεν εἰς ἀπορίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμεσθεν·

9 Διωχνόμεσθεν, ἀλλὰ δὲν

ἐγκαταλειπόμενοι· καταβαλλόμενοι, ἀλλ᾽ οὐκ ἀπολλύμενοι·

10 Πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ.

11 Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες, εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν.

12 Ὥστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν.

13 Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ γεγραμμένον· Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν·

14 Εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγειρεῖ, καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν.

15 Τὰ γὰρ πάντα δι᾽ ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα, διὰ τῶν πλειόνων καὶ εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

16 Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν· ἀλλ᾽ εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ᾽ ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρᾳ καὶ ἡμέρᾳ.

ἀπολειπόμεσθεν· ῥιχνόμεσθεν κάτω, ἀλλὰ δὲν χαλνόμεσθε·

10 Πάντοτε φέρνομεν εἰς τὸ κορμί μας τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ κορμί μας.

11 Διατὶ πάντοτε ἐμεῖς ὁποῦ ζῶμεν, παραδιδόμεσθεν εἰς θάνατον διὰ τὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θνητόν μας κορμί.

12 Εἰς τόσον ὁποῦ ὁ θάνατος ἐνεργεῖται εἰς ἐμᾶς, ἀμὴ ἡ ζωὴ ἐνεργεῖται εἰς ἐσᾶς.

13 Καὶ ἔστωντας νὰ ἔχομεν τὸ Πνεῦμα τῆς πίστεως, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐπίστευσα, διὰ τοῦτο ἐλάλησα· καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ λαλοῦμεν·

14 Ἔστωντας νὰ ἠξεύρωμεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνάστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν, θέλει ἀναστήσει καὶ ἐμᾶς διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ θέλει μᾶς παραστήσει ὁμοῦ μετ᾽ ἐσᾶς.

15 Διατὶ ἐτοῦτα ὅλα διὰ λόγου σας εἶναι, διὰ νὰ περισσεύσῃ ἡ χάρις, ὁποῦ ἐπλεόνασε, μὴ τὴν εὐχαριστίαν, τῶν πολλῶν εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

16 Διὰ τοῦτο δὲν ἀποκάμνομεν· ἀλλὰ ἐὰν καὶ ὁ ἔξω ἄνθρωπός μας διαφθείρεται, ἀμὴ ὁ μέσα ξανακαινουργώνεται καθημέραν.

17 Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν·

17 Διατὶ ἡ προσωρινὴ καὶ ἐλαφρὰ θλίψις, μᾶς ἑτοιμάζει αἰώνιον βάρος πολλὰ περισσῆς δόξης·

18 Μὴ σκοπούντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα· τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια.

18 Ἔστωντας νὰ μὴν στοχαζώμεσθεν ἐμεῖς ἐκεῖνα ὁποῦ βλέπονται, ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν βλέπονται· διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ βλέπονται, εἶναι πρόσκαιρα· ἀμὴ ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν βλέπονται, εἶναι αἰώνια.

Κεφ. ε΄. 5.

Οἴδαμεν γάρ, ὅτι, ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Διατὶ ἠξεύρομεν ὅτι, ἐὰν τὸ ἐπίγειόν μας σπῆτι ἐτοῦτης τῆς καλύβας χαλασθῇ, ἔχομεν οἰκοδομὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, σπῆτι ἀχειροποίητον, αἰώνιον εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενάζομεν, τὸ οἰκητήριον ἡμῶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθαι ἐπιποθοῦντες.

2 Διατὶ εἰς τούτην (τὴν καλύβαν) στενάζομεν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπανωενδυθοῦμεν τὸ οὐράνιόν μας κατοικητήριον.

3 Εἴγε καὶ ἐνδυσάμενοι, οὐ γυμνοὶ εὑρεθησόμεθα.

3 Ἀνίσως καὶ ἔστωντας νὰ ἐνδυθοῦμεν, δὲν θέλομεν εὑρεθῇ (πάλιν) γυμνοί.

4 Καὶ γὰρ οἱ ὄντες ἐν τῷ σκήνει στενάζομεν βαρούμενοι· ἐφ' ᾧ οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι, ἀλλ' ἐπενδύσασθαι, ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς.

4 Διότι ἐμεῖς ὁποῦ εἴμεσθεν εἰς τούτην τὴν καλύβαν, ἀναστενάζομεν βαρυνόμενοι· εἰς τόσον ὁποῦ νὰ μὴν θέλωμεν νὰ ἐκδυθοῦμεν, ἀλλὰ νὰ ἀπανωενδυθοῦμεν ἄλλην, διὰ νὰ καταπιωθῇ ἡ θνητότης ἀπὸ τὴν ζωήν.

5 Ὁ δὲ κατεργασάμενος

5 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς

ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, Θεός· ὁ καὶ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Πνεύματος.

6 Θαῤῥοῦντες οὖν πάντοτε, καὶ εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι, ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου.

7 (Διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους·)

8 Θαῤῥοῦμεν δὲ, καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐνδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον.

9 Διὸ καὶ φιλοτιμούμεθα, εἴτε ἐνδημοῦντες, εἴτε ἐκδημοῦντες, εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι.

10 Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσηται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος, πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε κακόν.

11 Εἰδότες οὖν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, ἀνθρώπους πείθομεν, Θεῷ δὲ πεφανερώμεθα· ἐλπίζω δὲ καὶ ἐν ταῖς συνειδήσεσιν ὑμῶν πεφανερῶσθαι.

12 Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνομεν ὑμῖν, ἀλλὰ ἀφορμὴν διδόντες ὑμῖν καυχήματος ὑπὲρ ἡμῶν· ἵνα ἔχητε πρὸς

ἔκαμεν εἰς αὐτὸ ἰτοῦτο, εἶναι ὁ Θεός· ὁποῦ μᾶς ἔδωσε τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Πνεύματος.

6 Ἔχοντες λοιπὸν πάντοτε θάῤῥος, καὶ ἰξεύροντες, ὅτι ὅσον χρόνον κατοικοῦμεν μέσα εἰς τὸ κορμὶ, ξενιτευόμεσθεν ἀπὸ τὸν Κύριον·

7 (Διατὶ περιπατοῦμεν μὲ πίστιν καὶ ὄχι μὲ ὄψιν·)

8 Διὰ τοῦτο καὶ θάῤῥος ἔχομεν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν περισσότερον νὰ μισέψωμεν ἀπὸ τὸ κορμὶ, καὶ νὰ εὑρισκώμεσθε μὲ τὸν Κύριον.

9 Διὰ τοῦτο σπουδάζομεν, κἂν τε εὑρισκόμενοι, (εἰς τὸ κορμὶ,) κἂν τε μισεύομεν, (ἀπ' αὐτὸ,) νὰ εἴμεσθεν εὐάρεστοι εἰς τόν Κύριον.

10 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι νὰ φανερωθοῦμεν ἐμεῖς ὅλοι ὀμπροστὰ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ, δια νὰ πάρῃ καθεῖς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔπραξεν μὲ τὸ κορμὶ, κἂν τε καλὸν, κἂν τε κακόν.

11 Ἰξεύροντες λοιπὸν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καταπείθομεν τοὺς ἀνθρώπους, (εἰς τὴν πίστιν,) καὶ ἐφανερωθήκαμεν εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἐλπίζω νὰ ἐφανερωθήκαμεν καὶ εἰς ταῖς συνειδησεῖς σας.

12 Διατὶ πάλιν δὲν συστήνομεν τοῦ λόγου μας εἰς ἐσᾶς, ἀλλὰ σᾶς δίδομεν ἀφορμὴν καυχήματος διὰ λόγου μας·

τὲς ἐν προσώπῳ καυχωμένες,
καὶ ἐ καρδίᾳ.

13 Εἴτε γὰρ ἐξέςημεν,
Θεῷ· εἴτε σωφρονῦμεν, ὑμῖν.

14 Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ
Χριςῦ συνέχει ἡμᾶς·
15 Κρίναντας τῦτο, ὅτι εἰ
εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν,
ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον· καὶ
ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ
ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν,
ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀπο-
θανόντι καὶ ἐγερθέντι.

16 Ὥςε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ
νῦν ἐδένα οἴδαμεν κατὰ
σάρκα· εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν
κατὰ σάρκα Χριςὸν, ἀλλὰ
νῦν οὐκ ἔτι γινώσκομεν.

17 Ὥςε εἴ τις ἐν Χριςῷ,
καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα
παρῆλθεν, ἰδὲ γέγονε καινὰ
τὰ πάντα.

18 Τὰ δὲ πάντα ἐκ
τοῦ Θεῦ τοῦ καταλλάξαντος
ἡμᾶς ἑαυτῷ διὰ Ἰησῦ Χριςῦ,
καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν
τῆς καταλλαγῆς·

19 Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριςῷ
κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ,
μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ πα-

νὰ ἔχετε (καύχημα) εἰς ἐκεί-
νες ὁπῦ καυχῶνται εἰς πρόσω-
πον, καὶ ὄχι εἰς καρδίαν.
13 Διατὶ κἂν τε παρα-
παρμένοι εἴμεσθε, διὰ τὸν
Θεὸν εἴμεσθε· κἂν τε εἴμεσθε
φρόνιμοι, διὰ τὴν ὠφέλειάν
σας εἴμεσθε.
14 Διατὶ ἡ ἀγάπη τῦ
Χριςῦ μᾶς συσφίγγει·
15 Ὁπῦ ἐκρίναμεν ἐτῦτο,
ὅτι ἐὰν ἕνας ἀπέθανε διὰ ὅλες,
λοιπὸν ὅλοι ἀπέθαναν· καὶ δι'
ὅλες ἀπέθανεν ἕνας, διὰ νὰ
μὴν ζῦσι πλέον εἰς τῦ λόγυ
τες ἐκεῖνοι ὁπῦ ζῦσιν, ἀλλὰ
εἰς ἐκεῖνον ὁπῦ ἀπέθανε καὶ
ἀνεςάθη διὰ λόγυ τες.
16 Εἰς τόσον ὁπῦ ἐμεῖς
ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπρος ὰ,
κανένα δὲν γνωρίζομεν κατὰ
σάρκα· ἀγκαλὰ καὶ ἐγνωρί-
σαμεν τὸν Χριςὸν κατὰ σάρ-
κα, ἀλλὰ τῶρα πλεόν δὲν τὸν
γνωρίζομεν.
17 Εἰς τόσον ὁπῦ ἐὰν εἶναι
κανένας εἰς τὸν Χριςὸν, εἶναι
καινέρια κτίσις· τὰ παλαιὰ
ἐπέρασαν, νὰ ὁπῦ ἔγιναν ὅλα
καινέρια.
18 Καὶ τὰ πάντα εἶναι
ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁπῦ μᾶς ἐφι-
λίωσε μὲ τῦ λόγυ τυ, δια-
μέσυ τῦ Ἰησῦ Χριςῦ, καὶ
ὁπῦ μας ἔδωσε τὴν ὑπηρεσίαν
τῆς φιλιώσεως·
19 Ὅτι ὁ Θεὸς ἦτον ὁπῦ
ἐφιλίωσεν τὸν κόσμον μὲ τῦ
λόγυ τυ εἰς τὸν Χριςὸν, μὴ

ραπτώματα αὐτῶν· καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς.

20 Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν, ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι᾽ ἡμῶν· δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ.

21 Τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν, ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γινώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

λογαριάζωντας τὰ σφαλματά τους· καὶ ἔβαλλεν εἰς ἐμᾶς τὸν λόγον τῆς φιλιώσεως.

20 Λοιπὸν ἡμεῖς δι᾽ αὐτὸν τὸν Χριστὸν πρεσβεύομεν, ὡσὰν ὁποῦ παρακαλῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος Θεὸς διὰ μέσου μας· διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλοῦμεν διὰ ὄνομα Χριστοῦ, φιλιωθῆτε μὲ τὸν Θεόν.

21 Διατὶ ὁ Θεὸς ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ἐγνώρισεν ἁμαρτίαν, τὸν ἔκαμεν ἁμαρτίαν διὰ λόγου μας, διὰ νὰ γενοῦμεν ἐμεῖς δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν.

Κεφ. ς'. 6.

Συνεργοῦντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς.

2 Λέγει γάρ· Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρα σωτηρίας ἐβοήθησά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας.

3 Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία·

4 Ἀλλ᾽ ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι· ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις·

5 Ἐν πληγαῖς, ἐν φυλα-

ΚΑΙ ἔστωντας νὰ συνεργοῦμεν μετ᾽ αὐτὸν, παρακαλοῦμεν νὰ μὴν δεχθῆτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εὔκαιρα.

2 Διατὶ λέγει· Εἰς ἐπιτήδειον καιρὸν σὲ ἐπήκουσα, καὶ ἐν ἡμέρα σωτηρίας σὲ ἐβοήθησα· νὰ τῶρα εἶναι καιρὸς ἐπιτήδειος ὁποῦ σᾶς δέχεται ὁ Θεὸς, νὰ τῶρα εἶναι ἡμέρα σωτηρίας.

3 Εἰς οὐδὲ κανένα πρᾶγμα δίδομεν κανένα πρόσκομμα, διὰ νὰ μὴν ψεχθῇ ἡ διακονία·

4 Ἀλλὰ εἰς κάθε πρᾶγμα συστήνομεν τοῦ λόγου μας, ὡσὰν ὑπηρέται τοῦ Θεοῦ· μὲ πολλὴν ὑπομονὴν, εἰς θλίψαις, εἰς ἀνάγκαις, εἰς στενοχωρίαις·

5 Εἰς πληγαῖς, εἰς φυλα-

καῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις·

6 Ἐν ἁγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν πνεύματι ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ·

7 Ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν·

8 Διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας· ὡς πλάνοι, καὶ ἀληθεῖς·

9 Ὡς ἀγνοούμενοι, καὶ ἐπιγινωσκόμενοι· ὡς ἀποθνήσκοντες, καὶ ἰδοὺ ζῶμεν· ὡς παιδευόμενοι, καὶ μὴ θανατούμενοι·

10 Ὡς λυπούμενοι, ἀεὶ δὲ χαίροντες· ὡς πτωχοὶ, πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες· ὡς μηδὲν ἔχοντες, καὶ πάντα κατέχοντες.

11 Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται.

12 Οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν· στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν.

13 Τὴν δὲ αὐτὴν ἀντιμισθίαν, ὡς τέκνοις λέγω· Πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς.

14 Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· Τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; Τίς

καῖς, εἰς ἀκαταστασίαις, εἰς κόπους, εἰς ἀγρυπνίαις, εἰς νηστείαις·

6 Εἰς καθαρότητα, εἰς γνῶσιν, εἰς μακροθυμίαν, εἰς καλωσύνην, εἰς πνεῦμα ἅγιον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον·

7 Εἰς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰ ἅρματα τῆς δικαιοσύνης τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά·

8 Ἀνάμεσα δόξης καὶ ἀτιμίας, ἀνάμεσα κακῆς καὶ καλῆς φήμης· ὡσὰν πλάνοι, καὶ (ὅμως) ἀληθινοί·

9 Ὡσὰν ἀγνώριστοι, καὶ ὅμως γνωριζόμενοι· ὡσὰν νὰ ἀποθένωμεν, καὶ νὰ ὁποῦ ζοῦμεν· ὡσὰν νὰ παιδευώμεσθε, ἀμὴ δὲν θανατωνόμεσθε·

10 Ὡσὰν νὰ λυπούμεσθε καὶ πάντα χαιρόμεσθεν· ὡσὰν πτωχοὶ, καὶ πολλοὺς πλουτίζομεν· ὡσὰν νὰ μὴν ἔχωμεν τίποτες, καὶ νὰ τὰ ἔχωμεν ὅλα.

11 Ὦ Κορίνθιοι, τὸ στόμα μας ἀνοίχθη εἰς ἐσᾶς· ἡ καρδία μας ἐπλατύνθη.

12 Δὲν στενοχωρᾶσθε εἰς ἡμᾶς· ἀλλὰ στενοχωρᾶσθε εἰς τὰ σπλάγχνα σας.

13 Τὴν ὁμοίαν ἀνταμοιβὴν ὡσὰν παιδία μου σᾶς λέγω· Πλατυνθῆτε καὶ ἐσεῖς.

14 Καὶ μὴν στραβοζευγαρώνεσθε μὲ ἕνα ζυγὸν μὲ ἀπίστους· Διατὶ ποῖαν μετοχὴν

δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;

ἔχει ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία; Καὶ ποῖαν ἔσμιξιν ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι;

15 Τίς δὲ συμφώνησις Χριςῷ πρὸς Βελίαλ; Ἢ τίς μερὶς πιςῷ μετὰ ἀπίςυ;

15 Καὶ ποῖαν συμφωνίαν ἔχει ὁ Χριςὸς μὲ τὸν Βελίαλ; Ἢ τί μερτικὸν ἔχει ὁ πιςὸς μὲ τὸν ἄπιςον;

16 Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεῦ ἐςε ζῶντος· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω· καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεὸς, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός.

16 Καὶ ποῖον ςέρξιμον ἔχει ὁ ναὸς τῦ Θεῦ μὲ τὰ εἴδωλα; διατὶ ἐσεῖς εἶσθε ναὸς τῦ Θεῦ τῦ ζῶντος· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· Ὅτι θέλω κατοικήσει μέσα εἰς αὐτὺς, καὶ θέλω περιπατήσει μέσα εἰς αὐτούς· καὶ θέλω εἶσθαι Θεός τυς, καὶ αὐτοὶ θέλυσιν εἶσθαι λαός μυ.

17 Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσυ αὐτῶν, καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος· καὶ ἀκαθάρτυ μὴ ἅπτεσθε· κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς·

17 Διὰ τῦτο εὐγᾶτε ἀπὸ τὴν μέσην τυς, καὶ χωρίσετε, λέγει Κύριος· καὶ ἀκάθαρτον μὴν ἀγγίζετε· καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς δεχθῆ·

18 Καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

18 Καὶ θέλω εἶσθαι πατέρα σας, καὶ ἐσεῖς θέλετε μῦ εἶσθαι υἱοὶ καὶ θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Κεφ. ζ'. 7.

ΤΑύτας ὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοὶ, καθαρίσωμεν ἑαυτὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεῦ.

ἜΧοντες λοιπὸν, ἀγαπητοὶ, ἐτῦτα τὰ ταξίματα, ἂς καθαρίσωμεν τοῦ λόγυ μας ἀπὸ κάθε λογῆς μολυσμὸν τῆς σάρκας καὶ τοῦ πνεύματος, τελειώνοντες ἁγιωσύνην μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεῦ.

2 Χωρήσατε ἡμᾶς· ὐδένα ἠδικήσαμεν, ὐδένα ἐφθείραμεν, ὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν.

2 Δεχθῆτε μᾶς· κανένα δὲν ἀδικήσαμεν, κανένα δὲν ἐφθείραμεν, κανένα δὲν ἐπλεονεκτήσαμεν.

3 Οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω· προείρηκα γὰρ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐςε εἰς τὸ συναποθανεῖν καὶ συζῆν.

4 Πολλή μοι παῤῥησία πρὸς ὑμᾶς, πολλή μοι καύχησις ὑπὲρ ὑμῶν· πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν.

5 Καὶ γὰρ ἐλθόντων ἡμῶν εἰς Μακεδονίαν, ὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σὰρξ ἡμῶν, ἀλλ' ἐν παντὶ θλιβόμενοι· ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι·

6 Ἀλλ' ὁ παρακαλῶν τὺς ταπεινὺς, παρεκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ἐν τῇ παρυσίᾳ Τίτυ.

7 Οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ παρυσίᾳ αὐτῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρακλήσει ᾗ παρεκλήθη ἐφ' ὑμῖν, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν, τὸν ὑμῶν ὀδυρμὸν, τὸν ὑμῶν ζῆλον ὑπὲρ ἐμῦ· ὥςε με μᾶλλον χαρῆναι.

8 Ὅτι εἰ καὶ ἐλύπησα ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπιςολῇ, ὐ μεταμέλομαι, εἰ καὶ μετεμελόμην· βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπιςολὴ ἐκείνη, εἰ καὶ πρὸς ὥραν, ἐλύπησεν ὑμᾶς·

3 Δὲν τὸ λέγω διὰ κατάκρισίν σας· διατὶ προεῖπα, ὅτι εἰς ταῖς καρδίαις μας εἶσθεν, εἰς τὸ νὰ συναποθάνωμεν καὶ νὰ συζῦμεν.

4 Πολλὴν παῤῥησίαν ἔχω εἰς ἐσᾶς, πολλὴν καύχησιν ἔχω διὰ λόγυ σας· εἶμαι γεμᾶτ⊕ παρηγορίαν, εἰς ὅλαις ταῖς θλίψαις μας ἡ χαρά μυ περισσεύει παραπάνω.

5 Διατὶ ὅταν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καμίαν ἀνάπαυσιν δὲν εἶχε τὸ κορμί μας, ἀλλὰ εἰς κάθε πρᾶγμα ἐθλιβόμεσθαν· ἀπὸ ἔξω μάχαις, ἀπὸ μέσα φόβοι·

6 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὁπῦ παρηγορᾷ τὺς ταπεινὺς, ἐκεῖν⊕ μᾶς ἐπαρηγόρησεν μὲ τὸν ἐρχομὸν τῦ Τίτυ.

7 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸν ἐρχομόν τυ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παρηγορίαν ὁπῦ ἐπαρηγορήθη εἰς ἐσᾶς, λέγωντάς μας τὸν πολύν σας πόθον, τὰ κλαύματά σας, τὴν ζηλίαν ὁπῦ ἔχετε διὰ λόγυ μυ· εἰς τόσον ὁπῦ ἐγὼ (ἀκύωντάς τα) ἐχάρηκα περισσότερον.

8 Ὅτι ἀγκαλὰ καὶ νὰ σᾶς ἐλύπησα εἰς τὴν ἐπιςολὴν, δὲν μετανοιώνω, ἀγκαλὰ καὶ ἐμετάνοιωνα (προτίτερα·) διατὶ βλέπω ὅτι ἐκείνη ἡ ἐπιςολὴ, ἀγκαλὰ καὶ διὰ τὴν ὥραν, σᾶς ἐλύπησε·

9 Νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ᾽ ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν· ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεὸν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν.

10 Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται· ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.

11 Ἰδοὺ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ κατὰ Θεὸν λυπηθῆναι ὑμᾶς, πόσην κατειργάσατο ὑμῖν σπουδήν; ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλὰ ἐπιπόθησιν, ἀλλὰ ζῆλον, ἀλλ᾽ ἐκδίκησιν; Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι.

12 Ἄρα εἰ καὶ ἔγραψα ὑμῖν, οὐχ ἕνεκεν τοῦ ἀδικήσαντος, οὐδὲ ἕνεκεν τοῦ ἀδικηθέντος· ἀλλ᾽ ἕνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ἡμῶν τὴν ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

13 Διὰ τοῦτο παρακεκλήμεθα ἐπὶ τῇ παρακλήσει ὑμῶν· περισσοτέρως δὲ μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπὶ τῇ χαρᾷ Τίτου, ὅτι ἀναπέπαυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ὑμῶν·

14 Ὅτι εἴ τι αὐτῷ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατη-

9 Τώρα χαίρομαι, ὄχι ὅτι ἐλυπηθήκετε, ἀλλ᾽ ὅτι ἐλυπηθήκετε εἰς μετάνοιαν· διατὶ ἐλυπηθήκετε κατὰ Θεὸν, διὰ νὰ μὴν ζημιωθῆτε ἀπὸ λόγου μας εἰς κανένα πρᾶγμα.

10 Διατὶ ἡ κατὰ Θεὸν λύπη κάμνει μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν, ὁποῦ πλέον δὲν μετανοιώνει· ἀμὴ ἡ λύπη τοῦ κόσμου κάμνει θάνατον.

11 Διατὶ νὰ αὐτὸ τοῦτο, τὸ νὰ λυπηθῆτε ἐσεῖς κατὰ Θεὸν, πόσην σπουδὴν ἔκαμεν εἰς ἐσᾶς, καὶ ἀπολογίαν, καὶ ὀργὴν ἐναντίον τοῦ κακοῦ, καὶ φόβον, καὶ ἀγάπην, καὶ ζῆλον, καὶ ἐκδίκησιν; Ὅλως δι᾽ ὅλου ἀπεδείξατε τοῦ λόγου σας πῶς εἶσθε καθαροὶ εἰς (τοῦτο) τὸ πρᾶγμα.

12 Λοιπὸν ἀγκαλὰ καὶ σας ἔγραψα, δὲν σας ἔγραψα διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀδίκησεν, οὐδὲ διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀδικήθη· ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ σπουδή μας εἰς ἐσᾶς, τὴν ὁποίαν (ἔχομεν) διὰ λόγου σας ἐμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

13 Διὰ τοῦτο ἐπαρηγορηθήκαμεν εἰς τὴν παρηγορίαν σας· καὶ περισσότερον ἐχαρήκαμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Τίτου, ὅτι ἀναπαύθη τὸ πνεῦμά του ἀπὸ ὅλους σας·

14 Ὅτι ἂν ἐκαυχήθηκα τίποτες εἰς αὐτὸν διὰ λόγου

σχύνθην· ἀλλ᾽ ὡς πάντα ἐν ἀληθείᾳ ἐλαλήσαμεν ὑμῖν, οὕτω καὶ ἡ καύχησις ἡμῶν ἡ ἐπὶ Τίτου, ἀλήθεια ἐγενήθη·

15 Καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς ἐστιν, ἀναμιμνησκομένου τὴν πάντων ὑμῶν ὑπακοήν· ὡς μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐδέξασθε αὐτόν.

16 Χαίρω οὖν ὅτι ἐν παντὶ θαῤῥῶ ἐν ὑμῖν.

σας, δὲν ἐντροπιάσθηκα· ἀλλὰ καθὼς σᾶς ἐλαλήσαμεν ὅλα ἀλήθεια, ἔτζι καὶ ἡ καύχησίς μας ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν Τίτον, ἔγινεν ἀλήθεια·

15 Καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του εἶναι περισσότερη εἰς ἐσᾶς, ἀναθυμῶντας τὴν ὑπακοὴν ὅλωνῶν σας, πῶς τὸν ἐδεχθήκετε μὲ φόβον καὶ τρόμον.

16 Χαίρομαι λοιπὸν, ὅτι εἰς κάθε πρᾶγμα ἔχω θάῤῥος εἰς ἐσᾶς.

Κεφ. η΄. 8.

ΓΝωρίζομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοὶ, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας·

2 Ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσεία τῆς χαρᾶς αὐτῶν, καὶ ἡ κατὰ βάθους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητος αὐτῶν·

3 Ὅτι κατὰ δύναμιν (μαρτυρῶ) καὶ ὑπὲρ δύναμιν αὐθαίρετοι·

4 Μετὰ πολλῆς παρακλήσεως δεόμενοι ἡμῶν, τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, δέξασθαι ἡμᾶς.

5 Καὶ οὐ καθὼς ἠλπίσα-

ΚΑΙ δηλοποιῶ σας, ἀδελφοὶ, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ἐδόθη εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας·

2 Ὅτι μὲ πολλὴν δοκιμὴν τῆς θλίψεως ἡ περισσή τους χαρὰ, καὶ ἡ βαθεία τους πτωχεία ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητός τους·

3 Ὅτι ἐκεῖνοι κατὰ τὴν δύναμίν τους (καὶ ἐγὼ τὸ μαρτυρῶ) καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν δύναμίν τους ἔγιναν αὐτοπροαίρετοι εἰς τοῦτο τὸ ἔργον·

4 Παρακαλῶντές μας μὲ πολλὴν παρακάλεσιν, νὰ δεχθοῦμεν ἐμεῖς τὴν χάριν καὶ τὴν μετάδοσιν τῆς διακονίας ὁποῦ γίνεται ἀπ᾽ ἐκείνους εἰς τοὺς ἁγίους.

5 Καὶ δὲν ἔκαμαν (μο-

μεν· ἀλλ' ἑαυτοὺς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ καὶ ἡμῖν, διὰ θελήματος Θεοῦ·

6 Εἰς τὸ παρακαλέσαι ἡμᾶς Τίτον, ἵνα καθὼς προενήρξατο, οὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην·

7 Ἀλλ' ὥσπερ ἐν παντὶ περισσεύετε, πίστει, καὶ λόγῳ, καὶ γνώσει, καὶ πάσῃ σπουδῇ, καὶ τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ, ἵνα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι περισσεύητε.

8 Οὐ κατ' ἐπιταγὴν λέγω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑτέρων σπουδῆς, καὶ τὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης γνήσιον δοκιμάζων.

9 Γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν· ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε.

10 Καὶ γνώμην ἐν τούτῳ δίδωμι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθε ἀπὸ πέρυσι.

11 Νυνὶ δὲ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε· ὅπως καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλειν, οὕτω

ναχά) καθὼς ἠλπίσαμεν· ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἔδωκαν πρῶτον τοῦ λόγου τους εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς ἐμᾶς μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ·

6 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐπαρακαλέσαμεν ἐμεῖς τὸν Τίτον, καθὼς ἄρχισε προτίτερα, ἔτζι καὶ νὰ τελειώσῃ εἰς ἐσᾶς καὶ τὴν χάριν ἐτούτην·

7 Ἀλλὰ καθὼς εἰς κάθε πρᾶγμα περισσεύετε εἰς τὴν πίστιν, καὶ εἰς τὸν λόγον, καὶ εἰς τὴν γνῶσιν, καὶ εἰς κάθε σπουδὴν, καὶ εἰς τὴν ἀγάπην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τοῦ λόγου μας (ἔτζι) νὰ περισσεύσετε καὶ εἰς τούτην τὴν χάριν.

8 Ἐγὼ δὲν λέγω ἐτοῦτο προστάττοντας, ἀλλὰ μὲ τὴν σπουδὴν τῶν ἄλλων, δοκιμάζοντας ἀκόμι τὸ γνήσιον τῆς ἀγάπης σας.

9 Διατὶ γνωρίζετε τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὄντας πλούσιος, διὰ λόγου σας ἐπτώχευσεν· διὰ νὰ πλουτήσετε ἐσεῖς μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου.

10 Καὶ συμβουλεύω σας εἰς ἐτοῦτο· διατὶ τοῦτο εἶναι ὠφέλιμον εἰς ἐσᾶς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πέρυσι ἐπροαρχίσετε ὄχι μόνον τὸ νὰ κάμετε, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ θελήσετε.

11 Καὶ τώρα ἐτελειώσετε καὶ τὸ νὰ κάμετε (τὸ πρᾶγμα·) διὰ νὰ εἶναι καὶ ἡ τελείωσις τοῦ

καὶ τὸ ἐπιτελέσαι ἐκ τοῦ ἔχειν.

12 Εἰ γὰρ ἡ προθυμία πρόκειται, καθὸ ἐὰν ἔχῃ τις, εὐπρόσδεκτος, ȣ̓ καθὸ οὐκ ἔχει.

13 Οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλίψις· ἀλλ᾽ ἐξ ἰσότητος, ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα·

14 Ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γίνηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης·

15 Καθὼς γέγραπται· Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε· καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε.

16 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ τῷ διδόντι τὴν αὐτὴν σπȣδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ Τίτȣ·

17 Ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν ἐδέξατο· σπȣδαιότερος δὲ ὑπάρχων, αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ὑμᾶς.

18 Συνεπέμψαμεν δὲ μετ᾽

ἔργȣ κατὰ δύναμιν ὁπȣ̃ ἔχετε, καθὼς ἔγινεν ἡ προθυμία τῆς θελήσεως.

12 Διατὶ ἐὰν εἶναι ἡ προθυμία, κάθε ἕνας εἶναι εὐπρόσδεκτος (δίδωντας) ἀπ᾽ ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἔχει ὅσον δύνεται, καὶ ὄχι καθόσον δὲν ἔχει.

13 Διατὶ (ἰτȣ̃τα λέγω) ὄχι διὰ νὰ εἶναι ἄνεσις εἰς ἄλλȣς, καὶ εἰς ἐσᾶς θλίψις· ἀλλὰ νὰ εἶναι ἰσότης, εἰς τȣ̃τον τὸν καιρὸν τὸ περίσσευμα τὸ ἐδικόν σας ἂς ἀναπληροῖ τὸ ἐλλειπὲς ἐκείνων·

14 Καὶ τὸ περίσσευμα ἐκεινῶν ἂς ἀναπληρώσῃ τὸ λείψιμον τὸ ἐδικόν σας, διὰ νὰ γενῇ ἰσότης·

15 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐκεῖνος ὁπȣ̃ (ἐμάζωξε) τὸ πολὺ, δὲν ἐπῆρε τίποτες περισσότερον (ἀπὸ τὸ μέτρον·) καὶ ἐκεῖνος ὁπȣ̃ ἐμάζωξε τὸ ὀλίγον, δὲν ἐπῆρεν ὀλιγότερον (ἀπὸ τὸ μέτρον ὁποῦ ἐχρειάζουντον.)

16 Καὶ χάρις τῷ Θεῷ ὁπȣ̃ δίδει τὴν αὐτὴν σπȣδὴν διὰ λόγȣ σας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Τίτȣ·

17 Ὅτι τὴν μὲν νȣθεσίαν τὴν ἐδέχθη· καὶ ὤντας πρόθυμος, μὲ τὸ ἴδιόν τȣ θέλημα εὐγῆκε καὶ ἦλθεν εἰς ἐσᾶς.

18 Καὶ ἐπέμψαμεν ὁμȣ̃

αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν, ἧ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν·

19 (Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν συνέκδημος ἡμῶν, σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν ὑμῶν·)

20 Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν·

21 Προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων.

22 Συνεπέμψαμεν δὲ αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς πολλάκις σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον, πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς.

23 Εἴτε ὑπὲρ Τίτου, κοινωνὸς ἐμὸς καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός· εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ.

24 Τὴν οὖν ἔνδειξιν τῆς

μετ' αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν, τοῦ ὁποίου ὁ ἔπαινος εἶναι εἰς τὸ εὐαγγέλιον διαμέσου ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν·

19 (Καὶ ὄχι μόνον (ἐτοῦτο) ἀλλὰ καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ ταῖς ἐκκλησίαις νὰ μισεύσῃ ὁμοῦ μετ' ἐμᾶς, μὲ τὴν χάριν ἐτούτην ὁποῦ διακονεῖται ἀπὸ λόγου μας εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ (νὰ ὑπηρετοῦμεν) εἰς τὴν προθυμίαν σας·)

20 Φεύγοντες τοῦτο, μήπως καὶ κανένας μᾶς κατηγορήσῃ εἰς τούτην τὴν περίσσευσιν (τῆς ἐλεημοσύνης) ὁποῦ ὑπηρετᾶται ἀπὸ λόγου μας·

21 Φροντίζοντες ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι καλὰ, ὄχι μόνον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

22 Καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς ἐπέμψαμεν τὸν ἀδελφὸν μας, τὸν ὁποῖον τὸν ἐδοκιμάσαμεν πολλαῖς φοραῖς εἰς πολλὰ πράγματα, καὶ τὸν εὑρήκαμεν πρόθυμον, καὶ τώρα εἶναι πολλὰ σπουδαιότερος διὰ τὸ πολὺ θάῤῥος ὁποῦ ἔχει εἰς ἐσᾶς.

23 Καὶ διὰ τὸν Τίτον, εἶναι σύντροφός μου καὶ συμβοηθός μου εἰς ἐσᾶς· καὶ οἱ λοιποί μας ἀδελφοὶ εἶναι ἀπόστολοι τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ δόξα Χριστοῦ.

24 Τὴν ἀπόδειξιν λοιπὸν

ἀγάπης ὑμῶν, καὶ ἡμῶν καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν, εἰς αὐτοὺς ἐνδείξασθε, καὶ εἰς πρόσωπον τῶν ἐκκλησιῶν.

τῆς ἀγάπης σας, καὶ τῆς καυχήσεώς μας διὰ λόγου σας, εἰς αὐτοὺς νὰ τὴν δείξετε ὀμπροστὰ εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. θ'. 9.

ΠΕρὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσόν μοι ἐστὶ τὸ γράφειν ὑμῖν.

ΚΑὶ διὰ τὴν διακονίαν ὁποῦ γίνεται διὰ τοὺς ἁγίους, περισσόν μου εἶναι τὸ νὰ σᾶς γράφω.

2 Οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν, ἣν ὑπὲρ ὑμῶν καυχῶμαι Μακεδόσιν, ὅτι Ἀχαΐα παρεσκεύασται ἀπὸ πέρυσι· καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζῆλος ἠρέθισε τοὺς πλείονας.

2 Διατὶ ἐξεύρω τὴν προθυμίαν σας, τὴν ὁποῖαν καυχῶμαι διὰ λόγου σας εἰς τοὺς Μακεδόνας, ὅτι ἡ Ἀχαΐα εἶναι ἑτοιμασμένη ἀπὸ πέρυσι· καὶ ὁ ἐδικός σας ζῆλος ἐπαρακίνησε πολλούς.

3 Ἔπεμψα δὲ τοὺς ἀδελφούς, ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ ἐν τῷ μέρει τούτῳ· ἵνα (καθὼς ἔλεγον) παρεσκευασμένοι ἦτε·

3 Καὶ ἔπεμψα (ἐτοῦτες) τοὺς ἀδελφούς, διὰ νὰ μὴν εὐκαιρωθῇ εἰς τοῦτο τὸ μέρος τὸ καύχημά μας, ὁποῦ εἶναι διὰ λόγου σας· διὰ νὰ εἶσθεν ἑτοιμασμένοι, καθὼς ἔλεγον·

4 Μή πως ἐὰν ἔλθωσι σὺν ἐμοὶ Μακεδόνες, καὶ εὕρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευάστους, καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς (ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμεῖς) ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως.

4 Μήπως ἐὰν ἔλθωσι ὁμοῦ μετ' ἐμᾶς Μακεδόνες, καὶ σᾶς εὕρουν ἀνέτοιμους, ἐντροπιασθοῦμεν ἐμεῖς (διὰ νὰ μὴν εἰποῦμεν ἐσεῖς) εἰς τοῦτο τὸ στήριγμα τῆς καυχήσεως.

5 Ἀναγκαῖον οὖν ἡγησάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀδελφούς, ἵνα προέλθωσιν εἰς ὑμᾶς, καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, ταύτην ἑτοίμην εἶναι οὕτως ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλεονεξίαν.

5 Ἀναγκαῖον λοιπὸν ἐλογίασα νὰ παρακαλέσω τοὺς ἀδελφούς, νὰ ἔλθουν προτίτερα εἰς ἐσᾶς, καὶ νὰ προετοιμάσουν τελείως τὴν εὐλογίαν σας ὁποῦ ἐπροείπαμεν, νὰ εἶναι ἕτοιμη ἔτζι ὡσὰν εὐλογία, καὶ ὄχι ὡσὰν πλεονεξία.

6 Τοῦτο δὲ, ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει· καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει.

7 Ἕκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ· μὴ ἐκ λύπης, ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἱλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός.

8 Δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς· ἵνα ἐν παντὶ πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν·

9 (Καθὼς γέγραπται· Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν, χορηγήσαι, καὶ πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν, καὶ αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν·)

11 Ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἁπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ·

12 Ὅτι ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶ προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερή-

6 Καὶ ἰξεύρετε τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος ὅπου σπέρνει ἀκριβολογημένα, ἀκριβολογημένα καὶ θέλει θερίσει· καὶ ἐκεῖνος ὅπου σπέρνει πλούσια, θέλει θερίσει καὶ πλούσια.

7 Καθ' ἕνας καθὼς προαιρεῖται εἰς τὴν καρδίαν του (ἂς δίδῃ·) ὄχι μὲ λύπην, ἢ στανικῶς· διατὶ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ἥμερον δότην.

8 Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς κάθε χάριν νὰ τὴν περισσεύσῃ εἰς ἐσᾶς· διὰ νὰ ἔχετε πάντοτε εἰς κάθε πρᾶγμα, κάθε λογῆς αὐτάρκειαν, νὰ περισσεύετε εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν·

9 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχούς· ἡ δικαιοσύνη του μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Καὶ ἐκεῖνος ὅπου προφθάνει σπέρμα ἐκείνου ὅπου σπέρνει, καὶ ψωμὶ εἰς φαγητόν, ἄμποτε νὰ προφθάσῃ καὶ νὰ πληθύνῃ τὸν σπόρον σας, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης σας·)

11 Εἰς κάθε πρᾶγμα νὰ πλουτῆτε εἰς κάθε λογῆς ἁπλότητα, ἡ ὁποία κάμνει διὰ μέσου μας εὐχαριστίαν εἰς τὸν Θεόν·

12 Ὅτι ἡ διακονία τῆς ὑπηρεσίας ἐτούτης, οὐ μόνον ἀναπληροῖ τὴν χρείαν τῶν

ματα τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ,

13 (Διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἁπλότητι τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντας,)

14 Καὶ αὐτῶν δεήσει ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπιποθούντων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐφ' ὑμῖν.

15 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ.

ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύει μὲ τὴν εὐχαριστίαν ὁπου κάμνουν οἱ πολλοὶ εἰς τὸν Θεὸν,

13 (Διαμέσου τῆς δοκιμῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐτούτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς ὁμολογίας σας (ὁπου ἔχετε) εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν ἁπλότητα τῆς κοινωνίας (ὁπου ἔχετε) εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ὅλους,)

14 Καὶ μὲ τὴν παρακάλεσιν αὐτῶν (ὁπου κάμνουν) διὰ λόγου σας, ἀγαπῶντές σας πολλὰ, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν χάριν τοῦ Θεοῦ (ὁπου εἶναι) εἰς ἐσᾶς.

15 Καὶ δόξαν νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν δωρεάν του τὴν ἀδιήγητον.

Κεφ. ι'. 10.

Αὐτὸς δὲ ἐγὼ Παῦλος παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τῆς πρᾳότητος καὶ ἐπιεικείας τοῦ Χριστοῦ, ὃς κατὰ πρόσωπον μὲν ταπεινὸς ἐν ὑμῖν, ἀπὼν δὲ θαῤῥῶ εἰς ὑμᾶς.

2 Δέομαι δὲ τὸ μὴ παρὼν θαῤῥῆσαι τῇ πεποιθήσει ᾗ λογίζομαι τολμῆσαι ἐπί τινας τοὺς λογιζομένους ἡμᾶς ὡς κατὰ σάρκα περιπατοῦντας.

3 Ἐν σαρκὶ γὰρ περιπατοῦν-

ΚΑΙ' αὐτὸς ἐγὼ ὁ Παῦλος σᾶς παρακαλῶ διὰ τὴν πρᾳότητα καὶ καλωσύνην τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγὼ ὤντας παρὼν ἤμουν ταπεινὸς εἰς ἐσᾶς, καὶ ὤντας ἀπὼν ἔχω θάῤῥος εἰς ἐσᾶς.

2 Καὶ παρακαλῶ σας ἔτζι κάμετε, νὰ μὴν χρειασθῶ, ὅταν θέλω εἶσθαι παρὼν, τὸ θάῤῥος ὁπου ἐγὼ λογιάζω νὰ ἔχω εἰς κάποιους, ὁπου μᾶς λογαριάζουν πῶς περιπατοῦμεν κατὰ σάρκα.

3 Διατὶ (ἀγκαλὰ) καὶ πε-

τες, οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα·

4 (Τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικὰ, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων·)

5 Λογισμοὺς καθαιροῦντες, καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ·

6 Καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες ἐκδικῆσαι πᾶσαν παρακοὴν, ὅταν πληρωθῇ ὑμῶν ἡ ὑπακοή.

7 Τὰ κατὰ πρόσωπον βλέπετε; Εἴ τις πέποιθεν ἑαυτῷ Χριστοῦ εἶναι, τοῦτο λογιζέσθω πάλιν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι καθὼς αὐτὸς Χριστοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς Χριστοῦ.

8 Ἐάν τε γὰρ καὶ περισσότερόν τι καυχήσωμαι περὶ τῆς ἐξουσίας ἡμῶν, ἧς ἔδωκεν ὁ Κύριος ἡμῖν εἰς οἰκοδομὴν, καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν ὑμῶν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι·

9 Ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιστολῶν.

10 Ὅτι αἱ μὲν ἐπιστολαὶ, φησὶ, βαρεῖαι καὶ ἰσχυραί· ἡ

ριπατοῦμεν εἰς σάρκα, δὲν στρατευόμεσθεν κατὰ τὴν σάρκα·

4 (Διατὶ τὰ ἅρματα τῆς στρατείας μας δὲν εἶναι σαρκικὰ, ἀλλὰ εἶναι δυνατὰ μὲ τὸν Θεὸν, εἰς χαλασμὸν τῶν κάστρων·)

5 Χαλνοῦντες τοὺς λογισμοὺς, καὶ κάθε λογῆς ὕψωμα ὁποῦ ὑψώνεται ἐναντίον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ σύροντες ὡσὰν δοῦλον κάθε νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ·

6 Καὶ εἴμεσθεν ἕτοιμοι νὰ ξεκδικήσωμεν κάθε λογῆς παρακοὴν, ὅταν τελειωθῇ ἡ ὑπακοή σας.

7 Τὰ (φαινόμενα) κατὰ πρόσωπον βλέπετε; Ἐὰν κανένας ἔχει θάῤῥος εἰς τοῦ λόγου του, νὰ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἂς λογαριάζῃ τοῦτο πάλιν ἀπὸ λόγου του, ὅτι καθὼς αὐτὸς εἶναι τοῦ Χριστοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ ἐμεῖς εἴμεσθε τοῦ Χριστοῦ.

8 Διατὶ ἐὰν καὶ καυχηθῶ τίποτες περισσότερον διὰ τὴν ἐξουσίαν μας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν, καὶ ὄχι εἰς χαλασμὸν σας, δὲν θέλω ἐντραπῆ·

9 Διὰ νὰ μὴν φανῶ πῶς σᾶς καταφοβίζω μὲ ταῖς ἐπιστολαῖς.

10 Ὅτι λέγει κάποιος διὰ λόγου μου, αἱ ἐπιστολαῖς μου νὰ

δὲ παρȣσία τοῦ σώματος
ἀσθενὴς, καὶ ὁ λόγος ἐξȣθε-
νημένος.

11 Τȣ̃το λογιζέσθω ὁ
τοιȣ̃τος, ὅτι οἷοί ἐσμεν τῷ
λόγῳ δι' ἐπιςολῶν ἀπόντες,
τοιȣ̃τοι καὶ παρόντες τῷ
ἔργῳ.

12 Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγ-
κρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτȣ̀ς
τισι τῶν ἑαυτȣ̀ς συνιςανόν-
των· ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς
ἑαυτȣ̀ς μετροῦντες, καὶ συγ-
κρίνοντες ἑαυτȣ̀ς ἑαυτοῖς ȣ̓
συνιȣ̃σιν.

13 Ἡμεῖς δὲ ȣ̓χὶ εἰς τὰ
ἄμετρα καυχησόμεθα, ἀλλὰ
κατὰ τὸ μέτρον τοῦ κανόνος
ȣ̔ ἐμέρισεν ἡμῖν ὁ Θεὸς μέτρȣ,
ἐφικέσθαι ἄχρι καὶ ὑμῶν.

14 Οὐ γὰρ ὡς μὴ ἐφικνȣ-
μενοι εἰς ὑμᾶς, ὑπερεκτείνο-
μεν ἑαυτȣ́ς· ἄχρι γὰρ καὶ
ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγ-
γελίῳ τοῦ Χριςοῦ·

15 Οὐκ εἰς τὰ ἄμετρα
καυχώμενοι ἐν ἀλλοτρίοις κό-
ποις, ἐλπίδα δὲ ἔχοντες, αὐ-
ξανομένης τῆς πίςεως ὑμῶν, ἐν

εἶναι βαρείαις καὶ δυναταῖς·
ἀμὴ ἡ παρȣσία τοῦ σώματος
μȣ νὰ εἶναι ἀσθενησμένη, καὶ
ὁ λόγος νὰ εἶναι καταφρονε-
μένος καὶ ȣδετιποτένος.
11 Ὁ τοιȣ̃τος ἄνθρωπος
ἂς λογαριάζῃ ἐτȣ̃το, πῶς
ὅ, τι λογῆς εἴμεσθε μὲ τὸν
λόγον εἰς ταῖς ἐπιστολαῖς
ἀπόντες, τέτοιας λογῆς εἴ-
μεσθε καὶ παρόντες μὲ τὸ
ἔργον.
12 Διατὶ δὲν ἀποκοτȣ̃-
μεν ἐμεῖς νὰ συναριθμήσωμεν
ἢ νὰ συγκρίνωμεν τοῦ λόγου
μας μὲ κάποιȣς, ὁπȣ̃ συστή-
νȣσι τȣ̃ λόγȣ τȣς· ἀλλὰ ἐκεῖ-
νοι ἔςωντας νὰ μετρȣ̃σι τοῦ
λόγȣ τȣς ἀπατήτȣς, καὶ νὰ
συγκρίνȣσι τοῦ λόγȣ τȣς μὲ
τὸν ἑαυτόν τȣς, δὲν γροικȣ̃σι.
13 Ἀμὴ ἐμεῖς δὲν θέλο-
μεν καυχηθῆ ἄμετρα, ἀλλὰ
κατὰ τὸ μέτρον τοῦ κανόνος,
τοῦ ὁποίȣ μέτρȣ μᾶς ἐμοί-
ρασεν ὁ Θεὸς, νὰ φθάσωμεν
ἕως εἰς ἐσᾶς.
14 Διατὶ δὲν ξαπλώνομεν
τοῦ λόγȣ μας περισσότερον
(ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν) λέγοντες
πῶς ἐφθάσαμεν ἕως εἰς ἐσᾶς,
μὴ φθάνοντες· διατὶ καὶ ἕως
εἰς ἐσᾶς ἐφθάσαμεν μὲ τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Χριςȣ̃·
15 Δὲν καυχώμεσθε εἰς
τὰ ἄμετρα, εἰς τȣς κόπȣς τῶν
ἄλλων, ἀλλὰ ἔχοντες θάῤῥος,
αὐξανομένης, τῆς πίςεώς σας,

ὑμῖν μεγαλυνθῆναι κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν εἰς περισσείαν·

να μεγαλυνθῶμεν καὶ ἐμεῖς εἰς ἐσᾶς περισσὰ κατὰ τὸν κανόνα μας·

16 Εἰς τὰ ὑπερέκεινα ὑμῶν εὐαγγελίσασθαι· οὐκ ἐν ἀλλοτρίῳ κανόνι εἰς τὰ ἕτοιμα καυχήσασθαι.

16 Νὰ εὐαγγελίσω καὶ εἰς ταῖς χώραις ὁπῦ εἶναι παραπάνω ἀπὸ σᾶς· καὶ ὄχι νὰ καυχηθῶ εἰς ἄλλυ κανόνα, διὰ ἐκεῖνα ὁπῦ ἑτοιμάσθηκαν (ἀπ' ἄλλον.)

17 Ὁ δὲ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

17 Ἐκεῖνος ὁπῦ καυχᾶται, ἂς καυχᾶται ἐν Κυρίῳ.

18 Οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνιςῶν, ἐκεῖνός ἐςι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συνίστησιν.

18 Διατὶ ὄχι ἐκεῖνος ὁπῦ συςήνει τοῦ λόγυ τυ εἶναι δόκιμος, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁπῦ συςήνει ὁ Κύριος.

Κεφ. ια'. 11.

Ὄφελον ἠνείχεσθέ μυ μικρόν τι τῆς ἀφροσύνης· ἀλλὰ καὶ ἀνέχεσθέ μυ.

Ἄμποτες νὰ ὑπομένετε ὀλίγον τὴν ἀφροσύνην μυ· ἀλλὰ καὶ μὲ ὑπομένετε.

2 Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεῦ ζήλῳ· ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ παρθένον ἁγνὴν παραςῆσαι, τῷ Χριςῷ·

2 Διατὶ σᾶς ἀγαπῶ περισσὰ, ἀγάπην κατὰ Θεόν· διατὶ σᾶς ἅρμοσα μὲ ἕνα ἄνδρα, νὰ σᾶς παραςήσω εἰς τὸν Χριςὸν, ὡσὰν παρθένον καθαράν·

3 Φοβῦμαι δὲ μήπως ὡς ὁ ὄφις Εὔαν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανυργίᾳ αὐτοῦ, ὕτω φθαρῇ τὰ νοήματα ὑμῶν, ἀπὸ τῆς ἁπλότητος τῆς εἰς τὸν Χριςόν.

3 Καὶ φοβῦμαι μήπως, καθὼς ὁ ὄφις ἐξεπάτησε τὴν Εὔαν μὲ τὴν πανυργίαν τυ, ἔτζι φθαρθῦσι τὰ νοήματά σας ἀπὸ τὴν ἁπλότητα, ὁπῦ πρέπει νὰ ἔχετε εἰς τὸν Χριςόν.

4 Εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ Πνεῦμα

4 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνος ὁπῦ ἔρχεται εἰς ἐσᾶς κηρύττει ἄλλον Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἐμεῖς

ἕτερον λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλά-
βετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ
οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἠνεί-
χεσθε.

5 Λογίζομαι γὰρ μηδὲν
ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀπο-
στόλων.
6 Εἰ δὲ καὶ ἰδιώτης τῷ
λόγῳ, ἀλλ' οὐ τῇ γνώσει· ἀλλ'
ἐν παντὶ φανερωθέντες ἐν πᾶ-
σιν εἰς ὑμᾶς.

7 Ἢ ἁμαρτίαν ἐποίησα,
ἐμαυτὸν ταπεινῶν ἵνα ὑμεῖς
ὑψωθῆτε; ὅτι δωρεὰν τὸ τοῦ
Θεοῦ εὐαγγέλιον εὐηγγελισά-
μην ὑμῖν;
8 Ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύ-
λησα, λαβὼν ὀψώνιον, πρὸς
τὴν ὑμῶν διακονίαν· καὶ πα-
ρὼν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑστερηθεὶς,
οὐ κατενάρκησα οὐδενός.

9 Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου
προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ
ἐλθόντες ἀπὸ Μακεδονίας·
καὶ ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν
ἐμαυτὸν ἐτήρησα, καὶ τηρή-
σω.

10 Ἔστιν ἀλήθεια Χρι-
στοῦ ἐν ἐμοὶ, ὅτι ἡ καύχη-
σις αὕτη οὐ φραγήσεται
εἰς ἐμὲ ἐν τοῖς κλίμασι τῆς
Ἀχαΐας.

δὲν τὸν ἐκηρύξαμεν, ἢ λαμβά-
νετε ἄλλον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον
δὲν τὸ ἐλάβετε, ἢ ἄλλον εὐ-
αγγέλιον, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ
ἐδεχθήκετε, καλὰ ἠθέλετε
τὸν ὑπομένη.
5 Διατὶ λογιάζω νὰ μὴν εἶ-
μαι ἐλλειπὴς τίποτες ἀπὸ τοὺς
ἀποστόλους τοὺς πολλὰ μεγάλους.
6 Καὶ ἐὰν εἶμαι ἰδιώτης
εἰς τὸν λόγον, δὲν (εἶμαι ἰδιώ-
της) εἰς τὴν γνῶσιν· ἀλλὰ
ἐφανερώθημεν ὅλως δι' ὅλου
εἰς κάθε πρᾶγμα εἰς ἐσᾶς.
7 Ἢ ἔκαμα ἁμαρτίαν,
ταπεινώνωντας τοῦ λόγου μου
διὰ νὰ ὑψωθῆτε ἐσεῖς; ὅτι
χάρισμα σᾶς εὐαγγέλισα τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ;
8 Ἄλλαις ἐκκλησίαις ἐκούρ-
σευσα, πέρωντας σιτηρέσιον
διὰ διακονίαν ἐδικήν σας· καὶ
ὥντας παρὼν εἰς ἐσᾶς ἀγ-
καλὰ καὶ ὑστερήθηκα τῶν
ἀναγκαίων, ὅμως δὲν ἐπαρα-
βάρεσα κανένα.
9 Διατὶ τὴν χρείαν μου
τὴν ἀνεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ
ὁποῦ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Μακε-
δονίαν· καὶ εἰς κάθε πρᾶγμα
ἐφυλάχθηκα νὰ μὴν σᾶς
παραβαρέσω, καὶ θέλω φυ-
λαχθῆ.
10 Ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ
εἶναι εἰς ἐμένα, ὅτι ἡ καύχη-
σις ἐτούτη δὲν θέλει φραχθῆ
εἰς ἐμένα εἰς τὰ μέρη τῆς
Ἀχαΐας.

11 Διατί; ὅτι οὐκ ἀγαπῶ ὑμᾶς; Ὁ Θεὸς οἶδεν.

12 Ὃ δὲ ποιῶ, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐκκόψω τὴν ἀφορμὴν τῶν θελόντων ἀφορμὴν, ἵνα ἐν ᾧ καυχῶνται, εὑρεθῶσι καθὼς καὶ ἡμεῖς.

13 Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ.

14 Καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός.

15 Οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης· ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

16 Πάλιν λέγω, μή τις με δόξῃ ἄφρονα εἶναι· εἰ δὲ μή γε, κἂν ὡς ἄφρονα δέξασθέ με, ἵνα μικρόν τι κἀγὼ καυχήσωμαι.

17 Ὃ λαλῶ, οὐ λαλῶ κατὰ Κύριον, ἀλλ' ὡς ἐν ἀφροσύνῃ, ἐν ταύτῃ τῇ ὑποστάσει τῆς καυχήσεως.

18 Ἐπεὶ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, κἀγὼ καυχήσομαι.

11 Διατί; (τάχα) ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπῶ; Ὁ Θεὸς τὸ ἠξεύρει.

12 Ἀμὴ ἐκεῖνο ὅπου κάμνω, καὶ ἀκόμι θέλω τὸ κάμει, διὰ νὰ κόψω τὴν ἀφορμὴν ἐκεινῶν ὅπου θέλουν ἀφορμὴν διὰ νὰ εὑρεθοῦσιν, εἰς ἐκεῖνο ὅπου καυχῶνται καθὼς εἴμεσθε καὶ ἐμεῖς.

13 Διατὶ οἱ τέτοιας λογῆς ψευδαπόστολοι, εἶναι ἐργάται δόλιοι, καὶ μεταμορφώνουνται εἰς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ.

14 Καὶ δὲν εἶναι θαυμαστόν· διατὶ καὶ αὐτὸς ὁ Σατανᾶς μεταμορφώνεται εἰς ἄγγελον φωτός.

15 Δὲν εἶναι μεγάλον (πράγμα) λοιπὸν, ἐὰν καὶ οἱ ὑπηρέται του μεταμορφώνουνται (νὰ φαίνωνται) ὡσὰν ὑπηρέται δικαιοσύνης· τῶν ὁποίων τὸ τέλος θέλει εἶσθαι κατὰ τὰ ἔργα τους.

16 Πάλιν λέγω, καὶ μὴν λογιάσει κανένας νὰ εἶμαι ἄγνωστος, εἰδεμὴ, κἂν ὡς ἄγνωστον δεχθῆτέ με, διὰ νὰ καυχηθῶ καὶ ἐγὼ ὀλίγον τίποτε.

17 Ἐκεῖνο ὅπου λέγω, δὲν τὸ λέγω κατὰ Κύριον, ἀλλὰ ὡσὰν ἄγνωστος, ἔχωντας ἐτούτην τὴν ἀφορμὴν νὰ καυχηθῶ.

18 Ἐπειδὴ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, θέλω νὰ καυχηθῶ καὶ ἐγώ.

19 Ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων, φρόνιμοι ὄντες.

19 Διατὶ μετὰ χαρᾶς ὑπομένετε τοὺς ἀγνώστους, μὲ τὸ νὰ εἶσθε φρόνιμοι.

20 Ἀνέχεσθε γὰρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ, εἴ τις κατεσθίει, εἴ τις λαμβάνει, εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τίς ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει.

20 Διατὶ ἐὰν κανένας σᾶς καταδουλώνει, ἂν κανένας σᾶς κατατρώγει, ἂν κανένας σᾶς πέρνει τίποτες, ἂν κανένας ὑψώνεται, ἂν κανένας σᾶς δέρνει εἰς τὸ πρόσωπον, ἐσεῖς τὸν ὑπομένετε.

21 Κατὰ ἀτιμίαν λέγω, ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν· ἐν ᾧ δ᾽ ἄν τις τολμᾷ, (ἐν ἀφροσύνῃ λέγω,) τολμῶ κἀγώ.

21 Διὰ ἀτιμίαν λέγω, διατὶ τάχα ἐμεῖς ἀσθενήσαμεν· ἀλλὰ εἰς ὁποῖον δήποτε πρᾶγμα ἀποκοτᾷ κανένας, (ὡς ἄγνωστος λέγω,) ἀποκοτῶ καὶ ἐγώ.

22 Ἑβραῖοί εἰσι; κἀγώ. Ἰσραηλῖταί εἰσι; κἀγώ· σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; κἀγώ.

22 Ἑβραῖοι εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ Ἑβραῖος. Ἰσραηλῖται εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ Ἰσραηλίτης· σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ (σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ.)

23 Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; (παραφρονῶν λαλῶ,) ὑπὲρ ἐγώ· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις.

23 Διάκονοι Χριστοῦ εἶναι αὐτοί; (ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν μου λαλῶ,) περισσότερον εἶμαι ἐγὼ παρ᾽ αὐτοί· εἰς τοὺς κόπους, περισσότερον εἶμαι εἰς ταῖς πληγαῖς, πολλὰ περισσότερον· εἰς ταῖς φυλακαῖς, περισσότερον· εἰς θανάτους, πολλαῖς φοραῖς.

24 Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον.

24 Ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πέντε φοραῖς ἐδάρθηκα, σαράντα παρὰ μίαν ξυλιαῖς.

25 Τρὶς ἐῤῥαβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρὶς ἐναυά-

25 Τρεῖς φοραῖς ἐῤῥαβδίσθηκα, μίαν φορὰν ἐλιθάσθην

γησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα.

26 Ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις·

27 Ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι.

28 Χωρὶς τῶν παρεκτὸς, ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ᾽ ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν.

29 Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;

30 Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχήσομαι.

31 Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

32 Ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν, πιάσαι με θέλων·

κα, τρεῖς φοραῖς ἐθαλασσοναυάγησα, ἕνα μερόνυκτον ἔκαμα μέσα εἰς τὸν βυθόν.

26 Πολλαῖς φοραῖς εἰς ταῖς ὁδοιπορίαις, εἰς κινδύνους τῶν ποταμῶν, εἰς κινδύνους ἀπὸ τοὺς λῃστάδες, κινδύνους ἀπὸ τὸ γένος μου, κινδύνους ἀπὸ τὰ ἔθνη, κινδύνους εἰς ταῖς πόλαις, κινδύνους εἰς ταῖς ἐρημίαις, κινδύνους εἰς τὴν θάλασσαν, κινδύνους ἀπὸ τοὺς ψευδαδέλφους·

27 Εἰς κόπους καὶ μόχθους, πολλαῖς φοραῖς εἰς ἀγρυπνίαις, εἰς πεῖναν καὶ δίψαν, πολλαῖς φοραῖς εἰς νηστείαις, εἰς ψύχραν καὶ γυμνότητα.

28 Χωρὶς ἐκεῖνα (ὁποῦ συμβαίνουσιν) ἀπέξω, ἡ φροντίδα ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν μὲ τρυγυρίζει καὶ μὲ πολεμεῖ καθημέραν.

29 Ποῖος ἀσθενεῖ, καὶ ἐγὼ δὲν ἀσθενῶ; ποῖος σκανδαλίζεται, καὶ ἐγὼ δὲν φλέγομαι;

30 Ἂν κάμνῃ χρεία νὰ καυχοῦμαι, θέλω καυχηθῆ τὰ πράγματα τῆς ἀσθενείας μου.

31 Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ εἶναι εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας, ἐξεύρει ὅτι δὲν ψεύδομαι.

32 Εἰς τὴν Δαμασκὸν ὁ ἐθνάρχης τοῦ βασιλέως Ἀρέτα, ἐφύλαγε τὴν πόλιν τῶν Δαμασκηνῶν, θέλωντας νὰ μὲ πιάσῃ·

33 Καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους, καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

33 Καὶ ἐγὼ ἐκρεμάσθηκα μὲ κοφίνι ἀπὸ τὴν θυρίδα ὁποῦ ἦτον διαμέσου τοῦ τείχους, καὶ ἔφυγα ἔξω ἀπὸ τὰ χέριά του.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ΚΑυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου.

ΝΑ᾽ καυχοῦμαι λοιπὸν δὲν μὲ ὠφελᾷ· διατὶ θέλω ἔλθη εἰς ὀπτασίαις καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου.

2 Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων (εἴτε ἐν σώματι, οὐκ οἶδα· εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδεν·) ἁρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ.

2 Ἰξεύρω ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ, ὁποῦ ἁρπάχθη ἕως τρίτου οὐρανοῦ ὁ τοιοῦτος προτίτερα ἀπὸ δεκατέσσαρες χρόνους (κἂν τε εἰς τὸ κορμὶ ἦτον, δὲν ἰξεύρω· κἂν τε ἔξω ἀπὸ τὸ κορμὶ, δὲν ἰξεύρω· ὁ Θεὸς τὸ ἰξεύρει·)

3 Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, (εἴτε ἐν σώματι, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδα·)

3 Καὶ ἰξεύρω τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, (κἂν τε εἰς τὸ κορμὶ (ἔγινε,) κἂν τε ἔξω ἀπὸ τὸ κορμὶ, δὲν ἰξεύρω· ὁ Θεὸς τὸ ἰξεύρει·)

4 Ὅτι ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἤκουσεν ἄῤῥητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι.

4 Ὅτι ἁρπάχθη εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἤκουσεν λόγια ὁποῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ λαληθοῦσι, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ εἰπῇ ἄνθρωπος.

5 Ὑπὲρ τοῦ τοιούτου καυχήσομαι· ὑπὲρ δὲ ἐμαυτοῦ οὐ καυχήσομαι, εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου.

5 Διὰ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον θέλω καυχηθῆ· ἀμὴ διὰ λόγου μου δὲν θέλω καυχηθῆ, παρὰ εἰς ταῖς ἀσθενείαις μου.

6 Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχήσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ· φείδομαι

6 Διατὶ ἐὰν θελήσω νὰ καυχηθῶ, δὲν θέλω εἶσθαι ἄφρων· διατὶ θέλω εἰπεῖ ἀλή-

δὲ, μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται ὑπὲρ ὃ βλέπει με, ἢ ἀκȣ́ει τι ἐξ ἐμȣ͂.

θειαν· ἀμὴ φυλάγομαι, (ἀπὸ τȣ́τȣς τȣ̀ς λόγȣς,) μήπως καὶ κανένας λογιάσει διὰ λόγȣ μου (πῶς εἶμαι) τίποτις ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ μὲ βλέπει, ἢ ἀκȣ́ει ἀπὸ λόγȣ μȣ.

7 Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ, ἄγγελος Σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι.

7 Καὶ διὰ νὰ μὴν παρὰ ὑψώνωμαι, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀποκαλύψεων, μȣ͂ ἐδόθη κεντρίδι εἰς τὴν σάρκα, ἄγγελος τȣ͂ Σατᾶν, διὰ νὰ μὲ κτυπᾷ, νὰ μὴν παρὰ ὑψώνωμαι.

8 Ὑπὲρ τȣ́τȣ τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμȣ͂.

8 Διὰ ἐτȣ͂το τρεῖς φοραῖς ἐπαρακάλεσα τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐμένα.

9 Καὶ εἴρηκέ μοι· Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μȣ· ἡ γὰρ δύναμίς μȣ ἐν ἀσθενείᾳ τελειȣ͂ται. Ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μȣ, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστȣ͂.

9 Καὶ μοῦ εἶπε· Σώνει σου ἡ χάρις μȣ· διατὶ ἡ δύναμίς μου τελειοῦται ἐν ἀσθενείᾳ. Πολλὰ μετὰ χαρᾶς λοιπὸν θέλω καυχηθῇ εἰς ταῖς ἀσθενείαις μου, διὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἐμένα ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

10 Διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις ὑπὲρ Χριστȣ͂· ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι.

10 Διὰ τοῦτο ἀναπαύομαι εἰς ἀσθενείαις, εἰς ταῖς λοιδορίαις, εἰς ταῖς ἀνάγκαις, εἰς τȣ̀ς διωγμȣ̀ς, εἰς ταῖς στενοχωρίαις, (ὁποῦ εἶναι,) διὰ τὸν Χριστόν· διατὶ ὅταν ἀσθενῶ, τότε εἶμαι δυνατός.

11 Γέγονα ἄφρων καυχώμενος· ὑμεῖς με ἠναγκάσατε· ἐγὼ γὰρ ὤφειλον ὑφ' ὑμῶν συνίστασθαι· ȣ̓δὲν γὰρ

11 Ἐγὼ καυχώμενος ἔγινα ἄγνωστος· ἐσεῖς τὸ ἀναγκάσετε· διατὶ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ συστήνωμαι ἀπὸ λόγȣ σας· διατὶ

ὑστέρησα τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων, εἰ καὶ οὐδέν εἰμι.

12 Τὰ μὲν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου κατειργάσθη ἐν ὑμῖν ἐν πάσῃ ὑπομονῇ, ἐν σημείοις καὶ τέρασι καὶ δυνάμεσι.

13 Τί γάρ ἐστιν ὃ ἡττήθητε ὑπὲρ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας, εἰ μὴ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ οὐ κατενάρκησα ὑμῶν; Χαρίσασθέ μοι τὴν ἀδικίαν ταύτην.

14 Ἰδοὺ, τρίτον ἑτοίμως ἔχω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐ καταναρκήσω ὑμῶν· οὐ γὰρ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς· οὐ γὰρ ὀφείλει τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσι θησαυρίζειν, ἀλλ' οἱ γονεῖς τοῖς τέκνοις.

15 Ἐγὼ δὲ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· εἰ καὶ περισσοτέρως ὑμᾶς ἀγαπῶν, ἧττον ἀγαπῶμαι.

16 Ἔστω δὲ, ἐγὼ οὐ κατεβάρησα ὑμᾶς· ἀλλ' ὑπάρχων πανοῦργος, δόλῳ ὑμᾶς ἔλαβον.

17 Μή τινα ὧν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, δι' αὐτοῦ ἐπλεονέκτησα ὑμᾶς;

εἰς τίποτες δὲν ἔγινα ἐλλειπὴς ἀπὸ τοὺς πολλὰ μεγάλους ἀποστόλους, ἀγκαλὰ καὶ δὲν εἶμαι τίποτες.

12 Τὰ μὲν σημάδια τοῦ ἀποστόλου ἔγιναν εἰς ἐσᾶς μὲ κάθε ὑπομονὴν, μὲ σημεῖα καὶ τέρατα καὶ μὲ δυνάμεις.

13 Διατὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ ἐκατωτερεύσατε ἀπὸ ταῖς λοιπαῖς ἐκκλησίαις, παρὰ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ δὲν σᾶς ἐπαραβάρεσα; Χαρίσετέ μου τὴν ἀδικίαν ἐτούτην.

14 Νὰ, τῶρα τρίτη φορὰ εἶναι ὁποῦ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν θέλω σᾶς παραβαρέσει· διατὶ δὲν ζητῶ τὰ ἐδικά σας, ἀλλὰ ἐσᾶς· διατὶ δὲν χρεωστοῦσι τὰ παιδία νὰ θησαυρίζουν διὰ τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ οἱ γονεῖς διὰ τὰ παιδία.

15 Καὶ ἐγὼ πολλὰ μετὰ χαρᾶς θέλω ἐξοδιάσει, καὶ θέλω ἐξοδιασθῆ διὰ ταῖς ψυχαῖς σας· ἀγκαλὰ καὶ ἀγαπῶντάς σας περισσότερον, ἀγαποῦμαι ὀλιγότερον.

16 Καὶ ἂς εἶναι, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐπαραβάρεσα· ἀλλὰ ὤντας πανοῦργος, σᾶς ἐπίασα μὲ δόλον.

17 Μήπως καὶ κανένας ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ ἔστειλα εἰς ἐσᾶς, διαμέσου ἐκείνου σᾶς ἐπλεονέκτησα;

18 Παρεκάλεσα Τίτον, καὶ συναπέστειλα τὸν ἀδελφόν· μή τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; οὐ τῷ αὐτῷ πνεύματι περιεπατήσαμεν; οὐ τοῖς αὐτοῖς ἴχνεσι;

19 Πάλιν δοκεῖτε ὅτι ὑμῖν ἀπολογούμεθα; κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· τὰ δὲ πάντα, ἀγαπητοὶ, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς.

20 Φοβοῦμαι γὰρ, μή πως ἐλθὼν οὐχ οἵους θέλω εὕρω ὑμᾶς, κἀγὼ εὑρεθῶ ὑμῖν οἷον οὐ θέλετε· μή πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοὶ, ἐριθεῖαι, καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι·

21 Μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς, καὶ πενθήσω πολλοὺς τῶν προημαρτηκότων, καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ, καὶ πορνείᾳ, καὶ ἀσελγείᾳ ᾗ ἔπραξαν.

18 Ἐπαρακάλεσα τὸν Τίτον, καὶ ἔστειλα μὲ λόγου του τὸν ἀδελφόν· μὴ νὰ σᾶς ἐπλεονέκτησε τίποτες ὁ Τίτος; δὲν ἐπεριπατήσαμεν μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα; δὲν ἐπεριπατήσαμεν μὲ τὰ αὐτὰ ἴχνη;

19 Πάλιν λογιάζετε, ὅτι σᾶς ἀπολογούμεσθε; ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· καὶ τὸ ὅλον, ἀγαπητοὶ, εἶναι διὰ τὴν οἰκοδομήν σας.

20 Διατὶ φοβοῦμαι, μήπως ὅταν ἔλθω, δὲν σᾶς εὕρω τέτοιους ὡσὰν θέλω, καὶ ἐγὼ εὑρεθῶ εἰς ἐσᾶς τέτοιος ὡσὰν δὲν θέλετε· καὶ μήπως καὶ εἶναι εἰς ἐσᾶς φιλονικίαις, ζηλίαις, θυμοὶ, μαλώματα, καταλαλιαὶ, μουρμουρίσματα, κενοδοξίαις, ἀκαταστασίαις·

21 Μήπως πάλιν ὡσὰν ἔλθω εἰς ἐσᾶς μὲ ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου, καὶ κλαύσω πολλοὺς ἀπ' ἐκείνους ὅπου ἡμάρταν προτίτερα, καὶ δὲν ἐμετανοήσαν διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ πορνείαν καὶ ἀσέλγειαν ὅπου ἔκαμαν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΤΡίτον τοῦτο ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθήσεται πᾶν ῥῆμα.

2 Προείρηκα καὶ προλέγω, ὡς παρὼν τὸ δεύτερον, καὶ ἀπὼν νῦν γράφω τοῖς προη-

ΤΡίτη φορὰ εἶναι ἐτούτη ὅπου ἔρχομαι εἰς ἐσᾶς· ἀπὸ στόμα δύο μαρτύρων καὶ τριῶν θέλει σταθῇ κάθε λόγος.

2 Ἐπροεῖπα καὶ προλέγω τὸ δεύτερον, ὡσὰν νὰ εἶμαι παρὼν, καὶ ἀπὼν τώρα γρά-

μαρτηκόσι καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν, ὅτι ἐὰν ἔλθω εἰς τὸ πάλιν, οὐ φείσομαι·

3 Ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ ἐν ὑμῖν.

4 Καὶ γὰρ εἰ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ· καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἀσθενοῦμεν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ ζησόμεθα σὺν αὐτῷ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς ὑμᾶς.

5 Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, ἑαυτοὺς δοκιμάζετε· ἢ οὐκ ἐπιγινώσκετε ἑαυτοὺς, ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν ὑμῖν ἐστιν; εἰ μή τι ἀδόκιμοί ἐστε.

6 Ἐλπίζω δὲ ὅτι γνώσεσθε ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν ἀδόκιμοι.

7 Εὔχομαι δὲ πρὸς τὸν Θεὸν μὴ ποιῆσαι ὑμᾶς κακὸν μηδέν· οὐχ ἵνα ἡμεῖς δόκιμοι φανῶμεν, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς τὸ καλὸν ποιῆτε, ἡμεῖς δὲ ὡς ἀδόκιμοι ὦμεν.

8 Οὐ γὰρ δυνάμεθά τι κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.

9 Χαίρομεν γὰρ ὅταν ἡμεῖς

φω, εἰν ἐκείνους ὅπου ἔφταιξαν προτίτερα, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὅλους, ὅτι ἐὰν ἔλθω πάλιν, δὲν θέλω τοὺς λυπηθῆ·

3 Ἐπειδὴ ζητᾶτε δοκιμὴν τοῦ Χριστοῦ, ὅπου λαλεῖ εἰς ἐμένα, ὁ ὁποῖος εἰς ἐσᾶς δὲν ἀσθενεῖ, ἀλλὰ εἶναι δυνατὸς μέσα εἰς ἐσᾶς.

4 Διατὶ ἀγκαλὰ καὶ ἐσταυρώθη μὲ ἀσθένειαν, ἀλλὰ ζῇ ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ· διατὶ καὶ ἐμεῖς ἀσθενοῦμεν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ θέλομεν ζήσει ὁμοῦ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ εἰς ἐσᾶς.

5 Δοκιμάζετε τοῦ λόγου σας διὰ νὰ γνωρίζετε, ἐὰν εἶσθε εἰς τὴν πίστιν, τοῦ λόγου σας ἐξετάζετε· ἢ δὲν γνωρίζετε τοῦ λόγου σας ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι εἰς ἐσᾶς; ἐὰν δὲν εἶσθεν ἀδόκιμοι.

6 Καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλετε γνωρίσει, ὅτι καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμεσθεν ἀδόκιμοι.

7 Καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν, νὰ μὴν κάμετε τίποτες κακόν· ὄχι διὰ νὰ φανοῦμεν ἐμεῖς δόκιμοι, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμετε ἐσεῖς τὸ καλὸν, καὶ ἐμεῖς νὰ εἴμεσθεν ὡσὰν ἀδόκιμοι.

8 Διατὶ δὲν δυνόμεσθε νὰ κάμωμεν τίποτες ἐναντία τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλήθειαν.

9 Καὶ ὅταν ἐμεῖς ἀσθενοῦ-

ἀσθενῶμεν, ὑμεῖς δὲ δυνατοὶ ἦτε· τȣ͂το δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν.

10 Διὰ τȣ͂το ταῦτα ἀπὼν γράφω, ἵνα παρὼν μὴ ἀποτόμως χρήσωμαι κατὰ τὴν ἐξȣσίαν ἣν ἔδωκέ μοι ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν, καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν.

11 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔςαι μεθ' ὑμῶν.

12 Ἀσπάσασθε ἀλλήλȣς ἐν ἁγίῳ φιλήματι· ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἅγιοι πάντες.

13 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίȣ Ἰησȣ͂ Χριςȣ͂, καὶ ἡ ἀγάπη τȣ͂ Θεȣ͂, καὶ ἡ κοινωνία τȣ͂ ἁγίȣ Πνεύματ☉ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Κορινθίȣς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων τῆς Μακεδονίας, διὰ Τίτȣ καὶ Λȣκᾶ.

μεν, καὶ ἐσεῖς εἶσθε δυνατοὶ, χαίρομεν· τὸ ὁποῖον καὶ εὐχόμεσθεν (ἤγουν) τὴν τελείωσίν σας.

10 Διὰ τοῦτο γράφω ἐτȣ͂τα ἀπὼν, ἵνα ὅταν θέλω εἶσθαι παρὼν, νὰ μὴν σᾶς μεταχειρισθῶ αὐςηρὰ, κατὰ τὴν ἐξȣσίαν ὁπȣ͂ μȣ͂ ἔδωκεν ὁ Κύρι☉ εἰς οἰκοδομὴν, καὶ ὄχι εἰς χαλασμόν.

11 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χαίρεσθε, τελειώνεσθε, παρηγορᾶσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, ἔχετε εἰρήνην· καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης θέλει εἶσθαι μετὰ σᾶς.

12 Χαιρετηθῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον· οἱ ἅγιοι ὅλοι σᾶς χαιρετοῦσιν.

13 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίȣ Ἰησȣ͂ Χριςȣ͂, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεȣ͂, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίȣ Πνεύματ☉ ἂς εἶναι μὲ ὅλȣς σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Κορινθίȣς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων τῆς Μακεδονίας, διὰ μέσȣ τȣ͂ Τίτȣ καὶ Λȣκᾶ.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος (οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ πατρὸς τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν,)

2 Καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες ἀδελφοὶ, ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

4 Τοῦ δόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ὅπως ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηροῦ, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν·

5 Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

6 Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ, εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον·

7 Ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο· εἰ μή τινές εἰσιν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς, καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος, (ὄχι ἀπ' ἀνθρώπους, οὐδὲ διαμέσου κανενὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ πατρὸς ὁποῦ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν,)

2 Καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ὁποῦ εἶναι μὲ λόγου μου, εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας·

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

4 Ὁποῦ ἔδωσε τοῦ λόγου του διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, διὰ νὰ μᾶς εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν τωρινὸν αἰῶνα τὸν πονηρὸν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πατρός μας·

5 Εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

6 Θαυμάζω ὅτι ἔτζι γλίγωρα ἀπ' ἐκεῖνον, ὁποῦ σᾶς ἐκάλεσε μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἐμεταφερθήκετε εἰς ἄλλο εὐαγγέλιον·

7 Τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο· ἀλλὰ μοναχὰ εἶναι τινὲς ὁποῦ σᾶς συγχύζουσι, καὶ θέλουσι νὰ μεταγυρίσουν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

8 Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ ȣ̓ρανȣ̃ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔςω.

9 Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔςω.

10 Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπȣς πείθω ἢ τὸν Θεόν; Ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν; εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριςȣ̃ δȣ̃λος οὐκ ἂν ἤμην.

11 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμȣ̃, ὅτι οὐκ ἔςι κατὰ ἄνθρωπον.

12 Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπȣ παρέλαβον αὐτό, ȣ̓́τε ἐδιδάχθην· ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃.

13 Ἠκȣ́σατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναςροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰȣδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεȣ̃, καὶ ἐπόρθȣν αὐτήν.

14 Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰȣδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλȣ̀ς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μȣ, περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μȣ παραδόσεων.

8 Ἀλλὰ ἐὰν καὶ ἐμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ ȣ̓ρανȣ̃ σᾶς εὐαγγελίζῃ, ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο ὁπȣ̃ σᾶς εὐαγγελίσαμεν, ἂς εἶναι ἀνάθεμα.

9 Καθὼς ἐπροείπαμεν, καὶ τῶρα πάλιν λέγω, ἐὰν κανένας σᾶς εὐαγγελίζῃ, ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἐπαρελάβετε, ἂς εἶναι ἀνάθεμα.

10 Διατὶ τῶρα ἀνθρώπȣς πείθω (νὰ πιςεύετε) ἢ τὸν Θεόν; Ἢ ζητῶ νὰ ἀρέσκω ἀνθρώπων; διατὶ ἂν ἐγὼ ἀκόμι ἄρεσκα τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἤμȣν Χριςȣ̃ δȣ̃λος.

11 Καὶ σᾶς δηλοποιῶ, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὁπȣ̃ εὐαγγελίσθη ἀπὸ λόγȣ μȣ, ὅτι δὲν εἶναι ἀνθρώπινον.

12 Ἀλλὰ ȣ̓δὲ ἐγὼ τὸ ἐπαράλαβα, ȣ̓δὲ τὸ ἐδιδάχθηκα ἀπὸ ἀνθρώπȣς· ἀλλὰ τὸ ἐδιδάχθηκα διαμέσȣ ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃.

13 Διατὶ ἀκȣ́σετε τὴν πολιτείαν μȣ ὁπȣ̃ εἶχα ἕνα καιρὸν εἰς τὸν Ἰȣδαϊσμόν, ὅτι περισσὰ ἐκατάτρεχα τὴν ἐκκλησίαν τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ τὴν ἐκȣ́ρσευα.

14 Καὶ ἐπρόκοπτα εἰς τὸν Ἰȣδαϊσμόν, παρὰ ἄλλȣς πολλȣ̀ς συνομιλίκȣς μȣ ἀπὸ τὸ γένος μȣ, ὤντας πολλὰ περισσὰ ζηλωτὴς εἰς ταῖς παράδοσαις τῶν πατέρων μȣ.

15 Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου, καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ,

16 Ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοὶ, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι·

17 Οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους· ἀλλ' ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.

18 Ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον· καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε.

19 Ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20 Ἃ δὲ γράφω ὑμῖν, ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

21 Ἔπειτα ἦλθον εἰς τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.

22 Ἤμην δὲ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας ταῖς ἐν Χριστῷ·

23 Μόνον δὲ ἀκούοντες ἦσαν· Ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς ποτε, νῦν

15 Ἀμὴ ὅταν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς, ὁποῦ μὲ ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου, καὶ μὲ ἐκάλεσε διαμέσου τῆς χάριτός του,

16 Νὰ φανερώσῃ τὸν υἱόν του εἰς ἐμένα, διὰ νὰ τὸν εὐαγγελίσω εἰς τὰ ἔθνη, παρευθὺς δὲν ἐσυμβουλεύθηκα μὲ σάρκα καὶ μὲ αἷμα·

17 Οὐδὲ ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τοὺς προτιτέρους μου ἀποστόλους· ἀλλὰ ἐπῆγα εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ἐγύρισα εἰς τὴν Δαμασκόν.

18 Ἔπειτα ὕστερα ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ εἰδῶ τὸν Πέτρον· καὶ ἀπόμεινα εἰς ἐκεῖνον δεκαπέντε ἡμέραις.

19 Καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους δὲν εἶδα, παρὰ τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς γράφω, νὰ ὁποῦ τὰ γράφω ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι δὲν ψεύδομαι.

21 Ἔπειτα ἦλθα εἰς τὰ μέρη τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.

22 Καὶ δὲν ἤμουν εἰς τὸ πρόσωπον γνωρισμένος εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας, ὁποῦ ἦταν εἰς τὸν Χριστόν·

23 Μόνον ἄκουαν· Ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς ἐκατάτρεχεν ἕνα

εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν ἥν ποτε ἐπόρθει.

καιρὸν, τώρα εὐαγγελίζει τὴν πίστιν, τὴν ὁποῖαν ἕνα καιρὸν ἐχούρσευε.

24 Καὶ ἐδόξαζον ἐν ἐμοὶ τὸν Θεόν.

24 Καὶ ἐδόξαζον εἰς ἐμένα τὸν Θεόν.

Κεφ. β'. 2.

Ἔπειτα διὰ δεκατεσσάρων ἐτῶν πάλιν ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ Βαρνάβα, συμπαραλαβὼν καὶ Τίτον.

Ἔπειτα πάλιν ὡσὰν ἐπέρασαν δεκατέσσαρες χρόνοι, ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μαζὺ μὲ τὸν Βαρνάβα, πέρνοντας ὁμοῦ καὶ τὸν Τίτον.

2 Ἀνέβην δὲ κατὰ ἀποκάλυψιν, καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν τοῖς ἔθνεσι· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς δοκοῦσι, μή πως εἰς κενὸν τρέχω, ἢ ἔδραμον.

2 Καὶ ἀνέβηκα καθὼς μοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς, καὶ τοὺς ὡμολόγησα τὸ εὐαγγέλιον ὁποῦ κηρύττω εἰς τὰ ἔθνη· καὶ ξεχωριστὰ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐλογαριάζουνταν πολλὰ τίμιοι, μήπως καὶ τρέχω, ἢ ἔτρεξα, εὔκαιρα.

3 Ἀλλ' οὐδὲ Τίτος ὁ σὺν ἐμοὶ, Ἕλλην ὢν, ἠναγκάσθη περιτμηθῆναι·

3 Ἀλλὰ καὶ ὁ Τίτος ὁποῦ ἦτον μαζύ μου, ἀγκαλὰ καὶ ἦτον Ἕλλην, δὲν ἀναγκάσθη νὰ περιτμηθῇ·

4 Διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἡμᾶς καταδουλώσωνται·

4 Καὶ διὰ τοὺς ψευδαδέλφους, οἱ ὁποῖοι ἐμβήκασι κρυφὰ μὲ δόλον, νὰ κατασκοπεύσουν τὴν ἐλευθερίαν μας ὁποῦ ἔχομεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ μᾶς καταδουλώσουν·

5 Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, ἵνα ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου διαμείνῃ πρὸς ὑμᾶς.

5 Τοὺς ὁποίους οὐδὲ ὥραν δὲν τοὺς ἐδώσαμεν ἄδειαν, οὐδὲ τοὺς ὑποταχθήκαμεν, διὰ νὰ μένῃ πάντοτε ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου εἰς ἐσᾶς.

6 Ἀπὸ δὲ τῶν δοκούντων εἶναί τι, ὁποῖοί ποτε ἦσαν,

6 Καὶ ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ λογιάζονται νὰ εἶναι τίποτες, ὅ,τι

οὐδέν μοι διαφέρει· πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει· ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες, οὐδὲν προσανέθεντο.

7 Ἀλλὰ τοὐναντίον, ἰδόντες ὅτι πεπίστευμαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας, καθὼς Πέτρος τῆς περιτομῆς·

8 (Ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη·)

9 Καὶ γνόντες τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι Ἰάκωβος καὶ Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι, δεξιὰς ἔδωκαν ἐμοὶ καὶ Βαρνάβᾳ κοινωνίας· ἵνα ἡμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν περιτομήν·

10 Μόνον τῶν πτωχῶν ἵνα μνημονεύωμεν· ὃ καὶ ἐσπούδασα αὐτὸ τοῦτο ποιῆσαι.

11 Ὅτε δὲ ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν.

12 Πρὸ τοῦ γὰρ ἐλθεῖν τινας ἀπὸ Ἰακώβου, μετὰ τῶν ἐθνῶν συνήσθιεν· ὅτε δὲ ἦλθον, ὑπέστελλε καὶ ἀφώρι-

λογῆς καὶ ἂν εἶναι, δὲν μὲ μέλει· ὁ Θεὸς δὲν δέχεται πρόσωπον ἀνθρώπου· διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ λογιάζονται νὰ εἶναι μεγάλοι, δὲν μὲ αὔξησαν τίποτες.

7 Ἀλλὰ τὸ ἐναντίον, ὡσὰν εἴδασιν ἐκεῖνοι ὅτι ἐγὼ ἐπιστεύθηκα τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας, καθὼς ὁ Πέτρος ἐπιστεύθη τὸ εὐαγγέλιον τῆς περιτομῆς·

8 (Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐνέργησεν εἰς τὸν Πέτρον εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνέργησεν καὶ εἰς ἐμένα εἰς τὴν ἀποστολὴν εἰς τὰ ἔθνη·)

9 Καὶ ἔστωντας νὰ γνωρίσουν τὴν χάριν ὁποῦ μοῦ ἐδόθη, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κηφᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ ὁποῖοι λογαριάζονται νὰ εἶναι στῦλοι, ἔδωκαν ἐμένα καὶ τοῦ Βαρνάβα τὰ δεξιὰ (σημάδι) τῆς κοινωνίας· διὰ νὰ ὑπᾶμεν νὰ κηρύττωμεν ἐμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, καὶ ἐκεῖνοι εἰς τὴν περιτομήν·

10 Μοναχὰ τοὺς πτωχοὺς διὰ νὰ ἐνθυμούμεσθε· τὸ ὁποῖον καὶ ἐσπούδασα νὰ τὸ κάμω.

11 Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Πέτρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὸν ἀντιστάθηκα εἰς τὸ πρόσωπον, ὅτι ἦτον κατεγνωσμένος.

12 Διατὶ πρὸ τοῦ νὰ ἔλθουν τινὲς ἀπὸ τοῦ Ἰακώβου, ἔτρωγε ὁμοῦ μὲ τὰ ἔθνη· καὶ ὅταν ἦλθαν, ἐσύρνετον ὀπίσω καὶ ἐχώ-

ζειν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς.

13 Καὶ συνυπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι· ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει.

14 Ἀλλ' ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων· Εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ἐθνικῶς ζῇς, καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς, τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν;

15 Ἡμεῖς φύσει Ἰουδαῖοι, καὶ οὐκ ἐξ ἐθνῶν ἁμαρτωλοί·

16 Εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου· διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ.

17 Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ, εὑρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἆρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο.

18 Εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα, ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ,

ριζε τοῦ λόγου του, φοβούμενος ἐκείνους ὁποῦ ἦταν ἀπὸ τὴν περιτομήν.

13 Καὶ ὁμοῦ μετ' αὐτὸν ἐκαμώνουνταν καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι· εἰς τόσον ὁποῦ καὶ ὁ Βαρνάβας ἐσύρθη μὲ τὴν ὑπόκρισιν αὐτονῶν.

14 Ἀλλὰ ὅταν εἶδα ἐγὼ ὅτι δὲν ἐπεριπατοῦσαν ὀρθὰ εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπα τοῦ Πέτρου ὀμπροστὰ εἰς ὅλους· Ἂν ἐσὺ ὥντας Ἰουδαῖος ζῇς ἐθνικὰ, καὶ ὄχι Ἰουδαϊκὰ, τί ἀναγκάζεις τὰ ἔθνη νὰ ἰουδαΐζουν;

15 Ἐμεῖς εἴμεσθε φυσικὰ Ἰουδαῖοι, καὶ ὄχι ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη·

16 Ἀμὴ ἰξεύροντες ὅτι δὲν δικαιοῦται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, ἀλλὰ διαμέσου τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐμεῖς ἐπιστεύσαμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, διὰ νὰ δικαιωθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου· διατὶ δὲν θέλει δικαιωθῇ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου καμία σάρκα.

17 Ἀλλὰ ἀνίσως ζητοῦντες νὰ δικαιωθοῦμεν εἰς τὸν Χριστὸν, εὑρεθήκαμεν καὶ ἐμεῖς αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἆρα ὁ Χριστὸς εἶναι ὑπηρέτης τῆς ἁμαρτίας; Μὴ γένοιτο.

18 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνα ὁποῦ ἐχάλασα, ἐκεῖνα πάλιν οἰκο-

παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι.

19 Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω.

20 Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ, οὐκ ἔτι ἐγὼ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκὶ, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

21 Οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· εἰ γὰρ διὰ νόμου δικαιοσύνη, ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανεν.

δομῶ, κάμνω τοῦ λόγου μου παραβάτην.

19 Διατὶ ἐγὼ διαμέσου ἑνὸς νόμου ἀπέθανα εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ ζήσω εἰς τὸν Θεόν.

20 Ἐσταυρώθηκα μὲ τὸν Χριστόν· καὶ πλέον ἐγὼ δὲν ζῶ, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ζῇ εἰς ἐμένα· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ζῶ τώρα εἰς τὴν σάρκα, ζῶ μὲ τὴν πίστιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ μὲ ἀγάπησε καὶ ἐπαράδωκε τὸν ἑαυτόν του διὰ λόγου μου.

21 Δὲν καταφρονῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· διατὶ ἐὰν εἶναι ἡ δικαιοσύνη διαμέσου τοῦ νόμου, ὁ Χριστὸς λοιπὸν εὔκαιρα ἀπέθανεν.

Κεφ. γʹ. 3.

Ὦ Ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη, ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος.

2 Τοῦτο μόνον θέλω μαθεῖν ἀφ' ὑμῶν, ἐξ ἔργων νόμου τὸ Πνεῦμα ἐλάβετε, ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;

3 Οὕτως ἀνόητοί ἐστε; ἐναρξάμενοι πνεύματι, νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε;

4 Τοσαῦτα ἐπάθετε εἰκῇ; εἴ γε καὶ εἰκῇ.

Ὦ Ἀνόητοι Γαλάται, τίς σᾶς ἐβάσκανε νὰ μὴν πείθεσθε εἰς τὴν ἀλήθειαν; ὁποῦ ὀμπροστὰ εἰς τὰ μάτιά σας ἐπροεγράφθη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐσταυρωμένος εἰς ἐσᾶς.

2 Ἐτοῦτο μοναχὰ θέλω νὰ μάθω ἀπὸ λόγου σας, ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου ἐλάβετε τὸ Πνεῦμα, ἢ ἀπὸ τὴν ἀκοὴν τῆς πίστεως;

3 Τέτοιας λογῆς εἶσθε ἀνόητοι; ἔσωντας νὰ ἀρχίσετε μὲ πνεῦμα, τώρα νὰ τελειώνεσθε μὲ τὴν σάρκα;

4 Τόσα πολλὰ ἐπάθετε ματαίως; καὶ ἄμποτε νὰ ἦταν ματαίως.

5 Ὁ οὖν ἐπιχορηγῶν ὑμῖν τὸ Πνεῦμα, καὶ ἐνεργῶν δυνάμεις ἐν ὑμῖν, ἐξ ἔργων νόμου ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;

6 Καθὼς Ἀβραὰμ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην·

7 Γινώσκετε ἄρα ὅτι οἱ ἐκ πίστεως, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Ἀβραάμ.

8 Προϊδοῦσα δὲ ἡ γραφὴ ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοῖ τὰ ἔθνη ὁ Θεὸς, προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραάμ· Ὅτι εὐλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη.

9 Ὥστε οἱ ἐκ πίστεως, εὐλογοῦνται σὺν τῷ πιστῷ Ἀβραάμ.

10 Ὅσοι γὰρ ἐξ ἔργων νόμου εἰσὶν, ὑπὸ κατάραν εἰσί· γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὃς οὐκ ἐμμένει ἐν πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου, τοῦ ποιῆσαι αὐτά.

11 Ὅτι δὲ ἐν νόμῳ οὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τῷ Θεῷ, δῆλον· ὅτι ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται·

12 Ὁ δὲ νόμος οὐκ ἔστιν ἐκ πίστεως· ἀλλ' ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος, ζήσεται ἐν αὐτοῖς.

13 Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν

5 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁποῦ σᾶς δίδει τὸ Πνεῦμα, καὶ ἐνεργεῖ δυνάμεις εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου τὸ κάμνει, ἢ ἀπὸ τὴν ἀκοὴν τῆς πίστεως;

6 Καθὼς Ἀβραὰμ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τοῦ ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην·

7 Γνωρίζετε λοιπὸν, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν, τοῦτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Ἀβραάμ.

8 Καὶ ἡ γραφὴ ἔστωντας νὰ προειδῇ, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει δικαιώσει τὰ ἔθνη ἀπὸ τὴν πίστιν, εὐαγγέλισε προτίτερα τὸν Ἀβραάμ· Ὅτι εἰς ἐσένα θέλουσιν εὐλογηθῇ ὅλα τὰ ἔθνη.

9 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν, εὐλογοῦνται μαζὺ μὲ τὸν πιστὸν Ἀβραάμ.

10 Διατὶ ὅσοι εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, εἶναι ἀποκάτω εἰς τὴν κατάραν· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Καταραμένος εἶναι κάθε ἕνας ὁποῦ δὲν κάμνει τελείως ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ νόμου.

11 Καὶ ὅτι εἰς τὸν νόμον κανένας δὲν δικαιώνεται σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν, φανερὸν εἶναι· ὅτι ὁ δίκαιος θέλει ζήσει ἀπὸ τὴν πίστιν·

12 Ἀλλὰ ὁ νόμος δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν· ἀλλὰ λέγει, ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει αὐτὰ, θέλει ζήσει διὰ αὐτά.

13 Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξαγόρα-

ἐκ τῆς κατάρας τȣ͂ νόμȣ, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα· γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλȣ.

σεν ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ νόμȣ, ἔσωντας νὰ ἔγινε διὰ λόγȣ μας κατάρα· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Κάθε ἕνας ὁπȣ͂ εἶναι κρεμασμένος εἰς τὸ ξύλον, εἶναι ἐπικατάρατος.

14 Ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τȣ͂ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριςῷ Ἰησȣ͂, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τȣ͂ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίςεως.

14 Διὰ νὰ γένῃ εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ, εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησȣ͂ν, διὰ νὰ λάβωμεν ἐμεῖς τὸ τάξιμον τοῦ Πνεύματος μὲ τὴν πίςιν.

15 Ἀδελφοὶ, κατὰ ἄνθρωπον λέγω· ὅμως ἀνθρώπȣ κεκυρωμένην διαθήκην ȣ̓δεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται.

15 Ἀδελφοὶ, ἀνθρωπίνως λέγω· ὅμως διαθήκην ἀνθρώπȣ βεβαιωμένην κανένας δὲν τὴν χαλνᾷ, ȣ̓ δὲ προσθέτει παραπάνω.

16 Τῷ δὲ Ἀβραὰμ ἐῤῥήθησαν αἱ ἐπαγγελίαι, καὶ τῷ σπέρματι αὐτȣ͂· ȣ̓ λέγει· Καὶ τοῖς σπέρμασιν, ὡς ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ᾽ ὡς ἐφ᾽ ἑνός· Καὶ τῷ σπέρματί σȣ, ὅς ἐςι Χριςός.

16 Εἰς τὸν Ἀβραὰμ ἐλαλήθησαν τὰ ταξίματα, καὶ εἰς τὸ σπέρμα τȣ· δὲν λέγει· Καὶ εἰς τὰ σπέρματα, ὡσὰν νὰ λαλῇ διὰ πολλȣ̀ς, ἀλλὰ λέγωντας ὡσὰν διὰ ἕνα, λέγει· Καὶ εἰς τὸ σπέρμα σȣ, τὸ ὁποῖον (σπέρμα) εἶναι ὁ Χριςός.

17 Τȣ͂το δὲ λέγω, διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τȣ͂ Θεȣ͂ εἰς Χριςὸν, ὁ μετὰ ἔτη τετρακόσια καὶ τριάκοντα γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ, εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγγελίαν.

17 Καὶ τȣ͂το λέγω, διαθήκην ὁπȣ͂ εἶναι βεβαιωμένη προτίτερα ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν Χριςὸν, ὁ νόμος ὁπȣ͂ ἔγινεν ὕςερον ἀπὸ τετρακοσίȣς καὶ τριάντα χρόνȣς, δὲν τὴν κάμνει ἀβέβαιον, εἰς τὸ νὰ χαλάσῃ τὸ τάξιμον.

18 Εἰ γὰρ ἐκ νόμȣ ἡ κληρονομία, οὐκ ἔτι ἐξ ἐπαγγελίας· τῷ δὲ Ἀβραὰμ δι᾽ ἐπαγγελίας κεχάριςαι ὁ Θεός.

18 Διατὶ ἐὰν ἡ κληρονομία εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, δὲν εἶναι πλέον ἀπὸ τὸ τάξιμον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς διαμέσȣ τοῦ ταξίματος ἐχάρισε (τὴν κληρονομίαν) εἰς τὸν Ἀβραάμ.

19 Τί οὖν ὁ νόμος; Τῶν παραβάσεων χάριν προσετέθη, ἄχρις οὗ ἔλθῃ τὸ σπέρμα ᾧ ἐπήγγελται, διαταγεὶς δι' ἀγγέλων, ἐν χειρὶ μεσίτου.

20 Ὁ δὲ μεσίτης, ἑνὸς οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ Θεὸς, εἷς ἐστιν.

21 Ὁ οὖν νόμος κατὰ τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ; Μὴ γένοιτο· εἰ γὰρ ἐδόθη νόμος ὁ δυνάμενος ζωοποιῆσαι, ὄντως ἂν ἐκ νόμου ἦν ἡ δικαιοσύνη.

22 Ἀλλὰ συνέκλεισεν ἡ γραφὴ τὰ πάντα ὑπὸ ἁμαρτίαν, ἵνα ἡ ἐπαγγελία ἐκ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθῇ τοῖς πιστεύουσι.

23 Πρὸ τοῦ δὲ ἐλθεῖν τὴν πίστιν, ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι.

24 Ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν.

25 Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν.

26 Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

19 Διατὶ λοιπὸν (ἐδόθη) ὁ νόμος; Ἐβάλθη παραπάνω διὰ ταῖς παράβασαις, ἕως ὁπου νὰ ἔλθῃ τὸ σπέρμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινεν τὸ τάξιμον, ἔστωντας νὰ δοθῇ ὁ νόμος διαμέσου τῶν ἀγγέλων μὲ τὸ χέρι τοῦ μεσίτου.

20 Καὶ ὁ μεσίτης δὲν εἶναι τοῦ ἑνός· ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι ἕνας.

21 Ὁ νόμος λοιπὸν ἐναντίος τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ ἐδόθη; Μὴ γένοιτο· διατὶ ἐὰν ὁ νόμος ἤθελε δοθῇ ὁπου νὰ ἐδύνετον νὰ ζωοποιήσῃ, βέβαια ἡ δικαιοσύνη ἤθελεν εἶσθαι ἀπὸ τὸν νόμον.

22 Ἀλλὰ ἡ γραφὴ ἐσφάλισεν ὅλα ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους ὁπου πιστεύουσιν τὸ τάξιμον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

23 Καὶ πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφυλαγόμεσθεν ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, σφαλισμένοι ἕως εἰς τὴν πίστιν, ἡ ὁποῖα ἔμελλε νὰ ξεσκεπασθῇ.

24 Εἰς τόσον ὁπου ὁ νόμος ἔγινε παιδαγωγός μας εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ νὰ δικαιωθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν.

25 Ἀμὴ ὡσὰν ἦλθεν ἡ πίστις, πλέον δὲν εἴμεσθεν ἀποκάτω εἰς τὸν παιδαγωγόν.

26 Διατὶ ὅλοι εἶσθεν υἱοὶ Θεοῦ, διαμέσου τῆς πίστεως εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν.

27 Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.

27 Διατὶ ὅσοι ἐβαπτισθήκετε εἰς τὸν Χριστὸν, ἐνδυθήκετε τὸν Χριστόν.

28 Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην· οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος· οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

28 Καὶ δὲν εἶναι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας· δὲν εἶναι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος· δὲν εἶναι ἄρσεν οὐδὲ θῆλυ· διατὶ ὅλοι ἐσεῖς ἕνας εἶσθε εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

29 Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραὰμ σπέρμα ἐστὲ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

29 Καὶ ἐὰν ἐσεῖς εἶσθε τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀβραὰμ λοιπὸν εἶσθε σπέρμα, καὶ κληρονόμοι κατὰ τὸ τάξιμον.

Κεφ. δ'. 4.

Λέγω δὲ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὤν·

ΚΑΙ λέγω, εἰς ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι νήπιος, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν δοῦλον, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι αὐθέντης ὅλονῶν·

2 Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός.

2 Ἀλλὰ εἶναι ἀποκάτω εἰς τοὺς ἐπιτρόπους καὶ τοὺς οἰκονόμους, ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ εἶναι διωρισμένος ἀπὸ τὸν πατέρα.

3 Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι·

3 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐμεῖς, ὅταν ἤμεσθαν νήπιοι, ἤμεσθαν δουλωμένοι ἀποκάτω εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου·

4 Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον·

4 Ἀμὴ ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ καιροῦ, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ γυναῖκα, ὑποτεταγμένος ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον·

5 Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

5 Διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν ἐμεῖς τὴν υἱοθεσίαν.

6 Ὅτι δέ ἐστε υἱοὶ, ἐξαπέ-

6 Καὶ ὅτι εἶσθε υἱοὶ, ἐξα-

ςειλεν ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ
υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας
ὑμῶν, κρᾶζον, Ἀββᾶ, ὁ πα-
τήρ.
7 Ὥςε οὐκ ἔτι εἶ δοῦλος,
ἀλλ' υἱός· εἰ δὲ υἱὸς, καὶ
κληρονόμος Θεοῦ διὰ Χριςοῦ.

8 Ἀλλὰ τότε μὲν οὐκ
εἰδότες Θεὸν, ἐδουλεύσατε τοῖς
μὴ φύσει οὖσι θεοῖς·

9 Νῦν δὲ, γνόντες Θεὸν,
μᾶλλον δὲ γνωσθέντες ὑπὸ
Θεοῦ, πῶς ἐπιςρέφετε πάλιν
ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ
ςοιχεῖα, οἷς πάλιν ἄνωθεν
δουλεύειν θέλετε;

10 Ἡμέρας παρατηρεῖσθε,
καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, καὶ
ἐνιαυτούς.
11 Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μή
πως εἰκῇ κεκοπίακα εἰς
ὑμᾶς.
12 Γίνεσθε ὡς ἐγὼ, ὅτι
κἀγὼ ὡς ὑμεῖς· ἀδελφοὶ,
δέομαι ὑμῶν· οὐδέν με ἠδική-
σατε.
13 Οἴδατε δὲ ὅτι δι' ἀσθέ-
νειαν τῆς σαρκὸς εὐηγγελισά-
μην ὑμῖν τὸ πρότερον·
14 Καὶ τὸν πειρασμόν
μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου
οὐκ ἐξουθενήσατε, οὐδὲ ἐξεπτύ-
σατε, ἀλλ' ὡς ἄγγελον Θεοῦ
ἐδέξασθέ με, ὡς Χριςὸν Ἰη-
σοῦν.

πέςειλεν ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα
τοῦ υἱοῦ του εἰς ταῖς καρδίαις
σας, τὸ ὁποῖον κράζει, Ἀβ-
βᾶ, ὁ πατήρ.
7 Εἰς τόσον ὁποῦ δὲν εἶσαι
πλέον δοῦλος, ἀλλὰ υἱός· καὶ
ἐὰν εἶσαι υἱὸς, εἶσαι καὶ κληρο-
νόμος Θεοῦ διαμέσου τοῦ Χριςοῦ.
8 Ἀλλὰ τότε ἔςωντας νὰ
μὴν γνωρίζετε τὸν Θεὸν, ἐδου-
λεύσετε ἐκείνους ὁποῦ δὲν εἶναι
φυσικὰ θεοί·
9 Ἀμὴ τῶρα, ἔςωντας νὰ
γνωρίζετε τὸν Θεὸν, καὶ περισ-
σότερον ὁποῦ ἐγνωρίσθητε ἀπὸ
τὸν Θεὸν, πῶς γυρίζετε πάλιν
εἰς τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ
ςοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ
ἀρχίσετε πάλιν νὰ τὰ δου-
λεύετε;
10 Ταῖς ἡμέραις παρατη-
ρᾶτε καὶ τοὺς μῆνας, καὶ τοὺς
καιροὺς, καὶ τοὺς χρόνους.
11 Φοβοῦμαι διὰ λόγου
σας, μήπως καὶ ἐκοπίασα
εὔκαιρα εἰς ἐσᾶς.
12 Γενῆτε ὡσὰν ἐγὼ, ὅτι
καὶ ἐγὼ ἔγινα ὡσὰν ἐσᾶς·
ἀδελφοὶ, παρακαλῶ σας· δὲν
μὲ ἀδικήσετε τίποτες.
13 Καὶ ἰξεύρετε ὅτι μὲ
ἀσθένειαν τῆς σάρκας σᾶς
εὐαγγέλισα προτίτερα·
14 Καὶ τὸν πειρασμόν μου
ὁποῦ εἶχα εἰς τὴν σάρκα μου δὲν
τὸν ἐκαταφρονέσετε, οὐδὲ τὸν
ἐσυχαθήκετε, ἀλλὰ ὡσὰν
ἄγγελον Θεοῦ μὲ ἐδεχθήκετε,
ὡσὰν τὸν Χριςὸν Ἰησοῦν.

15 Τίς οὖν ἦν ὁ μακα-
ρισμὸς ὑμῶν; μαρτυρῶ γὰρ
ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες
ἂν ἐδώκατέ μοι.
16 Ὥστε ἐχθρὸς ὑμῶν
γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν;

17 Ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς,
ἀλλὰ ἐκκλεῖσαι ἡμᾶς θέλουσιν,
ἵνα αὐτοὺς ζηλοῦτε.

18 Καλὸν δὲ τὸ ζηλοῦσθαι
ἐν καλῷ πάντοτε, καὶ μὴ
μόνον ἐν τῷ παρεῖναί με πρὸς
ὑμᾶς.
19 Τεκνία μου, οὓς πάλιν
ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χρι-
στὸς ἐν ὑμῖν.
20 Ἤθελον δὲ παρεῖναι
πρὸς ὑμᾶς ἄρτι, καὶ ἀλλάξαι
τὴν φωνήν μου· ὅτι ἀποροῦμαι
ἐν ὑμῖν.
21 Λέγετέ μοι οἱ ὑπὸ
νόμον θέλοντες εἶναι, τὸν νόμον
οὐκ ἀκούετε;
22 Γέγραπται γὰρ ὅτι
Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἕνα
ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ
τῆς ἐλευθέρας.
23 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς
παιδίσκης, κατὰ σάρκα
γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς
ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγε-
λίας.

24 Ἅτινά ἐστιν ἀλληγορού-

15 Τί λοιπὸν ἦτον ὁ μακα-
ρισμός σας τότε; διατὶ σᾶς
μαρτυρῶ ὅτι, ἂν ἦτον δυνατὸν,
τὰ μάτιά σας εὐγάνετε καὶ
μοῦ τὰ ἐδίδετε.
16 Εἰς τόσον ὁποῦ λέγων-
τάς σας τὴν ἀλήθειαν ἔγινα
ἐχθρός σας;
17 Σᾶς ζηλεύουν ἀλλὰ
ὄχι μὲ καλὴν διάθεσιν, ἀμὴ
θέλουσιν νὰ μᾶς εὐγάλουσιν
ἔξω, διὰ νὰ τοὺς ζηλεύετε
ἐσεῖς.
18 Καλὸν εἶναι τὸ νὰ
ζηλεύετε εἰς τὸ καλὸν πάν-
τοτε, καὶ ὄχι μόνον ὅταν
εἶμαι παρὼν εἰς ἐσᾶς.
19 Παιδία μου, τοὺς ὁποίους
πάλιν σᾶς κοιλοπονῶ, ἕως ὁποῦ
νὰ μορφωθῇ ὁ Χριστὸς εἰς ἐσᾶς.
20 Καὶ ἤθελα νὰ εἶμαι
παρὼν εἰς ἐσᾶς τῶρα, καὶ νὰ
ἀλλάξω τὴν φωνήν μου· ὅτι
ἀπορῶ εἰς ἐσᾶς.
21 Εἰπέτε μου ἐσεῖς ὁποῦ θέ-
λετε νὰ εἶσθε ἀποκάτω εἰς τὸν
νόμον, δὲν ἀκούετε τὸν νόμον;
22 Διατὶ εἶναι γεγραμμέ-
νον ὅτι ὁ Ἀβραὰμ εἶχε δύο
υἱούς· ἕνα ἀπὸ τὴν δουλεύτραν,
καὶ ἕνα ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν.
23 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ
ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν δουλεύτραν,
ἐγεννήθη κατὰ σάρκα· ἀμὴ ὁ
ἄλλος (ὁποῦ ἦτον) ἀπὸ τὴν
ἐλευθέραν, ἐγεννήθη διαμέσου
τοῦ ταξίματος.
24 Τὰ ὁποῖα ἀλληγοροῦν-

μενα· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ.

25 Τὸ γὰρ Ἄγαρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς.

26 Ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐλευθέρα ἐστὶν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν.

27 Γέγραπται γάρ· Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

28 Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, κατὰ Ἰσαὰκ, ἐπαγγελίας τέκνα ἐσμέν.

29 Ἀλλ᾽ ὥσπερ τότε ὁ κατὰ σάρκα γεννηθεὶς, ἐδίωκε τὸν κατὰ πνεῦμα· οὕτω καὶ νῦν.

30 Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; Ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· οὐ γὰρ μὴ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐλευθέρας.

31 Ἄρα, ἀδελφοὶ, οὐκ ἐσμὲν παιδίσκης τέκνα, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

ται· διατὶ αὐταῖς εἶναι αἱ δύο διαθήκαις· ἡ μία εἶναι ἀπὸ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ γεννᾷ εἰς δουλείαν, ἡ ὁποῖα εἶναι ἡ Ἄγαρ.

25 Διατὶ τὸ Ἄγαρ εἶναι ὄρος Σινᾶ εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ εἶναι ὅμοιον καὶ ἀντιπροσωπίζει μὲ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ εἶναι τῶρα καὶ δουλεύει μὲ τὰ παιδία της.

26 Ἀμὴ ἡ ἀπάνω Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἐλευθέρα, ἡ ὁποῖα εἶναι μητέρα ὁλονῶν μας.

27 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Χαίρου ἐσὺ στεῖρα ὁποῦ δὲν γεννᾷς· ἄφησε φωνὴν καὶ βόησον ἐσὺ ὁποῦ δὲν κοιλοπονεῖς, ὅτι περισσότερα (θέλουσιν εἶσθαι) τὰ παιδία τῆς ἐρήμου (γυναικὸς) παρὰ ἐκείνης ὁποῦ ἔχει τὸν ἄνδρα.

28 Καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοὶ, ὡσὰν ὁ Ἰσαὰκ, εἴμεσθε τέκνα τοῦ ταξίματος.

29 Ἀλλὰ καθὼς τότε ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγεννήθη κατὰ σάρκα, ἐδίωχνε τὸν κατὰ πνεῦμα υἱὸν· τέτοιας λογῆς (γίνεται) καὶ τῶρα.

30 Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; Εὔγαλε τὴν δουλεύτραν καὶ τὸν υἱόν της· διατὶ δὲν θέλει κληρονομήσει ὁ υἱὸς τῆς δουλεύτρας ὁμοῦ μὲ τὸν υἱὸν τῆς ἐλευθέρας.

31 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, δὲν εἴμεσθε παιδία τῆς δουλεύτρας, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

Κεφ. ι'. 5.

Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν ᾗ Χριστὸς
ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκε-
τε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δου-
λείας ἐνέχεσθε.
2 Ἴδε, ἐγὼ Παῦλος λέγω
ὑμῖν ὅτι ἐὰν περιτέμνησθε,
Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει.
3 Μαρτύρομαι δὲ πάλιν
παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνο-
μένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον
τὸν νόμον ποιῆσαι·
4 Κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ
Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦ-
σθε· τῆς χάριτος ἐξεπέ-
σατε.
5 Ἡμεῖς γὰρ πνεύματι
ἐκ πίστεως ἐλπίδα δικαιοσύνης
ἀπεκδεχόμεθα.
6 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ
οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε
ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις δι'
ἀγάπης ἐνεργουμένη.
7 Ἐτρέχετε καλῶς· τίς
ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ
μὴ πείθεσθαι;
8 Ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ
καλοῦντος ὑμᾶς.
9 Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ
φύραμα ζυμοῖ.
10 Ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς

Σταθῆτε λοιπὸν βέβαιοι εἰς
τὴν ἐλευθερίαν ὅπου μᾶς
ἐλευθέρωσεν ὁ Χριστὸς, καὶ μὴν
περιπλέκεσθε πάλιν εἰς τὸν
ζυγὸν τῆς δουλείας.
2 Νὰ, ἐγὼ ὁ Παῦλος σᾶς
λέγω, ὅτι ἐὰν περιτέμνεσθε,
ὁ Χριστὸς δὲν θέλει σᾶς ὠφε-
λήσει τίποτες.
3 Καὶ πάλιν μαρτύρομαι
κάθε ἄνθρωπον ὅπου περιτέ-
μνεται, ὅτι εἶναι χρεώστης νὰ
κάμῃ ὅλον τὸν νόμον·
4 Ἐσεῖς ὅπου δικαιώνεσθε
εἰς τὸν νόμον, ἐχωρισθήκετε
ἀπὸ τὸν Χριστόν· ἐξεπέσετε
ἀπὸ τὴν χάριν.
5 Διατὶ ἐμεῖς διαμέσου
τοῦ πνεύματος μὲ τὴν πίστιν
ἀναμένομεν τὴν ἐλπίδα τῆς
δικαιοσύνης.
6 Διατὶ εἰς τὸν Χριστὸν
Ἰησοῦν οὔτε ἡ περιτομὴ δύνε-
ται τίποτες, οὔτε ἡ ἀκρο-
βυστία, ἀλλὰ πίστις ὅπου
ἐνεργεῖ διαμέσου τῆς ἀγάπης.
7 Καλὰ ἐτρέχετε· τίς σᾶς
ἐμπόδισε νὰ μὴν πείθεσθε
τὴν ἀλήθειαν;
8 Ἡ κατάπεισις (αὕτη)
δὲν εἶναι ἀπ' ἐκεῖνον ὅπου σᾶς
κράζει.
9 Ὀλίγον προζύμι ζυμώνει
ὅλον τὸ ζυμωτόν.
10 Ἐγὼ πιστεύω εἰς ἐσᾶς

ἐν Κυρίῳ, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε· ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρῖμα, ὅς τις ἂν ᾖ.

11 Ἐγὼ δὲ, ἀδελφοὶ, εἰ περιτομὴν ἔτι κηρύσσω, τί ἔτι διώκομαι; ἄρα κατήργηται τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

12 Ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς.

13 Ὑμεῖς γὰρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί· μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκὶ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις.

14 Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.

15 Εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε.

16 Λέγω δέ· Πνεύματι περιπατεῖτε, καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε.

17 Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος· τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἃ ἂν θέλητε, ταῦτα ποιῆτε.

ἐν Κυρίῳ, ὅτι δὲν θέλετε ἔχει ἄλλην γνώμην· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς συγχύζει, θέλει σηκώσει τὸ κρῖμα, ὁποῖος καὶ ἂν εἶναι.

11 Ἀμὴ ἐγὼ, ἀδελφοὶ, ἐὰν ἀκόμι κηρύττω περιτομὴν, διατί κατατρέχομαι; ἔμεινεν ἀργὸν λοιπὸν τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

12 Καὶ ἄμποτες νὰ ἤθελαν ἀποκοπῇ ἐκεῖνοι ὁποῦ σᾶς συγχύζουσι.

13 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, ἐκαλεσθήκετε εἰς ἐλευθερίαν· μόνον ἔχετε τὸν νοῦν σας, μὴν χρειάζεσθε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἀφορμὴν τῆς σάρκας, ἀλλὰ δουλεύετε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀγάπην.

14 Διατὶ ὅλος ὁ νόμος εἰς ἕνα λόγον τελειώνεται, εἰς τό· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

15 Ἀμὴ ἐὰν δαγκάνετε καὶ κατατρώγεσθε ἕνας τὸν ἄλλον, βλέπετε νὰ μὴν χαλασθῆτε ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

16 Καὶ λέγω σας· Περιπατεῖτε μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ μὴν κάμετε ἐπιθυμίαν σάρκας.

17 Διατὶ ἡ σάρκα ἐπιθυμεῖ ἐναντία τοῦ πνεύματος· καὶ τὸ πνεῦμα ἐναντία τῆς σάρκας· καὶ ἐτοῦτα ἐναντιοῦνται ἕνα μὲ τὸ ἄλλον, διὰ νὰ μὴν κάμνετε ἐκεῖνα ὁποῦ ἐσεῖς θέλετε.

18 Εἰ δὲ πνεύματι ἄγεσθε, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ νόμον.

19 Φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός· ἅ τινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,

20 Εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοὶ, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις,

21 Φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν, καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν.

22 Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος, ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια·

23 Κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος.

24 Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.

25 Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν.

26 Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.

18 Καὶ ἐὰν φέρνεσθε ὑπὸ τοῦ πνεύματος, δὲν εἶσθε ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον.

19 Καὶ φανερὰ εἶναι τὰ ἔργα τῆς σάρκας· τὰ ὁποῖα εἶναι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,

20 Εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, φιλονεικίαι, ζηλίαι, θυμοὶ, μαλώματα, διχοστασίαις, αἱρέσεις,

21 Φθόνοι, φόνοι, μέθαι, ξεφαντώματα, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, τὰ ὁποῖα σᾶς προλέγω, καθὼς καὶ προεῖπα, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουσι τὰ τέτοιας λογῆς, δὲν θέλουσι κληρονομήσει βασιλείαν Θεοῦ.

22 Ἀμὴ ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, καλωσύνη, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια·

23 Ἐναντία τῶν τοιούτων, δὲν εἶναι νόμος.

24 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα ὁμοῦ μὲ τὰ παθήματα, καὶ μὲ ταῖς ἐπιθυμίαις.

25 Ἐὰν ζῶμεν μὲ τὸ πνεῦμα, ἂς περιπατοῦμεν καὶ μὲ τὸ πνεῦμα.

26 Ἂς μὲν γινώμεσθε κενόδοξοι, παρακινοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ φθονοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς.

2 Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3 Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι, μηδὲν ὤν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ.

4 Τὸ δὲ ἔργον ἑαυτοῦ δοκιμαζέτω ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἑαυτὸν μόνον τὸ καύχημα ἕξει, καὶ οὐκ εἰς τὸν ἕτερον.

5 Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει.

6 Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

7 Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει·

8 Ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν· ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον.

Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προπιασθῇ ἄνθρωπος εἰς κανένα σφάλμα, ἐσεῖς οἱ πνευματικοὶ διορθώνετε τὸν τοιοῦτον μὲ πνεῦμα πραότητος· στοχαζόμενος τοῦ λόγου σου, μήπως καὶ ἐσὺ πειραχθῇς.

2 Βαστάζετε τὰ βάρη ἕνας τοῦ ἄλλου, καὶ τέτοιας λογῆς τελειώσετε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3 Διατὶ ἂν φαίνεται κανένας νὰ εἶναι τίποτες, μὴ ὄντας τίποτες, τοῦ λόγου του ἐξαπατᾷ.

4 Καὶ κάθε ἕνας ἂς δοκιμάζῃ τὰ ἔργα ὁποῦ κάμνει, καὶ τότε θέλει ἔχει τὸ καύχημα μοναχὰ εἰς τοῦ λόγου του, καὶ ὄχι εἰς τὸν ἄλλον.

5 Διατὶ καθ' ἕνας θέλει σηκώσει τὸ ἰδικόν του φορτίον.

6 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ διδάσκεται τὸν λόγον, ἂς κάμνῃ κοινωνὸν τὸν διδάσκαλον ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ ἔχει.

7 Μὴν πλανᾶσθε· ὁ Θεὸς δὲν γελᾶται· διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ σπείρει ἄνθρωπος, ἐκεῖνο καὶ θέλει θερίσει·

8 Ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει εἰς τὴν σάρκα του, ἀπὸ τὴν σάρκα θέλει θερίσει φθοράν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει εἰς τὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὸ πνεῦμα θέλει θερίσει ζωὴν αἰώνιον.

9 Τὸ δὲ καλὸν ποιοῦντες μὴ ἐκκακῶμεν· καιρῷ γὰρ ἰδίῳ θερίσομεν, μὴ ἐκλυόμενοι.

10 Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως.

11 Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί.

12 Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται.

13 Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν· ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχήσωνται.

14 Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, κἀγὼ τῷ κόσμῳ.

15 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις.

16 Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦ λοιποῦ, κόπους μοι

9 Ἂς μὴν ὀκνεύωμεν κάμνοντες τὸ καλόν· διατὶ ἐὰν δὲν ἀποκάμωμεν, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν θέλομεν θερίσει.

10 Ἄρα λοιπὸν ἕως ὅπου ἔχομεν καιρὸν, ἂς κάμωμεν τὸ καλὸν εἰς ὅλους, καὶ περισσότερον εἰς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως.

11 Ἴδετε πόσα μακρὰ γράμματα σᾶς ἔγραψα μὲ τὸ χέρι μου.

12 Ὅσοι θέλουν νὰ φαίνωνται καλοὶ εἰς τὴν σάρκα, ἐτοῦτοι σᾶς ἀναγκάζουν νὰ περιτέμνεσθε, μοναχὰ διὰ νὰ μὴν διώκωνται διὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ.

13 Διατὶ οὐδὲ αὐτοὶ ὅπου περιτέμνονται φυλάγουσι τὸν νόμον· ἀλλὰ θέλουσι νὰ περιτέμνεσθε ἐσεῖς, διὰ νὰ καυχῶνται εἰς τὴν ἐδικήν σας σάρκα.

14 Ἀμὴ ὅσον εἰς ἐμένα, νὰ μὴν γενῇ νὰ καυχηθῶ, παρὰ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ· διαμέσου τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος ἐσταυρώθη εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον.

15 Διατὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν οὐδὲ ἡ περιτομὴ δύνεται τίποτες, οὐδὲ ἡ ἀκροβυστία, ἀλλὰ ἡ καινούρια κτίσις.

16 Καὶ ὅσοι θέλουσι περιπατήσει κατὰ τὸν κανόνα ἐτοῦτον, (ἂς εἶναι) εἰρήνη εἰς αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.

17 Ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπρὸς

μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ
στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν
τῷ σώματί μου βαστάζω.

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ
πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί.
Ἀμήν.

† Πρὸς Γαλάτας ἐγράφη
ἀπὸ Ῥώμης.

κανένας ἂς μὴν μὲ πειράζει·
διατὶ ἐγὼ σηκώνω ταῖς πλη-
γαῖς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἰς τὸ
κορμί μου.

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου
μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι
μὲ τὸ πνεῦμά σας, ἀδελφοί.
Ἀμήν.

† Εἰς Γαλάτας ἐγράφη
ἀπὸ τὴν Ῥώμην.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ΄ΛΟΥ

Ἡ ΠΡῸΣ ἘΦΕΣΙ΄ΟΥΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ΄.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ
Χριστοῦ διὰ θελήματος
Θεοῦ, τοῖς ἁγίοις τοῖς οὖσιν ἐν
Ἐφέσῳ, καὶ πιστοῖς ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ.
2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ
πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν
πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν
τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ·

4 Καθὼς ἐξελέξατο ἡμᾶς
ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς
κόσμου, εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ
ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ ἐν
ἀγάπῃ.
5 Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱο-

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ
Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα
τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς ἁγίους ὁποῦ
εἶναι εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ
πιστοὺς εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.
2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς
καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός
μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ
Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου
μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ μᾶς
εὐλόγησεν εἰς κάθε εὐλογίαν
πνευματικὴν εἰς τὰ ἐπουράνια
ἐν Χριστῷ·
4 Καθὼς μᾶς ἐδιάλεξεν
εἰς αὐτὸν, πρὸ τοῦ νὰ θεμε-
λιωθῇ ὁ κόσμος, νὰ εἴμεσθεν
ἅγιοι καὶ ἀκαταγόρευτοι ὀμ-
προστά του μὲ ἀγάπην.
5 Ἔστωντας νὰ μᾶς ἐπροώ-

θεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ·

6 Εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ·

7 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ·

8 Ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει·

9 Γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἣν προέθετο ἐν αὐτῷ·

10 Εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τά τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς·

11 Ἐν αὐτῷ, ἐν ᾧ καὶ ἐκληρώθημεν, προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν τοῦ τὰ πάντα ἐνεργοῦντος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ·

12 Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ, τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ.

13 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς, ἀκού-

ρισεν εἰς τὴν υἱοθεσίαν διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοῦ λόγου του, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματός του·

6 Διὰ τὸν ἔπαινον τῆς δόξης τῆς χάριτός του, μὲ τὴν ὁποῖαν μᾶς ἔκαμε χαριτωμένους εἰς τὸν ἠγαπημένον (του υἱόν·)

7 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν ἐξαγόρασιν διαμέσου τοῦ αἵματός του, τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός του·

8 Τὴν ὁποῖαν ἔκαμε νὰ περισσεύῃ εἰς ἐμᾶς, μὲ κάθε σοφίαν καὶ φρόνεσιν·

9 Ἔστωντας νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γνωρίσωμεν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματός του κατὰ τὴν εὐδοκίαν του, τὴν ὁποίαν ἐπροέθεσεν εἰς τοῦ λόγου του·

10 Νὰ συναθροίσῃ εἰς οἰκονομίαν τῆς τελειώσεως τῶν καιρῶν ὅλα, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀποκάτω εἰς μίαν κεφαλὴν εἰς τὸν Χριστόν·

11 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐταχθήκαμεν, ἔστωντας νὰ ἐπροωρισθήκαμεν κατὰ πρόθεσιν ἐκείνου, ὁποῦ ἐνεργεῖ τὰ πάντα κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματός του·

12 Εἰς τὸ νὰ εἴμεσθεν διὰ ἔπαινον τῆς δόξης του, ἐμεῖς ὁποῦ ἐλπίσαμεν προτίτερα εἰς τὸν Χριστόν.

13 Εἰς τὸν ὁποῖον εἴσθε καὶ

σαντες τὸν λόγον τῆς ἀλη-
θείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς
σωτηρίας ὑμῶν· ἐν ᾧ καὶ
πιϛεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ
Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ
ἁγίῳ.
14 Ὅς ἐϛιν ἀῤῥαβὼν τῆς
κληρονομίας ἡμῶν, εἰς ἀπολύ-
τρωσιν τῆς περιποιήσεως, εἰς
ἔπαινον τῆς δόξης αὐτȣ̃.
15 Διὰ τȣ̃το κἀγὼ, ἀκȣ́-
σας τὴν καθ' ὑμᾶς πίϛιν ἐν
τῷ Κυρίῳ Ἰησȣ̃, καὶ τὴν
ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τȣ̀ς
ἁγίȣς,
16 Οὐ παύομαι εὐχαρι-
ϛῶν ὑπὲρ ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν
ποιȣ́μενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν
μȣ·
17 Ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίȣ
ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριϛȣ̃, ὁ πατὴρ
τῆς δόξης, δώη ὑμῖν Πνεῦμα
σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως, ἐν
ἐπιγνώσει αὐτȣ̃·
18 Πεφωτισμένȣς τȣ̀ς ὀφ-
θαλμȣ̀ς τῆς διανοίας ὑμῶν εἰς
τὸ εἰδέναι ὑμᾶς, τίς ἐϛιν ἡ
ἐλπὶς τῆς κλήσεως αὐτȣ̃, καὶ
τίς ὁ πλȣ̃τος τῆς δόξης τῆς
κληρονομίας αὐτȣ̃ ἐν τοῖς
ἁγίοις·
19 Καὶ τί τὸ ὑπερβάλ-
λον μέγεθος τῆς δυνάμεως
αὐτȣ̃ εἰς ἡμᾶς τȣ̀ς πιϛεύον-
τας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ
κράτȣς τῆς ἰσχύος αὐτȣ̃·
20 Ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χρι-
ϛῷ, ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·

ἐσεῖς, ἔϛωντας νὰ ἀκȣ́σετε τὸν
λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγ-
γέλιον τῆς σωτηρίας σας· εἰς
τὸ ὁποῖον ἔϛωντας νὰ πιϛεύ-
σετε, ἐβȣλωθήκετε μὲ τὸ Πνεῦ-
μα τȣ̃ ταξίματος τὸ ἅγιον.
14 Τὸ ὁποῖον εἶναι ἀῤῥα-
βῶνας τῆς κληρονομίας μας·
εἰς ἐλευθέρωσιν τῆς ἀποκτή-
σεως, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης τȣ.
15 Διὰ τȣ̃το καὶ ἐγὼ,
ἔϛωντας νὰ ἀκȣ́σω τὴν πίϛιν
σας (ὁπȣ̃ ἔχετε) εἰς τὸν Κύ-
ριόν μας Ἰησȣ̃ν Χριϛὸν, καὶ
τὴν ἀγάπην (ὁπȣ̃ ἔχετε) εἰς
ὅλȣς τȣ̀ς ἁγίȣς,
16 Δὲν παύω νὰ εὐχαρι-
ϛῶ διὰ λόγȣ σας, μνημονεύον-
τάς σας εἰς ταῖς προσευχαῖς
μȣ·
17 Διὰ νὰ σᾶς δώσῃ ὁ
Θεὸς τȣ̃ Κυρίȣ μας Ἰησȣ̃
Χριϛȣ̃, ὁ πατὴρ τῆς δόξης,
Πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκα-
λύψεως νὰ τὸν γνωρίσετε·
18 Νὰ φωτίσῃ τὰ μάτια
τῆς διανοίας σας, εἰς τὸ νὰ
γνωρίσετε, ποία εἶναι ἡ ἐλ-
πίδα τȣ̃ καλέσματός τȣ, καὶ
ποῖος εἶναι ὁ πλȣ̃τος τῆς
δόξης τῆς κληρονομίας τȣ εἰς
τȣς ἁγίȣς·
19 Καὶ τί εἶναι τὸ ὑπερ-
βολικὸν μεγαλεῖον τῆς δυνά-
μεώς τȣ εἰς ἐμᾶς ὁπȣ̃ πιϛεύο-
μεν, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τȣ̃
κράτȣς τῆς δυνάμεώς τȣ·
20 Τὴν ὁποίαν ἐνέργησεν εἰς
τὸν Χριϛὸν, ἀναϛήνωντάς τον ἐκ

καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις,

21 Ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, καὶ κυριότητος, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

22 Καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ.

23 Ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

νεκρῶν· καὶ ἐκάθισέν τον εἰς τὴν δεξιάν του εἰς τοὺς οὐρανοὺς,

21 Παραπάνω ἀπὸ κάθε λογῆς ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν καὶ κυριότητα, καὶ ἀπὸ κάθε ὄνομα ὁποῦ ὀνομάζεται, ὄχι μόνον εἰς τὸν αἰῶνα ἐτοῦτον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

22 Καὶ ὅλα τὰ ὑπέταξεν ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά του· καὶ τὸν ἔδωκεν ἀπάνω εἰς ὅλα κεφαλὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

23 Ἡ ὁποῖα εἶναι τὸ σῶμά του, τὸ γέμισμα ἐκείνου ὁποῦ γεμίζει τὰ ὅλα εἰς ὅλους.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑΙ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις·

2 Ἐν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας·

3 Ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάντες ἀνεστράφημέν ποτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς ἡμῶν, ποιοῦντες τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ τῶν διανοιῶν· καὶ ἦμεν τέκνα φύσει ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί.

4 Ὁ δὲ Θεὸς, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγά-

ΚΑΙ ὄντες ἐσεῖς νεκροὶ εἰς τὰ σφάλματα καὶ εἰς ταῖς ἁμαρτίαις·

2 Εἰς ταῖς ὁποίαις ἕνα καιρὸν ἐπεριπατήσετε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος ὁποῦ ἐνεργεῖ τῶρα εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας·

3 Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐμεῖς ὅλα ἐσυναναστραφήκαμεν ἕνα καιρὸν, εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σάρκας μας, κάμνοντες τὰ θελήματα τῆς σάρκας καὶ τῶν διανοιῶν· καὶ φυσικὰ ἤμασθαν τέκνα ὀργῆς ὡσὰν καὶ οἱ λοιποί.

4 Ἀμὴ ὁ Θεὸς, ὁποῦ εἶναι πλούσιος εἰς τὸ ἔλεος, διὰ

πην αὐτῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς,

5 Καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκρὺς τοῖς παραπτώμασι, συνεζωοποίησε τῷ Χριςῷ· (χάριτί ἐςε σεσωσμένοι·)

6 Καὶ συνήγειρε, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπυρανίοις ἐν Χριςῷ Ἰησῦ·

7 Ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλῦτον τῆς χάριτος αὐτῦ, ἐν χρηςότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριςῷ Ἰησῦ.

8 Τῇ γὰρ χάριτί ἐςε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίςεως· καὶ τῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν· Θεῦ τὸ δῶρον·

9 Οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μή τις καυχήσηται.

10 Αὐτῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριςῷ Ἰησῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.

11 Διὸ μνημονεύετε ὅτι ὑμεῖς ποτε τὰ ἔθνη ἐν σαρκὶ, οἱ λεγόμενοι ἀκροβυςία ὑπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς ἐν σαρκὶ χειροποιήτυ·

12 Ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριςῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τῦ Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν διαθη-

τὴν πολλήν τυ ἀγάπην ὁπῦ μᾶς ἀγάπησε,

5 Καὶ ἐμᾶς ὁπῦ ἤμασθαν νεκροὶ εἰς τὰ σφάλματα, μᾶς ἐζωντάνεψε ἀντάμα μὲ τὸν Χριςόν· (μὲ χάριν εἶσθε σωσμένοι·)

6 Καὶ μαζύ τυ μᾶς ἐσήκωσε, καὶ μᾶς ἐκάθισεν ἐν τοῖς ἐπυρανίοις εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησῦν·

7 Διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὺς μέλλοντας αἰῶνας τὸν πολλὰ πολὺν πλῦτον τῆς χάριτός τυ, μὲ καλωσύνην εἰς ἐμᾶς εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησῦν.

8 Διατὶ μὲ τὴν χάριν ἐσωθήκετε διαμέσυ τῆς πίςεως· καὶ τῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς· τὸ χάρισμα εἶναι τῦ Θεῦ·

9 Δὲν εἶναι ἀπὸ ἔργα, διὰ νὰ μὴν καυχηθῇ κανένας.

10 Διατὶ αὐτυνῦ εἴμεσθι ποίημα, ἔςωντας νὰ ἐκτισθήκαμεν εἰς τὸν Ἰησῦν Χριςὸν εἰς ἔργα καλὰ, τὰ ὁποῖα τὰ προετοίμασεν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ περιπατήσωμεν μέσα εἰς αὐτά.

11 Διὰ τῦτο ἐνθυμᾶσθε ὅτι ἐσεῖς ὁπῦ ἦσθαν ἕνα καιρὸν ἔθνη σαρκικὰ, καὶ ἐλέγυσθαν ἀκρόβυςοι ἀπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς ὁπῦ γίνεται μὲ χέρι εἰς τὴν σάρκα·

12 Λέγω, ὅτι ἐσεῖς ἦσθαν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον χωρισμένοι ἀπὸ τὸν Χριςὸν, ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν πολιτείαν τοῦ Ἰσραὴλ,

κῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα
μὴ ἔχοντες, καὶ ἄθεοι ἐν τῷ
κόσμῳ·
13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριςῷ Ἰησῦ,
ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν,
ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι
τῦ Χριςῦ.
14 Αὐτὸς γάρ ἐςιν ἡ
εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ
ἀμφότερα ἓν, καὶ τὸ μεσό-
τοιχον τῦ φραγμῦ λύσας·
15 Τὴν ἔχθραν ἐν τῇ
σαρκὶ αὐτῦ, τὸν νόμον τῶν
ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργή-
σας· ἵνα τὺς δύο κτίσῃ ἐν
ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρω-
πον, ποιῶν εἰρήνην·
16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ
τὺς ἀμφοτέρυς ἐν ἑνὶ σώματι
τῷ Θεῷ διὰ τοῦ ςαυροῦ,
ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν
αὐτῷ.
17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελί-
σατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν,
καὶ τοῖς ἐγγύς·
18 Ὅτι δι' αὐτῦ ἔχομεν
τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι
ἐν ἑνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πα-
τέρα.
19 Ἄρα ὖν οὐκέτι ἐςὲ
ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ
συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ
οἰκεῖοι τοῦ Θεῦ·
20 Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ
τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποςόλων καὶ

ξένοι ἀπὸ ταῖς διαθῆκαις τῦ
ταξίματ⊕, μὴ ἔχοντες ἐλπί-
δα, καὶ ἄθεοι εἰς τὸν κόσμον·
13 Ἀμὴ τῶρα ἐν Χριςῷ
Ἰησῦ, ἐσεῖς ὁπῦ ἦσθαν ἕνα
καιρὸν μακρὰ, ἐβαλθήκετε
σιμὰ διαμέσυ τῦ αἵματ⊕
τοῦ Χριςῦ.
14 Διατὶ αὐτὸς εἶναι ἡ
εἰρήνη μας, ὁπῦ ἔκαμε τὰ
δύο ἕνα, καὶ μὲ τὴν σάρκα
τυ ἔλυσε τὸ μεσότοιχον τοῦ
φραγμῦ, ἤγυν τὴν ἔχθραν·
15 Μὲ τὸ νὰ παύσῃ τὸν
νόμον τῶν ἐντολῶν ὁπῦ ἦτον
εἰς τὰ δόγματα· διὰ νὰ
κτίσῃ εἰς τῦ λόγυ τυ τὺς
δύο εἰς ἕνα καινύριον ἄνθρω-
πον κάμνωντας εἰρήνην·
16 Καὶ νὰ φιλιώσῃ τὺς
δύο εἰς ἕνα σῶμα εἰς τὸν
Θεὸν, διαμέσυ τῦ ςαυρῦ,
ἔςωντας νὰ χαλάσῃ τὴν
ἔχθραν εἰς αὐτόν.
17 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν,
εὐαγγέλισεν εἰρήνην εἰς ἐσᾶς
ὁπῦ ἦσθαν μακρὰ, καὶ εἰς
ἐκείνυς ὁπῦ ἦταν κοντά·
18 Ὅτι διαμέσυ αὐτυνῦ
ἔχομεν τὴν εἴσοδον καὶ οἱ δύο
μὲ ἕνα Πνεῦμα εἰς τὸν πα-
τέρα.
19 Ἄρα λοιπὸν πλέα δὲν
εἶσθε ξένοι καὶ πάροικοι,
ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων
καὶ οἰκιακοὶ τοῦ Θεῦ·
20 Ἔςωντας νὰ οἰκοδομη-
θῆτε ἀπάνω εἰς τὸ θεμέλιον

προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

21 Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ·

22 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.

τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν, ὄντας αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λίθος ἀκρογωνιαῖος·

21 Εἰς τὸν ὁποῖον (λίθον) ὅλη ἡ οἰκοδομὴ ἔστωντας νὰ συναρμοσθῇ, αὐξάνει εἰς ναὸν ἅγιον εἰς τὸν Κύριον·

22 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐσεῖς κτίζεσθε ὁμοῦ εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ Πνεῦμα.

Κεφ. γ'. 3.

ΤΟύτου χάριν ἐγὼ Παῦλος ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐθνῶν·

2 Εἴγε ἠκούσατε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς·

3 Ὅτι κατὰ ἀποκάλυψιν ἐγνώρισέ μοι τὸ μυστήριον, (καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ·

4 Πρὸς ὃ δύνασθε ἀναγινώσκοντες νοῆσαι τὴν σύνεσίν μου ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ·)

5 Ὃ ἐν ἑτέραις γενεαῖς οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις ἐν Πνεύματι·

6 Εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα, καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, διὰ τοῦ εὐαγγελίου·

ΔΙΑ' τοῦτο ἐγὼ ὁ Παῦλος ὁ δέσμιος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ ἐσᾶς τὰ ἔθνη·

2 Ἐὰν ἠκούσετε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὁποῦ μοῦ ἐδόθη εἰς ἐσᾶς·

3 Ὅτι μὲ ἀποκάλυψιν μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὸ μυστήριον, (καθὼς σᾶς τὸ ἔγραψα προτίτερα μὲ ὀλίγα λόγια·

4 Εἰς τὸ ὁποῖον δύνεσθε ἀναγινώσκοντες νὰ καταλάβετε τὴν γνῶσιν ὁποῦ ἔχω ἐγὼ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ·)

5 Τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλαις γενεαῖς δὲν ἐγνωρίσθη εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, καθὼς τώρα ἐξεσκεπάσθη εἰς τοὺς ἁγίους του ἀποστόλους καὶ προφήτας, διαμέσου τοῦ Πνεύματος·

6 Νὰ εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα, καὶ συμμέτοχα τοῦ ταξίματός του εἰς τὸν Χριστὸν, διαμέσου τοῦ εὐαγγελίου·

7 Οὗ ἐγενόμην διάκονος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

8 Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ,

9 Καὶ φωτίσαι πάντας, τίς ἡ κοινωνία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, διὰ τῆς ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ·

11 Κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων, ἣν ἐποίησεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν·

12 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ.

13 Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν, ἥτις ἐστὶ δόξα ὑμῶν.

14 Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

15 Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται·

7 Τοῦ ὁποίου εὐαγγελίου ἔγινα διάκονος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὁποῦ μοῦ ἐδόθη κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεώς του.

8 Ἡ χάρις ἐτούτη ἐδόθη εἰς ἐμένα τὸν μικρότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους, νὰ εὐαγγελίσω εἰς τὰ ἔθνη τὸν ἀκατάληπτον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ,

9 Καὶ νὰ φωτίσω ὅλους, ποῖα εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων εἰς τὸν Θεὸν, ὁποῦ ἔκτισε τὰ πάντα διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Διὰ νὰ γνωρισθῇ τώρα εἰς ταῖς ἀρχαῖς, καὶ εἰς ταῖς ἐξουσίαις, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διαμέσου τῆς ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ·

11 Κατὰ τὴν βουλὴν τὴν αἰώνιον, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας·

12 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν εἴσοδον μὲ θάῤῥος, διαμέσου τῆς πίστεώς του.

13 Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ μὴν ἀποκάμετε διὰ ταῖς θλίψαις μου, αἱ ὁποίαις εἶναι διὰ λόγου σας, ὁποῦ εἶναι ἡ δόξα σας.

14 Διὰ τοῦτο κλίνω τὰ γόνατά μου εἰς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

15 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον πέρνει ὄνομα ὅλη ἡ γενεὰ, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν·

16 Ἵνα δῴη ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ, δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον·

17 Κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν·

18 Ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι· ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος, καὶ βάθος καὶ ὕψος·

19 Γνῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ· ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ.

20 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν,

21 Αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων· ἀμήν.

16 Διὰ νὰ σᾶς δώσῃ κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης του, νὰ δυναμωθῆτε διαμέσου τοῦ Πνεύματός του εἰς τὸν μέσα ἄνθρωπον·

17 Καὶ νὰ κατοικήσῃ ὁ Χριστὸς διαμέσου τῆς πίστεως εἰς ταῖς καρδίαις σας·

18 Ῥιζωμένοι καὶ θεμελιωμένοι εἰς τὴν ἀγάπην, διὰ νὰ ἠμπορέσετε νὰ καταλάβετε μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους, τί εἶναι τὸ πλᾶτος καὶ μᾶκρος καὶ βάθος καὶ ὕψος·

19 Καὶ νὰ γνωρίσετε τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ ὑπερβαίνει τὴν γνῶσιν, διὰ νὰ γεμισθῆτε εἰς ὅλον τὸ γέμισμα τοῦ Θεοῦ.

20 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δύνεται περισσότερον ἀπὸ ὅλα νὰ κάμῃ πολλὰ περισσότερα ἀπ᾽ ἐκεῖνα ὁποῦ ἐμεῖς ζητοῦμεν, ἢ βάνομεν μὲ τὸν νοῦν μας, κατὰ τὴν δύναμιν ὁποῦ ἐνεργεῖ εἰς ἐμᾶς,

21 Ἂς εἶναι δόξα εἰς αὐτὸν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς πάσαις ταῖς γενεαῖς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Κεφ. δ'. 4.

ΠΑρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε·

ἘΓὼ λοιπὸν ὁ δέσμιος, διὰ τὸν Κύριον σᾶς παρακαλῶ, νὰ περιπατῆτε καθὼς πρέπει εἰς τὸν καλεσμὸν ὁποῦ ἐκαλεσθήκετε·

2 Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πρᾳότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ·

3 Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης.

4 Ἓν σῶμα καὶ ἓν Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν·

5 Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα·

6 Εἷς Θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ὑμῖν.

7 Ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

8 Διὸ λέγει· Ἀναβὰς εἰς ὕψος, ᾐχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις.

9 Τὸ δὲ, ἀνέβη, τί ἐστιν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;

10 Ὁ καταβὰς, αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα.

11 Καὶ αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους, τοὺς δὲ, προ-

2 Μὲ κάθε λογῆς ταπεινοφροσύνην καὶ πρᾳότητα, μὲ μακροθυμίαν, ὑπομένοντες ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀγάπην·

3 Σπουδάζοντες νὰ φυλάττετε τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος μὲ τὸν σύνδεσμον τῆς εἰρήνης.

4 Ἕνα σῶμα εἶναι καὶ ἕνα Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκαλέσθητε εἰς μίαν ἐλπίδα τοῦ καλεσμοῦ σας·

5 Ἕνας εἶναι Κύριος, μία πίστις, ἕνα βάπτισμα·

6 Ἕνας Θεὸς καὶ πατὴρ ὅλονῶν, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλα, καὶ διαμέσου ὅλονῶν καὶ εἰς ὅλους σας.

7 Καὶ εἰς καθ' ἕνα ἀπ' ἐμᾶς ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τοῦ χαρίσματος τοῦ Χριστοῦ.

8 Διὰ τοῦτο λέγει· Ἔστωντας νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ ὕψος, ἔφερε σκλαβωμένην τὴν σκλαβίαν, καὶ ἔδωκε χαρίσματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Καὶ τὸ ἀνέβη, τί ἄλλο εἶναι, παρὰ ὅτι καὶ ἐκατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;

10 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκατέβη, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁποῦ ἀνέβη ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πάντα.

11 Καὶ αὐτὸς ἔδωκε μερικοὺς, νὰ εἶναι ἀπόστολοι, καὶ

φήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστὰς,
τοὺς δὲ, ποιμένας καὶ διδασκά-
λους,

12 Πρὸς τὸν καταρτισμὸν
τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακο-
νίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώ-
ματος τοῦ Χριστοῦ·
13 Μέχρι καταντήσωμεν
οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς
πίστεως, καὶ τῆς ἐπιγνώσεως
τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα
τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ
πληρώματος τοῦ Χριστοῦ·
14 Ἵνα μηκέτι ὦμεν
νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ
περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ
τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυ-
βείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πα-
νουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν
τῆς πλάνης·
15 Ἀληθεύοντες δὲ ἐν
ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν
τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ,
ὁ Χριστός·

16 Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα
συναρμολογούμενον καὶ συμβι-
βαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς
τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέρ-
γειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκάστου
μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ σώμα-
τος ποιεῖται, εἰς οἰκοδομὴν
ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ.

17 Τοῦτο οὖν λέγω, καὶ μαρ-
τύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμᾶς
περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὰ

ἄλλους, νὰ εἶναι προφῆται,
καὶ ἄλλους, νὰ εἶναι εὐαγγε-
λισταί, καὶ ἄλλους, νὰ εἶναι
ποιμένες, καὶ διδάσκαλοι,
12 Εἰς τὴν συνάρμοσιν
τῶν ἁγίων, εἰς τὸ ἔργον τῆς
διακονίας, εἰς τὴν οἰκοδομὴν
τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ·
13 Ἕως ὁποῦ νὰ καταντή-
σωμεν ὅλοι εἰς τὴν ἑνότητα τῆς
πίστεως, καὶ τῆς γνώσεως τοῦ
υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον,
εἰς μέτρον τῆς ἡλικίας τοῦ
γεμίσματος τοῦ Χριστοῦ·
14 Διὰ νὰ μὴν εἴμεσθε
πλέον νήπιοι, φουρτουνιαζόμε-
νοι, καὶ κινούμενοι τριγύρω
μὲ κάθε ἄνεμον τῆς διδασκα-
λίας, μὲ τέχναις τῶν ἀνθρώ-
πων, μὲ πανουργικοὺς τρόπους
τῆς πλάνης·
15 Ἀλλὰ ἀληθεύοντες εἰς
τὴν ἀγάπην, ἂς αὐξήσωμεν
κατὰ πάντα εἰς αὐτὸν, ὁ
ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλὴ, ὁ
Χριστός·
16 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλον
τὸ σῶμα συναρμολογούμενον
καὶ συμφωνούμενον, διαμέσου
ὅλης τῆς συναρμολογίας ὁποῦ
ἐδόθη κατὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν
μετρημένην εἰς κάθε μέρος,
κάμνει τὴν αὔξησιν τοῦ σώμα-
τος, εἰς τὴν ἰδικήν του οἰκοδο-
μὴν μὲ ἀγάπην.
17 Ἔτουτο λοιπὸν λέγω, καὶ
μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, νὰ μὴν
περιπατῆτε πλέον, καθὼς

λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖ, ἐν ματαιότητι τῦ νοὸς αὐτῶν,

18 Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τῦ Θεῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν ὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν·

19 Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, εἰς ἐργασίαν ἀκαθαρσίας πάσης ἐν πλεονεξίᾳ.

20 Ὑμεῖς δὲ ὐχ ὕτως ἐμάθετε τὸν Χριςόν·

21 Εἴ γε αὐτὸν ἠκύσατε, καὶ ἐν αὐτῷ ἐδιδάχθητε, καθώς ἐςιν ἀλήθεια ἐν τῷ Ἰησῦ·

22 Ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν προτέραν ἀναςροφὴν, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης·

23 Ἀνανεῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τῦ νοὸς ὑμῶν,

24 Καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας.

25 Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν, ἕκαςος μετὰ τῦ πλησίον αὐτῦ· ὅτι ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη.

26 Ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν·

27 Μήτε δίδοτε τόπον τῷ διαβόλῳ.

περιπατῦσι τὰ λοιπὰ ἔθνη εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ νοός τυς,

18 Σκοτισμένοι εἰς τὴν διάνοιαν, ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Θεῦ, διὰ τὴν ἀγνωσίαν ὁπῦ εἶναι εἰς αὐτὺς, διὰ τὴν σκληροκαρδίαν τυς·

19 Οἱ ὁποῖοι ἔςωντας νὰ μὴν ψυχοπονεθῦσι τοῦ λόγυ τυς, ἐπαραδόθηκαν εἰς τὴν ἀσέλγειαν, εἰς ἐργασίαν κάθε λογῆς ἀκαθαρσίας, ἀχορτάςως.

20 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν ἐμάθετε τοιυτωτρόπως τὸν Χριςόν·

21 Ἂν καὶ ἀληθινὰ τὸν ἀκύσετε, καὶ εἰς αὐτὸν ἐδιδαχθήκετε, καθὼς εἶναι ἀλήθεια εἰς τὸν Ἰησῦν·

22 Νὰ ῥίξετε ὅσον εἰς τὴν προτίτερην ἀναςροφὴν, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ὁπῦ φθείρεται εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ἀπάτης·

23 Καὶ νὰ ξανακαινυργώνεσθε εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νοός σας,

24 Καὶ νὰ ἐνδυθῆτε τὸν καινύργιον ἄνθρωπον, ὁπῦ ἐκτίσθη κατὰ Θεὸν μὲ δικαιοσύνην καὶ ὁσιότητα τῆς ἀληθείας.

25 Διὰ τῦτο ἀφίνοντες τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν, καθ' ἕνας μὲ τὸν γείτονά τυ· ὅτι εἴμεσθε μέλη ἕνας τῦ ἄλλυ.

26 Ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος νὰ μὴν βασιλεύσῃ εἰς τὴν ὀργήν σας·

27 Μὴ δίδοτε τόπον εἰς τὸν διάβολον.

28 Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσὶν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι.

28 Ἐκεῖνος ὁποῦ κλέπτει, ἂς μὴν κλέπτει πλεόν, ἀλλὰ περισσότερον ἂς κοπιάζει, κάμνωντας τὸ καλὸν μὲ τὰ χέρια του, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ μεταδώσῃ ἐκείνου ὁποῦ χρειάζεται.

29 Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω· ἀλλ᾽ εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῷ χάριν τοῖς ἀκούουσι.

29 Κάθε λόγος σάπιος ἂς μὴν εὐγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα σας, ἀλλὰ ἐὰν εἶναι κανένας λόγος καλὸς, εἰς τὴν χρείαν τῆς οἰκοδομῆς, διὰ νὰ δώσῃ χάριν εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἀκούουσι.

30 Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως.

30 Καὶ μὴν λυπῆτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσφραγισθήκετε εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἐλευθερώσεως.

31 Πᾶσα πικρία, καὶ θυμὸς, καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ, καὶ βλασφημία, ἀρθήτω ἀφ᾽ ὑμῶν, σὺν πάσῃ κακίᾳ.

31 Κάθε λογῆς πικρία, καὶ θυμὸς, καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ, καὶ βλασφημία ἂς σηκωθῇ ἀπὸ λόγου σας, ἀντάμα μὲ κάθε κακίαν.

32 Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν.

32 Καὶ γίνεσθε καλοὶ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, σπλαγχνικοὶ, συγχωροῦντες ἕνας τοῦ ἄλλου, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς σᾶς ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν Χριστόν.

Κεφ. ε΄. 5.

Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά·

Γίνεσθε λοιπὸν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡσὰν τέκνα ἀγαπημένα·

2 Καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.

2 Καὶ περιπατεῖτε μὲ ἀγάπην, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγάπησε, καὶ παρέδωκε τοῦ λόγου του διὰ λόγου μας προσφορὰν καὶ θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.

3 Πορνεία δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις.

4 Καὶ αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριςία.

5 Τῦτο γάρ ἐςε γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης, ὅς ἐςιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριςῦ καὶ Θεῦ.

6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις· διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεῦ ἐπὶ τὺς υἱὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Μὴ ῦν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν.

8 Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε·

9 (Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ·)

10 Δοκιμάζοντες τί ἐςιν εὐάρεςον τῷ Κυρίῳ.

11 Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τῦ σκότυς, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε.

12 Τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐςι καὶ λέγειν.

3 Καὶ πορνεία, καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία, ἢ πλεονεξία, μηδὲ νὰ ὀνομάζεται εἰς ἐσᾶς, καθὼς πρέπει εἰς τὺς ἁγίυς.

4 Καὶ ἡ ἀσχημία, καὶ ἡ μωρολογία, ἢ γελοττοποιΐα, τὰ ὁποῖα πράγματα δὲν πρέπυσι, ἀλλὰ περισσότερον εὐχαριςία.

5 Διατὶ τῦτο ἰξεύρετε, ὅτι κάθε πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰδωλολάτρης, δὲν ἔχει κληρονομίαν εἰς τὴν βασιλείαν τῦ Χριςῦ καὶ Θεῦ.

6 Κανένας ἂς μὴν σᾶς ἀπατᾷ μὲ λόγυς εὔκαιρυς· διατὶ διὰ ἐτῦτα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεῦ εἰς τὺς υἱὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Μὴν γίνεσθε λοιπὸν συμμέτοχοι αὐτῶν.

8 Διατὶ ἕνα καιρὸν ἦσθαν σκότος, ἀμὴ τώρα εἶσθε φῶς εἰς τὸν Κύριον· περιπατεῖτε ὡσὰν τέκνα φωτός·

9 (Διατὶ ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος εἶναι εἰς κάθε ἀγαθωσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν·)

10 Δοκιμάζοντες τί εἶναι εὐάρεςον εἰς τὸν Κύριον.

11 Καὶ μὴν συγκοινωνᾶτε μὲ τὰ ἔργα τὰ ἄκαρπα τῦ σκότυς, ἀλλὰ περισσότερον καὶ ἐλέγχετέ τα.

12 Διατὶ ἐκεῖνα ὁπῦ γίνονται κρυφὰ ἀπ' αὐτῦς, ἄσχημον εἶναι καὶ νὰ τὰ λέγωμεν.

13 Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα, ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον, φῶς ἐστί.

14 Διὸ λέγει· Ἔγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός·

15 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε· μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί·

16 Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι.

17 Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

18 Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι·

19 Λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ·

20 Εὐχαριστοῦντες πάντοτε ὑπὲρ πάντων, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῷ Θεῷ καὶ πατρί·

21 Ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Θεοῦ.

22 Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ·

23 Ὅτι ὁ ἀνήρ ἐστι κεφαλὴ τῆς γυναικὸς, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς

13 Ἀμὴ τὰ ὅλα ἔστωντας νὰ ἐλεγχθοῦσιν ἀπὸ τὸ φῶς, φανερώνονται· διατὶ κάθε πρᾶγμα ὁποῦ φανερώνεται εἶναι φῶς.

14 Διὰ τοῦτο λέγει· Σήκω ἀπάνω ἐσὺ ὁποῦ κοιμᾶσαι, καὶ ἀναστήσου ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ θέλει σὲ φωτίσει ὁ Χριστός·

15 Βλέπετε λοιπὸν πῶς νὰ περιπατεῖτε ἀκριβῶς· ὄχι ὡσὰν ἄσοφοι, ἀλλὰ ὡσὰν σοφοί·

16 Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραις εἶναι πονηραῖς.

17 Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄγνωστοι, ἀλλὰ γνωρίζοντες τί εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

18 Καὶ μὴ μεθᾶτε μὲ τὸ κρασὶ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε μὲ Πνεῦμα·

19 Λαλοῦντες ἀνάμεσά σας μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες μὲ τὴν καρδίαν σας εἰς τὸν Κύριον·

20 Εὐχαριστοῦντες πάντοτε διὰ ὅλα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Θεὸν καὶ πατέρα·

21 Νὰ ὑποτάσσεσθεν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, μὲ φόβον Θεοῦ.

22 Αἱ γυναῖκαις νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἰδίους σας ἄνδρας, ὡς καθὼς εἰς τὸν Κύριον·

23 Ὅτι ὁ ἄνδρας εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναίκας, ὡσὰν καὶ

κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐτός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος.

24 Ἀλλ' ὥσπερ ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί.

25 Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς·

26 Ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι·

27 Ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον, τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον, ἢ ῥυτίδα, ἤ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος.

28 Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾷν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα· ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτὸν ἀγαπᾷ.

29 Οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτὴν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·

30 Ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ.

ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐτὸς εἶναι σωτὴρ τοῦ σώματός του.

24 Ἀλλὰ καθὼς ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται εἰς τὸν Χριστὸν, παρόμοια καὶ αἱ γυναῖκαις νὰ ὑποτάσσουνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρας εἰς κάθε πρᾶγμα.

25 Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε ταῖς γυναῖκαις ταῖς ἐδικαῖς σας, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἀγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπαράδωκε τοῦ λόγου του διὰ αὐτήν·

26 Διὰ νὰ τὴν ἁγιάσῃ καθαρίζωντας την μὲ τὸ λούσιμον τοῦ νεροῦ, διαμέσου τοῦ λόγου·

27 Διὰ νὰ τὴν παραστήσῃ εἰς τοῦ λόγου του ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου νὰ μὴν ἔχῃ λέραν, ἢ ζάρωμα, ἢ ἄλλο τίποτες ἀπὸ τὰ τέτοιας λογῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι ἁγία καὶ ἄψογος.

28 Εἰς τέτοιον τρόπον χρεωστοῦσιν οἱ ἄνδρες νὰ ἀγαποῦσι ταῖς γυναῖκαίς τους, ὡσὰν τὰ ἰδικά τους κορμία· ἐκεῖνος ὅπου ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκά του, τὸν ἑαυτόν του ἀγαπᾷ.

29 Διατὶ οὐδὲ κανένας ποτὲ ἐμίσησε τὴν σάρκα του, ἀλλὰ τὴν θρέφει καὶ τὴν σκέπει καὶ τὴν ἐπιμελεῖται, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·

30 Ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθε μέλη τοῦ σώματός του, ἀπὸ τὴν σάρκα του, καὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλά του.

31 Ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

32 Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

33 Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν· ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα.

31 Διὰ τοῦτο θέλει ἀφήσει ἄνθρωπος τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα, καὶ θέλει προσκολληθῇ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ θέλουσιν γένει οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

32 Τὸ μυστήριον ἐτοῦτο εἶναι μεγάλον· καὶ ἐγὼ τὸ λέγω εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

33 Τὸ λοιπὸν καὶ ἐσεῖς κάθε ἕνας τὴν γυναῖκά του τέτοιας λογῆς ἂς τὴν ἀγαπᾷ, ὡσὰν τοῦ λόγου του· καὶ ἡ γυναῖκα νὰ φοβᾶται τὸν ἄνδρα.

Κεφ. ϛ'. 6.

ΤΑ' τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον.

2 Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα· (ἥτις ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη ἐν ἐπαγγελίᾳ·)

3 Ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἔσῃ μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.

4 Καὶ οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου.

5 Οἱ δοῦλοι ὑπακούετε τοῖς κυρίοις κατὰ σάρκα, μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ἐν ἁπλότητι τῆς καρδίας ὑμῶν, ὡς τῷ Χριστῷ·

6 Μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες

ΤΑ' παιδία, νὰ ὑπακούετε τοὺς γονεῖς σας διὰ τὸν Κύριον· διατὶ τοῦτο εἶναι δίκαιον.

2 Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· (ἡ ὁποῖα εἶναι πρώτη ἐντολὴ μὲ τάξιμον·)

3 Διὰ νὰ ἔχῃς καλὸν, καὶ νὰ γένῃς πολυχρόνιος ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

4 Καὶ ἐσεῖς οἱ πατέρες μὴν παραπικραίνετε τὰ παιδία σας, ἀλλ' ἀναθρέφετέ τα εἰς παίδευσιν καὶ νουθεσίαν Κυρίου.

5 Οἱ δοῦλοι, ὑπακούετε τοὺς σαρκικούς σας αὐθεντάδες, μὲ φόβον καὶ τρόμον, μὲ ἁπλότητα τῆς καρδίας σας, ὡσὰν τὸν Χριστόν·

6 Μὴν δουλεύετε μόνον ὅταν σᾶς βλέπουν, ὡσὰν ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλὰ ὡσὰν δοῦλοι τοῦ

τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυ-
χῆς,
7 Μετ' εὐνοίας δουλεύον-
τες τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐκ ἀνθρώ-
ποις·
8 Εἰδότες ὅτι ὃ ἐάν τι
ἕκαστος ποιήσῃ ἀγαθὸν, τοῦτο
κομιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου,
εἴτε δοῦλος, εἴτε ἐλεύθερος.

9 Καὶ οἱ κύριοι τὰ αὐτὰ
ποιεῖτε πρὸς αὐτοὺς, ἀνιέντες
τὴν ἀπειλήν· εἰδότες ὅτι καὶ
ὑμῶν αὐτῶν ὁ Κύριός ἐστιν ἐν
οὐρανοῖς, καὶ προσωποληψία
οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ.

10 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ
μου, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ,
καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος
αὐτοῦ·
11 Ἐνδύσασθε τὴν πανο-
πλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνα-
σθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς
μεθοδείας τοῦ διαβόλου·

12 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ
πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα,
ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς, πρὸς
τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμο-
κράτορας τοῦ σκότους τοῦ
αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευ-
ματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς
ἐπουρανίοις.
13 Διὰ τοῦτο ἀναλάβετε
τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα
δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ

Χριστοῦ, κάμνοντες τὸ θέλημα
τοῦ Θεοῦ ἀπὸ καρδίας,
7 Μὲ ἀγάπην δουλεύοντες,
ὡσὰν νὰ δουλεύετε τοῦ Κυρίου
καὶ ὄχι εἰς ἀνθρώπους·
8 Ἰξεύροντες ὅτι ἐκεῖνο
ὁποῦ κάμνει κάθε ἕνας, ἐκεῖνο
θέλει πάρει ἀπὸ τὸν Κύριον,
κἂν τε δοῦλος, κἂν τε ἐλεύ-
θερος.
9 Καὶ ἐσεῖς οἱ αὐθεντά-
δες νὰ κάμνετε τὰ ὅμοια εἰς
αὐτοὺς, ὀλιγοστεύετε τοὺς φο-
βερισμούς· ἰξεύροντες ὅτι καὶ
ὁ ἐδικός σας Αὐθέντης εἶναι
εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ προσω-
ποληψία δὲν εἶναι σιμὰ εἰς
αὐτόν.
10 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί
μου, δυναμώνεσθε εἰς τὸν
Κύριον, καὶ εἰς τὸ κράτος
τῆς δυνάμεώς του·
11 Ἐνδυθῆτε ὅλην τὴν
ἁρματωσίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ
νὰ δύνεσθε νὰ στέκεσθε ἐναν-
τία εἰς ταῖς τέχναις τοῦ
διαβόλου·
12 Ὅτι δὲν εἶναι ἡ πάλη
μας εἰς αἷμα καὶ σάρκα,
ἀλλὰ εἰς ταῖς ἀρχαῖς, εἰς
ταῖς ἐξουσίαις, εἰς τοὺς κοσμο-
κράτορας τοῦ σκότους τοῦ
αἰῶνος τούτου, εἰς τὰ πνεύ-
ματα τῆς πονηρίας, ὁποῦ εἶναι
ἀποκάτω εἰς τὸν οὐρανόν.
13 Διὰ τοῦτο ἐπάρετε
ὅλην τὴν ἁρματωσίαν τοῦ Θεοῦ,
διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐναντιω-

ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ, καὶ ἅπαντα
κατεργασάμενοι στῆναι.

14 Στῆτε οὖν περιζωσά-
μενοι τὴν ὀσφῦν ὑμῶν ἐν ἀλη-
θείᾳ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν
θώρακα τῆς δικαιοσύνης,

15 Καὶ ὑποδησάμενοι τὺς
πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγ-
γελίυ τῆς εἰρήνης,
16 Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόν-
τες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν
ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη
τοῦ πονηρῦ τὰ πεπυρωμένα
σβέσαι·

17 Καὶ τὴν περικεφα-
λαίαν τοῦ σωτηρίυ δέξασθε,
καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύ-
ματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεῦ·
18 Διὰ πάσης προσευχῆς
καὶ δεήσεως προσευχόμενοι ἐν
παντὶ καιρῷ ἐν Πνεύματι,
καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦν-
τες ἐν πάσῃ προσκαρτερήσει
καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν
ἁγίων,
19 Καὶ ὑπὲρ ἐμῦ, ἵνα
μοι δοθείη λόγος ἐν ἀνοίξει τοῦ
στόματός μυ ἐν παῤῥησίᾳ,
γνωρίσαι τὸ μυστήριον τοῦ
εὐαγγελίυ,
20 Ὑπὲρ ὗ πρεσβεύω ἐν
ἁλύσει, ἵνα ἐν αὐτῷ παῤῥη-
σιάσωμαι, ὡς δεῖ με λαλῆ-
σαι.
21 Ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμεῖς

θῆτε εἰς τὴν ἡμέραν τὴν πονη-
ρὰν, καὶ ὅταν τελειώσετε ὅλα
νὰ σταθῆτε.
14 Σταθεῖτε λοιπὸν ἔστων-
τας νὰ ζωσθῆτε εἰς τὴν μέσην
σας τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐνδυ-
θῆτε τὸ σιδηροῦποκάμισον
τῆς δικαιοσύνης,
15 Καὶ ὑποδήσετε τὰ πο-
δάριά σας μὲ τὴν ἑτοιμασίαν
τοῦ εὐαγγελίυ τῆς εἰρήνης,
16 Ἀπάνω εἰς ὅλα πέρνον-
τες τὸ σκυτάρι τῆς πίστεως,
μὲ τὸ ὁποῖον θέλετε δυνηθῆ
νὰ σβέσετε ὅλαις ταῖς σαΐτ-
ταις ταῖς πεπυρωμέναις τοῦ
πονηροῦ·
17 Δεχθῆτε τὴν περικε-
φαλαίαν τοῦ σωτηρίυ, καὶ τὴν
μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ἡ
ὁποῖα εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεῦ·
18 Προσευχόμενοι μὲ κάθε
προσευχὴν καὶ δέησιν, κάθε
καιρὸν μὲ Πνεῦμα, καὶ εἰς
αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες, μὲ
κάθε ὑπομονὴν καὶ δέησιν διὰ
ὅλυς τὺς ἁγίυς,

19 Καὶ διὰ λόγυ μυ, διὰ
νὰ μῦ δοθῇ λόγος νὰ ἀνοίξω
τὸ στόμα μυ μὲ παῤῥησίαν, νὰ
κάμω νὰ γνωρίσουν τὸ μυστή-
ριον τοῦ εὐαγγελίυ,
20 Διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι
ἀποκρισιάρης μὲ τὴν ἅλυσιν
διὰ νὰ παῤῥησιασθῶ εἰς αὐτὸ,
νὰ λαλήσω καθὼς πρέπει.
21 Καὶ διὰ νὰ ἐξεύρετε καὶ

τὰ κατ' ἐμὲ, τί πράσσω, πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος ἐν Κυρίῳ.

22 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶτε τὰ περὶ ἡμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν.

23 Εἰρήνη τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἀγάπη μετὰ πίστεως ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

24 Ἡ χάρις μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ. Ἀμήν.

† Πρὸς Ἐφεσίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ.

ἐσεῖς τὰ ἐδικά μου, τί κάμνω, Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ ἐμπιστευμένος διάκονος ἐν Κυρίῳ, θέλει σᾶς τὰ φανερώσει ὅλα.

22 Τὸν ὁποῖον σᾶς τὸν ἔπεμψα ἐπὶ τ' αὐτοῦ, διὰ νὰ γνωρίσετε τὰ ἐδικά μας, καὶ νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας.

23 Ἂς εἶναι εἰρήνη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἀγάπη μὲ πίστιν, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

24 Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλους ὁποῦ ἀγαποῦσιν ἄφθαρτα τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Ἐφεσίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην διαμέσου τοῦ Τυχικοῦ.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ἘΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Τιμόθεος δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις·

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Τιμόθεος δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς Φιλίππους, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐπισκόπους καὶ διακόνους·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου ἐπὶ πάσῃ τῇ μνείᾳ ὑμῶν,

4 (Πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος,)

5 Ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν·

6 Πεποιθὼς αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν, ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

7 Καθὼς ἐστι δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου, καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ, καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου, συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας.

8 Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεὸς, ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν

2 Ἄς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου, εἰς ὅλην τὴν ἐνθύμησιν ὁποῦ ἔχω εἰς τοῦ λόγου σας,

4 (Πάντοτε εἰς ὅλαις μου ταῖς δέησαις διὰ ὅλους σας μετὰ χαρᾶς κάμνωντας δέησιν,)

5 Διὰ τὴν κοινωνίαν σας ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἕως τῶρα·

6 Πιστεύωντας αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἄρχισεν εἰς ἐσᾶς τὸ ἔργον τὸ καλὸν, θέλει τὸ τελειώσει ἕως τὴν ἡμέραν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

7 Καθὼς εἶναι δίκαιον εἰς ἐμένα νὰ φρονῶ ἐτοῦτο διὰ ὅλους σας, διατὶ σᾶς ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ εἰς τὰ δεσμά μου, καὶ εἰς τὴν ἀπολογίαν μου καὶ εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ εὐαγγελίου, ἔστωντας νὰ εἶσθε ἐσεῖς ὅλοι συγκοινωνοὶ τῆς χάριτος ὁμοῦ μετ' ἐμένα.

8 Διατὶ μάρτυς μου εἶναι ὁ Θεὸς, πῶς πολλὰ σᾶς ποθῶ ὅλους, μὲ σπλάγχνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, νὰ περισσεύῃ ἡ ἀγάπη σας ἀκόμι περισσότερον καὶ

ἐπιγνώσει καὶ πάσῃ αἰσθήσει·

10 Εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ·

11 Πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ.

12 Γινώσκειν δὲ ὑμᾶς βούλομαι, ἀδελφοὶ, ὅτι τὰ κατ' ἐμὲ μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν·

13 Ὥστε τοὺς δεσμούς μου φανεροὺς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὅλῳ τῷ πραιτωρίῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσι·

14 Καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ, πεποιθότας τοῖς δεσμοῖς μου, περισσοτέρως τολμᾷν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν.

15 Τινὲς μὲν καὶ διὰ φθόνον καὶ ἔριν· τινὲς δὲ καὶ δι' εὐδοκίαν τὸν Χριστὸν κηρύσσουσιν.

16 Οἱ μὲν ἐξ ἐριθείας τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν οὐχ ἁγνῶς, οἰόμενοι θλίψιν ἐπιφέρειν τοῖς δεσμοῖς μου·

περισσότερον εἰς γνῶσιν καὶ κάθε αἴσθησιν·

10 Εἰς τὸ νὰ δοκιμάζετε ἐκεῖνα ὁποῦ διαφέρουσι, νὰ εἶσθε καθαροὶ καὶ χωρὶς σκάνδαλον εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ·

11 Γεμάτοι ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης, ὁποῦ εἶναι διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ θέλω νὰ ἰξεύρετε καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ μοῦ ἐσυνέβηκαν, ἤλθασιν εἰς περισσοτέραν προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου·

13 Εἰς τόσον ὁποῦ τὰ δεσίματά μου ὁποῦ ἔπαθα διὰ τὸν Χριστὸν, νὰ ἔγιναν φανερὰ εἰς ὅλον τὸ βουλευτήριον, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὅλους·

14 Καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Κύριον, πέρνοντες θάῤῥος εἰς τὰ δεσίματά μου, περισσότερον ἀποκοτοῦσι νὰ λαλοῦσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ χωρὶς φόβον.

15 Καὶ κάποιοι διὰ φθόνον καὶ φιλονεικίαν· καὶ κάποιοι μὲ καλὴν καρδίαν κηρύττουσι τὸν Χριστόν.

16 Κάποιοι ἀπὸ συνερισίαν κηρύττουσι τὸν Χριστὸν, ὄχι καθαρῶς, λογιάζοντες νὰ μὲ κάμουν νὰ λυπηθῶ περισσότερον εἰς τὰ δεσμά μου·

17 Οἱ δὲ, ἐξ ἀγάπης, εἰδότες ὅτι εἰς ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου κεῖμαι.

18 Τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται· καὶ ἐν τούτῳ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι.

19 Οἶδα γὰρ ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ὑμῶν δεήσεως, καὶ ἐπιχορηγίας τοῦ πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ,

20 Κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου, ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ' ἐν πάσῃ παῤῥησίᾳ, ὡς πάντοτε, καὶ νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστὸς ἐν τῷ σώματί μου, εἴτε διὰ ζωῆς, εἴτε διὰ θανάτου.

21 Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν, Χριστός· καὶ τὸ ἀποθανεῖν, κέρδος.

22 Εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκὶ, τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου, καὶ τί αἱρήσομαι, οὐ γνωρίζω.

23 Συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι· πολλῷ γὰρ μᾶλλον κρεῖσσον·

17 Καὶ ἄλλοι ἀπ' ἀγάπην, ἠξεύροντες ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου.

18 Ὅμως τί; μὲ κάθε λογῆς τρόπον, κἂν τι καμωμένοι, κἂν τι ἀλήθεια, ὁ Χριστὸς κηρύττεται· καὶ εἰς τοῦτο χαίρομαι, ἀλλὰ καὶ θέλω χαρῇ.

19 Διατὶ ἠξεύρω, ὅτι τοῦτο θέλει μοῦ συντρέξει εἰς σωτηρίαν, διαμέσου τῆς δεήσεώς σας, καὶ τῆς παντοτεινῆς δόσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

20 Κατὰ τὸ θάῤῥος καὶ τὴν ἐλπίδα ὁποῦ ἔχω, ὅτι εἰς κανένα πρᾶγμα δὲν θέλω ἐντραπῇ, ἀλλὰ μὲ κάθε παῤῥησίαν, ὡσὰν καὶ πάντα, ἔτζι καὶ τῶρα θέλει μεγαλυνθῇ ὁ Χριστὸς εἰς τὸ σῶμά μου, κἂν τε διαμέσου ζωῆς, κἂν τι διαμέσου θανάτου.

21 Διατὶ εἰς ἐμένα καὶ τὸ νὰ ζῶ, εἶναι Χριστός· καὶ τὸ νὰ ἀποθάνω, εἶναι κέρδος.

22 Ἀμὴ ἐὰν τὸ νὰ ζῶ εἰς τὸ κορμὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐμένα ὠφέλιμον, καὶ τὶ νὰ διαλέξω, δὲν γνωρίζω.

23 Διατὶ στενοχωροῦμαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο, ἐπιθυμῶντας τὸ νὰ μισεύψω, καὶ νὰ εἶμαι μαζὺ μὲ τὸν Χριστόν· διατὶ ἐτοῦτο εἶναι πολλὰ καλλιότερον·

24 Τὸ δὲ ἐπιμένειν ἐν τῇ σαρκὶ, ἀναγκαιότερον δι' ὑμᾶς.	24 Ἀμὴ τὸ νὰ μένω ἀκόμι εἰς τὸ κορμὶ, εἶναι ἀναγκαιότερον διὰ λόγου σας.
25 Καὶ τοῦτο πεποιθὼς οἶδα, ὅτι μενῶ καὶ συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν, εἰς τὴν ὑμῶν προκοπὴν καὶ χαρὰν τῆς πίστεως·	25 Καὶ μὲ πίστιν τὸ οἶδα, ὅτι θέλω μείνει καὶ θέλω συμπαραμείνει μὲ ὅλους σας, διὰ τὴν προκοπήν σας καὶ διὰ τὴν χαρὰν τῆς πίστεως·
26 Ἵνα τὸ καύχημα ὑμῶν περισσεύῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐν ἐμοὶ, διὰ τῆς ἐμῆς παρουσίας πάλιν πρὸς ὑμᾶς.	26 Διὰ νὰ περισσεύῃ τὸ καύχημά σας εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν εἰς ἐμένα, διαμέσου τῆς ἰδικῆς μου παρουσίας πάλιν εἰς ἐσᾶς.
27 Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε, ἵνα εἴτε ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ὑμᾶς, εἴτε ἀπὼν, ἀκούσω τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἑνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου·	27 Μόνον πολιτεύεσθε καθὼς πρέπει εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀκούσω διὰ λόγου σας κἂν τ' ἔλθω καί σας εἰδῶ, κἂν τε λείπω, ὅτι στέκεσθεν εἰς ἕνα πνεῦμα, μὲ μίαν ψυχὴν, συναγωνιζόμενοι διὰ τὴν πίστιν τοῦ εὐαγγελίου·
28 Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων· ἥτις αὐτοῖς μὲν ἐστιν ἔνδειξις ἀπωλείας, ὑμῖν δὲ σωτηρίας, καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ·	28 Καὶ μὴν δειλιάζετε εἰς κανένα πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς ἐναντίους· ὁποῦ εἰς αὐτοὺς εἶναι ἀπόδειξις ἀπωλείας, ἀμὴ εἰς ἐσᾶς (εἶναι ἀπόδειξις) σωτηρίας, καὶ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·
29 Ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν·	29 Ὅτι εἰς ἐσᾶς ἐχαρίσθη διὰ τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον τὸ νὰ πιστεύετε εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πάσχετε δι' αὐτόν·
30 Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες οἷον εἴδετε ἐν ἐμοὶ, καὶ νῦν ἀκούετε ἐν ἐμοί.	30 Ἔστωντας νὰ ἔχετε τὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ὁποῦ εἴδετε εἰς ἐμένα, καὶ τῶρα ἀκούετε πῶς εἶναι εἰς ἐμένα.

Κεφ. β'. 2.

ΕἼ τις οὖν παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία Πνεύματος, εἴ τινα σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοὶ,

2 Πληρώσατέ μου τὴν χαρὰν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἓν φρονοῦντες·

3 Μηδὲν κατὰ ἐρίθειαν, ἢ κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν.

4 Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος.

5 Τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

6 Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ·

7 Ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος·

ἘΑ'Ν εἶναι λοιπὸν καμία παρηγορία εἰς τὸν Χριστὸν, ἐὰν εἶναι καμία βοήθεια τῆς ἀγάπης, ἐὰν εἶναι καμία κοινωνία τοῦ Πνεύματος, ἐὰν εἶναι κανένα σπλάγχνος καὶ ἔλεος,

2 Τελειώσετε τὴν χαράν μου, διὰ νὰ φρονῆτε τὸ αὐτὸ, ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἀγάπην, ὄντες ὁμόψυχοι, ἵνα καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες·

3 Κανένα πρᾶγμα μὴν κάμνετε μὲ φιλονεικίαν, ἢ μὲ κενοδοξίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην καθένας ἀπὸ σᾶς νὰ λογαριάζῃ τὸν ἄλλον, πῶς ὑπερέχει ἀπὸ λόγου του.

4 Μὴν στοχάζεσθε κάθε ἕνας τὰ ἰδικά του, ἀλλὰ κάθε ἕνας ἂς ἔχει ἔννοιαν καὶ διὰ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων.

5 Διατὶ πρέπει ἡ αὐτὴ διάθεσις νὰ εἶναι εἰς ἐσᾶς, ἡ ὁποία ἦτον καὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν·

6 Ὁ ὁποῖος (Ἰησοῦς) ὤντας εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐλογίασε νὰ εἶναι ἁρπαγμὸς, τὸ νὰ εἶναι ἴσα μὲ τὸν Θεόν·

7 Ἀλλ' (ὅμως) ἐκένωσε τοῦ λόγου του, πέρνωντας μορφὴν δούλου, καὶ γενόμενος ὅμοιος μὲ τοὺς (λοιποὺς) ἀνθρώπους·

8 Καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.

9 Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα·

10 Ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων·

11 Καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.

12 Ὥστε, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπηκούσατε, μὴ ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ μου μόνον, ἀλλὰ νῦν πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε.

13 Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας.

14 Πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλογισμῶν·

15 Ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης· ἐν οἷς

8 Εὑρισκόμενος εἰς τὸ σχῆμα ὡσὰν ἄνθρωπος, ἐταπείνωσε τοῦ λόγου του, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, καὶ θανάτου σταυρικοῦ.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε, καὶ τοῦ ἐχάρισεν ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶναι παραπάνω ἀπὸ κάθε ὄνομα·

10 Διὰ νὰ κλίνῃ κάθε γόνατον, ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ·

11 Καὶ διὰ νὰ ὁμολογήσῃ φανερὰ κάθε γλῶσσα, ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.

12 Τὸ λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπακούσετε, ὄχι μόνον ὅταν ἤμουν παρὼν, ἀλλὰ πολλὰ περισσότερον τῶρα ὁποῦ λείπω, μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον ἐργάζεσθε τὴν σωτηρίαν σας.

13 Διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ὁποῦ ἐνεργεῖ εἰς ἐσᾶς, καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, κατὰ τὸ θέλημά του.

14 Κάμνετε ὅλα τὰ πράγματα χωρὶς γογγυσμοὺς καὶ διαλογισμούς·

15 Διὰ νὰ γενῆτε ἀκατηγόρητοι καὶ ἁπλοῖ, τέκνα τοῦ Θεοῦ καθαρὰ εἰς τὴν μέσην τῆς σκολιᾶς καὶ τῆς διεστραμμέ-

φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ,

16 Λόγον ζωῆς ἐπέχοντες· εἰς καύχημα ἐμοὶ εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, ὅτι οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα·

17 Ἀλλʼ εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως ὑμῶν, χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν·

18 Τὸ δʼ αὐτὸ καὶ ὑμεῖς χαίρετε, καὶ συγχαίρετέ μοι.

19 Ἐλπίζω δὲ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, Τιμόθεον ταχέως πέμψαι ὑμῖν, ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν·

20 Οὐδένα γὰρ ἔχω ἰσόψυχον, ὅστις γνησίως τὰ περὶ ὑμῶν μεριμνήσει.

21 Οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

22 Τὴν δὲ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκετε, ὅτι ὡς πατρὶ τέκνον, σὺν ἐμοὶ ἐδούλευσεν εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

23 Τοῦτον μὲν οὖν ἐλπίζω πέμψαι, ὡς ἂν ἀπίδω τὰ περὶ ἐμὲ, ἐξαυτῆς.

νης γενεᾶς· ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ὁποίους λάμπετε ὡσὰν φωστῆρες εἰς τὸν κόσμον,

16 Βαστῶντες καὶ δείχνοντες τὸν λόγον τῆς ζωῆς· διὰ καύχημά μου εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἔτρεξα εὔκαιρα οὐδὲ εὔκαιρα ἐκοπίασα·

17 Ἀλλὰ ἀγκαλὰ καὶ χύνομαι ἀντὶς ῥάντισμα εἰς τὴν θυσίαν καὶ λειτουργίαν τῆς πίστεώς σας, χαίρομαι καὶ συγχαίρομαι μὲ ὅλους σας·

18 Καὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐσεῖς χαίρετε καὶ συγχαρεῖτε μετʼ ἐμένα.

19 Καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ σᾶς πέμψω ὀγλίγωρα τὸν Τιμόθεον, διὰ νὰ χαρῶ καὶ ἐγὼ, μανθάνοντας τὰ ἐδικά σας·

20 Διατὶ δὲν ἔχω κανένα ἰσόψυχον, ὁποῦ νὰ φροντίσῃ τὰ ἐδικά σας καθολικὰ καὶ καθαρά.

21 Διατὶ ὅλοι γυρεύουσι τὰ ἐδικά τους, καὶ ὄχι τὰ πράγματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

22 Καὶ τὴν δοκιμήν του τὴν γνωρίζετε, ὅτι ὡσὰν τέκνον μὲ τὸν πατέρα, ἐδούλευσεν ἀντάμα μετʼ ἐμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

23 Ἐτοῦτον λοιπὸν ἐλπίζω νὰ πέμψω, εὐθὺς ὁποῦ νὰ ἰδῶ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων μου.

24 Πέποιθα δὲ ἐν Κυρίῳ, ὅτι καὶ αὐτὸς ταχέως ἐλεύσομαι.

25 Ἀναγκαῖον δὲ ἡγησάμην Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, ὑμῶν δὲ ἀπόστολον, καὶ λειτουργὸν τῆς χρείας μου πέμψαι πρὸς ὑμᾶς·

26 Ἐπειδὴ ἐπιποθῶν ἦν πάντας ὑμᾶς, καὶ ἀδημονῶν, διότι ἠκούσατε ὅτι ἠσθένησε.

27 Καὶ γὰρ ἠσθένησε παραπλήσιον θανάτῳ· ἀλλ' ὁ Θεὸς αὐτὸν ἠλέησεν· οὐκ αὐτὸν δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ, ἵνα μὴ λύπην ἐπὶ λύπῃ σχῶ.

28 Σπουδαιοτέρως οὖν ἔπεμψα αὐτὸν, ἵνα ἰδόντες αὐτὸν πάλιν, χαρῆτε, κἀγὼ ἀλυπότερος ὦ.

29 Προσδέχεσθε οὖν αὐτὸν ἐν Κυρίῳ μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τοὺς τοιούτους ἐντίμους ἔχετε·

30 Ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἤγγισε, παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, ἵνα ἀναπληρώσῃ τὸ ὑμῶν ὑστέρημα τῆς πρός με λειτουργίας.

24 Καὶ πιστεύω εἰς τὸν Κύριον, ὅτι καὶ ἐγὼ θέλω ἔλθη ὀγλίγωρα εἰς ἐσᾶς.

25 Ἀμὴ ἐλογίασα ἀναγκαῖον νὰ πέμψω εἰς ἐσᾶς τὸν Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, καὶ ἀπόστολόν σας, καὶ ὑπηρέτην τῆς χρείας μου·

26 Ἐπειδὴ αὐτὸς σᾶς ἀγάπαν ὅλους, καὶ ἀδημόνα, διότι ἀκούσετε ὅτι ἀσθένησε.

27 Καὶ βέβαια ἀσθένησε καὶ ἦλθε σιμὰ εἰς τὸν θάνατον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐλέησε· καὶ ὄχι αὐτὸν μοναχὸν, ἀλλὰ καὶ ἐμένα, διὰ νὰ μὴν ἔχω λύπην ἀπάνω εἰς τὴν λύπην.

28 Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὸν ἔπεμψα τὸ γλιγωρώτερον, διὰ νὰ χαρῆτε πάλιν ὡσὰν τὸν εἰδῆτε, καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω ὀλιγώτερην λύπην.

29 Δεχθῆτέ τον λοιπὸν διὰ τὸν Κύριον μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τοὺς τοιούτους ἔχετέ τους τιμημένους·

30 Ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἕως τὸν θάνατον ἐσήμωσε, καὶ δὲν ἐλογαρίασε τὴν ζωήν του, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπηρεσίας, ὁποῦ ἔκαμνε χρεία νὰ κάμετε ἐσεῖς εἰς ἐμένα.

Κεφ. γ΄. 3.

ΤΟ` λοιπὸν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ· τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρὸν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές.

2 Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

3 Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομὴ, οἱ πνεύματι Θεῷ λατρεύοντες, καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες·

4 Καίπερ ἐγὼ ἔχων πεποίθησιν καὶ ἐν σαρκί. Εἴ τις δοκεῖ ἄλλος πεποιθέναι ἐν σαρκὶ, ἐγὼ μᾶλλον·

5 Περιτομὴ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Βενιαμὶν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος,

6 Κατὰ ζῆλον διώκων τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος·

7 Ἀλλ' ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημίαν.

ΤΟ` λοιπὸν, ἀδελφοί μου, χαίρετε εἰς τὸν Κύριον· τὸ νὰ γράφω εἰς ἐσᾶς τὰ αὐτὰ, ὅσον εἰς ἐμένα, δὲν ὀκνεύω, καὶ εἰς ἐσᾶς τοῦτο εἶναι ἄσφαλτον.

2 Βλέπετε τοὺς σκύλους, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

3 Διατὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν ἡ περιτομὴ, ὁποῦ λατρεύομεν τὸν Θεὸν μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ καυχώμεσθεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν θαῤῥοῦμεν εἰς τὴν σάρκα·

4 Ἀγκαλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω ἀφορμὴν νὰ θαῤῥῶ καὶ εἰς τὴν σάρκα. Ἂν κανένας ἄλλος λογιάζῃ νὰ ἔχῃ θάῤῥος εἰς τὴν σάρκα, ἐγὼ ἔχω περισσότερον·

5 Ὦντας περιτετμημένος εἰς τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὶν, Ἑβραῖος ἀπὸ Ἑβραίους, Φαρισαῖος κατὰ νόμον,

6 Ὁποῦ κατὰ ζῆλον ἐκατάτρεχα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ κατὰ τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν νόμον, ἤμουν ἀκατηγόρητος·

7 Ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁποῦ ἦταν εἰς ἐμένα κέρδος, τὰ ἐλογίασα ζημίαν διὰ τὸν Χριστόν.

8 Ἀλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι' ὃν τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω,

8 Καὶ βέβαια καὶ τῶρα ὅλα τὰ λογιάζω νὰ εἶναι ζημία διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου, διὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἐζημιώθηκα ὅλα, καὶ τὰ λογιάζω νὰ εἶναι σκύβαλα, διὰ νὰ κερδήσω τὸν Χριστὸν,

9 Καὶ εὑρεθῶ ἐν αὐτῷ, μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χριστοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει·

9 Καὶ νὰ εὑρεθῶ εἰς αὐτὸν, νὰ μὴν ἔχω τὴν ἐδικήν μου δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ νὰ ἔχω τὴν δικαιοσύνην ὁποῦ εἶναι διαμέσου τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν δικαιοσύνην (λέγω) ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν πίστιν·

10 Τοῦ γνῶναι αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ·

10 Τὸ νὰ γνωρίσω αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεώς του, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων του, συμμορφούμενος εἰς τὸν θάνατόν του·

11 Εἴπως καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.

11 Ἂν τύχῃ νὰ καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.

12 Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον, ἢ ἤδη τετελείωμαι· διώκω δὲ εἰ καὶ καταλάβω, ἐφ' ᾧ καὶ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

12 Ὄχι, ὅτι ἐγὼ τῶρα ἐπῆρα τὸ βραβεῖον, ἢ τῶρα ἐτελειώθηκα· ἀλλὰ τρέχω δοκιμάζωντας ἂν τὸ πιάσω, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιάσθηκα ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

13 Ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐμαυτὸν οὐ λογίζομαι κατειληφέναι·

13 Ἐγὼ, ἀδελφοὶ, δὲν λογαριάζω τοῦ λόγου μου νὰ ἐπίασα (τὸ βραβεῖον·)

14 Ἓν δὲ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον

14 Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα (ἐξεύρω) ἀλησμονῶντας τὰ ὀπίσω, καὶ ἁπλωνόμενος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τρέχω κατὰ τὸ

τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεȣ̃ ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃.

15 Ὅσοι οὖν τέλειοι, τȣ̃το φρονῶμεν· καὶ εἴ τι ἑτέρως φρονεῖτε, καὶ τȣ̃το ὁ Θεὸς ὑμῖν ἀποκαλύψει·

16 Πλὴν εἰς ὃ ἐφθάσαμεν, τῷ αὐτῷ ςοιχεῖν κανόνι, τὸ αὐτὸ φρονεῖν.

17 Συμμιμηταί μȣ γίνεσθε, ἀδελφοὶ, καὶ σκοπεῖτε τȣ̀ς ἕτω περιπατοῦντας, καθὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς.

18 Πολλοὶ γὰρ περιπατȣ̃σιν, ȣ̃ς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέγω, τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς τοῦ ςαυρȣ̃ τοῦ Χριςȣ̃·

19 Ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες.

20 Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν ȣ̓ρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ ȣ̃ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριςόν·

21 Ὃς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ

σημάδι εἰς τὸ βραβεῖον τοῦ ἄνωθεν καλεσμȣ̃ τοῦ Θεȣ̃, ὁπȣ̃ μᾶς καλεῖ εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησοῦν.

15 Ὅσοι λοιπὸν εἴμεσθε τέλειοι, ἂς φρονȣ̃μεν τȣ̃το· καὶ ἂν φρονῆτε τίποτες ἄλλης λογῆς, καὶ τȣ̃το ὁ Θεὸς θέλει σᾶς τὸ ἀποκαλύψει·

16 Ὅμως εἰς ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἐφθάσαμεν, μὲ τὸν αὐτὸν κανόνα νὰ περιπατȣ̃μεν, τὸ αὐτὸ νὰ φρονȣ̃μεν.

17 Συμμιμηταί μȣ γίνεσθε, ἀδελφοὶ, καὶ ςοχάζεσθε ἐκείνȣς ὁπȣ̃ περιπατοῦν τέτοιας λογῆς, καθὼς ἔχετε παράδειγμα ἐμᾶς.

18 Διατὶ πολλοὶ περιπατȣ̃σι, διὰ τȣ̀ς ὁποίȣς πολλάκις σᾶς ἔλεγα, καὶ τώρα ἀκόμι κλαίωντας λέγω, πῶς εἶναι ἐχθροὶ τοῦ ςαυρȣ̃ τοῦ Χριςȣ̃·

19 Τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶναι ἀπώλεια, καὶ ὁ Θεὸς τȣς εἶναι ἡ κοιλία τȣς, καὶ ἡ δόξα τȣς εἶναι εἰς ἐντροπήν τȣς, οἱ ὁποῖοι ἔχȣσι τὸν νοῦν τȣς εἰς τὰ ἐπίγεια.

20 Ἀμὴ ἡ πολιτεία ἡ ἐδική μας εἶναι εἰς τȣ̀ς ȣ̓ρανȣ̀ς, ἀπ᾽ ἐκεῖ ὁπȣ̃ ἀπεκδεχόμεσθεν σωτῆρα, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριςόν·

21 Ὁ ὁποῖος θέλει μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεώς μας, νὰ γίνῃ

σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ τὰ πάντα.

αὐτὸ ὅμοιον μὲ τὸ σῶμα τῆς δόξης του, κατὰ τὴν ἐνέργειαν ὁποῦ δύνεται αὐτὸς καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάντα εἰς τοῦ λόγου του.

Κεφ. δ'. 4.

Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μου, οὕτω στήκετε ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητοί.

2 Εὐοδίαν παρακαλῶ καὶ Συντύχην παρακαλῶ τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν Κυρίῳ·

3 Καὶ ἐρωτῶ καί σε σύζυγε γνήσιε, συλλαμβάνου αὐταῖς, αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι, μετὰ καὶ Κλήμεντος καὶ τῶν λοιπῶν συνεργῶν μου, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς.

4 Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε.

5 Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγύς.

6 Μηδὲν μεριμνᾶτε· ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν·

ΤΟ' λοιπὸν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μου, τοιουτοτρόπως στέκεσθε εἰς τὸν Κύριον, ἀγαπητοί.

2 Παρακαλῶ τὴν Εὐοδίαν καὶ τὴν Συντύχην νὰ φρονοῦσι τὸ αὐτὸ εἰς τὸν Κύριον·

3 Καὶ παρακαλῶ καὶ ἐσένα, σύντροφέ μου γνήσιε, συμβοήθα ταις, αἱ ὁποίαις ἀγωνίσθηκαν ἀντάμα μὲ ἐμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον, μαζὺ καὶ μὲ τὸν Κλήμεντα καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς συνεργούς μου, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς.

4 Χαίρεσθε εἰς τὸν Κύριον πάντοτε· πάλιν λέγω, χαίρεσθε.

5 Ἡ μετριότης σας ἂς γνωρισθῇ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· ὁ Κύριος εἶναι σιμά.

6 Κανένα πρᾶγμα μὴν φροντίζετε· ἀλλὰ εἰς κάθε πρᾶγμα, μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ τὴν δέησιν ὁμοῦ μὲ εὐχαριστίαν, ἂς γνωρίζωνται τὰ ζητήματά σας εἰς τὸν Θεόν·

7 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

7 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ὑπερέχει κάθε νοῦν, θέλει φυλάξει ταῖς καρδίαις σας καὶ τὰ νοήματά σας εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

8 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε.

8 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ὅσα πράγματα εἶναι ἀληθινὰ, ὅσα εἶναι τιμημένα, ὅσα εἶναι δίκαια, ὅσα εἶναι καθαρὰ, ὅσα εἶναι ἀγαπημένα, ὅσα εἶναι ἐπαινεμένα, ἐὰν εἶναι καμία ἀρετὴ, ἐὰν εἶναι κανένας ἔπαινος, ἐτοῦτο λογιάζετε.

9 Ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε, καὶ εἴδετε ἐν ἐμοὶ, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

9 Τὰ ὁποῖα καὶ ἐμάθετε καὶ ἐπαραλάβετε καὶ ἀκούσετε καὶ εἴδετε εἰς ἐμένα, ἐτοῦτα κάμνετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θέλει εἶσθαι μετ' ἐσᾶς.

10 Ἐχάρην δὲ ἐν Κυρίῳ μεγάλως, ὅτι ἤδη ποτὲ ἀνεθάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν· ἐφ' ᾧ καὶ ἐφρονεῖτε, ἠκαιρεῖσθε δέ.

10 Ἐχάρηκα μεγάλως εἰς τὸν Κύριον, ὅτι ὅπως δήποτε ἐξανεβλαστήσετε τὸ νὰ φροντίζετε διὰ λόγου μου· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐφροντίζετε, ἀμὴ δὲν εἴχετε καιρὸν ἐπιτήδειον.

11 Οὐχ ὅτι καθ' ὑστέρησιν λέγω· ἐγὼ γὰρ ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι, αὐτάρκης εἶναι.

11 Ὄχι διατὶ εἶμαι ὑστερημένος τὸ λέγω· διατὶ ἐγὼ ἔμαθα, εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ εὑρίσκομαι, νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος.

12 Οἶδα δὲ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι· καὶ χορτάζεσθαι, καὶ πεινᾷν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι·

12 Ἰξεύρω καὶ νὰ ταπεινώνωμαι, ἰξεύρω καὶ νὰ περισσεύω· εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον, καὶ εἰς ὅλα ἐδιδάχθηκα· καὶ νὰ χορταίνω καὶ νὰ πεινῶ, καὶ νὰ περισσεύω καὶ νὰ ὑστεροῦμαι.

13 Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριςῷ.

14 Πλὴν καλῶς ἐποιήσατε, συγκοινωνήσαντές μȣ τῇ θλίψει.

15 Οἴδατε δὲ καὶ ὑμεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ εὐαγγελίȣ, ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ Μακεδονίας, ȣδεμία μοι ἐκκλησία ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ λήψεως, εἰ μὴ ὑμεῖς μόνοι·

16 Ὅτι καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς εἰς τὴν χρείαν μοι ἐπέμψατε.

17 Οὐχ ὅτι ἐπιζητῶ τὸ δόμα, ἀλλ' ἐπιζητῶ τὸν καρπὸν τὸν πλεονάζοντα εἰς λόγον ὑμῶν.

18 Ἀπέχω δὲ πάντα, καὶ περισσεύω· πεπλήρωμαι, δεξάμενος παρὰ Ἐπαφροδίτȣ τὰ παρ' ὑμῶν, ὀσμὴν εὐωδίας, θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεςον τῷ Θεῷ.

19 Ὁ δὲ Θεός μȣ πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν κατὰ τὸν πλȣ̃τον αὐτοῦ, ἐν δόξῃ ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃.

20 Τῷ δὲ Θεῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν ἡ δόξα εἰς τȣ̀ς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Ἀσπάσασθε πάντα ἅγιον ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃· ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ σὺν ἐμοὶ ἀδελφοί.

13 Εἰς ὅλα εἶμαι δυνατὸς διαμέσȣ τοῦ Χριςȣ̃ ὁπȣ̃ μὲ δυναμώνει.

14 Ὅμως καλὰ ἐκάμετε, ὁπȣ̃ ἐσυγκοινωνήσετε εἰς τὴν θλίψιν μȣ.

15 Καὶ ἐξεύρετε καὶ ἐσεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ εὐαγγελίȣ, ὁπόταν εὐγῆκα ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ȣδὲ καμία ἐκκλησία μȣ̃ ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ πάρσεως, παρὰ ἐσεῖς μοναχοί·

16 Ὅτι καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μιᾷ καὶ δύο μȣ̃ ἐπέμψετε εἰς τὴν χρείαν μȣ.

17 Ὄχι ὅτι ζητῶ τὸ δόσιμον, ἀλλὰ ζητῶ τὸν καρπὸν νὰ περισσεύῃ εἰς τὸν λογαριασμόν σας.

18 Καὶ ἔλαβά τὰ ὅλα καὶ περισσεύω· εἶμαι γεμάτος, ἔςωντας νὰ δεχθῶ ἀπὸ τὸν Ἐπαφρόδιτον ἐκεῖνα ὁπȣ̃ ἐςείλετε, μυρωδίαν εὐωδίας, θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεςον τῷ Θεῷ.

19 Καὶ ὁ Θεός μȣ θέλει σᾶς πληρώσει κάθε λογῆς χρείαν ὁπȣ̃ ἔχετε, κατὰ τὸν πλȣ̃τόν τȣ μὲ δόξαν εἰς Χριςὸν Ἰησοῦν.

20 Ἡ δόξα ἂς εἶναι εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα μας, εἰς τȣ̀ς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Χαιρετήσετε κάθε ἅγιον εἰς Χριςὸν Ἰησοῦν· οἱ ἀδελφοὶ ὁπȣ̃ εἶναι μαζύ μȣ σᾶς χαιρετοῦν.

22 Ἀσπάζονται ὑμᾶς πάντες οἱ ἅγιοι, μάλιστα δὲ οἱ ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας.

22 Ὅλοι οἱ ἅγιοι σᾶς χαιρετοῦν, καὶ περισσότερον ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Καίσαρος.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

† Πρὸς Φιλιππησίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης δι' Ἐπαφροδίτου.

† Ἡ εἰς Φιλιππησίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην διαμέσου τοῦ Ἐπαφροδίτου.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ͂ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ͂Σ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙ͂Σ ἘΠΙΣΤΟΛΗ͂.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός,

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός,

2 Τοῖς ἐν Κολοσσαῖς ἁγίοις καὶ πιστοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Εἰς τοὺς ἁγίους, καὶ πιστοὺς ἀδελφοὺς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ὅπου εἶναι εἰς ταῖς Κολοσσαῖς· ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάντοτε περὶ ὑμῶν προσευχόμενοι·

3 Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσευχόμενοι πάντοτε διὰ λόγου σας·

4 Ἀκούσαντες τὴν πίστιν ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,

4 Ἔστωντας νὰ ἀκούσωμεν τὴν πίστιν σας (ὅπου ἔχετε) εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ τὴν ἀγάπην (ὅπου ἔχετε) εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους,

5 Διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀπο-

5 Διὰ τὴν ἐλπίδα ὅπου

κειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἣν προηκούσατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου,

6 Τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ· καὶ ἐστι καρποφορούμενον, καθὼς καὶ ἐν ὑμῖν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠκούσατε καὶ ἐπέγνωτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ,

7 Καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου ἡμῶν, ὅς ἐστι πιστὸς ὑπὲρ ὑμῶν διάκονος τοῦ Χριστοῦ·

8 Ὁ καὶ δηλώσας ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἀγάπην ἐν πνεύματι.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠκούσαμεν, οὐ παυόμεθα ὑπὲρ ὑμῶν προσευχόμενοι, καὶ αἰτούμενοι ἵνα πληρωθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος αὐτοῦ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ συνέσει πνευματικῇ·

10 Περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ·

11 Ἐν πάσῃ δυνάμει δυναμούμενοι κατὰ τὸ κράτος τῆς δόξης αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν

φυλάττεται διὰ λόγου σας εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὴν ὁποίαν ἀκούσετε προτίτερα εἰς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου,

6 Ὁποῦ ἦλθεν εἰς ἐσᾶς, καθὼς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον· καὶ κάμνει καρπὸν, καθὼς καὶ εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ ἀκούσετε καὶ ἐγνωρίσετε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μὲ ἀλήθειαν,

7 Καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου μας, ὁ ὁποῖος εἶναι πιστὸς διάκονος τοῦ Χριστοῦ διὰ λόγου σας·

8 Ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἐφανέρωσε τὴν ἀγάπην σας (ὁποῦ ἔχετε) διαμέσου τοῦ πνεύματος.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς, ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁποῦ τὸ ἀκούσαμεν, δὲν παύομεν νὰ προσευχώμεσθε διὰ λόγου σας, καὶ νὰ ζητοῦμεν διὰ νὰ γεμισθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματός του, μὲ κάθε σοφίαν καὶ μὲ σύνεσιν πνευματικήν·

10 Νὰ περιπατήσετε καθὼς πρέπει εἰς τὸν Κύριον, εἰς κάθε ἀρέσκειαν, εἰς κάθε ἔργον ἀγαθὸν, κάμνοντες καρπὸν καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ·

11 Δυναμωνόμενοι μὲ κάθε δύναμιν κατὰ τὸ κράτος τῆς δόξης του, εἰς κάθε ὑπο-

ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν μετὰ χαρᾶς·

12 Εὐχαριστοῦντες τῷ πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί·

13 Ὃς ἐῤῥύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ·

14 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν·

15 Ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως·

16 Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται·

17 Καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε·

18 Καὶ αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὅς ἐστιν ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων·

μονὴν καὶ μακροθυμίαν μετὰ χαρᾶς·

12 Εὐχαριστοῦντες τὸν πατέρα ὁποῦ μᾶς ἔκαμεν ἱκανοὺς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων εἰς τὸ φῶς·

13 Ὁ ὁποῖος μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ σκότους καὶ μᾶς ἐμετάθεσεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης του·

14 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν ἐξαγόρασιν διαμέσου τοῦ αἵματός του, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν·

15 Ὁ ὁποῖος εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος ὅλης τῆς κτίσεως·

16 Ὅτι διαμέσου αὐτουνοῦ ἐκτίσθηκαν τὰ πάντα, ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, κἂν τε θρόνοι, κἂν τε κυριότητες, κἂν τε ἀρχαῖς, κἂν τε ἐξουσίαις· τὰ πάντα διαμέσου αὐτουνοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσθηκαν·

17 Καὶ αὐτὸς εἶναι προτίτερα ἀπὸ ὅλα, καὶ τὰ πάντα διαμέσου αὐτουνοῦ στέκουνται·

18 Καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, διὰ νὰ γένῃ αὐτὸς εἰς ὅλα πρῶτος·

19 Ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι,

20 Καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν· εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ, εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

21 Καὶ ὑμᾶς ποτε ὄντας ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς τῇ διανοίᾳ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς, νυνὶ δὲ ἀποκατήλλαξεν,

22 Ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, διὰ τοῦ θανάτου, παραστῆσαι ὑμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ·

23 Εἴγε ἐπιμένετε τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἑδραῖοι, καὶ μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ εὐαγγελίου οὗ ἠκούσατε, τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν· οὗ ἐγενόμην ἐγὼ Παῦλος διάκονος.

24 Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου, ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἡ ἐκκλησία·

19 Ὅτι ἄρεσεν ἐτοῦτο (εἰς τὸν πατέρα) νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτὸν ὅλον τὸ πλήρωμα,

20 Καὶ διαμέσου αὐτουνοῦ νὰ φιλιώσῃ τὰ πάντα εἰς τοῦ λόγου του· εἰρηνοποιῶντας, διαμέσου τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ του, διαμέσου αὐτουνοῦ κἄν τε ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, κἄν τε ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

21 Καὶ ἐσεῖς ὁποῦ ἦσθαν ἕνα καιρὸν ἀποξενωμένοι καὶ ἐχθροὶ μὲ τὴν διάνοιαν (εὑρισκόμενοι) εἰς τὰ ἔργα τὰ πονηρὰ, τώρα σᾶς ἐφιλίωσεν,

22 Εἰς τὸ σῶμα τῆς σάρκας του, διαμέσου τοῦ θανάτου του, νὰ σᾶς παραστήσῃ ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀκατηγορήτους ὀμπροστά του·

23 Ἐὰν ἐπιμένετε εἰς τὴν πίστιν θεμελιωμένοι καὶ βέβαιοι, καὶ δὲν μετακινεῖσθε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ὁποίου ἀκούσετε, ὁποῦ ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν οὐρανόν· τοῦ ὁποίου ἐγὼ ὁ Παῦλος ἔγινα διάκονος.

24 Καὶ τώρα χαίρομαι εἰς τὰ παθήματά μου διὰ λόγου σας, καὶ ξαναπληρώνω τὰ λειψήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν σάρκα μου, διὰ τὸ σῶμά του, τὸ ὁποῖον σῶμα εἶναι ἡ ἐκκλησία·

25 Ἧς ἐγενόμην ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεȣ̃, τὴν δοθεῖσάν μοι εἰς ὑμᾶς, πληρῶσαι τὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃·

26 Τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτȣ̃·

27 Οἷς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς γνωρίσαι τίς ὁ πλȣ̃τος τῆς δόξης τȣ̃ μυστηρίȣ τȣ́τȣ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ἐστι Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης·

28 Ὃν ἡμεῖς καταγγέλλομεν, νȣθετȣ̃ντες πάντα ἄνθρωπον, καὶ διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησȣ̃·

29 Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτȣ̃ τὴν ἐνεργȣμένην ἐν ἐμοὶ ἐν δυνάμει.

25 Τῆς ὁποίας ἐκκλησίας ἐγὼ ἔγινα διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, ὁπȣ̃ μȣ̃ ἐδόθη εἰς ἐσᾶς, νὰ γεμίσω τὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃·

26 Τὸ μυστήριον ὁπȣ̃ ἦτον κεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, καὶ τῶρα ἐφανερώθη εἰς τȣ̀ς ἁγίȣς τȣ·

27 Τȣ̀ς ὁποίȣς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ γνωρίσȣν ποῖος εἶναι ὁ πλȣ̃τος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίȣ ἐτȣ́τȣ εἰς τὰ ἔθνη, ὁ ὁποῖος εἶναι Χριστὸς εἰς ἐσᾶς, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης·

28 Τὸν ὁποῖον ἐμεῖς κηρύττομεν, νȣθετȣ̃ντες κάθε ἄνθρωπον, καὶ διδάσκοντες κάθε ἄνθρωπον μὲ κάθε σοφίαν, διὰ νὰ παραστήσωμεν κάθε ἄνθρωπον τέλειον εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησȣ̃ν·

29 Εἰς τὸ ὁποῖον καὶ κοπιάζω, ἀγωνιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειάν τȣ, ὁπȣ̃ ἐνεργεῖ εἰς ἐμένα μὲ δύναμιν.

Κεφ. β.′ 2.

ΘΕλω γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι ἡλίκον ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑμῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ, καὶ ὅσοι οὐχ ἑωράκασι τὸ πρόσωπόν μȣ ἐν σαρκί·

2 Ἵνα παρακληθῶσιν αἱ καρδίαι αὐτῶν, συμβιβασθέντων ἐν ἀγάπῃ, καὶ εἰς πάντα

ΔΙατὶ θέλω νὰ ἠξεύρετε ἐσεῖς, πόσον μεγάλον ἀγῶνα ἔχω διὰ λόγȣ σας, καὶ διὰ ἐκείνȣς ὁπȣ̃ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικείαν, καὶ ὅσοι δὲν εἴδασι τὸ πρόσωπόν μȣ σωματικῶς·

2 Διὰ νὰ παρηγορηθȣ̃σιν αἱ καρδίαις των, ὄντας νὰ σμιχθȣ̃σι μὲ ἀγάπην, καὶ εἰς

πλȣ̃τον τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως εἰς ἐπίγνωσιν τȣ̃ μυςηρίȣ τȣ̃ Θεȣ̃ καὶ πατρὸς καὶ τȣ̃ Χριςȣ̃·

3 Ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι.

4 Τȣ̃το δὲ λέγω ἵνα μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ.

5 Εἰ γὰρ καὶ τῇ σαρκὶ ἄπειμι, ἀλλὰ τῷ πνεύματι σὺν ὑμῖν εἰμι, χαίρων καὶ βλέπων ὑμῶν τὴν τάξιν, καὶ τὸ ςερέωμα τῆς εἰς Χριςὸν πίςεως ὑμῶν.

6 Ὡς ȣ̃ν παρελάβετε τὸν Χριςὸν Ἰησȣ̃ν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε·

7 Ἐῤῥιζωμένοι καὶ ἐποικοδομȣ́μενοι ἐν αὐτῷ, καὶ βεβαιȣ́μενοι ἐν τῇ πίςει, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριςίᾳ.

8 Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔςαι ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ ςοιχεῖα τȣ̃ κόσμȣ, καὶ ȣ̓ κατὰ Χριςόν.

9 Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς·

10 Καὶ ἐςὲ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι, ὅς ἐςιν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξȣσίας·

κάθε πλȣ̃τον τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως, εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυςηρίȣ τοῦ Θεȣ̃ πατρὸς καὶ τοῦ Χριςȣ̃·

3 Εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι κρυμμένοι ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως.

4 Καὶ τȣ̃το λέγω διὰ νὰ μὴν σᾶς ἀπατᾷ τινὰς μὲ συλλογισμȣ̀ς, καὶ καταπιςικȣ̀ς λόγȣς.

5 Διατὶ ἀγκαλὰ καὶ μὲ τὸ κορμὶ λείπω, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα εἶμαι μετ᾽ ἐσᾶς, χαίροντας καὶ βλέποντας τὴν τάξιν σας, καὶ τὸ βέβαιον τῆς πίςεώς σας εἰς τὸν Χριςόν.

6 Καθὼς λοιπὸν ἐπαραλάβετε τὸν Κύριον Ἰησȣ̃ν Χριςὸν, (τέτοιας λογῆς,) εἰς αὐτὸν περιπατεῖτε·

7 Ῥιζωνόμενοι καὶ κτιζόμενοι ἀπάνω εἰς αὐτὸν, καὶ βεβαιωνόμενοι εἰς τὴν πίςιν, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες εἰς αὐτὴν μὲ εὐχαριςίαν.

8 Ἔχετε τὸν νȣ̃ν σας μήπως καὶ εἶναι κανένας ὁπȣ̃ νὰ σᾶς σκυλεύῃ διαμέσȣ τῆς φιλοσοφίας καὶ εὔκαιρης ἀπάτης κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ ςοιχεῖα τοῦ κόσμȣ, καὶ ὄχι κατὰ Χριςόν.

9 Ὅτι εἰς αὐτὸν κατοικεῖ ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς·

10 Καὶ εἶσθε γεμάτοι εἰς αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι κεφαλὴ κάθε ἀρχῆς καὶ ἐξȣσίας·

11 Ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ, ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκὸς, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ·

12 Συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν.

13 Καὶ ὑμᾶς νεκροὺς ὄντας ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, συνεζωοποίησε σὺν αὐτῷ, χαρισάμενος ὑμῖν πάντα τὰ παραπτώματα,

14 Ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν, ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἦρκεν ἐκ τοῦ μέσου, προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ·

15 Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ.

16 Μὴ οὖν τις ὑμᾶς κρινέτω ἐν βρώσει ἢ ἐν πόσει, ἢ ἐν μέρει ἑορτῆς ἢ νουμηνίας, ἢ σαββάτων·

17 Ἅ ἐστι σκιὰ τῶν μελλόντων, τὸ δὲ σῶμα τοῦ Χριστοῦ·

18 Μηδεὶς ὑμᾶς καταβρα-

11 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ περιετμήθητε μὲ περιτομὴν ἀχειροποίητον, μὲ τὸ νὰ ξεγυμνωθῆτε τὸ σῶμα τῶν ἁμαρτημάτων τῆς σάρκας, εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Χριστοῦ·

12 Ἔστωντας νὰ συνθαπτῆτε μετ' αὐτὸν εἰς τὸ βάπτισμα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἀναστηθήκετε ὁμοῦ μετ' αὐτὸν, διαμέσου τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

13 Καὶ ὄντες ἐσεῖς νεκροὶ εἰς ταῖς ἁμαρτίαις καὶ εἰς τὴν ἀκροβυστίαν τῆς σάρκας σας, σᾶς συνεζωοποίησεν ὁμοῦ μετ' αὐτὸν χαρίζωντάς σας ὅλα τὰ σφάλματα,

14 Λειώνωντας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον (ὁποῦ ἦτον) εἰς τὰ δόγματα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἦτον ἐναντίον, καὶ αὐτὸ τὸ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸ μέσον, καρφώνωντάς το εἰς τὸν σταυρόν·

15 Ξεγυμνώνωντας ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις, ταῖς ἐπόμπευσε φανερὰ, θριαμβεύωντάς ταις εἰς τὸν σταυρόν.

16 Κανένας λοιπὸν ἂς μὴν σᾶς κρίνει εἰς τὸ φαγητὸν, ἢ εἰς τὸ πιοτὸν, ἢ εἰς μέρος ἑορτῆς, ἢ ἀρχῆς τοῦ μηνὸς, ἢ τῶν σαββάτων·

17 Τὰ ὁποῖα εἶναι σκιὰ τῶν μελλόντων, ἀμὴ τὸ σῶμα εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

18 Κανένας ἂς μὴν σας αὐ-

βευέτω θέλων ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, εἰκῆ φυσιούμενος ὑπὸ τοῦ νοὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ,

θευτεύει θέλωντας μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ λατρείαν τῶν ἀγγέλων, ἐμβαίνωντας εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν εἶδε, ματαίως ἀλαζονευόμενος ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς σάρκας του,

19 Καὶ οὐ κρατῶν τὴν κεφαλὴν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ μὴ κρατῶντας τὴν κεφαλὴν (τὸν Χριστὸν) ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλον τὸ σῶμα διαμέσου τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων πέρνωντας τὴν τροφὴν καὶ σμιγόμενον, αὐξάνει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.

20 Εἰ οὖν ἀπεθάνετε σὺν τῷ Χριστῷ ἀπὸ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε;

20 Ἐὰν λοιπὸν ἀπεθάνετε ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, διατί ὡσὰν ζωντανοὶ εἰς τὸν κόσμον νομοθετεῖσθε;

21 Μὴ ἅψῃ, μηδὲ γεύσῃ, μηδὲ θίγῃς·

21 Νὰ μὴν πιάσῃς, μηδὲ νὰ γευθῇς, μηδὲ ἀγγίζῃς·

22 Ἅ ἐστι πάντα εἰς φθορὰν τῇ ἀποχρήσει, κατὰ τὰ ἐντάλματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων·

22 Τὰ ὁποῖα χρειαζόμενα φθείρονται κατὰ ταῖς παραγγελίαις καὶ διδασκαλίαις τῶν ἀνθρώπων·

23 Ἅ τινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος, οὐκ ἐν τιμῇ τινι πρὸς πλησμονὴν τῆς σαρκός.

23 Τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται νὰ ἔχουσι λόγον σοφίας, διὰ ἐθελοθρησκείαν καὶ ταπεινοφροσύνην καὶ ἀψυχοπόνημα τοῦ κορμίου, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουσι τὴν χόρτασιν τῆς σάρκας εἰς καμίαν τιμήν.

Κεφ. γ΄. 3.

ΕΙ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος.

ἈΝίσως λοιπὸν ἀνεστηθήκετε ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστὸν, ζητᾶτε τὰ ἀπάνω, ἐκεῖ ὁποῦ ὁ Χριστὸς κάθεται εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

2 Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Ἀπεθάνετε γὰρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ.

4 Ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ.

5 Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία·

6 Δι᾽ ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζῆτε ἐν αὐτοῖς.

8 Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν, ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν.

9 Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους· ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ·

10 Καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ᾽ εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.

11 Ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκρο-

2 Φροντίζετε τὰ ἀπάνω, καὶ ὄχι ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

3 Διατὶ ἀπεθάνετε, καὶ ἡ ζωή σας εἶναι κρυμμένη μαζὺ μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Θεόν.

4 Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς, ὁποῦ εἶναι ἡ ζωή μας, φανερωθῇ, τότε καὶ ἐσεῖς θέλετε φανερωθῆ ἀντάμα μετ᾽ αὐτὸν εἰς δόξαν.

5 Νεκρώσετε λοιπὸν τὰ μέλη σας ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, κακὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἡ ὁποῖα εἶναι εἰδωλολατρεία·

6 Διὰ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Εἰς τὰ ὁποῖα ἐπεριπατήσετε καὶ ἐσεῖς ἕνα καιρὸν, ὅταν ἐζήσετε εἰς αὐτά.

8 Ἀμὴ τώρα ἀποδιώξετέ τα καὶ ἐσεῖς ὅλα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, τὴν ἀσχημολογίαν ἀπὸ τὸ στόμα σας.

9 Μὴν ψεύδεσθε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· ἔχωντας νὰ ἐκδυθῆκετε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μὲ ταῖς πράξαις του·

10 Καὶ ἐνδυθῆκετε τὸν νέον, ὁποῦ ξανακαινουργοῦνται εἰς γνῶσιν, κατὰ τὴν εἰκόνα ἐκείνου ὁποῦ τὸν ἔκτισε.

11 Ἐκεῖ ὁποῦ δὲν εἶναι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ

βυςία· βάρβαρος, Σκύθης· δοῦλος, ἐλεύθερος· ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριςός.

12 Ἐνδύσασθε οὖν, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ ἠγαπημένοι, σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, χρηςότητα, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα, μακροθυμίαν·

13 Ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ἐάν τις πρός τινα ἔχῃ μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριςὸς ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς.

14 Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην· ἥτις ἐςὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος·

15 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθητε ἐν ἑνὶ σώματι, καὶ εὐχάριςοι γίνεσθε.

16 Ὁ λόγος τοῦ Χριςοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, ἐν πάσῃ σοφίᾳ· διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἑαυτοὺς, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἐν χάριτι ᾄδοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

17 Καὶ πᾶν ὅ, τι ἂν ποιῆτε, ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαρι-

ἀκροβυςία· Βάρβαρος καὶ Σκύθης· δοῦλος καὶ ἐλεύθερος· ἀλλὰ ὁ Χριςὸς εἶναι ὅλα εἰς ὅλους.

12 Ἐνδυθῆτε λοιπὸν, ὡσὰν ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ἅγιοι καὶ ἀγαπημένοι, σπηγάγχνα ἐλεημοσύνης, καλωσύνην, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα, μακροθυμίαν·

13 Ὑπομένοντες ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ κάμνοντες χάριν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ἂν ἔχει κανένας εἰς κανένα τίποτες μέμψιν· καθὼς ὁ Χριςὸς σᾶς ἔκαμε χάριν ὁμοίως καὶ ἐσεῖς.

14 Καὶ ἀπάνω εἰς ὅλα τοῦτα ἐνδυθῆτε τὴν ἀγάπην· ἡ ὁποῖα εἶναι σύνδεσμος τῆς τελειότητος·

15 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἂς αὐθεντεύει εἰς ταῖς καρδίαις σας, εἰς τὴν ὁποῖαν εἰρήνην καὶ ἐκαλεσθήκετε εἰς ἕνα κορμὶ, καὶ ἂς εἶσθεν εὐχάριςοι.

16 Ὁ λόγος τοῦ Χριςοῦ ἂς κατοικεῖ εἰς ἐσᾶς πλουσίως, εἰς κάθε σοφίαν, διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ψαλμῳδίαις πνευματικαῖς, μὲ χάριν, ψάλλοντες μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας εἰς τὸν Κύριον.

17 Καὶ κάθε πρᾶγμα ὅ, τι καὶ ἂν κάμνετε μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον, ὅλα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυ-

στοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ δι' αὐτοῦ.

18 Αἱ γυναῖκες, ὑποτάσσεσθε τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς ἀνῆκεν ἐν Κυρίῳ.

19 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας, καὶ μὴ πικραίνεσθε πρὸς αὐτάς.

20 Τὰ τέκνα, ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα· τοῦτο γάρ ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ·

21 Οἱ πατέρες, μὴ ἐρεθίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἵνα μὴ ἀθυμῶσιν.

22 Οἱ δοῦλοι, ὑπακούετε κατὰ πάντα τοῖς κατὰ σάρκα κυρίοις, μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλείαις ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ἐν ἁπλότητι καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν·

23 Καὶ πᾶν ὅ, τι ἐὰν ποιῆτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις·

24 Εἰδότες ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· τῷ γὰρ Κυρίῳ Χριστῷ δουλεύετε

25 Ὁ δὲ ἀδικῶν κομιεῖται ὃ ἠδίκησε· καὶ οὐκ ἔστι προσωποληψία.

ρίου Ἰησοῦ (τὰ κάμνετε) εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν καὶ πατέρα διαμέσου αὐτουνοῦ.

18 Αἱ γυναῖκαις, ὑποτάσσεσθεν εἰς τοὺς ἰδίους σας ἄνδρας, καθὼς πρέπει εἰς τὸν Κύριον.

19 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε ταῖς γυναῖκαις, καὶ μὴν εἶσθε πικροὶ εἰς αὐταῖς.

20 Τὰ παιδία, ὑπακούετε τοὺς γονεῖς σας εἰς ὅλα· διατὶ τοῦτο εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον·

21 Οἱ πατέρες, μὴν παροργίζετε τὰ παιδία σας, διὰ νὰ μὴν ἀποφασίζωνται καὶ χάνουσι τὴν προθυμίαν τους.

22 Οἱ δουλευτάδες, ὑπακούετε εἰς ὅλα τοὺς σαρκικούς σας αὐθεντάδες, ὄχι δουλεύοντες ὡσὰν ἀνθρωπάρεσκοι εἰς ταῖς δουλείαις ὅπου σᾶς βλέπει, ἀλλὰ μὲ ἁπλότητα καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν·

23 Καὶ κάθε πρᾶγμα ὅ, τι καὶ ἂν κάμνετε, κάμνετέ το ἐκ ψυχῆς, ὡσὰν νὰ τὸ κάμνετε εἰς τὸν Κύριον, καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

24 Ἠξεύροντες ὅτι θέλετε πάρει ἀπὸ τὸν Κύριον τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· διατὶ δουλεύετε εἰς τὸν Κύριον Χριστόν.

25 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὅπου ἀδικᾷ, θέλει πάρει τὴν ἀδικίαν ὅπου ἀδίκησε· καὶ δὲν εἶναι προσωποληψία.

Κεφ. δ'. 4.

Οἱ κύριοι τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα τοῖς δούλοις παρέχεσθε, εἰδότες ὅτι καὶ ὑμεῖς ἔχετε Κύριον ἐν οὐρανοῖς.

2 Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε, γρηγοροῦντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ·

3 Προσευχόμενοι ἅμα καὶ περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ Θεὸς ἀνοίξῃ ἡμῖν θύραν τοῦ λόγου, λαλῆσαι τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ καὶ δέδεμαι·

4 Ἵνα φανερώσω αὐτὸ, ὡς δεῖ με λαλῆσαι.

5 Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι.

6 Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι.

7 Τὰ κατ' ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς, καὶ πιστὸς διάκονος, καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ·

8 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῷ τὰ περὶ ὑμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν·

9 Σὺν Ὀνησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ

Οἱ αὐθεντάδες, κάμνετε ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ τὴν ἰσότητα εἰς τοὺς δούλους, ἐξεύροντες ὅτι καὶ ἐσεῖς ἔχετε αὐθέντην εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Νὰ καρτερεῖτε εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ ἀγρυπνᾶτε εἰς αὐτὴν μὲ εὐχαριστίαν·

3 Προσεύχεσθε ὁμοῦ καὶ διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ ὁ Θεὸς θύραν τοῦ λόγου, νὰ λαλήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ εἶμαι δεμένος·

4 Διὰ νὰ τὸ φανερώσω, καθὼς κάμνει χρεία νὰ τὸ λαλήσω.

5 Εἰς τοὺς ἔξω περιπατεῖτε φρόνημα, ἐξαγοράζοντες τὸν καιρόν.

6 Ὁ λόγος σας ἂς εἶναι πάντοτε χαριτωμένος, ἀρτυμένος μὲ ἅλας, νὰ ἐξεύρετε πῶς πρέπει νὰ ἀποκρίνεσθε εἰς κάθε ἕνα.

7 Τὰ ἰδικά μου ὅλα θέλει σᾶς τὰ φανερώσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς, καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ·

8 Τὸν ὁποῖον ἔπεμψα εἰς ἐσᾶς δι' αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν, διὰ νὰ μάθω τὰ ἰδικά σας, καὶ νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας·

9 Ἀντάμα μὲ τὸν Ὀνήσι-

ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὅς ἐςιν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωριοῦσι τὰ ὧδε.

10 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρίσαρχος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα, περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολάς· ἐὰν ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, δέξασθε αὐτόν·

11 Καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰοῦςος, οἱ ὄντες ἐκ περιτομῆς· οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγενήθησάν μοι παρηγορία.

12 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἐπαφρᾶς ὁ ἐξ ὑμῶν δοῦλος Χριςοῦ, πάντοτε ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ὑμῶν ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἵνα ςῆτε τέλειοι καὶ πεπληρωμένοι ἐν παντὶ θελήματι τοῦ Θεοῦ.

13 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτῷ ὅτι ἔχει ζῆλον πολὺν ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ, καὶ τῶν ἐν Ἱεραπόλει.

14 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητὸς, καὶ Δημᾶς.

15 Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφοὺς, καὶ Νυμφᾶν καὶ τὴν κατ᾽ οἶκον αὐτοῦ ἐκκλησίαν.

16 Καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ παρ᾽ ὑμῖν ἡ ἐπιστολὴ, ποιή-

μον τὸν πιςὸν καὶ ἀγαπητὸν ἀδελφὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ σας· ἐκεῖνοι θέλουσι σᾶς φανερώσει τὰ ἐδῶ.

10 Χαιρετᾷ σας Ἀρίσαρχος, ὁποῦ εἶναι φυλακωμένος μαζὺ μετ᾽ ἐμένα, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βαρνάβα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπαραγγελθήκετε· ἐὰν ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς δεχθῆτέ τον·

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ λέγεται Ἰοῦςος, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀπὸ τὴν περιτομήν· ἐτοῦτοι μοναχοὶ εἶναι βοηθοί μου εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐγιναν παρηγορία μου.

12 Χαιρετᾷ σας ὁ Ἐπαφρᾶς ὁποῦ εἶναι ἀπὸ σᾶς ὁ δοῦλος τοῦ Χριςοῦ, ὁποῦ ἀγωνίζεται πάντοτε διὰ λόγου σας εἰς ταῖς προσευχαῖς, διὰ νὰ ςαθῆτε τέλειοι καὶ γεμάτοι εἰς κάθε θέλημα τοῦ Θεοῦ.

13 Διατὶ μαρτυρῶ διὰ λόγου του ὅτι ἔχει ἀγάπην θερμὴν διὰ λόγου σας, καὶ διὰ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικείαν, καὶ διὰ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἱεράπολιν.

14 Χαιρετᾷ σας ὁ Λουκᾶς, ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητὸς, καὶ Δημᾶς.

15 Χαιρετήσετε τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικείαν, καὶ Νυμφᾶν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτι του.

16 Καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ εἰς ἐσᾶς ἡ ἐπιςολὴ, κάμετε διὰ νὰ

σατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικέων ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῇ καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε.

17 Καὶ εἴπατε Ἀρχίππῳ· Βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς.

18 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν. Ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Κολοσσαεῖς ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου.

ἀναγνωσθῇ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λαοδικέων· καὶ ἐσεῖς νὰ ἀναγνώσετε καὶ ἐκείνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν Λαοδικείαν.

17 Καὶ εἰπῆτε εἰς τὸν Ἄρχιππον· Βλέπε τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ ἐπαράλαβες ἐν Κυρίῳ, διὰ νὰ τὴν τελειώνῃς.

18 Ὁ χαιρετισμὸς (ἐγράφη) μὲ τὸ ἐδικόν μου χέρι τοῦ Παύλου. Ἐνθυμᾶσθε τὰ δεσμά μου. Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ τοῦ λόγου σας. Ἀμήν.

† Ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην εἰς Κολοσσαεῖς διαμέσου Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρί, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν·

3 Ἀδιαλείπτως μνημονεύ-

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρί, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε διὰ ὅλους σας, ἔστωντας νὰ σᾶς ἐνθυμούμεσθεν εἰς ταῖς προσευχαῖς μας·

3 Πάντοτε ἀναθυμίζοντες

οντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς
πίστεως, καὶ τοῦ κόπου τῆς
ἀγάπης, καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς
ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ
πατρὸς ἡμῶν·
4 Εἰδότες, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι,
ὑπὸ Θεοῦ τὴν ἐκλογὴν
ὑμῶν·
5 Ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν
οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει,
καὶ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν
πληροφορίᾳ πολλῇ· καθὼς
οἴδατε οἷοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν
δι' ὑμᾶς.
6 Καὶ ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν
ἐγενήθητε καὶ τοῦ Κυρίου, δεξάμενοι
τὸν λόγον ἐν θλίψει
πολλῇ, μετὰ χαρᾶς Πνεύματος
ἁγίου.
7 Ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς
τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν
ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ
Ἀχαΐᾳ.
8 Ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται
ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον
ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ
ἀλλὰ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἡ
πίστις ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν,
ἐξελήλυθεν, ὥστε μὴ χρείαν
ἡμᾶς ἔχειν λαλεῖν τι.

9 Αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν
ἀπαγγέλλουσιν ὁποίαν εἴσοδον
ἔχομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ πῶς
ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ

τὸ ἔργον τῆς πίστεώς σας, καὶ
τὸν κόπον τῆς ἀγάπης, καὶ
τὴν ὑπομονὴν τῆς ἐλπίδος ὁποῦ
ἔχετε εἰς τὸν Κύριον μας
Ἰησοῦν Χριστὸν ὀμπροστὰ εἰς τὸν
Θεὸν καὶ πατέρα μας·
4 Ἰξεύροντες, ἀδελφοὶ
ἀγαπημένοι, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν
ἐκλογήν σας·
5 Ὅτι τὸ εὐαγγέλιόν μας
δὲν ἔγινεν εἰς ἐσᾶς μὲ λόγον
μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ δύναμιν,
καὶ μὲ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ μὲ
πληροφορίαν πολλήν· καθὼς
ἰξεύρετε τὶ λογῆς ἤμεσθαν εἰς
ἐσᾶς διὰ λόγου σας.
6 Καὶ ἐσεῖς ἐμιμηθήκετε
καὶ ἐμᾶς καὶ τὸν Κύριον,
ἔστωντας τὰ δεχθῆτε τὸν λόγον
μὲ πολλὴν θλίψιν, μετὰ χαρᾶς
τοῦ ἁγίου Πνεύματος.
7 Εἰς τόσον ὁποῦ ἐγινήκετε
ἐσεῖς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς
πιστεύοντας εἰς τὴν Μακεδονίαν
καὶ εἰς τὴν Ἀχαΐαν.
8 Διατὶ ἀπὸ λόγου σας
ἐδιεβοήθη ὁ λόγος τοῦ Κυρίου,
ὄχι μόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν
καὶ Ἀχαΐαν, ἀλλὰ καὶ εἰς
κάθε τόπον ἡ πίστις ἡ ἐδική
σας ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸν Θεὸν,
ἔφθασεν, εἰς τόσον ὁποῦ δὲν
ἔχομεν χρείαν ἐμεῖς νὰ λέγωμεν
τίποτες.
9 Διατὶ αὐτοὶ λέγουσι διὰ
λόγου μας, τὶ λογῆς εἴσοδον
ἔχομεν εἰς ἐσᾶς, καὶ πῶς ἐγυρίσετε
εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ

τῶν εἰδώλων, δουλεύειν Θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ·

εἴδωλα, νὰ δουλεύετε Θεὸν ζωντανὸν καὶ ἀληθινον·

10 Καὶ ἀναμένειν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, Ἰησοῦν τὸν ῥυόμενον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀργῆς τῆς ἐρχομένης.

10 Καὶ νὰ ἀναμένετε τὸν υἱόν του ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ὀργὴν ὁποῦ ἔρχεται.

Κεφ. β'. 2.

ΑΥ'τοὶ γὰρ οἴδατε, ἀδελφοὶ, τὴν εἴσοδον ἡμῶν τὴν πρὸς ὑμᾶς, ὅτι οὐ κενὴ γέγονεν·

ΔΙατὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ἠξεύρετε, ἀδελφοὶ, τὴν εἴσοδον τὴν ἰδικήν μας εἰς ἐσᾶς, ὅτι δὲν ἔγινεν εὔκαιρη·

2 Ἀλλὰ καὶ προπαθόντες καὶ ὑβρισθέντες, καθὼς οἴδατε, ἐν Φιλίπποις, ἐπαῤῥησιασάμεθα ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν λαλῆσαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἐν πολλῷ ἀγῶνι.

2 Ἀλλὰ ἐὰν καὶ ἐπάθαμεν προτίτερα, καὶ ὑβρισθήκαμεν, καθὼς ἠξεύρετε, εἰς τοὺς Φιλίππους, (ὅμως,) ἐπαῤῥησιασθήκαμεν εἰς τὸν Θεὸν μας, νὰ λαλήσωμεν εἰς ἐσᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ μὲ πολὺν ἀγῶνα.

3 Ἡ γὰρ παράκλησις ἡμῶν οὐκ ἐκ πλάνης, οὐδὲ ἐξ ἀκαθαρσίας, οὔτε ἐν δόλῳ·

3 Διατὶ ἡ παράκλησίς μας δὲν ἔγινεν ἀπὸ πλάνην, οὐδὲ ἀπὸ ἀκαθαρσίαν, οὐδὲ μὲ δόλον·

4 Ἀλλὰ καθὼς δεδοκιμάσμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τὸ εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν.

4 Ἀλλὰ καθὼς ἐδοκιμασθήκαμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ πιστευθοῦμεν τὸ εὐαγγέλιον, τέτοιας λογῆς λαλοῦμεν, ὄχι ὡσὰν νὰ ἀρέσωμεν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ ὁποῦ δοκιμάζει ταῖς καρδίαις μας

5 Οὔτε γάρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἴδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας· Θεὸς μάρτυς.

5 Διατὶ οὐδέποτε ἐχρειασθήκαμεν λόγους κολακευτικοὺς, καθὼς τὸ ἠξεύρετε, οὔτε ποτὲ ἐπροφασισθήκαμεν τίποτες διὰ πλεονεξίαν· μάρτυς ἡμῶν εἶναι ὁ Θεός.

6 Οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀν-

6 Οὐδὲ ἐζητήσαμεν ἀπὸ τοὺς

θρώπων δόξαν, οὔτε ἀφ' ὑμῶν,
οὔτε ἀπ' ἄλλων· δυνάμενοι
ἐν βάρει εἶναι, ὡς Χριστοῦ
ἀπόστολοι·

7 Ἀλλ' ἐγενήθημεν ἤπιοι
ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἂν τροφὸς
θάλπῃ τὰ ἑαυτῆς τέκνα.
8 Οὕτως, ἱμειρόμενοι ὑμῶν,
εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ
μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,
ἀλλὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς,
διότι ἀγαπητοὶ ἡμῖν γεγέ-
νησθε.
9 Μνημονεύετε γὰρ, ἀδελ-
φοὶ, τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν
μόχθον· νυκτὸς γὰρ καὶ
ἡμέρας ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ
μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν,
ἐκηρύξαμεν εἰς ὑμᾶς τὸ εὐαγ-
γέλιον τοῦ Θεοῦ.
10 Ὑμεῖς μάρτυρες καὶ ὁ
Θεὸς, ὡς ὁσίως καὶ δικαίως
καὶ ἀμέμπτως ὑμῖν τοῖς
πιστεύουσιν ἐγενήθημεν·
11 Καθάπερ οἴδατε ὡς ἕνα
ἕκαστον ὑμῶν, ὡς πατὴρ τέκνα
ἑαυτοῦ, παρακαλοῦντες ὑμᾶς
καὶ παραμυθούμενοι,

12 Καὶ μαρτυρούμενοι, εἰς
τὸ περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως
τοῦ Θεοῦ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς
εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν καὶ
δόξαν.
13 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς
εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ ἀδια-
λείπτως, ὅτι παραλαβόντες

ἀνθρώπους δόξαν, οὐδὲ ἀπὸ
λόγου σας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλους·
ἠμποροῦντες νὰ χρειασθοῦμεν
μεγαλεῖον, ὡσὰν ἀπόστολοι τοῦ
Χριστοῦ·
7 Ἀλλὰ ἐγενήκαμεν ἥμεροι
εἰς τὴν μέσην σας, ὡσὰν ἡ τρο-
φὸς ἐπιμελεῖται τὰ παιδία της.
8 Ἔτζι καὶ ἐμεῖς ἐπιθυμοῦν-
τές σας, ἀγαπούσαμεν νὰ σᾶς
μεταδώσωμεν, ὄχι μόνον τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ
καὶ ταῖς ψυχαῖς μας, διατὶ
ἦσθαν ἀγαπημένοι μας.
9 Διατὶ ἐνθυμᾶσθε, ἀδελ-
φοὶ, τὸν κόπον μας καὶ τὸν
μόχθον μας· διατὶ νύκτα καὶ
ἡμέραν ἐργαζόμεσθεν, διὰ νὰ
μὴν παραβαρέσωμεν κανένα
ἀπὸ σᾶς, κηρύττοντες εἰς ἐσᾶς
τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.
10 Ἐσεῖς εἶσθε μάρτυρες καὶ
ὁ Θεὸς, πῶς ὁσίως καὶ δικαίως
καὶ χωρὶς μέμψιν ἤμασθαν
εἰς ἐσᾶς ὁποῦ ἐπιστεύσετε·
11 Καθὼς ἰξεύρετε, ὅτι
καθέναν ἀπ' ἐσᾶς, ὡσὰν πατέ-
ρας τὰ παιδία του, σᾶς ἐπα-
ρακαλούσαμεν, καὶ σᾶς ἐπαρη-
γορούσαμεν,
12 Καὶ σᾶς ὁρκίσαμεν εἰς
τὸ νὰ περιπατήσετε καθὼς
πρέπει τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ σᾶς
καλεῖ εἰς τὴν ἐδικήν του βασι-
λείαν καὶ δόξαν.
13 Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς
εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάν-
τοτε, ὅτι ἔσωντας νὰ παρα-

λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ, ἐδέξασθε οὐ λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ (καθώς ἐστιν ἀληθῶς) λόγον Θεοῦ, ὃς καὶ ἐνεργεῖται ἐν ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν.

14 Ὑμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι ταῦτα ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων·

15 Τῶν καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων, καὶ Θεῷ μὴ ἀρεσκόντων, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων·

16 Κωλυόντων ἡμᾶς τοῖς ἔθνεσι λαλῆσαι ἵνα σωθῶσιν, εἰς τὸ ἀναπληρῶσαι αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας πάντοτε· ἔφθασε δὲ ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.

17 Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφοί, ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, προσώπῳ, οὐ καρδίᾳ, περισσοτέρως ἐσπουδάσαμεν τὸ πρόσωπον ὑμῶν ἰδεῖν ἐν πολλῇ ἐπιθυμίᾳ.

18 Διὸ ἠθελήσαμεν ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς (ἐγὼ μὲν Παῦλος) καὶ ἅπαξ καὶ δὶς, καὶ ἐνέκοψεν ἡμᾶς ὁ Σατανᾶς.

λάβετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὅπου ἀκούσετε ἀπὸ λόγου μας, τὸν ἐδεχθήκετε, ὄχι λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ (καθὼς καὶ εἶναι ἀληθινὰ) λόγον Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐνεργεῖ εἰς ἐσᾶς ὅπου πιστεύετε.

14 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, ἐμιμηθήκετε ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἐπάθετε καὶ ἐσεῖς τὰ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ὁμοφύλους, τὰ ὁποῖα ἐπάθασιν καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους·

15 Οἱ ὁποῖοι ἐφόνευσαν καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἐμᾶς ἐδίωξαν, καὶ τοῦ Θεοῦ δὲν ἀρέσκουσιν, καὶ εἶναι ἐναντίοι ὅλονῶν τῶν ἀνθρώπων·

16 Ἐμποδίζοντές μας νὰ μὴν λαλήσωμεν εἰς τὰ ἔθνη νὰ σωθοῦσιν, διὰ νὰ τελειώνουν πάντοτε ταῖς ἁμαρτίαις τους· καὶ ἔφθασεν εἰς αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.

17 Ἀμὴ ἐμεῖς, ἀδελφοὶ, ἔσωντας νὰ ἀπορφανισθοῦμεν ἀπὸ σᾶς εἰς καιρὸν ὥρας, μὲ τὸ πρόσωπον, ὄχι μὲ τὴν καρδίαν, περισσότερον ἐσπουδάσαμεν νὰ εἰδοῦμεν τὸ πρόσωπόν σας μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν.

18 Διὰ τοῦτο ἐθελήσαμεν νὰ ἔλθουμεν εἰς ἐσᾶς, (ἐγὼ ὁ Παῦλος) καὶ μίαν φορὰν, καὶ δύο, ἀμὴ ὁ Σατανᾶς μᾶς ἐμπόδισεν.

19 Τίς γὰρ ἡμῶν ἐλπὶς, ἢ χαρὰ, ἢ στέφανος καυχήσεως; ἢ οὐχὶ καὶ ὑμεῖς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ;

20 Ὑμεῖς γάρ ἐστε ἡ δόξα ἡμῶν καὶ ἡ χαρά.

19 Διατὶ ποῖα εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, ἢ χαρά μας, ἢ ὁ στέφανος τῆς καυχήσεως; ἢ δὲν εἶσθε τοῦτο ἐσεῖς, ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν παρουσίαν του;

20 Διατὶ ἐσεῖς εἶσθε ἡ δόξα ἡ ἐδική μας καὶ ἡ χαρά.

Κεφ. γʹ. 3.

ΔΙΟ᾽ μηκέτι στέγοντες, εὐδοκήσαμεν καταλειφθῆναι ἐν Ἀθήναις μόνοι,

2 Καὶ ἐπέμψαμεν Τιμόθεον τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ καὶ συνεργὸν ἡμῶν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ στηρίξαι ὑμᾶς καὶ παρακαλέσαι ὑμᾶς περὶ τῆς πίστεως ὑμῶν·

3 Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις· αὐτοὶ γὰρ οἴδατε ὅτι εἰς τοῦτο κείμεθα.

4 Καὶ γὰρ ὅτε πρὸς ὑμᾶς ἦμεν, προελέγομεν ὑμῖν ὅτι μέλλομεν θλίβεσθαι, καθὼς καὶ ἐγένετο, καὶ οἴδατε.

5 Διὰ τοῦτο κἀγὼ μηκέτι στέγων, ἔπεμψα εἰς τὸ γνῶναι τὴν πίστιν ὑμῶν· μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων, καὶ εἰς κενὸν γένηται ὁ κόπος ἡμῶν.

6 Ἄρτι δὲ ἐλθόντος Τιμοθέου

ΔΙΑ᾽ τοῦτο μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ὑπομένωμεν, ἠθελήσαμεν νὰ ἀπομείνωμεν μοναχοὶ εἰς ταῖς Ἀθήναις,

2 Καὶ ἐπέμψαμεν τὸν Τιμόθεον τὸν ἀδελφόν μας, καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ, καὶ συνεργόν μας εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ νὰ σᾶς στηρίξῃ καὶ νὰ σᾶς νουθετήσῃ διὰ τὴν πίστιν σας·

3 Νὰ μὴν ταράττεται κανένας διὰ ταύταις ταῖς θλίψαις· διατὶ καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ἠξεύρετε, ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθε διατεταγμένοι εἰς ταῖς θλίψαις.

4 Διατὶ καὶ ὅταν ἤμασθαι αὐτοῦ εἰς ἐσᾶς, τὸ ἐπρολέγαμεν, ὅτι μέλλομεν νὰ θλιβώμεσθε, καθὼς καὶ ἔγινε, καὶ τὸ ἠξεύρετε.

5 Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ μὴ ἠμπορῶντας πλέον νὰ βαστῶ τοῦ λόγου μου, ἔπεμψα νὰ γνωρίσω τὴν πίστιν σας· μήπως καὶ σᾶς ἐπείραξεν ἐκεῖνος ὁποῦ πειράζει, καὶ ὁ κόπος μας γενῇ εὔκαιρος.

6 Καὶ πρὸ ὀλίγου ἔστωντας νὰ

πρὸς ἡμᾶς ἀφ᾽ ὑμῶν, καὶ εὐ-
αγγελισαμένου ἡμῖν τὴν πίστιν
καὶ τὴν ἀγάπην ὑμῶν, καὶ ὅτι
ἔχετε μνείαν ἡμῶν ἀγαθὴν
πάντοτε, ἐπιποθοῦντες ἡμᾶς
ἰδεῖν, καθάπερ καὶ ἡμεῖς
ὑμᾶς·

7 Διὰ τοῦτο παρεκλή-
θημεν, ἀδελφοί, ἐφ᾽ ὑμῖν,
ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει καὶ
ἀνάγκῃ ἡμῶν, διὰ τῆς ὑμῶν
πίστεως·
8 Ὅτι νῦν ζῶμεν ἐὰν ὑμεῖς
στήκητε ἐν Κυρίῳ.
9 Τίνα γὰρ εὐχαριστίαν
δυνάμεθα τῷ Θεῷ ἀνταπο-
δοῦναι περὶ ὑμῶν, ἐπὶ πάσῃ
τῇ χαρᾷ ᾗ χαίρομεν δι᾽
ὑμᾶς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν,
10 Νυκτὸς καὶ ἡμέρας
ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ δεόμενοι εἰς
τὸ ἰδεῖν ὑμῶν τὸ πρόσωπον,
καὶ καταρτίσαι τὰ ὑστερή-
ματα τῆς πίστεως ὑμῶν;
11 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς καὶ πα-
τὴρ ἡμῶν, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς κατευθύναι τὴν
ὁδὸν ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς.
12 Ὑμᾶς δὲ ὁ Κύριος
πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι
τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καὶ
εἰς πάντας, καθάπερ καὶ
ἡμεῖς εἰς ὑμᾶς·
13 Εἰς τὸ στηρίξαι ὑμῶν
τὰς καρδίας ἀμέμπτους ἐν

ἔλθῃ ἀπ᾽ ἐσᾶς εἰς ἐμᾶς ὁ Τιμό-
θεος, καὶ νὰ μᾶς φέρῃ καλὰ
μηνύματα διὰ τὴν πίστιν καὶ
τὴν ἀγάπην σας, καὶ ὅτι
ἔχετε ἐνθύμησιν ἀγαθὴν διὰ
λόγου μου, ἔχοντες πάντοτε
μεγάλον πόθον νὰ μᾶς εἰδῆτε,
ὡσὰν καὶ ἐμεῖς ἀγαποῦμεν νὰ
εἰδοῦμεν ἐσᾶς·
7 Διὰ τοῦτο ἐπαρηγορηθή-
καμεν, ἀδελφοί, εἰς ἐσᾶς,
ἀνάμεσα εἰς ὅλαις μας ταῖς
θλίψαις καὶ ταῖς ἀνάγκαις,
διὰ τὴν πίστιν σας·
8 Ὅτι τώρα ζοῦμεν, ἐὰν
ἐσεῖς στέκεσθε εἰς τὸν Κύριον.
9 Διατί, ποίαν εὐχα-
ριστίαν δυνάμεσθε νὰ ἀνταπο-
δώσωμεν τοῦ Θεοῦ διὰ λόγου
σας, διὰ ὅλην τὴν χαρὰν ὁποῦ
χαιρόμεσθεν διὰ λόγου σας
ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν μας,
10 Νύκτα καὶ ἡμέρα παρα-
καλοῦμεν πολλὰ τὸν Θεὸν, νὰ
εἰδοῦμεν τὸ πρόσωπόν σας, καὶ
νὰ τελειώσωμεν τὰ ἐλλειψί-
ματα τῆς πίστεώς σας;
11 Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ
πατήρ μας, καὶ ὁ Κύριός μας
Ἰησοῦς Χριστὸς, νὰ μᾶς κα-
τευοδώσῃ εἰς ἐσᾶς.
12 Καὶ ὁ Κύριος νὰ σᾶς
πληθύνῃ καὶ νὰ σᾶς περισσεύῃ
τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχετε ἀνάμε-
σά σας καὶ εἰς ὅλους, καθὼς
καὶ ἐμεῖς ἔχομεν εἰς ἐσᾶς·
13 Εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ αὐτὸς
ταῖς καρδίαις σας ἀκατηγόρη-

ἁγιωσύνῃ, ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν, ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ.

ταις εἰς τὴν ἁγιωσύνην, ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα μας, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους του.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ λοιπὸν οὖν, ἀδελφοὶ, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς παρελάβετε παρ' ἡμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον.

2 Οἴδατε γὰρ τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

3 Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας·

4 Εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ·

5 Μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας, καθάπερ καὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα τὸν Θεόν·

6 Τὸ μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· διότι ἔκδικος ὁ Κύριος περὶ πάντων τούτων, καθὼς καὶ προείπαμεν ὑμῖν, καὶ διεμαρτυράμεθα.

7 Οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσίᾳ, ἀλλ' ἐν ἁγιασμῷ.

ΤΟ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ζητοῦμεν ἀπὸ σᾶς, καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς ἐπαραλάβετε ἀπ' ἐμᾶς, τὸ πῶς κάμει χρεία νὰ περιπατῆτε καὶ νὰ ἀρέσκετε τοῦ Θεοῦ, νὰ περισσεύετε περισσότερον εἰς τοῦτο.

2 Διατὶ ἰξεύρετε ποίαις παραγγελίαις σᾶς ἐδώκαμεν διαμέσου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

3 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός σας, νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ τὴν πορνείαν·

4 Νὰ ἰξεύρῃ καθένας ἀπὸ σᾶς, νὰ φυλάττῃ τὸ ἀγγεῖόν του, μὲ ἁγιασμὸν καὶ τιμήν·

5 Ὄχι εἰς τὰ πάθη τῆς ἐπιθυμίας, ὡσὰν καὶ τὰ ἔθνη ὁποῦ δὲν γνωρίζουσι Θεόν·

6 Διὰ νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ καὶ πλεονεκτῇ κανένας εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸν ἀδελφόν του· διατὶ ὁ Κύριος εἶναι ξεκδικητὴς διὰ ὅλα ἐτοῦτα, καθὼς σᾶς ἐπροείπαμεν καὶ σᾶς τὸ ἐμαρτυρήσαμεν.

7 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐκάλεσεν εἰς ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ εἰς ἁγιασμόν.

8 Τοιγαροῦν ὁ ἀθετῶν, οὐκ ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεὸν τὸν καὶ δόντα τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἅγιον εἰς ἡμᾶς.

9 Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρείαν ἔχετε γράφειν ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾷν ἀλλήλους.

10 Καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἐν ὅλῃ τῇ Μακεδονίᾳ· παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, περισσεύειν μᾶλλον·

11 Καὶ φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν, καὶ πράσσειν τὰ ἴδια, καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς ὑμῖν παρηγγείλαμεν·

12 Ἵνα περιπατῆτε εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἔξω, καὶ μηδενὸς χρείαν ἔχητε.

13 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.

14 Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἄξει σὺν αὐτῷ·

15 Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν

8 Τὸ λοιπὸν ἐκεῖνος ὁποῦ καταφρονεῖ ἐτοῦτα, δὲν καταφρονεῖ ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὸ Πνεῦμά του τὸ ἅγιον εἰς ἐμᾶς.

9 Καὶ διὰ τὴν φιλαδελφίαν δὲν ἔχετε χρείαν νὰ σᾶς γράφωμεν· διατὶ αὐτοί σας ἐσεῖς εἶσθε θεοδίδακτοι, εἰς τὸ νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

10 Διατὶ καὶ τὸ κάμνετε τοῦτο εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς, ὁποῦ εἶναι εἰς ὅλην τὴν Μακεδονίαν· καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοὶ, νὰ αὐγατίζετε περισσότερον·

11 Καὶ σπουδάζετε νὰ ἡσυχάζετε, καὶ νὰ κάμνετε τὰ ἴδιά σας, καὶ νὰ κοπιάζετε μὲ τὰ ἐδικά σας χέρια, καθὼς σᾶς ἐπαραγγείλαμεν·

12 Διὰ νὰ περιπατῆτε μὲ τοὺς ἔξω τακτικὰ, καὶ καθὼς πρέπει, καὶ νὰ μὴν χρειάζεσθε τίποτες.

13 Καὶ θέλω νὰ γνωρίζετε, ἀδελφοὶ, διὰ ἐκείνους ὁποῦ ἐκοιμήθηκαν, διὰ νὰ μὴν λυπᾶσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ὁποῦ δὲν ἔχουν ἐλπίδα.

14 Διατὶ ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, τέτοιας λογῆς καὶ ὁ Θεὸς ἐκείνους ὁποῦ ἐκοιμήθηκαν, διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ, θέλει τοὺς φέρει ἀντάμα μετ' αὐτόν·

15 Διατὶ ἐτοῦτο σᾶς λέγο-

ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας·

μεν μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὅτι ἐμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ ἐπίλοιποι ὁποῦ θέλομεν ἀπομείνει εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, δὲν θέλομεν φθάσει ἐκείνους ὁποῦ ἐκοιμήθηκαν·

16 Ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον·

16 Διατὶ αὐτὸς ὁ Κύριος μὲ φωνὴν προστακτικὴν, μὲ φωνὴν ἀρχαγγέλου, καὶ μὲ τὴν σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ θέλει κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ θέλουσιν ἀνασταθῆ προτίτερα·

17 Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα· καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

17 Ἀπέκει ἐμεῖς οἱ ζῶντες ὁποῦ θέλομεν ἀπομείνει, εὐθὺς ὁμοῦ μετ' αὐτοὺς θέλομεν ἁρπαχθῆ εἰς τὰ σύννεφα εἰς προϋπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἶρα· καὶ τοιουτωτρόπως πάντοτε θέλομεν εἶσθαι μὲ τὸν Κύριον.

18 Ὥστε παρακαλεῖτε ἀλλήλους ἐν τοῖς λόγοις τούτοις.

18 Τὸ λοιπὸν παρηγορεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὰ λόγια ἐτοῦτα.

Κεφ. ε΄. 5.

ΠΕρὶ δὲ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ἀδελφοὶ, οὐ χρείαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι·

ΚΑΙ` διὰ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιροὺς, ἀδελφοὶ, δὲν ἔχετε χρείαν νὰ σᾶς γράφωμεν·

2 Αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἴδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ, οὕτως ἔρχεται.

2 Διατὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε ἀκριβὰ, ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ἔτζι θέλει ἔλθη, ὡσὰν ὁ κλέπτης ἔρχεται τὴν νύκτα.

3 Ὅταν γὰρ λέγωσιν· Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὠδὶν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν.

3 Διατὶ ὅταν λέγωσιν· Εἰρήνη καὶ ἀφοβία, τότε παρευθὺς ἔρχεται ἀπάνω τους ὁ χαλασμὸς, καθὼς τὸ κοιλοπόνημα εἰς τὴν ἐγγαστρωμένην· καὶ δὲν θέλουν ἠμπορέσει νὰ φύγουν.

4 Ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, οὐκ ἐςὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ.

5 Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐςε καὶ υἱοὶ ἡμέρας· οὐκ ἐσμὲν νυκτὸς, ὀυδὲ σκότους.

6 Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν.

7 Οἱ γὰρ καθεύδοντες, νυκτὸς καθεύδουσι· καὶ οἱ μεθυσκόμενοι, νυκτὸς μεθύουσιν.

8 Ἡμεῖς δὲ ἡμέρας ὄντες, νήφωμεν ἐνδυσάμενοι θώρακα πίςεως, καὶ ἀγάπης, καὶ περικεφαλαίαν, ἐλπίδα σωτηρίας.

9 Ὅτι οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν, ἀλλ' εἰς περιποίησιν σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριςοῦ·

10 Τοῦ ἀποθανόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα εἴτε γρηγορῶμεν, εἴτε καθεύδωμεν, ἅμα σὺν αὐτῷ ζήσωμεν.

11 Διὸ παρακαλεῖτε ἀλλήλους, καὶ οἰκοδομεῖτε εἷς τὸν ἕνα, καθὼς καὶ ποιεῖτε.

12 Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, εἰδέναι τοὺς κοπιῶν-

4 Ἀμὴ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, δὲν εἶσθε εἰς τὸ σκότος, νὰ σᾶς φθάσῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα ὡσὰν κλέπτης.

5 Ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε υἱοὶ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας· δὲν εἴμεσθε τῆς νύκτας, οὐδὲ τοῦ σκότους.

6 Ἂς μὴν κοιμούμεσθε λοιπὸν, ὡσὰν καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ ἂς ξαγρυπνοῦμεν καὶ ἂς εἴμεσθε μετρημένοι εἰς τὰ φαγητὰ καὶ ποτά.

7 Διατὶ ἐκεῖνοι ὅπου κοιμοῦνται, τὴν νύκτα κοιμοῦνται· καὶ ἐκεῖνοι ὅπου μεθοῦσι, τὴν νύκτα μεθοῦσι.

8 Ἀμὴ ἐμεῖς ὅπου εἴμεσθε (υἱοὶ) τῆς ἡμέρας, ἂς ἐγκρατευώμεσθεν, ἔςωντας νὰ ἐνδυθοῦμεν τὸ σιδηροῦποκάμισον τῆς πίςεως καὶ ἀγάπης, καὶ τὴν περικεφαλαίαν, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας.

9 Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ὥρισεν εἰς ὀργὴν, ἀλλ' εἰς ἀπόκτησιν τῆς σωτηρίας, διαμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριςοῦ·

10 Ὅπου ἀπέθανεν διὰ λόγου μας, διὰ νὰ ζῶμεν ἀντάμα μετ' αὐτὸν, κἄντε ἀγρυπνοῦμεν, κἄντε κοιμώμεσθε.

11 Διὰ τοῦτο παρακινᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ οἰκοδομεῖτε, ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ κάμνετε.

12 Καὶ παρακαλοῦμεν σᾶς, ἀδελφοὶ, νὰ γνωρίζετε ἐκεί-

τας ἐν ὑμῖν, καὶ προϊςαμένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ, καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς·

13 Καὶ ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ ἐν ἀγάπῃ διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν· εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς.

14 Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας.

15 Ὁρᾶτε μή τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινὶ ἀποδῷ· ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας.

16 Πάντοτε χαίρετε.

17 Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε.

18 Ἐν παντὶ εὐχαριςεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριςῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.

19 Τὸ Πνεῦμα μὴ σβέννυτε.

20 Προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε.

21 Πάντα δοκιμάζετε· τὸ καλὸν κατέχετε.

22 Ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε.

23 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἁγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς· καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν, τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ,

νους ὁποῦ κοπιάζουν ἀνάμεσά σας, καὶ εἶναι προεςοί σας ἐν Κυρίῳ, καὶ σᾶς νουθετοῦσι·

13 Καὶ νὰ τοὺς ἔχετε κατὰ πολλὰ τιμημένους μὲ ἀγάπην, διὰ τὸ ἔργον τους· εἰρηνεύετε ἀνάμεσά σας.

14 Καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοὶ, νουθετᾶτε τοὺς ἀτάκτους, παρηγορεῖτε τοὺς ὀλιγοψύχους, βοηθᾶτε τοὺς ἀσθενεῖς, μακροθυμεῖτε εἰς ὅλους.

15 Βλέπετε νὰ μὴν ἀποδίδῃ τινὰς εἰς κανένα κακὸν ἀντὶ κακοῦ· ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθᾶτε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀνάμεσά σας καὶ εἰς ὅλους.

16 Πάντοτε χαίρεσθε.

17 Πάντοτε προσεύχεσθε.

18 Εἰς κάθε πρᾶγμα εὐχαριςεῖτε· διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριςῷ Ἰησοῦ εἰς ἐσᾶς.

19 Τὸ Πνεῦμα μὴν τὸ σβέννυτε.

20 Ταῖς προφητείαις μὴν ταῖς καταφρονεῖτε.

21 Ὅλα δοκιμάζετε· καὶ κρατεῖτε τὸ καλόν.

22 Ἀπὸ κάθε λογῆς εἶδος πονηρίας φυλάγεσθε.

23 Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, νὰ σᾶς ἁγιάσῃ σωςούς· καὶ τὸ πνεῦμά σας σωςὸν, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα,

καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρυσίᾳ τοῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςοῦ τηρηθείη.	ἄμποτες νὰ φυλαχθοῦν χωρὶς μέμψιν εἰς τὴν παρυσίαν τοῦ Κυρίυ μας Ἰησοῦ Χριςοῦ.
24 Πιςὸς ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει.	24 Ἐκεῖν⊗ ὁποῦ σᾶς καλεῖ εἶναι πιςὸς, ὁ ὁποῖ⊗ καὶ θέλει τὸ κάμει.
25 Ἀδελφοὶ, προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν.	25 Ἀδελφοὶ, προσεύχεσθε διὰ λόγυ μας.
26 Ἀσπάσασθε τὺς ἀδελφὺς πάντας ἐν φιλήματι ἁγίῳ.	26 Χαιρετήσετε ὅλυς τὺς ἀδελφὺς μὲ φίλημα ἅγιον.
27 Ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν Κύριον, ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιςολὴν πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἀδελφοῖς.	27 Σᾶς ὁρκίζω εἰς τὸν Κύριον, νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ ἐπιςολὴ εἰς ὅλυς τὺς ἁγίυς ἀδελφύς.
28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριςοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.	28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίυ μας Ἰησοῦ Χριςοῦ ἂς εἶναι μὲ λόγυ σας. Ἀμήν.
† Πρὸς Θεσσαλονικεῖς πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν.	† Ἡ εἰς Θεσσαλονικεῖς πρώτη ἐγράφη ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ΄ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ`Σ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙ͂Σ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ΄ ΔΕΥΤΕ΄ΡΑ.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς
καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλη-
σίᾳ Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ
πατρὶ ἡμῶν καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ
Χριστῷ.
2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
3 Εὐχαριστεῖν ὀφείλομεν
τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν,
ἀδελφοὶ, καθὼς ἄξιόν ἐστιν,
ὅτι ὑπεραυξάνει ἡ πίστις
ὑμῶν, καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη
ἑνὸς ἑκάστου πάντων ὑμῶν εἰς
ἀλλήλους·
4 Ὥστε ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν
ὑμῖν καυχᾶσθαι ἐν ταῖς ἐκ-
κλησίαις τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς
ὑπομονῆς ὑμῶν, καὶ πίστεως
ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν,
καὶ ταῖς θλίψεσιν αἷς
ἀνέχεσθε.
5 Ἔνδειγμα τῆς δικαίας
κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ κα-
ταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βα-
σιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς
καὶ πάσχετε·

ΠΑΥ͂ΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς
καὶ Τιμόθεος εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων,
εἰς τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας
καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.
2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς
καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν
πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν.
3 Ἀδελφοὶ, χρεωστοῦμεν νὰ
εὐχαριστοῦμεν τοῦ Θεοῦ πάντοτε
διὰ λόγου σας, καθὼς εἶναι
ἄξιον, ὅτι ἡ πίστις σας αὐξάνει
περισσότερον, καὶ περισσεύει ἡ
ἀγάπη τοῦ καθ' ἑνὸς ὅλωνῶν
σας, ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον·
4 Ὥστε ὁποῦ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι
νὰ καυχώμεσθεν εἰς ἐσᾶς εἰς
ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, διὰ
τὴν ὑπομονήν σας καὶ πίστιν
εἰς ὅλους τοὺς διωγμούς σας,
καὶ ταῖς θλίψαις ὁποῦ ὑπο-
μένετε.
5 (Τὸ ὁποῖον εἶναι) δεί-
ξιμον τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ
Θεοῦ, εἰς τὸ νὰ καταξιωθῆτε
ἐσεῖς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,
διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ πάσχετε·

6 Εἴπερ δίκαιον παρὰ Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβȣσιν ὑμᾶς θλίψιν·

7 Καὶ ὑμῖν τοῖς θλιβομένοις ἄνεσιν μεθ᾽ ἡμῶν, ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίȣ Ἰησȣ̃ ἀπ᾽ ȣ̉ρανȣ̃ μετ᾽ ἀγγέλων δυνάμεως αὐτȣ̃,

8 Ἐν πυρὶ φλογὸς, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν, καὶ τοῖς μὴ ὑπακȣ́ȣσι τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

9 Οἵτινες δίκην τίσουσιν, ὄλεθρον αἰώνιον, ἀπὸ προσώπȣ τȣ̃ Κυρίȣ, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ·

10 Ὅταν ἔλθῃ ἐνδοξασθῆναι ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτȣ̃, καὶ θαυμασθῆναι ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύȣσιν. (ὅτι ἐπιστεύθη τὸ μαρτύριον ἡμῶν ἐφ᾽ ὑμᾶς,) ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

11 Εἰς ὃ καὶ προσευχόμεθα πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἵνα ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πληρώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, καὶ ἔργον πίστεως ἐν δυνάμει·

12 Ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ ὄνομα τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν χάριν τȣ̃

6 Ἐπειδὴ εἶναι δίκαιον σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἀνταποδώσῃ θλίψιν εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ σᾶς θλίβȣσι·

7 Καὶ ἐσεῖς ὁπȣ̃ θλίβεσθε (νὰ σᾶς δώσῃ) ἄνεσιν ἀντάμα μετ᾽ ἐμᾶς, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίȣ μας Ἰησȣ̃ ἀπὸ τὸν ȣ̉ρανὸν μὲ τȣ̀ς ἀγγέλȣς τῆς δυνάμεώς τȣ,

8 Μὲ φωτίαν φλογερὴν νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ δὲν γνωρίζουν Θεὸν, καὶ εἰς ἐκείνȣς ὁπȣ̃ δὲν ὑπακȣ́ȣσι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίȣ μας Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃·

9 Οἱ ὁποῖοι θέλȣσι καταδικασθῇ φθορὰν παντοτεινὴν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίȣ, καὶ ἀπὸ τὴν δόξαν τῆς δυνάμεώς τȣ·

10 Ὅταν ἔλθῃ νὰ δοξασθῇ εἰς τȣ̀ς ἁγίȣς τȣ, καὶ νὰ θαυμασθῇ εἰς ὅλȣς ἐκείνους ὁποῦ πιστεύȣσιν, (ὅτι ἐπιστεύθη ἡ μαρτυρία μας εἰς ἐσᾶς,) εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

11 Διὰ τὸ ὁποῖον καὶ προσευχόμεσθεν πάντοτε διὰ λόγȣ σας, διὰ νὰ σᾶς κάμῃ ἀξίȣς τοῦ καλεσμȣ̃ ὁ Θεός μας, καὶ νὰ τελειώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, καὶ ἔργον πίστεως μὲ δύναμιν·

12 Διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τȣ̃ Κυρίȣ μας Ἰησοῦ Χριστȣ̃ εἰς ἐσᾶς, καὶ ἐσεῖς νὰ δοξασθῆτε εἰς αὐτὸν, κατὰ

Θεοῦ ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κεφ. β΄. 2.

Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν,

2 Εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοός, μήτε θροεῖσθαι, μήτε διὰ πνεύματος, μήτε διὰ λόγου, μήτε δι' ἐπιστολῆς ὡς δι' ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

3 Μήτις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον, καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

4 Ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός.

5 Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι ὢν πρὸς ὑμᾶς, ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν;

6 Καὶ νῦν τὸ κατέχον οἰ-

Καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοί, διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀκριβοσυνάθροισίν μας εἰς αὐτόν,

2 Νὰ μὴν σαλευθῆτε γλίγωρα ἐσεῖς ἀπὸ τὴν γνώμην σας, μηδὲ νὰ συγχύζεσθε, μηδὲ μὲ πνεῦμα, μηδὲ μὲ λόγον, μηδὲ διαμέσου ἐπιστολῆς τινός, ὡσὰν τάχα γεγραμμένης διαμέσου μας, ὡσὰν ὅτι νὰ ἐσήμωσεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

3 Κανένας ἂς μὴν σᾶς ἐξαπατήσει εἰς κανένα τρόπον· ὅτι ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρῶτον ἡ ἀποστασία, καὶ νὰ φανερωθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

4 Ὁ ἐναντίος καὶ ὁποῦ ὑπερυψώνεται εἰς κάθε λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, εἰς τόσον ὁποῦ νὰ καθίσῃ αὐτὸς ὡσὰν Θεὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικνύωντας τοῦ λόγου του ὅτι εἶναι Θεός.

5 Δὲν ἐνθυμᾶσθε ὅτι ἀκόμι ὄντας εἰς ἐσᾶς, σᾶς ἔλεγα ἐτοῦτα;

6 Καὶ τώρα ἐκεῖνο ὁποῦ τὸν

ναι, εἰς τὸ ἀποκαλυφθῆναι αὐτὸν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ·

7 Τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται·

8 Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ·

9 Οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει, καὶ σημείοις, καὶ τέρασι ψεύδους,

10 Καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις· ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτούς.

11 Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει·

12 Ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.

13 Ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε

ἐμποδίζει τὸ ἰξεύρετε, εἰς τὸ νὰ φανερωθῇ αὐτὸς εἰς τὸν καιρόν του·

7 Διατὶ ὡραμάν ἐνεργεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας, μοναχὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμποδίζει τῶρα, θέλει ἐμποδίσει ἕως ὁποῦ νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὴν μέσην·

8 Καὶ τότε θέλει φανερωθῇ ὁ ἄνομος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος θέλει τὸν χαλάσει μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ στόματός του, καὶ θέλει τὸν ἀφανίσει μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς παρουσίας του·

9 Τοῦ ὁποίου ἀνόμου ἡ παρουσία εἶναι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, μὲ κάθε δύναμιν καὶ σημεῖα καὶ τέρατα ψεύτικα,

10 Καὶ μὲ κάθε λογῆς ἀπάτην τῆς ἀδικίας, εἰς τοὺς ἀπολλυμένους· διατὶ τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας δὲν τὴν ἐδέχθηκαν εἰς τὸ νὰ σωθοῦσιν.

11 Καὶ διὰ τοῦτο θέλει τοὺς πέμψει ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν εἰς τὸ ψεῦδος·

12 Διὰ νὰ κατακριθοῦσιν ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἀρέσθηκαν εἰς τὴν ἀδικίαν.

13 Ἀμὴ ἐμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάν-

περὶ ὑμῶν, ἀδελφοὶ, ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἵλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ᾽ ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, καὶ πίστει ἀληθείας·

14 Εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν, εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15 Ἄρα οὖν, ἀδελφοὶ, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι᾽ ἐπιστολῆς ἡμῶν.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς, καὶ δοὺς παράκλησιν αἰωνίαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι,

17 Παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας, καὶ στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.

τοτε διὰ λόγου σας, ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅτι σᾶς ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς σωτηρίαν μὲ τὸν ἁγιασμὸν τοῦ Πνεύματος, καὶ μὲ τὴν πίστιν τῆς ἀληθείας·

14 Εἰς τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκάλεσεν διαμέσου τοῦ εὐαγγελίου μας, εἰς ἀπόκτησιν δόξης τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15 Στέκεσθε λοιπὸν, ἀδελφοὶ, καὶ κρατεῖτε ταῖς παράδοσαις ὁποῦ ἐδιδαχθήκετε, κᾂν τε μὲ λόγον, κᾂν τε μὲ τὴν ἐπιστολήν μας.

16 Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατέρας μας, ὁποῦ μᾶς ἀγάπησε, καὶ ὁποῦ μᾶς ἔδωσε παρηγορίαν παντοτεινὴν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν εἰς χάριν,

17 Νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας, καὶ νὰ σᾶς στηρίξῃ εἰς κάθε λόγον καὶ ἔργον καλόν.

Κεφ. γ΄. 3.

ΤΟ λοιπὸν προσεύχεσθε, ἀδελφοὶ, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχῃ, καὶ δοξάζηται καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς·

2 Καὶ ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις.

ΤΟ λοιπὸν παρακαλεῖτε, ἀδελφοὶ, διὰ λόγου μας, διὰ νὰ τρέχῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου καὶ νὰ δοξάζεται, καθὼς τρέχει καὶ δοξάζεται καὶ εἰς ἐσᾶς·

2 Καὶ διὰ νὰ ἐλευθερωθοῦμεν ἀπὸ τοὺς διεστραμμένους καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους· διατὶ ἡ πίστις δὲν εἶναι ὁλονῶν.

3 Πιστὸς δέ ἐστιν ὁ Κύριος, ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

4 Πεποίθαμεν δὲ ἐν Κυρίῳ ἐφ᾽ ὑμᾶς, ὅτι ἃ παραγγέλλομεν ὑμῖν, καὶ ποιεῖτε καὶ ποιήσετε.

5 Ὁ δὲ Κύριος κατευθύναι ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

6 Παραγγέλλομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοὶ, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος, καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβε παρ᾽ ἡμῶν.

7 Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε πῶς δεῖ μιμεῖσθαι ἡμᾶς· ὅτι οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν·

8 Οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρά τινος· ἀλλ᾽ ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν.

9 Οὐχ ὅτι οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλ᾽ ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς.

10 Καὶ γὰρ ὅτε ἦμεν

3 Καὶ πιστὸς εἶναι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος θέλει σᾶς στηρίξει καὶ θέλει σᾶς φυλάξει ἀπὸ τὸν πονηρόν.

4 Καὶ πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον διὰ λόγου σας, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς παραγγέλλομεν, καὶ τὰ κάμνετε, καὶ θέλετε τὰ κάμνει.

5 Καὶ ὁ Κύριος νὰ ἐξισάσῃ ταῖς καρδίαις σας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

6 Καὶ σᾶς παραγγέλλομεν, ἀδελφοὶ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ χωρίζεσθε ἐσεῖς ἀπὸ κάθε ἀδελφὸν, ὁποῦ περιπατεῖ ἄτακτα, καὶ ὄχι κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁποῦ ἐπαράλαβεν ἀπὸ λόγου μας.

7 Διατὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε πῶς κάμνει χρεία νὰ μᾶς μιμᾶσθε· ὅτι δὲν ἀτακτήσαμεν εἰς ἐσᾶς·

8 Οὐδὲ ἐφάγαμεν ἀπὸ κανένα ψωμὶ δωριανὰ· ἀλλὰ μὲ κόπον καὶ μὲ μόχθον, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, διὰ νὰ μὴν παραβαρίσωμεν κανένα ἀπὸ ἐσᾶς.

9 Ὄχι ὅτι δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς δώσωμεν τοῦ λόγου μας παράδειγμα, νὰ μᾶς μιμᾶσθε.

10 Διατὶ ὅταν ἤμασθαν

πρὸς ὑμᾶς, τῦτο παρηγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι εἴ τις ὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω.

11 Ἀκὐομεν γάρ τινας περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως, μηδὲν ἐργαζομένυς, ἀλλὰ περιεργαζομένυς.

12 Τοῖς δὲ τοιύτοις παραγγέλλομεν, καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι, τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίωσιν.

13 Ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, μὴ ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες.

14 Εἰ δέ τις ὐχ ὑπακύει τῷ λόγῳ ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιςολῆς, τῦτον σημειῦσθε· καὶ μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ.

15 Καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθε, ἀλλὰ νυθετεῖτε ὡς ἀδελφόν.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δῴη ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ· ὁ Κύριος μετὰ πάντων ὑμῶν.

17 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλυ, ὅ ἐςι σημεῖον ἐν πάσῃ ἐπιστολῇ· ὕτω γράφω.

18 Ἡ χάρις τῦ Κυρίυ

εἰς ἐσᾶς τῦτο σᾶς ἐπαραγγέλναμεν, ὅτι ἐὰν κανένας δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται, μηδὲ νὰ τρώγῃ.

11 Διατὶ ἀκύομεν μερικὺς ὁπῦ περιπατῦσιν εἰς ἐσᾶς ἄτακτα, καὶ τίποτες δὲν ἐργάζονται, μόνον περιεργάζονται.

12 Καὶ τὺς τοιύτυς παραγγέλλομεν, καὶ παρακαλῦμεν διαμέσυ τῦ Κυρίυ μας Ἰησῦ Χριςῦ, διὰ νὰ τρώγυσι τὸ ψωμί τυς, ἐργαζόμενοι μὲ ἡσυχίαν.

13 Καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, κάμνοντες τὸ καλὸν μὴν ἀποκάμετε.

14 Καὶ ἂν κανένας δὲν ὑπακύει τὸν λόγον μας, ὁποῦ λέγεται διαμέσου τῆς ἐπιςολῆς, σημαδεύετέ τον· καὶ μὴν τὸν σμίγεσθε, διὰ νὰ ἐντραπῇ.

15 Καὶ μὴν τὸν λογιάζετε ὡσὰν ἐχθρὸν, ἀλλὰ νυθετᾶτέ τὸν ὡσὰν ἀδελφόν.

16 Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης, ἄμποτε νὰ σᾶς δώσῃ τὴν εἰρήνην πάντοτε μὲ κάθε τρόπον· ὁ Κύριος ἂς εἶναι μὲ ὅλυς σας.

17 Ἐτῦτος ὁ χαιρετισμὸς ἐγράφη μὲ τὸ ἰδικόν μυ χέρι τοῦ Παύλυ, τὸ ὁποῖον εἶναι σημάδι εἰς κάθε ἐπιςολήν· ἔτζι γράφω.

18 Ἡ χάρις τῦ Κυρίυ

ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Θεσσαλονικεῖς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν.

μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Θεσσαλονικεῖς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΌΛΟΥ

Ἡ ΠΡῸΣ ΤΙΜΌΘΕΟΝ

ἘΠΙΣΤΟΛῊ ΠΡΏΤΗ.

Κιφ. α΄. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ᾽ ἐπιταγὴν Θεοῦ σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν,

2 Τιμοθέῳ γνησίῳ τέκνῳ ἐν πίστει, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

3 Καθὼς παρεκάλεσά σε, προσμεῖναι ἐν Ἐφέσῳ, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν·

4 Μηδὲ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις, αἵτινες ζητήσεις παρέχουσι

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πρόσταξιν τοῦ Θεοῦ τοῦ σωτῆρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος μας,

2 Εἰς τὸν Τιμόθεον τὸ γνήσιον τέκνον εἰς τὴν πίστιν, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

3 Καθὼς ἐγὼ πηγαίνωντας εἰς τὴν Μακεδονίαν, σὲ ἐπαρακάλεσα, νὰ προσμείνῃς εἰς τὴν Ἔφεσον, (ἔτζι παρακαλῶ,) νὰ παραγγείλῃς κάποιους νὰ μὴν διδάσκουσιν διάφοραις διδαχαῖς·

4 Μηδὲ νὰ ἔχουν τὸν νοῦν τους εἰς μύθους καὶ γενεαλογίαις αἱ ὁποίαις δὲν ἔχουν τέλος,

μᾶλλον ἢ οἰκοδομίαν Θεοῦ τὴν ἐν πίστει.

5 Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας, καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς, καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου·

6 Ὧν τινες ἀστοχήσαντες, ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν·

7 Θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἃ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.

8 Οἴδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως χρῆται·

9 Εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατραλῴαις καὶ μητραλῴαις, ἀνδροφόνοις,

10 Πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται·

11 Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον

αἱ ὁποίαις δίδουσι περισσότερον φιλονεικίαις, παρὰ οἰκοδομὴν Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν πίστιν.

5 Καὶ τὸ τέλος τῆς παραγγελίας εἶναι ἀγάπη ἀπὸ καθαρὰν καρδίαν, καὶ ἀπὸ συνείδησιν ἀγαθήν, καὶ ἀπὸ πίστιν ὁποῦ δὲν εἶναι πλασμένη·

6 Ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικοὶ ἔστωντας νὰ ξεπέσουν, ἐγύρισαν εἰς ματαιολογίαν·

7 Θέλοντες νὰ εἶναι νομοδιδάσκαλοι, καὶ μὴ γνωρίζοντες μηδὲ ἐκεῖνα ὁποῦ λέγουσι, μηδὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βεβαιώνουσι.

8 Καὶ ἰξεύρομεν ὅτι ὁ νόμος εἶναι καλός, ἂν καινένας τὸν μεταχειρίζεται νομίμως·

9 Ἰξεύροντας ἐτοῦτο, ὅτι εἰς τὸν δίκαιον νόμος δὲν ἐβάλθη, ἀμὴ διὰ τοὺς ἀνόμους καὶ ἀνυποτάκτους, καὶ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλούς, καὶ ἀνοσίους καὶ μεμιασμένους, καὶ πατροδάρτας καὶ μητροδάρτας, καὶ διὰ τοὺς ἀνθρωποφονιάδες,

10 Πόρνους, ἀρσενοκοίτας, ἀνθρωποκλέπτας, ψεύστας, ἐκείνους ὁποῦ ὀμώνουσι ψεύματα, καὶ ἐὰν τίποτις ἄλλον εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν·

11 Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον

τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ.

12 Καὶ χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν·

13 Τὸν πρότερον ὄντα βλάσφημον καὶ διώκτην καὶ ὑβριστήν· ἀλλ' ἠλεήθην, ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ·

14 Ὑπερεπλεόνασε δὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

15 Πιστὸς ὁ λόγος, καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ.

16 Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρώτῳ ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

17 Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ τὸ ὁποῖον τὸ ἐνεμπιστεύθηκα ἐγώ.

12 Καὶ εὐχαριστῶ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν ὁποῦ μὲ ἐδυνάμωσεν, ὅτι μὲ ἐλογίασε πιστόν, βάζοντάς με εἰς ὑπηρεσίαν·

13 Ἐμένα ὁποῦ ἤμουν προτίτερα βλάσφημος καὶ διώκτης καὶ ὑβριστής· ἀλλὰ ἐσυμπαθήσθηκα, ὅτι μὴ γνωρίζοντας τὸ ἔκαμα, ὄντας εἰς τὴν ἀπιστίαν·

14 Καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην ὁποῦ εἶναι εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ὑπερεπερίσσευσε.

15 Ὁ λόγος εἶναι πιστός, καὶ ἄξιος κάθε λογῆς ἀποδοχῆς, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος.

16 Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐσυμπαθήσθηκα, διὰ νὰ δείξῃ εἰς ἐμένα πρῶτα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅλην του τὴν μακροθυμίαν, διὰ παράδειγμα ἐκείνων ὁποῦ ἔμελλασι νὰ πιστεύσουν εἰς αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

17 Καὶ ἂς εἶναι τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων τὸν ἄφθαρτον, τὸν ἀόρατον, τὸν μόνον σοφὸν Θεόν, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

18 Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατὰ τὰς προαγούσας ἐπὶ σὲ προφητείας, ἵνα στρατεύῃ ἐν αὐταῖς τὴν καλὴν στρατείαν,

19 Ἔχων πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν, ἥν τινες ἀπωσάμενοι, περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν·

20 Ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Ἀλέξανδρος· οὓς παρέδωκα τῷ Σατανᾷ, ἵνα παιδευθῶσι μὴ βλασφημεῖν.

18 Ἐτούτην τὴν παραγγελίαν ὡς παρακαταθήκην σοῦ ἀφίνω, ὦ τέκνον Τιμόθεε, κατὰ ταῖς προφήτειαις ὁποῦ ἐστάθηκαν προτίτερα διὰ ἐσένα, διὰ νὰ στρατεύεσαι ἐσὺ εἰς αὐταῖς τὴν καλὴν στρατείαν,

19 Ἔχοντας καὶ πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν, τὴν ὁποίαν ἔσωντας νὰ τὴν ἀποδιώξουν μερικοὶ, ἐκαταποντίσθηκαν καὶ ἔχασαν τὴν πίστιν·

20 Ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Ὑμέναιος καὶ ὁ Ἀλέξανδρος· τοὺς ὁποίους τοὺς ἐπαράδωκα εἰς τὸν Σατανᾶ, διὰ νὰ παιδευθοῦν νὰ μὴν βλασφημοῦν.

Κεφ. β'. 2.

ΠΑρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχὰς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων·

2 Ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων· ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι.

3 Τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ·

4 Ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν.

5 Εἷς γὰρ Θεὸς, εἷς καὶ

ΠΑρακαλῶ λοιπὸν προτίτερα ἀπὸ ὅλα, νὰ κάμνετε δέησαις, προσευχαῖς, παρακάλεσαις, εὐχαριστίαις, διὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·

2 Διὰ τοὺς βασιλεῖς, καὶ διὰ ὅλους ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς ἀξίαις· διὰ νὰ περάσωμεν ζωὴν ἀτάραχον καὶ ἥσυχον, μὲ κάθε εὐσέβειαν καὶ σεμνότητα.

3 Διατὶ τοῦτο εἶναι καλὸν καὶ εὐάρεστον ὀμπροστὰ εἰς τὸν σωτῆρά μας Θεόν·

4 Ὁ ὁποῖος θέλει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ σωθοῦσι, καὶ νὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἀκριβογνώρισιν τῆς ἀληθείας.

5 Διατὶ ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς,

μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς·

6 Ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίοις.

7 Εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, (ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι,) διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.

8 Βούλομαι οὖν προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ.

9 Ὡσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ·

10 Ἀλλ' (ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν) δι' ἔργων ἀγαθῶν.

11 Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ.

12 Γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρός, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ.

13 Ἀδὰμ γὰρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα Εὔα.

ἕνας εἶναι καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός·

6 Ὁ ὁποῖος ἔδωκε τοῦ λόγου του ἐξαγόρασμα διὰ ὅλους, ὅπου εἶναι ἡ μαρτυρία εἰς καιροὺς διωρισμένους.

7 Τῆς ὁποίας μαρτυρίας ἐβάλθηκα ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, (ἀλήθειαν λέγω εἰς τὸν Χριστόν, καὶ δὲν ψεύδομαι,) διδάσκαλος, λέγω, τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

8 Θέλω λοιπὸν νὰ προσεύχωνται οἱ ἄνδρες εἰς κάθε τόπον, σηκώνοντες χέρια καθαρά, χωρὶς ὀργὴν καὶ ἀμφιβολίαν.

9 Τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ αἱ γυναῖκαις, νὰ στολίζουσι τοῦ λόγου τους μὲ στολὴν ὅπου πρέπει, μὲ ἐντροπὴν καὶ σωφροσύνην, ὄχι μὲ πλεξίματα, ἢ χρυσάφια, ἢ μαργαριτάρια, ἢ μὲ φορέματα πολυτίμητα·

10 Ἀλλὰ διαμέσου ἔργων καλῶν, ὁ ὁποῖος στολισμὸς πρέπει εἰς ταῖς γυναῖκαις ὅπου τάζουσι, νὰ εἶναι θεοσεβεῖς.

11 Ἡ γυναῖκα μὲ σιωπὴν ἂς μαθαίνει, μὲ κάθε ὑποταγήν.

12 Καὶ δὲν συγχωρῶ τὴν γυναῖκα νὰ διδάσκῃ, οὐδὲ νὰ αὐθεντεύῃ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ (ὁρίζω) νὰ ἡσυχάζῃ.

13 Διατὶ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη πρῶτα, ἀπέκει ἡ Εὔα.

14 Καὶ Ἀδὰμ οὐκ ἠπατήθη· ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα, ἐν παραβάσει γέγονε.

15 Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης.

14 Καὶ ὁ Ἀδὰμ δὲν ἀπατήθη· ἀμὴ ἡ γυναῖκα ἔσωντας νὰ ἀπατηθῇ, ἔγινεν ἀφορμὴ τῆς παραβάσεως.

15 Ὅμως θέλει σωθῇ διαμέσου τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνουσιν εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην καὶ ἁγιασμὸν μὲ σωφροσύνην.

Κεφ. γ'. 3.

Πιστὸς ὁ λόγος· Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ.

2 Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλεον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν·

3 Μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ· ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον·

4 Τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος·

5 (Εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;)

6 Μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθεὶς, εἰς κρῖμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου.

7 Δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ μαρ-

Ἀληθινὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος· Ἂν κανένας ὀρέγεται ἐπισκοπὴν, καλὸν ἔργον ἐπιθυμεῖ.

2 Ἀναγκαῖον εἶναι λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀκατηγόρητος, μιᾶς γυναίκας ἄνδρας, ἄγρυπνος, σώφρων, τακτικὸς, φιλόξενος, ἐπιτήδειος νὰ διδάσκῃ·

3 Νὰ μὴν εἶναι μεθυστὴς, νὰ μὴν εἶναι τεταραγμένος, νὰ μὴν ἀγαπᾷ κακὰ κέρδη· ἀλλὰ νὰ εἶναι μέτριος, ἄμαχος, νὰ μὴν εἶναι φιλάργυρος·

4 Νὰ κυβερνᾷ καλὰ τὸ ἴδιόν του σπῆτι, νὰ ἔχῃ εἰς ὑποταγὴν τὰ παιδιά του μὲ κάθε λογῆς σεμνότητα·

5 (Ἀμὴ ἂν κανένας δὲν ἠξεύρει νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἴδιόν του σπῆτι, πῶς θέλει ἐπιμεληθῇ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ;)

6 Καὶ νὰ μὴν εἶναι νεοκατήχητος, μήπως, κενοδοξῶντας πέσῃ εἰς τὸ κρῖμα τοῦ διαβόλου.

7 Καὶ κάμνει χρεία νὰ

τυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν· ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.

8 Διακόνους ὡσαύτως σεμνοὺς, μὴ διλόγους, μὴ οἴνῳ, πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰσχροκερδεῖς·

9 Ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει·

10 Καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἶτα διακονείτωσαν, ἀνέγκλητοι ὄντες.

11 Γυναῖκας ὡσαύτως σεμνὰς, μὴ διαβόλους, νηφαλίους, πιστὰς ἐν πᾶσι.

12 Διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰδίων οἴκων·

13 Οἱ γὰρ καλῶς διακονήσαντες, βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιοῦνται, καὶ πολλὴν παῤῥησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

14 Ταῦτά σοι γράφω, ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον·

15 Ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στύλος

ἔχῃ καὶ καλὴν μαρτυρίαν ἀπὸ τοὺς ἔξω· διὰ νὰ μὴν πέσῃ εἰς ὀνειδισμὸν καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.

8 Τὸν ὅμοιον τρόπον κάμνει χρεία νὰ εἶναι καὶ οἱ διάκονοι τιμῆς ἄξιοι, νὰ μὴν εἶναι διπρόσωποι εἰς τοὺς λόγους, νὰ μὴν ἔχουν τὸν νοῦν τους εἰς πολὺ κρασὶ, νὰ μὴν ἀγαποῦσι κακὰ κέρδη·

9 Νὰ ἔχουσι τὸ μυστήριον τῆς πίστεως μὲ καθαρὰν συνείδησιν·

10 Καὶ ἐτοῦτοι ἂς δοκιμάζωνται πρῶτον, ἀπέκει ἂς διακονοῦσιν, ἐὰν εἶναι ἀκατηγόρητοι.

11 Τὸν ὅμοιον τρόπον πρέπει καὶ ταῖς γυναῖκαίς τους νὰ εἶναι τιμημέναις, καὶ ὄχι νὰ διαβάλλουσι, νὰ εἶναι ἐγκρατευτικαῖς, ἐμπιστευμέναις εἰς ὅλα.

12 Οἱ διάκονοι ἂς εἶναι μιᾶς γυναίκας ἄνδρες, νὰ κυβερνοῦσι καλὰ τὰ παιδία τους καὶ τὰ σπήτιά τους·

13 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ διακονήσουν καλὰ, ἀποκτίζουσι καλὸν βαθμὸν εἰς τοῦ λόγου τους, καὶ πολλὴν παῤῥησίαν εἰς τὴν πίστιν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

14 Ἐτοῦτα σοῦ γράφω, ἐλπίζωντας νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα τὸ γλιγωρώτερον·

15 Καὶ ἂν ἀργήσω, διὰ νὰ εἰδῇς πῶς κάμνει χρεία νὰ συναναστρέφεσαι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἐκκλη-

καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας.

σία τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας.

16 Καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ.

16 Καὶ κατὰ ἀλήθειαν χωρὶς καμίαν ἀντιλογίαν, μέγα εἶναι τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας· ὁ Θεὸς ἐφανερώθη εἰς τὴν σάρκα, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς τοὺς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη εἰς δόξαν.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονταί τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις, καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων,

ΚΑΙ τὸ Πνεῦμα λέγει φανερὰ, ὅτι εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους θέλουσιν ἀποστατήσει τινὲς ἀπὸ τὴν πίστιν, νὰ προσέχουσιν εἰς πνεύματα πλάνης, καὶ εἰς ταῖς διδασκαλίαις τῶν δαιμονίων,

2 Ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν,

2 (Διδασκαλίαν ἀνθρώπων) ψευδομένων μὲ ὑπόκρισιν, ὅπου ἔχουσι τὴν συνείδησιν τους κεκαυτηριασμένην,

3 Κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν·

3 Ὅπου ἐμποδίζουσι νὰ ὑπανδρεύωνται, καὶ (ὁρίζουσι) νὰ φυλάγωνται, ἀπὸ τὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμεν νὰ τὰ μεταλαμβάνουν μὲ εὐχαριστίαν οἱ πιστοὶ, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου γνωρίζουσι τὴν ἀλήθειαν·

4 Ὅτι πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλὸν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον, μετὰ εὐχαριστίας λαμβανόμενον·

4 Ὅτι κάθε κτίσμα Θεοῦ εἶναι καλὸν, καὶ οὐδὲ εἶναι κανένα ἐξουδενωμένον, ὅταν λαμβάνεται μὲ εὐχαριστίαν·

5 Ἁγιάζεται γὰρ διὰ λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως.

5 Διατὶ ἁγιάζεται διαμέσου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προσευχῆς.

6 Ταῦτα ὑποτιθέμενος τοῖς ἀδελφοῖς, καλὸς ἔσῃ διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐντρεφόμενος τοῖς λόγοις τῆς πίστεως, καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας, ᾗ παρηκολούθηκας.

7 Τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ· γύμναζε δὲ σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν.

8 Ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος· ἡ δὲ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης.

9 Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος.

10 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν.

11 Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε.

12 Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ.

13 Ἕως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ.

6 Ἐτοῦτα συμβουλεύωντας τοὺς ἀδελφοὺς, θέλεις εἶσθαι καλὸς διάκονος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τρεφόμενος μέσα εἰς τοὺς λόγους τῆς πίστεως, καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας, ὁποῦ ἀκολούθησες.

7 Ἀμὴ τοὺς μύθους τοὺς μεμιασμένους καὶ γραώδεις ἄφησέ τους· καὶ ἄσκησε τοῦ λόγου σου εἰς τὴν εὐσέβειαν.

8 Διατὶ ἡ σωματικὴ ἄσκησις εἰς ὀλίγον εἶναι ὠφέλιμη· ἀμὴ ἡ εὐσέβεια εἰς ὅλα εἶναι ὠφέλιμη, ἔστωντας νὰ ἔχῃ τὰ ταξίματα τῆς ζωῆς ἐτούτης, καὶ τῆς μελλούσης.

9 Ἀληθινὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος, καὶ κάθε λογῆς ἀποδοχῆς εἶναι ἄξιος.

10 Διατὶ διὰ τοῦτο καὶ κοπιάζομεν καὶ ὀνειδιζόμεσθεν, ὅτι ἐλπίσαμεν εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὁ ὁποῖος εἶναι σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν πιστῶν.

11 Παράγγελε ταῦτα καὶ δίδασκε.

12 Κανένας ἂς μὴν καταφρονᾷ τὴν νεότητά σου, ἀλλὰ γίνου παράδειγμα τῶν πιστῶν, εἰς λόγον, εἰς τὴν συναναστροφὴν, εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν καθαρότητα.

13 Ἕως νὰ ἔλθω καταγίνου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς τὴν παράκλησιν, εἰς τὴν διδασκαλίαν.

14 Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας, μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίȣ.

15 Ταῦτα μελέτα, ἐν τȣ́τοις ἴσθι· ἵνα σȣ̃ ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.

16 Ἔπεχε σεαυτῷ, καὶ τῇ διδασκαλίᾳ· ἐπίμενε αὐτοῖς· τȣ̃το γὰρ ποιῶν, καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τȣ̀ς ἀκȣ́οντάς σȣ.

14 Μὴν ἀμελεῖς τὸ χάρισμα ὁπȣ̃ εἶναι εἰς ἐσένα, ὁπȣ̃ σȣ̃ ἐδόθη διαμέσȣ προφητείας, μὲ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίȣ.

15 Ἐτȣ̃τα μελέτα, εἰς τȣ̃τα ἂς εἶσαι· διὰ νὰ εἶναι ἡ προκοπή σȣ φανερὴ εἰς ὅλȣς.

16 Πρόσεχε εἰς τȣ̃ λόγȣ σȣ καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν· καὶ καρτέρει εἰς αὐτά· διατὶ κάμνωντας τȣ̃το, καὶ τȣ̀ λόγȣ σȣ θέλεις σώσει, καὶ ἐκείνȣς ὁπȣ̃ σȣ̃ ἀκȣ́ȣν.

Κεφ. ε'. 5.

ΠΡεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ παρακάλει ὡς πατέρα· νεωτέρȣς, ὡς ἀδελφȣ́ς·

2 Πρεσβυτέρας, ὡς μητέρας· νεωτέρας, ὡς ἀδελφὰς, ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ.

3 Χήρας τίμα τὰς ὄντως χήρας.

4 Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις· τȣ̃το γάρ ἐςι καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεȣ̃.

5 Ἡ δὲ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπικεν ἐπὶ τὸν Θεὸν, καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ

ΜΗ'Ν ὀνειδίσῃς τὸν γεροντότερον, ἀλλὰ νȣθέτα τον ὡσὰν πατέρα· καὶ τȣ̀ς νεωτέρȣς ὡσὰν ἀδελφȣ́ς·

2 Ταῖς γερόντισσαις ὡσὰν μητέραις· ταῖς νεωτέραις ὡσὰν ἀδελφαῖς, μὲ κάθε λογῆς καθαρότητα.

3 Τίμα ταῖς χήραις, ἐκείναις ὁπȣ̃ εἶναι ἀληθῶς χήραις.

4 Ἀμὴ ἂν καμία χήρα ἔχῃ τέκνα ἢ ἐκγόνια, ἂς μαθαίνȣσι πρῶτα (αὐτὰ) νὰ ἀσκȣ̃σιν εὐσέβειαν εἰς τὸ ἴδιόν τȣς σπῆτι, καὶ νὰ δίδȣσιν ἀνταμοιβὰς εἰς τȣ̀ς προγόνȣς· διατὶ τȣ̃το εἶναι καλὸν, καὶ εὐάρεστον ὀμπροςὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Καὶ ἡ ἀληθῶς χήρα καὶ μεμονωμένη, ἐλπίζει εἰς τὸν Θεὸν, καὶ προσμένει εἰς ταῖς

ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ ἡμέρας.

6 Ἡ δὲ σπαταλῶσα, ζῶσα τέθνηκε.

7 Καὶ ταῦτα παράγγελλε, ἵνα ἀνεπίληπτοι ὦσιν.

8 Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται, καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων.

9 Χήρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἑξήκοντα, γεγονυῖα ἑνὸς ἀνδρὸς γυνή·

10 Ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενοδόχησεν, εἰ ἁγίων πόδας ἔνιψεν, εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε.

11 Νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσιν·

12 Ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν.

13 Ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ μανθάνουσι περιερχόμεναι τὰς οἰκίας· οὐ μόνον δὲ ἀργαί, ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα.

δέησαις καὶ εἰς ταῖς προσευχαῖς, νύκτα καὶ ἡμέρα.

6 Ἀμὴ ἡ χήρα ὁποῦ μεθοκοπᾷ, ζωντανὴ ἀπέθανε.

7 Καὶ παράγγελνε ἐτοῦτα, διὰ νὰ εἶναι ἀκατηγόρηταις.

8 Καὶ ἐὰν κανένας δὲν φροντίζει τοὺς ἰδίους, καὶ μάλιστα τοὺς οἰκιακούς του, ἀρνήθη τὴν πίστιν, καὶ εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν ἄπιστον.

9 Ἐκείνη ἡ χήρα ἂς συναριθμηθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν χηρῶν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἑξῆντα χρονῶν, καὶ ἡ ὁποῖα ἔγινεν, ἑνὸς μόνου γυναῖκα·

10 Εἰς ἔργα καλὰ μαρτυρημένη, ἐὰν ἔθρεψε παιδία, ἐὰν ἐδέχθη ξένους, ἐὰν ἔνιψε ποδάρια ἁγίων, ἐὰν ἐβοήθησε θλιμμένους, ἐὰν ἀκολούθησεν εἰς κάθε ἔργον καλόν.

11 Ἀμὴ ταῖς χήραις ταῖς νεωτέραις παραιτοῦ ταις· διατὶ ὅταν κατατρυφήσωσιν ἐναντία τοῦ Χριστοῦ, θέλουν νὰ ὑπανδρευθοῦσιν·

12 Αἱ ὁποίαις ἔχουσι κατάκρισιν, ὅτι ἐκαταφρόνησαν τὴν πρώτην πίστιν.

13 Καὶ ἀκόμι μαθαίνουσι νὰ εἶναι ἀκαμάτραις, νὰ τρυγυρίζουσι τὰ σπήτια· καὶ ὄχι μόνον ἀκαμάτραις, ἀλλὰ καὶ πολύλογαις καὶ περίεργαις, λέγοντες ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν πρέπουν.

14 Βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν, μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ λοιδορίας χάριν.

15 Ἤδη γάρ τινες ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ.

16 Εἴ τις πιστὸς ἢ πιστὴ ἔχει χήρας, ἐπαρκείτω αὐταῖς, καὶ μὴ βαρείσθω ἡ ἐκκλησία, ἵνα ταῖς ὄντως χήραις ἐπαρκέσῃ.

17 Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν· μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ.

18 Λέγει γὰρ ἡ γραφή· Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις. Καί· Ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

19 Κατὰ πρεσβυτέρου κατηγορίαν μὴ παραδέχου, ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων.

20 Τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι.

21 Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίμα-

14 Θέλω λοιπὸν ταῖς πλέον νεώτεραις νὰ ὑπανδρεύωνται, νὰ κάμνουν παιδία, νὰ οἰκοκυρεύουν, νὰ μὴν δίδουσι εἰς τὸν ἀντικείμενον καμίαν ἀφορμὴν λοιδορίας.

15 Διατὶ σχεδὸν μερικοὶ ἐγύρισαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ.

16 Ἐὰν κανένας πιστὸς, ἢ πιστὴ, ἔχῃ χήραις, ἂς ταῖς βοηθᾷ εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἀρκετὰ, καὶ ἂς μὴν βαρύνεται ἡ ἐκκλησία, διὰ νὰ βοηθᾷ ἀρκετὰ ταῖς ἀληθιναῖς χήραις.

17 Οἱ πρεσβύτεροι ὁποῦ εἶναι καλοὶ προεστοὶ, ἂς ἔχουσι διπλὴν τιμήν· μάλιστα ἐκεῖνοι ὁποῦ κοπιάζουν εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν.

18 Διατὶ λέγει ἡ γραφή· Τὸ βοΐδιον ὁποῦ ἀλωνίζει, νὰ μὴν τὸ ἀποστομώσῃς. Καί· Ἄξιος εἶναι ὁ ἐργάτης τῆς πληρωμῆς του.

19 Καὶ μὴν παραδέχεσαι κατηγορίαν ἐναντία τοῦ πρεσβυτέρου, ἔξω ἂν δὲν εἶναι δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες.

20 Ἐκείνους ὁποῦ ἁμαρτάνουσιν, ὀμπροστὰ εἰς ὅλους ἔλεγχέ τους, διὰ νὰ ἔχουν φόβον καὶ οἱ ἄλλοι.

21 Ὁρκίζω σε ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, νὰ τὰ φυλάξῃς ἐτοῦτα χωρὶς καμίαν προτίμησιν, νὰ

τῳ, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν.

μὴν κάμης κανένα πρᾶγμα, παρακλίνωντας εἰς κανένα μέρῳ.

22 Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις· σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει.

22 Τὰ χέρια εἰς κανένα μὴν βάνης γλίγωρα, μηδὲ μέτεχε εἰς ξέναις ἁμαρτίαις· φύλαγε τοῦ λόγου σου καθαρόν.

23 Μηκέτι ὑδροπότει, ἀλλ' οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ διὰ τὸν στόμαχόν σου, καὶ τὰς πυκνάς σου ἀσθενείας.

23 Πλέον μὴν πίνης νερὸν, ἀλλὰ μεταχειρίζου ὀλίγον κρασὶ διὰ τὸ στομάχι σου, καὶ ταῖς πυκναῖς σου ἀσθένειαις.

24 Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι, προάγουσαι εἰς κρίσιν· τισὶ δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν·

24 Αἱ ἁμαρτίαις μερικῶν ἀνθρώπων εἶναι φανεραῖς, καὶ προφθάνουσιν εἰς τὴν κρίσιν προτίτερα· ἀμὴ εἰς κάποιους αἱ ἁμαρτίαις ἀκολουθοῦσιν ὕστερα·

25 Ὡσαύτως καὶ τὰ καλὰ ἔργα πρόδηλά ἐστι· καὶ τὰ ἄλλως ἔχοντα, κρυβῆναι οὐ δύνασαι.

25 Τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι φανερὰ· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἄλλης λογῆς, δὲν ἠμποροῦν νὰ κρυφθοῦν.

Κεφ. ς'. 6.

Ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ ζυγὸν δοῦλοι, τοὺς ἰδίους δεσπότας πάσης τιμῆς ἀξίους ἡγείσθωσαν· ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται.

Ὅσοι δοῦλοι εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, ἂς λογιάζουν πῶς εἶναι ἄξιοι οἱ αὐθεντάδες τους κάθε λογῆς τιμῆς· διὰ νὰ μὴν βλασφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία.

2 Οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες δεσπότας, μὴ καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσιν· ἀλλὰ μᾶλλον δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοὶ, οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι. Ταῦτα δίδασκε, καὶ παρακάλει.

2 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν πιστοὺς αὐθεντάδες, μὴν τοὺς καταφρονοῦσιν, διατὶ εἶναι ἀδελφοί· ἀλλὰ περισσότερον ἂς δουλεύουσιν, ὅτι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀγαπημένοι, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνουσι τὴν εὐεργεσίαν. Ἐτοῦτα δίδασκε καὶ νουθέτα.

3 Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ,

4 Τετύφωται, μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις καὶ λογομαχίας· ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραί,

5 Παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν, καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέβειαν· ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων.

6 Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας.

7 Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον· δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα.

8 Ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα.

9 Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν, ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν·

3 Ἐὰν κανένας διδάσκῃ ἄλλα, καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὰ λόγια τὰ ὑγιῆ, ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τὴν εὐσεβῆ,

4 Ἐκεῖνος κενοδοξᾷ μηδὲν γνωρίζοντας, ἀλλὰ ἀσθενῶντας εἰς τὸν νοῦν του, εἰς ζητήματα καὶ λογομαχίαις· ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνεται φθόνος, φιλονεικία, βλασφημίαις, ὑπόληψαις κακαῖς,

5 Γυμνάσματα κακὰ ἀνθρώπων ὁποῦ ἔχουσι τὸν νοῦν τους διεφθαρμένον, καὶ ὁποῦ εἶναι ἐστερημένοι τῆς ἀληθείας, ὁποῦ λογιάζουσι νὰ εἶναι ἡ εὐσέβεια πρόσοδος, ἀναχώρει ἀπὸ τοὺς τοιούτους.

6 Καὶ βέβαια μεγάλη πρόσοδος εἶναι ἡ εὐσέβεια, μὲ καρδίαν εὐχαριστημένην εἰς τὰ ἀρκετά.

7 Διατὶ κανένα πρᾶγμα δὲν ἐφέραμεν εἰς τὸν κόσμον· καὶ φανερὸν εἶναι ὅτι οὐδὲ δυνάμεσθε νὰ εὐγάλωμεν τίποτις.

8 Καὶ ὅταν ἔχωμεν φαγητὰ καὶ σκεπάσματα, ἂς εἴμεσθεν ἀρκετοὶ εἰς ἐτοῦτα.

9 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλουν νὰ πλουτοῦν, πέφτουσι μέσα εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίαις πολλαῖς, ἄγνωσταις καὶ βλαβεραῖς, ἡ ὁποῖαις βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς χαλασμὸν καὶ ἀπώλειαν.

10 Ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐϛὶν ἡ φιλαργυρία· ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίϛεως, καὶ ἑαυτȣ̀ς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς.

11 Σὺ δὲ ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεȣ̃, ταῦτα φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίϛιν, ἀγάπην, ὑπομονὴν, πραότητα.

12 Ἀγωνίζȣ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίϛεως, ἐπιλαβȣ̃ τῆς αἰωνίȣ ζωῆς, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης, καὶ ὡμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων.

13 Παραγγέλλω σοι ἐνώπιον τοῦ Θεȣ̃ τοῦ ζωοποιȣ̃ντος τὰ πάντα, καὶ Χριϛȣ̃ Ἰησȣ̃ τȣ̃ μαρτυρήσαντος ἐπὶ Ποντίȣ Πιλάτȣ τὴν καλὴν ὁμολογίαν·

14 Τηρῆσαί σε τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον, ἀνεπίληπτον, μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριϛȣ̃·

15 Ἣν καιροῖς ἰδίοις δείξει ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάϛης, ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ κύριος τῶν κυριευόντων,

16 Ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον,

10 Διατὶ ῥίζα ὅλων τὸ κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία· τὴν ὁποίαν κάποιοι ἔϛωντας νὰ τὴν ὀρεχθȣ̃σιν, ἐπλανήθηκαν ἀπὸ τὴν πίϛιν, καὶ ἐκάρφωσαν τοῦ λόγȣ τȣς εἰς πολλȣ̀ς πόνȣς.

11 Ἀμὴ ἐσὺ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεȣ̃, φεῦγε ἐτȣ̃τα· καὶ σπȣ́δαζε δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίϛιν, ἀγάπην, ὑπομονὴν, πραότητα.

12 Ἀγωνίζȣ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίϛεως, σφικτοκράτησε τὴν αἰώνιον ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκαλέσθης, καὶ ὡμολόγησες τὴν καλὴν ὁμολογίαν ὀμπροϛὰ εἰς πολλȣ̀ς μάρτυρας.

13 Παραγγέλλω σȣ ὀμπροϛὰ εἰς τὸν Θεὸν, ὁπȣ̃ ζωοποιεῖ τὰ πάντα, καὶ εἰς Χριϛὸν Ἰησȣ̃ν, ὁπȣ̃ ἐμαρτύρησεν ὀμπροϛὰ εἰς τὸν Πόντιον Πιλάτον τὴν καλὴν ὁμολογίαν·

14 Νὰ φυλάξῃς ἐτȣ́την τὴν ἐντολὴν ὦντας ἀμόλυντος, ἀκατηγόρητος, ἕως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίȣ μας Ἰησȣ̃ Χριϛȣ̃·

15 Τὴν ὁποίαν εἰς τȣ̀ς διωρισμένȣς καιρȣ̀ς θέλει τὴν δείξει ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάϛης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ κύριος τῶν κυριευόντων,

16 Ἐκεῖνος ὁπȣ̃ ἔχει μόνος ἀθανασίαν, καὶ κατοικᾶ

ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον· ἀμήν.

17 Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, τῷ παρέχοντι ἡμῖν πλουσίως πάντα εἰς ἀπόλαυσιν·

18 Ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς·

19 Ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς.

20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας, καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως·

21 Ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι, περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ. Ἀμήν.

† Πρὸς Τιμόθεον πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Λαοδικείας, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.

φῶς ἀπλησίαστον, τὸν ὁποῖον κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τὸν εἶδεν, οὐδὲ δύνεται νὰ τὸν εἰδῇ· εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι τιμὴ καὶ κράτος παντοτεινόν· ἀμήν.

17 Παράγγελλε τοὺς πλουσίους εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα νὰ μὴν ὑψηλοφρονοῦσι, μηδὲ νὰ ἐλπίζουσι εἰς τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ πλούτου, ἀλλὰ εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὁποῦ μᾶς δίδει πλουσίως ὅλα εἰς ἀπόλαυσιν·

18 Νὰ κάμνουσιν ἀγαθὰ ἔργα, νὰ πλουτοῦσιν εἰς ἔργα καλὰ, νὰ εἶναι μεταδοτικοὶ, κοινωνητικοί·

19 Νὰ θησαυρίζουσιν εἰς τοῦ λόγου τους θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, διὰ νὰ πιάσουν τὴν αἰώνιον ζωήν.

20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην ἐτοῦτην φύλαξε, ἀποδιώχνωντας ταῖς συχαμέναις ματαιολογίαις, καὶ ταῖς φιλονεικίαις τῆς ψεύτικης γνώσεως·

21 Τὴν ὁποίαν (γνῶσιν) τινὲς λέγοντες νὰ τὴν ἔχουν, ἀπότυχαν ἀπὸ τὴν πίστιν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Τιμόθεον πρώτη ἐγράφη ἀπὸ τὴν Λαοδικείαν, ἡ ὁποῖα εἶναι ἡ μητρόπολις Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ´ΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟ`Σ ΤΙΜΟ´ΘΕΟΝ ἘΠΙΣΤΟΛΗ´ ΔΕΥΤΕ´ΡΑ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, κατ' ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

2 Τιμοθέῳ ἀγαπητῷ τέκνῳ, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

3 Χάριν ἔχω τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύω ἀπὸ προγόνων ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, ὡς ἀδιάλειπτον ἔχω τὴν περὶ σοῦ μνείαν ἐν ταῖς δεήσεσί μου νυκτὸς καὶ ἡμέρας·

4 Ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, μεμνημένος σοῦ τῶν δακρύων, ἵνα χαρᾶς πληρωθῶ·

5 Ὑπόμνησιν λαμβάνων τῆς ἐν σοὶ ἀνυποκρίτου πίστεως, ἥτις ἐνῴκησε πρῶτον ἐν τῇ μάμμῃ σου Λωΐδι καὶ τῇ μητρί σου Εὐνίκῃ· πέπεισμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν σοί.

6 Δι' ἣν αἰτίαν ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὅ ἐστιν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ τάξιμον τῆς ζωῆς ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν,

2 Εἰς τὸν Τιμόθεον τὸ ἀγαπητὸν τέκνον, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

3 Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν, τὸν ὁποῖον λατρεύω ἀπὸ τοὺς προγόνους μου μὲ καθαρὰν συνείδησιν, ὅτι σὲ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε εἰς ταῖς προσευχαῖς μου νύκτα καὶ ἡμέρα·

4 Ἔχωντας μεγάλον πόθον νὰ σὲ εἰδῶ, ἐνθυμούμενος τὰ δάκρυμά σου, διὰ νὰ γεμισθῶ χαράν·

5 Ἀναθυμούμενος τὴν πίστιν σου τὴν ἄπλαστον, ἡ ὁποῖα ἐκατοίκησε πρῶτον εἰς τὴν μάμμην σου τὴν Λωΐδα, καὶ εἰς τὴν μητέρα σου τὴν Εὐνίκην· καὶ πιστεύω, ὅτι νὰ εἶναι καὶ εἰς ἐσένα.

6 Διὰ τὴν ὁποίαν ἀφορμὴν σὲ ἀναθυμίζω, νὰ ἀνάπτης τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσένα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου.

7 Οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμȣ̃.

8 Μὴ ȣ̃ν ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίȣ ἡμῶν, μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτȣ̃· ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεȣ̃·

9 Τȣ̃ σώσαντος ἡμᾶς, καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγίᾳ· ȣ̓ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν, καὶ χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃ πρὸ χρόνων αἰωνίων·

10 Φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τȣ̃ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίȣ·

11 Εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόςολος καὶ διδάσκαλος ἐθνῶν.

12 Δι' ἣν αἰτίαν καὶ ταῦτα πάσχω· ἀλλ' οὐκ ἐπαισχύνομαι· οἶδα γὰρ ᾧ πεπίςευκα, καὶ πέπεισμαι ὅτι δυνατός ἐςι τὴν παραθήκην μȣ φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

13 Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων, ὧν παρ' ἐμȣ̃ ἤκȣσας ἐν πίςει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃.

7 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ (πνεῦμα) δυνάμεως, καὶ ἀγάπης, καὶ σωφρονισμȣ̃.

8 Μὴν ἐντραπῇς λοιπὸν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίȣ μας, μηδὲ ἐμένα τὸν δέσμιόν τȣ· ἀλλὰ συγκακοπάθησε μετ' ἐμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεȣ̃·

9 Ὁπȣ̃ μᾶς ἔσωσε, καὶ μᾶς ἐκάλεσε μὲ κάλεσμα ἅγιον· ὄχι κατὰ τὰ ἔργα μας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδίαν τȣ πρόθεσιν καὶ τὴν χάριν, ὁπȣ̃ μᾶς ἐδόθη εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησȣ̃ν προτίτερα ἀπὸ χρόνȣς αἰωνίȣς·

10 Καὶ τώρα ἐφανερώθη διαμέσȣ τῆς ἐπιφανείας τȣ̃ σωτῆρός μας Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃, ὁπȣ̃ ἐχάλασε τὸν θάνατον, καὶ ἐφανέρωσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀφθαρσίαν διὰ μέσȣ τȣ̃ εὐαγγελίȣ·

11 Εἰς τὸ ὁποῖον ἐβάλθηκα ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόςολος, καὶ διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν.

12 Διὰ τὴν ὁποίαν ἀφορμὴν παθαίνω καὶ τȣ̃τα· ἀλλὰ δὲν ἐντρέπομαι· διατὶ ἠξεύρω εἰς τίναν ἐπίςευσα, καὶ πιςεύω ὅτι εἶναι δυνατὸς νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην μȣ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

13 Κράτει τὸ παράδειγμα τῶν ὑγιῶν λόγων, τῶν ὁποίων ἄκȣσες ἀπὸ λόγȣ μȣ, μὲ πίςιν καὶ ἀγάπην ὁπȣ̃ εἶναι εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησȣ̃ν.

14 Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν.

15 Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης.

16 Δώη ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ· ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε, καὶ τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπῃσχύνθη·

17 Ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ, σπουδαιότερον ἐζήτησέ με, καὶ εὗρε.

18 Δώη αὐτῷ ὁ Κύριος εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις.

14 Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διαμέσου τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, ὁποῦ κατοικᾷ εἰς ἐμᾶς.

15 Ἰξεύρεις ἐτοῦτο, ὅτι ὅλοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν μὲ ἀποστράφηκαν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης.

16 Ὁ Κύριος νὰ δώσῃ ἔλεος εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ὀνησιφόρου· ὅτι πολλαῖς φοραῖς μὲ ἐθεράπευσε, καὶ τὴν ἅλυσίν μου δὲν ἐντράπη·

17 Ἀλλὰ ὥντας εἰς τὴν Ῥώμην, μὲ πολλὴν σπουδὴν μὲ ἐζήτησε καὶ μὲ ηὗρεν.

18 Ὁ Κύριος νὰ τοῦ δώσῃ νὰ εὕρῃ ἔλεος ἀπὸ τὸν Κύριον εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην· καὶ ὅσα μὲ ὑπηρέτησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, ἐσὺ τὰ ἰξεύρεις καλίτερα.

Κεφ. β΄. 2.

ΣΥ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

2 Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι.

3 Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγμα-

ΕΣΥ λοιπὸν, τέκνον μου, δυναμώνου μὲ τὴν χάριν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν·

2 Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσες ἀπὸ λόγου μου διαμέσου πολλῶν μαρτύρων, παράδωσέ τα ὡσὰν παρακαταθήκην εἰς πιστοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ διδάξουν καὶ ἄλλους.

3 Ἐσὺ λοιπὸν κακοπάθησε, ὡσὰν καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Οὐδὲ ἕνας ὁποῦ στρατεύεται ἐμπλέκεται εἰς ταῖς πραγ-

τείαις, ἵνα τῷ στρατολογή-
σαντι ἀρέσῃ·
5 Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ
στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως
ἀθλήσῃ.
6 Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν
δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν με-
ταλαμβάνειν.
7 Νόει ἃ λέγω· δώῃ γάρ
σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν
πᾶσι.
8 Μνημόνευε Ἰησοῦν Χρι-
στὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ
σπέρματος Δαβὶδ, κατὰ τὸ
εὐαγγέλιόν μου·
9 Ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέ-
χρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος·
ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέ-
δεται.
10 Διὰ τοῦτο πάντα ὑπο-
μένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα
καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι
τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ
δόξης αἰωνίου.
11 Πιστὸς ὁ λόγος· εἰ γὰρ
συναπεθάνομεν, καὶ συζή-
σομεν·
12 Εἰ ὑπομένομεν, καὶ
συμβασιλεύσομεν· εἰ ἀρνού-
μεθα, κἀκεῖνος ἀρνήσεται
ἡμᾶς.
13 Εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος
πιστὸς μένει· ἀρνήσασθαι ἑαυ-
τὸν οὐ δύναται.
14 Ταῦτα ὑπομίμνησκε,

ματείαις τῆς ζωῆς ἐτούτης,
διὰ νὰ ἀρέσῃ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν
ἐδιάλεξε διὰ στρατιώτην·
5 Καὶ ἐὰν κανένας ἀγω-
νίζεται, δὲν στεφανώνεται ἐὰν
δὲν ἀγωνισθῇ νομίμως.
6 Ὁ γεωργὸς ὁποῦ κοπιάζει
κάμνει χρεία νὰ μεταλαμβάνῃ
πρῶτον ἀπὸ τοὺς καρπούς.
7 Γροίκα ἐκεῖνα ὁποῦ λέγω·
ἄμποτες ὁ Κύριος νὰ σὲ δώσῃ
γνῶσιν εἰς ὅλα.
8 Ἐνθυμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν
ὁποῦ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ ὁποῖος
(ἐγεννήθη) ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ
Δαβὶδ κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου·
9 Εἰς τὸ ὁποῖον κακοπαθῶ
ἕως εἰς δεσμὰ, ὡσὰν κακο-
ποιός· ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ
Θεοῦ δὲν δένεται.
10 Διὰ τοῦτο ἐγὼ τὰ ὑπο-
μένω ὅλα διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς,
διὰ νὰ τύχουσι καὶ αὐτοὶ σω-
τηρίαν, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χρι-
στὸν Ἰησοῦν μὲ δόξαν αἰώνιον.
11 Ὁ λόγος ἐτοῦτος εἶναι
ἀληθινός· διατὶ ἐὰν ἀποθάνω-
μεν ἀντάμα μὲ τὸν Χριστὸν,
θέλομεν ζήσει καὶ ἀντάμα
μετ' αὐτόν·
12 Ἐὰν ὑπομένομεν, καὶ
θέλομεν συμβασιλεύσει· ἐὰν
ἀρνούμεσθεν ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖ-
νος θέλει μᾶς ἀρνηθῇ·
13 Ἐὰν ἐμεῖς ἀπιστοῦμεν,
ἐκεῖνος πιστὸς μένει· νὰ ἀρνη-
θῇ τοῦ λόγου του δὲν δύναται.
14 Ἐτοῦτα ἀναθύμιζε,

διαμαρτυρόμενος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μὴ λογομαχεῖν, εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων.

μαρτυρῶντας τοὺς ἀνθρώπους ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριον, νὰ μὴν λογομαχοῦσι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὠφέλιμον εἰς κανένα, ἀλλὰ χαλασμὸς ἐκεινῶν ὁποῦ ἀκούουν.

15 Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

15 Σπούδαζε νὰ παραστήσῃς τοῦ λόγου σου δόκιμον εἰς τὸν Θεὸν, ἐργάτην ἀνεντρόπιαστον, ὀρθοκόπτωντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

16 Τὰς δὲ βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο· ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας·

16 Ἀμὴ ταῖς βδελυκταῖς ματαιοφωνίαις φεῦγε· διατὶ θέλουσι προκόψει εἰς μεγαλιτέραν ἀσέβειαν·

17 Καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἕξει· ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Φιλητός·

17 Καὶ ὁ λόγος τῶν τοιούτων βόσκωντας ἐμπροσθὰ, θέλει καταφάγει ὡσὰν φάγουσα· ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Ὑμέναιος καὶ Φιλητός·

18 Οἵτινες περὶ τὴν ἀλήθειαν ἠστόχησαν, λέγοντες τὴν ἀνάστασιν ἤδη γεγονέναι· καὶ ἀνατρέπουσι τὴν τινων πίστιν.

18 Οἱ ὁποῖοι ἀπότυχαν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, λέγοντες νὰ ἔγινεν ἡ ἀνάστασις τώρα· καὶ ἀνατρέπουσι τὴν πίστιν μερικῶν.

19 Ὁ μέντοι στερεὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ ἕστηκεν, ἔχων τὴν σφραγῖδα ταύτην· Ἔγνω Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ· καί· Ἀποστήτω ἀπὸ ἀδικίας πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Χριστοῦ.

19 Ὅμως ὁ στερεὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ στέκεται, ἔχωντας τὴν βοῦλαν ἐτούτην· Ἐγνώρισεν ὁ Κύριος ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἰδικοί του· καί· Ἂς εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀδικίαν κάθε ἕνας, ὁποῦ ὀνομάζει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

20 Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα· καὶ ἃ μὲν εἰς τιμήν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν.

20 Καὶ εἰς μεγάλον σπῆτι δὲν εἶναι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ξύλινα καὶ πήλινα· καὶ μερικὰ εἶναι εἰς τιμὴν, καὶ μερικὰ εἶναι εἰς ἀτιμίαν.

21 Ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων, ἔσται σκεῦος

21 Ἂν λοιπὸν κανένας καθαρίσῃ τοῦ λόγου του ἀπὸ τοῦτα,

εἰς τιμὴν, ἡγιασμένον καὶ εὔχρηστον τῷ δεσπότῃ, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον.

22 Τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, πίστιν, ἀγάπην, εἰρήνην μετὰ τῶν ἐπικαλουμένων τὸν Κύριον ἐκ καθαρᾶς καρδίας.

23 Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι γεννῶσι μάχας·

24 Δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ' ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικὸν, ἀνεξίκακον·

25 Ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους· μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας,

26 Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα.

θέλει εἶσθαι ἀγγεῖον εἰς τιμὴν, ἁγιασμένον καὶ εὔχρηστον εἰς τὸν δεσπότην, εἰς κάθε ἔργον καλὸν ἑτοιμασμένον.

22 Φεῦγε ταῖς ἐπιθυμίαις ταῖς νεωτερικαῖς· καὶ ἀκολούθα τὴν δικαιοσύνην, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην ὁμοῦ μὲ ἐκείνους ὁποῦ ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριον μὲ καθαρὰν καρδίαν.

23 Καὶ τὰ μωρὰ καὶ ἀπαίδευτα ζητήματα ἄφινέ τα, ἰξεύρωντας ὅτι γεννοῦν μάχαις·

24 Καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ μάχεται, ἀλλὰ νὰ εἶναι πρᾶος εἰς ὅλους, διδακτικὸς, ὑπομονητικὸς εἰς τοὺς κακούς·

25 Μὲ πραότητα νὰ παιδεύῃ ἐκείνους ὁποῦ ἐναντιοῦνται· μήπως καὶ καμίαν φορὰν ὁ Θεὸς τοὺς δώσῃ μετάνοιαν, νὰ ἔλθουσιν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας,

26 Καὶ ξεννηστικωθοῦν ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι ζωντανοὶ πιασμένοι εἰς (τὸ νὰ κάμνουν) τὸ θέλημά του.

Κεφ. γ'. 3.

ΤΟῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί·

2 Ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφη-

ΚΑῚ γνώριζε τοῦτο, ὅτι εἰς ταῖς ὑστερναῖς ἡμέραις θέλουσι φθάσει καιροὶ δύσκολοι·

2 Διατὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν ἀγαπήσει τοῦ λόγου τους, καὶ θέλουσιν εἶσθαι φιλάργυροι,

μοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχά-
ριστοι, ἀνόσιοι,

3 Ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διά-
βολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι,
ἀφιλάγαθοι,

4 Προδόται, προπετεῖς, τε-
τυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον
ἢ φιλόθεοι·

5 Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσε-
βείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς
ἠρνημένοι· καὶ τούτους ἀπο-
τρέπου.

6 Ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ
ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας, καὶ
αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναι-
κάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις,
ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικί-
λαις.

7 Πάντοτε μανθάνοντα,
καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν
ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα.

8 Ὃν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ
Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ,
οὕτως καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ
ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφ-
θαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι
περὶ τὴν πίστιν.

9 Ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ
πλεῖον· ἡ γὰρ ἄνοια αὐτῶν
ἔκδηλος ἔσται πᾶσιν, ὡς καὶ
ἡ ἐκείνων ἐγένετο.

10 Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς
μου τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ἀγω-

κενόδοξοι, ὑπερήφανοι, βλάσ-
φημοι, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γο-
νεῖς τους, ἀχάριστοι, κατα-
φρονοῦντες τὰ θεῖα,

3 Νὰ μὴν ἔχουν ἀγάπην,
ἀφιλίωτοι, διαβαλτάδες, ἀκρα-
τεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι,

4 Προδόται, προπετεῖς,
ἐπηρμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον
παρὰ φιλόθεοι·

5 Ἔχοντες μόρφωσιν εὐ-
σεβείας, ἀμὴ τὴν δύναμίν της
τὴν ἀρνοῦνται· καὶ τούτους ἀπο-
στρέφου.

6 Διατὶ ἀπὸ τούτους εἶναι
ἐκεῖνοι ὅπου ἐμβαίνουσιν εἰς τὰ
σπήτια, καὶ σκλαβώνουν τὰ γυ-
ναικάρια, ὅπου εἶναι φορτωμένα
ἁμαρτίαις, ὅπου σύρνονται εἰς
ἐπιθυμίαις πολυλογήτικαις.

7 Ὅπου μαθαίνουσι πάν-
τοτε, καὶ μηδὲ ποτὲ δύνουνται
νὰ ἔλθουσιν εἰς τὴν γνῶρισιν
τῆς ἀληθείας.

8 Καὶ καθὼς Ἰαννῆς καὶ
Ἰαμβρῆς ἐναντιώθηκαν τὸν
Μωϋσῆν, τέτοιας λογῆς καὶ
ἐτοῦτοι ἐναντιοῦνται τὴν ἀλή-
θειαν, ἄνθρωποι διεφθαρμένοι
εἰς τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι εἰς τὴν
πίστιν.

9 Ἀλλὰ δὲν θέλουσι προ-
κόψει περισσότερον· διατὶ ἡ
ἀγνωσία τους θέλει γένει φανε-
ρὴ εἰς ὅλους, καθὼς καὶ ἡ (ἀγνω-
σία) ἐκείνων ἔγινε φανερή.

10 Ἀμὴ ἐσὺ ἐκατάλαβες
καλὰ τὴν διδασκαλίαν μου, τὴν

γῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ·

11 Τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἵους διωγμοὺς ὑπήνεγκα, καὶ ἐκ πάντων με ἐῤῥύσατο ὁ Κύριος.

12 Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται.

13 Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

14 Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες·

15 Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

16 Πᾶσα γραφὴ, θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ·

17 Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.

ἀναστροφήν μου, τὴν προθυμίαν, τὴν πίστιν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονήν·

11 Τοὺς διωγμοὺς, τὰ παθήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐγίνηκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τοὺς Λύστρους· τί λογῆς διωγμοὺς ὑπέμεινα, καὶ ἀπὸ ὅλους μὲ ἐλευθέρωσεν ὁ Κύριος.

12 Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι θέλουσι νὰ ζοῦσιν εὐσεβῶς εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, θέλουσι διωχθῆ.

13 Ἀμὴ ἄνθρωποι πονηροὶ καὶ πλάνοι θέλουσι προκόψει εἰς τὸ χειρότερον, πλανῶντες τοὺς ἄλλους καὶ πλανώμενοι.

14 Ἀλλὰ ἐσὺ μένε εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, ἠξεύροντας ἀπὸ τίνα τὰ ἔμαθες·

15 Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφος ἠξεύρεις τὰ ἱερὰ γράμματα, ὁποῦ δύνουνται νὰ σὲ σοφίσουν εἰς σωτηρίαν, διαμέσου τῆς πίστεως ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

16 Ὅλη ἡ γραφὴ εἶναι θεόπνευστη, καὶ ὠφέλιμη εἰς διδασκαλίαν, εἰς ἔλεγχον, εἰς διόρθωσιν, εἰς παίδευσιν ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν δικαιοσύνην·

17 Διὰ νὰ εἶναι σωστὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, τελείως ἑτοιμασμένος εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν.

Κεφ. δ'. 4.

Διαμαρτύρομαι οὖν ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Κυρίου

Διαμαρτύρομαι λοιπὸν ἐγὼ ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ

Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ·

2 Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως· ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ.

3 Ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν·

4 Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται.

5 Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον.

6 Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε.

7 Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα.

8 Λοιπὸν, ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής· οὐ μόνον δὲ ἐμοὶ, ἀλλὰ

τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁποῦ μέλλει νὰ κρίνῃ ζωντανοὺς καὶ νεκροὺς εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐπιφανείας του, καὶ τῆς βασιλείας του·

2 Κήρυξε τὸν λόγον, παραστάσου καὶ καλόκαιρα, καὶ παράκαιρα· ἔλεγχε, ἐπιτίμησον, παρακάλει μὲ κάθε μακροθυμίαν καὶ διδαχήν.

3 Διατὶ μέλλει νὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὁποῦ νὰ μὴν ὑπομένουσι τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν· ἀλλὰ κατὰ ταῖς ἐδικαῖς τους ἐπιθυμίαις θέλουσι θημωνιάσει εἰς τοῦ λόγου τους διδασκάλους, ὁποῦ νὰ γαργαλίζουσι τὴν ἀκοήν τους·

4 Καὶ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν θέλουσιν ἀποστρέψει τὴν ἀκοήν τους, καὶ εἰς τοὺς μύθους θέλουσι γυρίσει.

5 Ἀλλὰ ἐσὺ ἀγρύπνα εἰς ὅλα, κακοπάθησε, κάμε ἔργον εὐαγγελιστοῦ, πληροφόρησε τὴν διακονίαν σου.

6 Διατὶ ἐγὼ ὡραμάϊ γίνομαι ῥαντισμὸς τῆς θυσίας, καὶ ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ μου ἔφθασε.

7 Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσθηκα, τὸν δρόμον ἐτελείωσα, τὴν πίστιν ἐφύλαξα.

8 Τὸ λοιπὸν, μοῦ φυλάττεται ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον θέλει μοῦ τὸν ἀποδώσει ὁ Κύριος εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ δίκαιος κριτής· καὶ ὄχι μόνον

καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

9 Σπούδασον ἐλθεῖν πρός με ταχέως·

10 Δημᾶς γάρ με ἐγκατέλιπεν, ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα, καὶ ἐπορεύθη εἰς Θεσσαλονίκην· Κρήσκης εἰς Γαλατίαν, Τίτος εἰς Δαλματίαν·

11 Λουκᾶς ἐστι μόνος μετ' ἐμοῦ· Μάρκον ἀναλαβὼν, ἄγε μετὰ σεαυτοῦ· ἔστι γάρ μοι εὔχρηστος εἰς διακονίαν.

12 Τυχικὸν δὲ ἀπέστειλα εἰς Ἔφεσον.

13 Τὸν φελόνην ὃν ἀπέλιπον ἐν Τρωάδι παρὰ Κάρπῳ, ἐρχόμενος φέρε, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβράνας.

14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλά μοι κακὰ ἐνεδείξατο· ἀποδῴη αὐτῷ ὁ Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·

15 Ὃν καὶ σὺ φυλάσσου· λίαν γὰρ ἀνθέστηκε τοῖς ἡμετέροις λόγοις.

16 Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· (μὴ αὐτοῖς λογισθείη·)

17 Ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη, καὶ ἐνεδυνάμωσέ με, ἵνα δι' ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ,

εἰς ἐμένα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους ὁποῦ ἀγαποῦσι τὴν ἐπιφάνειάν του.

9 Σπούδασε νὰ ἔλθῃς εἰς ἐμένα τὸ γλιγωρώτερον.

10 Διατὶ ὁ Δημᾶς μὲ ἄφησεν, ἀγαπῶντας τὸν παρόντα τὸν αἰῶνα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην· ὁ Κρήσκης ἐπῆγεν εἰς τὴν Γαλατίαν, ὁ Τίτος εἰς τὴν Δαλματίαν·

11 Λουκᾶς μόνος εἶναι μετ' ἐμένα· καὶ ἔπαρε καὶ τὸν Μάρκον, καὶ φέρε τον μὲ τοῦ λόγου σου· διατὶ μοῦ εἶναι πολλὰ χρήσιμος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

12 Καὶ τὸν Τυχικὸν τὸν ἀπέστειλα εἰς τὴν Ἔφεσον.

13 Τὸν φελόνην τὸν ὁποῖον ἄφησα εἰς τὴν Τρωάδα σιμὰ εἰς τὸν Κάρπον, ἐρχόμενος φέρε τον, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβράϊνα.

14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλὰ κακὰ μοῦ ἔκαμεν· ἄμποτε ὁ Κύριος νὰ τοῦ ἀποδώσῃ κατὰ τὰ ἔργα του·

15 Τὸν ὁποῖον καὶ ἐσὺ φυλάγου τον· διατὶ πολλὰ ἐναντιώθηκε τὰ λόγιά μας.

16 Εἰς τὴν πρώτην μου ἀπολογίαν κανένας δὲν μὲ ἐπαραστάθη, ἀλλὰ ὅλοι μὲ ἄφησαν· (ἄμποτες νὰ μὴν τοὺς λογαριασθῇ·)

17 Ἀμὴ ὁ Κύριος μὲ ἐπαραστάθη, καὶ μὲ ἐδυνάμωσι, διὰ νὰ πληροφορηθῇ τὸ κή-

καὶ ἀκούσῃ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐῤῥύσθην ἐκ στόματος λέοντος.

18 Καὶ ῥύσεταί με ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ, καὶ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

19 Ἄσπασαι Πρίσκαν καὶ Ἀκύλαν, καὶ τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον.

20 Ἔραστος ἔμεινεν ἐν Κορίνθῳ· Τρόφιμον δὲ ἀπέλιπον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενοῦντα.

21 Σπούδασον πρὸ χειμῶνος ἐλθεῖν. Ἀσπάζεταί σε Εὔβουλος, καὶ Πούδης, καὶ Λῖνος, καὶ Κλαυδία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάντες.

22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τοῦ πνεύματός σου· ἡ χάρις μεθ᾽ ὑμῶν· ἀμήν.

† Πρὸς Τιμόθεον δευτέρα τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης, ὅτι ἐκ δευτέρου παρέστη Παῦλος τῷ Καίσαρι Νέρωνι.

ρυγμα διαμέσου μου, καὶ νὰ ἀκούσουν ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ ἐλευθερώθηκα ἀπὸ στόμα τοῦ λέοντος.

18 Καὶ ὁ Κύριος θέλει μὲ ἐλευθερώσει ἀπὸ κάθε ἔργον κακὸν, καὶ θέλει μὲ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν του τὴν ἐπουράνιον· εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

19 Χαιρέτισε τὴν Πρίσκιλλαν καὶ τὸν Ἀκύλαν, καὶ τὸ σπῆτι τοῦ Ὀνησιφόρου.

20 Ὁ Ἔραστος ἀπόμεινεν εἰς τὴν Κόρινθον· καὶ τὸν Τρόφιμον τὸν ἄφησα εἰς τὴν Μίλητον ἀσθενημένον.

21 Σπούδαξε νὰ ἔλθῃς προτίτερα ἀπὸ τὸν χειμῶνα. Χαιρετᾷ σε ὁ Εὔβουλος, καὶ Πούδης, καὶ Λῖνος, καὶ ἡ Κλαυδία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι.

22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σου· ἡ χάρις μὲ λόγου σας· ἀμήν.

† Ἡ εἰς Τιμόθεον δευτέρα, τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ὅτε ἐκ δευτέρου παρέστη ὁ Παῦλος εἰς τὸν Καίσαρα Νέρωνα.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΌΛΟΥ

Ἡ ΠΡῸΣ ΤΊΤΟΝ ἘΠΙΣΤΟΛΉ.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ δοῦλος Θεοῦ, ἀπόστολος δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πίστιν ἐκλεκτῶν Θεοῦ, καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθείας τῆς κατ᾽ εὐσέβειαν·

2 Ἐπ᾽ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αἰωνίων,

3 Ἐφανέρωσε δὲ καιροῖς ἰδίοις τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐν κηρύγματι ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ κατ᾽ ἐπιταγὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ·

4 Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ κατὰ κοινὴν πίστιν, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν.

5 Τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ, καὶ καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγώ σοι διεταξάμην·

6 Εἴ τις ἐστὶν ἀνέγκλητος, μιᾶς γυναικὸς ἀνὴρ, τέκνα ἔχων πιστὰ, μὴ ἐν κατηγορίᾳ ἀσωτίας, ἢ ἀνυπότακτα.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ δοῦλος Θεοῦ, καὶ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν πίστιν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ὁποῦ εἶναι κατὰ τὴν εὐσέβειαν·

2 Εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἔταξεν ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρωτίτερα ἀπὸ καιροὺς αἰωνίους,

3 Καὶ τὴν ἐφανέρωσεν εἰς καιροὺς διωρισμένους, ἤγουν τὸν λόγον του εἰς τὸ κήρυγμα τὸ ὁποῖον τὸ ἐνεμπιστεύθηκα ἐγὼ, μὲ πρόσταξιν τοῦ σωτῆρός μας Θεοῦ·

4 Εἰς τὸν Τίτον τὸ γνήσιον τέκνον κατὰ τὴν κοινὴν πίστιν, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν σωτῆρά μας.

5 Διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν σὲ ἄφησα εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ διορθώσῃς ἐκεῖνα ὁποῦ λείπουσι, καὶ νὰ καταστήσῃς εἰς κάθε πόλιν πρεσβυτέρους, καθὼς ἐγὼ σὲ ἐδιάταξα·

6 Ἐὰν εἶναι κανένας ἀκατηγόρητος, μιᾶς γυναίκας ἄνδρας, καὶ ἔχει τέκνα πιστὰ, ὄχι κατηγορημένα ἀσωτίας, ἢ ἀνυπότακτα.

7 Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι, ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ·

7 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀκατηγόρητος, ὡσὰν οἰκονόμος τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν εἶναι αὐθάδης, νὰ μὴν εἶναι ὀξύθυμος, νὰ μὴν εἶναι ὑβριστὴς, νὰ μὴν εἶναι δάρτης, νὰ μὴν ἀγαπᾷ κακὰ κέρδη·

8 Ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ·

8 Ἀλλὰ νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ξένους, νὰ ἀγαπᾷ τὸ καλὸν, νὰ εἶναι σώφρων, δίκαιος, ὅσιος, ἐγκρατής·

9 Ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ, καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν.

9 Νὰ κρατῇ τὸν πιστὸν λόγον τῆς διδαχῆς, διὰ νὰ δύνεται καὶ νὰ νουθετᾷ τοὺς ἄλλους μὲ τὴν διδασκαλίαν τὴν ὑγιῆ, καὶ νὰ ἐλέγχῃ ἐκείνους ὁποῦ ἐναντιοῦνται.

10 Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς·

10 Διατὶ εἶναι πολλοὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ ὁποῦ ἀπατοῦσι τοὺς λογισμοὺς, μάλιστα ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν περιτομήν·

11 Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν· οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσι, διδάσκοντες ἃ μὴ δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν.

11 Τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τοὺς ἀποστομώνωμεν· οἱ ὁποῖοι ὁλάκαιρα σπήτια γυρίζουσιν ἄνω κάτω, ἔστωντας νὰ διδάσκουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν πρέπει, διὰ ἄσχημον κέρδος.

12 Εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφήτης· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.

12 Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἐδικός τους προφήτης εἶπεν· Οἱ Κρητικοὶ πάντα εἶναι ψεύσταις, κακὰ θηρία, κοιλίαις ἀκαμάτραις.

13 Ἡ μαρτυρία αὕτη ἐστὶν ἀληθής· δι' ἣν αἰτίαν ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως, ἵνα ὑγιαίνωσιν ἐν τῇ πίστει·

13 Ἡ μαρτυρία ἐτούτη εἶναι ἀληθινή· διὰ τοῦτο ἔλεγχέ τους σκληρὰ, διὰ νὰ ὑγιαίνωσιν εἰς τὴν πίστιν·

14 Μὴ προσέχοντες Ἰεδαϊκοῖς μύθοις, καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων ἀποστρεφομένων τὴν ἀλήθειαν.

15 Πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς· τοῖς δὲ μεμιασμένοις καὶ ἀπίστοις ἐδὲν καθαρὸν, ἀλλὰ μεμίανται αὐτῶν καὶ ὁ νῆς καὶ ἡ συνείδησις.

16 Θεὸν ὁμολογῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνῦνται, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπειθεῖς, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμοι.

14 Νὰ μὴν ἔχεν τὸν νεν τες εἰς μύθες Ἰεδαϊκὲς, καὶ παραγγελίαις ἀνθρώπων, ὅπε ἀποστρέφονται τὴν ἀλήθειαν.

15 Ὅλα εἶναι καθαρὰ εἰς τὲς καθαρές· ἀμὴ εἰς τὲς μεμιασμένες καὶ ἀπίστες δὲν εἶναι κανένα (πρᾶγμα) καθαρὸν, ἀλλὰ εἶναι μεμιασμένος καὶ ὁ νῦς τες καὶ ἡ συνείδησίς τες.

16 Ὁμολογῦν νὰ γνωρίζεν τὸν Θεὸν, ἀμὴ μὲ τὰ ἔργα τὸν ἀρνῦνται, ἔσωντας νὰ εἶναι συχαντοὶ, καὶ ἀπειθεῖς καὶ εἰς κάθε ἔργον ἀγαθὸν ἀνεπιτήδειοι.

Κεφ. β'. 2.

ΣΥ δὲ λάλει ἃ πρέπει τῇ ὑγιαινέσῃ διδασκαλίᾳ.

2 Πρεσβύτας νηφαλίες εἶναι, σεμνὲς, σώφρονας, ὑγιαίνοντας τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ.

3 Πρεσβύτιδας ὡσαύτως ἐν καταστήματι ἱεροπρεπεῖς, μὴ διαβόλες, μὴ οἴνῳ πολλῷ δεδελωμένας, καλοδιδασκάλες,

4 Ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας, φιλάνδρες εἶναι, φιλοτέκνες,

5 Σώφρονας, ἁγνὰς, οἰκερὲς, ἀγαθὰς, ὑποτασσο-

ΑΜὴ ἐσὺ λάλει ἐκεῖνα ὅπε πρέπεσιν εἰς τὴν ὑγιῆ διδασκαλίαν.

2 Οἱ γέροντες νὰ εἶναι ἀμέθυσοι, νὰ εἶναι τιμημένοι, σώφρονες, ὑγιεῖς εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑπομονήν.

3 Ὁμοίως καὶ ἡ γερόντισσαις νὰ εἶναι μὲ ἐνδύματα, ὅπε νὰ πρέπῃ εἰς τὴν ἁγιωσύνην, νὰ μὴν εἶναι καταλαλήτραις, νὰ μὴν δελώνενται εἰς πολὺ κρασὶ, νὰ εἶναι διδάσκαλοι τῆς καλωσύνης,

4 Διὰ νὰ σωφρονίζεν ταῖς νέαις, νὰ ἀγαπῦσι τὲς ἄνδρας τες καὶ τὰ παιδία τες,

5 Νὰ εἶναι σωφρονισμέναις, καθαραῖς, νὰ φυλάγεν τὸ

μένας τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα μὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βλασφημῆται.

6 Τοὺς νεωτέρους ὡσαύτως παρακάλει σωφρονεῖν,

7 Περὶ πάντα σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀδιαφθορίαν, σεμνότητα,

8 Λόγον ὑγιῆ, ἀκατάγνωστον, ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ, μηδὲν ἔχων περὶ ὑμῶν λέγειν φαῦλον.

9 Δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι, ἐν πᾶσιν εὐαρέστους εἶναι, μὴ ἀντιλέγοντας·

10 Μὴ νοσφιζομένους, ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθήν· ἵνα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ κοσμῶσιν ἐν πᾶσιν.

11 Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις·

12 Παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι·

13 Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

σπῆτι, νὰ εἶναι ἀγαθαῖς, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρας, διὰ νὰ μὴν βλασφημῆται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

6 Τὸν αὐτὸν τρόπον νουθέτα καὶ τοὺς νεωτέρους νὰ σωφρονοῦσιν,

7 Εἰς ὅλα δίδε τοῦ λόγου σου παράδειγμα τῶν καλῶν ἔργων, (ὤντας) εἰς τὴν διδασκαλίαν ἀδιάφθορος καὶ σεμνὸς,

8 Καὶ ἔχωντας λόγον ὑγιῆ καὶ ἀκατάγνωστον, διὰ νὰ ἐντραπῇ ὁ ἐναντίος, νὰ μὴν ἔχῃ νὰ λέγῃ τίποτες κακὸν διὰ λόγου σας.

9 Οἱ δοῦλοι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους αὐθεντάδες, εἰς ὅλα νὰ εἶναι εὐάρεστοι, νὰ μὴν ἀντιλέγουσι·

10 Νὰ μὴν ἰδιοποιοῦσι τὰ ξένα, ἀλλὰ νὰ δείχνουσι κάθε λογῆς πίστιν καλὴν· διὰ νὰ στολίζουσιν εἰς ὅλα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρός μας Θεοῦ.

11 Διατὶ ἐφανερώθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις·

12 Ὁποῦ μᾶς διδάσκει, διὰ νὰ ἀρνηθοῦμεν τὴν ἀσέβειαν καὶ ταῖς κοσμικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ νὰ ζήσωμεν σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα·

13 Ἀπαντεχαίνοντες τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

14 Ὅς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, καὶ καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.

14 Ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀνομίαν, καὶ νὰ καθαρίσῃ εἰς τοῦ λόγου του λαὸν ἐδικόν του, ἐπιμελητὴν τῶν καλῶν ἔργων.

15 Ταῦτα λάλει, καὶ παρακάλει, καὶ ἔλεγχε μετὰ πάσης ἐπιταγῆς· μηδείς σου περιφρονείτω.

15 Ἐτοῦτα λάλει καὶ νουθέτα καὶ ἔλεγχε μὲ κάθε λογῆς ἐξουσίαν· καὶ κανένας ἃς μὴν σὲ καταφρονᾷ.

Κεφ. γ'. 3.

Ὑπομίμνησκε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, πειθαρχεῖν, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἑτοίμους εἶναι·

Ἀναθύμιζέ τους νὰ ὑποτάσσωνται εἰς ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις, νὰ ὑπακούουσι, νὰ εἶναι ἕτοιμοι εἰς κάθε ἔργον καλόν·

2 Μηδένα βλασφημεῖν, ἀμάχους εἶναι, ἐπιεικεῖς, πᾶσαν ἐνδεικνυμένους πρᾳότητα πρὸς πάντας ἀνθρώπους.

2 Κανένα νὰ μὴν βλασφημοῦσι, νὰ εἶναι ἄμαχοι, ἱλαροί, δείχνοντες κάθε πρᾳότητα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

3 Ἦμεν γάρ ποτε καὶ ἡμεῖς ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, δουλεύοντες ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ποικίλαις, ἐν κακίᾳ καὶ φθόνῳ διάγοντες, στυγητοί, μισοῦντες ἀλλήλους.

3 Διατὶ καὶ ἐμεῖς ἕνα καιρὸν ἤμεσθαν ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, καὶ ἐδουλεύαμεν ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς πολλῶν λογιῶν, περνῶντες εἰς κακίαν καὶ φθόνον, μισημένοι, καὶ μισοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον.

4 Ὅτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπιφάνη τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,

4 Ἀμὴ ὅταν ἐφανερώθη ἡ καλωσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ σωτῆρός μας Θεοῦ,

5 Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος ἁγίου·

5 Ὄχι ἀπὸ ἔργα δίκαια ὁποῦ ἐκάμαμεν ἐμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔλεός του μᾶς ἔσωσε, διαμέσου τοῦ λουσίματος τῆς ξαναγεννήσεως καὶ ἀνακαινώσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

6 Οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν·

7 Ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι, κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

8 Πιστὸς ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιοῦσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ· ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις.

9 Μωρὰς δὲ ζητήσεις, καὶ γενεαλογίας, καὶ ἔρεις, καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς, καὶ μάταιοι.

10 Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ·

11 Εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἁμαρτάνει, ὢν αὐτοκατάκριτος.

12 Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρός σε ἢ Τυχικὸν, σπούδασον ἐλθεῖν πρός με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι.

13 Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ.

14 Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ

6 Τὸ ὁποῖον ἔχυσεν εἰς ἐμᾶς πλουσίως, διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρός μας·

7 Διὰ νὰ γενοῦμεν κληρονόμοι, κατὰ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, μὲ τὸ νὰ ἐδικαιώθημεν μὲ τὴν χάριν του.

8 Ὁ λόγος ἐτοῦτος εἶναι πιστός· καὶ ἐτοῦτα θέλω νὰ τὰ βεβαιώνῃς, διὰ νὰ φροντίζουσι νὰ ὑπερέχουσιν εἰς τὰ καλὰ ἔργα ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεόν· ἐτοῦτα εἶναι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Ἀμὴ τὰ λωλὰ ζητήματα, καὶ ταῖς γενεαλογίαις, καὶ ταῖς φιλονεικίαις, καὶ ταῖς μάχαις ταῖς νομικαῖς, ἀποστρέφου ταις· διατὶ εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαις.

10 Τὸν ἄνθρωπον τὸν αἱρετικὸν, ὕστερα ἀπὸ μίαν καὶ δευτέρην νουθεσίαν, ἀποστρέφου τον·

11 Ἰξεύρωντας ὅτι ὁ τοιοῦτος εἶναι διεστραμμένος, καὶ ἁμαρτάνει, ὤντας αὐτοκατάκριτος.

12 Ὅταν πέμψω εἰς ἐσένα τὸν Ἀρτεμᾶν ἢ τὸν Τυχικὸν, σπούδασε νὰ ἔλθῃς εἰς ἐμένα εἰς τὴν Νικόπολιν· διατὶ ἐκεῖ ἀποφάσισα νὰ ξεχειμάσω.

13 Τὸν Ζηνᾶν τὸν νομικὸν, καὶ τὸν Ἀπολλῶ, ταχέως στεῖλε τους, φροντίζωντας, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτες.

14 Καὶ ἂς μαθαίνουσι καὶ οἱ

ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι.

15 Ἀσπάζονταί σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες· ἄσπασαι τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει· ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

† Πρὸς Τίτον τῆς Κρητῶν ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Νικοπόλεως τῆς Μακεδονίας.

ἐδικοί μας νὰ ὑπερέχουν εἰς τὰ καλὰ ἔργα, διὰ ταῖς ἀναγκαίαις χρείαις, διὰ νὰ μὴν εἶναι ἄκαρποι.

15 Ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι μὲ τοῦ λόγου μου σὲ χαιρετοῦν· χαιρέτισε ἐκείνους ὁποῦ μᾶς ἀγαποῦσι μὲ πίστιν· ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας· ἀμήν.

† Ἡ εἰς Τίτον, τῆς τῶν Κρητῶν ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Νικόπολιν τῆς Μακεδονίας.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΌΛΟΥ

Ἡ ΠΡῸΣ ΦΙΛΉΜΟΝΑ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ'.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ δέσμιος Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφὸς, Φιλήμονι τῷ ἀγαπητῷ καὶ συνεργῷ ἡμῶν,

2 Καὶ Ἀπφίᾳ τῇ ἀγαπητῇ, καὶ Ἀρχίππῳ τῷ συστρατιώτῃ ἡμῶν, καὶ τῇ κατ' οἶκόν σου ἐκκλησίᾳ·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΠΑΥ͂ΛΟΣ ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθεος ἀδελφὸς, εἰς τὸν Φιλήμονα τὸν ἀγαπητὸν καὶ συνεργόν μας,

2 Καὶ εἰς τὴν Ἀπφίαν τὴν ἀγαπητὴν, καὶ Ἄρχιππον τὸν συστρατιώτην μας, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτί σου·

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντοτε μνείαν σου ποιούμενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου,

5 Ἀκούων σου τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν πίστιν ἣν ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους·

6 Ὅπως ἡ κοινωνία τῆς πίστεώς σου ἐνεργὴς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ τοῦ ἐν ὑμῖν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν.

7 Χαρὰν γὰρ ἔχομεν πολλὴν καὶ παράκλησιν ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ σου, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπαυται διὰ σοῦ, ἀδελφέ.

8 Διὸ πολλὴν ἐν Χριστῷ παῤῥησίαν ἔχων ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον·

9 Διὰ τὴν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ, τοιοῦτος ὤν, ὡς Παῦλος πρεσβύτης, νυνὶ δὲ καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνήσιμον·

11 Τόν ποτέ σοι ἄχρηστον, νυνὶ δέ σοι καὶ ἐμοὶ εὔχρηστον, ὃν ἀνέπεμψα·

4 Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου, πάντοτε ἐνθυμούμενός σε εἰς ταῖς προσευχαῖς μου,

5 Ἀκούοντας τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν πίστιν, ὅπου ἔχεις εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους·

6 Διὰ νὰ γένῃ ἡ κοινωνία τῆς πίστεώς σου ἐνεργητική, εἰς ἐπίγνωσιν κάθε λογῆς ἀγαθοῦ, ὅπου εἶναι εἰς ἐσᾶς ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

7 Πολλὴν χάριν ἔχομεν καὶ παρηγορίαν εἰς τὴν ἀγάπην σου, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων εἶναι ἀναπαυμένα διὰ μέσου σου, ἀδελφέ.

8 Διὰ τοῦτο πολλὴν παῤῥησίαν ἔχω ἐν Χριστῷ νὰ σὲ προστάζω τὸ ἁρμόδιον·

9 Ὅμως διὰ τὴν ἀγάπην περισσότερον παρακαλῶ, τέτοιας λογῆς ὄντας, ὡσὰν Παῦλος γέροντας, καὶ τώρα ἀκόμι καὶ δέσμιος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Παρακαλῶ σε διὰ τὸ ἐδικόν μου τέκνον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐγέννησα μέσα εἰς τὰ δεσμά μου, τὸν Ὀνήσιμον·

11 Ὁ ὁποῖος ἕνα καιρὸν ἦτον εἰς ἐσένα ἄχρηστος, ἀμὴ τώρα καὶ εἰς ἐσένα καὶ εἰς ἐμένα εἶναι χρήσιμος, τὸν ὁποῖον πάλιν σοῦ ἐμετάπεμψα·

12 Σὺ δὲ αὐτὸν, τουτέστι, τὰ ἐμὰ σπλάγχνα, προσλαβοῦ·

13 Ὃν ἐγὼ ἐβουλόμην πρὸς ἐμαυτὸν κατέχειν, ἵνα ὑπὲρ σοῦ διακονῇ μοι ἐν τοῖς δεσμοῖς τοῦ εὐαγγελίου·

14 Χωρὶς δὲ τῆς σῆς γνώμης οὐδὲν ἠθέλησα ποιῆσαι· ἵνα μὴ ὡς κατὰ ἀνάγκην τὸ ἀγαθόν σου ᾖ, ἀλλὰ κατὰ ἑκούσιον.

15 Τάχα γὰρ διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη πρὸς ὥραν, ἵνα αἰώνιον αὐτὸν ἀπέχῃς·

16 Οὐκέτι ὡς δοῦλον, ἀλλ' ὑπὲρ δοῦλον, ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, μάλιστα ἐμοὶ, πόσῳ δὲ μᾶλλόν σοι καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ;

17 Εἰ οὖν ἐμὲ ἔχεις κοινωνὸν, προσλαβοῦ αὐτὸν ὡς ἐμέ.

18 Εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε, ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει.

19 Ἐγὼ Παῦλος ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ, ἐγὼ ἀποτίσω· ἵνα μὴ λέγω σοι ὅτι καὶ σεαυτόν μοι προσοφείλεις.

20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγώ σου

12 Καὶ ἐσὺ προσδέξου τον, ὡσὰν ἰδικά μου σπλάγχνα·

13 Τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸν κρατῶ μὲ τοῦ λόγου μου, διὰ νὰ μὲ ὑπηρετᾷ ἀντὶς διὰ σὲ εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ εὐαγγελίου·

14 Ἀμὴ ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου γνώμην δὲν ἠθέλησα νὰ κάμω τίποτες· διὰ νὰ μὴν εἶναι τὸ καλόν σου ὡσὰν ἀναγκαστικὸν, ἀλλὰ θεληματικόν.

15 Διατὶ ἴσως διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη εἰς ὥραν, (ἀπ' ἐσένα,) διὰ νὰ τὸν ἀπολάβῃς πάλιν καὶ νὰ τὸν ἔχῃς παντοτεινόν·

16 Ὄχι πλέον ὡσὰν δοῦλον, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ δοῦλον, ὡσὰν ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, εἰς ἐμένα μάλιστα, καὶ πόσῳ μᾶλλον εἰς ἐσένα, καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ;

17 Ἐὰν λοιπὸν ἔχῃς ἐμένα σύντροφον, ἔπαρέ τον μὲ τοῦ λόγου σου ὡσὰν ἐμένα.

18 Καὶ ἂν σε ἀδίκησε τίποτες, ἢ σοῦ χρεωστᾷ, ἐτοῦτο εἰς ἐμένα λογαρίασέ το.

19 Ἐγὼ ὁ Παῦλος ἔγραψα μὲ τὸ ἰδικόν μου χέρι, ἐγὼ θέλω τὸ πληρώσει· διὰ νὰ μὴν σοῦ εἰπῶ ὅτι μοῦ ἀπαιωχρεωστᾷς καὶ τοῦ λόγου σου.

20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγὼ

ὀναίμην ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ.

21 Πεποιθὼς τῇ ὑπακοῇ σου ἔγραψά σοι, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑπὲρ ὃ λέγω ποιήσεις.

22 Ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν· ἐλπίζω γὰρ ὅτι διὰ τῶν προσευχῶν ὑμῶν χαρισθήσομαι ὑμῖν.

23 Ἀσπάζονταί σε Ἐπαφρᾶς, (ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,) Μάρκος,

24 Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.

25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν· ἀμήν.

† Πρὸς Φιλήμονα ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Ὀνησίμου οἰκέτου.

ἄμποτε νὰ ἤθελα σὲ ὠφεληθῇ ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσε τὰ σπλάγχνα μου ἐν Κυρίῳ.

21 Θαῤῥῶντας εἰς τὴν ὑπακοήν σου σοῦ ἔγραψα, ἰξεύροντας ὅτι καὶ περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ λέγω θέλεις κάμει.

22 Καὶ ὁμοῦ ἑτοίμαζέ μου καὶ ξενοδοχεῖον· διατὶ θαῤῥῶ, ὅτι διαμέσου τῶν προσευχῶν σας θέλω χαρισθῆ εἰς ἐσᾶς.

23 Σᾶς χαιρετοῦν ὁ Ἐπαφρᾶς, (ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,) Μάρκος,

24 Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.

25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σας· ἀμήν.

† Ἡ εἰς Φιλήμονα ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ῥώμην διαμέσου Ὀνησίμου οἰκέτου.

Ἡ ΠΡΟ῍Σ ἙΒΡΑΙ΄ΟΥΣ

᾿ΕΠΙΣΤΟΛΗ΄.

Κεφ. α΄. 1.

ΠΟΛΥΜΕΡΩ͂Σ καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ,

2 Ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι᾿ οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν·

3 Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι᾿ ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς·

4 Τοσούτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ᾿ αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα.

Ἔστωντας ὁ Θεὸς νὰ ἐλάλησεν εἰς τοὺς πατέρας, τὸν παλαιὸν καιρὸν, εἰς πολλὰ μέρη καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους, διαμέσου τῶν προφητῶν, εἰς ταῖς ὕστεραις τούταις ἡμέραις μᾶς ἐλάλησεν διαμέσου τοῦ υἱοῦ,

2 Τὸν ὁποῖον ἔκαμε κληρονόμον ὅλωνῶν τῶν πραγμάτων, διαμέσου τοῦ ὁποίου ἔκαμε καὶ τοὺς αἰῶνας·

3 Ὁ ὁποῖος ὤντας ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεώς του, καὶ βαστῶντας τὰ πάντα μὲ τὸν λόγον τῆς δυνάμεώς του, κάμνωντας διαμέσου τοῦ λόγου του καθαρισμὸν τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τόπους·

4 Καὶ ἔγινε τόσον μεγαλίτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὅσῳ καὶ ἐξοχώτερον παρ᾿ αὐτοὺς ἐκληρονόμησεν ὄνομα.

5 Τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔςαι μοι εἰς υἱόν;

6 Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.

7 Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

8 Πρὸς δὲ τὸν υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

10 Καί· Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί·

11 Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται·

12 Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγή-

5 Διατὶ εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε καμίαν φοράν· Υἱός μου εἶσαι ἐσύ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ θέλω τοῦ εἶσθαι πατέρας, καὶ αὐτὸς θέλει μου εἶσθαι υἱός;

6 Καὶ πάλιν, ὅταν ἐμβάσῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Ἂς τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

7 Καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ὁποῦ κάμνει τοὺς ἀγγέλους του πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργούς του φλόγα φωτίας.

8 Ἀμὴ διὰ τὸν υἱὸν λέγει· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἶναι αἰώνιος· ῥαβδὶ τῆς ἰσότητος εἶναι τὸ ῥαβδὶ τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησες δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησες ἀνομίαν· διὰ τοῦτο σὲ ἔχρισεν ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παραπάνω ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου.

10 Καί· Ἐσὺ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, Κύριε, ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ οἱ οὐρανοὶ εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν σου·

11 Αὐτοὶ θέλουσι χαλασθῆ, ἀμὴ ἐσὺ μένεις βέβαιος· καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ὡσὰν φόρεμα θέλουσι παλαιώσει·

12 Καὶ ὡσὰν ἐπανωφόρεμα θέλεις τοὺς τυλίξει, καὶ θέλουσι

σονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.

13 Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;

14 Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;

μεταβαλθῇ· ἀμὴ ἐσὺ εἶσαι ὁ αὐτὸς, καὶ οἱ χρόνοι σου δὲν θέλουν λείψει.

13 Καὶ εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε καμίαν φοράν· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὁποῦ νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον εἰς τὰ ποδάριά σου;

14 Δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ὅλοι λειτουργικὰ πνεύματα, ὁποῦ στέλλουνται εἰς ὑπηρεσίαν, διὰ ἐκείνους ὁποῦ μέλλουσι νὰ κληρονομήσουσι σωτηρίαν;

Κεφ. β'. 2.

ΔΙΑ` τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραῤῥυῶμεν.

2 Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν·

3 Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη·

4 Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι, καὶ ποικίλαις δυνάμεσι,

ΔΙΑ` τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας περισσότερον εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκούσαμεν, μήπως καὶ παραγλιστρήσωμεν.

2 Διατὶ ἐὰν ὁ λόγος ὁποῦ ἐλαλήθη διαμέσου τῶν ἀγγέλων ἔγινε βέβαιος, καὶ κάθε παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε δικαίαν πληρωμήν·

3 Πῶς θέλομεν γλιτώσει ἐμεῖς, ἐὰν ἀμελήσωμεν τέτοιας λογῆς μεγάλην σωτηρίαν; ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ λαλῆται διαμέσου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ τὴν ἄκουσαν, ἐβεβαιώθη εἰς ἐμᾶς·

4 Ἔστωντας νὰ συμμαρτυρᾷ ὁ Θεὸς μὲ σημεῖα καὶ μὲ τέρατα, καὶ μὲ πολλῶν

καὶ Πνεύματος ἁγίου μερισμοῖς, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν.

5 Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν.

6 Διεμαρτύρατο δέ πού τις, λέγων· Τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνήσκῃ αὐτοῦ· ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;

7 Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλους· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτὸν, καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

8 Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον· Νῦν δὲ οὔπω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα.

9 Τὸν δὲ βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλους ἠλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν, διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον· ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσηται θανάτου.

10 Ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ δι᾽ ὃν

λογιῶν δύναμαις, καὶ μὲ τὰ μερίσματα (τῶν χαρισμάτων) τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν θέλησίν του.

5 Διατὶ δὲν ὑπέταξεν εἰς τοὺς ἀγγέλους τὴν μέλλουσαν οἰκουμένην, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐμεῖς λαλοῦμεν.

6 Καὶ κάποιος ἐμαρτύρησεν εἰς κάποιον τόπον, λέγωντας· Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ τὸν ἐνθυμᾶσαι· ἢ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ τὸν ἐπιμελῆσαι;

7 Τὸν ἐσμίκρυνες εἰς ὀλίγον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους· καὶ ἐστεφάνωσές τον μὲ δόξαν καὶ μὲ τιμὴν, καὶ τὸν ἐκατάστησες ἀπάνω εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

8 Ὅλα τὰ ὑπέταξες ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάριά του· Διατὶ ἐκεῖ ὁποῦ ὑπόταξεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, δὲν ἀφῆκεν κανένα πρᾶγμα ὁποῦ δὲν τὸν ὑποτάσσεται· Καὶ τῶρα ἀκόμι δὲν βλέπομεν νὰ εἶναι εἰς αὐτὸν τὰ ὅλα ὑποτεταγμένα.

9 Ἀμὴ βλέπομεν ἐστεφανωμένον μὲ δόξαν καὶ τιμὴν, διὰ τὸ πάθος τοῦ θανάτου, τὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ ἐσμικρύνθη ὀλίγον τίποτες ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους· διὰ νὰ γευθῇ θάνατον, μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, διὰ καθένα.

10 Διατὶ ἔπρεπεν εἰς αὐ-

τὰ πάντα καὶ δι᾽ οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι·

τὸν, διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι τὰ πάντα, καὶ διαμέσου τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντα, νὰ τελειώσῃ διαμέσου τῶν παθημάτων ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔμελλε νὰ φέρῃ πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν, ὤντας ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας τους·

11 Ὅ, τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες. Δι᾽ ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν,

11 Διατὶ καὶ ὁ ἁγιάζων, καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι, ἀπὸ ἕνα εἶναι ὅλοι. Διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν δὲν ἐντρέπεται νὰ τοὺς ὀνομάζῃ ἀδελφοὺς,

12 Λέγων· Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.

12 Λέγωντας· Θέλω ἀναφέρει τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, εἰς τὴν μέσην τῆς ἐκκλησίας θέλω σὲ ὑμνήσει.

13 Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ᾽ αὐτῷ. Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

13 Καὶ πάλιν· Ἐγὼ θέλω πιστεύει εἰς αὐτόν. Καὶ πάλιν· Νὰ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ὁποῦ μου ἔδωκεν ὁ Θεός.

14 Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον·

14 Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ παιδία ἐμετείχασι σάρκας καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἔλαβε μετοχὴν τῶν αὐτῶν, διὰ νὰ χαλάσῃ διαμέσου τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔχει τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἤγουν τὸν διάβολον·

15 Καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας.

15 Καὶ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐτούτους, ὅσοι ἦσαν ἀποκάτω εἰς τὴν δουλείαν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, διὰ τὸν φόβον τοῦ θανάτου.

16 Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται.

16 Διατὶ δὲν πέρνει εἰς τοῦ λόγου του τοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ πέρνει εἰς τοῦ λόγου του τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ.

17 Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ·

17 Διὰ τοῦτο ἐχρεώστει νὰ ὁμοιωθῇ εἰς ὅλα τοὺς ἀδελφοὺς, διὰ νὰ γένῃ ἐλεήμων καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς, εἰς τὰ πράγματα ὅπου πρέπει νὰ γίνουνται σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ νὰ καθαρίζῃ ταῖς ἁμαρτίαις τοῦ λαοῦ·

18 Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

18 Διατὶ εἰς ἐκεῖνο ὅπου αὐτὸς ἔπαθε ὅταν ἐπειράχθη, δύνεται νὰ βοηθήσῃ ἐκείνους ὅπου πειράζονται.

Κεφ. γ΄. 3.

Ὅθεν, ἀδελφοὶ ἅγιοι, κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Χριστὸν Ἰησοῦν·

ΔΙΑ' τοῦτο, ἀδελφοὶ ἅγιοι, ὅπου ἐκαλεσθήκετε εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ καλεσμοῦ τοῦ ἐπουρανίου, στοχάζεσθε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας μας, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν·

2 Πιστὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐτὸν, ὡς καὶ Μωσῆς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ·

2 Ὁ ὁποῖος εἶναι πιστὸς εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὸν ἔκαμε, (ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα,) καθὼς καὶ ὁ Μωϋσῆς (ἔγινε πιστὸς) εἰς ὅλον του τὸ σπῆτι·

3 Πλείονος γὰρ δόξης οὗτος παρὰ Μωσῆν ἠξίωται, καθ᾽ ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτόν·

3 Διατὶ οὗτος τόσον ἠξιώθη περισσοτέρας τιμῆς παρὰ τὸν Μωϋσῆν, ὅσον ἔχει περισσοτέραν τιμὴν ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνος ὅπου τὸ ἐκατασκεύασε·

4 Πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος· ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας, Θεός.

4 Διατὶ κάθε σπῆτι γίνεται ἀπὸ τινάν· καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἔκαμε τὰ πάντα, εἶναι ὁ Θεός.

5 Καὶ Μωσῆς μὲν πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὡς θεράπων,

5 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἔγινε πιστὸς εἰς ὅλον του τὸ σπῆτι,

εἰς μαρτύριον τῶν λαληθησομένων·

6 Χριστὸς δὲ, ὡς υἱὸς ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ οὗ οἶκός ἐσμεν ἡμεῖς, ἐάνπερ τὴν παῤῥησίαν καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν.

7 Διὸ, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε,

8 Μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ·

9 Οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη.

10 Διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, καὶ εἶπον· Ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς μου·

11 Ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου· Εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

12 Βλέπετε, ἀδελφοὶ, μήποτε ἔσται ἔν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος·

ὡσὰν δουλευτὴς, εἰς μαρτυρίαν ἐκείνων ὁποῦ ἔμελλαν νὰ λαληθοῦσιν·

6 Ἀμὴ ὁ Χριστὸς εἶναι ὡσὰν υἱὸς ἀπάνω εἰς τὸ ἰδικόν του σπῆτι· τοῦ ὁποίου τὸ σπῆτι εἴμεσθεν ἐμεῖς, ἐὰν κρατῶμεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος βέβαιον ἕως εἰς τὸ τέλος.

7 Διὰ τοῦτο, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς του ἀκούσητε,

8 Μὴν σκληρύνετε ταῖς καρδίαις σας, καθὼς εἰς τὸν παραπικρασμὸν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ εἰς τὴν ἔρημον·

9 Ἐκεῖ ὁποῦ μὲ ἐπείρασαν οἱ πατέρες σας, μὲ ἐδοκίμασαν, καὶ εἶδαν τὰ ἔργα μου σαράντα χρόνους.

10 Διὰ τοῦτο ἐσυχάθηκα τὴν γενεὰν ἐκείνην, καὶ εἶπα· Αὐτοὶ πάντα πλανῶνται εἰς τὴν καρδίαν· καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγνώρισαν ταῖς στράταις μου·

11 Εἰς τόσον ὁποῦ ὤμωσα εἰς τὴν ὀργήν μου· Ὅτι οὐδέποτε θέλουσιν ἔμβει εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

12 Βλέπετε, ἀδελφοὶ, μήπως καὶ καμίαν φορὰν εἰς κανένα ἀπ' ἐσᾶς μὴν εἶναι καρδία πονηρὰ ἄπιστος, εἰς τὸ νὰ ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν ζωντανόν·

13 Ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται· ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας·	13 Ἀλλὰ νουθετᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον πᾶσαν ἡμέραν, ἕως οὗ καλεῖται τὸ σήμερον· διὰ νὰ μὴν σκληρυνθῇ κανένας ἀπ' ἐσᾶς μὲ τὴν ἀπάτην τῆς ἁμαρτίας·
14 Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάνπερ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν·	14 Διατὶ ἐγενήκαμεν κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν κρατοῦμεν τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως βεβαίαν ἕως τὸ τέλος·
15 Ἐν τῷ λέγεσθαι· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.	15 Ἕως ὁποῦ λέγεται· Σήμερον ἐὰν ἀκούσητε τὴν φωνήν του, μὴν σκληρύνετε ταῖς καρδίαις σας, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.
16 Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξελθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.	16 Διατὶ τινὲς ὁποῦ τὴν ἄκουσαν, ἐπαρακίνησαν τὸν Θεὸν εἰς ὀργὴν ἀλλὰ ὄχι ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον διαμέσου τοῦ Μωϋσέως.
17 Τίσι δὲ προσώχθισε τεσσαράκοντα ἔτη; Οὐχὶ τοῖς ἁμαρτήσασιν, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ;	17 Καὶ εἰς ποίους ἐβαρυκάρδησεν σαράντα χρόνους; Ὄχι τάχα εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἁμάρτησαν, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἔπεσαν εἰς τὴν ἔρημον;
18 Τίσι δὲ ὤμοσε μὴ εἰσελεύσεσθαι εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς ἀπειθήσασι;	18 Καὶ ποίους ὤμοσεν ὅτι δὲν μέλλουν νὰ ἔμβουσιν εἰς τὴν κατάπαυσίν του, παρὰ μοναχὰ ἐκείνους ὁποῦ ἔγιναν ἀπειθεῖς;
19 Καὶ βλέπομεν ὅτι οὐκ ἠδυνήθησαν εἰσελθεῖν δι' ἀπιστίαν.	19 Καὶ βλέπομεν ὅτι δὲν ἐδυνήθηκαν νὰ ἐμβοῦσι διὰ τὴν ἀπιστίαν.

Κεφ. δʹ. 4.

ΦΟβηθῶμεν οὖν μήποτε καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι.

2 Καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι, καθάπερ κἀκεῖνοι· ἀλλ' οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνȣς, μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκȣ́σασιν.

3 Εἰσερχόμεθα γὰρ εἰς τὴν κατάπαυσιν οἱ πιστεύσαντες, καθὼς εἴρηκεν· Ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μȣ, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μȣ· καί τοι τῶν ἔργων ἀπὸ καταβολῆς κόσμȣ γενηθέντων.

4 Εἴρηκε γάρ πȣ περὶ τῆς ἑβδόμης ὅτω· Καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ.

5 Καὶ ἐν τȣ́τῳ πάλιν· Εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μȣ.

6 Ἐπεὶ οὖν ἀπολείπεταί τινας εἰσελθεῖν εἰς αὐτὴν, καὶ

ΑΣ φοβηθοῦμεν λοιπὸν μήπως καὶ κανένας ἀπ' ἐσᾶς ἀφίνωντας τὸ τάξιμον τῆς εἰσόδȣ εἰς τὴν κατάπαυσίν τȣ, φανῇ νὰ στερηθῇ αὐτὴν διὰ τὴν ἄργηταν.

2 Διατὶ ἡ ἐπαγγελία εὐαγγελίσθη καὶ εἰς ἐμᾶς, ὡσὰν καὶ εἰς ἐκείνȣς· ἀλλὰ ὁ λόγος ὁπȣ̃ ἄκȣσαν δὲν τȣ̀ς ὠφέλησεν ἐκείνȣς, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶναι συγκερασμένος μὲ τὴν πίστιν, εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἤκȣαν.

3 Διατὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὴν κατάπαυσιν ὅσοι ἐπιστεύσαμεν, καθὼς εἶπεν· Διὰ τοῦτο ὤμοσα εἰς τὴν ὀργήν μου, ὅτι νὰ μὴν ἔμβȣσιν εἰς τὴν κατάπαυσίν μȣ· ἀγκαλὰ καὶ τὰ ἔργα τῆς κτίσεως νὰ ἐγένηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμȣ.

4 Διατὶ ὁ Θεὸς εἶπε κάπȣ, διὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, τοιȣτωτρόπως· Καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην ἀπὸ ὅλα τȣ τὰ ἔργα.

5 Καὶ εἰς τȣ̃τον τὸν τόπον πάλιν εἶπεν· Ἐὰν ἔμβȣσιν εἰς τὴν κατάπαυσίν μȣ.

6 Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπομένει νὰ ἔμβȣσι τινὲς εἰς αὐτὴν, καὶ

οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες οὐκ εἰσῆλθον δι' ἀπείθειαν·

7 Πάλιν τινὰ ὁρίζει ἡμέραν, σήμερον, ἐν Δαβὶδ λέγων, μετὰ τοσοῦτον χρόνον· (καθὼς εἴρηται) Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν.

8 Εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς κατέπαυσεν, οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας.

9 Ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ.

10 Ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁ Θεός.

11 Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν· ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας.

12 Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεργὴς, καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας.

ἐκεῖνοι ὁποῦ εὐαγγελίσθηκαν προτίτερα, δὲν ἐμβήκασιν διὰ τὴν ἀπείθειαν·

7 Πάλιν ὁρίζει κάποιαν ἡμέραν, σήμερον, εἰς τὸν Δαβὶδ λέγωντας, ὕστερον ἀπὸ τόσους χρόνους; (καθὼς ἐλαλήθη) Σήμερον ἐὰν τὴν φωνήν του ἀκούσετε, μὴν σκληρύνετε ταῖς καρδίαις σας.

8 Διατὶ ἐὰν ὁ Ἰησοῦς (τοῦ Ναυὴ) ἤθελε τοὺς ἀναπαύσῃ, δὲν ἤθελεν λαλῇ διὰ ἄλλην ἡμέραν ὕστερον.

9 Λοιπὸν ἀπομένει ἀκόμι ἀνάπαυσις εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ·

10 Διατι ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμβῆκεν εἰς τὴν κατάπαυσίν του, καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τὰ ἔργα του, καθὼς ὁ Θεὸς (κατέπαυσεν) ἀπὸ τὰ ἴδιά του ἔργα.

11 Ἂς σπουδάσομεν λοιπὸν νὰ ἐμβοῦμεν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν· μήπως καὶ πέσῃ κανένας εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα τῆς ἀπειθείας.

12 Διατὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζωντανὸς, καὶ ἐνεργὴς, καὶ κοπτικώτερος περισσότερον ἀπὸ κάθε λογῆς μαχαίρι δίστομον, καὶ περνᾷ ἕως τοῦ μερισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ τῶν ἁρμῶν καὶ τῶν μυελῶν, καὶ ἐξεταστὴς τῶν ἐνθυμήσεων καὶ τῶν ἐννοιῶν τῆς καρδίας.

13 Καὶ οὐκ ἔςι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ· πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγ☉.

13 Καὶ δὲν εἶναι καμία κτίσις ἀφανέρωτη ὀμπροστὰ τȣ· ἀλλὰ ὅλα εἶναι γυμνὰ καὶ ἀνοικτὰ εἰς τὰ μάτια ἐκείνȣ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ δώσωμεν λογαριασμόν.

14 Ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τȣ̀ς ȣ̓ρανȣ̀ς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεȣ͂, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας.

14 Ἔχοντες λοιπὸν ἀρχιερέα μέγαν, ὁποῦ ἐπέρασεν τȣ̀ς ȣ̓ρανȣ̀ς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεȣ͂, κρατȣ͂μεν τὴν ὁμολογίαν.

15 Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας.

15 Διατὶ δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα ὁπȣ͂ νὰ μὴν δύνεται νὰ συμπαθήσῃ ταῖς ἀσθενείαις μας, ἀλλὰ (ἔχομεν) ἐκεῖνον ὁπȣ͂ ἐπειράχθη εἰς ὅλα ὁμοίως, χωρὶς ἁμαρτίαν.

16 Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παῤῥησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτ☉, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν.

16 Σημώνωσεν λοιπὸν μὲ θάῤῥ☉ εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτ☉, διὰ νὰ πάρωμεν ἔλεον καὶ νὰ εὕρωμεν χάριν καὶ βοήθειαν εἰς καιρὸν ἐπιτήδειον.

Κεφ. ε'. 5.

ΠΑς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμεν☉, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίςαται τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν·

ΔΙατὶ κάθε ἀρχιερεὺς ὁπȣ͂ πέρνεται ἀπὸ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς, καταςήνεται (ἀρχιερεὺς) διὰ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς, εἰς τὰ πράγματα ὁπȣ͂ κάμνει χρεία νὰ γίνωνται σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν, διὰ νὰ προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίαις διὰ ταῖς ἁμαρτίαις·

2 Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις· ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν·

3 Καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν.

4 Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών.

5 Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

6 Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

7 Ὃς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, δεήσεις τε καὶ ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνάμενον σώζειν αὐτὸν ἐκ θανάτου, μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων προσενέγκας, καὶ εἰσακουσθεὶς ἀπὸ τῆς εὐλαβείας,

8 Καίπερ ὢν υἱὸς, ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν·

2 Δυνάμενος νὰ συμπάσχῃ δικαίως μὲ τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ πλανομένους· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς εἶναι ἐνδεδυμένος ἀσθένειαν·

3 Καὶ διὰ ἐτούτην χρεωστεῖ, καθὼς διὰ τὸν λαὸν, τέτοιας λογῆς καὶ διὰ λόγου τοῦ νὰ προσφέρνῃ θυσίαν διὰ ταῖς ἁμαρτίαις.

4 Καὶ κανένας δὲν πέρνει τὴν τιμὴν εἰς τοῦ λόγου του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ καλεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸν, τὴν πέρνει, ὡσὰν καὶ ὁ Ἀαρών·

5 Τοιουτωτρόπως καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐδόξασε τοῦ λόγου του νὰ γένῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλὰ ἐκεῖνος (τὸν ἐδόξασεν) ὁποῦ τοῦ εἶπεν· Υἱός μου εἶσαι ἐσὺ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα.

6 Καθὼς καὶ εἰς ἄλλον (Ψαλμὸν) λέγει· Ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

7 Ὁ ὁποῖος (Χριστὸς) εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς σάρκας του, ἔστωντας νὰ προσφέρῃ δέησαις καὶ παρακάλεσαις μὲ κραυγὴν δυνατὴν καὶ δάκρυα εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐδύνετον νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ ἔστωντας νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν,

8 Ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦτον υἱὸς, ὅμως ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ ἔπαθεν, ἔμαθε τὴν ὑπακοήν·

9 Καὶ τελειωθεὶς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου·

10 Προσαγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·

11 Περὶ οὗ πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν· ἐπεὶ νωθροὶ γεγόνατε ταῖς ἀκοαῖς.

12 Καὶ γὰρ ὀφείλοντες εἶναι διδάσκαλοι διὰ τὸν χρόνον, πάλιν χρείαν ἔχετε τοῦ διδάσκειν ὑμᾶς τίνα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ· καὶ γεγόνατε χρείαν ἔχοντες γάλακτος καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς.

13 Πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος, ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης· (νήπιος γάρ ἐστι.)

14 Τελείων δέ ἐστιν ἡ στερεὰ τροφὴ, τῶν διὰ τὴν ἕξιν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ.

9 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη, ἔγινεν εἰς ὅλους του τοὺς ὑπηκόους αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου·

10 Ἔστωντας νὰ ὀνομασθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·

11 Διὰ τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ εἰποῦμεν πολλὰ λόγια, τὰ ὁποῖα εἶναι δυσκολοδιήγητα· ἐπειδὴ ἐγινήκετε ὀκνοὶ εἰς ταῖς ἀκοαῖς.

12 Διατὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔπρεπε νὰ εἶσθε διδάσκαλοι διὰ τὸν καιρὸν, χρειάζεσθε πάλιν νὰ σᾶς διδάσκῃ τινὰς, ποῖα εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ· καὶ εἶσθε τέτοιοι ὅτι χρειάζεσθε γάλα, καὶ ὄχι στερεὰν τροφήν.

13 Διατὶ καθένας ὅστις μετέχῃ τὸ γάλα, εἶναι ἄπειρος ἀπὸ τὸν λόγον τῆς δικαιοσύνης· (διατὶ εἶναι νήπιος.)

14 Καὶ ἡ στερεὰ τροφὴ εἶναι τῶν τελείων, ὁποῦ ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ἀσκημένα διὰ τὴν ἕξιν, εἰς τὸ νὰ διακρίνουν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν.

Κεφ. ϛ΄. 6.

ΔΙΟ' ἀφέντες τὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ λόγον, ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα· μὴ πάλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανοίας ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, καὶ πίστεως ἐπὶ Θεὸν,

ΔΙΑ' τοῦτο ἀφίνοντες τὸν λόγον τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ, ἂς φερόμεσθεν εἰς τὴν τελειότητα· μὴν βάλλομεν πάλιν θεμέλιον μετανοίας ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἔργα, καὶ τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεὸν,

2 Βαπτισμῶν διδαχῆς, ἐπιθέσεώς τε χειρῶν, ἀναστάσεώς τε νεκρῶν, καὶ κρίματ⊕ αἰωνίȣ.

2 Καὶ τῆς διδαχῆς τῶν βαπτισμῶν, καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, καὶ τῆς κρίσεως τῆς αἰωνίȣ.

3 Καὶ τȣ̃το ποιήσομεν, ἐάνπερ ἐπιτρέπῃ ὁ Θεός.

3 Καὶ τȣ̃το θέλομεν τὸ κάμει, ἂν μᾶς τὸ συγχωρέσῃ ὁ Θεός.

4 Ἀδύνατον γὰρ τȣ̀ς ἅπαξ φωτισθέντας, γευσαμένȣς τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπȣρανίȣ, καὶ μετόχȣς γενηθέντας Πνεύματος ἁγίȣ,

4 Διατὶ ἀδύνατον εἶναι ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ ἐφωτίσθηκαν μίαν φορὰν, καὶ ἐγεύθηκαν τῆς ἐπȣρανίȣ δωρεᾶς, καὶ ἔγιναν μέτοχοι τοῦ ἁγίȣ Πνεύματ⊕,

5 Καὶ καλὸν γευσαμένȣς Θεȣ̃ ῥῆμα, δυνάμεις τε μέλλοντ⊕ αἰῶν⊕,

5 Καὶ ἐγεύθηκαν τὸν καλὸν λόγον τοῦ Θεȣ̃, καὶ ταῖς δύναμαις τοῦ μέλλοντ⊕ αἰῶνος,

6 Καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυρȣ̃ντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεȣ̃ καὶ παραδειγματίζοντας.

6 Ἐὰν παραπέσȣσι, νὰ ξανακαινȣργώνȣν τοῦ λόγȣ τȣς πάλιν εἰς μετάνοιαν, ξανασταυρώνοντες εἰς τȣ̃ λόγȣ τȣς τὸν υἱὸν τȣ̃ Θεȣ̃, καὶ πομπεύοντές τον.

7 Γῆ γὰρ ἡ πιȣ̃σα τὸν ἐπ' αὐτῆς πολλάκις ἐρχόμενον ὑετὸν, καὶ τίκτȣσα βοτάνην εὔθετον ἐκείνοις δι' ȣ̃ς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ Θεȣ̃·

7 Διατὶ ἡ γῆ ὁπȣ̃ πίνει τὴν βροχὴν ὁπȣ̃ ἔρχεται πολλάκις εἰς αὐτὴν, καὶ γεννᾷ χορτάρια ἐπιτήδεια διὰ ἐκείνȣς ἀπὸ τȣ̀ς ὁποίȣς καὶ γεωργεῖται, πέρνει εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεόν·

8 Ἐκφέρȣσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλȣς, ἀδόκιμ⊕ καὶ κατάρας ἐγγὺς, ἧς τὸ τέλ⊕ εἰς καῦσιν.

8 Ἀμὴ ἐκείνη ἡ γῆ ὁπȣ̃ φυτρώνει ἀγκάθια καὶ τριβόλια, εἶναι ἀδόκιμος καὶ κοντὰ εἰς τὴν κατάραν, καὶ τὸ τέλος της εἶναι τὸ νὰ κατακαυθῇ.

9 Πεπείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ, τὰ κρείττονα

9 Ἀλλὰ διὰ λόγȣ σας, ἀγαπητοὶ, ἐλπίζομεν καὶ πι-

καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ ὕτω λαλῦμεν.

10 Οὐ γὰρ ἄδικΘ ὁ Θεὸς, ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργυ ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπυ τῆς ἀγάπης ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονῦντες.

11 Ἐπιθυμῦμεν δὲ ἕκαςον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπυδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδΘ ἄχρι τέλυς·

12 Ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίςεως καὶ μακροθυμίας κληρονομύντων τὰς ἐπαγγελίας.

13 Τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενΘ ὁ Θεὸς, ἐπεὶ κατ' ὐδενὸς εἶχε μείζονΘ ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτῦ,

14 Λέγων· Ἦ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε.

15 Καὶ ὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας.

16 Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονΘ ὀμνύυσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκΘ.

17 Ἐν ᾧ περισσότερον

ςεύομεν τὰ καλλίτερα, καὶ ἐκεῖνα ὁπῦ ἐγγίζυσιν εἰς τὴν σωτηρίαν, ἀγκαλὰ καὶ ἔτζι λαλῦμεν.

10 Διατὶ δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ἄδικΘ νὰ ἀλησμονήση τὸ ἔργον σας καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἐδείξετε εἰς τὸ ὄνομά τυ, ἔςωντας νὰ ὑπηρετήσετε καὶ νὰ ὑπηρετᾶτε τὺς ἁγίυς.

11 Καὶ ἐπιθυμῦμεν καθένας ἀπ' ἐσᾶς νὰ δείχνετε τὴν αὐτὴν σπυδὴν ἕως τὸ τέλΘ εἰς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος·

12 Διὰ νὰ μὴν γενῆτε ὀκνηροὶ, ἀλλὰ μιμηταὶ ἐκείνων ὁπῦ κληρονομῦσι τὰ ταξίματα διαμέσυ τῆς πίςεως καὶ μακροθυμίας.

13 Διατὶ ὁ Θεὸς τάζωντας εἰς τὸν Ἀβραὰμ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ ὀμώσῃ εἰς κανένα μεγαλίτερον ὤμοσεν εἰς τῦ λόγυ τυ,

14 Λέγωντας· Ναὶ ἀληθινὰ, ἐγὼ εὐλογῶν θέλω σὲ εὐλογήσει, καὶ πληθύνων θέλω σὲ πληθύνει.

15 Καὶ ὕτως ἐκεῖνος ἔςωντας νὰ μακροθυμήσῃ ἔτυχε τοῦ ταξίματος.

16 Διατὶ οἱ ἄνθρωποι ὀμώνυσιν εἰς τὸν μεγαλίτερον, καὶ ὁ ὅρκος εἶναι εἰς αὐτὺς τέλος κάθε λογῆς ἀντιλογίας εἰς βεβαίωσιν.

17 Εἰς τὸ ὁποῖον πρᾶγμα

βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ·

ὁ Θεὸς θέλωντας νὰ δείξῃ περισσότερον εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετασάλευτον τῆς βουλῆς του, ἐμεσίτευσε μὲ ὅρκον·

18 Ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεὸν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος·

18 Ἵνα διαμέσου δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ ὁ Θεὸς, νὰ ἔχωμεν βεβαίαν παρηγορίαν ἐμεῖς ὅπου ἐκαταφύγαμεν εἰς αὐτὸν, νὰ κρατοῦμεν τὴν ἐλπίδα ὅπου πρόκειται·

19 Ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος·

19 Τὴν ὁποίαν ἐλπίδα ἔχομεν ὡσὰν ἄγκυραν ἀσάλευτην καὶ βεβαίαν τῆς ψυχῆς, καὶ ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὴν παραμέσα μεραίαν τοῦ βημοθύρου·

20 Ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἀρχιερεὺς γινόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

20 Ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκε πρόδρομος διὰ λόγου μας, ἔςωντας νὰ ἔγινεν ἀρχιερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

Κεφ. ζ'. 7.

ΟΥ͂τος γὰρ ὁ Μελχισεδὲκ, βασιλεὺς Σαλὴμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ ὑψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραὰμ ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων, καὶ εὐλογήσας αὐτόν·

ΔΙατὶ ἐτοῦτος ὁ Μελχισεδὲκ ἦτον βασιλεὺς τῆς Σαλὴμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὅπου ἐσυναπάντησε τὸν Ἀβραὰμ, ὅταν ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν κοπὴν τῶν βασιλέων, καὶ τὸν εὐλόγησε·

2 Ὧι καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβαάμ· πρῶτον μὲν ἑρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς

2 Εἰς τὸν ὁποῖον Μελχισεδὲκ ὁ Ἀβραὰμ ἐμοίρασε δεκατίαν ἀπὸ ὅλα· καὶ πρῶτον ἑρμηνεύεται βασιλεὺς δικαιοσύνης, καὶ ἀπέκει καὶ βασιλεὺς

Σαλήμ· ὅ ἐστι βασιλεὺς εἰρήνης·

3 Ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος· μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχων· ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές.

4 Θεωρεῖτε δὲ πηλίκος οὗτος, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων ὁ πατριάρχης.

5 Καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευῒ τὴν ἱερατείαν λαμβάνοντες, ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, τουτέστι, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, καίπερ ἐξεληλυθότας ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ.

6 Ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν, δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας εὐλόγηκε.

7 Χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας, τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται.

8 Καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν· ἐκεῖ δὲ, μαρτυρούμενος ὅτι ζῇ.

9 Καὶ (ὡς ἔπος εἰπεῖν) διὰ Ἀβραὰμ καὶ Λευῒ ὁ δεκάτης λαμβάνων δεδεκάτωται·

Σαλήμ· τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης·

3 Χωρὶς πατέρα, χωρὶς μητέρα, χωρὶς γενεαλογίαν· μηδὲ ἀρχὴν ἡμερῶν, μηδὲ τέλος ζωῆς ἔχοντας· ἀλλὰ φαινόμενος παρόμοιος μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς παντοτεινά.

4 Καὶ στοχάζεσθε πόσος μεγάλος ἦτον ἐτοῦτος, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Ἀβραὰμ ὁ πατριάρχης ἔδωκε δεκατίαν ἀπὸ τὰ κουρσεύματα.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῒ, ὁποῦ πέρνουσι τὴν ἱερωσύνην, ἔχουσι παραγγελίαν νὰ ἀποδεκατίζουν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, ἤγουν τοὺς ἀδελφούς τους, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἀγκαλὰ νὰ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ Ἀβραάμ.

6 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐγενεαλογεῖτον ἀπ' αὐτοὺς, ἐδικάτισε τὸν Ἀβραὰμ, καὶ εὐλόγησεν ἐκεῖνον ὁποῦ εἶχε τὰ ταξίματα.

7 Καὶ ἔξω ἀπὸ κάθε λογῆς ἀντιλογίαν, τὸ μικρότερον εὐλογᾶται ἀπὸ τὸ μεγαλίτερον.

8 Καὶ ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκοντες πέρνουσι δεκατίαις· ἀλλὰ ἐκεῖ (λαμβάνει) ἐκεῖνος, ὁποῦ μαρτυρεῖται ὅτι ζῇ.

9 Καὶ (διὰ νὰ εἰποῦμεν ἔτζι) καὶ ὁ Λευῒ ὁποῦ πέρνει ταῖς δεκατίαις, αὐτὸς ἐδεκατίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀβραάμ·

10 Ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν, ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ.

11 Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· (ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο·) τίς ἔτι χρεία, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἕτερον ἀνίςασθαι ἱερέα, καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι;

12 Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης, ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται.

13 Ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἑτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαςηρίῳ.

14 Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν· εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωσῆς ἐλάλησε.

15 Καὶ περισσότερον ἔτι κατάδηλόν ἐςιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδὲκ ἀνίςαται ἱερεὺς ἕτερος,

16 Ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου.

17 Μαρτυρεῖ γάρ· Ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

10 Διατὶ ἀκόμι εἰς τὴν μέσην τοῦ πατρὸς ἦτον, ὅταν τὸν συναπάντησεν ὁ Μελχισεδέκ.

11 Ἐὰν λοιπὸν ἡ τελείωσις ἦτον διὰ τῆς ἱερωσύνης τῆς Λευιτικῆς· (διατὶ ὁ λαὸς ἐνομοθετήθη εἰς αὐτήν·) τί χρεία ἔκαμε πλέον, νὰ σηκωθῇ ἄλλος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδὲκ, καὶ ὄχι νὰ λέγεται κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἀαρών;

12 Διατὶ ὅταν μετατίθεται ἡ ἱερωσύνη, ἐξανάγκης γίνεται καὶ μετάθεσις τοῦ νόμου.

13 Διατὶ ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ἐλαλήθηκαν ἐτοῦτα, κατάγεται ἀπὸ ἄλλην φυλήν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὐδὲ κανένας ἐσήμωσεν εἰς τὸ θυσιαςήριον.

14 Διατὶ φανερὸν εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριός μας· εἰς τὴν ὁποῖαν φυλὴν ὁ Μωϋσῆς δὲν εἶπε τίποτες περὶ ἱερωσύνης.

15 Καὶ τοῦτο ἀκόμι περισσότερον εἶναι φανερόν, ἐπειδὴ σηκώνεται ἄλλος ἱερεύς, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ Μελχισεδέκ,

16 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔγινεν κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐντολῆς τῆς σαρκικῆς, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀδιαφθάρτου.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς μαρτυρεῖ λέγωντας· Ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

18 Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές·

19 Οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσεν ὁ νόμος, ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ.

20 Καὶ καθ' ὅσον οὐ χωρὶς ὁρκωμοσίας·

21 (Οἱ μὲν γὰρ, χωρὶς ὁρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες· ὁ δὲ, μετὰ ὁρκωμοσίας, διὰ τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτόν· Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ·)

22 Κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς.

23 Καὶ οἱ μὲν, πλείονες εἰσὶ γεγονότες ἱερεῖς, διὰ τὸ θανάτῳ κωλύεσθαι παραμένειν·

24 Ὁ δὲ, διὰ τὸ μένειν αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἱερωσύνην·

25 Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν.

26 Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισ-

18 Διατὶ ἡ προτίτερη ἐντολὴ παύεται διὰ τὴν ἀσθένειάν της καὶ τὴν ἀνωφέλειαν·

19 Διατὶ ὁ νόμος δὲν ἐτελείωσε τίποτες, ἀλλὰ ἡ ἀπανωέμβασις τῆς καλλιοτέρας ἐλπίδος, διαμέσου τῆς ὁποίας σημώνομεν εἰς τὸν Θεόν.

20 Καὶ εἰς ὅσον δὲν εἶναι χωρὶς ὁρκωμοσίας·

21 (Διατὶ ἐκεῖνοι ἔγιναν ἱερεῖς χωρὶς ὁρκωμοσίας· ἀμὴ ἐτοῦτος εἶναι μὲ ὁρκωμοσίαν, διαμέσου ἐκείνου ὁποῦ τὸν λέγει· Ὤμωσε Κύριος, καὶ δὲν θέλει μετανοήσει· Ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·)

22 Τόσον καλλιοτέρας διαθήκης ἔγινεν ἐγγυητὴς ὁ Ἰησοῦς.

23 Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἔγιναν πολλοὶ ἱερεῖς, ὅτι ἀπὸ τὸν θάνατον ἐμποδίζουνται νὰ μένουν·

24 Ἀμὴ ἐκεῖνος, ὅτι μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχει τὴν ἱερωσύνην ἀδιάδοχον·

25 Διὰ τοῦτο καὶ δύναται νὰ σώζῃ εἰς τὸ παντελὲς ἐκείνους ὁποῦ πλησιάζουσι διαμέσου αὐτουνοῦ εἰς τὸν Θεὸν, ἔςωντας νὰ ζῇ πάντοτε εἰς τὸ νὰ μεσιτεύῃ διὰ λόγου τους.

26 Διατὶ τοιοῦτος ἀρχιερεὺς μᾶς ἔπρεπε, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος

μένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος·

ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς γενόμενος·

27 Ὃς οὐκ ἔχει καθ᾽ ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ, ἑαυτὸν ἀνενέγκας.

27 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκην, καθὼς εἶχαν ἐκεῖνοι οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ ἀναφέρνῃ καθημέραν θυσίαις, προτίτερα διὰ ταῖς ἐδικαῖς του ἁμαρτίαις, ἔπειτα καὶ διὰ ταῖς (ἁμαρτίαις) τοῦ λαοῦ· διατὶ ἐτοῦτο τὸ ἔκαμε μίαν φορὰν, ὅταν ἐπρόσφερε τοῦ λόγου του.

28 Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς, ἔχοντας ἀσθένειαν· ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

28 Διατὶ ὁ νόμος καταστήνει ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, ὁποῦ ἔχουν ἀσθένειαν· ἀμὴ ὁ λόγος τῆς ὁρκωμοσίας ὁποῦ ἔγινεν ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον, καταστήνει ἀρχιερέα υἱὸν τετελειωμένον εἰς τὸν αἰῶνα.

Κεφ. η΄. 8.

Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς,

ΚΑΙ διὰ νὰ εἰποῦμεν σύντομα ἐτοῦτα ὁποῦ εἴπαμεν, ἐμεῖς ἔχομεν ἀρχιερέα τέτοιας λογῆς, ὁ ὁποῖος ἐκάθισεν εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς,

2 Τῶν ἁγίων λειτουργὸς, καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

2 Λειτουργὸς τῶν ἁγίων καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, τὴν ὁποῖαν ἐκατασκεύασεν ὁ Κύριος, καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

3 Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ προσφέρειν δῶρά τε καὶ θυσίας καθίσταται· ὅθεν ἀναγκαῖον ἔχειν τι καὶ τοῦτον ὃ προσενέγκῃ.

3 Διατὶ κάθε ἀρχιερεὺς καταστήνεται εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίαις· διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἔχῃ τίποτες καὶ ἐτοῦτος ὁποῦ νὰ προσφέρῃ.

4 Εἰ μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ

4 Διατὶ ἐὰν ἦτον ἀπάνω

γῆς, οὐδ' ἂν ἦν ἱερεὺς, ὄντων τῶν ἱερέων τῶν προσφερόντων κατὰ τὸν νόμον τὰ δῶρα·

5 Οἵτινες ὑποδείγματι καὶ σκιᾷ λατρεύουσι τῶν ἐπουρανίων, καθὼς κεχρημάτισται Μωσῆς, μέλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνήν· Ὅρα γὰρ, φησὶ, ποιήσῃς πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει.

6 Νυνὶ δὲ διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, ὅσῳ καὶ κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης, ἥτις ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται.

7 Εἰ γὰρ ἡ πρώτη ἐκείνη ἦν ἄμεμπτος, οὐκ ἂν δευτέρας ἐζητεῖτο τόπος·

8 Μεμφόμενος γὰρ αὐτοῖς λέγει· Ἰδοὺ, ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν·

9 Οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν, ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, κἀγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει Κύριος.

10 Ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ

εἰς τὴν γῆν, οὐδὲ ἤθελεν εἶσθαι ἱερεὺς, ἔσωντας νὰ εἶναι οἱ ἱερεῖς ὁποῦ προσφέρουσι τὰ δῶρα κατὰ τὸν νόμον·

5 Οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦσι τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὴν σκιὰν τῶν ἐπουρανίων πραγμάτων, καθὼς ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὅταν ἔμελλε νὰ κάμῃ τὴν σκηνήν· διατὶ λέγει· Βλέπε νὰ κάμῃς ὅλα κατὰ τὸ παράδειγμα ὁποῦ σοῦ ἐδείχθη εἰς τὸ ὄρος.

6 Ἀμὴ τώρα ὁ Χριστὸς ἔτυχε καλλιοτέραν λειτουργίαν, εἰς ὅσον εἶναι καὶ μεσίτης καλλιοτέρας διαθήκης, ἡ ὁποία ἐνομοθετήθη μὲ ἐξαιρετώτερα ταξίματα.

7 Διατὶ ἐὰν ἡ πρώτη ἐκείνη ἦτον ἀνελλειπὴς δὲν ἐζητεῖτον τόπος τῆς δευτέρας·

8 Διατὶ κατηγορῶντάς τους ὁ Θεὸς λέγει· Νὰ, ἔρχονται αἱ ἡμέραις, λέγει Κύριος, καὶ θέλω τελειώσει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα διαθήκην καινούργιαν·

9 Ὄχι κατὰ τὴν διαθήκην ὁποῦ ἔκαμα μὲ τοὺς πατέρας τους, τὴν ἡμέραν ὁποῦ τοὺς ἐκράτουσα ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ τοὺς εὐγάλω ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου· διατὶ αὐτοὶ δὲν ἐστάθηκαν εἰς τὴν διαθήκην μου, καὶ ἐγὼ τοὺς ἀμέλησα, λέγει Κύριος.

10 Ὅτι ἐτοῦτη εἶναι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θέλω κάμει

Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, διδοὺς νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν.

11 Καὶ οὐ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων· Γνῶθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με, ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν·

12 Ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

13 Ἐν τῷ λέγειν καινὴν, πεπαλαίωκε τὴν πρώτην· τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.

εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰσραὴλ, ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος, νὰ δώσω τοὺς νόμους μου εἰς τὴν διάνοιάν τους, καὶ ἀπάνω εἰς ταῖς καρδίαις τους νὰ τοὺς γράψω· καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι εἰς αὐτοὺς Θεὸς, καὶ αὐτοὶ θέλουσι μου εἶσθαι λαός.

11 Καὶ δὲν θέλουσι διδάξει πᾶς ἕνας τὸν γείτονά του, καὶ πᾶς ἕνας τὸν ἀδελφόν του, λέγοντας· Γνώριζε τὸν Κύριον· διατὶ ὅλοι θέλουσι μὲ γνωρίσει, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν·

12 Ὅτι θέλω εἶσθαι συγχωρητικὸς εἰς ταῖς ἀδικίαις τῶν, καὶ ταῖς ἁμαρτίαις των καὶ ταῖς ἀνομίαις των δὲν θέλω ταῖς ἐνθυμηθῆ πλέον.

13 Μὲ τὸ νὰ λέγῃ καινούριαν, ἐπαλαίωσε τὴν πρώτην· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ παλαιώνει καὶ γηρᾷ, εἶναι σιμὰ εἰς τὸν χαλασμόν.

Κεφ. θ'. 9.

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας, τό, τε ἅγιον κοσμικόν.

2 Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἥτε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται ἅγια.

3 Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια ἁγίων·

4 Χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατή-

Ἡ Πρώτη λοιπὸν (διαθήκη) εἶχε τότε καὶ αὐτὴ δικαιώματα λατρείας, καὶ τὸ ἅγιον τὸ κοσμικόν.

2 Διατὶ ἡ πρώτη σκηνὴ ἐκατασκευάσθη, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἡ ὁποῖα λέγεται ἅγια.

3 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸ δεύτερον βημόθυρον ἦτον ἡ σκηνὴ ὁποῦ λέγεται ἅγια ἁγίων·

4 Ἡ ὁποῖα εἶχε χρυσοῦν

ριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσῆ ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης.

5 Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος.

6 Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς εἰσίασιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες·

7 Εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεύς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων·

8 Τοῦτο δηλοῦντος τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, μήπω πεφανερῶσθαι τὴν τῶν ἁγίων ὁδὸν, ἔτι τῆς πρώτης σκηνῆς ἐχούσης στάσιν.

9 Ἥτις παραβολὴ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα, καθ' ὃν δῶρά τε καὶ θυσίαι προσφέρονται, μὴ δυνάμεναι κατὰ συνείδησιν τελειῶσαι τὸν λατρεύοντα,

θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, σκεπασμένην ἀπὸ κάθε μέρος μὲ χρυσάφι, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ στάμνος ἡ χρυσῆ ὁποῦ εἶχε τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ὁποῦ ἐβλάστησε, καὶ αἱ πλάκαις τῆς διαθήκης.

5 Καὶ παραπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν κιβωτὸν ἦταν τὰ Χερουβὶμ τῆς δόξης, καὶ ἐσκιάζασι τὸ ἱλαστήριον· διὰ τὰ ὁποῖα τώρα δὲν εἶναι καιρὸς νὰ λέγωμεν κατὰ μέρος.

6 Καὶ ἔστωντας νὰ εἶναι ἐτοῦτα τέτοιας λογῆς κατεσκευασμένα, εἰς τὴν πρώτην σκηνὴν πάντοτε ἐμβαίνασιν οἱ ἱερεῖς, κάμνοντες ταῖς λατρείαις·

7 Ἀμὴ εἰς τὴν δευτέραν μίαν φορὰν τὸν χρόνον ἔμβαινε μόνος ὁ ἀρχιερεὺς, ὄχι χωρὶς αἷμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐπρόσφερεν διὰ λόγου του, καὶ διὰ ταῖς ἁμαρτίαις τοῦ λαοῦ, ὁποῦ ἐγίνουνταν κατὰ ἄγνοιαν·

8 Ἐτοῦτο δείχνοντας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅτι ἀκόμι δὲν ἐφανερώθη ὁ δρόμος εἰς τὰ ἅγια, ἀκόμι στεκομένης τῆς πρώτης σκηνῆς.

9 Ἡ ὁποῖα ἦτον τύπος εἰς τὸν καιρὸν τὸν παρόντα, κατὰ τὸν ὁποῖον δῶρα καὶ θυσίαις προσφέρονται, ὁποῦ δὲν δύνονται νὰ τελειώσουσιν κατὰ τὴν συνείδησιν ἐκεῖνον ὁποῦ λατρεύει,

10 Μόνον ἐπὶ βρώμασι καὶ πόμασι, καὶ διαφόροις βαπτισμοῖς, καὶ δικαιώμασι σαρκὸς, μέχρι καιρῦ διορθώσεως ἐπικείμενα·

11 Χριςὸς δὲ παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, ὐ χειροποιήτυ, τετέςιν, ὐ ταύτης τῆς κτίσεως,

12 Οὐδὲ δι᾽ αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίυ αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὑράμενος.

13 Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζυσα τὺς κεκοινωμένυς, ἁγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα,

14 Πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριςῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίυ ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

15 Καὶ διὰ τῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐςὶν, ὅπως θανάτυ γενομένυ, εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων,

10 Ἐπειδὴ ἐτῦτα εἶναι μόνον εἰς φαγητὰ καὶ πιοτὰ, καὶ διάφορα βαπτίσματα, καὶ δικαιώματα τῆς σάρκας, θεσμένα ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς διορθώσεως·

11 Ἀμὴ ὁ Χριςὸς ἔςωντας νὰ ἔλθῃ ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διαμέσυ τῆς μεγαλιοτέρας καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, ὁπῦ δὲν εἶναι χειροποίητος, ἤγυν, δὲν εἶναι ἐτύτης τῆς κατασκευῆς,

12 Οὐδὲ διαμέσυ τῦ αἵματος τῶν τράγων καὶ τῶν μόσχων, ἀλλὰ διαμέσυ τοῦ ἐδικῦ τυ αἵματος, ἐμβῆκε μίαν φορὰν εἰς τὰ ἅγια, ἔςωντας νὰ εὕρῃ αἰωνίαν λύτρωσιν.

13 Διατὶ ἐὰν τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τῶν τράγων, καὶ ἡ ςάκτη τῆς δαμάλεως ῥαντιζομένη, ἁγιάζει τὺς μολυσμένυς εἰς τὴν καθαρότητα τῆς σάρκας,

14 Πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριςῦ, ὁ ὁποῖος διαμέσυ τοῦ Πνεύματος τῦ αἰωνίυ ἐπρόσφερε τοῦ λόγυ τυ ἀκατηγόρητον εἰς τὸν Θεὸν, θέλει καθαρίσει τὴν συνείδησίν σας ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἔργα, εἰς τὸ νὰ λατρεύετε Θεὸν ζῶντα;

15 Καὶ διὰ τῦτο εἶναι μεσίτης διαθήκης καινῆς, διὰ νὰ πάρυσιν οἱ καλεσμένοι τὸ τάξιμον τῆς αἰωνίυ κληρονομίας, ἔςωντας νὰ ἔγινε ὁ

τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας.

16 Ὅπου γὰρ διαθήκη, θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ διαθεμένου.

17 Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία· ἐπεὶ μή ποτε ἰσχύει ὅτε ζῇ ὁ διαθέμενος.

18 Ὅθεν οὐδ᾽ ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται·

19 Λαληθείσης γὰρ πάσης ἐντολῆς κατὰ νόμον ὑπὸ Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ, λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ ὑσσώπου, αὐτό τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν λαὸν ἐῤῥάντισε,

20 Λέγων· Τοῦτο τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός.

21 Καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως ἐῤῥάντισε.

22 Καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις.

23 Ἀνάγκη οὖν τὰ μὲν ὑποδείγματα τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τούτοις καθαρίζεσθαι·

θάνατος διὰ τὴν ἐξαγόρασιν τῶν παραβάσεων ὁποῦ ἔγιναι εἰς τὴν πρώτην διαθήκην.

16 Διατὶ ὅπου εἶναι διαθήκη, ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔρχεται καὶ θάνατος ἐκείνου ὁποῦ τὴν ἐδιάθεσεν.

17 Διατὶ ἡ διαθήκη εἰς τοὺς νεκροὺς εἶναι βεβαία· ἐπειδὴ ἕως ὁποῦ ζῇ ἐκεῖνος ὁποῦ τὴν ἐδιάταξεν, ἀκόμι δὲν ἔχει δύναμιν.

18 Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡ πρώτη εἶναι ἐγκαινισμένη χωρὶς αἵματος·

19 Διατὶ ἔςωντας νὰ ἐλάλησεν ὁ Μωϋσῆς ὅλαις ταῖς ἐντολαῖς (κατὰ τὸν νόμον) εἰς ὅλον τὸν λαὸν, πέρνωντας τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τῶν τράγων μὲ νερὸν καὶ μὲ μαλὶ κόκκινον καὶ ὕσσωπον, ἐῤῥάντισε καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον καὶ ὅλον τὸν λαὸν,

20 Λέγωντας· Τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, ὁποῦ σᾶς ἐπαρήγγειλεν ὁ Θεός.

21 Καὶ τὴν σκηνὴν καὶ ὅλα τὰ ἀγγεῖα τῆς λειτουργίας, τὰ ἐῤῥάντισεν ὁμοίως μὲ τὸ αἷμα.

22 Καὶ κοντολογῆς, μὲ τὸ αἷμα καθαρίζονται ὅλα κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματοχυσίας δὲν γίνεται ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν.

23 Ἀνάγκη λοιπὸν οἱ τύποι τῶν πραγμάτων ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, μὲ τοῦτα νὰ καθα-

αὐτὰ δὲ τὰ ἐπερανία κρείττοσι θυσίαις παρὰ ταύτας.

24 Οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἐρανὸν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεῦ ὑπὲρ ἡμῶν·

25 Οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ' ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ·

26 (Ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμε,) νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτῦ πεφανέρωται.

27 Καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τῦτο κρίσις·

28 Οὕτως ὁ Χριστὸς ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρυ χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

ρίζωνται· ἀμὴ αὐτὰ τὰ ἐπερράνια καθαρίζονται μὲ καλλιτεραις θυσίαις παρὰ τῦταις.

24 Διατὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐμβῆκεν εἰς χειροποίητα ἅγια, ὁπῦ ἦσαν ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' ἐμβῆκεν εἰς αὐτὸν τὸν ἐρανὸν, νὰ φανῇ τῶρα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεῦ διὰ λόγυ μας·

25 Ὄχι διὰ νὰ προσφέρῃ πολλαῖς φοραῖς τοῦ λόγυ τυ, καθὼς ὁ ἀρχιερεὺς ἐμβαίνει εἰς τὰ ἅγια κάθε χρόνον μὲ ξένον αἷμα·

26 (Διατὶ ἀλλέως, ἔκαμνε χρεία νὰ πάθῃ αὐτὸς πολλαῖς φοραῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμε,) ἀμὴ τῶρα μίαν φορὰν εἰς τὸ τέλος τῶν αἰώνων, ἐφανερώθη εἰς ἀφαίρεσιν τῆς ἁμαρτίας, διαμέσυ τῆς ἐδικῆς τυ θυσίας.

27 Καὶ καθὼς εἶναι ἀποφασισμένον εἰς τὺς ἀνθρώπυς νὰ ἀποθάνυσι μίαν φορὰν, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατον εἶναι κρίσις·

28 Ὁμοίως καὶ ὁ Χριστὸς ἔσωντας νὰ προσφερθῇ μίαν φορὰν, εἰς τὸ νὰ σηκώσῃ ταῖς ἁμαρτίαις τῶν πολλῶν, τὸ δεύτερον θέλει φανῇ χωρὶς ἁμαρτίαν, εἰς ἐκείνυς ὁπῦ τὸν ἀποδέχυνται εἰς σωτηρίαν.

Κεφ. ί. 10.

Σκιὰν γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ

Διατὶ ὁ νόμος ἔσωντας νὰ ἔχῃ σκιὰν τῶν μελλόντων

αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς αὐταῖς θυσίαις ἃς προσφέρουσιν εἰς τὸ διηνεκὲς, οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι.

2 Ἐπεὶ ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι, διὰ τὸ μηδεμίαν ἔχειν ἔτι συνείδησιν ἁμαρτιῶν τοὺς λατρεύοντας, ἅπαξ κεκαθαρμένους·

3 Ἀλλ' ἐν αὐταῖς ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ' ἐνιαυτόν.

4 Ἀδύνατον γὰρ αἷμα ταύρων καὶ τράγων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας.

5 Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον, λέγει· Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι.

6 Ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ εὐδόκησας.

7 Τότε εἶπον· Ἰδοὺ ἥκω (ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ) τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεὸς, τὸ θέλημά σου.

8 Ἀνώτερον λέγων· Ὅτι θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἠθέλησας, οὐδὲ εὐδόκησας· (αἵτινες κατὰ τὸν νόμον προσφέρονται·)

9 Τότε εἴρηκεν· Ἰδοὺ ἥκω

ἀγαθῶν, καὶ ὄχι αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, οὐδέποτε δύνεται νὰ τελειώσῃ διαμέσου τῶν θυσιῶν, ὁποῦ προσφέρονται κάθε χρόνον πάντοτε, ἐκείνους ὁποῦ σημώνουσιν (εἰς τὸ ἱερόν.)

2 Ἀλλέως, ἤθελασι παύσῃ αἱ θυσίαις νὰ μὴν προσφέρωνται, διατὶ οἱ λατρεύοντες ἔςωντας νὰ ἐκαθαρίσθηκαν μίαν φορὰν δὲν ἤθελαν ἔχῃ πλέον καμίαν συνείδησιν ἁμαρτιῶν·

3 Ἀλλὰ μετ' αὐταῖς κάθε χρόνον γίνεται ἀναθύμησις τῶν ἁμαρτιῶν.

4 Διατὶ εἶναι ἀδύνατον τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τῶν τράγων νὰ ἀφαιρέσῃ ἁμαρτίαις.

5 Διὰ τοῦτο ἐρχόμενος μέσα εἰς τὸν κόσμον, λέγει· Θυσίαν καὶ προσφορὰν δὲν ἠθέλησας, ἀλλὰ σῶμα μοῦ ἐκατασκεύασες.

6 Δὲν σοῦ ἄρεσαν ὁλοκαυτώματα, οὐδὲ θυσίαις διὰ ταῖς ἁμαρτίαις.

7 Τότε εἶπον· Νὰ ὁποῦ ἦλθα, Θεὲ (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου ἐγράφη διὰ λόγου μου) νὰ κάμω τὸ θέλημά σου.

8 Λέγωντας παραπάνω· Θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, καὶ θυσίαν περὶ ἁμαρτίας δὲν ἠθέλησες, οὐδὲ ἔςερξες· (τὰ ὁποῖα προσφέρονται κατὰ τὸν νόμον·)

9 Τότε εἶπεν· Νὰ ὁποῦ

τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεὸς, τὸ θέλημά σου· Ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον, ἵνα τὸ δεύτερον στήσῃ.

10 Ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ.

11 Καὶ πᾶς μὲν ἱερεὺς ἕστηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν, καὶ τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας.

12 Αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν, εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ.

13 Τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ·

14 Μιᾷ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους.

15 Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· μετὰ γὰρ τὸ προειρηκέναι·

16 Αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, διδοὺς νόμους μου ἐπὶ καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν διανοιῶν αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς·

17 Καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

ἦλθα, Θεὲ, νὰ κάμω τὸ θέλημά σου· Εὐγάνει τὸ πρῶτον, διὰ νὰ στήσῃ τὸ δεύτερον.

10 Εἰς τὸ ὁποῖον θέλημα εἴμεσθεν ἁγιασμένοι, διαμέσου τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁποῦ ἔγινε μίαν φοράν.

11 Καὶ κάθε ἱερεὺς ἔστεκε λειτουργῶντας καθ' ἡμέραν, καὶ προσφέρνωντας πολλάκις ταῖς αὐταῖς θυσίαις, αἱ ὁποίαις θυσίαις οὐδέποτε δύνονται νὰ ἀφαιρέσουν ἁμαρτίαις.

12 Ἀμὴ αὐτὸς (ὁ Ἰησοῦς) ἔστωντας νὰ ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν διὰ ταῖς ἁμαρτίαις, ἐκάθισε παντοτεινὰ εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

13 Τὸ λοιπὸν καρτερεῖ ἕως ὁποῦ νὰ βαλθοῦσιν οἱ ἐχθροὶ του ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του·

14 Διατὶ μὲ μίαν προσφορὰν ἐτελείωσε παντοτεινὰ ἐκείνους ὁποῦ ἁγιάζονται.

15 Καὶ μαρτυρεῖ μας τὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· διατὶ ἀφ' οὗ ἐπροεῖπε·

16 Ἐτοῦτη εἶναι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θέλω διαθέσει εἰς αὐτοὺς ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος, θέλω δώσει τοὺς νόμους μου εἰς ταῖς καρδίαις τους, καὶ θέλω τοὺς γράψει εἰς ταῖς διανοίαις τους·

17 Καὶ ταῖς ἁμαρτίαις τους καὶ ταῖς ἀνομίαις τους δὲν θέλω ταῖς ἐνθυμηθῆ πλέον.

18 Ὅπȣ δὲ ἄφεσις τȣ́των, οὐκ ἔτι προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

19 Ἔχοντες ȣ̓͂ν, ἀδελφοὶ, παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων ἐν τῷ αἵματι Ἰησȣ͂,

20 Ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος, τȣτέστι, τῆς σαρκὸς αὐτȣ͂·

21 Καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεȣ͂·

22 Προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς·

23 Καὶ λελȣμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ· (πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος·)

24 Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλȣς εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων·

25 Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισὶν, ἀλλὰ παρακαλȣ͂ντες· καὶ τοσȣ́τῳ μᾶλλον ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζȣσαν τὴν ἡμέραν.

26 Ἑκȣσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς

18 Ἐκεῖ δὲ ὁπȣ͂ εἶναι ἡ συγχώρησις τȣ́των, δὲν εἶναι πλέον προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

19 Ἔστωντας λοιπὸν νὰ ἔχωμεν, ἀδελφοὶ, παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων, εἰς τὸ αἷμα τοῦ Ἰησȣ͂,

20 Στράταν λέγω, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκαινȣ́ργωσε καινȣ́ριαν καὶ ζωντανὴν, διαμέσȣ τοῦ βημοθύρȣ, ἤγȣν, τῆς σάρκας τȣ·

21 Καὶ ἔστωντας νὰ ἔχωμεν ἕνα μέγαν ἱερέα, ἀπάνω εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεȣ͂·

22 Ἂς σημώνωμεν μὲ ἀληθινὴν καρδίαν, μὲ πληροφορίαν πίστεως, πλυμμένοι ταῖς καρδίαις ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς·

23 Καὶ λȣσμένοι τὸ κορμὶ μὲ νερὸν καθαρὸν, ἂς κρατȣ͂μεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀσάλευτον· (διατὶ ἐκεῖνος ὁπȣ͂ μᾶς ἔταξεν εἶναι πιστός·)

24 Καὶ φροντίζοντες ἂς στοχαζώμεσθεν ἕνας τὸν ἄλλον, εἰς παρακινημὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῶν καλῶν ἔργων·

25 Μὴν ἀφίνοντες τὴν συχνοσύναξίν μας, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς μερικȣ̀ς, ἀλλὰ νὰ παρακινȣ͂μεν ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ τόσῳ περισσότερον, ὅσῳ βλέπετε ὁπȣ͂ σημώνει ἡ ἡμέρα.

26 Διατὶ ἐὰν ἁμαρτάνωμεν ἐμεῖς μὲ τὸ θέλημά μας, ὕστερον ἀφ᾽ ȣ̓͂ ἐπήραμεν τὴν

ἀληθείας, οὐκ ἔτι περὶ
ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυ-
σία·
27 Φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ
κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος,
ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναν-
τίους.
28 Ἀθετήσας τὶς νόμον
Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν
ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν
ἀποθνήσκει·
29 Πόσῳ (δοκεῖτε) χείρο-
νος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ
τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατή-
σας, καὶ τὸ αἷμα τῆς δια-
θήκης κοινὸν ἡγησάμενος ἐν ᾧ
ἡγιάσθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς
χάριτος ἐνυβρίσας;
30 Οἴδαμεν γὰρ τὸν
εἰπόντα· Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ
ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος.
Καὶ πάλιν· Κύριος κρινεῖ τὸν
λαὸν αὐτοῦ.
31 Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν
εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.
32 Ἀναμιμνήσκεσθε δὲ
τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς
φωτισθέντες, πολλὴν ἄθλησιν
ὑπεμείνατε παθημάτων·
33 Τοῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς
τε καὶ θλίψεσι θεατριζό-
μενοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν
οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέν-
τες·
34 Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς

γνώρισιν τῆς ἀληθείας, δὲν
ἀπομένει πλέον θυσία περὶ
ἁμαρτίας·
27 Ἀμὴ ἀπομένει ἐκείνη ἡ
φοβερὰ ἀπαντοχὴ τῆς κρίσεως,
καὶ καῦμα τοῦ πυρὸς ὁποῦ μέλλει
νὰ φάγῃ τοὺς ὑπεναντίους.
28 Κανένας ὁποῦ νὰ κατα-
φρονήσῃ τὸν νόμον τοῦ Μωϋ-
σέως, μὲ δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες
χωρὶς λύπην ἀποθνήσκει·
29 Πόσῳ (λογιάζετε) θέλει
ἀξιωθῆ χειρότερης τιμωρίας
ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκατεπάτησε τὸν
υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλογίασε κοινὸν
τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, εἰς τὸ
ὁποῖον ἡγιάσθη, καὶ ὁποῦ ὕβρι-
σε τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος;
30 Διατὶ ἠξεύρομεν ἐκεῖνον
ὁποῦ εἶπε· Ἡ ἐκδίκησις εἶναι
ἰδική μου, ἐγὼ θέλω ἀνταποδώ-
σει, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν·
Κύριος θέλει κρίνει τὸν λαόν
του.
31 Φοβερὸν εἶναι τὸ ἐμπε-
σεῖν εἰς τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ τοῦ
ζῶντος.
32 Καὶ ἀναθυμᾶσθε ταῖς
προτίτεραις ἡμέραις, εἰς ταῖς
ὁποίαις ἔσωντας νὰ ἐφω-
τίσθητε, ὑπεμείνατε πολὺν
ἀγῶνα τῶν παθημάτων·
33 Τὸ ὅτι ἐπομπευθήκετε,
μὲ ὀνειδισμοὺς καὶ μὲ θλίψαις·
καὶ τὸ ὅτι ἐγενήκετε κοινωνοὶ
ἐκείνων ὁποῦ τοιουτοτρόπως
ἐδιώχνονταν·
34 Διατὶ ἐσυνεπάθετε καὶ

μου συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν.

35 Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

36 Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν· ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν·

37 Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ.

38 Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται· καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ.

39 Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ πίστεως εἰς περιποίησιν ψυχῆς.

εἰς τὰ δεσμά μου, καὶ ἐδεχθήκετε μετὰ χαρᾶς νὰ ἁρπαχθοῦσι τὰ ὑπάρχοντά σας, γνωρίζοντες πῶς ἔχετε εἰς τοῦ λόγου σας καλλίτερον περιουσίαν εἰς τοὺς οὐρανούς, ἡ ὁποῖα καὶ μένει.

35 Μὴν ἀποῤῥίξετε λοιπὸν τὴν παῤῥησίαν σας, ἡ ὁποῖα ἔχει μεγάλην πληρωμήν.

36 Διατὶ ἐσεῖς χρειάζεσθε ὑπομονήν· διὰ νὰ πάρετε τὸ τάξιμον, κάμνοντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ·

37 Διατὶ ἀκόμι ὀλίγον ὀλίγον χρόνον, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθη, θέλει ἔλθει, καὶ δὲν θέλει ἀργήσει.

38 Καὶ ὁ δίκαιος θέλει ζήσει ἀπὸ τὴν πίστιν· καὶ ἐὰν κανένας σύρει τοῦ λόγου του ὀπίσω, δὲν ἀναπαύεται εἰς αὐτὸν ἡ ψυχή μου.

39 Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμεσθεν νὰ συρθοῦμεν ὀπίσω, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ νὰ πιστεύωμεν εἰς σωτηρίαν ψυχῆς.

Κεφ. ιά. 11.

Ἔστι δὲ πίστις, ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.

2 Ἐν ταύτῃ γὰρ ἐμαρτυρήθησαν οἱ πρεσβύτεροι.

3 Πίστει νοοῦμεν κατηρτίσθαι τοὺς αἰῶνας ῥήματι

ΚΑῚ ἡ πίστις εἶναι ὑπόστασις τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἐλπίζονται, καὶ φανέρωσις ἐκεινῶν ὁποῦ δὲν βλέπονται.

2 Διατὶ εἰς αὐτὴν τὴν πίστιν ἐμαρτυρήθηκαν οἱ παλαιοί.

3 Μὲ τὴν πίστιν γροικοῦμεν τοὺς αἰῶνας νὰ ἐκατασκευάσ-

Θεοῦ, εἰς τὸ μὴ ἐκ φαινομένων τὰ βλεπόμενα γεγονέναι.

4 Πίστει πλείονα θυσίαν Ἄβελ παρὰ Κάϊν προσήνεγκε τῷ Θεῷ, δι' ἧς ἐμαρτυρήθη εἶναι δίκαιος, μαρτυροῦντος ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ δι' αὐτῆς ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖται.

5 Πίστει Ἐνὼχ μετετέθη τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον· καὶ οὐχ εὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός· πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ Θεῷ.

6 Χωρὶς δὲ πίστεως ἀδύνατον εὐαρεστῆσαι· πιστεῦσαι γὰρ δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ, ὅτι ἐστὶ, καὶ τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεται.

7 Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπομένων, εὐλαβηθεὶς κατεσκεύασε κιβωτὸν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ· δι' ἧς κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς κατὰ πίστιν δικαιοσύνης ἐγένετο κληρονόμος.

8 Πίστει, καλούμενος

θηκαν μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἰς τόσον ὁποῦ ἐτοῦτα ὁποῦ βλέπονται, νὰ μὴν ἔγιναν ἀπὸ φαινόμενα.

4 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἄβελ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν καλλιοτέραν θυσίαν, παρὰ τὸν Κάϊν, διαμέσου τῆς ὁποίας πίστεως ἐμαρτυρήθη νὰ εἶναι δίκαιος, ἔστωντας νὰ τὸν μαρτυρήσῃ ὁ Θεὸς εἰς τὰ δῶρα ὁποῦ ἔφερε· καὶ διαμέσου αὐτῆς καὶ ἀποθαμμένος ἀκόμι λαλεῖται.

5 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἐνὼχ ἐμετατοπίσθη διὰ νὰ μὴν εἴδῃ θάνατον· καὶ δὲν εὑρίσκετον, διότι ὁ Θεὸς τὸν ἐμετάθεσεν· διατὶ προτίτερα ἀπὸ τὴν μετάθεσίν του ἐμαρτυρήθη νὰ ἄρεσεν εἰς τὸν Θεόν.

6 Καὶ χωρὶς πίστεως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρέσκῃ τινὰς εἰς τὸν Θεόν· διατὶ κάμνει χρεία ἐκεῖνος ὁποῦ σημώνει εἰς τὸν Θεὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶναι Θεὸς, καὶ ὅτι εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἐκζητοῦσι γίνεται μισθαποδότης.

7 Μὲ τὴν πίστιν ἐμηνύθη ὁ Νῶε ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκόμι δὲν ἐφαίνουνταν, καὶ ἔστωντας νὰ φοβηθῇ ἐκατεσκεύασε τὴν κιβωτὸν, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σπητίου του· διαμέσου τῆς ὁποίας κιβωτοῦ κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ ἔγινε κληρονόμος τῆς δικαιοσύνης ὁποῦ εἶναι κατὰ τὴν πίστιν.

8 Ὁ Ἀβραὰμ καλούμενος

Ἀβραὰμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν τόπον ὃν ἤμελλε λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξῆλθε, μὴ ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται.

9 Πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς·

10 Ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός.

11 Πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, καὶ παρὰ καιρὸν ἡλικίας ἔτεκεν, ἐπεὶ πιστὸν ἡγήσατο τὸν ἐπαγγειλάμενον.

12 Διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει, καὶ ὡσεὶ ἄμμος ἡ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἡ ἀναρίθμητος.

13 Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόῤῥωθεν αὐτὰς ἰδόντες, καὶ πεισθέντες, καὶ ἀσπασάμενοι, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

μὲ πίστιν ὑπήκουσεν νὰ εὔγῃ εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβῃ διὰ κληρονομίαν, καὶ εὔγηκε, μὴ ἐξεύροντας ποῦ ὑπάγει.

9 Μὲ τὴν πίστιν ἐπαροίκησεν εἰς τὴν γῆν ὁποῦ τοῦ ἔταξεν ὁ Θεὸς, ὡσὰν εἰς ξένην, ἔστωντας νὰ κατοικήσῃ εἰς ταῖς καλύβαις μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, οἱ ὁποῖοι ἦταν συγκληρονόμοι τοῦ ταξίματος αὐτουνοῦ·

10 Διατὶ ἐκεῖνος ἀνάμενε τὴν πόλιν ὁποῦ ἔχει τὰ θεμέλια, τῆς ὁποίας πόλεως τεχνίτης καὶ δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεός.

11 Μὲ τὴν πίστιν καὶ αὐτὴ ἡ Σάῤῥα ἔλαβε δύναμιν εἰς σύλληψιν τοῦ σπέρματος, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἡλικίας της ἐγέννησεν, ἐπειδὴ ἐλογίασε πιστὸν ἐκεῖνον ὁποῦ τῆς ἔταξε.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἕναν, καὶ τοῦτον ὡραμαῖ νενεκρωμένον, ἐγεννήθηκαν (ἔκγονοι) καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τῷ πλήθει, καὶ ὡσεὶ ἄμμος ἡ ἀμέτρητος ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

13 Ἐτοῦτοι ὅλοι μὲ πίστιν ἀπέθανον, καὶ δὲν ἐπῆραν τὰ ταξίματα, ἀλλὰ ἀπὸ μακρὰ τὰ εἴδασι, καὶ ἐπίστευσαν, καὶ καταπειθόμενοι, τὰ ἀγάπησαν, καὶ ὡμολόγησαν ὅτι ἦταν ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

14 Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες, ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι.

15 Καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνημόνευον ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι·

16 Νυνὶ δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τουτέστιν ἐπουρανίου· διὸ οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ Θεός, Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν· ἡτοίμασε γὰρ αὐτοῖς πόλιν.

17 Πίστει προσενήνοχεν Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος·

18 Πρὸς ὃν ἐλαλήθη· Ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα·

19 Λογισάμενος ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἐγείρειν δυνατὸς ὁ Θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο.

20 Πίστει περὶ μελλόντων εὐλόγησεν Ἰσαὰκ τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἡσαῦ.

21 Πίστει, Ἰακὼβ ἀποθνήσκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσὴφ εὐλόγησε· καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ.

22 Πίστει, Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε, καὶ

14 Διατὶ ἐκεῖνοι ὅπου λέγουσι τὰ τοιαῦτα, δείχνουν ὅτι πατρίδα ζητοῦσι.

15 Καὶ ἐὰν ἐθυμοῦνταν ἐκείνην τὴν πατρίδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐγῆκαν, εἶχαν καιρὸν νὰ γυρίσουν εἰς αὐτήν·

16 Ἀλλὰ ὀρέγονται καλλιωτέραν πατρίδα τουτέστι τὴν ἐπουράνιον· διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν ἐντρέπεται νὰ κράζεται Θεὸς αὐτωνῶν· διατὶ τοὺς ἑτοίμασε πόλιν.

17 Ὁ Ἀβραὰμ δοκιμαζόμενος ἀπὸ τὸν Θεόν, μὲ πίστιν ἐπρόσφερε τὸν Ἰσαάκ, τὸν μονογενῆ τὸν ἐπρόσφερεν ἐκεῖνος ὅπου ἐδέχθη τὰ ταξίματα·

18 Εἰς τὸν ὁποῖον ἐλαλήθη· Ὅτι εἰς τὸν Ἰσαὰκ θέλει ὀνομασθῆ τὸ σπέρμα σου·

19 Ἐστωντας νὰ συλλογισθῇ ὁ Ἀβραάμ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς νὰ ἀναστήσῃ τὸν Ἰσαὰκ ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ διὰ τοῦτο ὡσὰν εἰς κάποιον εἰκονιζόμενον πάλιν τὸν ἐπανάλαβε.

20 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰσαὰκ εὐλόγησε τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἡσαῦ διὰ τὰ μέλλοντα.

21 Μὲ πίστιν ἀποθνήσκωντας ὁ Ἰακὼβ εὐλόγησε καθέναν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰωσήφ· καὶ ἐπροσκύνησεν ἀκουμπίζωντας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου του.

22 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰωσὴφ ἀποθνήσκων ἐμνημόνευε τὴν ἔξοδον τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ,

περὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ ἐνετείλατο.

καὶ ἐπαράγγειλε διὰ τὰ κόκκαλά του.

23 Πίστει, Μωσῆς γεννηθεὶς ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, διότι εἶδον ἀστεῖον τὸ παιδίον· καὶ οὐκ ἐφοβήθησαν τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως.

23 Μὲ πίστιν ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν ἐγεννήθη, ἐκρύφθη τρεῖς μῆνες ἀπὸ τοὺς πατέρας του, διατὶ εἴδασι τὸ παιδίον πολλὰ χαριτόμορφον· καὶ δὲν ἐφοβήθηκαν τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως.

24 Πίστει, Μωσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ·

24 Μὲ πίστιν ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν ἐμεγάλωσεν, ἀρνήθη νὰ λέγεται υἱὸς τῆς θυγατέρας τοῦ Φαραῶ·

25 Μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν·

25 Προκρίνωντας περισσότερον νὰ κακοπαθαίνῃ μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχῃ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν τῆς ἁμαρτίας·

26 Μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

26 Ἔστωντας νὰ λογιάσῃ μεγαλίτερον πλοῦτον τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου· διατὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς πληρωμῆς.

27 Πίστει κατέλιπεν Αἴγυπτον, μὴ φοβηθεὶς τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε.

27 Μὲ πίστιν ἄφησε τὴν Αἴγυπτον, καὶ δὲν ἐφοβήθη τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· διατὶ ἐκαρτέρησε ὡσὰν ὁποῦ ἔβλεπεν ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν βλέπεται.

28 Πίστει πεποίηκε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα, θίγῃ αὐτῶν.

28 Μὲ πίστιν ἔκαμε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, διὰ νὰ μὴν τοὺς ἀγγίξῃ ὁ ἄγγελος ὁποῦ ἐσκότωνε τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων.

29 Πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ὡς διὰ ξηρᾶς· ἧς πεῖραν λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι κατεπόθησαν.

29 Μὲ πίστιν ἐπέρασαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡσὰν διαμέσου ξηρᾶς· τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι ἔστωντας νὰ τὴν δοκιμάσουν, ἐκατεποντίσθηκαν.

30 Πίστει τὰ τείχη Ἱεριχὼ ἔπεσε, κυκλωθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

30 Μὲ πίστιν τὰ τείχη τῆς Ἱεριχὼ ἔπεσαν, ἔστωντας νὰ τὰ περικυκλώσουν οἱ Ἰσραηλῖται ἑπτὰ ἡμέραις.

31 Πίστει Ῥαὰβ, ἡ πόρνη οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι, δεξαμένη τοὺς κατασκόπους μετ' εἰρήνης.

31 Μὲ πίστιν ἡ Ῥαὰβ ἡ πόρνη δὲν συνεφθάρθη ἀντάμα μὲ ἐκείνους ὅπου ἀπείθησαν, ἔστωντας νὰ δεχθῇ μὲ εἰρήνην τοὺς καταπατητάδες.

32 Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν, καὶ Ἰεφθάε, Δαβίδ τε καὶ Σαμουὴλ, καὶ τῶν προφητῶν·

32 Καὶ τί πλέον λέγω; Διατὶ ὁ χρόνος δὲν θέλει μοῦ ἀρκέσει, νὰ διηγοῦμαι περὶ τοῦ Γεδεὼν, καὶ Βαρὰκ, καὶ Σαμψὼν, καὶ Ἰεφθάε, καὶ τοῦ Δαβὶδ, καὶ τοῦ Σαμουὴλ, καὶ τῶν προφητῶν·

33 Οἳ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων·

33 Οἱ ὁποῖοι διαμέσου τῆς πίστεως ἐνίκησαν ταῖς βασιλείαις, ἐκατώρθωσαν δικαιοσύνην, ἐπέτυχον τὰ ταξίματα, ἔφραξαν τὰ στόματα τῶν λεόντων·

34 Ἔσβεσαν δύναμιν πυρὸς, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων·

34 Ἔσβεσαν τὴν δύναμιν τῆς φωτιᾶς, ἔφυγον τὰ στόματα τῶν σπαθιῶν, ἐδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείαις, ἔγιναν δυνατοὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἐφευγάτισαν ταῖς παράταξαις τῶν ξένων·

35 Ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν·

35 Αἱ γυναῖκαις ἐπῆραν ἀπὸ ἀνάστασιν τοὺς νεκροὺς τους· καὶ ἄλλοι ἐτυμπανίσθηκαν, καὶ δὲν ἀποδέχθηκαν τὴν ἐλευθερίαν, (τοῦ θανάτου,) διὰ νὰ τύχουν καλλιοτέρας ἀναστάσεως·

36 Ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς·

36 Καὶ ἄλλοι ἐδοκίμασαν ἐμπαιγμοὺς καὶ μάστιγαις, καὶ ἀκόμι δεσμὰ καὶ φυλακαῖς.

37 Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν· ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι·

38 (Ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς.

39 Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν·

40 Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

37 Ἐπετροβολήθηκαν, ἐπριονίσθηκαν, ἐπειράχθηκαν, ἀπέθανον μὲ φόνον σπαθίου· ἐτριγύριζαν μὲ προβατογούναις, μὲ αἰγόγουναις· ὑστερημένοι, θλιμμένοι, κακοπαθημένοι·

38 (Διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἦτον ἄξιος ὁ κόσμος) περιπλανώμενοι εἰς ταῖς ἐρημίαις, καὶ εἰς τὰ ὄρη, καὶ εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς ταῖς τρύπαις τῆς γῆς.

39 Καὶ ἐτοῦτοι ὅλοι ἔστωντας νὰ μαρτυρηθοῦσι διαμέσου τῆς πίστεως, δὲν ἐπῆραν τὸ τάξιμον·

40 Ἔστωντας νὰ προειδῇ ὁ Θεὸς κάτι καλλιότερον διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μὴν τελειωθοῦν ἐκεῖνοι χωρὶς ἐμᾶς.

Κεφ. ιβ΄. 12.

ΤΟιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα·

2 Ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς, ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἐκάθισεν.

3 Ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν

ΚΑΙ ἐμεῖς τὸ λοιπὸν ἔστωντας νὰ ἔχωμεν τόσον μεγάλον σύννεφον τῶν μαρτύρων, ὁποῦ εἶναι τριγύρω μας ῥίχνοντες κάθε λογῆς βάρος, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ μᾶς περιπλέκει, τρέχωμεν μὲ ὑπομονὴν τὸν ἀγῶνα ὁποῦ μᾶς ἐπροβάλθη·

2 Ἀποβλέποντες εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεως, ὁ ὁποῖος ἀντὶ τὴν προκειμένην εἰς τοῦ λόγου του χαρὰν, ὑπέμεινε σταυρὸν, καταφρονῶντας τὴν ἐντροπὴν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

3 Ἀναθυμηθῆτε λοιπὸν καὶ

τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμητε, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι.

4 Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι·

5 Καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· Υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος·

6 Ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται.

7 Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;

8 Εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί.

9 Εἶτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἴχομεν παιδευτὰς, καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων, καὶ ζήσομεν;

10 Οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς,

λογαριάσατε ἐκεῖνον ὁπου ὑπόμεινεν ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τοῦ λόγου του τέτοιας λογῆς μεγάλην ἀντιλογίαν, διὰ νὰ μὴν ἀποκάμετε, λειποψυχοῦντες.

4 Ἐσεῖς ἀκόμι δὲν ἐναντιώθητε ἕως εἰς αἷμα, ἀνταγωνιζόμενοι ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας·

5 Καὶ ἀλησμονήσετε τὴν νουθεσίαν ἐκείνην, ἡ ὁποῖα σᾶς μιλεῖ ὡσὰν τέκνα της, λέγουσα· Υἱέ μου, μὴν καταφρονᾷς τὴν παίδευσιν τοῦ Θεοῦ, μηδὲ ἀπόβαλλε τὴν προθυμίαν ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ·

6 Διατὶ ὁ Κύριος παιδεύει ἐκεῖνον ὁπου ἀγαπᾷ· καὶ δέρνει κάθε υἱὸν, ὁπου δέχεται (ὡσὰν παιδί του.)

7 Ἐὰν ὑπομένετε παίδευσιν, ὁ Θεὸς προσφέρεται πρὸς ἐσᾶς ὡσὰν εἰς υἱούς του· διατὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ υἱὸς, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν παιδεύει ὁ πατέρας του;

8 Ἐὰν εἶσθε χωρὶς παίδευσιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὅλοι εἶναι μέτοχοι, λοιπὸν εἶσθε νόθα παιδία, καὶ ὄχι υἱοὶ γνήσιοι.

9 Ἀπέκει τοὺς πατέρας τοὺς σαρκικούς μας εἴχαμεν παιδευτὰς, καὶ τοὺς ἐντρεπόμεσθε· δὲν θέλομεν ὑποταχθῇ πολλὰ περισσότερον εἰς τὸν πατέρα τῶν πνευμάτων, καὶ θέλομεν ζήσει;

10 Διατὶ ἐκεῖνοι οἱ πατέρες εἰς ὀλίγαις ἡμέραις ἐπαίδευον,

ἐπαίδευον· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.

11 Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.

12 Διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε·

13 Καὶ τροχιὰς ὀρθὰς ποιήσατε τοῖς ποσὶν ὑμῶν, ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, ἰαθῇ δὲ μᾶλλον.

14 Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμὸν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον·

15 Ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, καὶ διὰ ταύτης μιανθῶσι πολλοί.

16 Μή τις πόρνος, ἢ βέβηλος, ὡς Ἡσαῦ, ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ.

17 Ἴστε γὰρ ὅτι καὶ μετέπειτα θέλων κληρονομῆσαι τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκι-

κατὰ τὸ ἀρεσκούμενόν τους· ἀλλὰ ὁ Θεὸς (παιδεύει) διὰ τὸ συμφέρον, διὰ νὰ μεταλάβωμεν τῆς ἁγιότητός του.

11 Καὶ κάθε παίδευσις ὅσον διὰ τὸ παρὸν δὲν φαίνεται νὰ εἶναι χαρᾶς (ἀφορμὴ) ἀλλὰ λύπης· ἀλλὰ ὕστερον ἀποδίδει καρπὸν εἰρηνικὸν τῆς δικαιοσύνης, εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐπρογυμνάσθηκαν ἀπ' αὐτήν.

12 Διὰ τοῦτο τὰ ἀπεσταμένα χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα ὀρθοστατήσετέ τα·

13 Καὶ κάμετε τῶν ποδαρίων σας ἴσους δρόμους· διὰ νὰ μὴν παραστρατήσῃ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι κωλὸν, ἀλλὰ περισσότερον νὰ ἰατρευθῇ.

14 Ζητᾶτε εἰρήνην ὁμοῦ μὲ ὅλους, καὶ τὸν ἁγιασμὸν, χωρὶς τὸν ὁποῖον κανένας δὲν θέλει εἰδῆ τὸν Κύριον·

15 Στοχαζόμενοι μήπως καὶ κανένας εἶναι ἐλλειπὴς ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· μήπως καὶ καμία ῥίζα πικρὰ αὐξάνουσα ἀπάνω σᾶς ἐμποδίζει, καὶ διὰ μέσου της μιανθῶσι πολλοί.

16 Μήπως καὶ εἶναι κανένας πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος ὡσὰν ὁ Ἡσαῦ, ὁ ὁποῖος διὰ ἕνα φαγητὸν ἐπούλησε τὰ πρωτοτόκιά του.

17 Διατὶ ἐξεύρετε ὅτι καὶ ὕστερον θέλωντας νὰ κληρονομήσῃ τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκι-

μάσθη· μετανοίας γὰρ τόπον οὐχ εὗρε, καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτήν.

18 Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ,

19 Καὶ σάλπιγγος ἤχῳ, καὶ φωνῇ ῥημάτων, ἧς οἱ ἀκούσαντες παρῃτήσαντο μὴ προστεθῆναι αὐτοῖς λόγον.

20 (Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον· Κἂν θηρίον θίγῃ τοῦ ὄρους, λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται.

21 Καὶ, οὕτω φοβερὸν ἦν τὸ φανταζόμενον, Μωσῆς εἶπεν· Ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος.)

22 Ἀλλὰ προσεληλύθατε Σιὼν ὄρει, καὶ πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν ἀγγέλων,

23 Πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων,

μάσθη· διατὶ δὲν εὗρηκε τόπον μετανοίας, ἀγκαλὰ καὶ νὰ τὴν ἐζήτησε μὲ δάκρυα.

18 Διατὶ δὲν ἐσημώσετε εἰς ὄρος ὁποῦ ψηλαφᾶται μὲ χέρι, καὶ ὁποῦ καίεται μὲ πυρκαϊὰν, καὶ εἰς ἀντάραν, καὶ εἰς σκότος, καὶ εἰς ἀνεμοσυστροφὴν,

19 Καὶ εἰς ἦχον τῆς σάλπιγγος, καὶ εἰς τὴν φωνὴν τῶν λόγων, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὁποῦ τὴν ἄκουσαν, ἐζήτησαν νὰ μὴν ἀπανωλαληθῇ εἰς αὐτοὺς λόγος.

20 (Διατὶ δὲν ἐδύνονταν νὰ ὑποφέρουν τὸν ἐμποδιστικὸν ὁρισμὸν τοῦτον, ὁποῦ ἐπρόσταζε λέγων· Ἐὰν καὶ θηρίον σημώσῃ εἰς τὸ ὄρος, θέλει λιθοβοληθῇ, ἢ θέλει κατατοξευθῇ μὲ κονταριάν.

21 Καὶ ἦτον τόσον φοβερὸν τὸ φαινόμενον, ὁποῦ ὁ Μωϋσῆς εἶπε· Πολλὰ φοβερισμένος εἶμαι καὶ τρομασμένος.)

22 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἐσημώσετε εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιὼν, καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, εἰς τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς ταῖς μυριάδες τῶν ἀγγέλων,

23 Εἰς πανήγυριν καὶ ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, ὁποῦ εἶναι ἀπογεγραμμένοι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ εἰς κριτὴν τὸν Θεὸν τῶν πάντων, καὶ εἰς τὰ πνεύματα τῶν δικαίων ὁποῦ ἐτελειώθηκαν,

24 Καὶ διαθήκης νέας μεσίτῃ Ἰησῦ, καὶ αἵματι ῥαντισμῦ, κρείττονα λαλῦντι παρὰ τὸν Ἄβελ.

25 Βλέπετε μὴ παραιτήσησθε τὸν λαλῦντα· εἰ γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἔφυγον, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλῷ μᾶλλον ἡμεῖς οἱ τὸν ἀπ᾽ ὐρανῶν ἀποςρεφόμενοι;

26 Οὗ ἡ φωνὴ τὴν γῆν ἐσάλευσε τότε· νῦν δὲ ἐπήγγελται, λέγων· Ἔτι ἅπαξ ἐγὼ σείω ὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὐρανόν.

27 Τὸ δὲ, ἔτι ἅπαξ, δηλοῖ τῶν σαλευομένων τὴν μετάθεσιν, ὡς πεποιημένων, ἵνα μείνῃ τὰ μὴ σαλευόμενα.

28 Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχωμεν χάριν δι᾽ ἧς λατρεύωμεν εὐαρέςως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδῦς καὶ εὐλαβείας.

29 Καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον.

24 Καὶ εἰς τὸν Ἰησῦν τὸν μεσίτην τῆς νέας διαθήκης, καὶ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ῥαντισμῦ, ὀπῦ λαλεῖ τὰ καλίτερα παρὰ τὸ αἷμα τῦ Ἄβελ.

25 Ἔχετε τὸν νῦν σας μὴν παραιτήσετε ἐκεῖνον ὀπῦ σᾶς λαλεῖ· διατὶ ἐὰν ἐκεῖνοι δὲν ἐγλίτωσαν, οἱ ὁποῖοι ἐπαραίτησαν ἐκεῖνον ὀπῦ θεόφωτα τὲς ἐσυντύχαινεν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, πολλὰ περισσότερον δὲν θέλομεν γλιτώσει ἐμεῖς, ἐὰν ἀποςρεφόμεσθεν ἐκεῖνον ὀπῦ μᾶς θεοδιδάσκει ἀπὸ τὸν ὐρανόν;

26 Τῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐσάλευε τότε τὴν γῆν· ἀλλὰ τῶρα ἐμήνυσε, λέγωντας· Ἀκόμι μίαν φορὰν ἐγὼ σείω, ὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὐρανόν.

27 Καὶ τὸ, ἀκόμι μίαν φορὰν, φανερώνει τὴν μετάθεσιν ἐκεινῶν τῶν πραγμάτων ὀπῦ σαλεύονται, ὡσὰν καμωμένα, διὰ νὰ ἀπομείνῃ ἐκεῖνα ὀπῦ δὲν σαλεύονται.

28 Διὰ τῦτο ἔςωντας νὰ παραλαμβάνωμεν βασιλείαν ἀσάλευτον, ἂς κρατῦμεν τὴν χάριν, μὲ τὴν ὁποίαν λατρεύωμεν εὐαρέςως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδῦς καὶ εὐλαβείας.

29 Διατὶ ὁ Θεός μας εἶναι φωτία ὀπῦ κατατρώγει.

Κεφ. ιγ΄. 13.

Ἡ φιλαδελφία μενέτω.

2 Τῆς φιλοξενίας μὴ

Ἡ φιλαδελφία ἂς μένῃ.

2 Μὴν ἀλησμονᾶτε

ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους.

3 Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι· τῶν κακουχουμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι.

4 Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.

5 Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος· ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν· Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω.

6 Ὥστε θαῤῥοῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

7 Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν.

8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

9 Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν

τὴν φιλοξενίαν· διατὶ μὲ τούτην κάποιοι μὴ ἐξεύροντες ἐδέχθηκαν ἀγγέλους εἰς τὸ σπῆτι τους.

3 Ἐνθυμᾶσθε τοὺς δεμένους, ὡσὰν ὁποῦ εἶσθε καὶ ἐσεῖς ἀντάμα δεμένοι· καὶ ἐνθυμᾶσθε ἐκείνους ὁποῦ κακοπαθαίνουν, ὡσὰν νὰ εἶσθε καὶ ἐσεῖς (κακοπαθαίνοντες ἀντάμα τους) μὲ τὸ κορμί.

4 Ὁ γάμος εἰς ὅλους ἂς εἶναι τίμιος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· διότι τοὺς πόρνους καὶ τοὺς μοιχοὺς θέλει κρίνει ὁ Θεός.

5 Ὁ τρόπος ἂς εἶναι ἀφιλάργυρος· νὰ εἶσθε εὐχαριστημένοι εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχετε· διατὶ αὐτὸς εἶπε· Δὲν θέλω σὲ ἀφήσει, οὐδὲ θέλω σὲ ἐγκαταλείψει.

6 Εἰς τόσον ὁποῦ νὰ λέγωμεν ἡμεῖς μὲ θάῤῥος· Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ, ὅ, τι καὶ ἂν μοῦ κάμει ἄνθρωπος.

7 Ἐνθυμᾶσθε τοὺς προεστούς σας, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· τῶν ὁποίων ἀποβλέποντες τὸ τέλος τῆς συναναστροφῆς, μιμᾶσθε τὴν πίστιν τους.

8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς εἶναι, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

9 Μὴν σύρνεσθε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ διδαχαῖς πολλῶν λογιῶν καὶ παράξεναις· διατὶ

καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες.

10 Ἔχομεν θυσιαστήριον, ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύοντες.

11 Ὧν γὰρ εἰσφέρεται ζώων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς.

12 Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαὸν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε.

13 Τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες.

14 Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.

15 Δι᾽ αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διαπαντὸς τῷ Θεῷ, τουτέστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

16 Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

17 Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπείκετε·

καλὸν εἶναι νὰ βεβαιώνεται ἡ καρδία μὲ τὴν χάριν, καὶ ὄχι μὲ τὰ φαγητὰ, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὠφελήθηκαν ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐπεριπάτησαν εἰς αὐτά.

10 Ἔχομεν θυσιαστήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνοι ὁποῦ ὑπηρετοῦσι τὴν σκηνὴν, δὲν ἔχουν ἐξουσίαν νὰ φᾶσι.

11 Διατὶ ἐκείνων τῶν ζώων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα φέρεται διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μέσα εἰς τὰ ἅγια διαμέσου τοῦ ἀρχιερέως, τὰ σώματα ἐκείνων τῶν ζώων κατακαίουνται ἔξω ἀπὸ τὴν παρεμβολήν.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ ἁγιάσῃ τὸν λαὸν μὲ τὸ ἐδικόν του αἷμα, ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην ἔπαθεν.

13 Τὸ λοιπὸν ἂς ἐξερχόμεσθεν εἰς αὐτὸν, ἔξω ἀπὸ τὴν παρεμβολὴν, φέροντες τὸν ὀνειδισμόν του.

14 Διατὶ ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχομεν πόλιν μένουσαν, ἀλλὰ ζητοῦμεν τὴν μέλλουσαν.

15 Διαμέσου αὐτοῦ λοιπὸν ἂς προσφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως τῷ Θεῷ πάντοτε, ἤγουν καρπὸν χειλέων ὁποῦ ὁμολογοῦσι τὸ ὄνομά του.

16 Καὶ μὴν ἀλησμονᾶτε τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν μετάδοσιν· διατὶ μὲ τέτοιας λογῆς θυσίαις ἀρέσκεται ὁ Θεός.

17 Πείθεσθε τοὺς προεστούς σας, καὶ ὑπακούετέ τους· διατὶ

αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο.

18 Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι·

19 Περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν.

20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν,

21 Καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ· ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

22 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, ἀνέχεσθε τοῦ λόγου τῆς παρακλήσεως· καὶ γὰρ διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν.

23 Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν Τιμόθεον ἀπολελυμένον, μεθ'

αὐτοὶ ἀγρυπνοῦσιν διὰ ταῖς ψυχαῖς σας, ὡσὰν ὁποῦ μέλλουν νὰ ἀποδώσουν λογαριασμόν· διὰ νὰ κάμνουν τοῦτο μετὰ χαρᾶς, καὶ ὄχι ἀναστενάζοντες· διατὶ ἀνωφελὲς ἤθελεν εἶσθαι τοῦτο εἰς ἐσᾶς.

18 Παρακαλεῖτε διὰ λόγου μας· διατὶ θαῤῥοῦμεν ὅτι ἔχομεν καλὴν συνείδησιν, θέλοντες εἰς ὅλα νὰ συναναστρεφώμεσθε καλῶς·

19 Καὶ περισσότερον παρακαλῶ νὰ κάμνετε ἐτοῦτο, διὰ νὰ ἀποκατασταθῶ εἰς ἐσᾶς τὸ γληγορώτερον.

20 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁποῦ ἀνεβίβασεν ἐκ νεκρῶν τὸν μέγαν ποιμένα τῶν προβάτων, μὲ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης τῆς αἰωνίου, τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν,

21 Νὰ σᾶς κάμῃ τελείους εἰς κάθε ἔργον ἀγαθὸν, εἰς τὸ νὰ κάμνετε τὸ θέλημά του· κάμνωντας ὁ Θεὸς εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι εὐάρεστον ὀμπροστά του, διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

22 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοὶ, ὑπομένετε τὸν λόγον ἐτούτης τῆς νουθεσίας· διατὶ μὲ ὀλίγα λόγια σᾶς ἔγραψα.

23 Γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ἐλευθερώθη,

ὃ (ἐὰν τάχιον ἔρχηται) ὄψομαι ὑμᾶς.

24 Ἀσπάσασθε πάντας τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν καὶ πάντας τοὺς ἁγίους. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.

25 Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

† Πρὸς Ἑβραίους ἐγράφη ἀπὸ τῆς Ἰταλίας διὰ Τιμοθέου.

ἀντάμα μὲ τὸν ὁποῖον, (ἐὰν ἔλθῃ γλίγωρα) θέλω σᾶς εἰδῆ.

24 Χαιρετήσετε ὅλους τοὺς προεστοὺς σας, καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους. Χαιρετοῦν σας ὅλοι ἐκεῖνοι ὁπου εἶναι ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

25 Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας· ἀμήν.

† Ἡ εἰς Ἑβραίους ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν διαμέσου Τιμοθέου.

ἸΑΚΩ'ΒΟΥ ΤΟΥ̃ ἈΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ'.

Κεφ. α'. 1.

ἸΑ'ΚΩΒΟΣ Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ, χαίρειν.

2 Πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις·

3 Γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν.

ἸΑ'ΚΩΒΟΣ δοῦλος τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ταῖς δώδεκα φυλαῖς ὁπου εἶναι εἰς τὴν διασποράν, χαίρειν.

2 Κάθε χαρὰν λογιάσετε, ἀδελφοί μου, ὅταν πέσετε εἰς πολλῶν λογιῶν πειρασμούς·

3 Γνωρίζοντες ὅτι ἡ δοκιμασία τῆς πίστεώς σας κατεργάζεται ὑπομονήν.

4 Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ἦτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι.

5 Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν ἁπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ.

6 Αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.

7 Μὴ γὰρ οἰέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεταί τι παρὰ τοῦ Κυρίου.

8 Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

9 Καυχάσθω δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ·

10 Ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται·

11 Ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξήρανε τὸν χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται.

4 Καὶ ἡ ὑπομονὴ ἂς ἔχει ἔργον τέλειον, διὰ νὰ εἶσθε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, νὰ μὴν εἶσθε ἐλλειπεῖς εἰς κανένα πρᾶγμα.

5 Καὶ ἐὰν κανένας ἀπὸ σᾶς εἶναι λειψὸς ἀπὸ σοφίαν, ἂς ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅπου δίδει εἰς ὅλους πλουσίως, καὶ δὲν ὀνειδίζει, καὶ θέλει τοῦ δοθῇ.

6 Ἀμὴ ἂς ζητᾷ μὲ πίστιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν· διατὶ ἐκεῖνος ὅπου ἀμφιβάλλει, ὁμοιάζει τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ὅπου λικνίζεται μὲ τὸν ἄνεμον καὶ ῥιπίζεται.

7 Καὶ ἂς μὴν λογιάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι θέλει πάρει τίποτες ἀπὸ τὸν Κύριον.

8 Ὁ δίγνωμος ἄνθρωπος εἶναι ἀκατάστατος εἰς ὅλαις του ταῖς στράταις.

9 Καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἂς καυχᾶται εἰς τὸ ὕψος του·

10 Καὶ ὁ πλούσιος εἰς τὴν ταπείνωσίν του, διατὶ θέλει περάσει ὡσὰν τὸ ἄνθος τοῦ χορταρίου·

11 Διατὶ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος μὲ τὸν καύσωνα, καὶ ἐξήρανε τὸ χορτάρι, καὶ τὸ ἄνθος του ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐμορφία τοῦ προσώπου του ἐχάθη· τοιουτωτρόπως καὶ ὁ πλούσιος εἰς τοὺς δρόμους του θέλει μαρανθῇ.

12 Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.	12 Καλότυχος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁποῦ ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι ἔστωντας νὰ γένῃ δόκιμος, θέλει πάρει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἔταξεν ὁ Κύριος εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσι.
13 Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω· Ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δὲ αὐτὸς οὐδένα.	13 Κανένας ὁποῦ πειράζεται ἂς μὴν λέγει· Ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν πειράζομαι· διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀπείραστος τῶν κακῶν, καὶ αὐτὸς κανένα δὲν πειράζει.
14 Ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος.	14 Ἀμὴ καθένας πειράζεται, συρνόμενος καὶ ἀπατώμενος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ἐπιθυμίαν.
15 Εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν· ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον.	15 Ἀπέκει ἔστωντας νὰ ἐγγαστρωθῇ ἡ ἐπιθυμία, γεννᾷ ἁμαρτίαν· καὶ ἡ ἁμαρτία ἔστωντας νὰ τελειωθῇ, γεννᾷ θάνατον.
16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.	16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.
17 Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ, ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.	17 Κάθε δόσις ἀγαθὴ, καὶ κάθε δῶρον τέλειον, ἀποπάνω εἶναι, καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν πατέρα τῶν φώτων, σιμὰ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι μετάλλαγμα, ἢ μεταβολῆς σκιασμάδα.
18 Βουληθεὶς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων.	18 Αὐτὸς ἀπὸ μόνον του τὸ θέλημα μᾶς ἐγέννησε μὲ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸ νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς κάπωσ πρωτόληβον ἀπὸ ὅλα του τὰ κτίσματα.
19 Ὥστε, ἀδελφοί μου	19 Λοιπὸν, ἀδελφοί μου

ἀγαπητοὶ, ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, βραδὺς εἰς ὀργήν·

20 Ὀργὴ γὰρ ἀνδρὸς, δικαιοσύνην Θεοῦ οὐ κατεργάζεται.

21 Διὸ ἀποθέμενοι πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας, ἐν πραΰτητι δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον, τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

22 Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου, καὶ μὴ μόνον ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς.

23 Ὅτι εἴ τις ἀκροατὴς λόγου ἐστὶ καὶ οὐ ποιητὴς, οὗτος ἔοικεν ἀνδρὶ κατανοοῦντι τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσόπτρῳ·

24 Κατενόησε γὰρ ἑαυτὸν, καὶ ἀπελήλυθε, καὶ εὐθέως ἐπελάθετο ὁποῖος ἦν.

25 Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται.

26 Εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος

ἀγαπητοὶ, ἂς εἶναι κάθε ἄνθρωπος γλίγωρος εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ καὶ ἀργὸς εἰς τὸ νὰ λαλήσῃ, ἀργὸς εἰς ὀργήν·

20 Διατὶ ἡ ὀργὴ τοῦ ἀνδρὸς, δὲν κάμνει τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

21 Διὰ τοῦτο ἀποῤῥίχνοντες κάθε λογῆς μολυσμὸν καὶ περίσσευμα τῆς κακίας, δεχθῆτε μὲ πραότητα τὸν λόγον ὁποῦ ἐφυτεύθη εἰς ἐσᾶς, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ σώσῃ ταῖς ψυχαῖς σας.

22 Καὶ γίνεσθε ποιηταὶ τοῦ λόγου, καὶ ὄχι μόνον ἀκροαταὶ, ἀπατῶντες τοῦ λόγου σας.

23 Ὅτι ἐὰν κανένας ἀκούῃ τὸν λόγον, καὶ δὲν τὸν κάμνει, ἐτοῦτος ὁμοιάζει ἄνθρωπον ὁποῦ βλέπει τὸ γνησίον τοῦ πρόσωπον εἰς τὸν καθρέφτην·

24 Διατὶ ἐσοχάσθη τοῦ λόγου του καὶ ἐπέρασε, καὶ παρευθὺς ἀλησμόνησε τὶ λογῆς ἦτον.

25 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ σκύψει μέσα καὶ εἰδῇ καταλεπτῶς εἰς τὸν νόμον τὸν τέλειον τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀπομείνει, ἐτοῦτος ἔστωντας νὰ μὴν γένῃ ἀκροατὴς ἀλησμονητικὸς, ἀλλὰ ποιητὴς τοῦ ἔργου, θέλει εἶσθαι καλότυχος εἰς τὴν ποίησιν του.

26 Ἐὰν κανένας φαίνεται

εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὑτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὑτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία.

ἀνάμεσά σας νὰ εἶναι θεοσεβὴς, καὶ δὲν χαλιναγωγεῖ τὴν γλῶσσάν του, ἀλλ' ἀπατᾷ τὴν καρδίαν του, ἡ θρησκεία του εἶναι εὔκαιρη.

27 Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ, αὕτη ἐστὶν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.

27 Ἡ θρησκεία ἡ καθαρὰ καὶ ἀμίαντη σημὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, ἐτούτη εἶναι, νὰ ἐπισκεπτώμεσθεν τοὺς ὀρφανοὺς καὶ ταῖς χήραις εἰς τὴν θλίψιν τους, καὶ νὰ φυλάττῃ κάθε ἕνας τοῦ λόγου του ἀμόλυντον ἀπὸ τὸν κόσμον.

Κεφ. β'. 2.

Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης.

Ἀδελφοί μου, μὴν ἔχετε μὲ προσωποληψίαις τὴν πίστιν τοῦ ἐνδόξου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτωχὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῆτι,

2 Διατὶ ἐὰν ἔμβῃ εἰς τὴν συναγωγήν σας ἄνθρωπος ὁποῦ νὰ ἔχῃ χρυσὸν δακτυλίδι μὲ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ νὰ ἔμβῃ καὶ ἕνας πτωχὸς μὲ φόρεμα λερωμένον,

3 Καὶ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπρὰν, καὶ εἴπητε αὐτῷ· Σὺ κάθου ὧδε καλῶς· καὶ τῷ πτωχῷ εἴπητε· Σὺ στῆθι ἐκεῖ, ἢ κάθου ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου·

3 Καὶ ἀποβλέψητε εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ φορεῖ τὸ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τοῦ εἰπῆτε· Ἐσὺ κάθου ἐδῶ καλά· καὶ τοῦ πτωχοῦ εἰπῆτε· Ἐσὺ στάσου ἐκεῖ, ἢ κάθου ἐδῶ ἀποκάτω εἰς τὸ ὑποπόδιόν μου·

4 Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν;

4 Δὲν ἐκάμετε διάκρισιν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐγινήκετε κριτάδες διαλογισμῶν πονηρῶν;

5 Ἀκούσατε ἀδελφοί μου

5 Ἀκούσετε, ἀδελφοί μου

ἀγαπητοί, οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου τούτου, πλουσίους ἐν πίστει, καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν;

6 Ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸν πτωχόν· οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ἕλκουσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια;

7 Οὐκ αὐτοὶ βλασφημοῦσι τὸ καλὸν ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν ἐφ᾽ ὑμᾶς;

8 Εἰ μέντοι νόμον τελεῖτε βασιλικὸν, κατὰ τὴν γραφήν· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν, καλῶς ποιεῖτε.

9 Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς παραβάται.

10 Ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσει, πταίσει δὲ ἐν ἑνὶ, γέγονε πάντων ἔνοχος.

11 Ὁ γὰρ εἰπών· Μὴ μοιχεύσῃς, εἶπε καί· Μὴ φονεύσῃς· εἰ δὲ οὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δὲ, γέγονας παραβάτης νόμου.

12 Οὕτω λαλεῖτε, καὶ οὕτω ποιεῖτε, ὡς διὰ νόμου ἐλευθερίας μέλλοντες κρίνεσθαι·

13 Ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως

ἀγαπητοὶ, δὲν ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου ἐτούτου, νὰ εἶναι πλούσιοι εἰς τὴν πίστιν, καὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν ἔταξεν εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσιν;

6 Ἀμὴ ἐσεῖς ἀτιμάσετε τὸν πτωχόν· δὲν σᾶς κατατυραννεύουσιν οἱ πλούσιοι, καὶ αὐτοὶ σᾶς σύρνουσιν εἰς τὰ κριτήρια;

7 Δὲν βλασφημοῦσιν αὐτοὶ τὸ καλὸν ὄνομα ὁποῦ ἐκλήθη εἰς ἐσᾶς;

8 Ἐὰν ὅμως ἐσεῖς τελειώνετε τὸν νόμον τὸν βασιλικὸν, καθὼς λέγει ἡ γραφή· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σου ὡσὰν τοῦ λόγου σου, καλὰ κάμνετε.

9 Ἀμὴ ἂν κάμνετε προσωποληψίαν, κάμνετε ἁμαρτίαν, καὶ ἐλέγχεσθε ἀπὸ τὸν νόμον ὡσὰν παραβάται.

10 Διατὶ ὅποιος φυλάξει ὅλον τὸν νόμον, καὶ πταίσει εἰς ἕνα, ἔγινεν πταίστης ὅλων.

11 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶπε· Μὴ μοιχεύσῃς, εἶπε καί· Μὴν φονεύσῃς· ἐὰν δὲ μὴ μοιχεύσῃς, ἀλλὰ φονεύσῃς, ἔγινες παραβάτης τοῦ νόμου.

12 Τέτοιας λογῆς λαλεῖτε, καὶ τέτοιας λογῆς κάμνετε, ὡσὰν ὁποῦ μέλλετε νὰ κριθῆτε μὲ τὸν νόμον τῆς ἐλευθερίας·

13 Διατὶ ἡ κρίσις θέλει

τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος· καὶ
κατακαυχᾶται ἔλεος κρί-
σεως.

14 Τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί
μου, ἐὰν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν,
ἔργα δὲ μὴ ἔχῃ, μὴ δύναται ἡ
πίστις σῶσαι αὐτόν;

15 Ἐὰν δὲ ἀδελφὸς ἢ
ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι, καὶ
λειπόμενοι ὦσι τῆς ἐφημέρου
τροφῆς,
16 Εἴπῃ δέ τις αὐτοῖς
ἐξ ὑμῶν· Ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ,
θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε·
μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς τὰ
ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί
τὸ ὄφελος;
17 Οὕτω καὶ ἡ πίστις, ἐὰν
μὴ ἔργα ἔχῃ, νεκρά ἐστι καθ'
ἑαυτήν.
18 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Σὺ
πίστιν ἔχεις, κἀγὼ ἔργα ἔχω·
δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ
τῶν ἔργων σου, κἀγὼ δείξω
σοι ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν
μου.
19 Σὺ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς
εἷς ἐστί· καλῶς ποιεῖς· καὶ τὰ
δαιμόνια πιστεύουσι, καὶ φρίσ-
σουσι.
20 Θέλεις δὲ γνῶναι, ὦ
ἄνθρωπε κενέ, ὅτι ἡ πίστις
χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά
ἐστιν;
21 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ
ἡμῶν οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη,

εἶσθαι ἀνελεημόνητη εἰς ἐκεῖνον
ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ἔλεος· καὶ
τὸ ἔλεος καυχᾶται ἐναντία
τῆς κρίσεως.
14 Τί τὸ ὄφελος, ἀδελ-
φοί μου, ἐὰν λέγῃ κανένας νὰ
ἔχῃ πίστιν, καὶ ἔργα νὰ μὴν
ἔχῃ, μῆνα δύναται ἐκείνη ἡ
πίστις νὰ τὸν σώσῃ;
15 Καὶ ἐὰν ἀδελφὸς ἢ
ἀδελφὴ εἶναι γυμνοὶ, καὶ εἶναι
ὑστερημένοι τὴν καθημερινὴν
τροφὴν,
16 Καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς
νὰ τοὺς εἰπῇ· Σύρτε εἰς τὸ
καλὸν, ζεσταίνεσθε καὶ χορ-
ταίνετε· καὶ νὰ μὴν τοὺς
δώσετε τὰ χρειαζόμενα τοῦ
κορμίου, τί τὸ ὄφελος;
17 Ἔτζι καὶ ἡ πίστις, ἐὰν
δὲν ἔχῃ ἔργα, εἶναι νεκρὴ εἰς
τοῦ λόγου της.
18 Ἀλλὰ θέλει εἰπεῖ κα-
νένας· Ἐσὺ ἔχεις πίστιν, καὶ
ἐγὼ ἔχω ἔργα· δεῖξέ μου ἐσὺ
τὴν πίστιν σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου,
καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ δείξω ἀπὸ τὰ
ἔργα μου τὴν πίστιν μου.
19 Πιστεύεις ἐσὺ ὅτι εἶναι
ἕνας Θεός· καλὰ κάμνεις· καὶ
τὰ δαιμόνια τὸ πιστεύουσι, καὶ
φρίσσουσι.
20 Καὶ θέλεις νὰ γνωρίσῃς,
ὦ ἄνθρωπε μάταιε, ὅτι ἡ
πίστις χωρὶς τῶν ἔργων εἶναι
νεκρά;
21 Ἀβραὰμ ὁ πατέρας μας
δὲν ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα,

ἀνενέγκας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον;

ἔστωντας νὰ ἀνεβάσῃ τὸν υἱόν του τὸν Ἰσαὰκ εἰς τὸ θυσιαστήριον;

22 Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη;

22 Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις ἐσύνεργει μὲ τὰ ἔργα του, καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα ἡ πίστις ἐτελειώθη;

23 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ φίλος Θεοῦ ἐκλήθη.

23 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ὅπου λέγει· Καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ ὠνομάσθη φίλος Θεοῦ.

24 Ὁρᾶτε τοίνυν ὅτι ἐξ ἔργων δικαιοῦται ἄνθρωπος, καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μόνον;

24 Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιώνεται ἀπὸ τὰ ἔργα, καὶ ὄχι μοναχὰ ἀπὸ τὴν πίστιν;

25 Ὁμοίως δὲ καὶ Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ὑποδεξαμένη τοὺς ἀγγέλους, καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκβαλοῦσα;

25 Ὁμοίως καὶ ἡ Ῥαὰβ ἡ πόρνη δὲν ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, μὲ τὸ νὰ δεχθῇ τοὺς ἀποστολάτορας, καὶ νὰ τοὺς εὐγάλῃ ἀπὸ ἄλλην στράταν;

26 Ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐστιν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι.

26 Διατὶ καθὼς τὸ σῶμα χωρὶς πνεῦμα εἶναι νεκρὸν, τέτοιας λογῆς καὶ ἡ πίστις χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρή.

Κεφ. γ΄. 3.

ΜῊ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα ληψόμεθα·

Ἀδελφοί μου, μὴ γίνεσθε πολλοὶ διδάσκαλοι, ἐξεύροντες ὅτι θέλομεν πάρει μεγαλίτερον κρῖμα·

2 Πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες· εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ,

2 Διατὶ ὅλοι πταίομεν πολλά· ἐὰν κανένας δὲν πταίει εἰς τὸν λόγον, ἐκεῖνος εἶναι

δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα.

3 Ἰδοὺ τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν.

4 Ἰδοὺ, καὶ τὰ πλοῖα τηλικαῦτα ὄντα, καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται·

5 Οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ, καὶ μεγαλαυχεῖ· ἰδοὺ, ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει.

6 Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης·

7 Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ·

8 Τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι· ἀκατάσχετον κακὸν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου.

9 Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν

τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς νὰ χαλιναγωγήσῃ καὶ ὅλον τὸ σῶμα.

3 Νὰ, ὁποῦ βάλλομεν τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα τῶν ἀλόγων, εἰς τὸ νὰ μᾶς πείθουνται, καὶ γυρίζομεν ὅλον τους τὸ κορμί.

4 Νὰ, καὶ τὰ καράβια ὁποῦ εἶναι τόσα μεγάλα, καὶ κινοῦνται ἀπὸ δυνατοὺς ἀνέμους, γυρίζονται ἀπὸ πολλὰ μικρὸν τιμόνι, ἐκεῖ ὁποῦ θέλει ἡ γνώμη τοῦ κυβερνήτου·

5 Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι μικρὸν μέλος, καὶ καυχᾶται μεγάλα· νὰ, ὀλίγη φωτία πόσην μεγάλην ὕλην ἀνάπτει.

6 Καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι φωτία, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· ἔτζι λέγω ἡ γλῶσσα ἐπιστατεῖ εἰς τὰ μέλη μας, ὁποῦ μολύνει ὅλον τὸ κορμὶ, καὶ φλογίζει τὸν τροχὸν τῆς γενέσεώς μας, καὶ φλογίζεται ἀπὸ τὴν γέενναν·

7 Διατὶ κάθε φύσις τῶν θηρίων καὶ τῶν πετεινῶν καὶ τῶν ἑρπετῶν καὶ τῶν θαλασσίων δαμάζεται καὶ ἐδαμάσθη ἀπὸ τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην·

8 Ἀμὴ κανένας δὲν δύναται νὰ δαμάσῃ τὴν γλῶσσαν τὴν ἀνθρωπίνην· ἀκράτητον κακὸν εἶναι, γεμάτη φαρμάκι θανατηφόρον.

9 Μετ' αὐτὴν εὐλογοῦμεν

Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας·

10 Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρὴ, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι.

11 Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;

12 Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι, ἢ ἄμπελος σῦκα; Οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ.

13 Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραΰτητι σοφίας.

14 Εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐρίθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας.

15 Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης·

16 Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐρίθεια, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.

17 Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν,

τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ μετ' αὐτὴν καταρώμεσθε τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἔγιναν καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ·

10 Ἀπὸ τὸ αὐτὸν στόμα εὐγαίνει εὐλογία καὶ κατάρα. Δὲν πρέπει, ἀδελφοί μου, ἐτοῦτα νὰ γίνωνται τοιουτοτρόπως.

11 Μῆνα ἡ βρύσις ἀπὸ τὴν αὐτὴν φλέβα ἀναβρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;

12 Μῆνα δύνεται, ἀδελφοί μου, ἡ συκιὰ νὰ κάμῃ ἐλαιαῖς, ἢ τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου νὰ κάμῃ σῦκα; Ἔτζι οὐδεμία βρύσι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ νερὸν ἁλμυρὸν καὶ γλυκύ.

13 Τίς εἶναι ἀνάμεσά σας σοφὸς καὶ ἐπιστήμων; ἂς δείξῃ ἀπὸ τὴν καλὴν συναναστροφὴν τὰ ἔργα του μὲ πραότητα σοφίας.

14 Ἀμὴ ἂν ἔχετε πικρὸν ζῆλον καὶ φιλονεικίαν εἰς τὴν καρδίαν σας, μὴν κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε ἐναντίον τῆς ἀληθείας.

15 Αὐτὴ ἡ σοφία δὲν εἶναι ἐκείνη ὁποῦ κατεβαίνει ἀποπάνω, ἀλλὰ εἶναι ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης·

16 Διατὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι φθόνος καὶ φιλονεικία, ἐκεῖ εἶναι ἀκαταστασία καὶ κάθε λογῆς κακὸν πρᾶγμα.

17 Ἀμὴ ἡ σοφία ὁποῦ εἶναι ἀποπάνω, πρῶτον μὲν

ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεςὴ ἐλέυς καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτ☉ καὶ ἀνυπόκριτ☉.

18 Καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιῦσιν εἰρήνην.

εἶναι καθαρὰ, ἔπειτα εἶναι εἰρηνικὴ, πραεία, εὐπειθὴς, γεμάτη ἔλε☉ καὶ καρπὺς ἀγαθὺς, ἀδιάκριτ☉, καὶ ἀνυπόκριτ☉.

18 Καὶ ὁ καρπὸς τῆς δικαιοσύνης σπείρεται μὲ εἰρήνην εἰς ἐκείνυς ὅπῦ κάμνυσιν εἰρήνην.

Κεφ. δ'. 4.

ΠΟ'θεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν ςρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;

2 Ἐπιθυμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε· φονεύετε καὶ ζηλῦτε, καὶ ὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν· μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, οὐκ ἔχετε δὲ, διὰ τὸ μὴ αἰτεῖσθαι ὑμᾶς.

3 Αἰτεῖτε, καὶ ὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε.

4 Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμυ, ἔχθρα τοῦ Θεῦ ἐςιν; ὃς ἂν οὖν βυληθῇ φίλ☉ εἶναι τοῦ κόσμυ, ἐχθρὸς τοῦ Θεῦ καθίςαται.

5 Ἢ δοκεῖτε ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει· Πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατῴκησεν ἐν ἡμῖν;

ἈΠΟ' πῦ εἶναι οἱ πόλεμοι καὶ ἡ μάχαις ἀνάμεσά σας; Δὲν εἶναι ἀπεδῶ, ἀπὸ ταῖς ἡδοναῖς σας ὅπῦ πολεμῦσιν εἰς τὰ μέλη σας;

2 Ἐπιθυμᾶτε, καὶ δὲν ἔχετε· φονεύετε καὶ ζηλοφθονᾶτε, καὶ δὲν δύνεσθε νὰ ἐπιτύχετε· μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, καὶ δὲν ἔχετε, ἐπειδὴ δὲν ζητᾶτε.

3 Ἐσεῖς ζητᾶτε, καὶ δὲν πέρνετε, διατὶ κακῶς ζητᾶτε, διὰ νὰ ἐξοδιάσετε εἰς ταῖς ἡδοναῖς σας.

4 Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμυ εἶναι ἔχθρα τοῦ Θεοῦ; ὅποι☉ λοιπὸν βυληθῇ νὰ εἶναι φίλ☉ τοῦ κόσμυ, καταςήνεται ἐχθρὸς τοῦ Θεῦ.

5 Ἢ λογιάζετε ὅτι εὔκαιρα λέγει ἡ γραφὴ· Ὅτι τὸ πνεῦμα ὁπῦ ἐκατοίκησεν εἰς ἐμᾶς ἐπιθυμᾷ εἰς φθόνον;

6 Μείζονα δὲ δίδωσι χάριν,
διὸ λέγει· Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις
ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ
δίδωσι χάριν.

7 Ὑποτάγητε οὖν τῷ
Θεῷ, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ,
καὶ φεύξεται ἀφ᾽ ὑμῶν.

8 Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ,
καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν· καθαρίσατε
χεῖρας, ἁμαρτωλοὶ, καὶ
ἁγνίσατε καρδίας, δίψυ-
χοι.

9 Ταλαιπωρήσατε καὶ
πενθήσατε καὶ κλαύσατε·
ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος
μεταστραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ
εἰς κατήφειαν.

10 Ταπεινώθητε ἐνώπιον
τοῦ Κυρίου, καὶ ὑψώσει
ὑμᾶς.

11 Μὴ καταλαλεῖτε
ἀλλήλων, ἀδελφοί· ὁ κατα-
λαλῶν ἀδελφοῦ, καὶ κρίνων
τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, κατα-
λαλεῖ νόμου, καὶ κρίνει νόμον·
εἰ δὲ νόμον κρίνεις, οὐκ
εἶ ποιητὴς νόμου, ἀλλὰ
κριτής.

12 Εἷς ἐστιν ὁ νομοθέτης ὁ
δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέ-
σαι· σὺ τίς εἶ ὃς κρίνεις τὸν
ἕτερον;

13 Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες·
Σήμερον ἢ αὔριον πορευσόμεθα

6 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δίδει
μεγαλιτέραν χάριν διὰ τοῦτο
λέγει· Ὁ Θεὸς ἐναντιοῦται εἰς
τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ δίδει
χάριν εἰς τοὺς ταπεινούς.

7 Ὑποταχθῆτε λοιπὸν εἰς
τὸν Θεὸν, ἐναντιωθῆτε τὸν
διάβολον, καὶ θέλει φύγει
ἀπὸ σᾶς.

8 Σιμώσετε ἐσεῖς εἰς τὸν
Θεὸν, καὶ ἐκεῖνος θέλει σι-
μώσει εἰς ἐσᾶς· καθαρίσατε
τὰ χέρια σας, ἁμαρτωλοὶ,
καὶ ὑπαστρέψετε ταῖς καρδίαις
σας, δίψυχοι.

9 Ταλαιπωρηθῆτε καὶ
λυπηθῆτε καὶ κλαύσετε· τὰ
γέλοιά σας ἂς μεταστραφοῦσιν
εἰς λύπην, καὶ ἡ χαρά σας
εἰς σκυθρωπότητα.

10 Ταπεινώθητε ὀμπροστὰ
εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλει σᾶς
ὑψώσει.

11 Μὴν καταλαλεῖτε ἕνας
τὸν ἄλλον, ἀδελφοί· ἐκεῖνος
ὁποῦ καταλαλεῖ τὸν ἀδελφὸν
του, καὶ κρίνει τὸν ἀδελφόν
του, καταλαλεῖ τὸν νόμον, καὶ
κρίνει τὸν νόμον· καὶ ἐὰν
κρίνῃς νόμον, δὲν εἶσαι
ποιητὴς νόμου, ἀλλὰ κρι-
τής.

12 Ἕνας εἶναι ὁ νομοθέτης
ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπο-
λέσαι· ποῖος εἶσαι ἐσὺ ὁποῦ
κρίνεις τὸν ἄλλον;

13 Ἐλᾶτε ἐσεῖς τώρα
ὁποῦ λέγετε· Σήμερον καὶ

εἰς τήνδε τὴν πόλιν, καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, καὶ ἐμπορευσόμεθα, καὶ κερδήσομεν·

αὔριον θέλομεν ὑπάγει εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, καὶ θέλομεν κάμει ἐκεῖ ἕνα χρόνον, καὶ θέλομεν πραγματευθῆ, καὶ θέλομεν κερδήσει·

14 Οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε τὸ τῆς αὔριον· ποία γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀτμὶς γάρ ἐστιν ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δὲ ἀφανιζομένη.

14 Οἱ ὁποῖοι δὲν ἠξεύρετε τὸ πρᾶγμα ὁποῦ θέλει γένει εἰς τὴν αὔριον· διατὶ ποία εἶναι ἡ ζωή σας; διατὶ ἡ ζωή σας εἶναι κατνὸς ὁποῦ φαίνεται ὀλίγην ὥραν, καὶ ἀπέκει χάνεται.

15 Ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς· Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ ζήσωμεν, καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο.

15 Ἀντὶς νὰ λέγετε ἐσεῖς· Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ καὶ ζήσωμεν, θέλομεν κάμει ἐτοῦτο, ἢ ἐκεῖνο.

16 Νῦν δὲ καυχᾶσθε ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν· πᾶσα καύχησις τοιαύτη, πονηρά ἐστιν.

16 Καὶ τώρα καυχᾶσθε εἰς ταῖς ἀλαζονείαις σας· κάθε καύχησις τέτοιας λογῆς εἶναι κακή.

17 Εἰδότι οὖν καλὸν ποιεῖν, καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστιν.

17 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἠξεύρει λοιπὸν νὰ κάμνῃ καλὸν, καὶ δὲν τὸ κάμει, ἁμαρτία εἶναι εἰς αὐτόν.

Κεφ. ε'. 5.

Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις.

Ἐλᾶτε τώρα οἱ πλούσιοι, κλαύσετε, θρηνοῦντες τὸν ἑαυτόν σας διὰ ταῖς ταλαιπωρίαις ὁποῦ σᾶς ἔρχονται.

2 Ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε, καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν.

2 Ὁ πλοῦτός σας ἐσαπίσθη, καὶ τὰ φορέματά σας ἐσκωληκοφαγώθηκαν.

3 Ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, καὶ ὁ ἰὸς

3 Τὸ χρυσάφι σας καὶ τὸ ἀσήμι ἐσκουριάσι, καὶ ἡ

αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῖν
ἔσται, καὶ φάγεται τὰς
σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ·
ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις
ἡμέραις.
4 Ἰδοὺ, ὁ μισθὸς τῶν
ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων
τὰς χώρας ὑμῶν, ὁ ἀπεστερη-
μένος ἀφ' ὑμῶν, κράζει· καὶ
αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς
τὰ ὦτα Κυρίου σαβαὼθ
εἰσεληλύθασιν.
5 Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ ἐσπαταλήσατε·
ἐθρέψατε τὰς καρδίας ὑμῶν
ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς·
6 Κατεδικάσατε, ἐφονεύ-
σατε τὸν δίκαιον· οὐκ ἀντι-
τάσσεται ὑμῖν.
7 Μακροθυμήσατε οὖν,
ἀδελφοὶ, ἕως τῆς παρουσίας
τοῦ Κυρίου· ἰδοὺ, ὁ γεωργὸς
ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν
τῆς γῆς, μακροθυμῶν ἐπ'
αὐτῷ, ἕως ἂν λάβῃ ὑετὸν
πρώϊμον καὶ ὄψιμον.
8 Μακροθυμήσατε καὶ
ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας
ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ
Κυρίου ἤγγικε.
9 Μὴ στενάζετε κατ'
ἀλλήλων, ἀδελφοὶ, ἵνα μὴ
κατακριθῆτε· ἰδοὺ, κριτὴς
πρὸ τῶν θυρῶν ἕστη-
κεν.
10 Ὑπόδειγμα λάβετε

σκωρία τους θέλει εἶσθαι εἰς
μαρτυρίαν ἐναντία σας, καὶ
θέλει φάγει ταῖς σάρκαις σας
ὡσὰν φωτία· ἐθηκιάσετε
θησαυρὸν διὰ ταῖς ὑστεριναῖς
ἡμέραις.
4 Νὰ, ἡ πληρωμὴ τῶν
ἐργατῶν ὅπου ἐθέρισαν τὰ
χωράφιά σας, τὴν ὁποίαν
τοὺς ἀπεστερήσετε, κράζει· καὶ
ἡ βοαῖς ἐκεινῶν ὅπου ἐθέρισαν,
ἐμβήκασιν εἰς τὰ αὐτία τοῦ
Κυρίου σαβαώθ.
5 Εἰς ταῖς ἡδοναῖς ἐζήσετε
ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐξε-
φαντώσετε· ἐθρέψετε ταῖς
καρδίαις σας, ὡσὰν εἰς τὴν
ἡμέραν τῆς σφαγῆς·
6 Ἐκαταδικάσετε, ἐφο-
νεύσετε τὸν δίκαιον· καὶ δὲν
σᾶς ἐναντιεῖται.
7 Μακροθυμήσετε λοιπὸν,
ἀδελφοὶ, ἕως τὴν παρουσίαν
τοῦ Κυρίου· νὰ, ὁ γεωργὸς
ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν
τῆς γῆς, μακροθυμῶντας εἰς
αὐτὸν, ἕως ἂν λάβῃ βροχὴν
πρώϊμον καὶ ὄψιμον.
8 Μακροθυμήσετε καὶ
ἐσεῖς, στηρίξετε ταῖς καρδίας
σας, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ
Κυρίου ἐσίμωσε.
9 Μὴν στενάζετε ἐναντίον
ἕνας τοῦ ἄλλου, ἀδελφοὶ, διὰ
νὰ μὴν κατακριθῆτε· νὰ
ὁ κριτὴς στέκεται ὀμπροστὰ εἰς
ταῖς θύραις.
10 Ἀδελφοί μου, πάρετε

τῆς κακοπαθείας, ἀδελφοί μου, καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου.

11 Ἰδού, μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας· τὴν ὑπομονὴν Ἰὼβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἴδετε, ὅτι πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

12 Πρὸ πάντων δέ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανόν, μήτε τὴν γῆν, μήτε ἄλλον τινὰ ὅρκον· ἤτω δὲ ὑμῶν τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ οὔ, οὔ· ἵνα μὴ ὑπὸ κρίσιν πέσητε.

13 Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω.

14 Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτόν, ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου.

15 Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κἂν ἁμαρτίας ᾖ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ.

16 Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα, καὶ

παράδειγμα τῆς κακοπαθείας, καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι ἐλάλησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

11 Νά, ὁποῦ μακαρίζομεν ἐκείνους ὁποῦ ἔχουν ὑπομονήν· τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰὼβ τὴν ἠκούσετε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου ἐξεύρετε, ὅτι εἶναι πολυεύσπλαγχνος ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

12 Καὶ προτίτερα ἀπὸ ὅλα, ἀδελφοί μου, μὴν ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανόν, μήτε τὴν γῆν, μηδὲ κανένα ἄλλον ὅρκον· καὶ ἂς εἶναι εἰς ἐσᾶς τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ οὔ, οὔ· διὰ νὰ μὴν πέσετε ἀποκάτω εἰς τὴν κρίσιν.

13 Κακοπαθαίνει κανένας ἀνάμεσά σας; ἂς προσεύχεται· χαίρεται κανένας; ἂς ψάλλει.

14 Ἀσθενεῖ κανένας ἀνάμεσά σας; ἂς προσκαλέσει τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἂς προσευχηθοῦσιν ἀπάνω εἰς αὐτόν, ἀλείφοντές τον μὲ ἔλαιον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

15 Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως θέλει σώσει τὸν ἀσθενημένον, καὶ θέλει τὸν σηκώσει ὁ Κύριος· καὶ ἐὰν ἔκαμεν ἁμαρτίαις, θέλουσι τοῦ συγχωρηθῆ.

16 Ἐξομολογεῖσθε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰ σφάλματα,

εὔχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως
ἰαθῆτε· πολὺ ἰσχύει δέησις
δικαίου ἐνεργουμένη.

17 Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν
ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσ-
ευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ
βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ
τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ
μῆνας ἕξ·
18 Καὶ πάλιν προσηύ-
ξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν
ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε
τὸν καρπὸν αὐτῆς.
19 Ἀδελφοὶ, ἐάν τις
ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς
ἀληθείας, καὶ ἐπιστρέψῃ τις
αὐτὸν,

20 Γινωσκέτω ὅτι ὁ
ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ
πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει
ψυχὴν ἐκ θανάτου, καὶ
καλύψει πλῆθος ἁμαρ-
τιῶν.

καὶ εὔχεσθε ἕνας διὰ τὸν
ἄλλον, διὰ νὰ ἰατρευθῆτε·
πολὺ δύναται ἡ δέησις τοῦ
δικαίου ἐνεργουμένη.
17 Ὁ Ἠλίας ἦτον ἄνθρω-
πος ὁμοιοπαθὴς ὡσὰν καὶ
ἐμεῖς, καὶ ἐπροσευχήθη νὰ
μὴν βρέξῃ· καὶ δὲν ἔβρεξεν
ἀπάνω εἰς τὴν γῆν χρόνους
τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ·
18 Καὶ πάλιν ἐπροσευ-
χήθη, καὶ ὁ οὐρανὸς ἔδωκε
βροχὴν, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε
τὸν καρπόν της.
19 Ἀδελφοὶ, ἐὰν πλανέ-
θῇ καινένας ἀνάμεσά σας
ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ
τὸν μεταγυρίσῃ τινὰς (ἀπὸ
τὴν πλάνην,)
20 Ἂς ἠξεύρει ὅτι ἐκεῖνος
ὁποῦ γυρίζει ἁμαρτωλὸν
ἀπὸ τὴν πλανεμένην του
στράταν, θέλει σώσει ψυχὴν
ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ
θέλει σκεπάσει πλῆθος
ἁμαρτιῶν.

ΠΕ'ΤΡΟΥ ΤΟΥ̃ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

'ΕΠΙΣΤΟΛΗ' ΚΑΘΟΛΙΚΗ'

ΠΡΩ'ΤΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΕ'ΤΡΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας,

2 Κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ πατρὸς ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,

4 Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς·

5 Τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς σωτηρίαν ἑτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ.

ΠΕ'ΤΡΟΣ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς διαλεγμένους ξενιτευμένους τῆς διασπορᾶς τοῦ Πόντου, τῆς Γαλατίας, τῆς Καππαδοκίας, τῆς Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας,

2 Κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ πατρὸς μὲ ἁγιασμὸν Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν τοῦ αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἂς πληθυνθῇ εἰς ἐσᾶς χάρις καὶ εἰρήνη.

3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς, καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου μᾶς ἀναγέννησεν διὰ τὸ πολύ του ἔλεος εἰς ἐλπίδα ζωντανὴν διαμέσου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,

4 Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον ὅπου φυλάττεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ λόγου σας·

5 Ὅπου φυλάττεσθε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ διαμέσου τῆς πίστεως, εἰς σωτηρίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἕτοιμη νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν ὕστερινὸν καιρόν.

6 Ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε,
ὀλίγον ἄρτι (εἰ δέον ἐςὶ)
λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πει-
ρασμοῖς·

7 Ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν
τῆς πίςεως πολὺ τιμιώτερον
χρυσίου, τοῦ ἀπολλυμένου,
διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου,
εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν
καὶ δόξαν, ἐν ἀποκαλύψει
Ἰησοῦ Χριςοῦ·

8 Ὃν οὐκ εἰδότες ἀγα-
πᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὁρῶντες,
πιςεύοντες δὲ, ἀγαλλιᾶσθε
χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδο-
ξασμένῃ·

9 Κομιζόμενοι τὸ τέλος
τῆς πίςεως ὑμῶν, σωτηρίαν
ψυχῶν·
10 Περὶ ἧς σωτηρίας
ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν
προφῆται οἱ περὶ τῆς εἰς
ὑμᾶς χάριτος προφητεύ-
σαντες·
11 Ἐρευνῶντες εἰς τίνα
ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν
αὐτοῖς Πνεῦμα Χριςοῦ, προ-
μαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριςὸν
παθήματα, καὶ τὰς μετὰ
ταῦτα δόξας·

12 Οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι

6 Εἰς τὸ ὁποῖον χαίρεσθε,
ἀγκαλὰ καὶ τῶρα ὀλίγον
λυπεῖσθε (ἀνίσως καὶ κάμνει
χρεία) εἰς πολλῶν λογιῶν
πειρασμοὺς·
7 Διὰ νὰ εὑρεθῇ ἡ δοκιμὴ
τῆς πίςεώς σας, ὁποῦ εἶναι
πολλὰ τιμιωτέρα ἀπὸ τὸ
χρυσάφι ὁποῦ φθείρεται, καὶ
(ὅμως) δοκιμάζεται διαμέσου
τῆς φωτιᾶς, εἰς ἔπαινον καὶ
τιμὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν
ἀποκάλυψιν Ἰησοῦ Χριςοῦ·
8 Τὸν ὁποῖον ἀγκαλὰ καὶ
δὲν τὸν εἴδετε, τὸν ἀγαπᾶτε·
εἰς τὸν ὁποῖον (τῶρα ἀγκαλὰ
καὶ νὰ μὴν τὸν βλέπετε)
ὅμως πιςεύοντες ἀγαλλιᾶσθε,
χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ
δεδοξασμένην·
9 Πέρνοντες τὸ τέλος τῆς
πίςεώς σας, σωτηρίαν ψυ-
χῶν·
10 Διὰ τὴν ὁποίαν σωτη-
ρίαν ἀκριβοζήτησαν καὶ ἐξέ-
ταξαν οἱ προφῆται, ὁποῦ
ἐπροφήτευσαν διὰ τὴν χάριν
ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς·
11 Ἐξετάζοντες εἰς τίνα
ἢ ποῖον καιρὸν τὸ Πνεῦμα
τοῦ Χριςοῦ (ὁποῦ ἦτον εἰς
αὐτοὺς, καὶ ἐμαρτύρα προτί-
τερα) ἐφανέρωνεν ὅτι ἔμελλε
νὰ γενοῦν τὰ παθήματα τοῦ
Χριςοῦ, καὶ αἱ δόξαις ὁποῦ
ἔμελλαν νὰ ἀκολουθοῦν ὕςερα
ἀπ' αὐτὰ τὰ παθήματα·
12 Εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεκα-

οὐχ ἑαυτοῖς, ἡμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.

13 Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ·

14 Ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις·

15 Ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε.

16 Διότι γέγραπται· Ἅγιοι γένεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι.

17 Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἑκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε·

18 Εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας

λύφθη, ὅτι ὄχι εἰς τοῦ λόγου τους, ἀλλὰ εἰς ἡμᾶς ἐδιηκόνουν αὐτά, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐλαλήθηκαν διαμέσου ἐκείνων ὁποῦ σᾶς εὐαγγελίσαν μὲ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ὁποῖον ἐστάλθη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὰ ὁποῖα πράγματα ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἄγγελοι νὰ σκύψουσι.

13 Διὰ τοῦτο ἀναζώσετε ταῖς μέσαις τῆς διανοίας σας, καὶ ἐξυπνοῦντες, ὅλως δι' ὅλου ἐλπίσατε εἰς τὴν χάριν, ὁποῦ σᾶς ἔρχεται εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

14 Ὡσὰν τέκνα ὑπήκοα, μὴ συσχηματίζεσθε εἰς ταῖς προτίτεραις ἐπιθυμίαις, ὁποῦ εἴχετε εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀγνωσίας σας·

15 Ἀλλὰ καθὼς εἶναι ἅγιος ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς ἐκάλεσε, γενῆτε καὶ ἐσεῖς ἅγιοι εἰς κάθε λογῆς συναναστροφήν.

16 Διότι εἶναι γεγραμμένον· Γίνεσθε ἅγιοι, ὅτι καὶ ἐγὼ ἅγιος εἶμαι.

17 Καὶ ἐὰν ἐπικαλεῖσθε πατέρα ἐκεῖνον ὁποῦ κρίνει χωρὶς προσωποληψίαν κατὰ τὸ ἔργον κάθε ἑνός, τὸν καιρὸν τῆς ξενιτείας σας συναναστραφῆτε μὲ φόβον·

18 Ἠξεύροντες ὅτι ὄχι μὲ φθαρτὰ (πράγματα) μὲ ἀσήμι ἢ χρυσάφι ἐλυ-

ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου·

19 Ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ·

20 Προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς,

21 Τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς Θεὸν τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν.

22 Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος, εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς·

23 Ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα.

24 Διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε·

25 Τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς.

θερωθήκετε ἀπὸ τὴν ματαίαν σας συναναστροφὴν τὴν πατροπαράδοτον·

19 Ἀλλὰ μὲ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὡσὰν ἀμνοῦ ἀκατηγορήτου καὶ ἀδόλου·

20 Ὁ ὁποῖος ἦτον προγνωρισμένος προτίτερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, καὶ ἐφανερώθη εἰς τοὺς ὑστερινοὺς χρόνους διὰ λόγου σας,

21 Ὁποῦ πιστεύετε διαμέσου του εἰς τὸν Θεὸν ὁποῦ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῦ ἔδωκε δόξαν, εἰς τόσον ὁποῦ ἡ πίστις σας καὶ ἡ ἐλπίδα νὰ εἶναι εἰς τὸν Θεόν.

22 Καθαρίζοντες ταῖς ψυχαῖς σας εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς ἀληθείας, διαμέσου τοῦ Πνεύματος, εἰς φιλαδελφίαν ἄπλαστον, ἀγαπήσετε ἕνας τὸν ἄλλον ὁλοψύχως μὲ καθαρὰν καρδίαν·

23 Ἔστωντας νὰ ἀναγεννηθῆτε, ὄχι ἀπὸ σπορὰν φθαρτήν, ἀλλὰ ἄφθαρτην, διαμέσου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ὁποῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

24 Διότι κάθε σάρκα εἶναι ὡσὰν χορτάρι, καὶ κάθε δόξα ἀνθρώπου ὡσὰν τὸ ἄνθος τοῦ χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος τοῦ ἐξέπεσεν·

25 Ἀμὴ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ τοῦτος εἶναι ὁ λόγος ὁποῦ εὐαγγελίσθη εἰς ἐσᾶς.

Κεφ. β΄. 2.

Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς,

2 Ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ αὐξηθῆτε·

3 Εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος·

4 Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδεδοκιμασμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλεκτὸν, ἔντιμον·

5 Καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

6 Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ γραφῇ· Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτὸν, ἔντιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ.

7 Ὑμῖν οὖν ἡ τιμὴ τοῖς πιστεύουσιν· ἀπειθοῦσι δὲ, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, καὶ

Ἀποδιώχνοντες λοιπὸν κάθε κακίαν, καὶ κάθε δόλον καὶ ὑπόκρισαις, καὶ φθόνους, καὶ ὅλαις ταῖς καταλαλίαις,

2 Ὡσὰν νεογέννητα βρέφη, ἀγαπήσατε τὸ ἄδολον γάλα τοῦ λόγου, διὰ νὰ αὐξηθῆτε μετ' αὐτό·

3 Ἐὰν ἀληθινὰ ἐγευθήκετε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός·

4 Εἰς τὸν ὁποῖον σιμώνετε, εἰς αὐτὸν λέγω ὁποῦ εἶναι πέτρα ζωντανὴ, καταφρονημένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀμὴ σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν διαλεγμένη καὶ τιμία·

5 Καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ὡσὰν λίθοι ζωντανοὶ κατασκευάζεσθε σπῆτι πνευματικὸν, ἱεράτευμα ἅγιον, νὰ προσφέρετε θυσίαις πνευματικαῖς, εὐπρόσδεκταις τῷ Θεῷ διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

6 Διὰ τοῦτο καὶ περιέχει εἰς τὴν γραφήν· Νὰ ὁποῦ βάνω εἰς τὴν Σιὼν πέτραν κεφαλὴν γωνίας διαλεγμένην, τιμημένην· καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς αὐτὴν δὲν θέλει ἐντραπῇ.

7 Εἰς ἐσᾶς λοιπὸν ὁποῦ πιστεύετε, ἐκείνη ἡ πέτρα εἶναι τιμία· ἀμὴ εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν πείθονται, εἶναι πέτρα τὴν ὁποίαν ἀπέρριξαν οἱ κτιστάδες,

λίθος προσκόμματος, καὶ
πέτρα σκανδάλου·

8 Οἳ προσκόπτουσι τῷ
λόγῳ, ἀπειθοῦντες, εἰς ὃ καὶ
ἐτέθησαν.

9 Ὑμεῖς δὲ, γένος ἐκ-
λεκτὸν, βασίλειον ἱεράτευμα,
ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περι-
ποίησιν· ὅπως τὰς ἀρετὰς
ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους
ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ
θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς·

10 Οἵ ποτε οὐ λαὸς, νῦν
δὲ λαὸς Θεοῦ· οἱ οὐκ ἠλεημένοι,
νῦν δὲ ἐλεηθέντες.

11 Ἀγαπητοὶ, παρακαλῶ
ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους,
ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπι-
θυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται
κατὰ τῆς ψυχῆς·

12 Τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν
ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἔχοντες καλήν·
ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν
ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν
ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξά-
σωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ
ἐπισκοπῆς.

13 Ὑποτάγητε οὖν πάσῃ
ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν

ἐτέθη ἔγινεν κεφαλὴ τῆς
γωνίας, καὶ λίθος σκοντά-
ματος, καὶ σκανδάλου πέ-
τρα·

8 Εἰς ἐκείνους ὁποῦ σκον-
τάπτουσιν εἰς τὸν λόγον, μὲ τὸ
νὰ μὴν τὸν πείθουνται, εἰς
τὸ ὁποῖον καὶ ἐβάλθησαν.

9 Ἀμὴ ἐσεῖς εἶσθε γένος
διαλεγμένον, βασίλειον ἱερά-
τευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς τὸν
ὁποῖον ἀπόκτησεν ὁ Θεὸς· διὰ
νὰ κηρύξετε ταῖς ἀρεταῖς ἐκεί-
νου ὁποῦ σᾶς ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ
σκότος εἰς τὸ θαυμαστόν του
φῶς·

10 Ἐσεῖς ὁποῦ ἕνα καιρὸν
δὲν εἶσθαν λαὸς, ἀλλὰ τῶρα
εἶσθε λαὸς τοῦ Θεοῦ· οἱ ὁποῖοι
τότε δὲν εἶσθαν ἐλεημένοι, καὶ
τῶρα ἐλεηθήκετε.

11 Ἀγαπητοὶ, παρακαλῶ
σας νὰ φυλάγεσθε ὡσὰν
ξένοι καὶ διαβάταις ἀπὸ
ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις,
αἱ ὁποίαις πολεμοῦσιν ἐναντία
τῆς ψυχῆς·

12 Νὰ ἔχετε τὴν συνανα-
στροφήν σας καλὴν εἰς τὰ ἔθνη·
εἰς τόσον ὁποῦ ἐκεῖ ὁποῦ σᾶς
καταλαλοῦσιν ὡς κακοποιοὺς,
ἔστωντας νὰ ἀποειδοῦσιν εἰς
τὰ καλά σας ἔργα, νὰ
δοξάσωσι δι' αὐτὰ τὸν Θεὸν
εἰς τὴν ἡμέραν ὁποῦ θέλει σᾶς
ἐπισκέψει.

13 Ὑποταχθῆτε λοιπὸν
εἰς κάθε λογῆς ἀνθρώπινην

Κύριον· εἴ τε βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι·

14 Εἴ τε ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτῶ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν·

15 Ὅτι ὕτως ἐςὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ, ἀγαθοποιῦντας φιμῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν·

16 Ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δῦλοι Θεῦ.

17 Πάντας τιμήσατε· τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε· τὸν Θεὸν φοβεῖσθε· τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

18 Οἱ οἰκέται, ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, ὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς.

19 Τῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως.

20 Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τῦτο χάρις παρὰ Θεῷ.

21 Εἰς τῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριςὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπο-

τάξιν καὶ πολιτείαν διὰ τὸν Κύριον· κἄντε εἰς βασιλέα, ὡσὰν μεγαλίτερον·

14 Κἄντε εἰς αὐθεντάδες, ὡσὰν ὁπῦ πέμπονται διαμέσυ αὐτῦ, εἰς ἐκδίκησιν τῶν κακοποιῶν, καὶ ἔπαινον τῶν καλῶν·

15 Ὅτι ἔτζι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεῦ, νὰ σφαλῆτε τὸ ςόμα τῶν ἀφρόνων καὶ ἀγνώςων ἀνθρώπων κάμνοντες ἐσεῖς καλά·

16 Ὡσὰν ἐλεύθεροι, καὶ νὰ μὴν ἔχετε τὴν ἐλευθερίαν ὡσὰν σκέπασμα τῆς κακίας, ἀλλ' ὡς δῦλοι Θεῦ.

17 Τιμήσατε ὅλυς· τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε· τὸν Θεὸν φοβᾶσθε· τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

18 Οἱ δῦλευτάδες, νὰ ὑποτάσσεσθε μὲ κάθε φόβον εἰς τὺς αὐθεντάδες σας, ὄχι μόνον εἰς τὺς ἀγαθὺς καὶ μετρίυς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὺς διεςραμμένυς.

19 Διατὶ τῦτο εἶναι χάρις, ἐὰν διὰ συνείδησιν Θεῦ ὑποφέρει κανένας λύπαις, πάσχωντας ἀδίκως.

20 Διατὶ ποῖαν δόξαν (θέλετε ἔχει) ἐὰν ἐσεῖς ἁμαρτάνοντες καὶ δερνόμενοι τὸ ὑπομείνετε; ἀλλὰ ἐὰν κάμνοντες καλὰ, καὶ πάσχοντες ὑπομείνετε, τῦτο εἶναι χάρις σιμὰ εἰς τὸν Θεόν.

21 Διατὶ εἰς τῦτο ἐκαλεσθήκετε, ὅτι καὶ ὁ Χριςὸς ἔπαθε διὰ λόγυ μας, ἀφίνωντάς

γραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ·

σας παράδειγμα, διὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰ πατήματά του·

22 Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ·

22 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμεν ἁμαρτίαν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος εἰς τὸ στόμα του·

23 Ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει· παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως·

23 Ὁ ὁποῖος ὑβριζόμενος δὲν ἀνθύβριζε, πάσχοντας δὲν ἐφοβέριζεν· ἀλλὰ παρέδιδε (τοῦ λόγου του) εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ κρίνει δικαίως·

24 Ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον· ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε.

24 Ὁ ὁποῖος αὐτὸς ἐσήκωσε ταῖς ἁμαρτίαις μας εἰς τὸ σῶμά του ἀπάνω εἰς τὸ ξύλον· διὰ νὰ ἀποφύγωμεν ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην· μὲ τὴν πληγὴν τοῦ ὁποίου ἰατρευθήκετε.

25 Ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα, ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

25 Διατὶ ἦσθαν ὡσὰν πρόβατα πλανώμενα, ἀλλὰ τώρα ἐγυρίσετε εἰς τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν σας.

Κεφ. γ'. 3.

Ὁμοίως αἱ γυναῖκες, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσωνται·

Ὁμοίως αἱ γυναῖκαις, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρες, καὶ ἔτζι ἂν εἶναι τινὲς ὁποῦ δὲν πείθονται εἰς τὸν λόγον, νὰ κερδεθοῦσιν ἐτοῦτοι διὰ τῆς ἀναστροφῆς τῶν γυναικῶν χωρὶς λόγον·

2 Ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν.

2 Βλέποντες τὴν καθαρὰν ἀναστροφήν σας μὲ φόβον.

3 Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος·

3 Τῶν ὁποίων (γυναικῶν) ὁ στολισμὸς ἂς εἶναι, ὄχι ἀπὸ ἔξω ἤγουν τοῦ πλεξίματος τῶν τριχῶν, καὶ τῆς περιθέσεως τῶν μαλαγματικῶν, ἢ τοῦ φορέματος τῶν ἐνδυμάτων·

4 Ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές.

5 Οὕτω γάρ ποτε καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεόν, ἐκόσμουν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν·

6 Ὡς Σάῤῥα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἧς ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν.

7 Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμήν, ὡς καὶ συγκληρονόμοις χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐκκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν.

8 Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες·

9 Μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας· τοὐναντίον δὲ, εὐλογοῦντες· εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

10 Ὁ γὰρ θέλων ζωὴν

4 Ἀλλ' ὁ κρυφὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ πραέου καὶ ἡσυχίου πνεύματος, τὸ ὁποῖον εἶναι πολύτιμον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Διατὶ τέτοιας λογῆς καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν αἱ ἅγιαις γυναῖκαις ὁποῦ ἤλπιζαν εἰς τὸν Θεὸν, ἐστόλιζαν τοῦ λόγου τους, ἔστωντας νὰ ὑποτάσσουνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρας·

6 Ὡσὰν ἡ Σάῤῥα ὑπήκουσι τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔκραζεν αὐθέντη, τῆς ὁποίας ἐσεῖς ἐγενήκετε τέκνα, κάμνοντες καλὸν, καὶ μὴ φοβούμεναι κανένα φόβον.

7 Ὁμοίως οἱ ἄνδρες, νὰ συγκατοικοῦσι μὲ ταῖς γυναῖκαις μὲ γνῶσιν, δίδοντες τιμὴν εἰς τὸ γυναικεῖον γένος, ὡσὰν ἀγγεῖον ἀδυνατώτερον, ὡσὰν ὁποῦ εἶναι καὶ αὐταῖς συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζουνται αἱ προσευχαῖς σας.

8 Καὶ τὸ τέλος, ὅλοι νὰ εἶσθε ὁμόγνωμοι, συμπαθητικοὶ, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, ἥμεροι·

9 Νὰ μὴν ἀποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ ὕβριν ἀντὶ ὑβρισίας· ἀλλὰ τὸ ἐναντίον νὰ εὐλογῆτε· ἠξεύροντες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκαλεσθήκετε, διὰ νὰ κληρονομήσετε εὐλογίαν.

10 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ

ἀγαπᾷν, καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ, καὶ χείλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον.

11 Ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιησάτω ἀγαθόν· ζητησάτω εἰρήνην, καὶ διωξάτω αὐτήν.

12 Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν· πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακά.

13 Καὶ τίς ὁ κακώσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ μιμηταὶ γένησθε;

14 Ἀλλ' εἰ καὶ πάσχοιτε διὰ δικαιοσύνην, μακάριοι· τὸν δὲ φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε, μηδὲ ταραχθῆτε.

15 Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν· ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος, μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου·

16 Συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθήν· ἵνα ἐν ᾧ καταλαλῶσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, καταισχυνθῶσιν οἱ ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφήν.

17 Κρεῖττον γὰρ ἀγαθο-

ἀγαπᾷ ζωὴν, καὶ νὰ εἰδῇ ἡμέραις ἀγαθαῖς, ἂς παύσῃ τὴν γλῶσσάν του ἀπὸ κακὸν, καὶ τὰ χείλη του νὰ μὴν λαλοῦσι δόλον.

11 Ἂς φύγει ἀπὸ τὸ κακὸν, καὶ ἂς κάμει καλόν· ἂς ζητήσει εἰρήνην, καὶ ἂς τὴν ἀκολουθήσει.

12 Ὅτι τὰ μάτια τοῦ Κυρίου εἶναι εἰς τοὺς δικαίους, καὶ τὰ αὐτία του (ἀνοικτὰ) εἰς τὴν δέησίν τους· ἀμὴ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου εἶναι ἐναντίον εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν κακά.

13 Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ νὰ σᾶς κακοποιήσῃ, ἐὰν ἐσεῖς μιμηθῆτε τὸ καλόν;

14 Ἀλλὰ ἐὰν καὶ πάσχετε διὰ τὴν δικαιοσύνην, καλότυχοι (εἶσθε·) καὶ τὸν φόβον ἐκεινῶν μὴν τὸν φοβηθῆτε, μηδὲ νὰ συγχυσθῆτε.

15 Ἀλλὰ ἁγιάσετε Κύριον τὸν Θεὸν μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας· καὶ νὰ εἶσθε πάντοτε ἕτοιμοι εἰς ἀπολογίαν, νὰ ἀποκρίνεσθε μὲ πραότητα καὶ μὲ φόβον εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ σᾶς ζητᾷ λογαριασμὸν διὰ τὴν ἐλπίδα ὁποῦ ἔχετε·

16 Ἔχοντες συνείδησιν καλήν· διὰ νὰ ἐντραποῦσιν ἐκεῖνοι ὁποῦ συκοφαντοῦσι τὴν καλήν σας ἀναστροφὴν, ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸν Χριστὸν, ἀντὶς ἐκεῖνο ὁποῦ σᾶς καταλαλοῦσιν ὡσὰν κακοποιούς.

17 Διατὶ καλίτερον εἶναι,

ποιοῦντας, εἰ θέλει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν, ἢ κακοποιοῦντας·

18 Ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων· ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ Πνεύματι·

19 Ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν,

20 Ἀπειθήσασί ποτε, ὅτε ἅπαξ ἐξεδέχετο ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία ἐν ἡμέραις Νῶε, κατασκευαζομένης κιβωτοῦ, εἰς ἣν ὀλίγαι (τουτέστιν ὀκτὼ) ψυχαὶ διεσώθησαν δι' ὕδατος.

21 Ὧι καὶ ἡμᾶς ἀντίτυπον νῦν σώζει βάπτισμα, (οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεὸν) δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ,

22 Ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, πορευθεὶς εἰς οὐρανὸν, ὑποταγέντων αὐτῷ ἀγγέλων καὶ ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων.

κάμνοντες καλὸν (ἂν θέλῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ) νὰ πάσχετε, παρὰ κάμνοντες κακόν·

18 Ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς μίαν φορὰν ἔπαθε διὰ ταῖς ἁμαρτίαις, ὁ δίκαιος διὰ τοὺς ἀδίκους· διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν Θεὸν, ἔστωντας νὰ ἐθανατώθη εἰς τὸ κορμὶ, καὶ νὰ ἐζωοποιήθη μὲ τὸ Πνεῦμα·

19 Μὲ τὸ ὁποῖον ἔστωντας νὰ ἐπῆγεν, ἐκήρυξε καὶ εἰς τὰ πνεύματα ὁποῦ εἶναι μέσα τὰ τὴν φυλακήν,

20 Εἰς ἐκείνους λέγω ὁποῦ ἀπείθησαν ἕνα καιρὸν, ὅταν μίαν φορὰν ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνέμενε (νὰ μετανοήσουν) εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, ὅταν ἐγίνετον ἡ κιβωτός, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγαις, ἤγουν ὀκτὼ ψυχαῖς, ἐγλίτωσαν διαμέσου τοῦ νεροῦ.

21 Τοῦ ὁποίου τὸ ἀντίτυπον, ἤγουν τὸ βάπτισμα, (ὄχι ἡ κάθαρσις τῆς λέρας τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα τῆς καλῆς συνειδήσεως εἰς Θεὸν,) τῶρα καὶ ἐμᾶς σώζει, διαμέσου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

22 Ὁ ὁποῖος Χριστὸς εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, ἔστωντας νὰ ἐπῆγεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ τοῦ ὑπετάχθησαν ἄγγελοι καὶ ἐξουσίαις καὶ δύναμαις.

Κεφ. δʹ. 4.

Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ, πέπαυται ἁμαρτίας,

2 Εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιῶσαι χρόνον.

3 Ἀρκετὸς γὰρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις, καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις·

4 Ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες·

5 Οἳ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς·

6 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκὶ, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι.

7 Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε· σωφρονήσατε οὖν, καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς.

Ἔστωντας λοιπὸν νὰ ἔπαθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν σάρκα διὰ λόγου μας, καὶ ἐσεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἁρματωθῆτε, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἔπαθεν εἰς τὴν σάρκα, ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν,

2 Εἰς τὸ νὰ μὴν ζῇ πλέον εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν ὁποῦ ζῇ εἰς τὴν σάρκα.

3 Διατὶ φθάνει μας ὁ ἀπερασμένος καιρὸς τῆς ζωῆς, ὁποῦ ἐκάμαμεν τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν, περιπατῶντες εἰς ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, μέθαις, πολυφαγίαις, πιοτὰ, καὶ ἄνομαις εἰδωλολατρείαις·

4 Εἰς τὸ ὁποῖον παραξενίζονται βλασφημοῦντες, μὲ τὸ νὰ μὴν συντρέχετε ἐσεῖς εἰς τὴν αὐτὴν ἀνάχυσιν τῆς ἀσωτίας·

5 Οἱ ὁποῖοι θέλουσιν ἀποδώσει λογαριασμὸν ἐκείνου ὁποῦ εἶναι ἕτοιμος νὰ κρίνῃ καὶ ζωνταιοὺς καὶ νεκρούς·

6 Διατὶ διὰ τούτην τὴν ἀφορμὴν εὐαγγελίσθη καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι νεκροὶ, διὰ νὰ κριθοῦσιν εἰς τὴν σάρκα, κατὰ ἀνθρώπους, καὶ νὰ ζοῦσιν εἰς τὸ πνεῦμα κατὰ Θεόν.

7 Καὶ τὸ τέλος ὅλων ἐσίμωσε· σωφρονισθεῖτε λοιπὸν, καὶ ἐξυπνίσατε εἰς ταῖς προσευχαῖς.

8 Πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτὲς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες· ὅτι ἡ ἀγάπη καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

9 Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλες, ἄνευ γογγυσμῶν.

10 Ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτὲς αὐτὸ διακονῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεῦ.

11 Εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζηται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησῦ Χριστῦ, ᾧ ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὲς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

12 Ἀγαπητοὶ, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένη, ὡς ξένυ ὑμῖν συμβαίνοντος·

13 Ἀλλὰ καθὼς κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι.

14 Εἰ ὀνειδίζεσθε ἐν ὀνόματι Χριστῦ, μακάριοι· ὅτι τὸ τῆς δόξης καὶ τὸ τοῦ Θεῦ Πνεῦμα ἐφ᾽ ὑμᾶς ἀναπαύεται· κατὰ μὲν αὐτὲς

8 Καὶ προτίτερα ἀπὸ ὅλα νὰ ἔχετε ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἀγάπην δυνατήν· ὅτι ἡ ἀγάπη θέλει σκεπάσει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

9 Νὰ εἶσθε φιλόξενοι ἀνάμεσά σας χωρὶς γογγυσμῶν.

10 Καθὼς καθ᾽ ἕνας ἔλαβε χάρισμα, νὰ τὸ διακονῆτε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ὡσὰν καλοὶ οἰκονόμοι τῆς πολυλόγυ χάριτος τοῦ Θεῦ.

11 Ἐὰν κανένας λαλῆ, (ἂς λαλῆ) ὡσὰν λόγια Θεῦ· ἐὰν κανένας διακονῆ, (ἂς διακονῆ) ὡσὰν ἀπὸ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν τοῦ χαρίζει ὁ Θεός· διὰ νὰ δοξάζεται εἰς ὅλα ὁ Θεὸς διαμέσυ τοῦ Ἰησῦ Χριστῦ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὲς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

12 Ἀγαπητοὶ, μὴν παραξενίζεσθε εἰς τὴν δοκιμὴν ὁπῦ γίνεται μὲ φωτίαν εἰς ἐσᾶς εἰς πειρασμὸν, ὡσὰν νὰ σᾶς ἐσυνέβαινε τίποτες παράξενον·

13 Ἀλλὰ καθὼς κοινωνεῖτε εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστῦ, χαίρεσθε, διὰ νὰ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι καὶ εἰς τὴν φανέρωσιν τῆς δόξης τυ.

14 Ἐὰν ὀνειδίζεσθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστῦ, εἶσθε καλότυχοι· ὅτι τὸ Πνεῦμα τῆς δόξης καὶ τοῦ Θεῦ ἀναπαύεται εἰς ἐσᾶς· καὶ κατ᾽

βλασφημεῖται, κατὰ δὲ ὑμᾶς
δοξάζεται.
15 Μὴ γάρ τις ὑμῶν
πασχέτω ὡς φονεὺς, ἢ
κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς
ἀλλοτριοεπίσκοπος·

16 Εἰ δὲ ὡς Χριστιανὸς,
μὴ αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω
δὲ τὸν Θεὸν ἐν τῷ μέρει
τούτῳ.
17 Ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ
ἄρξασθαι τὸ κρῖμα ἀπὸ τοῦ
οἴκου τοῦ Θεοῦ· εἰ δὲ πρῶτον
ἀφ' ἡμῶν, τί τὸ τέλος τῶν
ἀπειθούντων τῷ τοῦ Θεοῦ
εὐαγγελίῳ;

18 Καὶ εἰ ὁ δίκαιος
μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ
ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται;
19 Ὥστε καὶ οἱ πάσχοντες
κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς
πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν
τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν ἐν ἀγαθο-
ποιΐᾳ.

ἐκείνους βλασφημεῖται, ἀμὴ
κατὰ σᾶς δοξάζεται.
15 Διατὶ καὶ κανένας ἀπὸ
σᾶς ἂς μὴν πάσχει ὡσὰν
φονέας, ἢ κλέπτης, ἢ κακο-
ποιὸς, ἢ ὡσὰν ὁποῦ παρατηρεῖ
τὰ πράγματα τῶν ἄλλων·
16 Ἀμὴ ἐὰν πάσχῃ ὡσὰν
Χριστιανὸς, ἂς μὴν ἐντρέπεται,
ἀλλὰ ἂς δοξάζει τὸν Θεὸν εἰς
τὸ μέρος ἐτοῦτο.
17 Ὅτι ὁ καιρὸς ἔφθασε
τὸ νὰ ἀρχίζῃ ἡ κρίσις ἀπὸ
τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐὰν
ἀρχίζῃ πρῶτον ἀπὸ λόγου
μας, τί θέλει εἶσθαι τὸ τέλος
ἐκεινῶν ὁποῦ δὲν πείθονται εἰς
τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ;
18 Καὶ ἐὰν ὁ δίκαιος
μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ
ἁμαρτωλὸς ποῦ θέλει φανῇ;
19 Εἰς τόσον ὁποῦ καὶ
ἐκεῖνοι ὁποῦ πάσχουν κατὰ τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἂς συστήσουσιν
ὡσὰν εἰς πιστὸν κτίστην ταῖς
ψυχαῖς τους, κάμνοντες καλὰ
ἔργα.

Κιφ. ε'. 5.

ΠΡεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν
παρακαλῶ ὁ συμπρεσ-
βύτερος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ
Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς
μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι
δόξης κοινωνός,
2 Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν
ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκο-
ποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ'

ΕΓὼ ὁ συμπρεσβύτερος, καὶ
μάρτυρας τῶν παθημάτων
τοῦ Χριστοῦ, καὶ κοινωνὸς τῆς
δόξης ὁποῦ μέλλει νὰ φανερωθῇ,
παρακαλῶ τοὺς πρεσβυτέρους
ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς,
2 Ποιμάνετε τὸ ποίμνιον
τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς,
φροντίζοντες καὶ φυλάττοντές

ἑκουσίως· μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως·

3 Μηδ᾽ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου.

4 Καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποιμένος, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.

5 Ὁμοίως νεώτεροι ὑποτάγητε πρεσβυτέροις· πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, ὅτι ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

6 Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ.

7 Πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιῤῥίψαντες ἐπ᾽ αὐτὸν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν.

8 Νήψατε, γρηγορήσατε, ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίῃ.

9 Ὧν ἀντίστητε στερεοὶ τῇ πίστει, εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι.

10 Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ἡμᾶς

το, μὴ στανικῶς, ἀλλὰ μὲ τὸ θέλημά σας· μὴ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως·

3 Μηδὲ ὡσὰν νὰ κατακυριεύετε τοὺς κλήρους, ἀλλὰ γινόμενοι τύποι τοῦ ποιμνίου.

4 Καὶ ὅταν φανῇ ὁ ἀρχιποιμένας, θέλετε πάρει τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς δόξης.

5 Ὁμοίως οἱ νεώτεροι ὑποτάγητε εἰς τοὺς γεροντωτέρους· καὶ ὅλοι ὑποτάσσεσθε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, στολισθῆτε τὴν ταπεινοφροσύνην, ὅτι ὁ Θεὸς ἐναντιεῖται τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ δίδει χάριν εἰς τοὺς ταπεινούς.

6 Ταπεινώθητε λοιπὸν ἀποκάτω εἰς τὸ δυνατὸν χέρι τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ σᾶς ὑψώσῃ εἰς τὸν καιρόν.

7 Ὅλην σας τὴν φροντίδα ῥίξετέ την ἀπάνω εἰς αὐτὸν, ὅτι αὐτὸς φροντίζει διὰ λόγου σας.

8 Ξεξοινήσατε, ἀγρυπνήσατε, ὅτι ὁ διάβολος, ὁ ἐναντίος σας, ὡσὰν λεοντάρι ὁποῦ βρύχεται, περιπατεῖ, γυρεύωντας ποῖον νὰ καταπιῇ.

9 Τὸν ὁποῖον ἐναντιωθῆτέ τον ὄντες βέβαιοι εἰς τὴν πίστιν, ἰξεύροντες πῶς τὰ ὅμοια παθήματα τελειοῦνται εἰς τοὺς ἀδελφούς σας ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν κόσμον.

10 Καὶ ὁ Θεὸς ὅλης τῆς χάριτος, ὁποῦ μᾶς ἐκάλεσεν

εἰς τὴν αἰώνιον αὐτȣ̃ δόξαν ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃, ὀλίγον παθόντας αὐτὸς καταρτίσαι ὑμᾶς, ςηρίξαι, σθενώσαι, θεμελιώσαι.

11 Αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τȣ̀ς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12 Διὰ Σιλȣανȣ̃ ὑμῖν τοῦ πιςȣ̃ ἀδελφȣ̃ (ὡς λογίζομαι) δι᾽ ὀλίγων ἔγραψα, παρακαλῶν καὶ ἐπιμαρτυρῶν ταύτην εἶναι ἀληθῆ χάριν τοῦ Θεȣ̃ εἰς ἣν ἑςήκατε.

13 Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαϐυλῶνι συνεκλεκτὴ, καὶ Μάρκος ὁ υἱός μȣ.

14 Ἀσπάσασθε ἀλλήλȣς ἐν φιλήματι ἀγάπης. Εἰρήνη ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐν Χριςῷ Ἰησȣ̃. Ἀμήν.

† Ἀπὸ Βαϐυλῶνος ἐγράφη ὑπὸ τȣ̃ Πέτρȣ πρὸς τȣ̀ς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰȣδαίȣς τȣ̀ς ἐν Χριςῷ πιςεύσαντας.

εἰς τὴν αἰώνιόν τȣ δόξαν εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησȣ̃ν, μὲ τὸ νὰ κακοπαθήσετε ὀλίγον, αὐτὸς νὰ σᾶς διορθώσῃ, νὰ σᾶς ςερέξῃ, νὰ σᾶς δυναμώσῃ, νὰ σᾶς θεμελιώσῃ.

11 Εἰς αὐτὸν ἂς εἶναι δόξα καὶ κράτος, εἰς τȣ̀ς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12 Διαμέσȣ τοῦ Σιλȣανȣ̃ τοῦ πιςȣ̃ ἀδελφȣ̃ (καθὼς λογιάζω) σᾶς ἔγραψα μὲ ὀλίγα λόγια, νȣθετῶντας καὶ μαρτυρῶντας ὅτι νὰ εἶναι ἀληθινὴ ἐτȣ́τη ἡ χάρις τοῦ Θεȣ̃, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσεῖς ςέκεσθε.

13 Χαιρετᾷ σας ἡ διαγμένη μετ᾽ ἐσᾶς ἐκκλησία ὁπȣ̃ εἶναι εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ Μάρκος ὁ υἱός μȣ.

14 Χαιρετηθῆτε ἐσεῖς ἕνας τὸν ἄλλον, μὲ φίλημα τῆς ἀγάπης. Ἂς εἶναι εἰρήνη εἰς ὅλȣς σας, ὅσοι εἶσθεν εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησȣ̃ν. Ἀμήν.

† Ἀπὸ Βαβυλῶνα ἐγράφη ἀπὸ τὸν Πέτρον εἰς τȣ̀ς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰȣδαίȣς τȣ̀ς ἐν Χριςῷ πιςεύοντες.

ΠΕ'ΤΡΟΥ ΤΟΥ͂ 'ΑΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

'ΕΠΙΣΤΟΛΗ' ΚΑΘΟΛΙΚΗ'

ΔΕΥΤΕ'ΡΑ.

Κεφ. α'. 1.

ΣΥΜΕΩ'Ν Πέτρος, δοῦλος καὶ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῖς ἰσότιμον ἡμῖν λαχοῦσι πίστιν ἐν δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν·

3 Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς διὰ δόξης καὶ ἀρετῆς·

4 Δι' ὧν τὰ μέγιστα ἡμῖν καὶ τίμια ἐπαγγέλματα δεδώρηται, ἵνα διὰ τούτων γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως, ἀποφυγόντες τῆς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς.

5 Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν,

6 Ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν

ΣΥΜΕΩ'Ν Πέτρος δοῦλος καὶ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἐκείνους ὅπου ἔλαχαν πίστιν ἰσότιμον μὲ ἐμᾶς εἰς δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Χάρις καὶ εἰρήνη ἂς πληθυνθῇ εἰς ἐσᾶς εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας·

3 Καθὼς ἡ θεία του δύναμις μᾶς ἐχάρισεν ἐκεῖνα ὅλα, ὁποῦ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ζωὴν καὶ εὐσέβειαν, διαμέσου τῆς ἐπιγνώσεως ἐκείνου ὁποῦ μᾶς ἐκάλεσεν μὲ δόξαν καὶ ἀρετήν·

4 Διαμέσου τῶν ὁποίων μᾶς ἐχαρίσθηκαν τὰ πολλὰ μεγάλα καὶ τίμια ταξίματα, διὰ νὰ γενῆτε διαμέσου ἐτούτων κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως, φεύγοντες ἀπὸ τὴν φθορὰν ὁποῦ εἶναι μὲ ἐπιθυμίαν εἰς τὸν κόσμον.

5 Καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο φέρνοντες κάθε σπουδὴν, προσθέσετε εἰς τὴν πίστιν σας τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν γνῶσιν,

6 Καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τὴν

ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονὴν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν,

7 Ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην.

8 Ταῦτα γὰρ ὑμῖν ὑπάρχοντα, καὶ πλεονάζοντα, οὐκ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους καθίστησιν εἰς τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπίγνωσιν.

9 Ὧι γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα, τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν.

10 Διὸ μᾶλλον, ἀδελφοὶ, σπουδάσατε βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ποιοῦντες οὐ μὴ πταίσητέ ποτε.

11 Οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

12 Διὸ οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων, καίπερ εἰδότας, καὶ ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

13 Δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι, ἐφ' ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει·

14 Εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός

ἐγκράτειαν, καὶ εἰς τὴν ἐγκράτειαν τὴν ὑπομονὴν, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τὴν εὐσέβειαν,

7 Καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν τὴν φιλαδελφίαν, καὶ εἰς τὴν φιλαδελφίαν τὴν ἀγάπην.

8 Διατὶ ἂν ἐτοῦτα εὑρίσκωνται εἰς ἐσᾶς, καὶ αὐξάνουσι πλουσίως, δὲν σᾶς ἀφίνουν ἀργοὺς οὐδὲ ἄκαρπους εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἔχει ἐτοῦτα, εἶναι τυφλὸς, καὶ σφαλίζει τὰ μάτιά του, καὶ ἀλησμόνησε τὸν καθαρισμὸν τῶν παλαιῶν του ἁμαρτιῶν.

10 Διὰ τοῦτο, ἀδελφοὶ, περισσότερον σπουδάσατε νὰ κάμετε βέβαιον τὸν καλεσμόν σας καὶ τὸ διάλεγμά σας· διατὶ κάμνοντες ἐτοῦτα δὲν θέλετε σφάλει ποτέ.

11 Διατὶ τέτοιας λογῆς θέλει σᾶς δοθῇ πλουσίως ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου μας, καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

12 Διὰ τοῦτο δὲν θέλω ἀμελήσει νὰ σᾶς ἀναθυμίζω πάντοτε ἐτοῦτα, ἀγκαλὰ καὶ τὰ ἠξεύρετε, καὶ εἶσθε στηριγμένοι εἰς ἐτούτην τὴν ἀλήθειαν.

13 Καὶ λογιάζω δίκαιον, εἰς ὅσον εἶμαι εἰς τούτην τὴν σκηνὴν, νὰ σᾶς ἐξυπνῶ, δίδωντάς σας ἀνάθυμησιν·

14 Ἠξεύρωντας ὅτι γλίγωρα ἀφίνω τὴν σκηνήν μου, κα-

μου, καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδήλωσέ μοι.

15 Σπουδάσω δὲ καὶ ἑκάστοτε ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον, τὴν τούτων μνήμην ποιεῖσθαι.

16 Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ᾽ ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

17 Λαβὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν, φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιᾶσδε ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα.

18 Καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ.

19 Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες, ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν·

20 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.

θῶς καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μοῦ τὸ ἐφανέρωσε.

15 Καὶ θέλω σπουδάσει νὰ ἔχετε καὶ ἐσεῖς πάντοτε νὰ κάμετε, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰδικόν μου μισευμὸν, τὴν ἐνθύμησιν ἐτούτων.

16 Διατὶ ὄχι ἀκολουθήσαντες σοφιστικοὺς μύθους, σᾶς ἐκάμαμεν νὰ γνωρίσετε τὴν δύναμιν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἔστωντας νὰ εἰδοῦμεν μὲ τὰ μάτιά μας τὴν μεγαλειότητα ἐκείνου.

17 Διατὶ αὐτὸς ἐπῆρε τιμὴν καὶ δόξαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, ἔστωντας νὰ τοῦ ἔλθῃ τέτοιας λογῆς φωνὴ ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ δόξαν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀναπαύθηκα.

18 Καὶ ἐτούτην τὴν φωνὴν ἐμεῖς τὴν ἀκούσαμεν ὁποῦ ἦλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὄντες ἀντάμα μετ᾽ αὐτὸν εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον.

19 Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, τὸν ὁποῖον καλὰ κάμνετε ὅτι ἔχετε τὸν νοῦν σας εἰς αὐτὸν, ὡσὰν λύχνον ὁποῦ φέγγει εἰς σκοτεινὸν τόπον, ἕως ὁποῦ νὰ φέγξῃ ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ φωσφόρος νὰ ἀνατείλῃ εἰς ταῖς καρδίαις σας·

20 Ἔστωντας νὰ γνωρίζετε πρῶτα ἐτοῦτο, ὅτι δὲν ἔχει ἐξουσίαν κανένας νὰ ἑρμηνεύῃ καμίαν προφητείαν τῆς γραφῆς, κατὰ τὴν ἰδικήν του γνώμην.

21 Οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

21 Διατὶ ὄχι μὲ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου ἐφέρθη ποτὲ προφητεία, ἀλλὰ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι κινούμενοι ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησαν.

Κιφ. β'. 2.

ΕΓένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν.

ΚΑΙ' ἐγίνηκαν καὶ ψευδοπροφῆται εἰς τὸν λαὸν, καθὼς θέλουσι γενεῖ καὶ εἰς ἐσᾶς ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι θέλουσι φέρει μέσα αἵρεσαις τῆς ἀπωλείας, ἀρνούμενοι καὶ τὸν δεσπότην ὁποῦ τοὺς ἀγόρασε, φέροντες εἰς τοῦ λόγου τους γλίγωρην ἀπώλειαν.

2 Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται.

2 Καὶ πολλοὶ θέλουσιν ἀκολουθήσει ταῖς ἀπωλείαις τους, διὰ τοὺς ὁποίους θέλει βλασφημηθῆ ἡ στράτα τῆς ἀληθείας.

3 Καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται· οἷς τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει.

3 Καὶ διὰ πλεονεξίαν θέλουσι σᾶς πραγματευθῆ μὲ πλαστὰ λόγια· τῶν ὁποίων ἀνθρώπων τὸ κρῖμα ἀπὸ πολὺν καιρὸν δὲν ἡσυχάζει, καὶ ἡ ἀπώλειά τους δὲν νυστάζει.

4 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας, παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους·

4 Διατὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἀψύχησε τοὺς ἀγγέλους ὁποῦ ἁμάρτησαν, ἀλλὰ τοὺς ἔβαλεν εἰς τὸν τάρταρον καὶ δεμένους μὲ ἁλυσίδες τοῦ σκότους, τοὺς ἐπαράδωκε νὰ φυλάττωνται εἰς τὴν κρίσιν·

5 Καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατα-

5 Καὶ τὸν παλαιὸν κόσμον δὲν ἀψύχησε, φέρνωντας κατακλυσμὸν καταπάνω εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀσεβῶν, ἀλλὰ

κλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας·

6 Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς·

7 Καὶ δίκαιον Λὼτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐῤῥύσατο.

8 (Βλέμματι γὰρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν.)

9 Οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν·

10 Μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους, καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας· τολμηταὶ, αὐθάδεις, δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες·

11 Ὅπου ἄγγελοι ἰσχύϊ καὶ δυνάμει μείζονες ὄντες, οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν.

12 Οὗτοι δὲ, ὡς ἄλογα

ἐφύλαξε τὸν Νῶε ὄγδοον, διαλαλητὴν τῆς δικαιοσύνης·

6 Καὶ τὰς πόλαις Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας τὰς ἐκατάκρινεν εἰς ἀφανισμὸν τέλειον, κάμνοντάς ταις στάκτην, καὶ βάλλοντάς ταις παράδειγμα ἐκεινῶν ὁπου ἔμελλαν νὰ ἀσεβήσουν·

7 Καὶ ἐλευθέρωσε τὸν δίκαιον Λὼτ ὁπου ἐκαταπονεῖτον, ἀπὸ τὴν ἀσελγῆ ἀναστροφὴν τῶν ἀνόμων·

8 (Διατὶ ἐτοῦτος ὁ δίκαιος, καθεζόμενος μέσα εἰς αὐτοὺς ἡμέρα παρ' ἡμέραν, ἐβασάνιζε τὴν δικαίαν ψυχὴν μὲ τὰ ἄνομά τους ἔργα, καὶ βλέποντάς τα καὶ ἀκούοντάς τα.)

9 Ἰξεύρει ὁ Κύριος νὰ ἐλευθερώνῃ τοὺς εὐσεβεῖς ἀπὸ τὸν πειρασμὸν, καὶ νὰ φυλάττῃ τοὺς ἀδίκους ὁπου τιμωροῦνται, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως·

10 Καὶ μάλιστα ἐκείνους ὁπου πηγαίνουσιν ὀπίσω τῆς σάρκας, εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ μιασμοῦ, καὶ ὁπου καταφρονοῦσι τὴν κυριότητα· ἀπόκοτοι, ἀρέσκοντες μόνον τοῦ λόγου τους, καὶ ὁπου δὲν φοβοῦνται νὰ βλασφημοῦσι ταῖς δόξαις·

11 Ἐκεῖ ὁπου οἱ ἄγγελοι μὲ ὅλον ὁπου εἶναι μεγαλίτεροι εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ εἰς τὴν δύναμιν, δὲν προφέρουσιν ἐναντία αὐτῶν τῶν δοξῶν βλάσφημον κρίσιν σημὰ εἰς τὸν Κύριον.

12 Ἀμὴ ἐτοῦτοι, ὡσὰν

ζῶα φυσικὰ, γεγεννημένα εἰς
ἅλωσιν καὶ φθορὰν, ἐν οἷς
ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες, ἐν
τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφ-
θαρήσονται·

13 Κομιούμενοι μισθὸν
ἀδικίας, ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν
ἐν ἡμέρᾳ τρυφὴν, σπίλοι καὶ
μῶμοι, ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς
ἀπάταις αὐτῶν, συνευωχού-
μενοι ὑμῖν,

14 Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες
μεστοὺς μοιχαλίδος, καὶ
ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας,
δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκ-
τους, καρδίαν γεγυμνασμένην
πλεονεξίαις ἔχοντες, κατάρας
τέκνα·

15 Καταλιπόντες τὴν
εὐθεῖαν ὁδὸν, ἐπλανήθησαν,
ἐξακολουθήσαντες τῇ ὁδῷ τοῦ
Βαλαὰμ τοῦ Βοσὸρ, ὃς μισθὸν
ἀδικίας ἠγάπησεν·

16 Ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν
ἰδίας παρανομίας· ὑποζύγιον
ἄφωνον, ἐν ἀνθρώπου φωνῇ
φθεγξάμενον, ἐκώλυσε τὴν
τοῦ προφήτου παραφρονίαν.

17 Οὗτοί εἰσι πηγαὶ
ἄνυδροι, νεφέλαι ὑπὸ λαίλα-
πος ἐλαυνόμεναι, οἷς ὁ ζόφος
τοῦ σκότους εἰς αἰῶνα τετή-
ρηται.

ἄλογα ζῶα, ὅπου φυσικὰ
(ὁρμοῦσιν) καὶ ἐγεννήθηκαν
εἰς κυνήγι καὶ χαλασμὸν,
βλασφημοῦντες ἐκεῖνα ὅπου δὲν
ἰξεύρουσιν, εἰς τὴν φθοράν τους
θέλουσι χαλασθῇ·

13 Μέλλοντες νὰ πάρουσι
πληρωμὴν τῆς ἀδικίας, λογιά-
ζοντες ἡδονὴν τὴν καθημερινὴν
τρυφὴν, οἱ ὁποῖοι εἶναι λέρα καὶ
ὄνειδος, ξεφαντώνοντες εἰς ταῖς
ἀπάταις τους, ὅταν συμποσιά-
ζουν ἀντάμα μετ' ἐσᾶς,

14 Ἔχοντες μάτια γεμά-
τα μοιχείας, καὶ ὅπου δὲν
παύουσιν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν,
δολώνοντες ταῖς ψυχαῖς ὅπου
δὲν εἶναι στηριγμέναις, ἔχοντες
καρδίαν σπουδασμένην εἰς ταῖς
πλεονεξίαις, παιδία τῆς κα-
τάρας·

15 Ἔστωντας νὰ ἀφήσουσι
τὴν ἴσιαν στράταν, ἐπλανή-
θηκαν, καὶ ἀκολούθησαν τὴν
στράταν τοῦ Βαλαὰμ τοῦ υἱοῦ
Βοσὸρ, ὁ ὁποῖος ἀγάπησε τὴν
πληρωμὴν τῆς ἀδικίας·

16 Ἀμὴ ἐλέγχθη διὰ τὴν
ἰδικήν του παρανομίαν ἀπὸ μου-
λάρι ἄφωνον, ὅπου ἐσύντυχε φω-
νὴν ἀνθρωπίνην, καὶ ἐμπόδισε
τὴν ἀγνωσίαν τοῦ προφήτου.

17 Ἐτοῦτοι εἶναι βρύσαις
χωρὶς νερὸν, σύννεφα ὅπου
διώχνουνται ἀπὸ ἀνεμοστρό-
φιλον, διὰ τοὺς ὁποίους σκότος
σκοτεινότατον φυλάττεται εἰς
τὸν αἰῶνα.

18 Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρκὸς, ἐν ἀσελγείαις, τοὺς ὄντως ἀποφυγόντας τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους.

18 Διατὶ ἔστωντας νὰ λέγουσι λόγια φουσκωμένα μὲ ματαιότητα, δολώνουσι μὲ ἐπιθυμίαις τῆς σάρκας καὶ εἰς ταῖς ἡδοναῖς, ἐκείνους ὁποῦ ἀληθινὰ ἔφυγαν ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἀναστρέφονται εἰς τὴν πλάνην.

19 Ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς· ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται.

19 Καὶ τοὺς τάζουν ἐλευθερίαν, ὄντες αὐτοὶ δοῦλοι τῆς φθορᾶς· διατὶ ἀπὸ ὅ, τι καὶ ἂν νικᾶται τινὰς, εἰς ἐκεῖνο καὶ δουλώνεται.

20 Εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντες ἡττῶνται, γέγονεν αὐτοῖς τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων.

20 Διατὶ ἐὰν ὕστερα, ἀφόντις ἔφυγαν τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάλιν πλέκουνται μὲ τοῦτα καὶ νικῶνται, τοὺς ἔγιναν τὰ ὑστερινὰ χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

21 Κρεῖττον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνωκέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐπιγνοῦσιν ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς.

21 Διατὶ καλλίτερον ἦτον εἰς αὐτοὺς νὰ μὴν γνωρίσουν τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, παρὰ γνωρίζοντές την νὰ γυρίσουν ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἁγίαν ἐντολὴν ὁποῦ τοὺς ἐπαραδόθη.

22 Συμβέβηκε δὲ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας· Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα· καί· Ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου.

22 Καὶ εἰς αὐτοὺς ἐσυνέβη τὸ πρᾶγμα τῆς ἀληθινῆς παροιμίας· Ὁ σκύλος ἐγύρισεν εἰς τὸ ἴδιόν του ξέρασμα· καί· Ἡ σκρόφα ἀφόντις ἐλούσθη, ἐγύρισεν εἰς τὸ κύλισμα τῆς λάσπης.

Κεφ. γ΄. 3.

ΤΑύτην ἤδη, ἀγαπητοὶ, δευτέραν ὑμῖν γράφω ἐπιστολὴν, ἐν αἷς διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν·

Ἀγαπητοὶ, δύο ἐπιστολαῖς ἔχω τῶρα μὲ τούτην ὁποῦ σᾶς γράφω, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐπιστολαῖς ἀναθυμίζωντάς σας ἐξυπνῶ τὴν καθαράν σας διάνοιαν·

2 Μνησθῆναι τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑπὸ τῶν ἁγίων προφητῶν, καὶ τῆς τῶν ἀποστόλων ἡμῶν ἐντολῆς, τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος·

3 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι ἐλεύσονται ἐπ᾽ ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι·

4 Καὶ λέγοντες· Ποῦ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ᾽ ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ᾽ ἀρχῆς κτίσεως.

5 Λανθάνει γὰρ αὐτοὺς τοῦτο θέλοντας, ὅτι οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι, καὶ γῆ ἐξ ὕδατος καὶ δι᾽ ὕδατος συνεστῶσα, τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ·

6 Δι᾽ ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο.

7 Οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτῷ λόγῳ τεθησαυρισμένοι εἰσὶ, πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων·

8 Ἓν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.

2 Νὰ ἐνθυμηθῆτε τὰ λόγια ὁποῦ ἐλαλήθηκαν προτίτερα ἀπὸ τοὺς ἁγίους προφήτας, καὶ τὴν παραγγελίαν μας τῶν ἀποστόλων, ἡ ὁποῖα εἶναι τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος·

3 Γνωρίζοντες ἐτοῦτο πρῶτον, ὅτι θέλουσιν ἔλθη εἰς ταῖς ὕσταις ἡμέραις ἐμπαῖκται, ὁποῦ νὰ περιπατοῦσιν εἰς ταῖς ἰδιαίς τους ἐπιθυμίαις·

4 Καὶ νὰ λέγουσι· Ποῦ εἶναι ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας του; διατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἐκοιμήθηκαν οἱ πατέρες, ὅλα τὰ πράγματα τέτοιας λογῆς στέκονται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

5 Διατὶ θεληματικῶς δὲν θέλουν νὰ γνωρίσουν ἐτοῦτο, ὅτι οἱ οὐρανοὶ ἔγιναν ἀπὸ πολλοὺς χρόνους, καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ διὰ τοῦ νεροῦ συνεστάθη, μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·

6 Διαμέσου τῶν ὁποίων ὁ κόσμος τότε ἔστωντας νὰ κατακλυσθῇ μὲ τὸ νερὸν ἐχαλάσθη.

7 Ἀμὴ οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ ὁποῦ εἶναι τῶρα, εἶναι θησαυρισμένοι μὲ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ φυλάττονται διὰ τὴν φωτίαν, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων·

8 Καὶ ἕνα ἐτοῦτο ἂς μὴν σᾶς λανθάνει, ἀγαπητοὶ, ὅτι μία ἡμέρα σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὡσὰν χιλίους χρόνους, καὶ χίλιοι χρόνοι εἶναι ὡσὰν μίαν ἡμέραν.

9 Οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, (ὥς τινες βραδυτῆτα ἡγοῦνται,) ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ βουλόμενός τινας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι.

10 Ἥξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ, ἐν ᾗ οἱ οὐρανοὶ ῥοιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται.

11 Τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις·

12 Προσδοκῶντας καὶ σπεύδοντας τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθήσονται, καὶ στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται;

13 Καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ.

14 Διὸ, ἀγαπητοὶ, ταῦτα προσδοκῶντες, σπουδάσατε ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ εὑρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ·

15 Καὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν μακροθυμίαν, σωτηρίαν ἡγεῖσθε· καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητὸς

9 Ὁ Κύριος δὲν ἀργεῖ τὸ τάξιμόν του, (καθὼς λογιάζουσι τινὲς, ἐτοῦτο νὰ εἶναι ἄργητα,) ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἐμᾶς, μὴ θέλοντας νὰ χαλασθοῦσι τινὲς, ἀλλὰ ὅλοι νὰ ἔλθουσιν εἰς μετάνοιαν.

10 Καὶ ὡσὰν ὁ κλέπτης ὅπου ἔρχεται τὴν νύκτα, τέτοιας λογῆς θέλει ἔλθη ἡ ἡμέρα Κυρίου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ θέλουσι περάσει μὲ βοὴν, καὶ τὰ στοιχεῖα καιόμενα θέλουσι λυθῆ, καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἔργα ὁποῦ εἶναι εἰς αὐτὴν θέλουσι κατακαῆ.

11 Καὶ ἔστωντας νὰ λύωνται ἐτοῦτα ὅλα, ποταποὺς κάμνει χρεία νὰ εἶσθε ἐσεῖς εἰς ταῖς ἁγίαις συναναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις·

12 Προσδοκοῦντες καὶ τρέχοντες ἀναγκάζοντες εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ πυρούμενοι θέλουσι λυθῆ, καὶ τὰ στοιχεῖα καιόμενα θέλουσιν ἀναλύσει;

13 Καὶ ἀναμένομεν καινούριους οὐρανοὺς καὶ καινούριαν γῆν κατὰ τὸ τάξιμόν του, εἰς τὰ ὁποῖα κατοικεῖ ἡ δικαιοσύνη.

14 Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοὶ, ἔστωντας νὰ προσδοκᾶτε ἐτοῦτα, σπουδάσατε νὰ εὑρεθῆτε εἰς αὐτὸν καθαροὶ καὶ χωρὶς κατηγορίαν μὲ εἰρήνην·

15 Καὶ λογιάζετε τὴν μακροθυμίαν τοῦ Κυρίου μας νὰ εἶναι σωτηρία· καθὼς καὶ

ἡμῶν ἀδελφὸς Παῦλος κατὰ
τὴν αὐτῷ δοθεῖσαν σοφίαν
ἔγραψεν ὑμῖν,
16 Ὡς καὶ ἐν πάσαις
ταῖς ἐπιστολαῖς, λαλῶν ἐν
αὐταῖς περὶ τούτων, ἐν οἷς
ἐστι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ
ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρε-
βλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς
γραφὰς, πρὸς τὴν ἰδίαν
αὐτῶν ἀπώλειαν.

17 Ὑμεῖς οὖν, ἀγαπητοὶ,
προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε,
ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων
πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκ-
πέσητε τοῦ ἰδίου στηριγ-
μοῦ.
18 Αὐξάνετε δὲ ἐν χάριτι
καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν
καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ·
αὐτῷ ἡ δόξα καὶ νῦν
καὶ εἰς ἡμέραν αἰῶνος.
Ἀμήν.

ὁ ἀγαπητός μας ἀδελφὸς
Παῦλος σᾶς ἔγραψε κατὰ
τὴν σοφίαν ὁποῦ τοῦ ἐδόθη,
16 Καθὼς γράφει καὶ εἰς
ὅλαις του ταῖς ἐπιστολαῖς,
λαλῶντας εἰς αὐταῖς διὰ ἐτοῦτα,
εἰς ταῖς ὁποίαις εἶναι κάποια
δυσκολογροίκητα, τὰ ὁποῖα οἱ
ἀμαθεῖς καὶ ἀβέβαιοι τὰ
ἀναποδογυρίζουσιν, ὡσὰν καὶ
ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, εἰς τὴν
ἰδικήν τους ἀπώλειαν.
17 Ἐσεῖς λοιπὸν, ἀγαπη-
τοὶ, προγνωρίζοντες ἐτοῦτα,
φυλάγεσθε, μήπως καὶ μὲ
τὴν πλάνην τῶν ἀνόμων ἐτούτων
συρνόμενοι, ξεπέσετε ἀπὸ τὸν
στηριγμόν σας.
18 Ἀλλὰ νὰ αὐξάνετε εἰς
τὴν χάριν καὶ γνῶσιν τοῦ Κυ-
ρίου μας καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ
Χριστοῦ· εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι
δόξα, καὶ τῶρα καὶ εἰς τὴν
ἡμέραν τὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

ἸΩΆΝΝΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΌΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛῊ ΚΑΘΟΛΙΚῊ

ΠΡΏΤΗ.

Κεφ. α΄. 1.

Ὃ Ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ
ἀκηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν
τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ
ἐθεασάμεθα, καὶ αἱ χεῖρες

ἘΚεῖνο ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν, ἐκεῖνο ὁποῦ ἀκού-
σαμεν, ἐκεῖνο ὁποῦ εἴδαμεν
μὲ τὰ μάτιά μας, ἐκεῖνο ὁποῦ

ἡμῶν ἐψηλάφησαν περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς·

(2 Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἑωράκαμεν, καὶ μαρτυροῦμεν, καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἥτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν·)

3 Ὃ ἑωράκαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν· καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Καὶ ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη.

5 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστι, καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία.

6 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν, ψευδόμεθα, καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν·

7 Ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατῶμεν, ὡς αὐτός ἐστιν ἐν τῷ φωτὶ, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

8 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς

ἐκοιτάξαμεν, καὶ τὰ χέριά μας ἐψηλάφησαν, διὰ τὸν λόγον τῆς ζωῆς·

2 (Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ τὴν εἴδαμεν, καὶ μαρτυροῦμεν, καὶ σᾶς κηρύττομεν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἡ ὁποῖα ἦτον εἰς τὸν πατέρα, καὶ ἐφανερώθη εἰς ἐμᾶς·)

3 Ἐκεῖνο, λέγω, ὁποῦ εἴδαμεν καὶ ἀκούσαμεν, σᾶς ἀναφέρομεν, διὰ νὰ ἔχετε καὶ ἐσεῖς κοινωνίαν μετ' ἐμᾶς· καὶ ἡ κοινωνία ἡ ἐδική μας νὰ εἶναι ἀντάμα μὲ τὸν πατέρα, καὶ ἀντάμα μὲ τὸν υἱόν του Ἰησοῦν Χριστόν.

4 Καὶ ἐτοῦτα σᾶς γράφομεν, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά σας γεμισμένη.

5 Καὶ ἐτοῦτο εἶναι τὸ τάξιμον τὸ ὁποῖον ἀκούσαμεν ἀπ' αὐτὸν, καὶ σᾶς τὸ ἀναφέρομεν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι φῶς, καὶ εἰς αὐτὸν κανένα σκότος δὲν εἶναι.

6 Ἐὰν εἰποῦμεν ὅτι ἔχομεν κοινωνίαν μετ' αὐτὸν, καὶ περιπατοῦμεν εἰς τὸ σκότος, ψευδόμεσθεν, καὶ δὲν κάμνομεν τὴν ἀλήθειαν·

7 Ἀμὴ ἐὰν περιπατοῦμεν εἰς τὸ φῶς, καθὼς αὐτὸς εἶναι εἰς τὸ φῶς, ἔχομεν κοινωνίαν ἀνάμεσά μας, καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ του, μᾶς καθαρίζει ἀπὸ κάθε λογῆς ἁμαρτίαν.

8 Ἐὰν εἰποῦμεν ὅτι δὲν ἔχομεν ἁμαρτίαν, πλανοῦμεν

πλανῶμεν, καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔςιν ἐν ἡμῖν.

9 Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιςός ἐςι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας, καὶ καθαρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.

10 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι οὐχ ἡμαρτήκαμεν, ψεύςην ποιοῦμεν αὐτὸν, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔςιν ἐν ἡμῖν.

τοῦ λόγου μας, καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι εἰς ἐμᾶς.

9 Ἐὰν ὁμολογοῦμεν ταῖς ἁμαρτίαις μας, ἐκεῖνος εἶναι πιςὸς καὶ δίκαιος, διὰ νὰ μᾶς συγχωρέσῃ ταῖς ἁμαρτίαις μας, καὶ νὰ μᾶς καθαρίσῃ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀδικίαν.

10 Ἐὰν εἴπουμεν ὅτι δὲν ἁμαρτήσαμεν, τὸν κάμνομεν ψεύςην, καὶ ὁ λόγος του δὲν εἶναι εἰς ἐμᾶς.

Κεφ. β'. 2.

Τεκνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ἵνα μὴ ἁμάρτητε· καὶ ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησοῦν Χριςὸν δίκαιον.

2 Καὶ αὐτὸς ἱλασμός ἐςι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

3 Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτὸν, ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.

4 Ὁ λέγων, ἔγνωκα αὐτὸν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύςης ἐςὶ, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔςιν·

5 Ὃς δ' ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται· ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐσμεν.

Παιδία μου, ἐτοῦτα σᾶς γράφω, διὰ νὰ μὴν ἁμαρτάνετε· καὶ ἐὰν ἁμαρτάνῃ κανένας, ἔχομεν παράκλητον σιμὰ εἰς τὸν πατέρα, τὸν Ἰησοῦν Χριςὸν δίκαιον.

2 Καὶ αὐτὸς εἶναι καθαρισμὸς διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας· καὶ ὄχι μόνον διὰ ταῖς ἐδικαῖς μας, ἀλλὰ καὶ διὰ ταῖς ἁμαρτίαις ὅλου τοῦ κόσμου.

3 Καὶ εἰς τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι τὸν ἐγνωρίσαμεν, ἐὰν φυλάττωμεν ταῖς παραγγελίαις του.

4 Ἐκεῖνος ὁποῦ λέγει, τὸν ἐγνώρισα, καὶ δὲν φυλάγει ταῖς παραγγελίαις του, εἶναι ψεύςης, καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι·

5 Ἀμὴ ὁποῖος φυλάττει τὸν λόγον του, ἀληθῶς εἰς τοῦτον ἐτελειώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· μὲ τοῦτο γνωρίζομεν, ὅτι εἴμεσθεν εἰς αὐτόν.

6 Ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν, ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε, καὶ αὐτὸς οὕτως περιπατεῖν.

7 Ἀδελφοί, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ἀλλ' ἐντολὴν παλαιάν, ἣν εἴχετε ἀπ' ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιά ἐστιν ὁ λόγος ὃν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς.

8 Πάλιν ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν ὑμῖν· ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.

9 Ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι.

10 Ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ φωτὶ μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

11 Ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστί, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

12 Γράφω ὑμῖν, τεκνία, ὅτι ἀφέωνται ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

13 Γράφω ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· γράφω ὑμῖν, νεανίσκοι, ὅτι νενικήκατε τὸν πονηρόν· γράφω

6 Ἐκεῖνος ὁποῦ λέγει νὰ εὑρίσκεται εἰς αὐτόν, χρεωστᾷ, καθὼς ἐπεριπάτησεν ἐκεῖνος, τέτοιας λογῆς νὰ περιπατῇ καὶ αὐτός.

7 Ἀδελφοί, δὲν σᾶς γράφω καινούριαν ἐντολήν, ἀλλὰ ἐντολὴν παλαιάν, τὴν ὁποίαν εἴχετε ἀπ' ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιὰ εἶναι ὁ λόγος, ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

8 Πάλιν ἐντολὴν καινούριαν σᾶς γράφω τὸ ὁποῖον εἶναι ἀληθινὸν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐσᾶς· ὅτι ἡ σκοτία περνᾷ, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τώρα φέγγει.

9 Ἐκεῖνος ὁποῦ λέγει νὰ εἶναι εἰς τὸ φῶς, καὶ μισᾷ τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὸ σκότος εἶναι ἕως τώρα.

10 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του, εὑρίσκεται εἰς τὸ φῶς, καὶ σκάνδαλον εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

11 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ μισᾷ τὸν ἀδελφόν του, εἶναι εἰς τὸ σκότος, καὶ περιπατεῖ εἰς τὴν σκοτίαν, καὶ δὲν ἠξεύρει ποῦ ὑπάγει, ὅτι τὸ σκότος ἐτύφλωσε τὰ μάτιά του.

12 Γράφω σας, παιδία μου, ὅτι σᾶς συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαις διὰ τὸ ὄνομά του.

13 Γράφω σας, ὦ πατέρες, ὅτι ἐγνωρίσετε ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχήν· γράφω σας, ὦ νεανίσκοι, ὅτι ἐνικήσετε τὸν

ὑμῖν, παιδία, ὅτι ἐγνώκατε τὸν πατέρα.

14 Ἔγραψα ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· ἔγραψα ὑμῖν, νεανίσκοι, ὅτι ἰσχυροί ἐστε, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει, καὶ νενικήκατε τὸν πονηρόν.

15 Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐν αὐτῷ·

16 Ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόσμου ἐστί.

17 Καὶ ὁ κόσμος παράγεται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

18 Παιδία, ἐσχάτη ὥρα ἐστί· καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν.

19 Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν.

20 Καὶ ὑμεῖς χρίσμα

πονηρόν· γράφω σας, παιδία, ὅτι ἐγνωρίσετε τὸν πατέρα.

14 Ἔγραψά σας, πατέρες, ὅτι ἐγνωρίσετε ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχήν· ἔγραψά σας, νεανίσκοι, ὅτι εἶσθε δυνατοὶ, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μένει εἰς ἐσᾶς, καὶ ἐνικήσετε τὸν πονηρόν.

15 Μὴν ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον, μηδὲ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν κόσμον· ἂν κανένας ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς δὲν εἶναι εἰς αὐτόν·

16 Ὅτι κάθε πρᾶγμα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν κόσμον, ἤγουν ἡ ἐπιθυμία τῆς σάρκας, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ματιῶν, καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ βίου, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον.

17 Καὶ ὁ κόσμος παρατρέχει, καὶ ἡ ἐπιθυμία του· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

18 Παιδία, ὑστερινὴ ὥρα εἶναι· καὶ καθὼς ἀκούσετε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ τώρα πολλοὶ ἀντίχριστοι ἔγιναν· καὶ ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι εἶναι ὑστερινὴ ὥρα.

19 Εὐγῆκαν ἀπὸ ἐμᾶς ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀπὸ ἐμᾶς· διατὶ ἐὰν ἦταν ἀπὸ ἐμᾶς, ἤθελαν μένη μετ' ἐμᾶς· ἀλλὰ εὐγῆκαν διὰ νὰ φανερωθοῦσιν, ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι ἀπὸ ἐμᾶς.

20 Καὶ ἐσεῖς χρίσμα

ἔχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ οἴδατε πάντα.

21 Οὐκ ἔγραψα ὑμῖν ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὅτι οἴδατε αὐτὴν, καὶ ὅτι πᾶν ψεῦδος ἐκ τῆς ἀληθείας οὐκ ἐστι.

22 Τίς ἐστιν ὁ ψεύστης, εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

23 Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν υἱὸν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.

24 Ὑμεῖς οὖν ὃ ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἐν ὑμῖν μενέτω· ἐὰν ἐν ὑμῖν μείνῃ ὃ ἀπ' ἀρχῆς ἠκούσατε, καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ υἱῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ μενεῖτε.

25 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν περὶ τῶν πλανώντων ὑμᾶς.

27 Καὶ ὑμεῖς τὸ χρίσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρείαν ἔχετε ἵνα τις διδάσκῃ ὑμᾶς· ἀλλ' ὡς τὸ αὐτὸ χρίσμα διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος· καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς, μενεῖτε ἐν αὐτῷ.

28 Καὶ νῦν, τεκνία μένετε ἐν αὐτῷ· ἵνα ὅταν φανερω-

ἔχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ ἠξεύρετε ὅλα.

21 Ἐγὼ δὲν σᾶς ἔγραψα διὰ τοῦτο ὅτι δὲν ἠξεύρετε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὅτι τὴν ἠξεύρετε, καὶ ὅτι κάθε ψεῦμα δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν.

22 Ποῖος εἶναι ὁ ψεύστης, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀρνεῖται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ὁ Χριστός; ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἀντίχριστος, ὁποῦ ἀρνεῖται τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

23 Κάθε ἕνας ὁποῦ ἀρνεῖται τὸν υἱὸν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.

24 Ἐσεῖς λοιπὸν ἐκεῖνο ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἂς μένει εἰς ἐσᾶς· ἐὰν μένῃ εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐσεῖς θέλετε μένει καὶ εἰς τὸν υἱὸν καὶ εἰς τὸν πατέρα.

25 Καὶ ἐτοῦτο εἶναι τὸ τάξιμον, ὁποῦ μᾶς ἐταξεν αὐτὸς, ἤγουν ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

26 Ἐτοῦτα σᾶς ἔγραψα διὰ ἐκείνους, ὁποῦ σᾶς πλανοῦσι.

27 Καὶ τὸ χρίσμα ὁποῦ ἐλάβετε ἐσεῖς ἀπ' αὐτὸν, μένει εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν χρειάζεσθε νὰ σᾶς διδάσκῃ τινάς· ἀλλὰ καθὼς τὸ αὐτὸ χρίσμα σᾶς διδάσκει διὰ ὅλα, καὶ ἀληθινὸν εἶναι, καὶ δὲν εἶναι ψεῦμα· καὶ καθὼς σᾶς ἐδίδαξεν, θέλετε μένει εἰς αὐτόν.

28 Καὶ τώρα, παιδία μου, μένετε εἰς αὐτὸν· ἵνα ὅταν φα-

θῇ, ἔχωμεν παῤῥησίαν, καὶ μὴ αἰσχυνθῶμεν ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι δίκαιός ἐστι, γινώσκετε ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην, ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

νερωθῇ, νὰ ἔχωμεν παῤῥησίαν, καὶ νὰ μὴν ἐντραποῦμεν ἀπ᾽ αὐτὸν εἰς τὴν παρουσίαν του.

29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι αὐτὸς εἶναι δίκαιος, γνωρίζετε ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ κάμνει τὴν δικαιοσύνην, ἐγεννήθη ἀπ᾽ αὐτόν.

Κεφ. γ΄. 3.

Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ, ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν.

2 Ἀγαπητοὶ, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὔπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα· οἴδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα· ὅτι ὀψόμεθα αὐτὸν καθώς ἐστι.

3 Καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ᾽ αὐτῷ, ἁγνίζει ἑαυτὸν, καθὼς ἐκεῖνος ἁγνός ἐστι.

4 Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ· καὶ ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία.

5 Καὶ οἴδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη, ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ· καὶ ἁμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι.

6 Πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων, οὐχ ἁμαρτάνει· πᾶς ὁ ἁμαρτάνων, οὐχ ἑώρακεν αὐτὸν, οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν.

7 Τεκνία, μηδεὶς πλανά-

Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην μᾶς ἔδωκεν ὁ πατὴρ, νὰ ὀνομασθοῦμεν παιδία Θεοῦ· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος δὲν μᾶς γνωρίζει, διατὶ ἐκεῖνον δὲν τὸν ἐγνώρισεν.

2 Ἀγαπητοὶ, τῶρα παιδία τοῦ Θεοῦ εἴμεσθεν, ἀμὴ ἀκόμι δὲν ἐφανερώθη τί θέλομεν γένει· ἀλλὰ ἐξεύρομεν ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, θέλομεν γένει ὅμοιοι μετ᾽ αὐτόν· ὅτι θέλομεν τὸν εἰδῆ καθὼς εἶναι.

3 Καὶ καθένας ὁποῦ ἔχει ἐτοῦτο τὸ θάῤῥος εἰς αὐτὸν, καθαρίζει τοῦ λόγου του, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι καθαρός.

4 Κάθε ἕνας ὁποῦ κάμνει τὴν ἁμαρτίαν, κάμνει καὶ τὴν ἀνομίαν· καὶ ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀνομία.

5 Καὶ ἐξεύρετε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη, διὰ νὰ σηκώσῃ ταῖς ἁμαρτίαις μας· καὶ ἁμαρτία εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

6 Καθένας ὁποῦ μένει εἰς αὐτὸν, δὲν ἁμαρτάνει· καθένας ὁποῦ ἁμαρτάνει, δὲν τὸν εἶδεν, οὐδὲ τὸν ἐγνώρισε.

7 Παιδία, κανένας ἂς μὴν

τω ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην, δίκαιός ἐστι, καθὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐστιν.

8 Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει· εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

9 Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει· καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται.

10 Ἐν τούτῳ φανερά ἐστι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου· πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ·

11 Ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία ἣν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους·

12 Οὐ καθὼς Κάϊν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν, καὶ ἔσφαξε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· καὶ χάριν τίνος ἔσφαξεν αὐτόν; ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ, πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια.

13 Μὴ θαυμάζετε, ἀδελφοί μου, εἰ μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.

14 Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου

σᾶς πλανᾷ· ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὴν δικαιοσύνην, εἶναι δίκαιος, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι δίκαιος.

8 Ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι ἀπὸ τὸν διάβολον· ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὁ διάβολος ἁμαρτάνει· διὰ τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ χαλάσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

9 Κάθε ἕνας ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν κάμνει ἁμαρτίαν, ὅτι τὸ σπέρμα του μένει εἰς αὐτὸν· καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἁμαρτάνῃ, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεόν.

10 Ἀπὸ τοῦτο εἶναι φανερὰ τὰ παιδία τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ παιδία τοῦ διαβόλου· κάθε ἕνας ὁποῦ δὲν κάμνει δικαιοσύνην, καὶ ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν·

11 Ὅτι ἐτούτη εἶναι ἡ παραγγελία ὁποῦ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, νὰ ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον·

12 Ὄχι καθὼς ὁ Καΐν ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὸν πονηρὸν, καὶ ἔσφαξε τὸν ἀδελφόν του· καὶ τίνος χάριν τὸν ἔσφαξεν; ὅτι τὰ ἔργα του ἦταν πονηρὰ, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀδελφοῦ του ἦταν δίκαια.

13 Μὴ θαυμάζετε, ἀδελφοί μου, ἐὰν σᾶς μισῇ ὁ κόσμος.

14 Ἐμεῖς ἐξεύρομεν ὅτι ἐμετατοπίσαμεν ἀπὸ τὸν

εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν, μένει ἐν τῷ θανάτῳ.

15 Πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνθρωποκτόνος ἐστί· καὶ οἴδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν αὐτῷ μένουσαν.

16 Ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι.

17 Ὃς δ' ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα, καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ;

18 Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.

19 Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας ἐσμὲν, καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πείσομεν τὰς καρδίας ἡμῶν.

20 Ὅτι ἐὰν καταγινώσκῃ ἡμῶν ἡ καρδία, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ Θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν, καὶ γινώσκει πάντα.

21 Ἀγαπητοὶ, ἐὰν ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγινώσκῃ ἡμῶν, παῤῥησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν.

22 Καὶ ὃ ἐὰν αἰτῶμεν,

θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφὸν, μένει εἰς τὸν θάνατον.

15 Καθένας ὁποῦ μισᾷ τὸν ἀδελφόν του, εἶναι φονεύς· καὶ ἐξεύρετε ὅτι κάθε ἄνθρωπος φονεὺς δὲν ἔχει ζωὴν αἰώνιον ὁποῦ νὰ μένῃ εἰς τοῦ λόγου του.

16 Εἰς τοῦτο ἐγνωρίσαμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖνος ἔβαλεν τὴν ψυχήν του διὰ λόγου μας· καὶ ἐμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ βάλλωμεν ταῖς ψυχαῖς μας διὰ τοὺς ἀδελφούς μας.

17 Καὶ ὅποιος ἔχει τὸν βίον τοῦ κόσμου ἐτούτου, καὶ βλέπει τὸν ἀδελφόν του ὁποῦ χρειάζεται, καὶ κλείει τὰ σπλάγχνα του εἰς αὐτὸν, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ μένῃ εἰς αὐτόν;

18 Παιδία μου, ἂς μὴν ἀγαπῶμεν μὲ λόγια, μηδὲ μὲ γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ τὸ ἔργον καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν.

19 Καὶ εἰς τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι εἴμεσθεν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὀμπροστά του θέλομεν καταπείσει ταῖς καρδίαις μας.

20 Ὅτι ἐὰν ἡ καρδία μας μᾶς κατακρίνῃ, ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλίτερος ἀπὸ τὴν καρδίαν μας, καὶ γνωρίζει τὰ πάντα.

21 Ἀγαπητοὶ, ἐὰν ἡ καρδία μας δὲν μᾶς κατακρίνῃ, ἔχομεν παῤῥησίαν εἰς τὸν Θεόν.

22 Καὶ ὅποιον πρᾶγμα

λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιοῦμεν.

23 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἐντολὴν ἡμῖν.

24 Καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἡμῖν ἔδωκεν.

ζητήσωμεν, τὸ παίρνομεν, ἀπ' αὐτὸν, ὅτι φυλάττομεν ταῖς ἐντολαῖς του, καὶ κάμνομεν ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ ἀρέσουν.

23 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ ἐντολή του, διὰ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ του Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἀγαπῶμεν ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς μᾶς ἔδωκεν παραγγελίαν.

24 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ φυλάττει ταῖς ἐντολαῖς του, μένει εἰς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς εἰς αὐτόν· καὶ ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι μένει εἰς ἐμᾶς, ἀπὸ τὸ Πνεῦμα ὁποῦ μᾶς ἔδωκεν.

Κεφ. δ'. 4.

Ἀγαπητοὶ, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι.

3 Καὶ πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη.

4 Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ

Ἀγαπητοὶ, μὴν πιστεύετε εἰς κάθε πνεῦμα, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα ἐὰν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται εὐγήκασιν εἰς τὸν κόσμον.

2 Ἀπὸ ἐτοῦτο γνωρίζετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· κάθε πνεῦμα ὁποῦ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὴν σάρκα, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

3 Καὶ κάθε πνεῦμα τὸ ὁποῖον δὲν ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ ἦλθεν εἰς τὴν σάρκα, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ (πνεῦμα) τοῦ ἀντιχρίστου, ὁποῦ ἀκούσετε, ὅτι ἔρχεται καὶ τώρα ὡσαμὴ εἶναι εἰς τὸν κόσμον.

4 Ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τὸν

ἐςὶ, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς· ὅτι μείζων ἐςὶν ὁ ἐν ὑμῖν, ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ.

5 Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσί, διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει.

6 Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν, ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἔςιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν· ἐκ τούτου γινώσκομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

7 Ἀγαπητοὶ, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐςι· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ γινώσκει τὸν Θεόν.

8 Ὁ μὴ ἀγαπῶν, οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν· ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐςίν.

9 Ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέςαλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ.

10 Ἐν τούτῳ ἐςὶν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸν Θεὸν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἀπέςειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν.

11 Ἀγαπητοὶ, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ

Θεὸν, ὦ παιδία, καὶ τοὺς ἐνικήσετε· ὅτι μεγαλίτερος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς ἐσᾶς, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν κόσμον.

5 Αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο λαλοῦσιν κατὰ τὸν κόσμον, καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἀκούει.

6 Ἐμεῖς εἴμεσθεν ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος ὁποῦ γνωρίζει τὸν Θεὸν, μᾶς ἀκούει· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν μᾶς ἀκούει· ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

7 Ἀγαπητοὶ, ἂς ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ καθένας ὁποῦ ἀγαπᾷ, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ γνωρίζει τὸν Θεόν.

8 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷ, δὲν γνωρίζει τὸν Θεόν· ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

9 Ἀπὸ τοῦτο ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἰς ἐμᾶς, ὅτι τὸν υἱόν του τὸν μονογενῆ ἀπέςειλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ζήσωμεν διαμέσου του.

10 Εἰς τοῦτο εἶναι ἡ ἀγάπη, ὄχι ὅτι ἐμεῖς ἀγαπήσαμεν τὸν Θεὸν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε, καὶ ἀπέςειλε τὸν υἱόν του νὰ εἶναι συγχώρησις διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας.

11 Ἀγαπητοὶ, ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησεν τέτοιας λογῆς,

ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾷν.

12 Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐςὶν ἐν ἡμῖν.

13 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν.

14 Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα, καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέςαλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.

15 Ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐςιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.

16 Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιςεύκαμεν τὴν ἀγάπην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν· ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐςί· καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

17 Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ᾽ ἡμῶν, ἵνα παῤῥησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐςι, καὶ ἡμεῖς ἐσμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

18 Φόβος οὐκ ἔςιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ᾽ ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον· ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει· ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ.

καὶ ἐμεῖς χρεωςοῦμεν νὰ ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον.

12 Τὸν Θεὸν κανένας ποτὲ δὲν τὸν εἶδεν· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς μένει εἰς ἐμᾶς, καὶ ἡ ἀγάπη του εἶναι τελειωμένη εἰς ἐμᾶς.

13 Ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν, ὅτι μένομεν εἰς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς εἰς ἐμᾶς, ὅτι ἀπὸ τὸ Πνεῦμά του μᾶς ἔδωκεν.

14 Καὶ ἐμεῖς τὸν εἴδαμεν, καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέςειλε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.

15 Ὁποῖος ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μένει εἰς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Θεόν.

16 Καὶ ἐμεῖς ἐγνωρίσαμεν καὶ ἐπιςεύσαμεν τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχει ὁ Θεὸς εἰς ἐμᾶς· ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μένει εἰς τὴν ἀγάπην, μένει εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν.

17 Εἰς τοῦτο εἶναι τελειωμένη ἡ ἀγάπη μετ᾽ ἐμᾶς, διὰ νὰ ἔχωμεν παῤῥησίαν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς εἶναι ἐκεῖνος, τέτοιας λογῆς εἴμεσθε καὶ ἐμεῖς εἰς τὸν κόσμον ἐτοῦτον.

18 Φόβος δὲν εἶναι εἰς τὴν ἀγάπην, ἀλλ᾽ ἡ τελεία ἀγάπη εὐγάνει ἔξω τὸν φόβον· ὅτι ὁ φόβος ἔχει τιμωρίαν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ φοβᾶται, δὲν ἐτελειώθη εἰς τὴν ἀγάπην.

19 Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτὸν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.

20 Ἐάν τις εἴπῃ· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεὸν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἑώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾷν;

21 Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

19 Ἐμεῖς ἀγαποῦμεν αὐτὸν, διατὶ αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε πρῶτα.

20 Ἐὰν εἰπῇ κανένας· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεὸν, καὶ τὸν ἀδελφόν του μισᾷ, ψεύστης εἶναι· διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του τὸν ὁποῖον εἶδε, τὸν Θεὸν ὁποῦ δὲν τὸν εἶδε, πῶς δύνεται νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

21 Καὶ ἐτούτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἐμεῖς ἀπ' αὐτὸν, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Κεφ. ε'. 5.

ΠΑς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.

3 Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν.

4 Ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν.

5 Τίς ἐστιν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰ μὴ ὁ πιστεύων

ΚΑθε ἕνας ὁποῦ πιστεύει, ὅτι Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ καθένας ὁποῦ ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγέννησεν, ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπ' αὐτόν.

2 Ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι ἀγαποῦμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν, καὶ φυλάττομεν ταῖς ἐντολαῖς του.

3 Διατὶ ἐτοῦτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα φυλάττωμεν ταῖς ἐντολαῖς του· καὶ αἱ ἐντολαῖς του δὲν εἶναι βαρείαις.

4 Ὅτι κάθε πρᾶγμα ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ ἐτοῦτη εἶναι ἡ νίκη ὁποῦ ἐνίκησε τὸν κόσμον, ἡ πίστις μας.

5 Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ τὸν κόσμον, παρὰ ἐκεῖνος

ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ
Θεοῦ;
6 Οὗτός ἐστιν ὁ ἐλθὼν δι'
ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς
ὁ Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι
μόνον, ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι
καὶ τῷ αἵματι· καὶ τὸ
Πνεῦμά ἐστι τὸ μαρτυροῦν,
ὅτι τὸ Πνεῦμά ἐστιν ἡ ἀλήθεια.
7 Ὅτι τρεῖς εἰσιν οἱ
μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ,
ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα· καὶ οὗτοι οἱ
τρεῖς ἕν εἰσι.
8 Καὶ τρεῖς εἰσιν οἱ
μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ
Πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ
τὸ αἷμα· καὶ οἱ τρεῖς εἰς
τὸ ἕν εἰσι.
9 Εἰ τὴν μαρτυρίαν τῶν
ἀνθρώπων λαμβάνομεν, ἡ
μαρτυρία τοῦ Θεοῦ μείζων
ἐστίν· ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία
τοῦ Θεοῦ ἣν μεμαρτύρηκε
περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.
10 Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν
τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὴν μαρτυρίαν
ἐν ἑαυτῷ· ὁ μὴ πιστεύων τῷ
Θεῷ, ψεύστην πεποίηκεν αὐτὸν,
ὅτι οὐ πεπίστευκεν εἰς τὴν
μαρτυρίαν ἣν μεμαρτύρηκεν
ὁ Θεὸς περὶ τοῦ υἱοῦ αὐ-
τοῦ.
11 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυ-
ρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν
ἡμῖν ὁ Θεός· καὶ αὕτη ἡ ζωὴ
ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστιν.
12 Ὁ ἔχων τὸν υἱὸν,

ὁποῦ πιστεύει ὅτι Ἰησοῦς εἶναι
ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;
6 Ἐτοῦτος εἶναι ὁποῦ ἦλθε
μὲ νερὸν, καὶ μὲ αἷμα, Ἰησοῦς
ὁ Χριστός· ὄχι μόνον μὲ τὸ νε-
ρὸν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νερὸν καὶ
μὲ τὸ αἷμα· καὶ τὸ Πνεῦμα
εἶναι ὁποῦ μαρτυρᾷ ὅτι τὸ
Πνεῦμα εἶναι ἡ ἀλήθεια.
7 Ὅτι τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι
ὁποῦ μαρτυροῦσιν εἰς τὸν
οὐρανὸν, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, καὶ
τὸ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ ἐτοῦτοι
οἱ τρεῖς ἕνα εἶναι.
8 Καὶ τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι
ὁποῦ μαρτυροῦσιν εἰς τὴν γῆν,
τὸ Πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ
τὸ αἷμα· καὶ οἱ τρεῖς εἰς ἕνα
καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι.
9 Ἐὰν πιάνωμεν τὴν μαρ-
τυρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἡ μαρ-
τυρία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ μεγα-
λίτερη· ὅτι τοῦτη εἶναι ἡ μαρ-
τυρία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν
ἐμαρτύρησε διὰ τὸν υἱόν του.
10 Ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει
εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει
τὴν μαρτυρίαν εἰς τοῦ λόγου
του· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν πιστεύει
εἰς τὸν Θεὸν, τὸν ἔκαμε ψεύστην,
ὅτι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν μαρ-
τυρίαν ὁποῦ ἐμαρτύρησεν ὁ
Θεὸς διὰ τὸν υἱόν του.
11 Καὶ ἐτοῦτη εἶναι ἡ μαρ-
τυρία, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε
ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐτοῦτη ἡ ζωὴ
εἶναι εἰς τὸν υἱόν του.
12 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει τὸν

ἔχει τὴν ζωήν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει.

13 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· ἵνα εἰδῆτε ὅτι ζωὴν ἔχετε αἰώνιον, καὶ ἵνα πιστεύητε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ παῤῥησία ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἐάν τι αἰτώμεθα κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.

15 Καὶ ἐὰν οἴδαμεν ὅτι ἀκούει ἡμῶν, ὃ ἂν αἰτώμεθα, οἴδαμεν ὅτι ἔχομεν τὰ αἰτήματα ἃ ᾐτήκαμεν παρ' αὐτοῦ.

16 Ἐάν τις ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἁμαρτάνοντα ἁμαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον, αἰτήσει, καὶ δώσει αὐτῷ ζωὴν, τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ πρὸς θάνατον· ἔστιν ἁμαρτία πρὸς θάνατον· οὐ περὶ ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ.

17 Πᾶσα ἀδικία ἁμαρτία ἐστί· καὶ ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρὸς θάνατον.

18 Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐχ ἁμαρτάνει· ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ, τηρεῖ ἑαυτὸν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἅπτεται αὐτοῦ.

19 Οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ

υἱὸν, ἔχει τὴν ζωήν· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἔχει τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχει τὴν ζωήν.

13 Ἐτοῦτα ἔγραψα εἰς ἐσᾶς ὁποῦ πιστεύετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· διὰ νὰ ἰξεύρετε ὅτι ἔχετε ζωὴν αἰώνιον, καὶ διὰ νὰ πιστεύετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ παῤῥησία ὁποῦ ἔχομεν εἰς αὐτὸν, ὅτι ἐὰν ζητοῦμεν τίποτες κατὰ τὸ θέλημά του, μᾶς ἀκούει.

15 Καὶ ἐὰν ἰξεύρωμεν ὅτι μᾶς ἀκούει, ὅ, τι πρᾶγμα ἐθέλαμεν τοῦ ζητήσῃ, ἰξεύρομεν ὅτι ἔχομεν τὰ ζητήματα ὁποῦ ἐζητήσαμεν ἀπ' αὐτόν.

16 Ἐὰν κανένας εἰδῇ τὸν ἀδελφόν του ὁποῦ ἁμαρτάνει ἁμαρτίαν, ὁποῦ δὲν εἶναι εἰς θάνατον, ἂς παρακαλέσει τὸν Θεὸν, καὶ θέλει τοῦ δώσει ζωὴν, εἰς ἐκείνους, λέγω, ὁποῦ σφάλουσιν ὄχι εἰς θάνατον· εἶναι ἁμαρτία εἰς θάνατον· δὲν λέγω νὰ παρακαλέσῃ διὰ ἐκείνην.

17 Κάθε ἀδικία, ἁμαρτία εἶναι· καὶ εἶναι ἁμαρτία ὁποῦ δὲν εἶναι εἰς θάνατον.

18 Ἰξεύρομεν ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ εἶναι γεννημένος ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν ἁμαρτάνει· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, φυλάττει τοῦ λόγου του, καὶ ὁ πονηρὸς δὲν τὸν ἀγγίζει.

19 Ἰξεύρομεν ὅτι εἴμεσθεν

ἴσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται.

20 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἥκει, καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καί ἐσμεν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ· οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ αἰώνιος.

21 Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἰς τὴν πονηρίαν εὑρίσκεται.

20 Καὶ ἐξεύρομεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθεν, καὶ μᾶς ἔδωκεν γνῶσιν διὰ νὰ γνωρίζωμεν ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι ἀληθινός· καὶ εἴμεσθεν εἰς τὸν ἀληθινόν, ἤγουν εἰς τὸν υἱόν του τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

21 Παιδία, φυλάξετε τοῦ λόγου σας ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

ἸΩΆΝΝΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΌΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΔΕΥΤΈΡΑ.

Ὁ Πρεσβύτερος ἐκλεκτῇ κυρίᾳ, καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς, οὓς ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ, καὶ οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐγνωκότες τὴν ἀλήθειαν·

2 Διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν μένουσαν ἐν ἡμῖν, καὶ μεθ' ἡμῶν ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἔσται μεθ' ὑμῶν χάρις, ἔλεος, εἰρήνη παρὰ Θεοῦ πατρός, καὶ παρὰ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ πατρός, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.

4 Ἐχάρην λίαν ὅτι εὕρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου περιπατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ,

Ὁ Πρεσβύτερος εἰς τὴν κυρίαν ἐκλεκτήν, καὶ εἰς τὰ παιδία της, τὰ ὁποῖα ἐγὼ τὰ ἀγαπῶ ἀληθινά, καὶ ὄχι ἐγὼ μοναχός, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν·

2 Διὰ τὴν ἀλήθειαν ὁποῦ μένει εἰς ἐμᾶς, καὶ θέλει εἶσθαι μετ' ἐμᾶς εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἄς εἶναι μετ' ἐσᾶς χάρις, ἔλεος, εἰρήνη, ἀπὸ Θεὸν τὸν πατέρα καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ πατρός, μὲ ἀλήθειαν καὶ μὲ ἀγάπην.

4 Ἐχάρηκα κατὰ πολλά, ὅτι εὕρηκα ἀπὸ τὰ παιδία σου ὁποῦ ἐπεριπατοῦσαν μὲ ἀλή-

καθὼς ἐντολὴν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ πατρός.

5 Καὶ νῦν ἐρωτῶ σε, κυρία, οὐχ ὡς ἐντολὴν γράφων σοι καινὴν, ἀλλὰ ἣν εἴχομεν ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους.

6 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγάπη, ἵνα περιπατῶμεν μετὰ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ· αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ, καθὼς ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἐν αὐτῇ περιπατῆτε.

7 Ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστὸν ἐρχόμενον ἐν σαρκί· οὗτός ἐστιν ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.

8 Βλέπετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ ἀπολέσωμεν ἃ εἰργασάμεθα, ἀλλὰ μισθὸν πλήρη ἀπολάβωμεν.

9 Πᾶς ὁ παραβαίνων, καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει.

10 Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς, καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε.

11 Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς.

θειαν, καθὼς ἐπήραμεν παραγγελίαν ἀπὸ τὸν πατέρα.

5 Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, κυρία, ὄχι, πῶς σοῦ γράφω καινούριαν ἐντολὴν, ἀλλὰ ἐκείνην ὁποῦ εἴχαμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, νὰ ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον.

6 Καὶ ἐτούτη εἶναι ἡ ἀγάπη, νὰ περιπατοῦμεν κατὰ ταῖς ἐντολαῖς του· ἐτούτη εἶναι ἡ ἐντολὴ, καθὼς ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, νὰ περιπατῆτε εἰς αὐτήν.

7 Ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσέβηκαν εἰς τὸν κόσμον, ὁποῦ δὲν ὁμολογοῦσι· τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, νὰ ἦλθεν εἰς σάρκα· ἐτοῦτος εἶναι ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.

8 Βλέπετε τοῦ λόγου σας, διὰ νὰ μὴν χάσωμεν ἐκεῖνα ὁποῦ ἐκοπιάσαμεν, ἀλλὰ νὰ πάρωμεν σωστὴν πληρωμήν.

9 Κάθε ἕνας ὁποῦ παραβαίνει, καὶ δὲν μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει Θεόν· ἐκεῖνος ὁποῦ μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐτοῦτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει.

10 Ἐὰν ἔρχεται κανένας εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν φέρνει ἐτούτην τὴν διδαχὴν, μὴν τὸν πέρνετε εἰς τὸ σπῆτί σας, καὶ μὴν τὸν χαιρετᾶτε.

11 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸν χαιρετᾷ, κοινωνεῖ εἰς τὰ ἔργα του τὰ πονηρά.

12 Πολλὰ ἔχων ὑμῖν γράφειν, οὐκ ἠβουλήθην διὰ χάρτου καὶ μέλανος· ἀλλὰ ἐλπίζω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾖ πεπληρωμένη.

13 Ἀσπάζεταί σε τὰ τέκνα τῆς ἀδελφῆς σου τῆς ἐκλεκτῆς. Ἀμήν.

12 Ἔχωντας πολλὰ νὰ σᾶς γράψω, δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ γράφω μὲ χαρτὶ καὶ μὲ μελάνι· ἀλλὰ θαῤῥῶ νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ νὰ λαλήσω στόμα μὲ στόμα, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά μας πεπληρωμένη.

13 Τὰ παιδία τῆς ἀδελφῆς σου τῆς ἐκλεκτῆς σὲ χαιρετοῦν. Ἀμήν.

ἸΩΑ'ΝΝΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ'ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ' ΚΑΘΟΛΙΚΗ'

ΤΡΙ'ΤΗ.

Ὁ Πρεσβύτερος Γαΐῳ τῷ ἀγαπητῷ, ὃν ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ.

2 Ἀγαπητὲ, περὶ πάντων εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν, καθὼς εὐοδοῦταί σου ἡ ψυχή.

3 Ἐχάρην γὰρ λίαν ἐρχομένων ἀδελφῶν, καὶ μαρτυρούντων σου τῇ ἀληθείᾳ, καθὼς σὺ ἐν ἀληθείᾳ περιπατεῖς.

4 Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαρὰν, ἵνα ἀκούω τὰ ἐμὰ τέκνα ἐν ἀληθείᾳ περιπατοῦντα.

5 Ἀγαπητὲ, πιστὸν ποιεῖς ὃ ἐὰν ἐργάσῃ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ εἰς τοὺς ξένους,

6 Οἳ ἐμαρτύρησάν σου τῇ

Ὁ Πρεσβύτερος εἰς τὸν Γάϊον τὸν ἀγαπητὸν, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀγαπῶ ἀληθινά.

2 Ἀγαπητὲ, διὰ ὅλα εὔχομαι νὰ εὐοδώνεσαι καὶ νὰ ὑγιαίνῃς, καθὼς εὐοδώνεται ἡ ψυχή σου.

3 Διατὶ ἐχάρηκα μετὰ πολλὰ ὡσὰν ἦλθαν οἱ ἀδελφοὶ, καὶ ἐμαρτύρησαν τὴν ἀλήθειάν σου, καθὼς ἐσὺ περιπατεῖς μὲ ἀλήθειαν.

4 Μεγαλιτέραν χαρὰν ἀπὸ τούτην δὲν ἔχω, ὡσὰν νὰ ἀκούω τὰ παιδία μου νὰ περιπατοῦν μὲ ἀλήθειαν.

5 Ἀγαπητὲ, ἐσὺ κάμνεις ἔργον πιστοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνεις εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ εἰς τοὺς ξένους,

6 Οἱ ὁποῖοι ἐμαρτύρησαν

ἀγάπη ἐνώπιον ἐκκλησίας·
οὓς καλῶς ποιήσεις προ-
πέμψας ἀξίως τοῦ Θεοῦ.

7 Ὑπὲρ γὰρ τοῦ ὀνόματος
αὐτοῦ ἐξῆλθον, μηδὲν λαμβά-
νοντες ἀπὸ τῶν ἐθνῶν.

8 Ἡμεῖς οὖν ὀφείλομεν
ἀπολαμβάνειν τοὺς τοιούτους,
ἵνα συνεργοὶ γινώμεθα τῇ
ἀληθείᾳ.

9 Ἔγραψα τῇ ἐκκλησίᾳ·
ἀλλ᾽ ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν
Διοτρεφὴς οὐκ ἐπιδέχεται
ἡμᾶς.

10 Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω,
ὑπομνήσω αὐτοῦ τὰ ἔργα ἃ
ποιεῖ, λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν
ἡμᾶς· καὶ μὴ ἀρκούμενος ἐπὶ
τούτοις, οὔτε αὐτὸς ἐπιδέχεται
τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τοὺς βουλο-
μένους κωλύει, καὶ ἐκ τῆς
ἐκκλησίας ἐκβάλλει.

11 Ἀγαπητὲ, μὴ μιμοῦ
τὸ κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν·
ὁ ἀγαθοποιῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ
ἐστιν· ὁ δὲ κακοποιῶν, οὐχ
ἑώρακε τὸν Θεόν.

12 Δημητρίῳ μεμαρ-
τύρηται ὑπὸ πάντων, καὶ
ὑπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀληθείας·
καὶ ἡμεῖς δὲ μαρτυροῦμεν,

τὴν ἀγάπην σου ὀμπροστὰ εἰς
τὴν ἐκκλησίαν· τοὺς ὁποίους ἐὰν
τοὺς συμπέμψῃς ὡσὰν πρέ-
πει τοῦ Θεοῦ, καλὰ θέλεις
κάμει.

7 Διατὶ διὰ τὸ ὄνομά του
εὐγῆκαν ἀπὸ τὰ ἔθνη, καὶ
δὲν ἐπῆραν τίποτες ἀπὸ τὰ
πράγματά τους.

8 Ἐμεῖς λοιπὸν χρεωστοῦμεν
νὰ τοὺς δεχώμεσθε τοὺς τοιού-
τους, διὰ νὰ γινώμεσθε συνεργοὶ
εἰς τὴν ἀλήθειαν.

9 Ἔγραψα εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν· ἀλλὰ ὁ Διοτρεφὴς ὁποῦ
φιλοπρωτεύει εἰς αὐτοὺς, δὲν
μᾶς δέχεται.

10 Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω,
θέλω (σᾶς) ἀναθυμήσει τὰ
ἔργα του ὁποῦ κάμνει, φλυαρῶν-
τας εἰς ἐμᾶς κακὰ λόγια· καὶ
μὴ ὄντας εὐχαριστημένος εἰς
ἐτοῦτα, ὄχι μοναχὰ αὐτὸς δὲν
δέχεται τοὺς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ
καὶ ἐκείνους ὁποῦ θέλουν νὰ
τοὺς δεχθοῦσι τοὺς ἐμποδίζει,
καὶ τοὺς ἐκβάνει ἀπὸ τὴν ἐκ-
κλησίαν.

11 Ἀγαπητὲ, μὴν μιμᾶ-
σαι τὸ κακὸν, ἀλλὰ τὸ
ἀγαθόν· ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει
τὸ καλὸν, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν·
ἐκεῖνος ὁποῦ κάμνει κακὰ, δὲν
εἶδε τὸν Θεόν.

12 Ὁ Δημήτριος ἔχει μαρ-
τυρίαν ἀπὸ ὅλους, καὶ αὐτὴν
τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἐμεῖς
μαρτυροῦμεν, καὶ ἐξεύρετε

καὶ οἴδατε ὅτι ἡ μαρτυρία ἡμῶν ἀληθής ἐστι.

13 Πολλὰ εἶχον γράφειν, ἀλλ' ὀ θέλω διὰ μέλανος καὶ καλάμου σοι γράψαι·

14 Ἐλπίζω δὲ εὐθέως ἰδεῖν σε, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν.

15 Εἰρήνη σοι· ἀσπάζονταί σε οἱ φίλοι. Ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.

ὅτι ἡ μαρτυρία μας εἶναι ἀληθινή.

13 Πολλὰ εἶχα νὰ γράψω, ἀμὴ δὲν θέλω νὰ σὲ τὰ γράψω μὲ μελάνι καὶ μὲ κονδύλι·

14 Ἀλλὰ ἐλπίζω γλήγορα νὰ σὲ εἰδῶ, καὶ θέλομεν λαλήσει στόμα μὲ στόμα.

15 Ἄμποτε νὰ εἶναι εἰρήνη εἰς ἐσένα· οἱ φίλοι σὲ χαιρετοῦν. Χαιρέτα τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.

ἸΟΥ͂ΔΑ ΤΟΥ͂ ἈΠΟΣΤΟ͂ΛΟΥ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ.

ἸΟΥ͂ΔΑΣ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου, τοῖς ἐν Θεῷ πατρὶ ἡγιασμένοις, καὶ Ἰησοῦ Χριστῷ τετηρημένοις κλητοῖς·

2 Ἔλεος ὑμῖν καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη πληθυνθείη.

3 Ἀγαπητοὶ, πᾶσαν σπουδὴν ποιούμενος γράφειν ὑμῖν περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας, ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν, παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει.

ἸΟΥ͂ΔΑΣ δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου, εἰς τοὺς καλεσμένους ὁποῦ εἶναι ἁγιασμένοι εἰς τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ ἐφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·

2 Ἄμποτε νὰ πληθύνῃ εἰς ἐσᾶς ἔλεος, καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη.

3 Ἀγαπητοὶ, ἐγὼ κάμνοντας κάθε λογῆς προθυμίαν νὰ σᾶς γράφω διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν, ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς γράψω, παρακαλῶντάς σας νὰ ἀγωνίζεσθε πάντοτε διὰ τὴν πίστιν ὁποῦ ἐπαραδόθη μίαν φορὰν εἰς τοὺς ἁγίους.

4 Παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι οἱ πάλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα, ἀσεβεῖς, τὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν χάριν μετατιθέντες εἰς ἀσέλγειαν, καὶ τὸν μόνον δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνούμενοι.

4 Διατὶ ἐμβῆκαν κρυφὰ κάποιοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἦταν ἀπὸ ἔκπαλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα, ἀσεβεῖς, ὁποῦ μεταθέτουσι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μας εἰς ἀσέλγειαν, καὶ ἀρνοῦνται τὸν μόνον δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

5 Ὑπομνῆσαι δὲ ὑμᾶς βούλομαι, εἰδότας ὑμᾶς ἅπαξ τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος λαὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου σώσας, τὸ δεύτερον τοὺς μὴ πιστεύσαντας ἀπώλεσεν.

5 Καὶ θέλω νὰ σᾶς τὸ ἀναθυμίσω, ἐξεύροντες ἐσεῖς ἅπαξ τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος ἔσωντας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον ἀπώλεσεν ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἐπίστευσαν.

6 Ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τηρήσαντας τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν, ἀλλὰ ἀπολιπόντας τὸ ἴδιον οἰκητήριον, εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας, δεσμοῖς ἀϊδίοις ὑπὸ ζόφον τετήρηκεν.

6 Καὶ ἐφύλαξεν ἀποκάτω εἰς τὸ σκότος μὲ δεσίματα παντοτεινὰ, εἰς κρίσιν τῆς μεγάλης ἡμέρας, τοὺς ἀγγέλους ὁποῦ δὲν ἐφύλαξαν τὴν ἀρχήν τους, ἀλλ' ἄφησαν τὸ ἴδιόν τους κατοικητήριον.

7 Ὡς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι.

7 Καθὼς τὰ Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα, καὶ αἱ πόλαις ὁποῦ ἦταν ὁλόγυρα εἰς αὐταῖς ἔσωντας νὰ ἐκπορνεύσουν τὸν ὅμοιον τρόπον μὲ ἐτούτους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἄλλαις νὰ πηγαίνουσιν ὀπίσω σάρκας, κείτουνται ὀμπροστὰ διὰ παράδειγμα, τιμωρούμεναι μὲ τὸ αἰώνιον πῦρ.

8 Ὁμοίως μέντοι καὶ οὗτοι ἐνυπνιαζόμενοι, σάρκα μὲν μιαίνουσι, κυριότητα δὲ

8 Ὅμως παρόμοια καὶ ἐτοῦτοι ὀνειρευόμενοι, μολύνουσι μὲν τὴν σάρκα, τὴν δὲ κυριό-

ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσιν.

9 Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· Ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος.

10 Οὗτοι δὲ ὅσα μὲν οὐκ οἴδασι βλασφημοῦσιν· ὅσα δὲ φυσικῶς, ὡς τὰ ἄλογα ζῶα, ἐπίστανται, ἐν τούτοις φθείρονται.

11 Οὐαὶ αὐτοῖς· ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαὰμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο.

12 Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες, συνευωχούμενοι, ἀφόβως ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες· νεφέλαι ἄνυδροι, ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμενοι, δένδρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα·

13 Κύματα ἄγρια θαλάσσης, ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας· ἀστέρες πλανῆται, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς τὸν αἰῶνα τετήρηται.

τητα παραιτοῦνται, καὶ ταῖς δόξαις βλασφημοῦσι.

9 Καὶ ὁ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅταν ἐμάχετο μὲ τὸν διάβολον, φιλονεικοῦντας διὰ τὸ κορμὶ τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἀποκότησε νὰ φέρῃ ἀπόφασιν βλάσφημον, ἀλλὰ εἶπεν εἰς αὐτόν· Ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος.

10 Ἀμὴ ἐτοῦτοι ὅσα δὲν ἐξεύρουσι τὰ βλασφημοῦσι· καὶ ὅσα ἐξεύρουσι φυσικὰ, ὡσὰν τὰ ἄλογα ζῶα, εἰς ἐτοῦτα φθείρονται.

11 Ἀλλοίμονον εἰς αὐτούς· ὅτι τὴν στράταν τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν καὶ εἰς τὴν πλάνην τῆς πληρωμῆς τοῦ Βαλαὰμ ἔτρεξαν, καὶ εἰς τὴν ἀντιλογίαν τοῦ Κορὲ ἐχαλάσθηκαν.

12 Ἐτοῦτοι εἶναι λέραις εἰς ταῖς ἀγάπαις σας, τρώγοντες καὶ πίνοντες μετ' ἐσᾶς, βόσκουσι τοὺς λόγου τους χωρὶς φόβον· σύννεφα ἄνυδρα, ὁποῦ κινοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, δένδρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρπα, ὁποῦ ἀπόθαναν δύο φοραῖς, καὶ ἐξεῤῥιζώθηκαν·

13 Ἄγρια κύματα τῆς θαλάσσης, ὁποῦ ἀφρίζουσι ταῖς ἐντροπαῖς τους· ἀστέρες ὁποῦ πλανῶνται, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ μαυράδα τοῦ σκότους φυλάττεται εἰς τὸν αἰῶνα.

14 Προεφήτευσε δὲ καὶ τούτοις ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ Ἐνὼχ, λέγων· Ἰδοὺ, ἦλθε Κύριος ἐν μυριάσιν ἁγίαις αὐτοῦ,

15 Ποιῆσαι κρίσιν κατὰ πάντων, καὶ ἐξελέγξαι πάντας τοὺς ἀσεβεῖς αὐτῶν περὶ πάντων τῶν ἔργων ἀσεβείας αὐτῶν ὧν ἠσέβησαν, καὶ περὶ πάντων τῶν σκληρῶν ὧν ἐλάλησαν κατ' αὐτοῦ ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.

16 Οὗτοί εἰσι γογγυσταὶ, μεμψίμοιροι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι· καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα, ὠφελείας χάριν.

17 Ὑμεῖς δὲ ἀγαπητοὶ μνήσθητε τῶν ῥημάτων τῶν προειρημένων ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

18 Ὅτι ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν.

19 Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες ἑαυτοὺς, ψυχικοὶ, πνεῦμα μὴ ἔχοντες.

20 Ὑμεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ, τῇ ἁγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει

14 Καὶ ὁ Ἐνὼχ ὁποῦ ἦτον ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπροφήτευσε διὰ ἐτούτους, λέγοντας· Νὰ, ὁποῦ ἦλθε Κύριος μὲ ταῖς μυριάδες του ταῖς ἁγίαις,

15 Νὰ κάμῃ κρίσιν ἐναντία εἰς ὅλους, καὶ νὰ ἐλέγξῃ ὅλους τοὺς ἀσεβεῖς τους, διὰ ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἀσεβείας τους, ὁποῦ ἀσέβησαν, καὶ διὰ ὅλα τὰ σκληρὰ ὁποῦ ἐλάλησαν ἐναντία του ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.

16 Ἐτοῦτοι εἶναι γογγυστάδες, κατηγορητάδες ἀνευχαρίστητοι, ὁποῦ περιπατοῦσι κατὰ ταῖς ἐπιθυμίαις τους· καὶ τὸ στόμα τους λαλεῖ κατὰ πολλὰ κενόδοξα, θαυμάζοντες τὰ πρόσωπα διὰ ὠφέλειαν.

17 Ἀμὴ ἐσεῖς, ἀγαπητοὶ, ἐνθυμηθῆτε τὰ λόγια ὁποῦ ἐλαλήθηκαν προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

18 Ὅτι σᾶς ἔλεγαν, ὅτι εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους θέλουσιν εἶσθαι ἐμπαῖκται, περιπατοῦντες κατὰ ταῖς ἀσεβεστάταις τους ἐπιθυμίαις.

19 Ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀποχωρίζουσι τοῦ λόγου τους, ψυχικοὶ, ὁποῦ δὲν ἔχουν πνεῦμα.

20 Ἀμὴ ἐσεῖς, ὦ ἀγαπητοὶ, ἔστωντας νὰ οἰκοδομῆτε

ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ προσευχόμενοι,

21 Ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

22 Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι·

23 Οὓς δὲ ἐν φόβῳ σώζετε, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάζοντες, μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα.

24 Τῷ δὲ δυναμένῳ φυλάξαι ὑμᾶς ἀπταίστους, καὶ στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει,

25 Μόνῳ σοφῷ Θεῷ σωτῆρι ἡμῶν δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία, καὶ νῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

τοῦ λόγου σας εἰς τὴν ἁγιωτάτην σας πίστιν, καὶ νὰ προσεύχεσθε μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,

21 Φυλάξετε τοῦ λόγου σας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἔστωντας νὰ ἀναμένετε τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

22 Καὶ κάποιους νὰ τοὺς λυπᾶσθε κάμνοντες διάκρισιν·

23 Καὶ κάποιους μὲ φόβον νὰ τοὺς γλιτώνετε, ἁρπάζοντές τους ἀπὸ τὴν φωτιὰν, μισοῦντες καὶ τὸ φόρεμα τὸ μολυσμένον ἀπὸ τὴν σάρκα.

24 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δύναται νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπταίστους, καὶ νὰ σᾶς στήσῃ ὀμπροστὰ εἰς τὴν δόξαν του ἀκατηγορήτους μὲ χαρὰν,

25 Εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν καὶ σωτῆρά μας ἂς εἶναι δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία, καὶ τώρα καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ἈΠΟΚΆΛΥΨΙΣ ἸΩΆΝΝΟΥ

ΤΟΥ͂ ΘΕΟΛΟ΄ΓΟΥ.

Κεφ. α΄. 1.

ἈΠΟΚΆΛΥΨΙΣ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει· καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ·

2 Ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα τε εἶδε·

3 Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας, καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.

4 Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος· καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων ἃ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ·

5 Καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς·

Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα, ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ γενοῦσι γλίγωρα· καὶ αὐτὸς στέλλωντάς τα μὲ τὸν ἄγγελόν του τὰ ἐσήμανεν εἰς τὸν δοῦλόν του Ἰωάννην·

2 Ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅσα εἶδε·

3 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀναγνώσει, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκούουσι τοὺς λόγους τῆς προφητείας, καὶ φυλάττουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὴν γεγραμμένα· διατὶ ὁ καιρὸς εἶναι σιμά.

4 Ὁ Ἰωάννης εἰς ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν· ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι, καὶ ὁποῦ ἦτον, καὶ ὁποῦ ἔρχεται· καὶ ἀπὸ τὰ ἑπτὰ πνεύματα ὁποῦ εἶναι ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον του·

5 Καὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μάρτυρας ὁ πιστὸς, ὁ πρωτότοκος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ ὁ

τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ·

6 Καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

7 Ἰδοὺ, ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς, καὶ οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν· καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς· ναὶ, ἀμήν.

8 Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, λέγει ὁ Κύριος, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

9 Ἐγὼ Ἰωάννης ὁ καὶ ἀδελφὸς ὑμῶν, καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ· καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν μεγάλην ὡς σάλπιγγος,

11 Λεγούσης· Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος· καί· Ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον, καὶ

ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς· εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μᾶς ἀγάπησε, καὶ μᾶς ἔλουσεν ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις μας μὲ τὸ αἷμά του·

6 Καὶ μᾶς ἔκαμε βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα του· ἂς εἶναι δόξα εἰς αὐτὸν καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

7 Αὐτοῦ, ὁποῦ ἔρχεται μὲ σύννεφα, καὶ θέλει τὸν ἰδῇ κάθε μάτι, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν ἐξεκέντησαν· καὶ θέλουσι κλαύσει εἰς αὐτὸν ὅλαις ἡ φυλαῖς τῆς γῆς· ναὶ, ἀμήν.

8 Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, λέγει ὁ Κύριος, ὁποῦ εἶναι, καὶ ὁποῦ ἦτον, καὶ ὁποῦ ἔρχεται ὁ παντοκράτωρ.

9 Ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ καὶ ἀδελφός σας, καὶ συγκοινωνὸς εἰς τὴν θλίψιν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤμουν εἰς τὴν νῆσον ὁποῦ λέγεται Πάτμος, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Καὶ ἦλθα εἰς ἔκστασιν μὲ τὸ Πνεῦμα, τὴν κυριακὴν ἡμέραν· καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ὀπίσω μου ὡσὰν σάλπιγγας,

11 Ὁποῦ ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος· καί· Ἐκεῖνο ὁποῦ βλέπεις, γράψε το εἰς

πέμψον ταῖς ἐκκλησίαις ταῖς ἐν Ἀσίᾳ, εἰς Ἔφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν.

12 Καὶ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἥτις ἐλάλησε μετ᾽ ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς·

13 Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν ὅμοιον υἱῷ ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένον ποδήρη, καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσῆν.

14 Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡσεὶ ἔριον λευκόν, ὡς χιών· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ὡς φλὸξ πυρός·

15 Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι· καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν·

16 Καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ ἀστέρας ἑπτά· καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ.

17 Καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός· καὶ ἐπέθηκε τὴν

βιβλίον, καὶ πέμψε το εἰς ταῖς ἐκκλησίαις ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ εἰς τὴν Πέργαμον, καὶ εἰς τὰ Θυάτειρα, καὶ εἰς ταῖς Σάρδεις, καὶ εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς τὴν Λαοδίκειαν.

12 Καὶ ἐγύρισα νὰ εἰδῶ τὴν φωνήν, ὁποῦ μοῦ ἐλάλησε· καὶ γυρίζωντας εἶδα ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς·

13 Καὶ εἰς τὴν μέσην τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν εἶδα ἕνα ὅμοιον μὲ υἱὸν ἀνθρώπου, ἐνδυμένον μακρὺ φόρεμα ἕως εἰς τὰ ποδάριά του, καὶ ζωσμένον εἰς τὰ βυζιὰ ζωνάρι χρυσόν.

14 Καὶ ἡ κεφαλή του καὶ αἱ τρίχαις του ἄσπραις ὡσὰν μαλὶ ἄσπρον, ὡσὰν χιόνι· καὶ τὰ μάτιά του ὡσὰν φλόγα φωτιᾶς·

15 Καὶ τὰ ποδάριά του ἦταν ὅμοια χαλκολιβάνῳ, ὡσὰν πυρωμένα μέσα εἰς τὸ καμίνι· καὶ ἡ φωνή του ὡσὰν φωνὴ νερῶν πολλῶν·

16 Καὶ ἐκράτει εἰς τὸ δεξιόν του χέρι ἑπτὰ ἀστέρας· καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του εὔγαινε σπαθὶ δίστομον κοπτερόν· καὶ ἡ ὄψις του ἔφεγγεν, ὡσὰν φέγγει ὁ ἥλιος εἰς τὴν δύναμίν του.

17 Καὶ ὅταν τὸν εἶδα, ἔπεσα εἰς τὰ ποδάριά του ὡσὰν νεκρός· καὶ ἔβαλε τὸ δεξιόν του

δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ' ἐμὲ, λέγων μοι· Μὴ φοβοῦ· ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος·

18 Καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρὸς, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν· καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου.

19 Γράψον ἃ εἶδες, καὶ ἅ εἰσι, καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα·

20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ὧν εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου, καὶ τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς χρυσᾶς· οἱ ἑπτὰ ἀστέρες, ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσι· καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαι ἃς εἶδες, ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσί.

χέρι ἀπάνω μου, λέγοντάς μου· Μὴν φοβᾶσαι· ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος·

18 Καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἔγινα νεκρὸς, καὶ νὰ, ὁποῦ εἶμαι ζωντανὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν· καὶ κρατῶ τὰ κλειδία τοῦ ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου.

19 Γράψε ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδες, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ μέλλουν νὰ γενοῦν ὕστερα·

20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ὁποῦ εἶδες εἰς τὸ δεξιόν μου χέρι, καὶ ταῖς ἑπτὰ λυχνίαις ταῖς χρυσαῖς· οἱ ἑπτὰ ἀστέρες, εἶναι ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν· καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαις ὁποῦ εἶδες, εἶναι ἑπτὰ ἐκκλησίαις.

Κεφ. β΄. 2.

ΤΩ͂ ἀγγέλῳ τῆς Ἐφεσίνης ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·

2 Οἶδα τὰ ἔργα σου, καὶ τὸν κόπον σου, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βαστάσαι κακούς· καὶ ἐπειράσω τοὺς φάσκοντας εἶναι ἀποστόλους, καὶ οὐκ εἰσί· καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς·

3 Καὶ ἐβάστασας, καὶ

ΕΙ'Σ τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἐφεσίων γράψε· Ἐτοῦτα λέγει ἐκεῖνος, ὁποῦ κρατεῖ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας εἰς τὸ δεξιόν του χέρι, ὁποῦ περιπατεῖ εἰς τὴν μέσην τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·

2 Ἠξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ τὸν κόπον σου, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι δὲν δύνεσαι νὰ βαστᾷς τοὺς κακούς· καὶ ἐδοκίμασες ἐκείνους ὁποῦ λέγουν πῶς εἶναι ἀπόστολοι, καὶ δὲν εἶναι· καὶ τοὺς ηὗρες ψεύσταις·

3 Καὶ ἐβάσταξες καὶ ἔχεις

ὑπομονὴν ἔχεις, καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου κεκοπίακας, καὶ οὐ κέκμηκας.

4 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας.

5 Μνημόνευε οὖν πόθεν ἐκπέπτωκας, καὶ μετανόησον, καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποίησον· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχὺ, καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσῃς.

6 Ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ κἀγὼ μισῶ.

7 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὅ ἐςιν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.

8 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐκκλησίας Σμυρναίων γράψον· Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς, καὶ ἔζησεν·

9 Οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν, (πλούσιος δὲ εἶ,) καὶ τὴν βλασφημίαν τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.

10 Μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις πάσχειν· ἰδοὺ, μέλλει

ὑπομονὴν, καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου ἐκοπίασες, καὶ δὲν ἀπόκαμες.

4 Ἀλλὰ ἔχω ἐναντία σου, ὅτι ἄφηκες τὴν πρώτην σου ἀγάπην.

5 Ἐνθυμοῦ λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἐξέπεσες, καὶ μετανόησε, καὶ κάμε τὰ πρῶτα ἔργα· εἰ δὲ μὴ, γλίγωρα σοῦ ἔρχομαι, καὶ θέλω κινήσει τὴν λυχνίαν σου ἀπὸ τὸν τόπον της, ἐὰν δὲν μετανοήσῃς.

6 Ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισᾷς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ τὰ μισῶ.

7 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις· Ἐκείνου ὁποῦ νικᾷ θέλω τοῦ δώσει νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν μέσην τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.

8 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σμυρναίων γράψε· Ἐτοῦτα λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὁ ὁποῖος ἔγινε νεκρὸς, καὶ ἔζησε·

9 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν θλῖψιν, καὶ τὴν πτωχείαν, (ἀλλὰ εἶσαι πλούσιος,) καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκεινῶν ὁποῦ λέγουν νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.

10 Μὴν φοβῆσαι κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ μέλλεις νὰ

βαλεῖν ἐξ ὑμῶν ὁ διάβολος εἰς φυλακὴν, ἵνα πειρασθῆτε· καὶ ἕξετε θλίψιν ἡμερῶν δέκα· γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

11 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.

12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξεῖαν·

13 Οἶδα τὰ ἔργα σου, καὶ ποῦ κατοικεῖς, ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστὸς, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου κατοικεῖ ὁ σατανᾶς·

14 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαὰμ, ὃς ἐδίδασκεν τὸν Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, φαγεῖν εἰδωλόθυτα, καὶ πορνεῦσαι.

15 Οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδα-

πάθῃς· νὰ, ὁποῦ μέλλει νὰ βάλλῃ ὁ διάβολος ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ πειραχθῆτε· καὶ θέλετε ἔχει θλίψιν δέκα ἡμερῶν· γίνου ἐμπιστευμένος ἕως θανάτου, καὶ θέλω σοῦ δώσει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

11 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις· Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, δὲν θέλει ζημιωθῇ ἀπὸ τὸν δεύτερον θάνατον.

12 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Πέργαμον γράψε· Ἔτουτα λέγει ἐκεῖνος ὁποῦ κρατεῖ τὸ σπαθὶ τὸ δίστομον τὸ κοπτερόν·

13 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ ποῦ κατοικᾷς, ἤγουν ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ δὲν ἀρνήθης τὴν πίστιν μου, καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις ταῖς ὁποίαις ὁ μάρτυς μου ὁ πιστὸς ὁ Ἀντίπας ἐσκοτώθη σιμὰ εἰς ἐσᾶς, ἐκεῖ ὁποῦ κατοικεῖ ὁ σατανᾶς·

14 Ἀλλ' ἔχω ὀλίγα ἐναντία σου, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ τινὰς ὁποῦ κρατοῦσι τὴν διδαχὴν τοῦ Βαλαὰμ, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκε τὸν Βαλὰκ νὰ βάλῃ σκάνδαλον ὀμπροστὰ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ, νὰ φάγουν εἰδωλόθυτα καὶ νὰ πορνεύσουν.

15 Τέτοιας λογῆς ἔχεις καὶ ἐσὺ τινὰς ὁποῦ κρατοῦν τὴν

χὴν τῶν Νικολαϊτῶν· ὃ
μισῶ.
16 Μετανόησον· εἰ δὲ μὴ,
ἔρχομαί σοι ταχὺ, καὶ πολε-
μήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ῥομ-
φαίᾳ τοῦ στόματός μου.
17 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω
τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις· Τῷ νικῶντι δώσω
αὐτῷ φαγεῖν ἀπὸ τοῦ μάννα
τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω
αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ
τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γε-
γραμμένον, ὃ οὐδεὶς ἔγνω εἰ μὴ
ὁ λαμβάνων.

18 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς
ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας
γράψον· Τάδε λέγει ὁ υἱὸς
τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρὸς, καὶ
οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολι-
βάνῳ·
19 Οἶδά σου τὰ ἔργα,
καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν
διακονίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ
τὴν ὑπομονήν σου, καὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ τὰ ἔσχατα
πλείονα τῶν πρώτων.
20 Ἀλλ' ἔχω κατὰ
σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἐᾷς τὴν γυναῖκα
Ἰεζαβὴλ, τὴν λέγουσαν ἑαυ-
τὴν προφῆτιν, διδάσκειν καὶ
πλανᾶσθαι ἐμοὺς δούλους,
πορνεῦσαι καὶ εἰδωλόθυτα
φαγεῖν.

διδαχὴν τὴν Νικολαϊτῶν· τὸ
ὁποῖον ἐγὼ μισῶ.
16 Μετανόησον· εἰ δὲ μὴ,
γλίγωρα σοῦ ἔρχομαι, καὶ θέλω
πολεμήσει μετ' αὐτοὺς μὲ τὸ
σπαθὶ τοῦ στόματός μου.
17 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐ-
τία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦ-
μα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις· Ἐκείνου
ὁποῦ νικᾷ, θέλω τοῦ δώσει νὰ
φάγῃ ἀπὸ τὸ μάννα τὸ κε-
κρυμμένον, καὶ θέλω τοῦ δώσει
ψῆφον ἄσπρην, καὶ ἀπάνω εἰς
τὴν ψῆφον ὄνομα καινούριον
γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον κανέ-
νας δὲν τὸ ἐγνώρισε, παρὰ
ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ παίρνει.
18 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς
ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ
Θυάτειρα γράψε· Ἐτοῦτα λέγει
ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἔχει τὰ
μάτιά του ὡσὰν φλόγα πυρὸς,
καὶ τὰ ποδάριά του μιᾶς λογῆς
ὡσὰν χαλκολίβανον·
19 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ
τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν διακο-
νίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν
ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου,
καὶ τὰ ὑστερινὰ εἶναι περισ-
σότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.
20 Ἀλλὰ ἔχω ὀλίγα ἐναν-
τία σου, διατὶ ἀφίνεις τὴν
γυναῖκα τὴν Ἰεζαβὴλ, ὁποῦ
λέγει τοῦ λόγου της νὰ εἶναι
προφήτισσα, νὰ διδάσκῃ καὶ
νὰ πλανᾷ τοὺς ἰδικούς μου δούλους,
νὰ πορνεύουν καὶ νὰ τρώγουν
τὰ εἰδωλόθυτα.

21 Καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ οὐ μετενόησεν.

22 Ἰδοὺ, ἐγὼ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς, εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

23 Καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας· καὶ δώσω ὑμῖν ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.

24 Ὑμῖν δὲ λέγω, καὶ λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, καὶ οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βάθη τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βαλῶ ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος·

25 Πλὴν ὃ ἔχετε, κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἥξω·

26 Καὶ ὁ νικῶν, καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν·

27 Καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντρίβεται, ὡς κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου·

21 Καὶ ἔδωκά της καιρὸν νὰ μετανοήσῃ ἀπὸ τὴν πορνείαν της, καὶ δὲν ἐμετανόησε.

22 Αὐτοῦ, ἐγὼ ἐκεῖ τὴν βάλλω εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἐκείνους ὁποῦ μοιχεύουν μετ' αὐτὴν, εἰς μεγάλην θλίψιν, ἐὰν δὲν μετανοήσουν ἀπὸ τὰ ἔργα τους.

23 Καὶ τὰ παιδιά της θέλω τὰ θανατώσει, καὶ θέλουσι γνωρίσει ὅλαις ἡ ἐκκλησίαις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῦ ἐξετάζει νεφροὺς καὶ καρδίαις· καὶ θέλω σᾶς δώσει καθένα κατὰ τὰ ἔργα σας.

24 Ἀμὴ εἰς ἐσᾶς λέγω, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ Θυάτειρα, ὅσοι δὲν ἔχουσι τὴν διδαχὴν ἐτούτην, καὶ ὁποῦ δὲν ἐγνώρισαν τὰ βάθη τοῦ σατανᾶ, καθὼς λέγουσιν· ὅτι δὲν θέλω βάλλει ἀπάνω εἰς ἐσᾶς ἄλλο βάρος·

25 Ὅμως ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχετε, κρατήσετέ το, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθω·

26 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ φυλάγει ἕως τὸ τέλος τὰ ἔργα μου, θέλω τοῦ δώσει ἐξουσίαν ἀπάνω εἰς τὰ ἔθνη·

27 Καὶ θέλει τοὺς ποιμάνει μὲ ῥαβδὶ σιδηρένιον· καὶ θέλουσι συντριφθῆ ὡσὰν τὰ ἀγγεῖα τοῦ κεραμέως, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν πατέρα μου·

28 Καὶ δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωϊνόν.

29 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. γ΄. 3.

ΚΑῚ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδισιν ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι τὸ ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καὶ νεκρὸς εἶ.

2 Γίνου γρηγορῶν, καὶ στήριξον τὰ λοιπὰ ἃ μέλλει ἀποθανεῖν· οὐ γὰρ εὕρηκά σου τὰ ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

3 Μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκουσας, καὶ τήρει, καὶ μετανόησον. Ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσῃς, ἥξω ἐπὶ σε ὡς κλέπτης, καὶ οὐ μὴ γνῷς ποίαν ὥραν ἥξω ἐπὶ σε.

4 Ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα καὶ ἐν Σάρδισιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς· ὅτι ἄξιοί εἰσιν.

5 Ὁ νικῶν, οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐξομολογήσομαι

28 Καὶ θέλω τοῦ δώσει τὸν ἀστέρα τὸν αὐγερινόν.

29 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτὶ, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

ΚΑῚ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σαρδέων γράψε· Ἐτοῦτα λέγει ἐκεῖνος ὁποῦ κρατεῖ τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου, ὅτι ἔχεις ὄνομα πῶς ζῇς, καὶ εἶσαι νεκρός.

2 Ἂς εἶσαι ἐξυπνητὸς, καὶ στήριξε τὰ λοιπὰ ὁποῦ μέλλουν νὰ ἀποθάνουν· διατὶ δὲν εὕρηκα τὰ ἔργα σου σωστὰ ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

3 Ἐνθυμοῦ λοιπὸν ποῖα ἐπῆρες καὶ ἄκουσες, καὶ φύλαγέ τα, καὶ μετανόησον. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἀγρυπνᾷς, θέλω ἔλθη εἰς ἐσένα ὡσὰν κλέπτης, καὶ δὲν θέλεις γνωρίσει ποίαν ὥραν θέλω ἔλθη εἰς ἐσένα.

4 Ὀλίγα ὀνόματα ἔχεις εἰς τοὺς Σάρδεις, ὁποῦ δὲν ἐμόλυναν τὰ φορέματά τους, καὶ θέλουσι περιπατήσει ἀντάμα μετ' ἐμένα μὲ ἄσπρα φορέματα· ὅτι εἶναι ἄξιοι.

5 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, θέλει ἐνδυθῇ φορέματα λευκὰ· καὶ δὲν θέλω λυώσει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ κατάστοιχον τῆς ζωῆς, καὶ θέλω ἀναφέρει φανερὰ τὸ

τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ
πατρός μου, καὶ ἐνώπιον τῶν
ἀγγέλων αὐτοῦ.
6 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω
τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις.
7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς
ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας
γράψον· Τάδε λέγει ὁ
ἅγιος, ὁ ἀληθινὸς, ὁ ἔχων
τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβὶδ· ὁ
ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείει·
καὶ κλείει, καὶ οὐδεὶς
ἀνοίγει·
8 Οἶδά σου τὰ ἔργα·
ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου
θύραν ἀνεῳγμένην, καὶ οὐδεὶς
δύναται κλεῖσαι αὐτήν·
ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν,
καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον,
καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά
μου.
9 Ἰδοὺ, δίδωμι ἐκ τῆς
συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν
λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους
εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶν,
ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ,
ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἥξωσι
καὶ προσκυνήσωσιν ἐνώπιον
τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά
σε.
10 Ὅτι ἐτήρησας τὸν
λόγον τῆς ὑπομονῆς μου,
κἀγώ σε τηρήσω ἐκ τῆς
ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς
μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς

ὄνομά του ὀμπροστὰ εἰς τὸν
πατέρα μου, καὶ ὀμπροστὰ
εἰς τοὺς ἀγγέλους του.
6 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία,
ἂς ἀκούσει τὶ λέγει τὸ Πνεῦμα
εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.
7 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον
τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι
εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν γράψε·
Ἐτοῦτα λέγει ὁ ἅγιος, ὁ
ἀληθινὸς, ὁποῦ ἔχει τὸ κλειδὶ
τοῦ Δαβὶδ· ἐκεῖνος ὁποῦ
ἀνοίγει καὶ κανένας δὲν
σφαλεῖ· καὶ σφαλεῖ καὶ
κανένας δὲν ἀνοίγει·
8 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου·
νὰ, ὁποῦ ἔδωκα ὀμπροστά σου
θύραν ἀνοικτὴν, καὶ κανένας δὲν δύναται νὰ τὴν
κλείσῃ· διατὶ ἔχεις ὀλίγην
δύναμιν, καὶ ἐφύλαξες τὸν
λόγον μου, καὶ δὲν ἀρνήθης
τὸ ὄνομά μου.
9 Νὰ, ὁποῦ σοῦ δίδω ἀπὸ
τὴν συναγωγὴν τοῦ σατανᾶ,
ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ λέγουσι τοῦ
λόγου τους νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι,
καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· νὰ, ὁποῦ θέλω τοὺς
κάμει νὰ ἔλθουν καὶ νὰ
προσκυνήσουν ὀμπροστὰ εἰς τὰ
ποδάριά σου, καὶ νὰ γνωρίσουν
ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγάπησα.
10 Ὅτι ἐφύλαξες τὸν
λόγον τῆς ὑπομονῆς μου,
καὶ ἐγὼ θέλω σε φυλάξει
ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ
ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς

οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς
κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ·
κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς
λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

12 Ὁ νικῶν, ποιήσω
αὐτὸν στύλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ
Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ
ἔτι· καὶ γράψω ἐπ᾽ αὐτὸν τὸ
ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ
ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ
μου τῆς καινῆς Ἱερουσαλὴμ,
ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ
ὄνομά μου τὸ καινόν.
13 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω
τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις.
14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς
ἐκκλησίας Λαοδικέων γράψον·
Τάδε λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ
μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀλη-
θινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως
τοῦ Θεοῦ·
15 Οἶδά σου τὰ ἔργα,
ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε
ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς εἴης
ἢ ζεστός.
16 Οὕτως, ὅτι χλιαρὸς
εἶ, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε
ζεστὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ
τοῦ στόματός μου·
17 Ὅτι λέγεις· Ὅτι
πλούσιός εἰμι, καὶ πεπλού-
τηκα, καὶ οὐδενὸς χρείαν ἔχω.
Καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ

ὅλην τὴν οἰκουμένην, νὰ πει-
ράξῃ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν
ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.
11 Νὰ, ὁποῦ ἔρχομαι γλί-
γωρα· κράτει ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχεις
διὰ νὰ μὴν πάρῃ κανεὶς τὸν
στέφανόν σου.
12 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ,
θέλω τὸν κάμει στύλον εἰς τὸν
ναὸν τοῦ Θεοῦ μου, καὶ νὰ
μὴν εὔγῃ ἔξω πλέον· καὶ θέλω
γράψει ἀπάνω εἰς αὐτὸν τὸ
ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινού-
ριας Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ κατα-
βαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ
τὸν Θεόν μου, καὶ τὸ ὄνομά
μου τὸ καινούριον.
13 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία,
ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα
εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.
14 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον
τῆς ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων
γράψε· Ἐτοῦτα λέγει ὁ Ἀμὴν,
ὁ μάρτυρας ὁ πιστὸς καὶ ἀλη-
θινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ
Θεοῦ·
15 Ἰξεύρω τὰ ἔργα σου,
ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι, οὔτε
ζεστός· ἄμποτε νὰ ἦσουν ἢ
ψυχρὸς, ἢ ζεστός.
16 Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶσαι
χλιαρὸς, καὶ οὐδὲ ψυχρὸς, οὐδὲ
ζεστὸς, μέλλω νὰ σὲ ξεράσω
ἀπὸ τὸ στόμα μου·
17 Διατὶ λέγεις· Ὅτι
εἶμαι πλούσιος, καὶ ἐπλούτησα,
καὶ δὲν χρειάζομαι κανένα
(πρᾶγμα.) Καὶ δὲν ἰξεύρεις

ταλαίπωρος, καὶ ἐλεεινὸς, καὶ πτωχὸς, καὶ τυφλὸς, καὶ γυμνός.

18 Συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς, ἵνα πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευκὰ, ἵνα περιβάλῃ, καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου· καὶ κολλούριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλωσον οὖν καὶ μετανόησον.

20 Ἰδοὺ, ἕστηκα ἐπὶ τὴν θύραν, καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

21 Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.

22 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

ὅτι εἶσαι ταλαίπωρος, καὶ ἐλεεινὸς, καὶ πτωχὸς, καὶ τυφλὸς, καὶ γυμνός.

18 Συμβουλεύω σε νὰ ἀγοράσῃς ἀπὸ λόγου μου χρυσάφι δοκιμασμένον ἀπὸ τὴν φωτίαν, διὰ νὰ πλουτήσῃς· καὶ φορέματα λευκὰ νὰ ἐνδυθῇς, καὶ νὰ μὴν φανῇ ἡ ἐντροπὴ τῆς γυμνότητός σου· καὶ χρίσαι κολλούριον τὰ μάτιά σου, διὰ νὰ βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἀγαπῶ, τοὺς ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλευψε λοιπὸν, καὶ μετανόησον.

20 Νὰ, ὁποῦ στέκομαι εἰς τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐὰν κανένας ἀκούσῃ τὴν φωνήν μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θέλω ἔμβει εἰς αὐτὸν, καὶ θέλω δειπνήσει μετ' αὐτὸν, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμένα.

21 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ, θέλω τοῦ δώσει νὰ καθίσῃ μετ' ἐμένα εἰς τὸν θρόνον μου, καθὼς ἐγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸν θρόνον του.

22 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. δ'. 4.

ΜΕτὰ ταῦτα οἶδον, καὶ ἰδοὺ, θύρα ἠνεῳγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ

ΥΣτερον ἀπὸ ταῦτα εἶδα, καὶ νὰ, μία θύρα ἀνοικτὴ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ

ἡ πρώτη ἣν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐμοῦ, λέγουσα· Ἀνάβα ὧδε, καὶ δείξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα·

2 Καὶ εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καὶ ἰδοὺ, θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος.

3 Καὶ ὁ καθήμενος ἦν ὅμοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίνῳ· καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου ὁμοία ὁράσει σμαραγδίνῳ.

4 Καὶ κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνοι εἴκοσι καὶ τέσσαρες· καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους εἶδον τοὺς εἴκοσι καὶ τέσσαρας πρεσβυτέρους καθημένους, περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ ἔσχον ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς.

5 Καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύονται ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ φωναί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου, αἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ

φωνὴ ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν ἄκουσα ὡσὰν σάλπιγγας ὁποῦ ἐλάλει μετ' ἐμένα, καὶ ἔλεγεν· Ἀνέβα ἐδῶ, καὶ θέλω σοῦ δείξει ἐκεῖνα ὁποῦ μέλλουν νὰ γενοῦν ὕστερα·

2 Καὶ παρευθὺς ἦλθα εἰς ἔκστασιν μὲ πνεῦμα· καὶ νὰ, καὶ ἦτον ἕνας θρόνος εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον κάποιος καθεζόμενος.

3 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἦτον ὅμοιος εἰς τὴν ὅρασιν ὡσὰν πέτραν ἰάσπιδα καὶ σαρδινον· καὶ τὸ οὐράνιον τόξον τριγύρω τοῦ θρόνου, μιᾶς λογῆς εἰς τὴν θεωρίαν ὡσὰν σμαράγδι.

4 Καὶ τριγύρω τοῦ θρόνου εἰκοσιτέσσαρες θρόνοι· καὶ ἀπάνω εἰς τοὺς θρόνους εἶδα τοὺς εἰκοσιτέσσαρες πρεσβυτέρους ὁποῦ ἐκάθουνταν, ἐνδυμένους μὲ φορέματα ἄσπρα· καὶ ἐφοροῦσαν ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλιά τους στεφάνια χρυσᾶ.

5 Καὶ ἀπὸ τὸν θρόνον ἐβγαιναν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ φωναί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες ἀπὸ φωτιὰν ὁποῦ ἐκαίουνταν ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον, ἡ ὁποίαις εἶναι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον μία θάλασσα γυαλίνη, ὅμοια ὡσὰν κρυστάλλ.· καὶ

θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν.

7 Καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἄνθρωπος, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετωμένῳ.

8 Καὶ τέσσαρα ζῶα, ἓν καθ' ἑαυτὸ, εἶχον ἀνὰ πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν, καὶ ἔσωθεν γέμοντα ὀφθαλμῶν· καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, λέγοντα· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος.

9 Καὶ ὅταν δώσουσι τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

10 Πεσοῦνται οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, λέγοντες·

11 Ἄξιος εἶ Κύριε

εἰς τὴν μέσην τοῦ θρόνου καὶ τρυγύρω τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα, ὁποῦ ἦταν γεμάτα μάτια ὀμπροστὰ καὶ ὀπίσω.

7 Καὶ τὸ πρῶτον ζῶον ὁμοίαζε τὸν λέοντα, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὁμοίαζε μοσχάρι, καὶ τὸ τρίτον ζῶον εἶχε τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν ἄνθρωπος, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ἦτον ὅμοιον ὡσὰν ἀετὸς, ὁποῦ νὰ πετᾷ.

8 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, κάθε ἕνα εἰς τοῦ λόγου του, εἶχαν ἀπὸ ἕξι πτέρυγας τρυγύρω, καὶ ἀπὸ μέσα ἦταν γεμάτα μάτια· καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρα καὶ νύκτα, νὰ λέγουσιν· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ὁποῦ ἦτον, καὶ εἶναι, καὶ ἔρχεται.

9 Καὶ ὅταν δώσουν τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν ἐκείνου ὁποῦ κάθεται ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον, ὁποῦ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

10 Πέφτουσιν οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ὀμπροστὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ προσκυνοῦσιν ἐκεῖνον ὁποῦ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βάλλουσι τοὺς στεφάνους τους ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον, λέγοντες·

11 Ἄξιος εἶσαι Κύριε

λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν· ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου εἰσὶ, καὶ ἐκτίσθησαν.

νὰ πάρῃς τὴν δόξαν, καὶ τὴν τιμὴν, καὶ τὴν δύναμιν· Ὅτι ἐσὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου εἶναι, καὶ ἐκτίσθησαν.

Κεφ. ε΄. 5.

ΚΑΙ' εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ὄπισθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτά.

2 Καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα φωνῇ μεγάλῃ· Τίς ἐστιν ἄξιος ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ;

3 Καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, οὐδὲ βλέπειν αὐτό.

4 Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολλὰ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὑρέθη ἀνοῖξαι καὶ ἀναγνῶναι τὸ βιβλίον, οὔτε βλέπειν αὐτό.

5 Καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· Μὴ κλαῖε· ἰδὲ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ὢν ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ῥίζα Δαβὶδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς ἑπτὰ σφραγῖδας αὐτοῦ.

6 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἐν

ΚΑΙ' εἶδα εἰς τὴν δεξιὰν ἐκείνου ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸν θρόνον ἕνα βιβλίον γεγραμμένον ἀπὸ μέσα καὶ ἀποπίσω, βουλωμένον μὲ βούλαις ἑπτά.

2 Καὶ εἶδα ἕνα ἄγγελον δυνατὸν ὁποῦ ἐδιαλάλει μὲ μεγάλην φωνήν· Ποῖος εἶναι ἄξιος νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, καὶ νὰ λύσῃ ταῖς βούλαις του;

3 Καὶ κανένας δὲν ἐδύνετον εἰς τὸν οὐρανὸν, οὐδὲ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, οὐδὲ ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν, νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, οὐδὲ νὰ τὸ βλέπῃ.

4 Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολλὰ, ὅτι κανένας δὲν εὑρέθη ἄξιος νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον, οὐδὲ νὰ τὸ βλέπῃ.

5 Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους μοῦ λέγει· Μὴν κλαίεις· νὰ ὁποῦ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ἡ ῥίζα τοῦ Δαβὶδ, νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, καὶ νὰ λύσῃ ταῖς ἑπτά του βούλαις.

6 Καὶ εἶδα, καὶ νὰ εἰς τὴν μέσην τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ εἰς τὴν

μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων, ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ, καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτά· οἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ τοῦ Θεοῦ πνεύματα τὰ ἀπεσταλμένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθε καὶ εἴληφε τὸ βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

8 Καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάρας καὶ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, λέγοντες· Ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον, καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης, καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου, ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους·

10 Καὶ ἐποίησας ἡμᾶς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· καὶ βασιλεύσομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κυκλόθεν τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν

μέσην τῶν πρεσβυτέρων, ἀρνίον ὁποῦ ἐστέκετον ὡσὰν ἐσφαγμένον, καὶ εἶχε κέρατα ἑπτὰ, καὶ ἑπτὰ μάτια· τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἐστάλθηκαν εἰς ὅλην τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθε καὶ ἐπῆρε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὴν δεξιὰν ἐκείνου ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὸν θρόνον.

8 Καὶ ὅταν ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ὀμπροστὰ εἰς τὸ ἀρνίον, καὶ εἶχαν καθένας κιθάραις καὶ κούπαις χρυσαῖς, ὁποῦ ἦταν γεμάταις θυμιάματα, αἱ ὁποίαις εἶναι αἱ προσευχαῖς τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ψάλλουσι καινούριαν ψαλμωδίαν, λέγοντες· Ἄξιος εἶσαι νὰ πάρῃς τὸ βιβλίον, καὶ νὰ ἀνοίξῃς ταῖς βούλαις του, ὅτι ἐσφάγης, καὶ μᾶς ἀγόρασες τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ αἷμά σου, ἀπὸ κάθε λογῆς φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαὸν καὶ ἔθνος·

10 Καὶ μᾶς ἔκαμες εἰς τὸν Θεόν μας βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· καὶ θέλομεν βασιλεύσει ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Καὶ εἶδα, καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν ὁποῦ ἦταν τριγύρω τοῦ θρόνου, καὶ τῶν ζώων, καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ ὁ ἀριθμός τους ἦτον μυριά-

μυριάδες μυριάδων, καὶ χιλιάδες χιλιάδων·

12 Λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· Ἄξιόν ἐστι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.

13 Καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐστιν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἃ ἐστι, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν, καὶ προσεκύνησαν ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

δες μυριάδων, καὶ χιλιάδες χιλιάδων·

12 Ὁποῦ ἔλεγαν μὲ μεγάλην φωνήν· Ἄξιον εἶναι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον, νὰ πάρῃ δύναμιν, καὶ πλοῦτον, καὶ σοφίαν, καὶ κράτος, καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ εὐλογίαν.

13 Καὶ κάθε κτίσμα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μέσα εἰς αὐτὰ ὅλα, ἄκουσα ὁποῦ ἔλεγαν· Ἐκείνου ὁποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον καὶ τοῦ ἀρνίου, ἂς εἶναι ἡ εὐλογία, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Κεφ. ϛ΄. 6.

ΚΑΙ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνῆς βροντῆς· Ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός· καὶ ὁ καθήμενος ἐπ᾽ αὐτῷ, ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν, καὶ ἵνα νικήσῃ.

3 Καὶ ὅτι ἤνοιξε τὴν

ΚΑΙ εἶδα ὅταν ἄνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἀπὸ ταῖς βοῦλαις, καὶ ἄκουσα ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ὁποῦ ἔλεγεν, ὡσὰν φωνὴν τῆς βροντῆς· Ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ νὰ ἕνα ἄλογον ἄσπρον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτὸ, ἐκράτει τοξάρι· καὶ τοῦ ἐδόθη στέφανος, καὶ εὔγηκε νικητὴς, καὶ διὰ νὰ νικήσῃ.

3 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν

δευτέραν σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε.

4 Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυῤῥός· καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ᾽ αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι· καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τρίτην σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος μέλας καὶ ὁ καθήμενος ἐπ᾽ αὐτῷ, ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

6 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· Χοῖνιξ σίτου δηναρίου· καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσῃς.

7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγουσαν· Ἔρχου καὶ βλέπε.

8 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος χλωρὸς, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ ὄνομα αὐτῷ ὁ Θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἀκολουθεῖ μετ᾽ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία ἀποκτεῖναι ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ, καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

δεύτερην βοῦλαν, ἄκουσα τὸ δεύτερον ζῶον ὁποῦ ἔλεγεν· Ἔλα καὶ ἴδε.

4 Καὶ εὐγῆκεν ἔξω ἄλλο ἄλογον κόκκινον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτὸ, τοῦ ἐδόθη νὰ πάρῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὴν γῆν, διὰ νὰ σφαγοῦσιν ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ τοῦ ἐδόθη μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν τρίτην βοῦλαν, ἄκουσα τὸ τρίτον ζῶον ὁποῦ ἔλεγεν· Ἔρχου καὶ βλέπε. Καὶ εἶδα, καὶ νὰ, ἕνα ἄλογον μαῦρον, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτὸ, ἐκράτειεν εἰς τὸ χέρι του μίαν ζυγαρίαν.

6 Καὶ ἄκουσα φωνὴν εἰς τὴν μέσην τῶν τεσσάρων ζώων ὁποῦ ἔλεγεν· Τὸ σινήκι τὸ σιτάρι ἕνα ῥοῦπι· καὶ τρία σινήκια κριθάρι ἕνα ῥοῦπι· καὶ τὸ λάδι καὶ τὸ κρασὶ μὴν τὸ βλάψῃς.

7 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν βοῦλαν τὴν τετάρτην, ἄκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου ὁποῦ ἔλεγεν· Ἔρχου καὶ βλέπε.

8 Καὶ εἶδα, καὶ νὰ ἕνα ἄλογον πράσινον, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω του, ἦτον τὸ ὄνομά του ὁ Θάνατος· καὶ ὁ ᾅδης ἀκολουθᾷ μαζύ του· καὶ τοὺς ἐδόθη ἐξουσία νὰ ἀποκτείνουσι τὸ τέταρτον μέρος τῆς γῆς, μὲ σπαθὶ καὶ μὲ πεῖνα καὶ μὲ θάνατον, καὶ μὲ θηρία τῆς γῆς.

9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγῖδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ἣν εἶχον·

10 Καὶ ἔκραζον φωνῇ μεγάλῃ, λέγοντες· Ἕως πότε ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινὸς οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;

11 Καὶ ἐδόθησαν ἑκάστοις στολαὶ λευκαί, καὶ ἐῤῥέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρόν, ἕως οὗ πληρώσονται καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.

12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἕκτην, καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ἐγένετο ὡς αἷμα·

13 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, ὑπὸ μεγάλου ἀνέμου σειομένη.

14 Καὶ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον εἱλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν·

15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ χιλίαρχοι, καὶ οἱ

9 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν πέμπτην βοῦλαν, εἶδα ἀποκάτω εἰς τὸ θυσιαστήριον ταῖς ψυχαῖς ἐκείνων ὁποῦ ἐσφάγηκαν διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρνίου ὁποῦ εἶχαν·

10 Καὶ ἔκραξαν μὲ μεγάλην φωνὴν, λέγοντες· Ἕως πότε ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινὸς δὲν κρίνεις καὶ ἐξεδικαιώνεις τὸ αἷμά μας, ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν;

11 Καὶ τοὺς ἐδόθηκαν κάθε ἑνὸς φορέματα ἄσπρα, καὶ τοὺς ἐλαλήθη νὰ ἀναπαυθοῦσιν ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσι καὶ οἱ σύνδουλοί τους καὶ οἱ ἀδελφοί τους, ὁποῦ μέλλουν νὰ φονευθοῦν ὡσὰν καὶ αὐτοί.

12 Καὶ εἶδα ὅταν ἄνοιξε τὴν βοῦλαν τὴν ἕκτην, καὶ νὰ σεισμὸς μέγας ἔγινε, καὶ ὁ ἥλιος ἔγινε μαῦρος ὡσὰν σακκὶ τρίχινον, καὶ τὸ φεγγάρι ὅλον ἐγίνη ὡσὰν αἷμα·

13 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡσὰν ἡ συκία σειομένη ἀπὸ μεγάλον ἄνεμον, ῥίχνει τοὺς ὀλύνθους της.

14 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡσὰν τυλικτάρι ὁποῦ τυλίσσεται, καὶ κάθε ὄρος καὶ νησὶ ἐκινήθηκαν ἀπὸ τὸν τόπον τους·

15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ χιλίαρχοι, καὶ οἱ

δυνατοὶ, καὶ πᾶς δοῦλος καὶ πᾶς ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων·

16 Καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου·

17 Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ τίς δύναται σαθῆναι;

δυνατοὶ, καὶ κάθε δοῦλος, καὶ κάθε ἐλεύθερος ἔκρυψαν τοῦ λόγου τους εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς ταῖς πέτραις τῶν ὀρέων·

16 Καὶ λέγουν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς ταῖς πέτραις· Πέσετε ἀπάνω μας, καὶ σκεπάσετε μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐκείνου ὁποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀρνίου·

17 Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς του· καὶ τίς δύναται νὰ σαθῇ;

Κεφ. ζ'. 7.

ΚΑΙ μετὰ ταῦτα εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑσῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.

2 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβάντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγῖδα Θεοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 Λέγων· Μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν

ΚΑΙ ὕστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα τέσσαρεις ἀγγέλους ὁποῦ ἐστέκουνταν εἰς ταῖς τέσσαρεις γωνίαις τῆς γῆς, καὶ ἐκρατοῦσαν τοὺς τέσσαρεις ἀνέμους τῆς γῆς, διὰ νὰ μὴν φυσᾷ ὁ ἄνεμος ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, μηδὲ εἰς τὴν θάλασσαν, μηδὲ εἰς κανένα δένδρον.

2 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὁποῦ ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκράτει βοῦλαν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν τοὺς τέσσαρες ἀγγέλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη νὰ ἀδικήσουσι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 Λέγωντας· Μὴν ἀδικήσετε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἕως οὗ νὰ βουλώσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸ μέτωπόν τους.

4 Καὶ ἄκουσα τὸν ἀριθμὸν

τῶν ἐσφραγισμένων· ρμδ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ.

5 Ἐκ φυλῆς Ἰούδα, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ῥουβὴν, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Γὰδ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

6 Ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

7 Ἐκ φυλῆς Συμεὼν, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Λευὶ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰσαχὰρ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

8 Ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰωσὴφ, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν, ιβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.

9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἠδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένοι στολὰς λευκάς·

ἐκείνων ὁποῦ ἐβουλώθηκαν· ἑκατὸν σαραντατέσσαρες χιλιάδες βουλωμένοι, ἀπὸ ὅλαις ταῖς φυλαῖς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ.

5 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ῥουβὴν, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Γὰδ, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι·

6 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀσὴρ, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Νεφθαλεὶμ, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Μανασσῆ, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι·

7 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Συμεὼν, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Λευὶ, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰσάσχαρ, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι.

8 Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβουλὼν, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰωσὴφ, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι· ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὶν, δώδεκα χιλιάδες βουλωμένοι.

9 Ὕστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα, καὶ νὰ πολὺς ὄχλος, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἠμπόρει νὰ τὸν μετρήσῃ, ἀπὸ κάθε ἔθνος καὶ κάθε φυλὴν καὶ κάθε λαὸν καὶ κάθε γλῶσσαν, ὁποῦ ἐσίκουνταν ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον καὶ ὀμπροστὰ εἰς τὸ ἀρνίον, ἐνδυμένοι φορέ-

καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·

10 Καὶ κράζοντες φωνῇ μεγάλῃ, λέγοντες· Ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῶ θρόνω, καὶ τῷ ἀρνίῳ.

11 Καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι εἱστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνω καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσον ἐνώπιον τῶ θρόνω ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,

12 Λέγοντες· Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, λέγων μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς, τίνες εἰσὶ, καὶ πόθεν ἦλθον;

14 Καὶ εἴρηκα αὐτῷ· Κύριε, σὺ οἶδας. Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης· καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν, καὶ ἐλεύκαναν στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίω.

15 Διὰ τῶτό εἰσιν ἐνώπιον τῶ θρόνω τοῦ Θεοῦ, καὶ λατρεύωσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτῶ· καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνω, σκηνώσει ἐπ᾿ αὐτώς.

16 Οὐ πεινάσωσιν ἔτι, ὠδὲ διψήσωσιν ἔτι, ὠδὲ μὴ πέσῃ

ματα ἄσπρα· καὶ (ἐκρατῶσαν) φοίνικες εἰς τὰ χέρια τως·

10 Καὶ ἔκραζαν μὲ μεγάλην φωνὴν, λέγοντες· Ἡ σωτηρία εἶναι τῶ Θεῶ μας ὁπῶ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ τῶ ἀρνίω.

11 Καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐστέκοντο τριγύρω τοῦ θρόνω καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσαν ἐμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον κατὰ πρόσωπον, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεὸν,

12 Λέγοντες· Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς ἂς εἶναι εἰς τὸν Θεόν μας εἰς τὼς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τὼς πρεσβυτέρως, καὶ λέγει μω· Ἐτῶτοι οἱ ἐνδυμένοι τὰ ἄσπρα φορέματα, ποῖοι εἶναι, καὶ πόθεν ἦλθαν;

14 Καὶ εἶπά τω· Αὐθέντη, ἐσὺ ἠξεύρεις. Καὶ μῶ εἶπεν· Ἐτῶτοι εἶναι ὁπῶ ἦλθαν ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην· καὶ ἔπλυναν τὰ φορέματά τως, καὶ τὰ ἐλεύκαναν μὲ τὸ αἷμα τῶ ἀρνίω.

15 Διὰ τῶτο εἶναι ἐμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον τῶ Θεῶ, καὶ τὸν λατρεύωσι νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὸν ναόν τω· καὶ ἐκεῖνος ὁπῶ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, θέλει κατασκηνώσει ἐπάνω τως.

16 Δὲν θέλωσι πεινάσει πλέον, ὠδὲ θέλωσι διψάσει πλέον,

ἐπ᾽ αὐτὺς ὁ ἥλιος, ὐδὲ πᾶν καῦμα·

17 Ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτὺς, καὶ ὁδηγήσει αὐτὺς, ἐπὶ ζώσας πηγὰς ὑδάτων· καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

ὐδὲ θέλει πέσει ἀπάνω τυς ὁ ἥλιος, ὐδὲ κανένα καῦμα·

17 Ὅτι τὸ ἀρνίον ὁπῦ εἶναι ἀνάμεσον τῦ θρόνυ, θέλει τὺς ποιμάνει, καὶ θέλει τὺς ὁδηγήσει εἰς ταῖς ζῶσαις βρύσεις τῶν νερῶν· καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψει κάθε λογῆς δάκρυον ἀπὸ τὰ μάτιά τυς.

Κεφ. η΄. 8.

ΚΑῚ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ ὐρανῷ ὡς ἡμιώριον.

2 Καὶ εἶδον τὺς ἑπτὰ ἀγγέλυς, οἳ ἐνώπιον τῦ Θεῦ ἑστήκασι· καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε, καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἔχων λιβανωτὸν χρυσῦν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων, ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

4 Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλυ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τῦ πυρὸς τῦ θυσιαστηρίυ, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

ΚΑῚ ὅταν ἄνοιξε τὴν βῦλαν τὴν ἑβδόμην, ἔγινε σιγὴ εἰς τὸν ὐρανὸν, ὡς ἕνα μεσώριον.

2 Καὶ εἶδα τὺς ἑπτὰ ἀγγέλυς, ὁπῦ ἐστέκυνταν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν· καὶ τὺς ἐδόθηκαν ἑπτὰ σάλπιγγαις.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ θυσιαστήριον, κρατῶντας θυμιατὸν χρυσῦν· καὶ τῦ ἐδόθηκαν θυμιάματα πολλὰ, διὰ νὰ δώσῃ ταῖς προσευχαῖς ὅλων τῶν ἁγίων εἰς τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσῦν, ὁποῦ εἶναι ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον.

4 Καὶ ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ἀνέβη μὲ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, ἀπὸ τὸ χέρι τῦ ἀγγέλυ ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

5 Καὶ ἐπῆρεν ὁ ἄγγελος τὸ θυμιατὸν, καὶ τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν φωτίαν τῦ θυσιαστηρίυ, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγίνηκαν φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας, ἡτοίμασαν ἑαυτὺς ἵνα σαλπίσωσι.

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μεμιγμένα αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα.

9 Καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, τὰ ἔχοντα ψυχάς· καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρη.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ ὐρανῦ ἀςὴρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπὰς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν, καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς ὑδάτων.

11 Καὶ τὸ ὄνομα τῦ ἀςέρος λέγεται Ἄψινθος· καὶ γίνεται τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ὁποῦ ἐκρατῦσαν ταῖς ἑπτὰ σάλπιγγαις, ἑτοίμασαν τὸν λόγυ τυς νὰ σαλπίσυν.

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔγινε χαλάζι καὶ φωτία ἀνακατωμένα μὲ τὸ αἷμα, καὶ ἐῤῥίχθηκαν εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον μερτικὸν ἀπὸ τὰ δένδρα κατικάη, καὶ κάθε χλωρὸν χορτάρι κατικάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡσὰν ὄρος μεγάλον ὁποῦ καίεται μὲ φωτίαν, ἐῤῥίχθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἔγινε τὸ τρίτον μερτικὸν τῆς θαλάσσης αἷμα.

9 Καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον μερτικὸν ἀπὸ τὰ κτίσματα ὁποῦ ἦταν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁποῦ εἶχαν ψυχαῖς· καὶ τὸ τρίτον μέρος ἀπὸ τὰ καράβια ἐχαλάσθηκαν.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ὐρανὸν ἕνας ἀςέρας μεγάλος ὁ ὁποῖος ἐκαίετον ὡσὰν λαμπάδα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ τρίτον μέρος τῶν ποταμῶν, καὶ εἰς ταῖς βρύσαις τῶν νερῶν.

11 Καὶ τὸ ὄνομα τῦ ἀςέρος λέγεται Ἄψινθος· καὶ γίνεται τὸ τρίτον μέρος τῶν νερῶν ὡσὰν ἄψινθος, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὺς ἀνθρώπυς ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ νερὰ ὁπῦ ἐπικράνθηκαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐβλάφθη τὸ

τρίτον τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης, καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων· ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ ἡ ἡμέρα μὴ φαίνῃ τὸ τρίτον αὐτῆς, καὶ ἡ νὺξ ὁμοίως.

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀγγέλου πετωμένου ἐν μεσουρανήματι, λέγοντος φωνῇ μεγάλῃ· Οὐαὶ οὐαὶ οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

τρίτον μέρος τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ τρίτον τοῦ φεγγαρίου, καὶ τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀστέρων· διὰ νὰ σκοτισθῇ τὸ τρίτον μέρος αὐτῶν, καὶ ἡ ἡμέρα νὰ μὴν φέγγῃ τὸ τρίτον μέρος της, καὶ ἡ νύκτα ὁμοίως.

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἄκουσα ἑνὸς ἀγγέλου ὁποῦ ἐπέταν εἰς τὸ μεσουράνισμα, καὶ ἔλεγε μὲ μεγάλην φωνήν· Ἀειλύμονον, ἀειλύμονον, ἀειλύμονον εἰς ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ ταῖς λοιπαῖς φωναῖς τῆς σάλπιγγας τῶν τριῶν ἀγγέλων ὁποῦ μέλλουν νὰ σαλπίσουν.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑΙ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεὶς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου.

2 Καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου μεγάλης· καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.

3 Καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.

4 Καὶ ἐῤῥέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς, οὐδὲ πᾶν χλωρὸν, οὐδὲ πᾶν δένδρον· εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους

ΚΑΙ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδα ἕναν ἀστέρα ὁποῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ τοῦ ἐδόθη τὸ κλειδὶ τοῦ πηγαδίου τῆς ἀβύσσου.

2 Καὶ ἄνοιξε τὸ πηγάδι τῆς ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη καπνὸς ἀπὸ τὸ πηγάδι ὡσὰν καπνὸς καμίνου μεγάλης· καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἀπὸ τὸν καπνὸν τοῦ πηγαδίου.

3 Καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν εὐγῆκαν ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ τῶν ἐδόθη δύναμις, ὡσὰν ἔχουσιν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.

4 Καὶ ταῖς ἐλαλήθη νὰ μὴν βλάψουσι τὰ χορτάρια τῆς γῆς, οὐδὲ καμίαν πρασινάδα, οὐδὲ κανένα δένδρον· παρὰ

μόνους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν
σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν
μετώπων αὐτῶν.
5 Καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ
ἀποκτείνωσιν αὐτοὺς, ἀλλ' ἵνα
βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ
ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασα-
νισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ
ἄνθρωπον.
6 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεί-
ναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι
τὸν θάνατον, καὶ οὐχ εὑρήσουσιν
αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀπο-
θανεῖν, καὶ φεύξεται ὁ θάνα-
τος ἀπ' αὐτῶν.
7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν
ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοι-
μασμένοις εἰς πόλεμον· καὶ ἐπὶ
τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφα-
νοι ὅμοιοι χρυσῷ, καὶ τὰ πρόσ-
ωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀν-
θρώπων.
8 Καὶ εἶχον τρίχας
ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ
οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων
ἦσαν.
9 Καὶ εἶχον θώρακας ὡς
θώρακας σιδηροῦς· καὶ ἡ φωνὴ
τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ
ἁρμάτων, ἵππων πολλῶν
τρεχόντων εἰς πόλεμον.
10 Καὶ ἔχουσιν οὐρὰς
ὁμοίας σκορπίοις, καὶ κέντρα
ἦν ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· καὶ
ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδικῆσαι τοὺς
ἀνθρώπους μῆνας πέντε.
11 Καὶ ἔχουσιν ἐφ' αὐτῶν

μοναχὰ τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ δὲν
ἔχουσι τὴν βοῦλαν τοῦ Θεοῦ εἰς
τὸ μέτωπόν τους.
5 Καὶ ταῖς ἐπαρήγγειλαν,
νὰ μὴν τοὺς σκοτώσουν, ἀλλὰ
νὰ τοὺς βασανίσουν πέντε μῆνες·
καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ἦτον
ὡσὰν βασανισμὸς τοῦ σκορπίου,
ὅταν κτυπήσῃ ἄνθρωπον.
6 Καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκεί-
ναις θέλουσι ζητήσει οἱ ἄνθρωποι
τὸν θάνατον, καὶ δὲν θέλουσι τὸν
εὕρει· καὶ θέλουσιν ἐπιθυμήσει
νὰ ἀποθάνουν, καὶ ὁ θάνατος
θέλει φύγει ἀπ' αὐτούς.
7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν
ἀκρίδων ἦταν ὅμοια μὲ τὰ
ἄλογα ὁποῦ εἶναι ἑτοιμασμένα
εἰς πόλεμον· καὶ ἀπάνω εἰς τὰ
κεφάλιά τους ἦταν ὡσὰν στεφά-
νια ὅμοια χρυσαφένια, καὶ τὰ
πρόσωπά τους ἦταν, ὡσὰν
πρόσωπα ἀνθρώπων.
8 Καὶ εἶχαν τρίχαις ὡσὰν
τρίχαις γυναικῶν, καὶ τὰ δον-
τιά τους ἦταν, ὡσὰν τῶν λεόν-
των.
9 Καὶ εἶχαν στήθια ὡσὰν
σιδηρόστηθα· καὶ ἡ φωνὴ τῶν
πτερύγων τους ἦτον ὡσὰν φωνὴ
ἀλογαμαξῶν πολλῶν, ὁποῦ
τρέχουσιν εἰς τὸν πόλεμον.
10 Καὶ εἴχασιν οὐραῖς ὡσὰν
σκορπίοι, καὶ εἶχαν κεντρίδια
εἰς ταῖς οὐραῖς τους· καὶ ἡ ἐξου-
σία τους ἦτον, νὰ βλάψουν τοὺς
ἀνθρώπους πέντε μῆνες.
11 Καὶ ἔχουσιν ἀπάνω τους

βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ, Ἀβαδδὼν, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν, ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

14 Λέγουσαν τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ ὃς εἶχε τὴν σάλπιγγα· Λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.

15 Καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς στρατευμάτων τοῦ ἱππικοῦ, δύο μυριάδες μυριάδων· καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

17 Καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὁράσει, καὶ τοὺς καθημένους ἐπ' αὐτῶν ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν

βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· τὸ ὄνομά του Ἑβραϊκὰ, Ἀβαδδὼν, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔχει ὄνομα Ἀπολλύων.

12 Ἕνα ἀειλύμονον ἐπέρασεν, νὰ ὅπου ἔρχονται ἀκόμι δύο ἀειλύμονον μετὰ ταῦτα.

13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα μίαν φωνὴν ἀπὸ τὰ τέσσαρα κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ ὅπου ἦτον ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν,

14 Ὅπου ἔλεγεν εἰς τὸν ἕκτον ἄγγελον ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν σάλπιγγα· Λῦσε τοὺς τέσσαρις ἀγγέλους ὅπου εἶναι δεμένοι εἰς τὸν ποταμὸν τὸν μεγάλον τὸν Εὐφράτην.

15 Καὶ ἐλύθηκαν οἱ τέσσαρις ἄγγελοι ὅπου ἦταν ἑτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, διὰ νὰ σκοτώσουσι τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀνθρώπων.

16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ καβαλαρικοῦ ἦταν δύο μυριάδες μυριάδων· καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμόν τους.

17 Καὶ τοιουτοτρόπως εἶδα εἰς τὴν ὅρασιν τὰ ἄλογα, καὶ ἐκείνους ὅπου ἐκάθουνταν ἀπάνω τους, καὶ ἐφοροῦσαν σιδηρόστηθα πύρινα, καὶ ὑακίνθινα, καὶ θειάφεινα· καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀλόγων ἦταν ὡσὰν τὰ κεφάλια τῶν λεόντων, καὶ ἀπὸ

ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.

18 Ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ ἐκ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.

19 Αἱ γὰρ ἐξουσίαι αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εἰσιν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλάς· καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.

20 Καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων οἳ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὔτε μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια, καὶ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται, οὔτε ἀκούειν, οὔτε περιπατεῖν·

21 Καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

τὸ στόμα τους εὐγαίνει φωτία καὶ καπνὸς καὶ τειάφι.

18 Ἀπὸ τοῦτα τὰ τρία, ἀπὸ τὴν φωτίαν καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ ἀπὸ τὴν τειάφην ὁποῦ εὔγαινεν ἀπὸ τὸ στόμα τους, ἐσκοτώθη τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀνθρώπων.

19 Διατὶ αἱ ἐξουσίαις τους ἦταν εἰς τὸ στόμα τους· διατὶ αἱ οὐραῖς τους ἦταν ὅμοιαις μὲ τῶν ὀφιδίων, καὶ εἶχαν κεφάλια· καὶ μὲ ταῦτα ἐβλάπταν.

20 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἄνθρωποι ὁποῦ δὲν ἐσκοτώθηκαν μὲ ταῖς πληγαῖς ἐτούταις, οὐδὲ μετενόησαν ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χερίων τους, νὰ μὴν προσκυνοῦν τὰ δαιμόνια, καὶ τὰ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ, καὶ τὰ ἀργυρᾶ, καὶ τὰ χαλκᾶ, καὶ τὰ πέτρινα, καὶ τὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνονται οὐδὲ νὰ εἰδοῦσιν, οὐδὲ νὰ ἀκούσωσιν, οὐδὲ νὰ περιπατήσουσι·

21 Καὶ δὲν ἐμετανόησαν ἀπὸ τοὺς φόνους τους, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς μαγείαις τους, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς πορνείαις τους, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς κλεψίαις τους.

Κεφ. ι΄. 10.

ΚΑΙ` εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην· καὶ ἶρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στύλοι πυρός.

ΚΑΙ` εἶδα ἄλλον ἄγγελον δυνατὸν ὁποῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐνδυμένος νεφέλην· καὶ τὸ οὐράνιον τόξον ἦτον εἰς τὸ κεφάλι του· καὶ τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ποδάριά του ὡσὰν στύλοι πυρός.

2 Καὶ εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἀνεῳγμένον· καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τὴν γῆν·

3 Καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὥσπερ λέων μυκᾶται· καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.

4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς φωνὰς ἑαυτῶν, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσάν μοι· Σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ ταῦτα γράψῃς.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος ὃν εἶδον ἑστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἦρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν,

6 Καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκ ἔσται ἔτι·

7 Ἀλλὰ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις τοῖς προφήταις.

8 Καὶ ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσα ἐκ

2 Καὶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ χέρι του ἕνα βιβλιαράκιον ἀνοικτόν· καὶ ἔβαλλε τὸ ποδάρι του τὸ δεξιὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ ζερβὸν εἰς τὴν γῆν·

3 Καὶ ἔκραξεν, μὲ μεγάλην φωνὴν ὡσὰν βρυχᾶται ὁ λέων· καὶ ὅταν ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ ταῖς φωναῖς τους.

4 Καὶ ὅταν ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ ταῖς φωναῖς τους, ἐγὼ ἔμελλον νὰ γράψω· ἀμὴ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁποῦ μοῦ ἔλεγε· Βούλωσε ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴν τὰ γράφῃς.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος, τὸν ὁποῖον εἶδα, ὁποῦ ἐστέκετον ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐσήκωσε τὸ χέρι του εἰς τὸν οὐρανόν,

6 Καὶ ὤμοσεν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτόν, καὶ τὴν γῆν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτήν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτήν, ὅτι καιρὸς δὲν θέλει εἶσθαι πλέον·

7 Ἀλλὰ εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ νὰ σαλπίσῃ, θέλει τελειωθῇ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, καθὼς εὐαγγέλισε τοὺς δούλους του τοὺς προφήτας.

8 Καὶ ἡ φωνὴ ὁποῦ ἄκουσα

τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσα μετ' ἐμοῦ, καὶ λέγουσα. Ὕπαγε, λάβε τὸ βιβλαρίδιον τὸ ἠνεῳγμένον ἐν τῇ χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ἑστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

9 Καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ· Δός μοι τὸ βιβλαρίδιον. Καὶ λέγει μοι· Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.

10 Καὶ ἔλαβον τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκύ· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτὸ, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

11 Καὶ λέγει μοι· Δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, πάλιν μοῦ ἐλάλει, καὶ ἔλεγε· Σύρε, ἔπαρε τὸ βιβλιαράκιον ὁποῦ εἶναι ἀνοικτὸν εἰς τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος στέκεται ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν στερεάν.

9 Καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν ἄγγελον, λέγοντάς του· Δός μου τὸ βιβλιαράκιον. Καὶ λέγει μου· Ἔπαρε καὶ κατάφαγέ το· καὶ θέλει πικράνει τὴν κοιλίαν σου, ἀλλὰ εἰς τὸ στόμα σου θέλει εἶσθαι γλυκὺ ὡσὰν μέλι.

10 Καὶ ἐπῆρα τὸ βιβλιαράκιον ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου, καὶ τὸ ἐκατάφαγα· καὶ ἦτον εἰς τὸ στόμα μου γλυκὺ ὡσὰν μέλι· ἀμὴ ὅταν τὸ ἔφαγα, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

11 Καὶ λέγει μου· Πρέπει νὰ προφητεύσῃς ἐσὺ πάλιν εἰς πολλοὺς λαοὺς, καὶ εἰς πολλὰ ἔθνη, καὶ εἰς πολλαῖς γλώσσαις, καὶ εἰς πολλοὺς βασιλεῖς.

Κεφ. ια'. 11.

ΚΑΙ' ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ· καὶ ὁ ἄγγελος εἱστήκει, λέγων· Ἔγειραι, καὶ μέτρησιν τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ.

2 Καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω,

ΚΑΙ' μοῦ ἐδόθη ἕνα καλάμι ὡσὰν ῥαβδί· καὶ ὁ ἄγγελος ἔστεκε, λέγοντας· Σήκω, καὶ μέτρησε τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐκείνους ὁποῦ προσκυνοῦσιν μέσα εἰς αὐτόν.

2 Καὶ τὴν αὐλὴν ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸ ἐξώτερον μέρος τοῦ

καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

3 Καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους.

4 Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι, καὶ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἑστῶσαι.

5 Καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλῃ ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλῃ ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.

6 Οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανὸν, ἵνα μὴ βρέχῃ ὑετὸς ἐν ἡμέραις αὐτῶν τῆς προφητείας· καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα, καὶ πατάξαι τὴν γῆν πάσῃ πληγῇ, ὁσάκις ἐὰν θελήσωσι.

7 Καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει πόλεμον μετ' αὐτῶν, καὶ νικήσει αὐτοὺς, καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς.

8 Καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας

ναοῦ, εὔγαλέ την ἔξω, καὶ μὴν τὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη εἰς τὰ ἔθνη· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν θέλουσι τὴν πατήσει σαράντα δύο μῆνας.

3 Καὶ θέλω δώσει τοὺς δύο μάρτυράς μου (νὰ προφητεύουν) καὶ θέλουσι προφητεύσει χιλίαις διακοσίαις ἑξήκοντα ἡμέραις, ἐνδυμένοι σάκκους.

4 Ἐτοῦτοι εἶναι αἱ δύο ἐλαῖαι, καὶ δύο λυχνίαις ὁποῦ στέκουνται ὀμπροστὰ εἰς τὸν Κύριον τῆς γῆς.

5 Καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τοὺς βλάψῃ, εὐγαίνει φωτία ἀπὸ τὸ στόμα τους, καὶ κατατρώγει τοὺς ἐχθρούς τους· καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τοὺς ἀδικήσῃ, τέτοιας λογῆς κάμνει χρεία καὶ αὐτὸς νὰ φονευθῇ.

6 Ἐτοῦτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν νὰ κλείσουσι τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ μὴν βρέχῃ βροχὴ εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς προφητείας τους· καὶ ἔχουσιν ἐξουσίαν εἰς τὰ νερὰ, νὰ τὰ μεταβάλλουσιν εἰς αἷμα, καὶ νὰ κτυπήσουν τὴν γῆν μὲ κάθε λογῆς πληγὴν, ὅσαις φοραῖς θελήσουν.

7 Καὶ ὅταν τελειώσουσι τὴν μαρτυρίαν αὐτωνῶν, τὸ θηρίον ὁποῦ ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν ἄβυσσον θέλει κάμει πόλεμον μετ' αὐτοὺς, καὶ θέλει τοὺς νικήσει, καὶ θέλει τοὺς φονεύσει.

8 Καὶ τὰ κορμία τους (θέλουσι κείτεσθαι) εἰς τὸ

πόλεως τῆς μεγάλης, ἥτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσταυρώθη.

9 Καὶ βλέψουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν, καὶ ἐθνῶν τὰ πτώματα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἥμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνήματα.

10 Καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαροῦσιν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εὐφρανθήσονται· καὶ δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο προφῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν ἐπ' αὐτούς· καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἔπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.

12 Καὶ ἤκουσαν φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν αὐτοῖς· Ἀνάβητε ὧδε. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ

πλάτωμα τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἡ ὁποία καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ἐκεῖ ὁποῦ καὶ ὁ Κύριός μας ἐσταυρώθη.

9 Καὶ (ἄνθρωποι) ἀπὸ τοὺς λαοὺς, καὶ ἀπὸ ταῖς φυλαῖς, καὶ ἀπὸ ταῖς γλώσσαις, καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη θέλουσιν εἰδῆ τὰ κορμία αὐτῶν τρεῖς καὶ ἥμισυ ἡμέραις, καὶ τὰ κορμία τους δὲν θέλουσιν ἀφήσει νὰ βαλθοῦσιν εἰς τὰ μνήματα.

10 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν θέλουσι χαρῇ ἀπάνω εἰς ἐτοῦτα, καὶ θέλουσιν εὐφρανθῇ· καὶ θέλουσι πέμψει καὶ δῶρα ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ὅτι ἐτοῦτοι οἱ δύο προφῆται ἐβασάνισαν ἐκείνους ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Καὶ ὕστερον ἀπὸ ταῖς τρεῖς καὶ ἥμισυ ἡμέραις, πνεῦμα ζωῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐμβῆκεν εἰς αὐτούς· καὶ ἐστάθηκαν ἀπάνω εἰς τὰ ποδάριά τους, καὶ μεγάλος φόβος ἔπεσεν εἰς ἐκείνους ὁποῦ τοὺς ἔβλεπαν.

12 Καὶ αὐτοὶ ἄκουσαν φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ τοὺς ἔλεγεν· Ἀνέβετε ἐδῶ. Καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν νεφέλην· καὶ εἶδάν τους οἱ ἐχθροί τους.

13 Καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν ἐγίνετο μεγάλος σεισμὸς,

δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ
ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ
ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες
ἑπτά· καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι
ἐγένοντο, καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ
Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.
14 Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα
ἀπῆλθεν, ἰδοὺ ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη
ἔρχεται ταχύ.

15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναὶ
μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγου-
σαι· Ἐγένοντο αἱ βασιλεῖαι
τοῦ κόσμου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν,
καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ
βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων.
16 Καὶ οἱ εἴκοσι καὶ
τέσσαρες πρεσβύτεροι οἱ ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ καθήμενοι ἐπὶ
τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἔπεσαν
ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ
προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,
17 Λέγοντες· Εὐχαριστοῦμέν
σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκρά-
τωρ, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ
ἐρχόμενος, ὅτι εἴληφας τὴν
δύναμίν σου τὴν μεγάλην, καὶ
ἐβασίλευσας.
18 Καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσ-
θησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου·
καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν,
κριθῆναι, καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν
τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις,
καὶ τοῖς ἁγίοις καὶ τοῖς
φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς
μικροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις, καὶ

καὶ ἔπεσε τὸ δέκατον τῆς
πόλεως, καὶ ἐσκοτώθηκαν εἰς
τὸν σεισμὸν ἑπτὰ χιλιάδες
ὀνόματα ἀνθρώπων· καὶ οἱ
λοιποὶ ἐφοβήθηκαν, καὶ ἐδόξα-
σαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ.
14 Τὸ ἀειλύμονον τὸ
δεύτερον ἐπέρασεν, καὶ νὰ
τὸ τρίτον ἀειλύμονον ἔρχεται
γλίγωρα.
15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναῖς
μεγάλαις εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ
ἔλεγαν· Ἐγένηκαν αἱ βασι-
λείαις τοῦ κόσμου, τοῦ Κυρίου
μας, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ,
καὶ θέλει βασιλεύσει εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.
16 Καὶ οἱ εἴκοσι τέσ-
σαρες πρεσβύτεροι ὁποῦ κάθουν-
ται ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν εἰς
τοὺς θρόνους τους, ἔπεσαν μετὰ
πρόσωπον, καὶ ἐπροσκύνησαν
τὸν Θεὸν,
17 Λέγοντες· Σὲ εὐχαρι-
στοῦμεν, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παν-
τοκράτωρ, ὁποῦ εἶσαι, καὶ
ἦσουν, καὶ ἔρχεσαι, ὅτι ἐπῆρες
τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην,
καὶ ἐβασίλευσες.
18 Καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσ-
θηκαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου·
καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν νὰ
κριθοῦσι, καὶ νὰ δώσῃς πληρω-
μὴν εἰς τοὺς δούλους σου τοὺς
προφήτας, καὶ τοὺς ἁγίους καὶ
ἐκείνους ὁποῦ φοβοῦνται τὸ ὄνομά
σου, εἰς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς με-

διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας
τὴν γῆν.
19 Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τοῦ
Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὤφθη
ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης αὐτοῦ
ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ· καὶ ἐγένοντο
ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ
βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ
χάλαζα μεγάλη.

γάλους, καὶ νὰ ἀφανίσῃς ἐκεί-
νους ὁποῦ ἀφανίζουν τὴν γῆν.
19 Καὶ ἀνοίχθη ὁ ναὸς
τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ
ἐφάνη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης
του εἰς τὸν ναόν του· καὶ
ἐγένηκαν ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ
καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ
χάλαζα μεγάλη.

Κεφ. ιβʹ. 12.

ΚΑΙ σημεῖον μέγα ὤφθη
ἐν τῷ οὐρανῷ· γυνὴ
περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ
ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν
αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώ-
δεκα.
2 Καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα,
κράζει ὠδίνουσα, καὶ βασανι-
ζομένη τεκεῖν.

3 Καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον
ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ δράκων
μέγας πυῤῥὸς, ἔχων κεφαλὰς
ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα· καὶ
ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ διαδή-
ματα ἑπτά.
4 Καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ
σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων
τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς
εἰς τὴν γῆν· καὶ ὁ δράκων
ἕστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς
τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα
ὅταν τέκῃ, τὸ τέκνον αὐτῆς
καταφάγῃ.
5 Καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα,
ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα

ΚΑΙ σημάδι μεγάλον ἐφάνη
εἰς τὸν οὐρανόν· μία
γυναῖκα ἐνδυμένη τὸν ἥλιον,
καὶ ἡ σελήνη ἀποκάτω εἰς τὰ
ποδάριά της, καὶ ἀπάνω εἰς
τὸ κεφάλι της ἦτον ἕνα στεφάνι
ἀπὸ δώδεκα ἀστέρας.
2 Καὶ ἔστοντας νὰ εἶναι
ἐγγαστρωμένη, ἔκραζε κοιλο-
πονοῦσα, καὶ βασανιζομένη νὰ
γεννήσῃ.
3 Καὶ ἐφάνη ἄλλο σημάδι
εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ ἕνας
δράκων μεγάλος κόκκινος,
ὁποῦ εἶχεν ἑπτὰ κεφαλαῖς, καὶ
δέκα κέρατα· καὶ εἰς τὰ κε-
φάλιά του ἑπτὰ στεφάνια.
4 Καὶ ἡ οὐρά του ἔσυρε
τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ
οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἔῤῥιξε κάτω
εἰς τὴν γῆν· καὶ ὁ δράκων
ἐστάθη ὀμπροστὰ εἰς τὴν γυναῖκα
ὁποῦ ἔμελλε νὰ γεννήσῃ, διὰ νὰ
καταφάγῃ τὸ τέκνον της, ὅταν
τὸ γεννήσῃ.
5 Καὶ ἐγέννησεν υἱὸν
ἀρσενικὸν, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ

τὰ ἔθνη ἐν ῥάϐδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἡρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν θρόνον αὐτȣ͂.

6 Καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπȣ ἔχει τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα.

7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτȣ͂ ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτȣ͂,

8 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν, ȣ̓τε τόπος εὑρέθη αὐτῶν ἔτι ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ.

9 Καὶ ἐϐλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλȣ́μενος διάϐολος, καὶ ὁ σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκȣμένην ὅλην, ἐϐλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτȣ͂, μετ' αὐτȣ͂ ἐϐλήθησαν.

10 Καὶ ἤκȣσα φωνὴν μεγάλην λέγȣσαν ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ· Ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεȣ͂ ἡμῶν, καὶ ἡ ἐξȣσία τοῦ Χριςȣ͂ αὐτȣ͂· ὅτι κατεϐλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεȣ͂ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός·

11 Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τȣ͂ ἀρνίȣ, καὶ

ποιμάνῃ ὅλα τὰ ἔθνη μὲ ῥάϐδον σιδηράν· καὶ ἁρπάχθη τὸ τέκνον της εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν θρόνον τȣ.

6 Καὶ ἡ γυναῖκα ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ἐκεῖ ὁπȣ͂ ἔχει τόπον ἑτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεȣ͂, διὰ νὰ τὴν θρέφȣσιν ἐκεῖ χιλίας διακοσίαις ἑξήκοντα ἡμέραις.

7 Καὶ ἔγινε πόλεμος εἰς τὸν ȣ̓ρανόν· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοί τȣ ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε, καὶ οἱ ἄγγελοί τȣ,

8 Καὶ δὲν ἐκαταπόνεσαν, ȣ̓δὲ τόπος αὐτῶν εὑρέθη πλέον εἰς τὸν ȣ̓ρανόν.

9 Καὶ ἐῤῥίχθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ παλαιὸς, ὁπȣ͂ καλεῖται διάϐολος, καὶ ὁ σατανᾶς, ὁπȣ͂ πλανᾷ ὅλην τὴν οἰκȣμένην, ἐῤῥίχθη εἰς τὴν γῆν· καὶ οἱ ἄγγελοί τȣ ἀντάμα μετ' αὐτὸν κατεγκρημνίσθηκαν.

10 Καὶ ἄκȣσα φωνὴν μεγάλην ὁπȣ͂ ἔλεγεν εἰς τὸν ȣ̓ρανόν· Τῶρα ἔγινεν ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεȣ͂ μας, καὶ ἡ ἐξȣσία τοῦ Χριςȣ͂ αὐτȣ͂· ὅτι ἐῤῥίχθη κάτω ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας, ἐκεῖνος ὁπȣ͂ τȣς ἐκατηγόρει ὀμπροςὰ εἰς τὸν Θεόν μας ἡμέρα καὶ νύκτα·

11 Καὶ αὐτοὶ τὸν ἐνίκησαν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίȣ, καὶ διὰ

διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν· καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.

12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οἱ οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἥτις ἔτεκε τὸν ἄρρενα.

14 Καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς, καὶ ἥμισυ καιροῦ, ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.

15 Καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφις ὀπίσω τῆς γυναικὸς ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ.

16 Καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικὶ, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικὶ, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας των· καὶ δὲν ἀγάπησαν τὴν ζωήν τους ἕως τὸν θάνατον.

12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἐσεῖς ὁποῦ κατοικᾶτε εἰς αὐτούς· ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς ὁποῦ κατοικᾶτε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι ἐκατέβη ὁ διάβολος εἰς ἐσᾶς ἔχοντας θυμὸν μέγαν, ἐξεύροντας ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

13 Καὶ ὅταν εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐῤῥίχθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸ ἀρσενικὸν (παιδίον.)

14 Καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν γυναῖκα δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, διὰ νὰ πέτεται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον της, ἐκεῖ ὁποῦ τρέφεται καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ, μακρὰν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ὄφεως.

15 Καὶ ὁ ὄφις ὀπίσω τῆς γυναίκας εὔγαλεν νερὸν ἀπὸ τὸ στόμα του ὡσὰν ποτάμι, διὰ νὰ κάμῃ νὰ τὴν πάρῃ τὸ ποτάμι.

16 Ἀμὴ ἡ γῆ ἐβοήθησε τὴν γυναῖκα, καὶ ἄνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα της, καὶ ἐκατάπιε τὸν ποταμὸν, τὸν ὁποῖον εὔγαλεν ὁ δράκων ἀπὸ τὸ στόμα του.

17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ ἐπῆγε νὰ κάμῃ πόλεμον μὲ τὰ λοιπά της σπέρματα, ὁποῦ φυλάττουν ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁποῦ ἔχουν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης·

18 Καὶ ἐγὼ ἐστάθηκα εἰς τὸν ἄμμον τῆς θαλάσσης·

Κεφ. ιγ΄. 13.

ΚΑΙ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα· καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὄνομα βλασφημίας.

2 Καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκτου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ, ὡς στόμα λέοντος, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην.

3 Καὶ εἶδον μίαν τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.

4 Καὶ προσεκύνησαν τὸν δράκοντα ὃς ἔδωκεν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· Τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;

5 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

6 Καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ

ΚΑΙ εἶδα ὁποῦ ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕνα θηρίον, καὶ εἶχεν ἑπτὰ κεφαλαῖς, καὶ κέρατα δέκα· καὶ ἀπάνω εἰς τὰ κέρατά του δέκα στεφάνια, καὶ ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλιά του ὄνομα βλασφημίας.

2 Καὶ τὸ θηρίον ὁποῦ εἶδα, ἦτον ὅμοιον παρδάλει, καὶ τὰ ποδάριά του ὡσὰν τῆς ἀρκούδας, καὶ τὸ στόμα του ὡσὰν τὸ στόμα τοῦ λονταρίου, καὶ τοῦ ἔδωκεν ὁ δράκων τὴν δύναμίν του, καὶ τὸν θρόνον του, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην.

3 Καὶ εἶδα μίαν ἀπὸ ταῖς κεφαλαῖς του ὁποῦ ἦτον κτυπημένη ἕως θανάτου· ἀμὴ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου του ἰατρεύθη, καὶ ἡ γῆ ὅλη ἐθαύμασεν ἀκολουθῶντας ὀπίσω τοῦ θηρίου.

4 Καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν ἐξουσίαν εἰς τὸ θηρίον, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· Τίς εἶναι ὅμοιος μὲ τὸ θηρίον; Ποῖος δύναται νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτό;

5 Καὶ τοῦ ἐδόθη στόμα ὁποῦ ἐλάλει μεγάλα καὶ βλασφημίαις, καὶ τοῦ ἐδόθη ἐξουσία νὰ κάμῃ πόλεμον μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

6 Καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα του

εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεὸν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

7 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων, καὶ νικῆσαι αὐτούς· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

8 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

9 Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.

10 Εἴ τις αἰχμαλωσίαν συνάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτενεῖ, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. Ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.

12 Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ

διὰ βλασφημίαν εἰς τὸν Θεὸν, νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομά του, καὶ τὴν σκηνήν του, καὶ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

7 Καὶ τοῦ ἐδόθη νὰ κάμῃ πόλεμον ἀντάμα μὲ τοὺς ἁγίους, καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ· καὶ τοῦ ἐδόθη ἐξουσία εἰς κάθε γένος καὶ εἰς γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

8 Καὶ θέλουσι τὸ προσκυνήσει ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ κατάστοιχον τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

9 Ἐὰν ἔχῃ κανεὶς αὐτὶ, ἂς ἀκούσει.

10 Ἐὰν κανένας φέρῃ (τοὺς ἄλλους εἰς) αἰχμαλωσίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει καὶ αὐτός· ἐὰν κανένας σκοτώσῃ μὲ σπαθὶ, κάμνει χρεία καὶ αὐτὸς νὰ σκοτωθῇ μὲ σπαθί. Ἐδῶ εἶναι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

11 Καὶ εἶδα ἄλλο θηρίον ὁποῦ ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίου, καὶ ἐλάλει ὡσὰν δράκων.

12 Καὶ κάμνει ὅλην τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ὀμπροστά του, καὶ κάμνει τὴν γῆν καὶ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ προσκυνήσουσι τὸ θηρίον τὸ

ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

13 Καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, ἵνα καὶ πῦρ ποιῇ καταβαίνειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

14 Καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου· λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ ὃ ἔχει τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας, καὶ ἔζησε.

15 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἂν μὴ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι.

16 Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλας, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

17 Καὶ ἵνα μήτις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

πρῶτον, τοῦ ὁποίου ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου του.

13 Καὶ κάμνει σημεῖα μεγάλα, εἰς τόσον ὁποῦ κάμνῃ καὶ φωτία νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, ὀμπροστὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

14 Καὶ πλανᾷ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, διὰ τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐδόθη νὰ κάμῃ ὀμπροστὰ εἰς τὸ θηρίον· λέγωντας εἰς ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, νὰ κάμουσιν εἰκόνα τοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν πληγὴν τοῦ σπαθίου, καὶ ἔζησε.

15 Καὶ τοῦ ἐδόθη νὰ δώσῃ πνεῦμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, εἰς τόσον ὁποῦ νὰ διαλαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ νὰ κάμῃ, ὅσοι δὲν ἠθέλασι προσκυνήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, νὰ σκοτωθοῦσι.

16 Καὶ κάμνει ὅλους, τοὺς μικροὺς, καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους, καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους, καὶ τοὺς δούλους, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ χάραγμα εἰς τὸ χέρι τους τὸ δεξιὸν, ἢ εἰς τὸ μέτωπόν τους.

17 Καὶ κανένας νὰ μὴν δύνηται νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του.

18 Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων τὸν νοῦν, ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χ ξ ϛ΄.

18 Ἐδῶ εἶναι ἡ σοφία· ὅποιος ἔχει νοῦν, ἂς λογαριάσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· διατὶ ἀριθμὸς ἀνθρώπου εἶναι, καὶ ὁ ἀριθμός του εἶναι χ ξ ϛ΄.

Κεφ. ιδ΄. 14.

ΚΑΙ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἀρνίον ἑστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιὼν, καὶ μετ᾽ αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

ΚΑΙ εἶδα, καὶ τὰ ἀρνίον ὁποῦ ἐστέκετον ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τὸ Σιὼν, καὶ ἀντάμα μετ᾽ αὐτὸ ἦταν ἑκατὸν σαραντατέσσαρες χιλιάδες, ὁποῦ εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του γεγραμμένον εἰς τὰ μέτωπά τους.

2 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ φωνὴν ἤκουσα κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν.

2 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὡσὰν φωνὴν πολλῶν νερῶν, καὶ ὡσὰν φωνὴν μεγάλης βροντῆς· καὶ ἤκουσα φωνὴν κιθαρῳδῶν, ὁποῦ ἐκιθάριζαν μὲ ταῖς κιθάραις τους.

3 Καὶ ᾄδουσιν ὡς ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς.

3 Καὶ ἔψαλλαν ὡσὰν ᾠδὴν καινούριαν ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον, καὶ ὀμπροστὰ εἰς τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους· καὶ κανένας δὲν ἐδυνήθη νὰ μάθῃ τὴν ᾠδὴν, παρὰ οἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἀγορασμένοι ἀπὸ τὴν γῆν.

4 Οὗτοί εἰσιν οἳ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν· οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ· οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν

4 Ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ γυναῖκαις δὲν ἐμολύνθησαν· διατὶ εἶναι παρθένοι· ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκολουθοῦσι τὸ ἀρνίον, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ· ἐτοῦτοι

ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ·

5 Καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὑρέθη δόλος· ἄμωμοι γάρ εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετώμενον ἐν μεσουρανήματι, ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον, εὐαγγελίσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν·

7 Λέγοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Φοβήθητε τὸν Θεὸν, καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ· καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.

8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἠκολούθησε, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγάλη· ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα ἔθνη.

9 Καὶ τρίτος ἄγγελος ἠκολούθησεν αὐτοῖς, λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Εἴ τις τὸ θηρίον προσκυνεῖ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ·

10 Καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ,

ἀγοράσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πρώιμον (ἀφιέρωμα) εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ ἀρνίον·

5 Καὶ εἰς τὸ στόμα τους δὲν εὑρέθη δόλος· διατὶ εἶναι ἀκατηγόρητοι ὀμπροστὰ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὁποῦ ἐπέτα εἰς τὸ μεσουράνισμα, καὶ ἐκράτει εὐαγγέλιον αἰώνιον, νὰ εὐαγγελίσῃ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ κάθε ἔθνος, καὶ φυλὴν, καὶ γλῶσσαν, καὶ λαόν·

7 Καὶ ἔλεγε μὲ φωνὴν μεγάλην· Φοβήθητε τὸν Θεὸν, καὶ δότε εἰς αὐτὸν δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεώς του· καὶ προσκυνήσετε ἐκεῖνον ὁποῦ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ταῖς πηγαῖς τῶν ὑδάτων.

8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἀκολούθησεν, λέγωντας· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγάλη· ὅτι ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας της ἐπότισεν ὅλα τὰ ἔθνη.

9 Καὶ τρίτος ἄγγελος τοὺς ἀκολούθησεν, λέγωντας μὲ φωνὴν μεγάλην· Ἐὰν κανένας προσκυνᾷ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ πέρνῃ τὸ χάραγμά του εἰς τὸ μέτωπόν του ἢ εἰς τὸ χέρι του·

10 Καὶ αὐτὸς θέλει πίει ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τοῦ

τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν
τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ·
καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ
καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων
ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ
ἀρνίου.
11 Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασα-
νισμοῦ αὐτῶν ἀναβαίνει εἰς αἰ-
ῶνας αἰώνων· καὶ οὐκ ἔχουσιν
ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς
οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ
τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις
λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ
ὀνόματος αὐτοῦ.
12 Ὧδε ὑπομονὴ τῶν
ἁγίων ἐστιν· ὧδε οἱ τηροῦντες
τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν
πίστιν Ἰησοῦ.
13 Καὶ ἤκουσα φωνῆς
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λεγούσης μοι·
Γράψον· μακάριοι οἱ νεκροὶ
οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες
ἀπάρτι· ναὶ, λέγει τὸ
Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται
ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ
δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ
μετ᾽ αὐτῶν.
14 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ
νεφέλη λευκὴ, καὶ ἐπὶ τὴν
νεφέλην καθήμενος ὅμοιος υἱῷ
ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυ-
σοῦν, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ
δρέπανον ὀξύ.
15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος
ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κράζων

Θεοῦ, τοῦ κερασμένου ἀκράτου
εἰς τὸ ποτήρι τῆς ὀργῆς του· καὶ
θέλει βασανισθῆ μὲ φωτίαις
καὶ μὲ τειάφην ὀμπροστὰ εἰς
τοὺς ἁγίους ἀγγέλους, καὶ ὀμ-
προστὰ εἰς τὸ ἀρνίον.
11 Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασα-
νισμοῦ τῶν ἀναβαίνει εἰς αἰ-
ῶνας αἰώνων· καὶ δὲν ἔχουσιν
ἀνάπαυσιν ἡμέρα καὶ νύκτα
ἐκεῖνοι ὁπού προσκυνοῦσι τὸ
θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ
ἐὰν κανένας πάρῃ τὸ χάραγμα
τοῦ ὀνόματός του.
12 Ἐδῶ εἶναι ἡ ὑπομονὴ
τῶν ἁγίων· ἐδῶ εἶναι ἐκεῖνοι
ὁποῦ φυλάττουσι ταῖς ἐντολαῖς
τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν τοῦ
Ἰησοῦ.
13 Καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ
τὸν οὐρανὸν, ὁπού μοῦ ἔλεγε·
Γράψε· μακάριοι οἱ νεκροὶ
ὁποῦ ἀποθαίνουσι εἰς τὸν Κύριον
ἀπὸ τῶρα καὶ ὀμπροστά· ναὶ,
λέγει τὸ Πνεῦμα, διὰ νὰ ἀνα-
παυθοῦσιν ἀπὸ τοὺς κόπους τους·
καὶ τὰ ἔργα τους ἀκολουθοῦσι
μετ᾽ αὐτούς.
14 Καὶ εἶδα, καὶ νὰ ἕνα
σύννεφον ἄσπρον, καὶ ἀπάνω
εἰς τὸ σύννεφον ἐκάθετον ἕνας
ὅμοιος ὡσὰν υἱὸς ἀνθρώπου,
καὶ ἐφόρει ἀπάνω εἰς τὸ
κεφάλι του χρυσὸν στεφάνι, καὶ
εἰς τὸ χέρι του ἐκράτει δρεπάνι
κοπτερόν.
15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος
εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν ναὸν, καὶ

ἐν μεγάλῃ φωνῇ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· Πέμψον τὸ δρέπανόν σου, καὶ θέρισον. Ὅτι ἦλθέ σοι ἡ ὥρα τοῦ θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

ἔκραζε μὲ μεγάλην φωνὴν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸ σύννεφον· Πέμψε τὸ δρέπανόν σου, καὶ θέρισον. Ὅτι σοῦ ἦλθεν ἡ ὥρα ὁποῦ νὰ θερίσῃς, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

16 Καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τὴν νεφέλην τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

16 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸ σύννεφον, ἔβαλεν τὸ δρέπανόν του ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.

17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν ναὸν ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκράτει καὶ αὐτὸς δρέπανον κοπτερόν.

18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός· καὶ ἐφώνησε κραυγῇ μεγάλῃ τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ, λέγων· Πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ, καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς.

18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον, ὁποῦ εἶχεν ἐξουσίαν ἀπάνω εἰς τὴν φωτίαν· καὶ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνὴν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκράτει τὸ δρέπανον τὸ κοπτερὸν, λέγωντας· Πέμψε τὸ δρεπάνι σου τὸ κοπτερὸν, καὶ τρύγησε τὰ σταφύλια τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ὡρίμασαν τὰ σταφύλιά της.

19 Καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην.

19 Καὶ ὁ ἄγγελος ἔβαλε τὸ δρέπανόν του εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὸ ἀμπέλι τῆς γῆς, καὶ (τὰ σταφύλια) ἔβαλεν εἰς τὸ πατητῆρι τὸ μεγάλον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ.

20 Καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθε αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

20 Καὶ ἐπατήθη τὸ πατητῆρι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ εὐγῆκεν αἷμα ἀπὸ τὸ πατητῆρι ἕως τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων, ἕως χίλια ἑξακόσια στάδια.

Κεφ. ιε'. 15.

ΚΑΙ` εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν, ἀγγέλους ἑπτὰ, ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρὶ, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἑστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας κιθάρας τοῦ Θεοῦ·

3 Καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωσέως δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγοντες· Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἁγίων.

4 Τίς οὐ μὴ φοβηθῇ σε, Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος ὅσιος· ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν.

5 Καὶ μετὰ ταῦτα

ΚΑΙ` εἶδα ἄλλο σημάδι εἰς τὸν οὐρανὸν μέγα καὶ θαυμαστὸν, ἑπτὰ ἀγγέλους, ὁποῦ εἴχασιν ταῖς ἑπτὰ πληγαῖς ταῖς ὑστεριναῖς, ὅτι εἰς αὐταῖς ἐτελειώθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ εἶδα ὡσὰν θάλασσαν ὑαλίνην ἀνακατωμένην μὲ φωτίαν, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐνίκησαν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ τὸ χάραγμά του, καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του, ὁποῦ ἐστέκουνται ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, καὶ εἴχασι κιθάραις τοῦ Θεοῦ·

3 Καὶ ψάλλουσι τὴν ᾠδὴν τοῦ Μωυσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγοντες· Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαις καὶ ἀληθιναῖς εἶναι ἡ στράταις σου, ὦ βασιλεῦ τῶν ἁγίων.

4 Ποῖος νὰ μὴν σὲ φοβηθῇ, Κύριε, καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι ἐσὺ μόνος εἶσαι ὅσιος· ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσιν ἔλθη καὶ θέλουσι προσκυνήσει ὀμπροστά σου· ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθηκαν.

5 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτα

εἶδον, καὶ ἰδὲ ἠνοίγη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τῆ μαρτυρίε ἐν τῷ ἐρανῷ.

6 Καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ἔχοντες τὰς ἑπτὰ πληγὰς, ἐκ τοῦ ναῦ, ἐνδεδυμένοι λίνον καθαρὸν καὶ λαμπρὸν, καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ ϛήθη ζώνας χρυσᾶς.

7 Καὶ ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων ἔδωκε τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις ἑπτὰ φιάλας χρυσᾶς, γεμέσας τῆ θυμῆ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τὲς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης τῆ Θεῦ, καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· καὶ ἐδεὶς ἠδύνατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν, ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

εἶδα, καὶ νὰ, καὶ ἀνοίχθη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίε, ὅπου εἶναι εἰς τὸν ἐρανόν.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ὅπε εἶχαν ταῖς ἑπτὰ πληγαῖς, εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν ναὸν, ἐνδυμένοι λινὰ καθάρια καὶ λαμπρὰ, καὶ περιεζωσμένοι τριγύρω εἰς τὰ ϛήθη ζωνάρια χρυσά.

7 Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔδωκεν εἰς τὲς ἑπτὰ ἀγγέλες ἑπτὰ κέπαις χρυσαῖς, ὅπε ἦταν γεμάταις ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆ Θεῦ τῆ ζῶντος εἰς τὲς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς καπνὸν ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεῦ, καὶ ἀπὸ τὴν δύναμίν τε· καὶ κανένας δὲν ἐδύνετο νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν ναὸν, ἕως ὅπε νὰ τελειωθῆσιν αἱ ἑπτὰ πληγαῖς τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

Κεφ. ιϛ΄. 16.

ΚΑΙ ἤκεσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ ναοῦ, λεγέσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· Ὑπάγετε καὶ ἐκχέατε τὰς φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος, καὶ ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο

ΚΑΙ ἄκεσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν ναὸν, ὅπου ἔλεγεν εἰς τὲς ἑπτὰ ἀγγέλες· Ὑπάγετε, χύσετε ταῖς κέπαις τοῦ θυμῆ τοῦ Θεῦ εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ ἐπῆγεν ὁ πρῶτος, καὶ ἔχυσε τὴν κέππαν τε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἔγινε

ἕλκος κακὸν καὶ πονηρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς τῇ εἰκόνι αὐτοῦ προσκυνοῦντας.

3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ· καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα ἀπέθανεν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγένετο αἷμα.

5 Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· Δίκαιος, Κύριε, εἶ, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας·

6 Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς ἔδωκας πιεῖν· ἄξιοι γάρ εἰσι.

7 Καὶ ἤκουσα ἄλλου ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· Ναὶ, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρί.

9 Καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα

πληγὴ κακὴ καὶ πονηρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ εἶχαν τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐπροσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα του.

3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦππάν του μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔγινεν ὡσὰν αἷμα ἀπεθαμμένου· καὶ κάθε ψυχὴ ζωντανὴ ἀπέθανεν εἰς τὴν θάλασσαν.

4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦππάν του εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς ταῖς πηγαῖς τῶν νερῶν· καὶ ἔγιναν αἷμα.

5 Καὶ ἄκουσα τὸν ἄγγελον τῶν νερῶν ὁποῦ ἔλεγε· Δίκαιος εἶσαι, Κύριε, ὁποῦ εἶσαι, καὶ ἦσουν, καὶ ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας·

6 Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἔχυσαν, καὶ αἷμα τοὺς ἔδωκες νὰ πιοῦσι· διατὶ ἄξιοι εἶναι.

7 Καὶ ἄκουσα ἄλλον ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον ὁποῦ ἔλεγε· Ναὶ, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναῖς καὶ δίκαιαις εἶναι αἱ κρίσαις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦππάν του εἰς τὸν ἥλιον· καὶ τοῦ ἐδόθη νὰ καυματίσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ φωτίαν.

9 Καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ

τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας· καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.

10 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη· καὶ ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου,

11 Καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἑλκῶν αὐτῶν καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

12 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἑτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου.

13 Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ἀκάθαρτα ὅμοια βατράχοις·

14 Εἰσὶ γὰρ πνεύματα δαιμόνων ποιοῦντα σημεῖα ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

Θεοῦ, ὁποῦ ἔχει ἐξουσίαν εἰς ταῖς πληγαῖς ἐτούταις· καὶ δὲν ἐμετανόησαν νὰ τοῦ δώσουν δόξαν.

10 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦππάν του εἰς τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἔγινεν ἡ βασιλεία του καταμαυρισμένη· καὶ ἐμασσοῦσαν ταῖς γλώσσαις τους ἀπὸ τὸν πόνον τους,

11 Καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τὸν πόνον τους, καὶ ἀπὸ ταῖς πληγαῖς τους, καὶ δὲν ἐμετανόησαν ἀπὸ τὰ ἔργα τους.

12 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κοῦππάν του εἰς τὸν ποταμὸν τὸν μεγάλον τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξεράνθη τὸ νερόν του, διὰ νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ στράτα τῶν βασιλέων ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

13 Καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δράκοντος, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ψευδοπροφήτου τρία πνεύματα ἀκάθαρτα, ὡσὰν βαθρακοὺς·

14 Διατὶ εἶναι πνεύματα δαιμονικὰ ὁποῦ κάμνουσι σημεῖα καὶ πηγαίνουσιν εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης, νὰ τοὺς συμμαζώξουν εἰς τὸν πόλεμον τῆς μεγάλης ἡμέρας ἐκείνης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

15 (Ἰδοὺ, ἔρχομαι ὡς κλέπτης· μακάριος ὁ γρηγορῶν, καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ, καὶ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.)

16 Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδδών.

17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ θρόνου, λέγουσα· Γέγονε.

18 Καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικοῦτος σεισμὸς οὕτω μέγας.

19 Καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσον. Καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ·

20 Καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὑρέθησαν·

21 Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς

15 (Νὰ, ὁποῦ ἔρχομαι ὡσὰν κλέπτης· μακάριος ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἔξυπνος, καὶ φυλάγει τὰ φορέματά του, διὰ νὰ μὴν περιπατῇ γυμνὸς, καὶ βλέπεται ἡ ἐντροπή του.)

16 Καὶ τοὺς ἐσυμμάζωξεν εἰς τὸν τόπον ὁποῦ καλεῖται Ἑβραϊκὰ Ἀρμαγεδδών.

17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἔχυσε τὴν κούπαν του εἰς τὸν ἀέρα· καὶ εὐγῆκε φωνὴ μεγάλη ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔλεγεν· Ἔγινε.

18 Καὶ ἐγίνοντας φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμὸς ἔγινε μεγάλος, ὁποῦ δὲν ἔγινεν ἀφ' οὗ ἐγίνηκαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν γῆν, τέτοιας λογῆς σεισμὸς ἔτζι μεγάλος.

19 Καὶ ἔγινεν ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μερτικὰ, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσαν. Καὶ ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐνθυμίσθη ἐμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ τῆς δώσῃ τὸ ποτήριον τοῦ κρασίου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς του·

20 Καὶ καθε νησὶ ἔφυγε, καὶ ὄρη δὲν εὑρέθηκαν·

21 Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡσὰν βάρος ταλάντου, ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν

πληγῆς τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὐτῆς σφόδρα.

πληγὴν τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἦτον ἡ πληγή της κατὰ πολλά.

Κεφ. ιζ΄. 17.

ΚΑΙ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ, λέγων μοι· Δεῦρο, δείξω σοι τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων τῶν πολλῶν·

2 Μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν.

3 Καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι· καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θηρίον κόκκινον, γέμον ὀνομάτων βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα.

4 Καὶ ἡ γυνὴ ἡ περιβεβλημένη πορφύρᾳ καὶ κοκκίνῳ, καὶ κεχρυσωμένη χρυσῷ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα χρυσοῦν ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, γέμον βδελυγμάτων καὶ ἀκαθάρτητος πορνείας αὐτῆς.

ΚΑΙ ἦλθεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, ὁποῦ εἶχασι ταῖς ἑπτὰ κοῦπαις, καὶ ἐλάλησε μαζύ μου, λέγοντάς μου· Ἔλα, θέλω σοῦ δείξει τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, ὁποῦ κάθεται ἀπάνω εἰς τὰ πολλὰ νερά·

2 Ἀντάμα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθηκαν ἀπὸ τὸ κρασὶ τῆς πορνείας της ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσι τὴν γῆν.

3 Καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφερέ με μὲ τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ἔρημον· καὶ εἶδα γυναῖκα ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς ἕνα θηρίον κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἦτον γεμάτων ὀνόματα βλασφημίας, καὶ εἶχε ἑπτὰ κεφαλαῖς καὶ δέκα κέρατα.

4 Καὶ ἡ γυναῖκα ὁποῦ ἦτον ἐνδυμένη τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον, καὶ ὁποῦ ἦτον περιχρυσωμένη μὲ χρυσάφι καὶ μὲ πέτραις πολύτιμαις καὶ μαργαριτάρια, ἐκράτει εἰς τὸ χέρι της χρυσὸν ποτήρι, γεμάτον συχχασίαις καὶ ἀκαθαρσίαις τῆς πορνείας της,

5 Καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον
αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον·
Μυστήριον· Βαβυλὼν ἡ με-
γάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν
καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς
γῆς.
6 Καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα
μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος
τῶν ἁγίων, καὶ ἐκ τοῦ
αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ.
Καὶ ἐθαύμασα, ἰδὼν αὐτὴν,
θαῦμα μέγα.
7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος·
Διατί ἐθαύμασας; ἐγώ σοι ἐρῶ
τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ
τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐ-
τὴν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κε-
φαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.
8 Θηρίον ὃ εἶδες, ἦν,
καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει
ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου,
καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν·
καὶ θαυμάσονται οἱ κατοι-
κοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ
γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐπὶ
τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ
καταβολῆς κόσμου, βλέποντες
τὸ θηρίον ὅ, τι ἦν, καὶ οὐκ
ἔστι, καίπερ ἐστίν.
9 Ὧδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν.
Αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ, ὄρη εἰσὶν,
ἑπτὰ, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται
ἐπ' αὐτῶν.
10 Καὶ βασιλεῖς ἑπτά
εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ
ὁ εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὔπω

5 Καὶ ἀπάνω εἰς τὸ
μέτωπόν της εἶχεν ὄνομα
γεγραμμένον· Μυστήριον· Βα-
βυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ
τῶν πορνῶν καὶ τῶν συκχα-
μάτων τῆς γῆς.
6 Καὶ εἶδα τὴν γυναῖκα
καὶ ἐμέθα ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν
ἁγίων, καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα
τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ
ἐθαύμασα, ὡσὰν τὴν εἶδα,
μεγάλον θαῦμα.
7 Καὶ εἶπέ μου ὁ ἄγγελος·
Διατί ἐθαύμασες; ἐγὼ θέλω
σοῦ εἰπεῖ τὸ μυστήριον τῆς γυναί-
κας καὶ τοῦ θηρίου ὁποῦ τὴν
βαστάζει, καὶ ἔχει τὰ ἑπτὰ κε-
φάλια καὶ τὰ δέκα κέρατα.
8 Τὸ θηρίον ὁποῦ εἶδες,
ἦτον, καὶ δὲν εἶναι, καὶ μέλλει
νὰ ἀνέβῃ ἀπὸ τὴν ἄβυσσον,
καὶ παγαίνει εἰς τὴν ἀπώ-
λειαν· καὶ θέλει θαυμάσει
ἐκεῖνοι ὁποῦ κατοικοῦσιν
ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, τῶν
ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι
γεγραμμένα εἰς τὸ καταφύγιον
τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς
κόσμου, βλέποντες τὸ θηρίον,
τὸ ὁποῖον ἦτον, καὶ δὲν εἶναι,
ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι.
9 Ἐδῶ εἶναι ὁ νοῦς ὁποῦ ἔχει
σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαῖς εἶ-
ναι ἑπτὰ βουνὰ, ἐκεῖ ὁποῦ κάθε-
ται ἡ γυναῖκα ἀπάνω εἰς αὐτά.
10 Καὶ εἶναι ἑπτὰ βασιλαῖς·
οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ ἕνα
εἶναι, ὁ ἄλλος ἀκόμη δὲν ἦλθε

ἔλθε, καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μεῖναι.

11 Καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἑπτά ἐστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει.

12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὔπω ἔλαβον, ἀλλ᾽ ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.

13 Οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν ἑαυτῶν τῷ θηρίῳ διαδιδώσουσιν.

14 Οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι Κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ Βασιλεὺς βασιλέων· καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ, κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.

15 Καὶ λέγει μοι· Τὰ ὕδατα ἃ εἶδες, οὗ ἡ πόρνη κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶ, καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι.

16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες ἐπὶ τὸ θηρίον, οὗτοι μισήσουσι τὴν πόρνην, καὶ ἠρημωμένην ποιήσουσιν αὐτὴν καὶ γυμνὴν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρί.

17 Ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι

καὶ ὅταν ἔλθῃ, κάμνει χρεία νὰ σταθῇ αὐτὸς ὀλίγον.

11 Καὶ τὸ θηρίον ὁποῦ ἦτον, καὶ δὲν εἶναι, καὶ αὐτὸς εἶναι ὄγδοος, καὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν ἀπώλειαν.

12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ὁποῦ εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἶναι, οἱ ὁποῖοι ἀκόμι βασιλείαν δὲν ἐπῆραν, ἀλλὰ πέρνουσιν ἀντάμα μὲ τὸ θηρίον ἐξουσίαν μίαν ὥραν.

13 Ἐτοῦτοι ἔχουσι μίαν γνώμην, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν τους τὴν μεταδίδουσι τοῦ θηρίου.

14 Ἐτοῦτοι θέλουσι πολεμήσει ἀντάμα μὲ τὸ ἀρνίον, καὶ τὸ ἀρνίον θέλει τοὺς νικήσει, ὅτι εἶναι Αὐθέντης τῶν αὐθεντάδων καὶ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀντάμα μετ᾽ αὐτὸν, εἶναι καλεσμένοι καὶ διαλεγμένοι καὶ πιστοί.

15 Καὶ λέγει μου· Τὰ νερὰ ὁποῦ εἶδες, ἐκεῖ ὁποῦ κάθεται ἡ πόρνη εἶναι λαοὶ καὶ ὄχλοι, καὶ ἔθνη καὶ γλώσσαις.

16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ὁποῦ εἶδες εἰς τὸ θηρίον, ἐτοῦτοι θέλουσι μισήσει τὴν πόρνην, καὶ θέλουσι τὴν κάμει ἔρημον καὶ γυμνὴν, καὶ θέλουσι φάγει τὰ κρέατά της, καὶ αὐτὴν θέλουν τὴν κατακαύσει μέσα εἰς τὴν φωτίαν.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ταῖς καρδίαις των νὰ κάμουσιν

τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην, καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ ἄχρι τελεσθῇ τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ.

τὴν γνώμην του, καὶ νὰ κάμουσι μίαν γνώμην, καὶ νὰ παραδώσουν τὴν βασιλείαν τους εἰς τὸ θηρίον, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

18 Καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες, ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

18 Καὶ ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν εἶδες, εἶναι ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ὁποῦ ἔχει βασιλείαν ἀπάνω εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

Κεφ. ιη΄. 18.

ΚΑΙ μετὰ ταῦτα εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ.

ΚΑΙ ὕστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα ἄγγελον ὁποῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ εἶχεν ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὴν δόξαν του.

2 Καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχύϊ, φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων, καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

2 Καὶ ἔκραξε μὲ δύναμιν, μεγάλην φωνήν, λέγωντας· Ἔπεσεν, ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἔγινε κατοικητήριον τῶν δαιμόνων, καὶ φυλακὴ κάθε πνεύματος ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ κάθε λογῆς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

3 Ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκε πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ᾽ αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτησαν.

3 Ὅτι ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας της ἐπότισεν ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀντάμα μετ᾽ αὐτὴν ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ πραγματευτάδες τῆς γῆς ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἀσωτίας της.

4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν· Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε

4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁποῦ ἔλεγεν· Εὐγᾶτε ἀπ᾽ αὐτὴν ὁ λαός μου, διὰ νὰ μὴν συγκοινωνήσητε εἰς

ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα μὴ λάβητε ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς.

5 Ὅτι ἠκολούθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.

6 Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν ὑμῖν, καὶ διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν·

7 Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν καὶ ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος· ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει· Κάθημαι βασίλισσα, καὶ χήρα οὐκ εἰμὶ, καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω·

8 Διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἥξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός· καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται, ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος ὁ Θεὸς ὁ κρίνων αὐτήν.

9 Καὶ κλαύσονται αὐτὴν καὶ κόψονται ἐπ᾽ αὐτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ μετ᾽ αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς,

10 Ἀπὸ μακρόθεν ἑστηκότες, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ ἰσχυρὰ,

ταῖς ἁμαρτίαις της, καὶ διὰ νὰ μὴν ἐπάρετε ἀπὸ ταῖς πληγαῖς της·

5 Ὅτι ἔφθασαν αἱ ἁμαρτίαις της ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐθυμήθη ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματά της.

6 Ἀποδότε της, καθὼς καὶ αὐτὴ σᾶς ἀπέδωκε, καὶ διπλώσετέ την διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα της· μὲ τὸ ποτήρι ὁποῦ ἐκέρασε, κεράσετέ την διπλᾶ·

7 Ὅσα ἐδόξασε τοῦ λόγου της, καὶ ἀσώτησε, τόσον βασανισμὸν καὶ πένθος νὰ τῆς δώσετε· ὅτι μέσα εἰς τὴν καρδίαν της λέγει· Κάθομαι βασίλισσα, καὶ χήρα δὲν εἶμαι, καὶ λύπην δὲν θέλω εἰδῆ·

8 Διὰ τοῦτο μίαν ἡμέραν θέλουσιν ἔλθη αἱ τιμωρίαις της, θάνατος, καὶ πένθος, καὶ πεῖνα· καὶ μὲ φωτίαν θέλει κατακαῆ, ὅτι δυνατὸς εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς, ὁποῦ μέλλει νὰ τὴν κρίνῃ.

9 Καὶ θέλουσι τὴν κλαύσει, καὶ θέλουσι λυπηθῆ εἰς αὐτὴν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπόρνευσαν μετ᾽ αὐτὴν καὶ ἀσέλγησαν, ὅταν θέλουσιν εἰδῆ τὸν καπνὸν τῆς πυρκαϊᾶς της,

10 Στεκάμενοι ἀπὸ μακρόθεν, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ της, λέγοντες· Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ δυνατὴ,

ὅτι ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σȣ.

11 Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαίȣσι καὶ πενθȣ̃σιν ἐπ' αὐτῇ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν ȣ̓δεὶς ἀγοράζει οὐκέτι·

12 Γόμον χρυσȣ̃ καὶ ἀργύρȣ, καὶ λίθȣ τιμίȣ καὶ μαργαρίτȣ, καὶ βύσσȣ καὶ πορφύρας, καὶ σηρικȣ̃ καὶ κοκκίνȣ· καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλȣ τιμιωτάτȣ καὶ χαλκȣ̃ καὶ σιδήρȣ καὶ μαρμάρȣ·

13 Καὶ κινάμωμον, καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον, καὶ λίβανον, καὶ οἶνον, καὶ ἔλαιον, καὶ σεμίδαλιν, καὶ σῖτον, καὶ κτήνη, καὶ πρόβατα· καὶ ἵππων, καὶ ῥεδῶν, καὶ σωμάτων· καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

14 Καὶ ἡ ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σȣ ἀπῆλθεν ἀπὸ σȣ̃, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σȣ̃, καὶ οὐκέτι ȣ̓ μὴ εὑρήσῃς αὐτά.

15 Οἱ ἔμποροι τȣ́των οἱ πλȣτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν ϛήσονται, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, κλαίοντες καὶ πενθȣ̃ντες,

16 Καὶ λέγοντες· Οὐαὶ, ȣ̓αὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ

ὅτι εἰς μίαν ὥραν ἦλθεν ἡ κρίσις σȣ.

11 Καὶ οἱ πραγματευτάδες τῆς γῆς κλαίȣσι καὶ λυπȣ̃νται εἰς αὐτὴν, ὅτι τὸ φόρτωμά τȣς κανεὶς πλέον δὲν τὸ ἀγοράζει·

12 Τὸ φόρτωμα, λέγω, τοῦ χρυσαφίȣ καὶ τȣ̃ ἀσημίȣ, καὶ λίθων τιμίων καὶ μαργαριταρίȣ, καὶ βύσσȣ καὶ πορφύρας, καὶ μεταξοτȣ̃ καὶ κοκκίνȣ· καὶ κάθε ξύλον θυμιαματικὸν, καὶ κάθε ἀγγεῖον ἐλεφάντινον, καὶ κάθε ἀγγεῖον ἀπὸ ξύλον τιμιώτατον καὶ ἀπὸ χάλκωμα, καὶ σίδηρον καὶ μάρμαρον·

13 Καὶ κανέλα, καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον, καὶ λίβανον, καὶ κρασὶ, καὶ λάδι, καὶ σημιδάλι, καὶ σιτάρι, καὶ ζῶα, καὶ πρόβατα· καὶ ἄλογα, καὶ ἁμάξια, καὶ κορμία· καὶ ψυχαῖς ἀνθρώπων.

14 Καὶ τὸ πωρικὸν τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σȣ ἐπέρασεν ἀπὸ ἐσένα, καὶ ὅλα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἐπέρασαν ἀπὸ ἐσένα, καὶ πλέον δὲν θέλεις τὰ εὕρει.

15 Οἱ πραγματευτάδες ἐτȣ́των, ὁπȣ̃ ἐπλȣ́τησαν ἀπ' αὐτὴν, θέλȣσι ϛαθῇ ἀπὸ μακρόθεν, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμȣ̃ της, κλαίοντες καὶ πενθȣ̃ντες,

16 Καὶ λέγοντες· Ἀειλύμονον, ἀειλύμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ ἐνδυμένη βύσσινα

πορφυροῦν καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσῷ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις· ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

17 Καὶ πᾶς κυβερνήτης, καὶ πᾶς ἐπὶ τῶν πλοίων ὁ ὅμιλος, καὶ ναῦται, καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν,

18 Καὶ ἔκραζον, ὁρῶντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· Τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ;

19 Καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἔκραζον κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ᾗ ἐπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες πλοῖα ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη.

20 Εὐφραίνου ἐπ' αὐτὴν οὐρανὲ, καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.

21 Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγων· Οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ ἔτι.

22 Καὶ φωνὴ κιθαρῳδῶν

καὶ πορφυρὰ καὶ κόκκινον, καὶ περιχρυσωμένη μὲ χρυσάφι καὶ πέτραις τίμιαις καὶ μαργαριτάρια· ὅτι μίαν ὥραν ἐρημώθη ὁ τόσος πλοῦτος.

17 Καὶ κάθε κυβερνήτης, καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὰ καράβια, καὶ οἱ ναῦται, καὶ ὅσοι ἐργάζονται τὴν θάλασσαν, ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρὰ,

18 Καὶ ἔκραζαν, βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεώς της, λέγοντες· Ποία ἦτον ὅμοια μὲ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην;

19 Καὶ ἔβαλον χῶμα εἰς τὰ κεφάλιά τους, καὶ ἔκραζον κλαίοντες καὶ ἀναστενάζοντες, λέγοντες· Ἀειλύμονον, ἀειλύμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν τιμιότητά της ὅλοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἔχουσι καράβια εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτι μίαν ὥραν ἐρημώθη.

20 Χαίρου εἰς αὐτὴν οὐρανὲ, καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα σας ἀπ' αὐτήν.

21 Καὶ ἕνας ἄγγελος δυνατὸς ἐσήκωσε μίαν πέτραν μεγάλην ὡσὰν πέτραν μύλου, καὶ ἔρριξέν την εἰς τὴν θάλασσαν, λέγωντας· Τοιουτωτρόπως μὲ ὁρμὴν θέλει ῥιχθῆ Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγάλη, καὶ νὰ μὴν εὑρεθῇ πλέον.

22 Καὶ φωνὴ ἐκεινῶν ὁποῦ

καὶ μȣσικῶν καὶ αὐλητῶν, καὶ σαλπιςῶν, ȣ̓ μὴ ἀκȣσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης ȣ̓ μὴ εὑρεθῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φωνὴ μύλȣ ȣ̓ μὴ ἀκȣσθῇ ἐν σοὶ ἔτι·

παίζȣν ταῖς κιθάραις, καὶ τῶν μȣσικῶν, καὶ ἐκείνων ὁπȣ̃ αὐλȣ̃σι καὶ σαλπίζȣσι, νὰ μὴν ἀκȣσθῇ εἰς ἐσένα πλέον· καὶ κάθε τεχνίτης κάθε λογῆς τέχνης, νὰ μὴν εὑρεθῇ εἰς ἐσένα πλέον· καὶ φωνὴ τοῦ μύλȣ νὰ μὴν ἀκȣσθῇ εἰς ἐσένα πλέον·

23 Καὶ φῶς λύχνȣ ȣ̓ μὴ φανῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φωνὴ νυμφίȣ καὶ νύμφης ȣ̓ μὴ ἀκȣσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροί σȣ ἦσαν οἱ μεγιςᾶνες τῆς γῆς, ὅτι ἐν τῇ φαρμακείᾳ σȣ ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη.

23 Καὶ φωτία λύχνȣ νὰ μὴν φανῇ εἰς ἐσένα πλέον· καὶ φωνὴ νυμφίȣ καὶ νύμφης νὰ μὴν ἀκȣσθῇ εἰς ἐσένα πλέον· ὅτι οἱ πραγματευτάδες σȣ ἦταν οἱ μεγιςᾶνες τῆς γῆς· ὅτι εἰς τὴν μαγείαν σȣ ἐπλανήθηκαν ὅλα τὰ ἔθνη.

24 Καὶ ἐν αὐτῇ αἷμα προφητῶν καὶ ἁγίων εὑρέθη, καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.

24 Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν εὑρέθη τὸ αἷμα τῶν προφητῶν καὶ ἁγίων, καὶ ὅλων ἐκείνων ὁποῦ ἐσφάγηκαν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

Κεφ. ιθ΄. 19.

ΚΑΙ` μετὰ ταῦτα ἤκȣσα ὡς φωνὴν ὄχλȣ πολλȣ̃ μεγάλην ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ, λέγοντος· Ἀλληλȣΐα· ἡ σωτηρία, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δύναμις Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν·

2 Ὅτι ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις αὐτȣ̃· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἥτις ἔφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δȣ́λων αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς.

ΚΑΙ` ὕςερα ἀπὸ τȣ̃το ἤκȣσα ὡσὰν φωνὴν μεγάλην πολλȣ̃ ὄχλȣ εἰς τὸν ȣ̓ρανὸν, ὁπȣ̃ ἔλεγαν· Ἀλληλȣΐα· ἡ σωτηρία, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δύναμις εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεόν μας·

2 Ὅτι ἀληθιναῖς καὶ δίκαιαις εἶναι αἱ κρίσαις τȣ̃· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἡ ὁποῖα ἐχάλασε τὴν γῆν μὲ τὴν πορνείαν της, καὶ ἐξεκδίκησε τὸ αἷμα τῶν δȣ́λων τȣ ἀπὸ τὸ χέρι της.

3 Καὶ δεύτερον εἴρηκαν· Ἀλληλούϊα. Καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4 Καὶ ἔπεσον οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, λέγοντες· Ἀμήν· Ἀλληλούϊα.

5 Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε, λέγουσα· Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτὸν, καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· Ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

7 Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα, καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ· ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν.

8 Καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρόν· τὸ γὰρ βύσσινον, τὰ δικαιώματά ἐστι τῶν ἁγίων.

9 Καὶ λέγει μοι· Γράψον· Μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι.

3 Καὶ δεύτερον εἶπαν· Ἀλληλούϊα. Καὶ ὁ καπνός της ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4 Καὶ ἔπεσαν οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἰκοσιτέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεὸν ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον, λέγοντες· Ἀμὴν· Ἀλληλούϊα.

5 Καὶ φωνὴ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔλεγεν· Αἰνεῖτε τὸν Θεόν μας πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ ὅσοι τὸν φοβοῦσθε, μικροί τε καὶ μεγάλοι.

6 Καὶ ἤκουσα ὡσὰν φωνὴν πολλοῦ ὄχλου, καὶ ὡσὰν φωνὴν νερῶν πολλῶν, καὶ ὡσὰν φωνὴν βροντῶν δυνατῶν, ὁποῦ ἔλεγαν· Ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

7 Ἂς χαροῦμεν καὶ ἂς ἀγαλλιασθοῦμεν, καὶ ἂς τοῦ δώσωμεν δόξαν· ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυναῖκά του ἑτοίμασε τοῦ λόγου της.

8 Καὶ τῆς ἐδόθη νὰ ἐνδυθῇ βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρόν· διατὶ τὸ βύσσινον εἶναι τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων.

9 Καὶ λέγει μου· Γράψον, Μακάριοι οἱ καλεσμένοι εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου.

Καὶ λέγει μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοί εἰσι τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ ἔπεσον ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ· καὶ λέγει μοι· Ὅρα μή· σύνδουλός σου εἰμὶ καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ, ἐστι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

11 Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν καλούμενος πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ.

12 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλὸξ πυρός, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλά· ἔχων ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός·

13 Καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον αἵματι· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ· Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐφ' ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καὶ καθαρόν.

15 Καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάσσῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν

Καὶ λέγει μου· Ἐτοῦτοι εἶναι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ ἔπεσα ὀμπροστὰ εἰς τὰ ποδάριά του νὰ τὸν προσκυνήσω· ἀμὴ εἶπέ μου· Φυλάγου μὴ (τὸ κάμῃς·) σύνδουλός σου εἶμαι, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου ὁποῦ ἔχουν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ· προσκύνησε τὸν Θεόν· διατὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

11 Καὶ εἶδα τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ νὰ ἕνα ἄλογον λευκόν, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς αὐτό, ἐκαλεῖτο πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ μὲ δικαιοσύνην κρίνει καὶ πολεμεῖ.

12 Καὶ τὰ μάτιά του ὡσὰν φλόγα τοῦ πυρός, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του στέφανα πολλά· καὶ εἶχεν ὄνομα γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον κανένας δὲν τὸ ἰξεύρει παρὰ αὐτός·

13 Καὶ ἐνδυμένος φόρεμα βαμμένον μὲ τὸ αἷμα· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομά του· Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ τὰ στρατεύματα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, τοῦ ἀκολουθοῦσαν μὲ ἄλογα ἄσπρα, ἐνδυμένοι βύσσινα λευκὰ καὶ καθαρά.

15 Καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του εὐγαίνει σπαθὶ κοπτερόν, διὰ νὰ κτυπήσῃ μετ' αὐτὸ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς θέλει τοὺς ποιμαίνει

ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πα-
τεῖ τὴν ληνὸν τȣ̃ οἴνȣ τȣ̃ θυμȣ̃
καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεȣ̃ τοῦ
παντοκράτορος.
16 Καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ
ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν
αὐτȣ̃ τὸ ὄνομα γεγραμμένον·
Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύ-
ριος κυρίων.
17 Καὶ εἶδον ἕνα ἄγγελον
ἑστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ· καὶ ἔκραξε
φωνῇ μεγάλῃ, λέγων πᾶσι τοῖς
ὀρνέοις τοῖς πετωμένοις ἐν με-
σȣρανήματι· Δεῦτε καὶ συνά-
γεσθε εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ με-
γάλȣ Θεȣ̃·
18 Ἵνα φάγητε σάρκας
βασιλέων, καὶ σάρκας χιλι-
άρχων, καὶ σάρκας ἰσχυρῶν,
καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν
καθημένων ἐπ᾽ αὐτῶν, καὶ
σάρκας πάντων, ἐλευθέρων
καὶ δȣ́λων, καὶ μικρῶν καὶ
μεγάλων.
19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον,
καὶ τȣ̀ς βασιλεῖς τῆς γῆς,
καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν
συνηγμένα ποιῆσαι πόλεμον
μετὰ τȣ̃ καθημένȣ ἐπὶ τȣ̃
ἵππȣ, καὶ μετὰ τȣ̃ στρατεύ-
ματος αὐτȣ̃.
20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ
θηρίον, καὶ μετὰ τȣ́τȣ ὁ
ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας
τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτȣ̃,
ἐν οἷς ἐπλάνησε τȣ̀ς λα-
βόντας τὸ χάραγμα τοῦ

μὲ ῥαβδὶ σιδηρόν· καὶ αὐτὸς
πατεῖ τὸ πατητῆρι τȣ̃ κρασίȣ
τȣ̃ θυμȣ̃ καὶ τῆς ὀργῆς τȣ̃ Θεȣ̃
τȣ̃ παντοκράτορος.
16 Καὶ ἔχει ἀπάνω εἰς τὸ
φόρεμά τȣ καὶ εἰς τὸ μηρί τȣ
τὸ ὄνομά τȣ γεγραμμένον·
Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύριος
κυρίων.
17 Καὶ εἶδα ἕνα ἄγγελον
ὁπȣ̃ ἐστέκεντον εἰς τὸν ἥλιον· καὶ
ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, λέγωντας
εἰς ὅλα τὰ ὄρνεα ὁπȣ̃ πέτονται
εἰς τὸ μεσȣράνημα· Ἐλᾶτε
καὶ συμμαζώνεσθε εἰς τὸ
δεῖπνον τȣ̃ μεγάλȣ Θεȣ̃·
18 Διὰ νὰ καταφάγητε
σάρκας βασιλέων, καὶ σάρκας
χιλιάρχων, καὶ σάρκας δυνα-
τῶν, καὶ σάρκας ἀλόγων, καὶ
σάρκας ἐκεινῶν ὁπȣ̃ κάθονται
ἀπάνω εἰς αὐτὰ, καὶ σάρκας
ὀλωνῶν τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν
δȣ́λων, καὶ τῶν μικρῶν καὶ
τῶν μεγάλων.
19 Καὶ εἶδα τὸ θηρίον,
καὶ τȣ̀ς βασιλεῖς τῆς γῆς,
καὶ τὰ στρατεύματά τȣς
συμμαζωμένα νὰ κάμȣσι
πόλεμον μὲ ἐκεῖνον ὁπȣ̃ ἐκά-
θετον ἀπάνω εἰς τὸ ἄλογον,
καὶ μὲ τὸ στράτευμά τȣ.
20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον,
καὶ ἀντάμα μὲ τȣ̃το ὁ ψευδο-
προφήτης ὁπȣ̃ ἔκαμε τὰ ση-
μεῖα ὀμπροστά τȣ, μὲ τὰ
ὁποῖα σημεῖα ἐπλάνησεν ἐκεί-
νȣς ὁπȣ̃ ἐπῆρασι τὸ χάραγμα

θηρίου, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν τῷ θείῳ·

21 Καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, τῇ ἐκπορευομένῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

τοῦ θηρίου, καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἐπροσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα του· ζωντανοὶ ἐῤῥίχθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς ὁποῦ καίεται μὲ τειάφη·

21 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἐσκοτώθησαν μὲ τὸ σπαθὶ ἐκείνου ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον σπαθὶ εὔγαινεν ἀπὸ τὸ στόμα του· καὶ ὅλα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθηκαν ἀπὸ ταῖς σάρκαις τους.

Κεφ. κ'. 20.

ΚΑΙ' εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖδα τῆς ἀβύσσου, καὶ ἅλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

2 Καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι διάβολος καὶ σατανᾶς· καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη.

3 Καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισεν αὐτὸν, καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ τὰ ἔθνη ἔτι, ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη· καὶ μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον.

4 Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ κρῖμα ἐδόθη αὐτοῖς· καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,

ΚΑΙ' εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὁποῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκράτει τὸ κλειδὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀλυσίδαν μεγάλην εἰς τὸ χέρι του.

2 Καὶ ἐπίασε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν παλαιὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι διάβολος καὶ σατανᾶς· καὶ ἔδεσέν τον χιλίους χρόνους.

3 Καὶ τὸν ἔβαλλεν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισέν τον, καὶ ἐβούλωσεν ἀπάνω του, διὰ νὰ μὴν πλανέσῃ πλέον τὰ ἔθνη, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦν οἱ χίλιοι χρόνοι· καὶ ὕστερα κάμνει χρεία νὰ λυθῇ αὐτὸς ὀλίγον καιρόν.

4 Καὶ εἶδα θρόνους, καὶ (τινὲς) ἐκάθισαν ἀπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ κρίσις τους ἐδόθη· καὶ εἶδα ταῖς ψυχαῖς τῶν πελεκοσφαγμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ

καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ, οὔτε τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν, καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ χίλια ἔτη.

5 Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέζησαν ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη. Αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

6 Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ θάνατος ὁ δεύτερος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη.

7 Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ·

8 Καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγὼγ, συναγωγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

9 Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων, καὶ τὴν πόλιν τὴν

τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅσοι δὲν ἐπροσκύνησαν τὸ θηρίον, οὐδὲ τὴν εἰκόνα του· καὶ δὲν ἐπῆραν τὸ χάραγμά του εἰς τὸ μέτωπόν τους, καὶ εἰς τὸ χέρι τους· καὶ ἔζησαν, καὶ ἐβασίλευσαν ἀντάμα μὲ τὸν Χριστὸν τοὺς χίλιους χρόνους.

5 Ἀμὴ οἱ λοιποὶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς δὲν ἀνέζησαν, ἕως ὅπου νὰ τελειωθοῦσιν οἱ χίλιοι χρόνοι. Ἐτοῦτη εἶναι ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

6 Μακάριος καὶ ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει μέρος εἰς τὴν ἀνάστασιν τὴν πρώτην· εἰς ἐτούτους ὁ θάνατος ὁ δεύτερος δὲν ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλὰ θέλουσιν εἶσθαι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θέλουσι βασιλεύσει ἀντάμα μετ' αὐτοῦ χίλιους χρόνους.

7 Καὶ ὡσὰν τελειωθοῦσιν οἱ χίλιοι χρόνοι, θέλει λυθῇ ὁ σατανᾶς ἀπὸ τὴν φυλακήν του·

8 Καὶ θέλει εὔγει νὰ πλανήσῃ τὰ ἔθνη ὅπου εἶναι εἰς ταῖς τέσσαρες γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγὼγ, νὰ τοὺς συμμαζώξῃ εἰς πόλεμον, τῶν ὁποίων (ἐθνῶν) ὁ ἀριθμὸς εἶναι ὡσὰν ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

9 Καὶ ἀνέβηκαν ἀπάνω εἰς τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἠγα-

ἠγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτούς·

10 Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ θείου, ὅπου τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης· καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

11 Καὶ εἶδον θρόνον λευκὸν μέγαν, καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτοῦ, οὗ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός· καὶ τόπος οὐχ εὑρέθη αὐτοῖς.

12 Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἑστῶτας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ βιβλία ἠνεῴχθησαν· καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεῴχθη, ὅ ἐστι τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

13 Καὶ ἔδωκεν ἡ θάλασσα τοὺς ἐν αὐτῇ νεκροὺς, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδωκαν τοὺς ἐν αὐτοῖς νεκρούς· καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος θάνατος.

15 Καὶ εἴ τις οὐχ εὑρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμ-

πημένην· καὶ ἐκατέβη φωτία ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐν τῶν οὐρανῶν, καὶ τοὺς ἐκατάφαγεν·

10 Καὶ ὁ διάβολος ὁποῦ τοὺς πλανᾷ ἐβάλθη εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς τειάφης, ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης· καὶ θέλουσι βασανισθῇ ἡμέρα καὶ νύκτα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

11 Καὶ εἶδα ἕνα θρονὶ λευκὸν μεγάλον, καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκάθετον ἀπάνω του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς· καὶ τόπος δὲν εὑρέθη δι' αὐτούς.

12 Καὶ εἶδα τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ὁποῦ ἐστέκουνταν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τὰ βιβλία ἀνοίχθηκαν· καὶ βιβλίον ἄλλον ἀνοίχθη, τὸ ὁποῖον εἶναι βιβλίον τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθηκαν οἱ νεκροὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ ἦταν γραμμένα μέσα εἰς τὰ βιβλία, κατὰ τὰ ἔργα τους.

13 Καὶ ἡ θάλασσα ἔδωκε τοὺς νεκροὺς ὁποῦ εἶχε μέσα της, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδωκαν τοὺς νεκροὺς ὁποῦ εἶχασι· καὶ πᾶς ἕνας ἐκρίθη κατὰ τὰ ἔργα του.

14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἐβάλθηκαν εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς· ἐτοῦτος εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος.

15 Καὶ ὅποιος δὲν εὑρέθη εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς

μένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.

γεγραμμένος, ἐβάλθη εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς.

Κεφ. κα'. 21.

ΚΑΙ' εἶδον ὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος ὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθε· καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔςιν ἔτι.

2 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης εἶδον τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, Ἱερυσαλὴμ καινὴν, καταβαίνυσαν ἀπὸ τῦ Θεῦ ἐκ τῦ ὐρανῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

3 Καὶ ἤκυσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ ὐρανοῦ, λεγύσης· Ἰδὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαοὶ αὐτῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔςαι μετ' αὐτῶν, Θεὸς αὐτῶν·

4 Καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔςαι ἔτι· ὔτε πένθος, ὔτε κραυγὴ, ὔτε πόνος οὐκ ἔςαι ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.

5 Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνυ· Ἰδὺ, καινὰ πάντα ποιῶ. Καὶ λέγει μοι· Γράψον· ὅτι ὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ καὶ πιςοί εἰσι.

6 Καὶ εἶπέ μοι· Γέγονε·

ΚΑΙ' εἶδα ὐρανὸν καινύριον, καὶ γῆν καινύριαν· διατὶ ὁ πρῶτος ὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἐπέρασε· καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶναι πλέον.

2 Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶδα τὴν ἁγίαν πόλιν, τὴν καινύριαν Ἱερυσαλὴμ, ὁπῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀπὸ τὸν ὐρανὸν, ἑτοιμασμένη ὡσὰν νύμφη ςολισμένη εἰς τὸν ἄνδρα της.

3 Καὶ ἄκυσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν ὐρανὸν, ὁπῦ ἔλεγεν· Νὰ τὸ σκήνωμα τοῦ Θεῦ ἀντάμα μὲ τὺς ἀνθρώπυς, καὶ θέλει κατοικήσει μετ' αὐτὺς, καὶ αὐτοὶ θέλυσιν εἶσθαι λαός τυ, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι μετ' αὐτὺς Θεός των·

4 Καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἀφαιρέσει κάθε δάκρυον ἀπὸ τὰ μάτιά τυς, καὶ θάνατος δὲν θέλει εἶσθαι πλέον· ὔτε λύπη, ὔτε κραυγὴ, ὔτε πόνος θέλει εἶσθαι πλέον· ὅτι τὰ πρῶτα ἐπέρασαν.

5 Καὶ εἶπεν ἐκεῖνος ὁπῦ ἐκάθετον εἰς τὸ θρονί· Νὰ, ὁπῦ κάμνω ὅλα καινύρια. Καὶ λέγει μυ· Γράψε· ὅτι ἐτῦτοι οἱ λόγοι εἶναι ἀληθινοὶ καὶ πιςοί.

6 Καὶ εἶπέ μυ· Ἔγινεν·

ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος· ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν.

7 Ὁ νικῶν κληρονομήσει πάντα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι ὁ υἱός.

8 Δειλοῖς δὲ καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακεῦσι καὶ εἰδωλολάτραις, καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι, τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ πυρὶ καὶ θείῳ, ὅ ἐστι δεύτερος θάνατος.

9 Καὶ ἦλθε πρός με εἷς τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας τῶν ἑπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων· καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ, λέγων· Δεῦρο, δείξω σοι τὴν νύμφην τοῦ ἀρνίου τὴν γυναῖκα.

10 Καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύματι ἐπ' ὄρος μέγα καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ, καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·

11 Ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι·

ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος· ἐκείνου ὁποῦ διψᾷ ἐγὼ θέλω τοῦ δώσει χάρισμα ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ νεροῦ τοῦ ζωντανοῦ.

7 Ἐκεῖνος ὁποῦ νικᾷ θέλει κληρονομήσει ὅλα, καὶ θέλω εἶσθαι εἰς αὐτὸν Θεὸς, καὶ αὐτὸς θέλει μοῦ εἶσθαι υἱός.

8 Ἀμὴ τοὺς τρομαχτάρηδες καὶ ἀπίστους, καὶ συγχαμένους, καὶ φονεῖς, καὶ πόρνους, καὶ μάγους, καὶ εἰδωλολάτραις, καὶ ὅλους τοὺς ψεύσταις, τὸ μέρος τους εἶναι εἰς τὴν λίμνην ὁποῦ καίεται μὲ φωτίαν καὶ μὲ τειάφην, τὸ ὁποῖον εἶναι δεύτερος θάνατος.

9 Καὶ ἦλθεν εἰς ἐμένα ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ὁποῦ εἶχασι ταῖς ἑπτὰ κούππαις ταῖς γεμάταις ἀπὸ ταῖς ἑπτὰ πληγαῖς ταῖς ὑστεριναῖς· καὶ ἐλάλησέ μου, καὶ εἶπεν· Ἔλα, καὶ θέλω σοῦ δείξει τὴν νύμφην τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρνίου.

10 Καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφερέ με μὲ τὸ πνεῦμα εἰς ἕνα βουνὸν μεγάλον καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἔδειξέ μου τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν·

11 Καὶ εἶχε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ φωστῆράς της μιᾶς λογῆς μὲ πέτραν πολύτιμην, ὡσὰν πέτραν ἴασπιν ὁποῦ κρυσταλλολάμπει·

12 Ἔχουσάν τε τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλὸν, ἔχουσαν πυλῶνας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἅ ἐστι τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

13 Ἀπ᾽ ἀνατολῆς, πυλῶνες τρεῖς· ἀπὸ βοῤῥᾶ, πυλῶνες τρεῖς· ἀπὸ νότου, πυλῶνες τρεῖς· ἀπὸ δυσμῶν, πυλῶνες τρεῖς.

14 Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.

15 Καὶ ὁ λαλῶν μετ᾽ ἐμοῦ, εἶχε κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πυλῶνας αὐτῆς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς.

16 Καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς τοσοῦτόν ἐστιν ὅσον καὶ τὸ πλάτος· καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίους δώδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστί.

17 Καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὅ ἐστιν ἀγγέλου.

18 Καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς, ἴασπις·

12 Καὶ εἶχε τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλὸν, καὶ εἶχε δώδεκα αὐλόθυραις, καὶ εἰς ταῖς αὐλόθυραις ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἀπάνω γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα εἶναι τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ.

13 Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τρεῖς αὐλόθυραις· ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βοῤῥᾶ τρεῖς αὐλόθυραις· ἀπὸ τοῦ νότου τὸ μέρος τρεῖς αὐλόθυραις· ἀπὸ τὴν δύσιν τρεῖς αὐλόθυραις.

14 Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως εἶχε δώδεκα θεμελίους, καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.

15 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐλάλει ὁμοῦ μετ᾽ ἐμένα, εἶχε μέτρον καλάμι χρυσοῦν, διὰ νὰ μετρήσῃ τὴν πόλιν, καὶ ταῖς αὐλόθυραις αὐτῆς, καὶ τὸ τεῖχός της.

16 Καὶ ἡ πόλις κεῖται τετράγωνος, καὶ τόσον εἶναι τὸ μάκρος της, ὅσον εἶναι καὶ τὸ πλάτος· καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν μὲ τὸ καλάμι, εἰς στάδια δώδεκα χιλιάδες· τὸ μάκρος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος της ἴσα εἶναι.

17 Καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς, ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀγγέλου.

18 Καὶ τὸ μεσόκτισμα τοῦ τείχους της, ἤτον ἴασπις·

καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρὸν, ὁμοία ὑάλῳ καθαρῷ.

19 Καὶ οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος, ἴασπις· ὁ δεύτερος, σάπφειρος· ὁ τρίτος, χαλκηδών· ὁ τέταρτος, σμάραγδος·

20 Ὁ πέμπτος, σαρδόνυξ· ὁ ἕκτος, σάρδιος· ὁ ἕβδομος, χρυσόλιθος· ὁ ὄγδοος, βήρυλλος· ὁ ἔννατος, τοπάζιον· ὁ δέκατος, χρυσόπρασος· ὁ ἑνδέκατος, ὑάκινθος· ὁ δωδέκατος, ἀμέθυστος.

21 Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου· καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως, χρυσίον καθαρὸν, ὡς ὕαλος διαφανής.

22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ναὸς αὐτῆς ἐστι, καὶ τὸ ἀρνίον.

23 Καὶ ἡ πόλις οὐ χρείαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης, ἵνα φαίνωσιν ἐν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτὴν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἀρνίον.

24 Καὶ τὰ ἔθνη τῶν σωζομένων ἐν τῷ φωτὶ αὐτῆς περιπατήσουσι· καὶ οἱ βα-

καὶ ἡ πόλις ἦτον χρυσίον καθαρὸν, μιᾶς λογῆς ὡσὰν ὑαλὶ καθαρόν.

19 Καὶ τὰ θεμέλια τοῦ τείχους τῆς πόλεως ἦταν μὲ κάθε λογῆς πέτραις πολύτιμαις στολισμένα· τὸ θεμέλιον τὸ πρῶτον, ἦτον ἴασπις· τὸ δεύτερον, σάπφειρος· τὸ τρίτον, χαλκηδών· τὸ τέταρτον, σμάραγδος·

20 Τὸ πέμπτον, σαρδόνυξ· τὸ ἕκτον, σάρδιος· τὸ ἕβδομον, χρυσόλιθος· τὸ ὄγδοον, βήρυλλος· τὸ ἔννατον, τοπάζιον· τὸ δέκατον, χρυσόπρασος· τὸ ἑνδέκατον, ὑάκινθος· τὸ δώδεκατον, ἀμέθυστος.

21 Καὶ ἡ δώδεκα αὐλόθυραις, δώδεκα μαργαριτάρια, καὶ κάθε αὐλόθυρα ἦτον ἀπὸ ἕνα μαργαριτάρι· καὶ τὸ πλάτωμα τῆς πόλεως ἦτον χρυσάφι καθάριον, ὡσὰν ὑαλὶ διαφανές.

22 Καὶ ναὸν δὲν εἶδα εἰς αὐτήν· διατὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, εἶναι ναὸς αὐτῆς, καὶ τὸ ἀρνίον.

23 Καὶ ἡ πόλις ἐκείνη δὲν χρειάζεται τὸν ἥλιον, οὐδὲ τὴν σελήνην, διὰ νὰ τῆς φέγγουσι· διατὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τῆς φέγγει, καὶ ὁ λύχνος τῆς εἶναι τὸ ἀρνίον.

24 Καὶ τὰ ἔθνη ὁποῦ σώζονται, θέλουσι περιπατήσει εἰς τὸ φῶς αὐτῆς·

σιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς αὐτήν.

25 Καὶ οἱ πυλῶνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέρας· νὺξ γὰρ οὐκ ἔςαι ἐκεῖ.

26 Καὶ οἴσουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν·

27 Καὶ οὐ μὴ εἰσέλθη εἰς αὐτὴν πᾶν κοινοῦν, καὶ ποιοῦν βδέλυγμα, καὶ ψεῦδος· εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμήν τους εἰς αὐτήν.

25 Καὶ ἡ αὐλόθυραίς της δὲν θέλουσι σφαλισθῆ τὴν ἡμέραν· διατὶ ἐκεῖ νύκτα δὲν θέλει εἶσθαι.

26 Καὶ θέλουσι φέρει τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν·

27 Καὶ κανένα πρᾶγμα μολυσμένον, ἢ συχαμερὸν, καὶ ψεύτικον δὲν θέλει ἔμβει εἰς αὐτήν· ἀλλὰ μοναχὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι γεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

Κεφ. κβ΄. 22.

ΚΑΙ' ἔδειξέ μοι καθαρὸν ποταμὸν ὕδατος ζωῆς, λαμπρὸν ὡς κρύςαλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἀρνίου.

2 Ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς, καὶ τοῦ ποταμοῦ, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, ξύλον ζωῆς, ποιοῦν, καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕνα ἕκαςον ἀποδιδοῦν τὸν καρπὸν αὐτοῦ· καὶ τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν.

3 Καὶ πᾶν κατανάθεμα οὐκ ἔςαι ἔτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔςαι· καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ.

ΚΑΙ' ἔδειξέ μου καθαρὸν ποταμὸν τοῦ νεροῦ τῆς ζωῆς, λαμπρὸν ὡσὰν κρύςαλλον, τὸ ὁποῖον εὔγαινεν ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου.

2 Εἰς τὴν μέσην τοῦ πλατώματος τῆς πόλεως, καὶ τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἦτον δένδρον τῆς ζωῆς, ὁποῦ κάμνει καρποὺς δώδεκα, καὶ κάθε ἕνα μῆνα ἀποδίδει τὸν καρπόν του· καὶ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου εἶναι εἰς ἰατρείαν τῶν ἐθνῶν.

3 Καὶ οὐδένα ἀνάθεμα δὲν θέλει εἶσθαι πλέον· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου θέλει εἶσθαι εἰς αὐτήν· καὶ οἱ δουλευτάδες του θέλουσι τὸν λατρεύσει.

4 Καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

5 Καὶ νὺξ οὐκ ἔςαι ἐκεῖ· καὶ χρείαν οὐκ ἔχουσι λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτίζει αὐτούς· καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

6 Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι πιςοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων προφητῶν ἀπέςειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.

7 Ἰδού, ἔρχομαι ταχύ· μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

8 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης ὁ βλέπων ταῦτα καὶ ἀκούων· καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσον προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.

9 Καὶ λέγει μοι· Ὅρα μή· σύνδουλός σου γάρ εἰμι, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν, καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

10 Καὶ λέγει μοι· Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὅτι ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐςιν.

4 Καὶ θέλουσιν εἰδῆ τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ ὄνομά του θέλει εἶσθαι ἀπάνω εἰς τὸ μέτωπόν τους.

5 Καὶ νύκτα δὲν θέλει εἶσθαι ἐκεῖ· καὶ δὲν χρειάζονται λύχνον, οὐδὲ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοὺς φωτίζει· καὶ θέλουσι βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

6 Καὶ μοῦ εἶπεν· Ἐτοῦτοι οἱ λόγοι εἶναι πιςοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων προφητῶν ἀπέςειλε τὸν ἄγγελόν του νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ γενοῦσι ὀγλίγωρα.

7 Νά, ὁποῦ ἔρχομαι ὀγλίγωρα· μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ φυλάττει τοὺς λόγους τῆς προφητείας ἐτούτου τοῦ βιβλίου.

8 Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῦ εἶδα ἐτοῦτα, καὶ ἄκουσα· καὶ ὅταν τὰ ἄκουσα, καὶ τὰ εἶδα, ἔπεσα νὰ προσκυνήσω ὀμπρος ἀεὶς τὰ ποδάρια τοῦ ἀγγέλου ὁποῦ μοῦ ἔδειχνεν ἐτοῦτα.

9 Καὶ λέγει μου· Φυλάγου μή (τὸ κάμῃς·) διατὶ εἶμαι σύνδουλός σου, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν, καὶ ἐκείνων ὁποῦ φυλάττουσι τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου ἐτούτου· προσκύνησε τὸν Θεόν.

10 Καὶ λέγει μου· Μὴν βουλώσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου ἐτούτου· ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι σιμά.

11 Ὁ ἀδικῶν, ἀδικησάτω ἔτι· καὶ ὁ ῥυπῶν, ῥυπωσάτω ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος, δικαιωθήτω ἔτι· καὶ ὁ ἅγιος, ἁγιασθήτω ἔτι.

12 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἔσται.

13 Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος.

14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

15 Ἔξω δὲ οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις· ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός.

17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἐλθέ· καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· Ἐλθέ· καὶ ὁ διψῶν ἐλθέτω, καὶ ὁ θέλων λαμβανέτω τὸ ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

11 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀδικᾷ, ἂς ἀδικήσῃ ἀκόμι· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ λερώνει, ἂς λερωθῇ ἀκόμι· καὶ ὁ δίκαιος, ἂς δικαιωθῇ ἀκόμι· καὶ ὁ ἅγιος, ἂς ἁγιασθῇ ἀκόμι.

12 Καὶ νὰ, ἔρχομαι ὀγλίγωρα· καὶ ἡ πληρωμή μου ἀντάμα μου εἶναι, νὰ ἀποδώσω εἰς καθένα καθὼς θέλει εἶσθαι τὸ ἔργον του.

13 Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος.

14 Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουν ταῖς παραγγελίαις του, διὰ νὰ εἶναι ἡ ἐξουσία τους εἰς τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, καὶ διὰ νὰ ἔμβουσιν ἀπὸ ταῖς πόρταις εἰς τὴν πόλιν.

15 Ἀμὴ οἱ σκύλοι, καὶ οἱ μάγοι, καὶ οἱ πόρνοι, καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ καθένας ὁποῦ ἀγαπᾷ καὶ κάμνει τὸ ψέυμα, θέλουσιν εἶσθαι ἔξω.

16 Ἐγὼ ὁ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου, νὰ σᾶς μαρτυρήσῃ εἰς ταῖς ἐκκλησίαις ἐτοῦτα· ἐγὼ εἶμαι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ αὐγερινός.

17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἔλα· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούει ἂς εἰπῇ· Ἔλα· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ διψᾷ ἂς ἔλθῃ, καὶ ὅποιος θέλει ἂς πάρῃ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς χάρισμα.

18 Συμμαρτυρῦμαι γὰρ παντὶ ἀκέοντι τὺς λόγυς τῆς προφητείας τῦ βιβλίυ τύτυ· ἐάν τις ἐπιτιθῇ πρὸς ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν βιβλίῳ τύτῳ·

19 Καὶ ἐάν τις ἀφαιρῇ ἀπὸ τῶν λόγων βίβλυ τῆς προφητείας ταύτης, ἀφαιρήσει ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτῦ ἀπὸ βίβλυ τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν βιβλίῳ τύτῳ.

20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· Ναὶ, ἔρχομαι ταχύ· ἀμήν. Ναὶ ἔρχυ Κύριε Ἰησῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

18 Διατὶ μαρτυρῶ εἰς κάθε ἄνθρωπον ὅπυ ἀκύει τὺς λόγυς τῆς προφητείας τοῦ βιβλίυ ἐτύτυ· ἐὰν κανένας προσθέσῃ ἀπάνω εἰς ἐτῦτα, ὁ Θεὸς θέλει προσθέσει ἀπάνω τυ ταῖς πληγαῖς ὅπου εἶναι γεγραμμέναις εἰς τὸ βιβλίον ἐτῦτο.

19 Καὶ ἐὰν κανένας ευγάλῃ ἀπὸ τὺς λόγυς τῦ βιβλίυ τῆς προφητείας ἐτύτης, θέλει ευγάλει ὁ Θεὸς τὸ μέρος τυ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖνα ὅπυ εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον ἐτῦτο.

20 Ἐκεῖνος ὅπυ μαρτυρᾷ ἐτῦτα, λέγει· Ναὶ, ἔρχομαι ὀγλίγωρα· ἀμήν. Ναὶ ἔρχυ Κύριε Ἰησῦ.

21 Ἡ χάρις τῦ Κυρίυ μας Ἰησοῦ Χριςοῦ μὲ ὅλυς σας. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ,

καὶ

ΤΩι ΘΕΩι ΔΟΞΑ.

Ἐξετυπώθη παρὰ Τιλλίγγυ καὶ Οὔγου, τῆς Χελσείας.